

CEYDA KALENDER

KIRMIZI GÜLLER ÇABUK SOLAR

MEVSİMİ BAHARDIR AŞKIN

YAYIN NO: 2725

Kırmızı Güller Çabuk Solar - Mevsimi Bahardır Aşkın
Ceyda Kalender

Yayın Yönetmeni: Yusuf Tan
Editör: Hasan Ozan Elma
Son Okuma: Ezel Bildircin
Kapak Tasarımı: Dilan Kaya
Sayfa Tasarımı: Adem Şenel

1. Basım: Ocak 2026
ISBN: 978-625-8667-01-1
Sertifika No: 43949

Ceyda Kalender © 2026

Kitabın Türkçe yayın hakları Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

ARTEMİS YAYINLARI

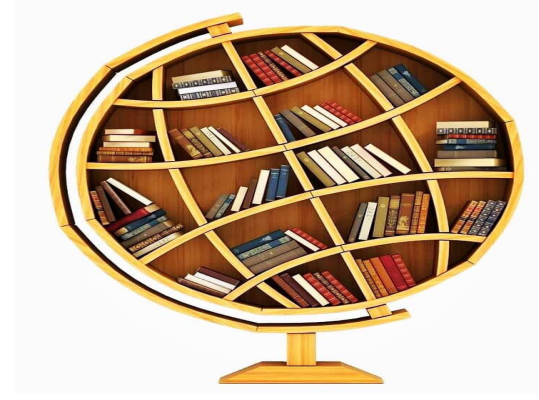
Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor@artemisyyayinlari.com * www.artemisyyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 45099

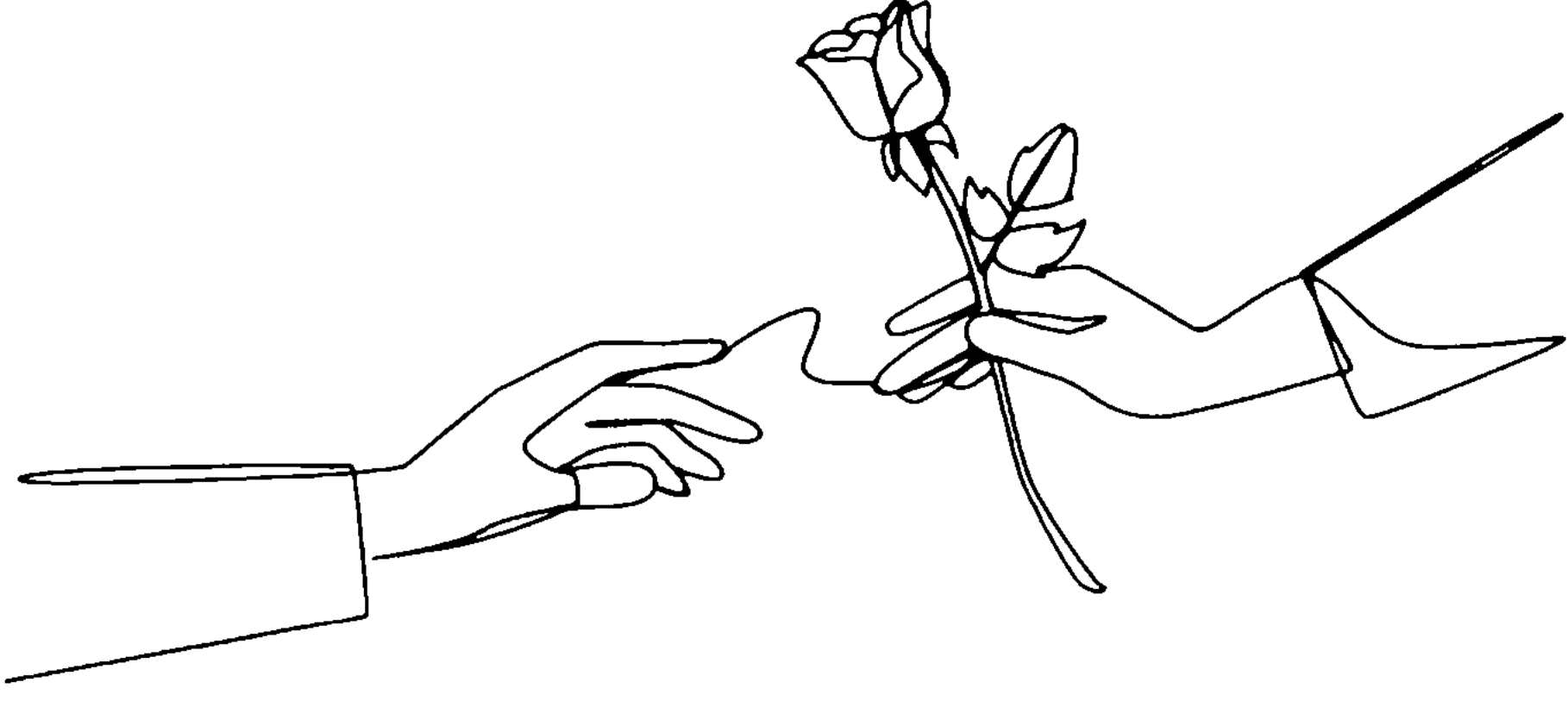
Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

CEYDA KALENDER

KIRMIZI GÜLLER ÇABUK ŞOLAR 4 MEVSİMİ BAHARDIR AŞKIN

*Düzenleme
Ny.ozlem*

1. BÖLÜM: SICAK MÜREKKEP

28 Ocak 1985

Hata yapmak, insanoğlunun en temel günahlarından biridir fakat hatanın farkına varmak ve bunu düzeltmek insan olmanın gerekliliğidir.

Kendimi kaybettim. Bu kaybediş benim hatamdı. Bir anlık gaflete uyarak onu gerçekten öldürmek istedim. Rüyalarımda, bazen gündüz düşlerimde, düşüncelerimde olduğu gibi onu öldürmek istedim ve bu, hayatımın en korkunç anıydı. Ona olan öfkem zehirli bir sarmaşık gibi sarmıştı tüm bedenimi, ardı ardına vurarak dağıtmak istemiştım yüzünü. Her şeye sebep olan bu yüzü, bu bedeni, bu adamı öldürmek istemiştım. Korkunçtu. Kendimden utanıyordum. Kendimden utanıyordum çünkü tam da onun istediği gibi bir adama dönüştüğüm, o sarsılmaz iradem onun tahrik edici sözleriyle bu kadar çabuk kırıldığı için utanç duyuyordum.

Bir gece karakolda kalmıştım, ifadelerimiz alınmıştı fakat beni salmamışlardı. Nezarethanenin soğuk duvarına sırtımı yaslayarak tüm bu yaşananları düşünürken sağ elimin üzerindeki parçalanmış derimde kendi hayatımı gördüm. Ve dedim ki içimden, sen bu değilsin. Peki bunca kötülük içerisinde insan kendisini nasıl düzgünce yontabilir, karakterine nasıl iyi bir şekil verebilirdi? Onu en sevdiği zaafıyla bitirmeyi istemiştım. Şirketin yarı hissesini Koralplere satacaktım çünkü gaddarlığa gaddarlıkla karşılık vermemek işten değildi.

Fakat o günden sonra vazgeçtim bundan.

Jale Hanım'la karakolda görüştüğümüzde, onun çökmüş yüzüne bakınca, yaşlı ve yorgun kırışıklıklarını görünce vazgeçtim. Eğer yaşasaydı annem de onun yaşlarında olacak, yaşamın izlerini kırışıklıklar olarak taşıyacaktı yüzünde belki. Jale Hanım'ın yüzünde annemi görmek beni üzdü. Beni daha da üzen bir şey varsa o da karakolda Jale Hanım'ın

benden dilediği özürdü. Hayır, elbette özür dileyecekti, bu evlilikte onun da büyük payı vardı fakat mesele benim için bu değildi. Jale Hanım her ne olursa olsun oğlunun hâlâ arkasındaydı. Bana “Yalvarırım şirket hissesini bir yabancıya satma, Akın. Lütfen... Lütfen bana sat. Bu şahsi bir mesele olmasın. Sen de biliyorsun, görüyorsun ki oğlum iyi değil. Tüm bunlar onun ve ailemizin, hatta senin de ailenin emeğiyle heba etme,” demişti.

“Ne yapmayı düşünüyorsun?” diye sormuştum ona. Önce anlamamıştı fakat sonrasında anladı.

“Onu alıp İzmir’e götüreceğim. Tedavi göreceksin,” dedi.

“Bana bunun güvencesini verecek misin? Karşımıza bir daha çıkmayacağını...”

“Çıkmayacak. Söz, çıkmayacak hiç.”

Jale Hanım, zamanla zekileşen, buna mecbur kalan kadınlardan. Onun çocukluğumdaki hâlini hatırlıyorum; davadan davaya koşarken, cemiyet hayatında silik bir gölge olmasına rağmen kendini sevdiğini, kocasına değer verdiğini, çocuklarını çok sevdiğini hatırlıyorum. Her güzel şey gibi o da bozulmuştu tabii. Ne o hafızamdaki gibi kaldı ne de hayat.

Karaca şirketinin yarı hissesini Jale Bostancı’ya sattım. Böylece yüreğimdeki bir ağır yükten de kurtulmuş oldum. Bile isteye oldu bu. Hiç pişmanlık duymuyorum. Bir devrin Karaca ve Tamtürk ortaklığı bu şekilde son buldu ismen.

Şikâyetçi olmadım Yavuz’dan. Zaten o da benden olmamış, olamamış... Bir insan için en kötü şeylerden biri aklını yitirmek. Bunu bir kez daha görmüş oldum. Kaybetmiş kendini. Karakoldaki memurlar bunu bana söylerken dalga geçtiler benimle. Deli birini neden dövmüşüm? Deli değildi. Öncesinde çok zeki, anlayışlı ve dosttu. Öncesinde olması gerektiği gibiydi. Öncesinde anlardı. Öncesinde beraber kaçırdık tüm bu saçmalıklardan. Fakat artık öncesi yok. O delirmiş olabilir, kendini kaybetmiş olabilir. Acı da yarıştıracak değilim ama her yaşanan kötü olaydan sonra herkes kendisini kaybetse, dünya çok kötü bir yer olmaz mı? Annem kendini öldürdüğünde çıkıp ben de onun babasını mı öldürmeliydim mesela? Veya delirip tüm Karacaları yok mu etmeliydim? Onun tüm bunları yapmasının hastalığıyla alakası olabilirdi

fakat içinde yatan saf bir kötülük de vardı, biliyordum. Bunu, “Ayten’le mutluyuz, bizi arayıp sorma,” diyerek yazdığı mektubunda, yüzüme Ayten için “benim karım” dediğinde, bana kızımın fotoğraflarını yolladığında anlamıştım. Mürekkebim bile sıcak akıyor öfkemden.

Karaca Yalısı’nın büyük bir bölümü küle döndü. Ne zaman pencereden dışarı baksam ya da işten geldiğimde evin yan tarafına gözüm ilişse, kocaman bir karanlık var yalının yerinde şimdi. Yanmış tahtalar içe çökmüş, o koskoca heybetli yalı küçülmüş ve yok olmuş bir kara leke gibi evimizin yanında duruyor öylece. Yavuz’un hayatımızda bıraktığı iz gibi, kapkara. Üzerine karlar yağdı bu karalığın, bir nebze de olsa kapandı. Belki de kar yağması bizim için iyi oldu o zaman çünkü her gördüğümüzde o karalık bizi yutacak gibi geliyordu.

İddet davası beş gün önce görüldü. Zümrüt’le evlenmemizde artık hiçbir engel yok. Fakat o yangından sonra ikimiz de darmadağın bir hâle büründüğümüzden bunu bile kutlayamadık. Bu süreçte kendimiz için yaptığımız en iyi şey psikolog seanslarına gidip, sessizce birbirimize sarılmalarımız oldu. Bir de onun onca zamandan sonra ablası Zehra’yla buluşması sanırım. Ne kadar dağılmış olsa da onu görünce başka bir hâle büründü, dinginleşti. Hatta bir yanım, onu gördüğü için mutlu bile, diyor. Bazı hesapları o da kapatmış gibi.

Aslında gidişi Zehra’nın onu aramasından. Babası fenalaşmış, şekeri yükselmiş, bir süre hastanede müşahede altında kalmış, haberi olsunmuş Ayten’in. Zümrüt fena kızdı Zehra’nın bu sebeple arayışına. Fakat aralarında ne konuşması geçti bilmiyorum, bir anda hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Telefonu elinden aldım, Zehra’ya sormak istedim ne olduğunu ama çoktan kapatmıştı. Ona sordum. “Beni Zehra’ya götürür müsün?” diye sordu bana.

Götürdüm. Yolda da bin kere sordum ne olduğunu, anlatmadı. Geri döndüğünde durgun bir su gibiydi. Bazı sular önce bulanır, sonra durulur. Zümrüt’ün hâletiruhiyesi de bu sulardan. “Zehra kansermiş,” dedi. “Ama ilerlememiş daha. Muhtemelen atlatır. Atlatacakmış yani...” Annesini hatırladı, kardeşi için çok üzüldü. Tüm kini, öfkesi toz gibi dağıldı. O gece sıkı sıkı sarıldı bana, uykusundan titreyerek uyandı iki kez. Ben hiç uyuyamadım.

(Bu sayfalar koparıldı...)

Başını kaldırıp kapı kenarında duran kıza baktı Akın. Ayten sol yanağını kapının kahverengi pervazına dayamış, Akın'ı izliyordu. Üzerinde değişik, daha önce görmediği bir gecelik vardı. "Niye orada duruyorsun?" diye sordu Akın, elindeki defteri masaya ittirerek.

"Seni yazı yazarken rahatsız etmek istemedim," dedi Ayten, sakın bir sesle.

Akın defterini kapatıp arkasına yaslandı. "Rahatsız olmam."

Ayten, yarısı pervazın arkasına saklanmış gövdesini çıkardı. Gerçekten Akın'ın daha önce görmediği bir gecelikti bu. Neredeyse dizlerine kadar uzanan, kalın askılı, etek uçları işlemeli ve iki göğsünün ortasında mavi fiyonk bulunan eski bir gecelik. Ayten, Akın'ın geceliğe baktığını fark edince durdu. "Türkan yenge verdi bana bu şile bezinden geceliği," dedi geceliğin eteklerini tutarak. "Âdetmiş sizin orada gelin bohçası. Ama haberi olmayınca, ileride kızım olur diye yaptığı geceliğini veriverdi bana."

Gülümsedi Akın. Kızın önce bacaklarına, sonra şile bezi geceliğin açıkta bıraktığı kare yaka gerdanına bakındı. "Gelsene yanıma, bakayım," dedi sanki kumaştan çok anlar gibi. Ayten usulca yanına geldiğinde Akın geceliğin etek ucuna dokundu. "Güzelmış," dedi ama onu ilgilendiren ne gecelik ne de güzelliği idi, içindekiydi.

"Ben de çok beğendim," dedi Ayten göğsünün ortasındaki mavi fiyonkla oynarken. "Hoş." Fakat fiyonk bir anda elinde kalınca şaşırdı. "Aa, tüh! Nazar değdi herhâlde."

"Benim mi nazarım değdi acaba?" diye sordu Akın.

"Bilmem, nasıl baktıysan öyle yeşil yeşil, kopuverdi bak fiyonk."

Akın, Ayten'in üzüntüyle büzülen dudaklarına baktı, ardından kızın sivri çenesine ve alt dudağıyla çenesi arasında beliren yay gibi çizgiye. Bu çizgi her zaman görülmezdi, yalnızca dudaklarını gerçekten büzünce ortaya çıkardı ve Ayten'e güzel bir hava katardı. Akın usulca yerinden kalkıp onun çenesini tuttu ve çehresini kendisine çevirdi. Başını eğip kızın dudak ve çene hattı arasında kalan o yay çizgisini öptü. Akın için her yeni gün sanki farklı ve bilinmedik bir yer belirliyordu Ayten'in vücudunda. Öpülmek, sevmek, doludizgin okşanmayı bekleyen bir haritaydı bu kız her anlamda. Bedeni de, ruhu da, hisleri de sevimliydi.

Bir süre açmadı Ayten bu öpüşten sonra gözlerini. Açtığındaysa ilk yaptığı şey gülümsemek oldu, bir al dalgası yayıldı elmacık kemiklerinin üzerine, içten içe sevindi. Kollarını Akın'ın boynuna sararken yeniden mutlu olduğunu hissediyordu. Yavuz'un sebep olduğu o limonilik yavaş yavaş çözülüyordu aralarında. Ne korkunç bir geceydi o... Düşünmek bile tüylerini ürpertiyordu.

Yatma saati geldiğini düşünerek odaya geçtiklerinde Akın ona, "Yarın nikâh tarihi alayım mı?" diye sordu. Bu beklenmedik soru karşısında afalladı Ayten, ne diyeceğini bilemedi. "Tabii istiyorsan... Ben nikâhı kıyıp düğünü sonra yaparız diye düşünmüştüm, konuşmak istemiştin seninle fakat olanlar..."

"Olur," dedi Ayten. Daha fazla uzatmanın anlamı yoktu. Yeterince ayrı kalmışlardı zaten, artık Zümrüt Ayten Tamtürk olmanın vaktiydi. Geç bile kalmıştı.

Işıklar kapandı, yatağa geçildi sonra. Birbirlerine sarıldı kolları. Ayten'in çenesi açıldı gecenin bir köründe. Davetiye, gelinlik, damatlık işleri, düğün için nereyle konuşacakları, kına yapsın mı, evde olur biterdi ona kalırsa, Neşe mutlaka gelirdi, başka kim gelirdi, Akın iş yerindeki arkadaşlarını mutlaka çağırsındı, hatta patronlarını da çağırsındı, kalabalık ve güzel olsundu düğünleri, İzmir'deki aile de mutlaka gelmeliydi, mümkün olsa da Marco dede de gelse keşkeydi, bir yolunu bulamazlar mıydı, gerçi adam bu ülkeyi sevmezdi belki, kaç yaşındaydı Marco dede, hey maşallahtı, dayıları gelsindi Akın'ın, eşleri de gelsindi, çocukları var mıydı, onlar da gelsindi ama okul vardı, okul olunca gelemezlerdi, ee herkes çalışıyordu bir de şimdi, çalışanlar için izin gerekliydi, çok önceden haber vermelilerdi düğünü, kartpostal olarak da yollamalılardı herkeslere... Ayten kuşluk vakti bir dut dalına tüneyen serçe gibi ötüşüp duruyordu sanki Akın'ın göğsünde o an.

Sabırla dinliyor, mutlulukla cevaplıyordu Akın onu. Bir an Ayten kendisine çok kızdı. Saat kaçtı acaba? Bu adamın yarın işi vardı yahu! Bu konuları gündüz gözüyle konuşsalar olmaz mıydı? Sustu. O susunca Akın da onu öptü dudaklarından. Sanki uzun zamandır bu anı bekler gibi öptü. Tüm kelimelerini kana kana içmek ister gibi...

30 Ocak 1985

Bugün ilk kez kız kardeşim Ajda ile konuşabildim. Buraya en kısa sürede geleceğini, bana sıkı sıkı sarılacağını, uzun bir süre benden ayrılmayacağını söyledi. Onu mutlaka görmek istiyordum, ne babam ne de abim bana onun yaşadıkları hakkında net bir şey söyleyemiyordu. Olayı anlayamıyordum. Evet, hapse girdiğimde onunla konuşmaya çalışmış-tım fakat o köprünün altından çok sular akmıştı, hatırlamıyordum. Bildiğim tek şey benim öldüğümü düşünen Ajda'nın psikolojik olarak çöktüğüydü. Çeşitli tedaviler görmüş, okulunu yarıda bırakarak yurt dışına gönderilmişti.

Keşke dedemin yanına gitseydi, belki orada karşılaşırdık, hasret giderirdik fakat o üniversitede tanıştığı birkaç arkadaşıyla beraber kalmayı tercih etmiş Fransa'da. Kardeşim iyi değildi, babam ve abim her ne kadar iyi dese de gözümle görmeden inanamıyordum. Gelecekmiş, en yakın zamanda gelmesini söyledim. Düğün yapacağımızdan bahsettim. Çok ağladı Ajda, o ağladıkça ben kahroldum. "Keşke hiçbir şey böyle olmasaydı abi," dedi bana. Olan oldu diyemedim, sustum.

Hayattaki en kötü şeylerden biri; hayaller kurup, kurulan hayallerin kırıklarıyla yaşamaktır. Ben kırıklarımın hiçbirini temizleyemedim, saplanıp kaldı öylece hayatıma tüm hayal kırıklıklarım. Ne Zümrüt çıkarabildi bu kırıkları ne de bir başkası. Çıkaramayacağız da muhtemelen. Fakat artık çabalamıyorum bunun için, kırıkların üzerine çiçekler çizmek daha mantıklı. Değiştiremeyeceğim şeyleri iyi gösterecek nedenler bulmaya alıştım. Hayal kırıklarım çiçek açtı, diyorum artık. Yüreğimin en büyük hayal kırığı da Leyla... Dolayısıyla en güzel çiçeğim de ona ait.

Zümrüt'e en iyisinden bir dikiş makinesi aldım bugün. Paraya kıydım. Hisseyi satınca hemen araştırdım, buldum en iyisi hangisiyse. Ya Alman malı ya da İsveç malı almamı söylediler, nasıl da anlamıyordum bu konudan ama aldım birini. Evde yokmuş ben geldiğimde, kurstaymış. Dikiş makinesini salona koydurttum şimdilik, o nereden isterse orada durur. Aldığım gülü de iliş-tirdim makinenin üzerine ve temiz bir sofraya örtüsüyle örttüm üzerini. Görünce sevinir, boynuma atılır sandım fakat ellerini yüzüne kapatarak ağlamaya başladı. Soruyorum ne oldu,

beğenmedin mi, bir şey mi oldu diye; hıçkırmaktan cevap bile veremedi. Beğenmediyse değiştirecektim, sıfır makine, ne olacak?

Beğenmiş. Uzun bir süre sonra söyledi bunu. Beğendin ama ne? Ne var Zümrüt? Söylemedi. Dilinin altına sakladı durdu ne varsa. Biliyorum bu yazdıklarımı okuyacaksın ama kırgınım sana, bil. Hoş, o olay olduğundan beri okumuyorsun defterlerimi, anlıyorum, hiç değişmiyor defterin yeri, sayfalar karışmıyor birbirine...

Fakat benden gizlediğin bunca şeye rağmen gelinlik için heves etmen beni mutlu ediyor.

Evet, gelinlik bakmaya gittik. İstanbul ayaz mı ayaz ama hiç üşümüyoruz, gelinlikçi gelinlikçi geziyoruz birlikte. Zümrüt bana sürekli seni yoruyorum, keşke Neşe olsaydı diyor fakat hiç umurumda değil, onu gelinlikle görmeyi seviyorum. Ha, daha önce gelinlik siparişi verdiğimiz dükkândan özellikle uzak duruyoruz. Verdiğimiz kapora yandığı gibi açıklama da yapmak istemiyor kimseye Zümrüt. Her girdiğimiz mağazada damadın gelini düğün öncesi gelinlikle görmesi uğursuzluk demeleri yok mu bir de! Hepten cinlerim tepeme çıkıyor. Bize daha ne uğursuzluk olacak? Olan oldu zaten. Her dükkânda baş sallayıp geçiyorum ama fena tutuluyorum bu söze. Biriniz de bir maşallah deyiverin! Çiçek gibi nişanlımı almışım, Yüksekaldırım'da dolaşıyoruz bu ayazda, en güzel gelinliği arıyoruz, heyecanlıyız, umutluyuz -ki her şeye rağmen- fakat biri bile maşallah demiyor! Beni geçtim, ben zaten devinin tekiyim, kendimi bazen yakıştıramıyorum bile sevgilimin yanına ama Zümrüt? Zümrüt güzel. Esmer tenine ne de güzel yakışıyor gelinlik beyazı. Omuzlarında biten koyu kahve saçları ne de güzel duruyor duvağının altında. Gelinlik giyip çıkardıkça ne de güzel allanıyor yanakları yorgunluktan. Ona bari maşallah desinler. Boyu da kısa, gelinlikler uzun kalıyor üzerinde, hep yerleri süpürüyor. Eteklerini tuta tuta, nefes nefese bana göstermeye geliyor, her birini beğeniyorum. Zevkli gerçekten, ne giyse üzerine oturuyor bir şekilde, giydiği her şey yakışıyor. Bana kalırsa hepsini giysin düğünün her dansında farklı farklı. Bunu ona söylediğimde ciddiye bile alıyor beni, nasıl yorulduysa, giy çıkar uğraşamam diyor. Eh be Zümrüt...

Bir gelinlik beğendi. Gerdan kısmı dantel işleme, ince boynuna kadar uzanıyor, esmer teni görünüyor altından, kolları da bileklerine

kadar dantelli, etekleri düz tül ama etek uçlarında da işlemler var. Çok beğendi onu fakat göğüsleri tam doldurmadı, pot durdu üzerinde gelinlik. Yine zayıfladı yani Zümrüt, anladım. Kullandığı ilaçlar yüzünden aldığı kilolar eridi. Yemiyor ki doğru dürüst bir şey, en son dedemlere gittiğimizde rica minnet zorla yedi bir şeyler. Üzüliyorum, yine de etkilenir diye bir şey söyleyemiyorum. (Son cümle karalandı...)

Gelinliği almadık ama aklında kaldı, fark ettim. Çıkışta sıcak kestaneler aldık eve giderken. Takside yarısını yedik taksiciye de ikram ederek. Eve gidene kadar gelinlikleri konuştuk, aklı hâlâ son denediğinde. Az önce de dikiş makinesinin başında durdu uzun uzun. Dur bakalım sevgili defter, yarın ola hayrola.

2 Şubat 1985

Nişanlımın artık bir gelinliği var.

Çok beğendiği gelinliği bugün onun için aldım. Şoke oldu tabii, ilkten bir tepki veremedi ama sonrasında çok sevindi. Tutturdu sana da bir damatlık bakalım diye. Gömlek hariç dedim, o var. Olur mu ki üzerine, diyor. Yavrum, neden olmasın? Biz beş kuşaktır böyle ince, dal gibi oğlanlarız. Yine de eve gelince giydirdi. Belim biraz kalınlaşmış, hafif darlaştı gömlek ama bence böyle daha iyi oldu. Zümrüt, sen evlenince hepten göbek yaparsın dedi bana, alındım. Beni beğenmeyecek misin diye sordum, güldü. Hâlbuki ciddi bir soruydu bu, kızdı bana sonra. Türk erkeği göbekli olur zaten diyerek gönlümü almaya çalıştı. Yarı İtalyan erkekler ne olur peki Zümrüt Hanım? Yarı göbekli olurmuş! Hah!

Çırağı yaptı beni, eve gelinlikle gelince. Üzerinde pot duran yerleri iğnelememi tembihledi. Ne anlarım ben iğneden, gelinliğe zarar vereceğim diye ödüm koptu. Gel diyorum bir terziye gidip yaptıralım, ben zaten terzi olacağım diye bas bas bağıyor! Keçi gibi inatçı. Kaç saat yok göğüs altı iğnesi, yok sırt potluğu, etek boyu bilmem nesi derken belim ağrıdı, yoruludum. Beleşe işçi çalıştırıyorsun Zümrüt dedim, gelinliği salonun ortasında çıkarıverince tüm sinirim gitti.

İleride, çocuklarımızın eline geçer de, bu satırları onlar okur diye bu kısmı atlamak istiyorum. Fakat o gelinlik çıktığında dünyanın en mesut insanı kim, göğsümü gere gere söyleyebilirim: Akın Vahit Tamtürk.

8 Şubat 1985

Nikâh tarihimizi kararlaştırdık. Bir ay sonra gidip alacağız. Zümrüt bahar gelini olmak konusunda ısrarcı. Nikâhı önce yapmayalım, düğünde yapalım diye tutturdu. Bana kalsa hemen yarın basarım nikâhı fakat çok içimizde kaldı bazı şeyler, ona da kıyamıyorum. Dediği gibi olması için çabalıyorum.

Enstitü Pazarı'na gide gele bir sürü çevre edinmiş. Eğitim kursunda da bir dünya tanıdık, arkadaş... Ne yapıyorsa kendi eliyle, tırnaklarıyla kazıya kazıya yapıyor. Kırmızı Kulüp'ü satışa çıkardık, cadde üstü, iyi de gelir getirir bize bence. Öncesinde ben sorup soruşturdum, böyle koca bir kulüp şimdilerde kaçta satılır diye. Sağ olsun birkaç eş dost yardımcı oldular, satış fiyatı belirleyip camlara astık. Kulüp bugün kapandı. Tüm çalışanlara bolca teşekkür ederek vedalaştı Zümrüt. Onu iş kadını olarak hep uzaktan izledim. Karaca Triko Atölyesi'nde de, Kırmızı Kulüp'ün sahibi olarak da hep dışarıdan gördüm. Lakin ilk defa şu anda yakından şahit oldum. Kadınlar kendilerine güvendiklerinde ve ne yapmak istediklerini bildiklerinde ışıldarlar. Zümrüt parlıyordu.

Çok yakında iyi bir fiyata satılacağına eminiz Kırmızı Kulüp'ün. Bakalım. Zümrüt alacağı paranın planını yaparken bir yandan da iyi bir dikiş makinesi, iğne iplik, kumaş ve ıvır zıvırın hesabını da yapmaya başladı bile. Hallolur zamanla, ben seni destekliyorum diyorum, utanıp sıkılıyor. Kendi başına bir şeyler yapmak istiyor, görüyorum fakat seni beni yok bu işin Zümrüt, anlamıyorsun ki!

Gidilecek çok yolumuz var. Göreceğimiz çok yaz var. Yaşayacağımız bir hayat var. Sabırsızım.

16 Şubat 1985

Bebek'teki dairemiz için bir karyola almayı kafaya koydum. Zümrüt bilmiyor ama onu ilk kez o eve getirmek istiyorum ben düğünden sonra. Ondan habersiz o evi dayayıp döşesem kızarmı bana? (Paragraf karalandı...)

Defterlerimi okuduğunu unutmuşum. :)

25 Şubat 1985

Ne karaladın? (Ayten)

27 Şubat 1985

Bilmeni istemedim çiçeğim.

1 Mart 1985

Nikâh tarihimiz belli oldu. 21 Nisan. Biz de düğün salonu arayışına giriştik ama bu gidişle yine Sadi Usta'nın çay bahçesinde karar kılacak gibiyiz. Müzik için de birkaç çalgıcı bulmak gerekecek. Ayten, Ferdi enişteme sorarım diyor ama bilmiyorum, halledebilir mi? Ayten halleder ama Ferdi'ye güvenemiyorum niyeyse.

Davetiyelerimizi de seçtik. El ele tutuşan bir çift var üzerinde. Klasik "Bu mutlu günümüzde aramızda sizleri de görmekten şeref duyarız!" yazıyor. Bana kalsa ne badirelerden sonra nihayet yazdırırdım da işte... Beyaz ve lila renkli, yaldızlı bir davetiyemiz var. Düğüne yakın dağıtacağız. Zümrüt tedirgin. "Herkesi iki tane davetiye vermiş olacağız," diyor, üzülüyor. Fena mı işte Zümrüt, iki kere almış seni desinler? Hatta üç kere de, beş kere de alırım, kime ne? Sonunda kavuşmak var ya işte, ona bak sen.

Bu arada Bebek işi tamam. :)

Damatlık için Enstitü Pazarı'nda bir terziyle görüşmüş Zümrüt, çok güzel ve uyguna satılan bir mağaza önerisi almış. Karaköy taraflarındaymış. Yarın oraya gideceğiz. Diktiği gömleğimi de yıkayıp ütüle-yecekmiş düğüne yakın. Biraz dar olması sorun değilmiş, halledermiş. Büyülü parmakları var, o parmaklardan çıkan her şeyi çok seviyorum.

22 Mart 1985

Sevgilimin doğum günü düündü esasında fakat bugün yazabiliyorum. Kuğu gibi boynuna doğum günü hediyesi olarak hakiki inci gerdanlık aldım. Kadife kutunun üzerine bir de not düştüm: "Aşk Yadigârı." Sevgili defter... Zümrüt benim için doğmuş olabilir mi? Nasıl konuşmadan, yalnızca bakışarak anlaşılabiliyoruz? Nasıl onun bir hareketinden sıcakladığını veya üşüdüğünü anlayabiliyorum? Veyahut iltifat aldığımda, nazar degecek korkusuyla onun batıl inançlarını benimseyerek nasıl çaktırmadan tahtaya vuruyorum? Ya da o, sabahları benden önce benim gibi müziğe nasıl koşuyor? Kitap okumayı benim sayemde sevmeye başladı fakat şiirleri sevmiyor, yalnızca ben okuduğumda beğeniyor.

Bir de ona kısa hikâyeler okumama bayılıyor. Radyoda çıkan Arkası Yarın programındakiler gibi okuyormuşum, çocukluğundaki gibi... Bu beni mutlu ediyor. Bir şeyler dikerken onu izlemeyi seviyorum. Boynuna bağladığı renk renk fularları, taraklı saç tokalarını, tuvalet aynasının önündeki kalabalığını seviyorum. Dağınıklığına bile alıştım, ben de dağıtıyorum artık. Seven sevdiğine benzer derler. Biz benzemiyoruz. Biz bir bütünüz, buna eminim.

Ve benim diğer yarımı ömrümden eksik etmediği için hayatıma teşekkür ederim. Zümrüt iyi ki doğmuş, iyi ki tamamlanmışım.

10 Nisan 1985

Ayakkabılarımızı aldık. Önceki ayakkabılarını sattı, ben zaten almamıştım. İnce topuklu, bir başparmak yüksekliğinde, kırık beyaz ve bilekten kordonlu, sade gelin ayakkabısı beğendi Zümrüt. Damat ayakkabısını ise özellikle tabanı düz tercih etmem için ısrar etti. Zaten yanında çok uzunmuşum, bir de kalın taban giyersem kötü bir görüntümüz olurmuş.

Ayakkabılarını giyip duruyor. Öncekinden daha çok içine sinmiş bunlar, daha rahatmış. Tıkır tıkır geziyor tahtaların üzerinde, gözleri sürekli aynalarda. "Ben bunları günlük hayatta güzel kıyafetlerimle de giyerim. Üzerine taş işlemesi yapsam, şurasına fiyonk taksam kırmızı veya yeşil..." diye diye kuruyor kafasında. Giymediği vakitlerde gardırobun yanındaki sandalyenin üzerine özenle yerleştiriyor ayakkabıyı, izliyor. Ben yalnızca bir kere çıkarıp giydim ayakkabılarımı ama o belki on kez giymiştir. Nasıl çocuksu bir heyecanı, mutluluğu var... Çok seviyorum.

Damatlığım için bir dükkâna girdik. Ne çok seçenek var ama ben düz, siyah bir takım beğendim. Zümrüt ık mık etti, dene diğerlerini dedi fakat hiç istemedim, giyip çıkarmak işkence gibi geldi. Nihayetinde damatlık işi de halloldu, gömleksiz.

Yarın kız kardeşim geliyor Fransa'dan. Ben alacağım onu havalimanından. Birkaç gün bizde kalacak. Zümrüt onun için ne yapsam diye soruyor geleceğini duyduğundan beri. O gelsin yeter ki... Konuşulacak çok şey var.

12 Nisan 1985

Seneler sonra ilk kez babam kapıma geldi. Zümrüt açmış kapıyı, ben mutfakta yemeğimi yiyordum. Döndüğümünden beri onu yalnızca iki defa görmüştüm. Biri sıhhatini merak ettiğimden, diğeri de Ajda'yı sormak için. İyileşmiş. Hâlâ hareket kısıtlılığı var sol yanında fakat çok daha iyi.

İnsan zaman geçtikçe öfkesine yenik mi düşüyor yoksa öfke gelip geçici bir duygu mu, bilemiyorum. Babamı evime davet etmek istemesem de kapıda bırakamayacağımdan, onu eve alırken bunu düşünüyordum. Ne eskisi kadar öfkeliydim ona ne de kırgın. Sadece büyük bir hiçlik taşıyordum içimde. Salona geçtiğimizde Zümrüt, "Ben sizi yalnız bırakayım," dediğinde babamın, "Otur kızım," diyerek yanıma işaret etmesi bende hiçbir etki bırakmadı mesela. Fakat Zümrüt'te bırakmış olmalı ki susup oturdu. Çünkü ona kızım dedi. Lafta da olsa.

Evleneceğimizi duymuş. Yine kızıp sövecek sandım fakat öyle olmadı. Tebrik etti. Hatta dolu doluydu yeşil gözleri. Çok hatalar yapmışmış. Fevri davranmışmış. Kol kanat gerememişmiş bize! Evet, dedim, yapmadın! Yapmadığın gibi hep aşağıladın, kötüledin, hiç kabullenmedin birlikteliğimizi sen baba! Şimdi bu günah çıkarma niye?

Zümrüt kolumu tutup oturtmasa sinirimden evi dolaşacaktım. Duramadı benim sinirlenmem üzerine, kalktı. "Çok mutlu olun," dedi babam. Olacağız zaten! Bir yakamızı silksek şu geçmişimizdeki tozlardan, âlemin en mutlusu biz olacağız da işte... Zümrüt geçirdi onu kapıya kadar. "Düğünümüze gelin," diye davet etti. Ben etmedim bile, gelmesin. Benim sevgilim hâlâ yüzüne gülüyor, insanlığından! Babam utanmadan Zümrüt'ün yüzüne bakabiliyor! O gidince Zümrüt'le de atıştık zaten. Çok fevriymişim, babama karşı böyle olmamalıymışım. Nasıl olacaktım? Çocuklarını çocukları olarak görmeyip, sırtına binen o, aklımızı bulandıran o, arayıp sormayan o, hayatımızı boka batıran o! Ben nasıl olmalıydım? Senin baban kapıya gelip mutluluklar dilese sen ne yapardın Zümrüt?

Kovardım diyor! Ee, ben kızınca ne sinirleniyorsun? Senin babanla benimki bir mi diyor! Zümrüt, anlamıyorsun, çocuğunu sevmeyen bütün babalar aynıdır diyorum sana! Yüzünde anlamsız bir kırgınlık, aynı değil babalarımız diye diretiyor. Babamın ona bir kızım demesi

nasıl da değiştirdi her şeyi. Zümürüt'ün yüreği bahar tazesini topraklar gibi, iki güzel söze, iki gülümsemeye yağmurlarla, sıcak güneşlerle yıkanmış gibi yumuşayıveriyor. Seviyorum ama çok da kızıyorum bu kadar affedici olmasına.

şayet bir gün baba olursam asla babam gibi bir baba olmayacağım ben. Eğer bir çocuğum olursa onu el üstünde tutacak, yüreğim yettiğince seveceğim. Düştüğüne dizine yara bandı, sırtını yasladığı en güvenilir dağ, bazen bir sırdaş, bazen de en yakın arkadaş, tavır koyan ama gönül de almasını bilen bir baba olacağım. Babam gibi arayıp sormaz, ilgisiz bir baba olmayacağım hiç.

Yarın davetiyelerimizi dağıtmak için dolaşacağız. Bir de telefon listesi yaptık, uzaktakileri arayacağız. Suzan teyzeye geçen aydan haber verdik, iznini ona göre almış hastaneden. Neşeler de yarın geliyor bize, sağ olsun Neşe koşturacakmış bizim için çoğu şeye. Amcamlar da arayıp duruyor ne zaman gelelim, yardım ederiz bir şeylere diyorlar. Onlar da gelecekler iki güne. Dedem sürekli Zümürüt'ü soruyor. En sonunda, darılıyorum vallahi dede diye isyan ettim. Senelerce onu arayıp soran benim; bana bile sormuyor, torunum sen ne ettin, hazırlığın tamam mı diye. Kıskanma kerata diyor bir de gülerek. Kıskanmıyorum Zümürüt, vallahi. Hatta seni sorması daha çok hoşuma gidiyor.

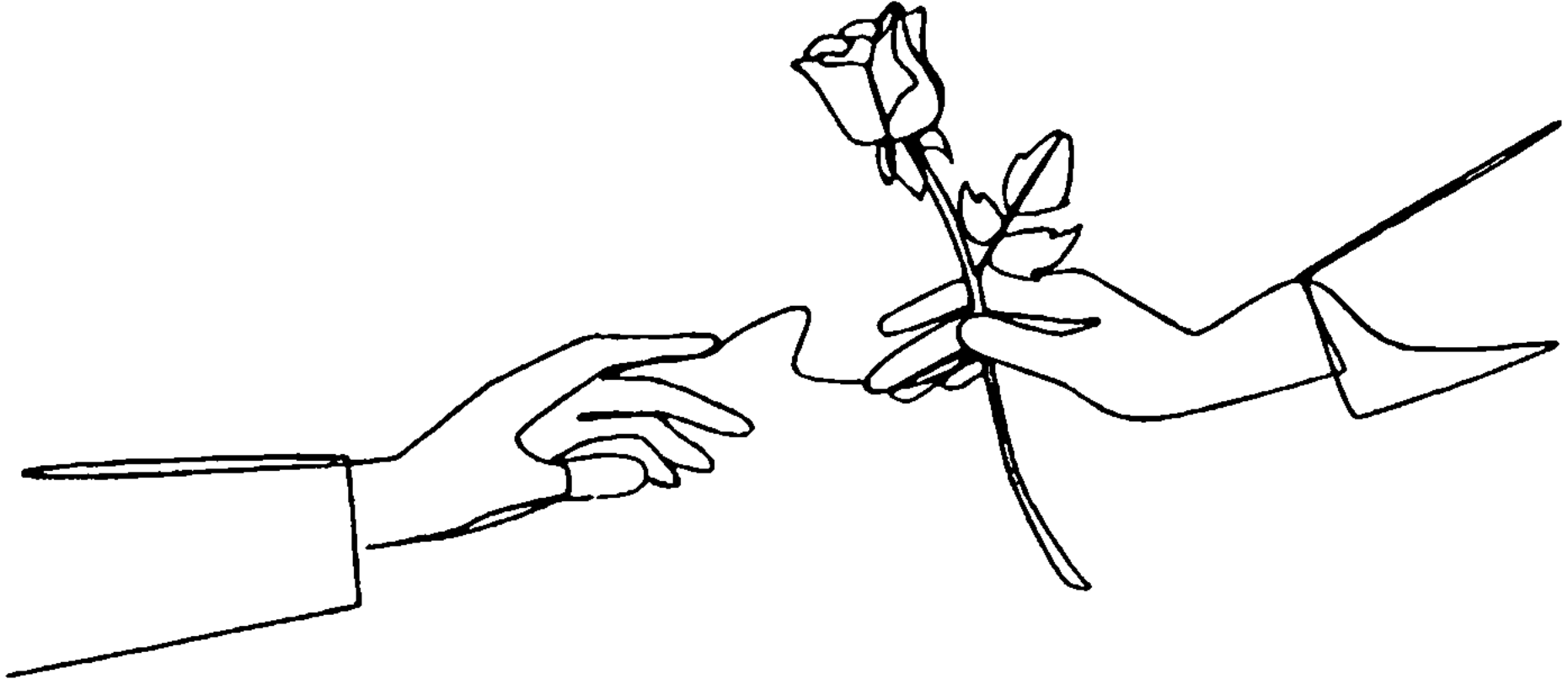
Zümürüt'ün kınası var cumartesi günü. Yalının bahęesinde yapacağız. Kına için kırmızı bir elbise almış ben işteyken, koca bir torba da kına. Kınaya bakarken içlenip, "Keşe annem ve annen yaşasaydı..." dedi bir ara bana. Güldüm. "Ben sana anne de olurum," diyerek sarılmak istedim, sinir oldu ama o da güldü.

Seyyar ışıklar ve müzisyen kadınlar bulmuşlar Neşe'yle. Ah, yarın onlar da gelecekler bahęenin büyüklüğüne bakmak için, aklımdan çıkmış. Muhtemelen uzun bir süre yazamam neler olduğunu fakat hayatımın en güzel günlerinin başlangıcına girdiğimi hissediyorum şimdiden. Ne kadar tanıdığımız, merhaba dediğimiz varsa, hatta bu bir sokak köpeği bile olsa düğüne çağırmamız konusunda ısrarcı Zümürüt. Bazı şeylerin eksikliğini böylece kapatmayı düşünüyor belki de.

Ben sana her şey olurum Zümürüt. Ben sana bütün iyi şeyler olurum.

*Yok yere Zümrüt'le de tartıştım bugün babamın gelişi üzerine, dün-
ğün öncesi dert oldu. Hayatımızdaki tüm kötülükleri kazıyıp atmak
mümkün olabilse keşke. Az önce odaya gidip baktım, uyumuş. Kıvrılmış
yatağın ucuna, uzamış saçları yataktan boşluğa doğru dökülüyor, yüzü
uyurken ne de güzel görünüyor... Gözlerim ardından gardırobun ya-
nındaki gelin ayakkabılarına takılıyor. Dimdik duruyor küçük kalıplı
ayakkabılar, kırık beyazı koridordan vuran ışıkla parlıyor.*

*Ayakkabılarının duruşunu bile, sırf ona ait olduğu için bir başka
seviyorum.*

2. BÖLÜM: TAMTÜRK AİLESİ

Sevgili günlüğüm...

Böyle mi başlasam? Akın daha afili cümleler kuruyordu, benimki ilkokul çocuklarının yazmaya heves ettiği o bakkal defterleri gibi oldu. Canım sıkıldı fakat karalamak da istemedim üzerini. Neyse dedim, devam edeyim...

Sevgili günlüğüm, bugün hayatımın en mutlu yedinci günündeyim ve bu mutluluğumla geleceğe bir iz bırakmak istedim. Baktıkça seneler sonra bile yüzümü gülümseten, içimi sıcacık yapan bir iz nasıl bırakabilirim diye düşünüp durdum. Önce Akın'ın fotoğraf makineleriyle oyalandım, birkaç poz harcadım ve fotoğrafları bastırmak için beklem gerektiğini hatırladım. Bu beni biraz üzdü. Çünkü anlık bir anı bırakmaktı amacım. Mutluluğun kalıntısı olarak geldiğimiz bu yerde acaba peçeteleri saklayıp peçete koleksiyonu mu yapmaya başlasam diye de düşünmedim değil fakat bu da bir hayli meşakkatli bir yol olacaktı benim için. Bu sebeple Akın ne yapıyorsa ben de onu yapmayı seçtim. Bir defter aldım ve yazmaya başladım sana.

Sevgili günlüğüm, bugün Akın'la evliliğimizin yedinci günü. Artık resmî olarak onun eşiyim. Hâlâ rüya gibi geliyor tüm yaşananlar fakat ben artık onun karısıyım. Zümrüt Ayten Tamtürk oldum. Bazen gözyaşları, bazen de dolu dolu atılan kahkahaları ama en çok da izi silinmeyen büyük bir yarayı bana miras bırakan onca yılın ardından, nihayet onunla evlendim. İçimden hep yeni soyadımı sayıklamak geçiyor, sayıklıyorum çocuk gibi. Sanırım annemin karnından yeniden doğsam ancak bu kadar mesut olurdum.

9 Gün Önce

İnsanın karnını heyecandan ağrıtan, ayak tabanlarından yer his-sini çekip alan, hatta strese sokup tir tir titreten mutluluklar var-dır. İnsan, çağlar boyunca yüreğinin eksiğini aramış durmuştur. Hikâyelere, destanlara, şiirlere konu olmuş milyonlarca aşk yazılmış-tır. Leyla ile Mecnun, Kerem ile Aslı, Ferhat ile Şirin, Tahir ile Zühre ve unuttuğum, hiç bilmediğim, hiç yazılmamış nice aşk yaşanmış ve yazılmıştır şu dünyada. Sadece şu koca İstanbul üzerinde bile nice sevdalar yaşanmıştır, kim bilir...

Kınanın olacağı sabaha Canan'ın saçları yüzüme değerek uyan-mam değişik hissettirdi. Neşeler gelmişti iki gün önce, Neşe illa bu gece benimle yat, Akın beklesin diye tutturmuştu. İki gece Neşe'nin-dim. Çok eski bir gelenektir bu esasında; kız, kınası yakılmadan ön-ceki gece annesiyle uyurdu. Benim annem yoktu, kız kardeşlerimden de fayda olmadığından Neşe benimle uyu demişti. Duygulanıp ağla-mıştım bu ince düşüncesine. Sarılmıştık. Cadı Canan da kıskançlı-ğından ayırmıştı bizi, gece de ortamıza yatmak istemişti. Yalının alt katındaki odaya kurulmuştu yatağımız. Yusuf ve Akın'ı da üst kata atıvermiştik. Akın sinir olmuştu, homurdana homurdana, "Ne gerek var?" demişti ondan ayrı yatacağımı duyunca fakat sebebini ona an-lattığımda yumuşamıştı.

Yataktan usulca kalkıp Canan'ın üzerini örterek giyindim ve kah-valtı hazırlığına giriştim. Sekize doğru Akın'ın yengesi gelecekti kına hazırlığı için, bu sebeple çabucak karnımızı doyurmalıydık. Neşe de kalktı zaten biraz sonra. O Yusuf'u uyandırdı, ben de Akın'ı uyan-dırdım. Kaç gündür koşuşturmaktan yorulmuştuk. O, iş yerindeki arkadaşlarına, ben tanıdığım herkese davetiyelerimizi dağıtmıştık. Ben onun haberi olmadan babasıyla da görüşmüştüm. Evimize gel-diğinde de onu düğüne davet etmişim fakat yeniden hatırlatmak için aradım onu. Telefonda bana, "Teşekkür ederim kızım. Allah mesut etsin sizi..." dedi Süleyman Bey. Sesi cılızdı, gelmeyecekti, an-lamıştım ama olsun. En azından *kızım* demişti bana, kabullenmişti. Bu da bir şeydi.

Kına için sandalyeler, masalar kurduk. Saçlarımı akşamdan bigu-dilerle sarmıştı Neşe. Kafama bir güzel naylon poşet geçirmişti sonra

iyice tutsun, bozulmasın kıvrımlar diye. Kuzeninin Almanya'dan getirdiği makyaj malzemelerini -özenle sakındığı rujları ve rengârenk farları vardı- benim için getirmişti Neşe. Hatırlıyordum da bu getirilen makyaj malzemelerini istediğimizde azar azar kullandırırды. Hatta Zehra, Ferdi'yle buluşmaya kaçarken isterdi bazen. Neşe, Zehra'yla sürekli didiştüğinden ona hiç vermezdi. Bir de çok bol kullanıp, hem kendini hem de makyaj malzemelerini mahvederdi Zehra, bu sebepten sakınırdı Neşe makyaj malzemelerini ondan. Ben zaten kimseyle görüşmezdim, ayda yılda bir çıkarıp makyaj günü yaparsa, tabii iyi günündeysе Neşe kullandırırды makyaj malzemelerini.

“Evladiyelik makyaj malzemelerini benim için feda mı edeceksin cicim?” dedim görünce.

“Aman, Ayten,” diyerek elini salladı Neşe. “Sana feda olsun.”

Saçım ve makyajım Neşe'nin eseriydi. Giydiğim pullu, kırmızı elbise ise benim... Hazır kırmızı elbisenin üzerine puldan dal ve gül işlemesi yapmıştım, etekleri parıldıyordu. Türkan yenge görünce bayıldı. Maşallahlar düzdü hep ben hazırlanırken. Zehra geldi sonra yanında Gülin ve Emel'le. Bir ağlama yaşandı birbirimizi görünce, göğsümde büyüttüğüm tüm kırıklara rağmen sıkı sıkı sarıldım ona. Kardeşlerimi öptüm, sardım kollarımla onları. O kadar sevinmişim ki sırtıma bir kanat takıldı sanki sevinçten. Ajda, Suzan teyze ve Suzan teyzenin kızı Hale beraber geldi. Suzan teyze, “Semiramis bu günleri görebilseydi çok sevinirdi,” dedi bana. Keşke görebilseydi. Keşke annem de görebilseydi. Keşke... *Artık keşke yok.*

Akşama doğru Ayfer ve Arzu, anneleri Elif teyzeyle beraber geldiler. Karaca Trikotaj Atölyesi'nden tanıdığım birkaç kıza da ulaşıp davetiye vermişim. Şebnem ve Ayşe de gelenler arasındaydı. Akın, Ferdi eniştem ve Yusuf'la beraber bahçedeki ışıkları ayarladı, Ferdi eniştem de müzik çalacak kadınları organize etti. Tuzlu ve şekerli kurabiyeler hazırlamıştık kendi ellerimizle dün. Gelen kişi sayısı pek fazla değildi, yetecekti.

Bir rüyada gibiydim ben sanki. Kına benimdi fakat kendimi dışarıdan izliyordum. Herkes bir şeyler yapmaya çalışıyordu etrafımda. Koşuşturmalar, gülüşmeler, sarılmalar, öpüşmeler... Arada sırada gördüğüm Akın'ın yüzü ve dolu yeşil gözleri heyecanımı katlıyordu.

Bahçedeki ışıklar yakılıp müzik açıldığında yanıma geldi ve sıkıca sarıldı bana dayanamayarak. Dedim ya, sanki dışarıdan izliyordum ben kendimi ve çok âşık iki çiftin sarılmasını gördüm bizde.

Bir yazar olsam, kendi ağzımdan şöyle anlatırdım olayları sanıyorum ki: *Müzikler, gülmeler, mutluluklar, bağırışlar... Ben ne olduğumu anlamadan başladı kınam. Herkesin gözleri üzerimde, Neşe her işime koşuyor, ablam bir yanda sürekli göz pınarlarını siliyor, Arzu ve Ayfer oynuyor yanımda, kimi kınayı soruyor kimi müziği... Kendimden geçer gibi oynuyorum. Türkan yengeye gözüm iliştiriyor bir ara. Yanına gidip, "Siz yaksanız kınamı..." diyorum. Burnumun direğinde bir sızı baş gösteriyor. Annemin özlemi göğsümde sancıyor. Gözlerim doluyor, Türkan yenge ellerimi tutuyor. "Âdettir, kimin mutlu ve seneleri devirmiş yuvası varsa kına ona yaktırılır. Benim gördüğüm mutlu yuva çok yok. Bir siz... Siz yakar mısınız kınayı, Türkan yenge?"*

Ama ben bir yazar değilim, hem de iyi yazamam. Türkan yenge sarılıp yanaklarımı öptü ben böyle söyleyince. "Olur kızım, yakarım tabii. Zaten altını da biz koyacaktık," dedi. Altın almışlar! Ne ince düşünüyorlar, bizim kınalarda yalnızca zengine gelin giden kızların avucuna altın konulur. Şaşırdım ama bir şey diyemedim. Hem ne denir ki?

Az bir kalabalıktık ama çok mutluyduk. Kına kadınlar arasında olduğundan Akın birkaç arkadaşıyla beraber eğlenmeye bir yere gitti. Sanırım meyhanede son bekâr gecesini kutlayacaklardı. Onun benden uzak kalmasını istemesem de, hatta kınamda bile bizzat onun da burada durmasını istesem de bir şey diyemedim. Gittiler.

Kına yakılma vakti geldiğinde işlemeli kırmızı bir örtüyü başıma örttü Neşe. Bazı kızlar kına yakılmasını istemezlerdi fakat ben istiyordum. Aşk nişanesi gibi geliyordu bana ellere yakılan kına. Yalının bahçesinin orta yerine bir sandalye koyduk. O sandalyeye oturmadan doldu gözlerim. En çok bu gece annemin eksikliğini hissediyordum sanki. Yüreğimde en çok bu gece kara bir boşluk vardı, asla dolmayacak bir boşluk...

Zehra söyledi *Yüksek Yüksek Tepelere*'yi. Mümkün mü ağlamak? Üstelik annemin eksikliğini düşünürken, bunca kalabalığa rağmen yapayalnız hissederken, bugünlere neleri atlatıp gelebilmişken...

Etrafımda dönmenize gerek yok, dokunsanız hüngür hüngür ağlayacağım zaten. Şarkının sözleriyle etrafımda dönenlere buğulu gözlerle bakarken küçük hıçkırıklar döküldü dudaklarımdan. Küçüklüğüm-den beri düşünür dururdum bu günleri. Her kız çocuğu çoğunlukla düşünmüş, hayalini kurmuştur bu günlerin. Mahallede yaşarken de kurardım. Elbisem nasıl olur, altınlarım olur mu, kınam tutar mı ve belki de en önemlisi, evleneceğim adam beni sever mi... Çocuk aklı işte, kendinde ne eksikse onu istiyor. Büyüdüm; elbiseyi, altınları, kınamın tutmasını istemeyi bıraktım ama evleneceğim adamın beni çok sevmesini istemeyi hiç bırakamadım. Sebebini anladım yalnızca: Babam tarafından hiç seilmeyişim. Bütün bu tantananın büyük çoğunluğu sevgisizlikten başıma gelmişti işte.

Neşe eğilip başımdaki kırmızı örtüyü kaldırıp yüzüme bakınca, “Ay, ağlamış!” diye şakıdı. O böyle konuşunca sıyrıldım düşüncele-rimden.

Türkan yenge girdi devreye hemen. Çantasından kırmızı kutuda bir altın çıkardı, eh tabii, ele güne karşı göstere göstere, abartılı hareketlerle oldu bu seremoni. Neşe yanıma yaklaşıp “Açma kız avucunu,” dese de ben öyle bir şey yapmadım, açık avucumun içine altını koyuverdi Türkan yenge.

Dualar, temenniler eşliğinde kınalar avucuma yakılırken, Neşe ve Zehra da gözlerimi siliyordu. Ellerime bir bez parçası geçirip bağladılar. Beni orada öylece bıraksalar ağlamaya devam ederdim ama olmadı. Canan, Neşe’nin eteklerini çekiştirip, “Bana da kına!” diye ağlayınca benim için hazırlanan kınadan onun avucuna da yaktı Neşe. “Ben de evlencem,” dedi kınayı bana göstererek Canan.

“Kiminle?” diye sordum ayağa kalkarken ona.

“Akın’la.” demesin mi!

“Deme kızım öyle, bak baba duyarsa kızar sana,” dedi Neşe, Canan’ı kucağına alarak. Canan küçük omuzlarını silkerek kollarını bağladı ve bana dil çıkardı.

“Aa, yok artık!” Kadınlar hep bir ağızdan gülüştüler. “Bak gör yarın nikâhı kim basıyor Akın’a, bücür seni!”

Kınanın ardından o kadar çok oynadık ki yarına oynayıp oynayamayacağımı bile bilememeye başladım. Hatta öyle ki avucuma

yakılan kına bütün elime bulaşmış, ayakkabılarım Zehra'nın yardımıyla bir yana fırlamış, Neşe'nin yaptığı saçım ve makyajım çoktan dağılmıştı. Akın'ın baba tarafı da çok oynamıştı, Türkan yengenin bu kadar oynayacağını tahmin etmemiştim. Ajda fotoğraflarımızı çekti hep. Suzan teyze ve kızı Hale abla da bir ara oynadı benimle ama onlar bize göre sanırım biraz elit kaçtılar, oturup alkış tuttular çoğunlukla.

Gece sonunda herkesin yüzünde mutluluk görebilmek benim için büyük nimetti. Çok mutluydum, hayatımın en mutlu günlerinden biriydi. Yarın şöyle olsun, şurasını şöyle yapalım planlamaları çok konuşuldu. Gecenin bir köründe geldi Akınlar da. Herkes gitmiş, Suzan teyzeler, Ajda ve Neşe bizdeydi bu gece yalnızca. Suzan teyzelere ve Ajda'ya alt kattaki odaları hazırladım. Ben ellerimdeki kınaları akıtmış ve duş almıştım Akınlar geldiğinde. Kafamda havluyla odadan çıktım geldiğini duyunca. Zilzurna sarhoş! Yusuf tutuyor kolundan ama neredeyse yıkılacaklar. Arkalarında da Neşe vardı, düşerler belki diye.

Ben Yusuf'a, "Yusuf, ne oldu?" diye sorarken, Akın bana, "Çok seviyorum seni!" diye bağırdı.

Bu beklenmedik çıkış karşısında önce şoke olduk ama gülmeye başladık sonra. Akın sarsak adımlarla bana doğru adımlayıp tüm ağırlığıyla üzerime abanarak bana sarıldığında, sırtımı duvara vermek zorunda kaldım. "Çok seviyorum, canım karım..." Gözlerim iri iri açıldı ama kollarımla sıkı sıkı tuttum onu. Boynumu öptü. "Mis gibi kokuyor," dedi, gözü nasılsa ellerime takıldı. "Kınalanmış ellerin..." Avuç içimi öptü. "Canım karım..." dedi bir kez daha.

"Yalnız, enişte, sizin düğün yarın," diye araya girdi Neşe. "Ayrıl bakayım kızımızdan! Daha karın değil o senin."

Ben kıkır kıkır gülüyorken Yusuf çekti Akın'ı geri. Akın, "Yahu bu gece de mi ayrı yatacağız?" diye sordu gayet ciddiyetle. Fakat o kadar tatlı bir sarhoşluk oturmuştu ki yüzüne, gülmemek imkânsızdı.

"Tabii, ne sandın? Nikâhı basacaksın yarın, alacaksın kızı! Veremem bu akşam kardeşimi sana." Neşe kollarını bana sardı sahiple-nici bir edayla.

“Sen var ya sen, eh Neşe be!” diye homurdandı Akın. Yusuf da onu banyoya çekiştirdi bu esnada.

“İyice ayılt onu Yusuf! Sabaha kadar kendine gelsin bak, ne yaparız yarın yoksa?” diye seslendim kapalı banyo kapısının ardından.

“Tamam,” dedi Yusuf da.

Bu esnada Canan uyanıverdi. Neşe, “Kızım, sen niye kalktın?” diyerek eğildi ve Canan’ı kucağına aldı.

“Babam mı geldi?”

“Hıhı, baban geldi.”

“Babamla yatayım mı?”

“Olmaz. Onlar Akın amcanla başka odada yatacak.”

“Akın’la mı yatacak babam?”

“Hayır, farklı yataklarda yatacak.”

“Ben Akın’la yatayım mı?”

Canan’a gözlerimi kısarak baktım. O da bana bakarak arsızca sırıtmaya başladı. “Aa, sen iyice zıvanadan çıktın bücürük!” dedi Neşe. Güldük.

Bu sırada Akın’la Yusuf çıktı banyodan. Akın’ın yüzü kızarmıştı soğuk suyla yıkanmaktan, gözleri daha ayık bakıyordu. “Ayıldın mı? Kahve yapayım mı senin için?” diye sordum koluna dokunarak.

“Yok çiçeğim, iyiyim, ayıldım,” dedi Akın.

“Çiçeğim mi?” diye sordu Canan da, ardından kollarını göğsünde bağlayıp kaş çattı.

“Oo, siz yatmadınız mı prenses?” dedi Akın, Canan’a ilerleyerek. Yanağından bir makas aldı.

“Uyuyordu, seslere uyandı sanırım,” diye açıkladı Neşe.

Canan’ın gözleri babasına döndü. “Baba!” dedi nazlı nazlı kollarını uzatarak. Yusuf hemen kızını kucağına alıp sarıldı, öptü. “Ben seninle yatayım mı bu akşam?”

“Yat kızım.”

Neşe cık cıklayarak, “Ayol olmaz, gece beni arar, ağlar,” dese de Yusuf kafasını iki yana salladı.

“Hiç de aramaz benim kızım. Değil mi kızım? Uyursun babanla uslu uslu...”

Canan bu sözler üzerine kafasını sallayıp, “Hıhı,” diye mırıldandı.

“İyi, ne yaparsanız yapın. Baba kız çoktan anlaşılmışsınız siz zaten,” dedi Neşe.

“Akın da bizimle yatsın mı baba?” diyerek Yusuf’un gömleğinin düğmesiyle oynuyordu Canan küçük elleriyle.

“Bücürün derdi belli, sevgilimi yatağa atacak!” diyerek lafa karıştım ben de yalancı sitemle.

“Sevgilim, yemin ediyorum ben bir şey yapmıyorum. Kızlar benim cazibeme dayanamıyorlar, görüyorsun!” diyerek belime sarıldı Akın. Böylece Canancık bayların odasına gitti.

Saçlarımı havludan kurtarıp tararken, Akın’ın sarhoş hâline gülüyorduk Neşe’yle. Yatağa geçip Neşe’ye döndüm. Işıklar kapalı olsa da onun da bana baktığını biliyordum. “Senin kızın çok fena,” dedim hafif mırıltıyla. “Kime çekti acaba?”

Güldü Neşe. “Görünüşte Yusuf, huyda bana sanırım...”

Bir sessizlik oldu aramızda. İç çektim. “Ah, Neşe... Ne şanslısın, maşallah. O istediğin, hayalini kurduğun yuvaya sahipsin. Keşke Leyla da...”

“Şş,” diyerek yüzüme uzandı Neşe. “Kız kardeşimin en mutlu gününün öncesinde üzülüp, ağlamasını istemiyorum. Artık sadece mutluluk olacak. Sen de o hayalini kurduğun hayata kavuşacaksın.” Beni göğsüne çekti. Sonra bir eliyle kışını kaşdı. “Nazar değmesin bize!” Kıkır kıkır güldük. Çok geçmeden uykuya daldık çünkü sabah çok erken kalkacaktık. Sabaha karşı Yusuf odamızın kapısını çalıp Canan’ı getirdi. Ağlamış annemi istiyorum diye. Çocuk işte... Ben şu yaşımda annemi arıyordum, o nasıl aramasın ki?

Soyadımın Tamtürk olmasına saatler kalmıştı. Bazı şeylerin nihayete erecek olmasının heyecanı vardı içimde. Çok heyecanlıydım. Uykuyla uyanıklık arasında Akın’ın yüzünü düşleyerek gözlerimi kapattım.

Tamtürk Yalısı sakinleri, düğün sabahı altı buçukta gözlerini açmıştı. Alelacele bir kahvaltı hazırlandı, Zümrüt bir aşağı bir yukarı koşturuyordu. Gelinliğini, duvağını ve ayakkabılarını salondaki koltuğun üzerine bıraktı. “Akın! Çiçekçiye giderken kuaföre bunları bırakmayı sakın unutma!”

Akın ve Yusuf onlardan önce kahvaltıya oturmuşlardı. Onlar toparlanırken Neşe Ayten'i çağırdı. "Koşturup durma, gel iki lokma bir şeyler ye sen de."

"Nüfus cüzdanımı bulamadım, aşağıdaki odada mı bakacağım," dedi Ayten. O, aşağıdaki odaya bakarken geldi Türkan yengeler ve Vahit dede. Yanlarında da imam vardı.

Akın ve Ayten abdest alıp imam nikâhını kıydılar günün erken saatlerinde. Dede geçen hafta söylemese unutmuşlardı, Akın gidip konuşmuştu geçen hafta imamla. Şimdi dinen evliydi ikisi de. İmam, nikâhın ardından hayır duası ettikten sonra gidince, Ayten yine koşturuyordu evde. Akın ve Yusuf kapı önündeydi.

"Karıcığım, biz gidiyoruz," dedi bu esnada Yusuf da Neşe'ye. Elini cebine attı, kâğıt paralar çıkardı ve Neşe'ye uzattı. "Bir ihtiyaç falan olur, al. Canan uyuyor değil mi hâlâ?"

"Uyuyor. Uyandıracağım onu az sonra." Neşe, Yusuf'un uzattığı paraları alıp göğsüne koydu hızlıca.

"Kızacak erken uyandıracağın için."

"Ne yapayım canım? Kuaföre gideceğimizi söylediğimizden beri pek bir hevesliydi, uyandırırken kuaföre gideceğiz derim, hemen açar o gözleri, sen merak etme."

Yusuf yaklaşıp karısının yanağını öptü. "Kızıma iyi davran," diyerek öptüğü yanağı okşadı.

"Abiciğim, sizin mutlu evliliğinizi görmek inan bana çok güzel ama ben de bir evlenseydim de öyle görseydim!" dedi kapıdan çıkmak üzere olan Akın. Uzayan saçları dağılmıştı, dün akşamın esamesi olarak üzerine geçirdiği gömleğinin etekleri pantolonundan çıkıktı ve bir kolunda Ayten'in gelinliği, diğerinde ayakkabı kutusu ve duvağı vardı.

"Geldim geldim," dedi Yusuf. Ayakkabı kutusuna uzanıp aldı. Neşe el salladı.

"Samet abim az sonra gelip sizi kuaföre götürür," dedi Akın gömleğinin eteklerini sokak ortasında pantolonundan içeri sokarak. Yusuf, Akın'ın elindekileri dikkatlice arabaya yerleştirdi. "Siz de öğleden sonra eve geçersiniz, gelin almaya geliriz biz de."

Neşe, “Tamam tamam,” dedi Akın’ın bu telaşlı hâline. Yusuf şoför koltuğuna oturdu. “Hadi görüşürüz damat bey,” diyerek el salladı Neşe bu defa.

“Eşime iyi bak!” dedi Akın da saçlarını düzelterek arabaya binerken. “Gözün arkada kalmasın.”

Kahvaltı sofrasında Ajda, Suzan teyze, Hale ve Ayten telaşlı telaşlı bugün yapılacakları konuşuyorlardı. Ayten bir yandan hızlı hızlı yemeğini yiyor, bir yandan da konuşuyordu. Neşe’nin mutfığa girdiğini gören Ayten, “Az sonra gelecekmiş Samet abi, aradı. Canan’ı uyandır istersen Neşe, iki lokma bir şey yesin çocuk,” dedi. Sonra Suzan teyzeye döndü. “Çok kabartmasam mı saçlarımı? Ay, ya istediğim modeli yapamazlarsa? En son gelin telimiz de yok demişlerdi. Of!” Ajda’ya çevirdi bakışlarını. Ajda, abisinin fotoğraf makinesine poz koymakla meşguldü. “Ajda, pozlar yeter mi? Çekecek misin her şeyi? Makine arada tutukluk yapıyor, dikkat et...”

Neşe, Ayten’in oturduğu sandalyenin ardına geçerek onun omuzlarını tutup hafifçe sıktı. “Sakin ol,” dedi. “Gevşe biraz, her şey tıkır tıkır ve çok güzel olacak.”

Ayten bu sözler üzerine durulsa da yarım saat geçmeden Samet abinin gelişiyle bir kez daha koşuşturmaya başladı. Neşe, Canan’ı doyurmuş, ev ahalisi de giyinmişti. Kuaför tayfa tam tekmil hazır-
dı. Samet’in ayarladığı bir minibüsle gideceklerdi. Ayten çıkmadan bahçede pinekleyen Cino’ya peynir ve ekmekleri koydu, suyunu doldurdu. Cino’yu iyice sevdi. Herkes giyinip, eşyasını alıp çıktığında, Ayten içinden sürekli dua ediyordu her şeyin iyi olması için. Gerginliği metrelerce öteden anlaşıyordu.

Kuaföre geldiklerinde Samet, “Ben kardeşimin yanına geçiyorum. Öğleden sonra iki gibi seni almaya gelecek Akın, fotoğraf stüdyosuna gideceksiniz. Oradan kısa bir tur atılıp düğün yerine geçilecek,” dedi. Ayten bu sözlere sadece kafa sallamakla yetindi. Kuaför çoktan açılmıştı ve çalışanlar onu bekliyorlardı.

“Gelinliğim ve ayakkabılarım geldi, değil mi?” diye sordu çalışan kızlardan birine. Soruyu sorduğu kız, kuaförün iç taraflarında bir yeri işaret etti.

“Evet, orada.”

Kalabalık bir ahali olarak gidilmişti kuaföre. Çok geçmeden Zehra da Gülin ve Emel’le teşrif etti. Ajda, Suzan teyzeler, Türkan yengeler, Zehra, Neşe hatta Canan derken zaten koca kuaför hınca hınç dolmuştu. Öncelik tabii Ayten’deydi. En güzel, en özel o olması gerektiğinden sürekli onun etrafında dönülüyor, fikirleri alınıyor, bir dünya makyaj malzemesi önüne seriliyordu.

Ayten’in saçları bigudilenirken Neşe, Ayten’in ayakkabılarını kutudan çıkarıp getirdi. “Kimleri yazıyoruz cicim, ayakkabıların altına?” diye sordu Neşe kafasında havlusuyla Ayten’in yanındaki sandalyeye oturduğunda. Bir yandan da çantasından kalem aranıyordu.

“Bırak, ben yazacaklarımı biliyorum,” dedi Ayten yüzünde değişik bir gülümsemeyle. Saçlarındaki bigudiler bitince kocaman bir makinenin altına oturtular onu. Birileri de tırnaklarına bakım yapıyordu. Canan elbisesini giymek üzere annesiyle ufak bir tartışmaya girmiş, Zehra kucağında Hüsamettin’le saçlarının maşalanmasını beklerken, Suzan teyze ve Türkan yenge koyu bir sohbete dalmıştı.

“Buyurun, kahvemizi için,” diyerek bir kahve bıraktı çalışan, Ayten’in yanı başındaki sehpayı.

“Teşekkürler.” Kafasındaki kocaman makineye dokundu Ayten. “Bu şey ne kadar kalacak? Kafa derim yanıyor!”

Kahve getiren çalışan gülümsedi. “Her güzelliğin bir cefası vardır. On dakika daha kalsın bakalım.”

Kahveler içilirken koyu bir dedikodu vardı kuaförde. Neşe ve Zehra mahalledekileri çekiştirirken, Ajda ve Ayten duvağın saça nasıl takılması gerektiğini konuşuyor, Canan Zehra’nın kucağında oturan Hüsamettin’e bir şeyler anlatmaya çalışıyor, Hüsamettin de ona gülüyordu. Çalışan kızlar da radyoya oryantal kaseti takmışlardı, herkes neşeliydi.

Öğlene doğru Ayten, gelinliğini Ajda ve Neşe’nin yardımıyla giyindi. Ayakkabılarını eline aldı sonra, Neşe’nin verdiği tükenmez kalemle bir şeyler yazdı. “Kimi yazdın?” diye sordu Neşe.

“Söylemem,” diyerek ayakkabılarını indirip giydi hemen Ayten.

“Aa, aşk olsun! Kız, Yusuf’un kuzeni Dilek vardı, onu yaz diyecektim.”

“Ay, Arzu’yla Ayfer de vardı!” dedi Zehra da.

“Onlara gelene kadar damadın kız kardeşi vardı ya sırada!” dedi Suzan teyze, Ajda’nın sırtını sıvazlayarak. Ajda’nın yüzü soldu bu sözlerle.

“Ben kapattım aşk meşk defterlerini,” dedi Ajda, koluna astığı fotoğraf makinesine uzandı eli. “Hadi kuaför hatırası bir poz!” Alelacele konuyu değiştirmesi Ayten’in dikkatinden kaçmamıştı fakat o ortamda bir şey söyleyemedi.

“Ayol saçım yapılmadı daha tam!” diye sitem etti Ayten ama poz vermekten de geri durmadı.

Öğleden sonra saat ikide herkes hazırды neredeyse. Ayten’in makyajı yapıldı, duvağı ve telleri takıldı. Akın da bu esnada gelmişti. Kapıdan haber yollamış, kadın kuaförü diye içeri girememiş. Kapıyı Neşe açacaktı ona ama bir an durdu. “Enişte! Para vermezsen kızı göremezsin, ona göre!” demesin mi?

“Aşk olsun Neşe!” diye bağırdı Akın kapının ardından. Buzlu camın arkasındaki gölgesi kıpırdandı. Ceketinin iç cebinden cüzdanını çıkarıp kapıya tıkladı. “Al bakalım.”

Neşe kapıyı aralayıp Akın’ın uzattığı paraya baktı, hemen kaptı ve kapıyı kapattı. “Kapı sıkışmış enişte bey, biraz daha yağlamak gerek. Allah Allah, nasıl sıkıştı ki?” Neşe içeriye dönerek kıkırdadığında herkes gülüyordu.

“Ben o kapının nasıl sıkıştığını biliyorum da neyse,” dedi Akın imayla.

“Aşk olsun enişte, yalan borcumuz mu var sana?”

Yine bir kıpırdanma oldu, kapıya tıkladı yeniden Akın. “Bak bakalım, bu açar belki.”

Neşe dönüp Ayten’e baktı. “Kıyamıyorum, aç kapıyı...” dedi Ayten yalvaran bir sesle.

“Sen önce duvağını ört!” dedi Neşe ama Ayten’in *kıyamıyorum* lafı yüreğine dokunmuştu. Yeniden araladı kapıyı. “Eh Alacalı Enişte, ben de sana ikincide bu kapıyı açmazdım ama dua et, kardeşimin büyük hatırı var!”

Kapı ardına kadar açıldığında Akın’ın güleç yüzü görünmüştü. Ağır ağır adımladı içeri Akın. Üzerinde siyah, jilet gibi bir takım elbise vardı. Uzayan saçları arkaya taranmıştı ve parlıyordu, yüzünde

ise sinekkaydı damat tıraşının güzelliği belli oluyordu. Ayten onu görünce kalbinin hızlanmasına engel olamadı. Keza Akın da aynı şeyleri hissediyordu o saniyelerde, Ayten'i kaç kez gelinlikle görmüş olsa da bugün başkaydı. Bambaşkaydı.

Akın'ın sol elinde Ayten'in gelin çiçeği vardı. Kırmızı beyaz renkli küçük çiçeklerdi bunlar. Kırmızı bir gül vardı onca çiçeğin arasında göz kırpan. Aynı çiçeğin gonca olanı da Akın'ın göğsüne takılmıştı. Bu detay Ayten'i çok mutlu etti.

"Sevgilim..." diyerek Ayten'e ilerledi ve ona sarıldı Akın. Ayten yuvasını ezbere bilen bir serçe gibi hemen Akın'ın göğsüne yaslayı-verdi başını. Duvak kapalı olsa da Akın yüzünün bir kısmını görebilmişti onun. "Çok güzel olmuşsun."

"Sen de..." dedi Ayten cılız bir sesle.

"Erkekler güzel olmaz ki, yakışıklı olur!" diye araya girdi Canan. Kuafördekiler gülüşürken Ayten ve Akın ayrıldılar birbirlerinden.

"Mevzubahis Akın'sa, o, bu hayatta her şey olabilir Canan Hanım!" dedi Ayten. Akın gelin çiçeğini uzattı Ayten'e. Canan'a göz kırptı sonra.

Akın, Suzan teyze ve Türkan yengeyle konuştu ayaküstü. Her şeyin yolunda olduğunu öğrenince içi rahatladı. "Hadi biz fotoğraf stüdyosuna o zaman," dedi Akın. "Ajda, hadi."

Stüdyoda onlara Ajda eşlik edecekti. Kuaför ahalisi de işleri bitince yalıya geçeceklerdi. Orada usulen bir gelin çıkarma yapılacak, sonra caddelerde kornalar çalınıp düğünün yapılacağı çay bahçesine geçilecekti.

Ayten kırmızı, kuyruklu İmpala'yı kapı önünde görünce şaşkınlıkla ağzı açıldı. "Akın! Bunu nereden buldunuz?"

"Abimin eseri. Onun bir tanıdığının arabasıymış, rica etmiş bizim için. Çok güzel, değil mi?"

Araba süslenmişti. Arka cama karanfillerle büyük harflerle Z kalp A harfleri yapıştırılmış, aracın kaputuna da renkli kurdelelerle gelinlikli, sarı saçlı minik bir oyuncak bebek oturtulmuştu. Aynalara sarı beyaz balonlar takılmış, aracın dikiz aynasından bile çiçekler sarkıtılmıştı.

“Çok güzel,” dedi Ayten, en çok da oyuncak bebeğe bakarak. *Oyuncak bebekler hep mi onu ağlatacaklardı böyle?*

“Sen gibi.”

Çok geçmeden araca bindiler ve Fırat Usta’nın fotoğraf stüdyosunun önünde durdular. İşlek ana caddede gelin arabası durup, içinden gelinle damat inince kaldırım sakinleri dönüp baktı genç çifte. Ayten utandı bu bakışlara fakat kendisi de gelin gördüğünde hep böyle hayran hayran izlerdi, bir şey diyemedi. Eteklerini toplayarak dükkâna girdiklerinde, Fırat Usta kollarını iki yana açıp, “Ooo, hoş geldiniz!” diyerek kocaman sarıldı Akın’a.

“Hoş bulduk Fırat Usta,” dedi Akın da. Bir an Ayten’e baktı. “İkimizin...” dedi gülerek. “Bir fotoğrafını çeker misin? Hatıra olarak...”

Üçünü yıllar öncesine götüren bu konuşma yeniden yapıldığında duygulandı Ayten. Ağlamak yoktu, ağlamayacaktı bugün hiç, hep gülecekti fakat boğazına bir yumrunun oturmasına engel olamamıştı işte. “Çekeyim oğlum, geçin bakalım stüdyoya şöyle,” diyerek onları perdenin arka bölmesine geçirdi Fırat Usta.

Bordo bir perdenin önüne durdu Akın ve Ayten yan yana. Ne yapacaklarını, nasıl poz vereceklerini bilmiyor, kıpırdanıp duruyorlardı. Fırat Usta, “Kızım, kocanın koluna gir bakayım,” deyince, Ayten anlamadı önce.

“Hı?” diye sordu.

Fırat Usta gelip Ayten’in elini Akın’ın sol kolundan geçirdi, çiçeğini kaldırdı, ikisini yaklaştırdı. “Hafif gülümseyin şimdi,” diyerek makinesinin başına geçti. Heyecandan tir tir titriyorlarken flaş patladı. Başka başka pozlar da çekildi. Birinde Ayten sandalyeye oturtuldu, Akın yanında dikildi. Diğerinde Akın oturdu, Ayten ayakta idi. Sonra ikisi de yan yana sandalyelere oturtulup çekildi. Tüm bunlar neredeyse bir buçuk saat sürmüştü.

Çıkmadan önce Akın, “Ustam, akşama geliyorsun değil mi düğünümüze?” diye sordu.

“Geliyorum tabii, gelmez olur muyum?” diyerek Akın’ın sırtını sıvazladı Fırat Usta. “Çok sevindim sizin adınıza evladım. Ta ilk

tanıştığınız günlerden bugünlere erdiğinize şahit olmak beni ziyadesiyle mutlu ediyor. Allah sizi ömür boyu mesut etsin.”

“Âmin,” dediler. Akın ve Fırat Usta sarıldı, sonra Ayten de sarıldı Fırat Usta’ya. Yalıya doğru yola çıkıldı.

Yolda Ajda, “Fırat Usta nasıl aşkınıza şahit ki tanıştığınız günlerden beri?” diye sorduğunda, Akın’ın çehresi gölgelendi.

“İş için vesikalık lazımdı, buraya gelip çektiirmiştım,” diye açıkladı Ayten. Akın’ın morali Yavuz’u düşündüğünden bozulmasın diye hemen cevap verip kapatmıştı konuyu. Zaten Ajda başka soru da sormadı.

Yalıda ise kalabalık vardı. Canan tüllü sarı elbisesinin eteklerini savura savura koşturuyordu bahçede Akınlar geldiğinde. İçeri koşup, “Gelin geldi, gelin geldi!” diye bağırdı. Ardından yeniden bahçeye çıktı. Arabayı görünce ise büyüldü. Özellikle de kaputun üzerine oturtulan gelinlikli oyuncak bebeği görünce gözleri parladı. “Aa, bebek!” dedi minik işaret parmağıyla bebeği göstererek.

Akın gülerek Canan’ın koltuk altlarından tutup kucağına aldı onu. “Ne güzel, değil mi? Senin gibi bak, sarı sarı kıvrırcık saçları var onun da.”

“Güzel,” dedi Canan da. Akın’a döndü. “Benim olsun mu?”

Akın, Canan’ın yanağını öptü. “Düğünden sonra olsun.”

Eve geçtiler. Ajda ev ahalisiyle bir dünya poz fotoğraflarını çekti çiftin. Akın ve Ayten için yemek koyuldu, ikisi de acıktığından dikkatlice ama iştahla yemeklerini yediler. Yemeğin ardından Neşe Ayten’in rujunu tazeledi, duvağını kapattı. Gün batmadan düğün konvoyuna çıkmaya hazırlardı artık.

Evden çıkmadan Ferdi eniştenin getirdiği davul zurna ekibi çalmaya başlamıştı. Aynı davullar Akın ve Ayten’in göğsünün içinde de çalıyordu sanki o dakikalarda. Arabalara geçildi. Gelin arabası önde, konvoy arkada ağır ağır Aşıyan yokuşundan indiler korna çalarak. Yusuf kullanıyordu aracı, yanında Neşe ve Canan vardı. Arkada ise Akın ve Ayten el ele tutuşmuş, heyecandan ter döküyorlardı. Bir âdet olarak elbette kesildi yolları. “Pamuk eller cebe damat bey!” dedi Ayten.

Akın cebindeki zarfları küçük yol kesicilere verirken bir âdeti yaşatmanın mutluluğu içerisindeydi. Kornalar çalınmaya devam etti yol boyunca. Tüm İstanbul duyuyor muydu onları? Herkes şahit miydi aşklarına? Kim bilir, belki. Fakat İstanbul büyüktür, kalabalıktır. Yalnızca belirli semtler duymuştur onların bu mutluluğunu, o da araba kornalarının sesinin eriştiği yere kadar. Lakin İstanbul'un duymasına pek de gerek yoktur; Akın, Ayten'in gözlerindeki aşkın bizzat tanığıdır, göğsündeki kalp atışının hevesli çırpınısını duyan yegâne kişidir. Böyle bir sevdada şahide ihtiyaç var mıdır?

Teknik olarak, resmî evraklarda evet...

Çay bahçesinde hazırlanmış düğün alanına geldiklerinde biraz soluklandılar Sadi Usta'nın ufak barakasında. Burası bir nevi gelin odası oldu onlara. Sadi Usta bu barakayı bile balonlarla, grapon kâğıtlarından kedi basamakları, yanardönerli parlak sarkıtlar ve el işi kâğıtlarıyla süslemişti onlar için. Çay bahçesinin geniş avlusu ise kiralanmış beyaz masa ve sandalyelerle, tepeden gerilmiş bir dünya sarı ampulle ve orkestranın çalabileceği denize karşı ufak bir platformla taçlandırılmıştı.

Resmî evrak demiştik, nikâh adına seçilen şahitler de Ayten için Neşe, Akın için de Suzan teyzeydi. Canan bu önemli anda annesinin yakasından düşmek istemediği için *buçuğuncu* şahit de sayılabilirdi. Nikâh memuru gerekli prosedürlerden, evliliklerinde hiçbir mâni olmadığından bahsettikten sonra ilk olarak Ayten'e döndü.

"Siz Zümrüt Ayten Özsoy, hiçbir baskı altında kalmadan, kendi hür iradenizle, Akın Vahit Tamtürk'ü kocalığa kabul ediyor musunuz?"

Ayten bu soruyu farklı isimle duyduğunda da aynı kişiyi düşünüyordu. O zaman ölmek istiyordu, beyazdan nefret ediyordu; yüzüklerden, insanlardan, nikâh memurlarından, yalnızlıktan, kimse-sizlikten, çaresizlikten... Fakat şimdi her şey değişmişti. Akın onun için her şeyi değiştiren tek insandı. Akın onun hayatını değiştiren tek kişiydi. Hayır, geciktirmemeliydi bu cevabı. "Evet, ediyorum!" dedi bu sebeple kendi hür iradesiyle. Hayatında verdiği en gerçek, en doğru karar buydu. Bir insanla gelen kocaman iyilikler silsilesine *evet* demek...

Alkışlar onlar için çınladı. Soru sırası Akın'a geldiğinde Akın'ın gözleri yalnızca Ayten'in üzerindeydi. Gülümsedi. "Evet!"

Gözünü bile kırpmadan söylediği bu onay sözü, çay bahçesini yeniden alkışlara boğdu. Nikâh memuru şahitlere de sordu hızlıca, onay cümleleri onlardan da alınınca çiftin önüne imza defteri sürüldü. Önce Ayten attı imzayı. Akın imza atarken, Neşe, "Ayağına bas Ayten!" dedi gülerek.

Ayten hemen ayağının ucuyla Akın'ın ayağına bastı. Akın yüzünü buruşturarak baktı Ayten'e. "Acıdı," dedi Ayten'e doğru eğilerek. Ayten sol omzunu kaldırıp indirirken herkes ayağa kalktı.

"Ben de Arnavutköy Belediyesi'nin bana vermiş olduğu yetkiye dayanarak sizleri karı koca ilân ediyorum! Ömür boyu mutluluklar."

Ayten, evlilik cüzdanını teşekkür ederek aldı. Ajda sürekli deklanşöre basıyor, bu anı ölümsüzleştirmek istiyor, düğün sakinleri onları izlerken alkışlıyordu. Akın, Ayten'e dönüp onun duvağını açtı beklemeden. Bembeyaz tüllerin içerisinde acı kahve gözleriyle mutlulukla ona bakan bu kadın, artık onun eşiydi. Eğilip dudaklarını alnına bastırdı Akın, alnından öptü onu. Sıkıca sarıldılar ardından birbirlerine. Salonda yeniden bir alkış koptuğu esnada Canan, Akın'ın Ayten'e sarılmasını kıskanmış ve babasının kollarına koşmuştu hemen. Türkan yenge ise nikâhtan sonra gelenlere ikram edilmek üzere hazırladıkları küçük tül keseli badem şekerlerini gelenlere dağıtıyordu.

İlk dans, en büyük heyecanlardan biriydi onlar için. Öyle ki Akın'ın kolu beline sarılmasa ve Akın onu yönlendirmese Ayten ayakta bile duramayacağını düşünüyordu. Yıllar önce seçtikleri Ajda Pekkan'ın *Ömür Boyu* parçası çalarken gözleri birbirlerinin yüzünde idi. Ne konuşurdu ki ilk danslarında bu çiftler? Ayten gittiği düğünlerde hep bunu sorgular, merak ederdi. Şimdi o sorgulayıp merak ettiği yerde kendisi vardı fakat bunun bilincinde değildi.

"Ne güzel kokuyorsun," dedi Akın'a. Gerçekten de Akın'dan yayılan ferah, güzel bir koku vardı. Evde olsa mutlaka boynuna yaklaşıp, hatta öperdi onu âdemelmasından.

“Damat tıraşı sonrası özel bir esans sıkıldılar,” dedi Akın da. Ardından yüzünü hafifçe buruşturarak “Zümrüt, ayak parmağım kırıldı sanırım,” dedi ayağına basmasına atıf yaparak.

Ayten bu sözler üzerine tuttuğu omzu sıktı. “Eşşek!” dedi gülerek.

Akın da aynı şekilde gülümserken onu tutup çevirdi. Acelesizce, onun olduğunu bilerek, nazikçe ve tüy gibi bir dokunuşla belini kavrayarak... Hiç sıkmadı onu fakat dansın yönetimi hep ondaydı. Bunu bile ne çok özlemişti Ayten. Bir adamın dans edişi bile özlenebilir miydi oysa?

“Evlendik Zümrüt,” diyerek kulağına doğru eğildi Akın, Ayten’in. “Biz az önce evlendik.”

Anlaşılan o da benim gibi hâlâ inanamıyor buna, diye düşündü içinden Ayten. Gülümsedi. Akın’ın omzunda duran eli sırtına doğru kayarken ona yaklaştı, yanağını göğsüne yasladı. Ajda bu anlarını da fotoğraflamıştı. Türkan yenge dolu dolu gözlerle onları izlerken, Suzan teyze kıymetli arkadaşının biricik hatırasını mutlu görebildiği için gururlu hissediyordu. Neşe ve Yusuf da bir zaman sonra Canan’ı Türkan yengeye emanet ederek onların yanında dansa katıldılar. Ardından etrafları kalabalıklaştı. Koşuşturup duran çocuklar, akrabaların genç kızları ve genç erkekleri, koca kravatlarını daha şimdiden alışkın olmadıklarından gevşeten amca ve dayılar, Ayten’in ailesinin kaderini bilip onun adına mutlu olanlar, Akın’ın annesini ananlar... Çok renkli ve çok farklı insanlar bir araya gelmişti Tamtürklerin düğününde.

Hem çalıp hem söyleyen orkestra iki dans parçasının ardından çiftetelliye geçince, hiç de yabancılık çekmeden oynamaya başladı Akın ve Ayten. Dansa kabiliyeti olmayanlar çiftetelliği duyunca sahneden kaçsalar da çiftetelli çalınca oynamadan duramayanlar sahneye akın etti. Böyle anlarda ortamı şenlendiren mutlaka bir amca veya dayı olurdu, bu işi de Akın’ın amcası Muzaffer üstlendi. Komik ve kendinden geçercesine oynayan bu adam, oğluyla beraber bir küçük rakı sokmuştu buraya. Sanılmasın ki içtiğinden böyle kendini kaybetmişçesine oynuyor... Hayır, Muzaffer amca oynamayı seviyordur esasen. Kendi düğünlerinde bile hiç oturmamıştır. O, İzmir’in efelerindendir bir de, zeybek de bilir, oynar. Fakat Akın bilmez, düğün

öncesi erkek eğlencesinde çok kızmıştır Muzaffer amca ona zeybek bilmediğinden. Akın üzülse de geç kalmıştır öğrenmek için, ne yap-sın?

Üç parça aralıksız çalınan oyun havasının ardından ikisi de ter-lemiş, soluklanmak adına tüllü, çiçekli gelin ve damat masasına geçmişlerdi. Akın masanın üzerindeki peçeteye alnındaki ve boy-nundaki terleri silerken, boynuna kadar kapatılmış gömleğinin düğ-mesini açtı soluk soluğa.

“Aa, niye açtın?” dedi Ayten de masanın üzerindeki kayısıli mey-ve suyunu yudumladıktan hemen sonra.

“Terledim,” dedi Akın. Sonra ona doğru eğildi. “Ne o, sen açama-dığın için mi kızdın yoksa?”

Ayten hemen etrafına bakınmıştı fakat bu gürültüde Akın’ı duy-malarına imkân yoktu. Akın da zaten onu kızdırmak, utandırmak amacıyla bunu söylemiş ve amacına ulaşmıştı. “Edepsiz, terbiyesiz! Sus, biri duyacak.”

Akın güldü. “Uzun bir gece olacak gelin hanım,” dedi sevinçle.

Ayten gelinliğinin eteklerini kaldırarak Akın’ın ayak ucuna bir kez daha bastı. “Sus dedim Akın!”

Bu esnada Neşe geldi Canan’ın elinden tutarak. “Gelin hanımın yanına gelmek istedi.”

Ayten kaşlarını kaldırdı şüpheyle. “Gelin hanımın mı yoksa da-mat beyin mi?”

Neşe güldü. Kucağına aldı Canan’ı. “Yok, cidden senin. Yani gelinliğini çok sevmiş, dokunmak istiyormuş. Ben de bu vesileyle getirip kucağına koymak istedim,” diyerek Canan’ı Ayten’in kucağı-na bırakıverdi. “Âdettir, gelinin kucağına bebek verilir. Gerçi Canan biraz büyük kalıyor ama...”

Canan dönüp Ayten’in yüzüne baktı. Minik sağ eliyle duvağı-na, parlak tellerine ve kollarındaki dantel işlemesine dokundu sonra. “Beğendin mi? Güzel miyim?” diye sordu Ayten ona.

Canan bu soru üzerine bir Akın’a bir de Ayten’e baktı. “Güzel,” dedi yeniden parlak tellere bakarak. Sonra oturduğu kucağın yu-muşaklığı cezbetti onu, gelinliğin eteklerine tutunarak “Yumuşak,” dedi.

Ayten onun kıvrırcık sarı saçlarını öptü. Ardından Neşe'ye dönüp "Şu incili tellerden birini çıkarsana saçımdan," dedi. Neşe anlamadı ama çıkarmaya başladı. Bir incili ve ince gümüş telli firketeyi dikkatlice çıkardı ve Ayten'e verdi. Ayten, "Bak Canan! Senin için bu da!" dedi heyecanla. "Sen de gelin oluyormuşsun, takalım mı?"

Canan ellerini çırttı sevinçle. "Takalım!" İncili firkete Canan'ın cansız sarı saçlarına Ayten'in elleriyle takılınca, üç poz da bu şekilde fotoğrafları oldu Tamtürk ailesinin.

Eğlencenin dozu, rakıyla iyice yumuşayan Muzaffer amca ve oynamayı çok seven İzmir Tamtürkleriyle daha da arşa çıkarken, salonun bir kısmını dolduran Akın'ın üniversiteden, iş yerinden ve liseden tanıdığı arkadaşlarıyla daha da çoğaldı. Ayten'in tanıdıkları ise bu kalabalığın yalnızca üçte biri olabilirdi. Hiç dert etmedi Ayten bu durumu. Ne ana vardı onun için uzun bir zamandır ne de baba. Varsın olmasınlar, ona her şey olacak bir eşi vardı artık.

Bir dans ve oynama faslı daha geride kaldıktan sonra yedi katlı düğün pastasını getirdiler. Olmazsa olmaz, yukarıdan aşağıya doğru büyüyen keklerden oluşan beyaz kremalı düğün pastasının en üstünde oturtulmuş bir gelin ve damat biblosu duruyordu. Alkışlar eşliğinde pastayı kestiler. Bir poz da bu şekilde girdi Tamtürk ailesinin albümüne. Birbirlerinin ağzına bir lokmalık pasta da tuttular tabii.

Gece ilerlerken Yusuf da Muzaffer amcanın rakı zulasına ortak olmuştu. Her biri kendinden geçercesine oynuyor, mutlulukla dolduruyorlardı çay bahçesinin avlusunu. Herkes dağılmadan takı töreni de yapıldı. Orkestranın başında duran adam ille de takılanları ve takan kişilerin akrabalık derecesinin belirtileceğini söyledi fakat Akın ısrarla karşı çıktı. Ayten'in ailesinden yalnızca Zehra ve kızlar vardı. Ayten anladı ki o üzülmesin diye böyle yapmıştı. Duruldu.

En çok altın ve para doğal olarak Akın'ın ailesi tarafından takılmıştı fakat özellikle Akın'a değil, Ayten'in üzerineydi. Vahit dede zar zor ayağa kalkıp cebindeki kadife kesesinden büyükçe bir cumhuriyet altını çıkardı ve Akın'ın yakasına taktı. Bunu anons etmeden duramadı orkestranın başındaki adam. "Büyük dededen cumhuriyet altını!" Beş bilezik takıldı amcası ve yengesi tarafından Ayten'e. Akın'ın abisi Samet hem Akın'a altın takmış hem de Ayten'e para

takmıştı. Suzan teyze ve kızı Hale de altın taktı. Ayten'in gözlerinde durgun bir gözyaşı tabakası vardı fakat boynu dimdikti. Teşekkür edip sarılıyordu herkese. Zehra da dışından tırnağından artırıp ona ucuz ayar bir bilezik takabilmişti. Zehra o bileziği Ayten'in bileğine geçirirken Ayten'in gözlerindeki durgun gözyaşı tabakası çağladı, buraya kadardı kendisini tutması. Ayten, Zehra'ya sıkı sıkı sarılıp ağlarken, Akın her şeyin farkındaydı. Bir elini onun sırtına koymuş şefkatle okşarken, Zehra da ağlıyordu.

Bu duygu selini ancak Neşe ayırabilirdi ki öyle oldu. "Şş, tamam. Düğün daha bitmedi kızlar," dedi. Zehra geri çekilirken ardından o gelmişti. "Ben kız tarafıyım!" diye bağırarak Ayten'e bir bilezik taktı ve adı gibi neşeyle sarıldı Ayten'e sıkıca. "Ayol beni anons etselerdi ki kız kardeşi diye keşke..." dedi Ayten'e sarılırken. Ayten gözlerinde hâlâ yaşlar dururken güldü. Yusuf ise altınını Akın'a takmıştı. Sarıldılar.

"İçtin mi sen de?" diye sordu Akın, Yusuf'tan yayılan anason kokusunu alınca.

"Muzaffer amcanın rakı zulasından biraz..." dedi Yusuf.

Akın kalabalıkta ailesinin oturduğu masaya bakındı. Kabak gibi duruyordu rakı şişesi. Hınzır bir gülümseyişle parladı gözleri. "Şu kalabalık durulsun, bitirmeyin şişeyi," dedi Yusuf'a.

"Merak etme damat."

"Damat!" dedi Yusuf'un kucağındaki Canan süt dişlerini göstere göstere gülerek. "Bak! Tokama bak!"

"Çok güzel tokeniz varmış hanımefendi ama siz daha güzelsiniz," dedi Akın da küçük kızın kırmızı yanağını sıkarak. Canan nasıl mutlu oldu bu sözlere nasıl!

Akın'ın arkadaşları, Ayten'in triko atölyesinden tanıdıkları derken, dakikalarca süren takı merasimi sona erdi. Takılar toplanıp Türkan yengenin çantasına koyuldu, Vahit dede mütemadiyen oturduğundan çanta onun kucağına bırakıldı. Yeniden oynadılar, güлüştüler, mutlulukla doldular. Evlenmişlerdi! Sonunda *Zümrüt Ayten Tamtürk* olmuştu! Onun eşiydi! Rüya gibi geliyordu ona...

Neşe payetli narçiçeği elbisesini savura savura Ayten'le en çok oynayan kişiydi. Zaten kendi düğününde de en çok onunla oynamıştı.

Parmakları şıklatmaktan su toplamıştı neredeyse ikisinin de, bu yüzden el bileklerini kıra kıra kıvırtıyordu artık ikisi de. Esasında Yusuf da pek oynamayı sevmezdi fakat rakıyla çakırkeyif olunca, o da Akın'la oynadı. Eh, Trakyalı tabii, kan çekiyordu.

Takı merasiminden sonra azala azala yalnızca bir avuç aile kalmıştı yanlarında. Ayten ayak tabanlarındaki sızıdan ayakta zor duruyordu fakat hâlâ oynuyordu. Makyajı, saçları dağılmıştı, yanaklarında mutluluk pembeliği vardı. Akın ise bir iki bardak amcasının zulasından midesine yuvarladıktan sonra ateş basmış, ceketini çıkarıp sandalye arkasına asmış ve kravatını çekip çıkarmıştı boynundan. Üstten iki düğmeyi açarak bağrını ortaya sermişti. Bir kenarda sandalyeler birleştirilerek ufak bir yatak yapılmıştı Canan'a da, babasının ceketinin altına kıvrılıp uyumuştı o gürültüye rağmen. Tıpkı bastonuna yaslanmış uyuklayan Vahit dede gibi...

Akın ve Ayten hiç oturmamıştı. Çok yorulmuşlardı, çok koşturmuşlardı fakat kendi düğünlerini kendileri yapmışlardı. Neşe ve Yusuf da onların en büyük eşlikçisiydi o gece. Zehra, oğlu Hüsamettin'i pek fazla bırakamadığından yalnızca birkaç defa kardeşiyle oynayabilmiş, geri kalan zamanda kâh ağlayıp kâh gülerek izlemişti onları oturduğu yerden. Gülin ve Emel ise aynı ablaları gibi beraberce göbek atmışlardı. Ayten artan badem şekerlerini kız kardeşlerine bölüştürmüştü bir ara. "Bunları kendiniz yiyin, sakın evdekilere vermeyin," diye tembih etmişti verirken.

"Vermeyiz abla," demişti Gülin. Emel de kafasını sallamıştı.

Düğün bitimine yakın bir klasik olarak kasap havası çalındığında, Ayten topuklu gelin ayakkabılarını çıkarmıştı. Akın kanına karışan alkolün etkisiyle büyük büyük gülümseyerek Ayten'in elini tutuyor, arada bir eğilip öpüyordu onu. İki düğme açtığı yakasından aşağıya uzanan ter damlaları teninde parlıyordu. Uzun saçları ense-sine, alnına doğru dökülmüştü. Kasap havası ritmi daha da artıp, çemberdekiler pes etmeye başladığında küçük çocuk hırsına bürünmüştü ikisi de. Ritim ne kadar hızlanabilirdi ki? Son hıza kadar gitmeye kararlı olarak dönüp durdular ve çok yoruldular. En sonunda Akın pes etti.

“Ayakların çıplak,” dedi nefes nefese. “Yazık olur, çok acır, kıyamadım.”

“Yalancı! Pes ettin işte,” dedi Ayten de aynı yorulmuşlukla.

Böylece düğün burada sona erdi. Zehra ve küçük kardeşleri çok ağladı Ayten’in. Oysa o evden gideli, onlardan ayrılalı yıllar olmuştu. Yine de insan bir tuhaf hissediyordu böyle durumlarda. Sıkı sıkı sarıldı Ayten her birine. Sonra Akın’ın ailesiyle vedalaştı. Ellerini öptü, sarıldı ve hayır dualarını aldı onların. Teşekkürlerin ve minnetlerin en büyüğü şüphesiz Kılıçoğlu ailesine aitti. Neşe ve Yusuf’la da sıkı sıkıya sarıldılar. Düğünün en çok oynayan, hiç oturmayan dörtlüsü olarak çok yorgun görüntüleri vardı. Babasının kucağında uyuklayan Canan uyandı sarılmalarına. Gözü, önünde durdukları gelin arabasının bebeğine ilişince, “Bebek, Akın!” diyerek bebeği işaret etti.

Akın, bebeği düğün sonunda ona vereceğini söylemişti. Bir çocuk, kendisine verilen çoğu sözü unutmaz. Akın, bebeğin bağlandığı kurdeleleri çözdü, bebeği Canan’a verdi. “Düğünümüze katıldığınız için teşekkür ederiz Canan Hanım, bu da hediyeniz,” dedi Canan’a. “Fakat bir kere öpseniz ya Akın amcanızın yanağından, öyle vedalaşsak?”

Canan boynunu uzatıp öptü Akın’ın yanağını. “Kızım, teşekkür et bari,” dedi Neşe de Canan’ı dürterek.

“Teşekkür ederim Akın!”

“Ben de seni öpeyim mi?” diye sordu Ayten, Canan’a. Canan kafasını aşağı yukarı salladığında o da gidip Canan’ın yanağını öptü.

İki aile vedalaştıktan sonra, kalan yakınlarla da sarıldılar. Muzaffer amca Akın’a sarılırken içtiği rakının etkisiyle ağlamaya başlayınca herkes gerildi. “Oğlum her şeyini kendisi yaptı... Ne babası ne anası vardı başında. Seninle gurur duyuyoruz oğlum. İzmir’de bir evin var hep, garip hissetme, olur mu?”

Akın’ın yüzü değişmişti bu sözler üzerine. Ayten onu ilk kez bu denli dağılmış görüyordu. Gerçi ne zaman annesinin bahsi açılrsa ruh hâli değişiyordu, Akın’ın en büyük eksikliği, üzüntüsü ve kini buydu. “Muzaffer, üzmesene çocuğu! Bak ne güzel düğünümüzü yaptık,

eve uğurluyoruz çocukları.” Ayten ve Akın’a döndü Türkan yenge. “Siz ona bakmayın. Çok içince hep ağlar.”

Akın gözleri dolu dolu güldü. “Babam gibi,” dedi. Ayten sıkıca sarıldı Akın’a bu sözü üzerine. Allaha ısmarladıklar eşliğinde ayrıldılar. Gelin arabasına bindiklerinde şoför koltuğunda Samet abi vardı bu defa, Akın ve Ayten arkadaydı. Araba hareket ettiğinde el salladılar geride kalanlara. Sonra Ayten göğsünde tuttuğu nefesi huzurla bıraktı ve başını Akın’ın omzuna yasladı.

“Çok güzel bir düğündü Akın,” dedi Samet dikiz aynasından iki-
liye bakıp.

“Öyleydi abi, sağ olasın. Sen de az kahrımızı çekmedin. Kuafördü, çiçekçiydi derken ben her şeyi karıştırdım bir ara.”

“Oğlum böyle şeyler hep olur. Sen abine dua et!” Güldüler. Ayten bir ara yola baktı. Aşıyan yolu değildi burası.

“Aşıyan yolunda değiliz,” dedi.

“Evet çünkü Aşıyan’a gitmiyoruz,” dedi Akın da. Ayten sorgularcasına Akın’ın yüzüne baktığında “Bebek’teki dairemize gidiyoruz,” diye açıkladı.

“Ama orada...” *Yatak yoktu ki* diyecekti, Samet abinin varlığı susturdu onu, utandı. Bebek’teki Afet Apartmanı önünde durduklarında Ayten oynamaktan ağrıyan ayaklarının üzerine basınca irkildi. Oynamayı biraz abartmıştı galiba. Akın, abisine teşekkür etti, ona yalının anahtarını teslim etti ve araçtaki hediyeleri yalıya bırakmasını söyleyerek vedalaştı. Kucağında sadece takılan altınların ve paraların bulunduğu bir çanta vardı. Gelin arabası geceleyin boş olan caddede sessizce geçip gitti. Akın döndü, Ayten’e doğru ilerledi. Beraber apartman kapısına yürüdüler ve apartmanın ağır kapısının kilidini açtı Akın. Kapıyı olabilecek en gürültüsüz şekilde kapattıklarında Ayten zar zor önünü görmeye çalışarak ilk basamağa çıkmıştı ki Akın durdurdu onu.

“Şu çantayı tutar mısın?” diye sordu. Ayten sorgulamadan çantayı aldı Akın’ın elinden. Gözleri ağır ağır alıştıyordu karanlığa ikisinin de. Akın bir anda önünde duran kızı kaba bir kuvvetle kucağına alınca, Ayten’in ağzından kaçan bir çığlık apartman boşluğuna yayıldı. “Şş, sus!”

“Ne yapıyorsun? Düşeceğiz! Akın!”

Akın çoktan merdivenlerden ağır ağır çıkmaya başlamıştı. “Sessiz ol, apartman sakinleriyle yine papaz mı olalım istiyorsun?” diye fısıldadı Akın. Ayten kollarını Akın’ın boynuna sardı. Akın birinci kata gelene kadar nefes nefese kalmıştı ve Ayten kıkır kıkır gülüyordu. Kapının önüne gelince Akın onu indirdi kucağından ve elini cebine attı. “Ne gülüyorsun kız?”

“Ya en üst katta olsaydı daire, dua et ilk katta.”

Akın da güldü ve kapıyı açtı. “Fark etmez çiçeğim, insan eşini taşıyabilmeli, değil mi?”

Ayten bu cümleye daha çok güldü, Akın girişin ışığını yaktı. “Ben de seni mi taşımalıyım yani?” Akın yaklaşıp yanağını okşadı onun.

“Sakatlandığımda sol bacağım olmuşsun. Bu da bir nevi taşımaktır.”

Bu sözlerle duygulandı Ayten. Fakat Akın artık hiçbir üzüntüyü şu kapıdan içeri sokmak istemediğinden yeniden tuttu kaldırdı Ayten’i. Eşikten içeriye Akın’ın kucağında girdi. Akın ayağıyla dış kapıyı kapattığında, Ayten kollarını boynuna sıkıca sarıp düğün boyu yapamadığı şeyi yaparak Akın’ın boynunu öptü. Evin girişinde yanan ışığın aydınlığıyla odaya gittiler. “Akın, bu evde yatak yoktu...” dedi Ayten fakat odaya girdiklerinde koca bir karyola görünce şaşırdı. “Almışsın.”

Akın onu yatağın üzerine bıraktığında, “Aldım,” dedi. Ayten dirseklerini yatağa doğru bırakarak yarı yatar pozisyonda kocasına baktı alıcı gözle. Akın’ın arkasından, koridordan vuran cılız ışık onun bir gölge gibi görünmesine neden oluyordu. Akın usulca düğmelerini çözerken Ayten onu izledi. Işık az olsa da seyir zevki yüksekti. Düğmeler tamamen açıldığında Ayten kucağındaki para çantasını kaldırdı.

“Para ve altınları saymıyor muyuz?” diye sordu ona. Akın gömleğini omuzlarından sıyrıp yere attığında hâlâ nemli olan teni ortaya çıkınca yutkundu Ayten.

“Para ve altınlara gerek yok, benim Zümrüt’üm var,” dedi Akın ve kızın elindeki çantayı alıp yere bıraktı. Üzerine eğilip tutkuyla öptü onu. Fakat Ayten onun göğsünü hafifçe ittirince geri çekildi.

“Şey, şu kafamdakileri çıkarmaya yardım eder misin Akın? Kafa derim çok acıdı. Bir de şu gelinliğin dantelleri yakıyor beni. Çıkarır mısın?”

Nazlı bir kadın gibi söylemişti bütün bunları Ayten fakat naz niyaz yapmayı pek bilmezdi. Akın onu elinden tutarak doğrulttu, gidip ışığı açtı. Kafasının sağ yanındaki firketeleri Ayten, sol yanındakileri de Akın çıkarmaya başladı. Çıkarılan incili firketeler çıt çıt yere düşüyordu. En sonunda Ayten’in saçma takılan duvağı da nazikçe çekip çıkardı Akın. Eğilip yerdekileri de toplayacaktı ama Ayten engel oldu ona. Ayağa kalktı. Fermuarını işaret etti. Akın’ın yüzünde hınzır bir gülüş... Arkasına geçip fermuarı indirdi. Ardından iki elini Ayten’in beline koydu. Gelinliğin açtığı iki kürek kemiğinin arasını öptü. Ayten arkasını döndü bu öpücükle. Saçları dağılmış, dudaklarından ruju uçmuş, göz kalemi akmıştı çoktan fakat Akın için yeryüzündeki en güzel şeydi.

Akın onun gözlerine bakarak fermuarını açtığı gelinliği omuzlarından aşağıya sıyırdı. Gelinlik ufak bir çekmeyle hemen ayak uçlarına yığıldı ve bir bulut kümesi gibi yerde kaldı. Akın, Ayten’in belinden tutarak onu bu bulut kümesinden kaldırıp çıkardı, yatağa bıraktı. Esmer teninin zıttı bembeyaz dantel iç çamaşırları içerisinde kalmıştı Ayten yalnızca. Aynı şekilde koyu kestane saçları da beyaz çarşaflara dağılmıştı. Akın ona bakarken sanki ilk kez sevişecek gibi bir heyecan duymuştu içinde. Ayaklarına uzanıp gelin ayakkabılarının ince kordonunu çözdü ve çıkardı.

Yeniden üzerine eğildiğinde bu defa Ayten itmedi onu. Aksine, ensesinden çekerek hazla öpmeye başladı. Öpüşürken gülümsedi Akın. Bir elini kızın sütyeninin kopçasına attı, diğeriyle de üzerinde dengesini sağladı. Sevişmek maharet gerektirir, sütyen kopçası açma mahareti gelişmişti artık. Sütyeni kollarından çekip çıkardığında Ayten’in ufak göğüslerine eğdi başını. Sol göğsünde dilini gezdirip sertçe çekince, Ayten, “Ah! Yavaş!” dedi.

Akın kafasını kaldırdı. “Özür dilerim,” dedi bir an, Ayten güldü. “Nazik ol! Altında kalbim var...”

Akın bu defa daha büyük bir hazla öptü onun dudaklarını. Pantolon ve alt iç çamaşırları da çıkınca ikisi de çıtır çıtır kalmıştı.

Birbirlerini öpüyor, sevgi ve tutkuyla alev alev yanıyorlardı. Gecenin bir yarısı, İstanbul'un çoğu uykudayken onların içerisinde apayrı bir şehir yeni uyanıyordu sanki. Akın, Ayten'in şehrini gezmeye hevesli bir seyyah gibi gezdiriyordu dilini onun bedeninde. Öpüyor, ıslak bir iz bırakıyor, bazen de Ayten kızmasına rağmen hafifçe ısıırıyordu. İnce ve uzun parmakları en mahrem yerlerine gömölüyor, seyyah şehrin bambaşka noktalarını keşfediyor ve bundan keyif duyuyordu.

Ayten'in göğüslerindeki oyalanma karnının üzerinden ıslak bir iz bırakarak küçük öpücüklerle aşağıya kaydığında, Akın onun bacaklarını araladı. İşte Ayten için en mahrem dakikalar tam da şimdi başlıyordu. En mahrem ve en tutku dolu dakikalar...

Başını geriye yatırıp kafasını ve üst bedenini iyice yumuşak yatağa gömerken gözlerini kapatmış, iki bacağının arasındaki adamın uzun saçlarını tutmuştu elleriyle. Nefes alıp verışı tüm odayı doldururken kalçalarını kaldırmamak için zor duruyordu. Akın'la sevişirken nasıl hem kendinden bu kadar geçip hem de tam olarak kendisi gibi hissedebiliyordu? Her sevişen böyle hissedebilir miydi? Hakikatli bir sevişmenin altın kuralı sevmekten mi geçiyordu? Bilmiyordu Ayten. Tüm bunların canı cehennemeydi çünkü Akın'ın dili ona çok iyi hissettiriyordu. Dik bir yamaçtan kayar gibi, tereyağından kıl çeker gibi, ince ince işlenmiş bir dizi olaylar zinciri gibi her şey o kadar yerinde, o kadar mükemmeldi ki bir kez daha o an onun karısı olduğunun farkına vardı.

Ayten ne çok düşünüyordu. Ona oranla Akın işin sadece zevk alma kısmındaydı. Seyyah gezdiği şehirden memnundu. İşin içine arada şehre olan aşkı karışsa da gece onundu, şehir de onundu ve sonsuza kadar seyyah da şehre aitti. Ayten'in nefes alıp verişleri arasında haz dolu inlemeleri tatlı nağmelerle kulağına gelirken beklenen kasılma sonunda gerçekleşti. Onun yoğun bir zevkin doruğuna ulaşması Akın'ı çıldırtıyordu.

Beklemeden üzerine çıktı Akın. Hazdan iri iri olmuştu Ayten'in göz bebekleri. Akın onun bacakları arasında yerini alırken, bir eliyle çenesini kavradı ve dudaklarını öptü. İçerisinde git gele başladı. Ayten mi çok sıcaktı yoksa kendisi mi, bunu sorguladı. Sanki onunla sevişirken gerçekten alev alev yanıyordu. Ritmi artırıp hızlandıkça

nefesleri ve öpüşmeleri de derinleşti. Bir zaman sonra Akın onu kaldırıp üzerine aldı. Nispeten Ayten kucakta Akın'a göre daha yavaştı fakat bu Akın için görsel bir şölendi. Ayten ellerini omuzlarına koyup sıktıkça ve belirli bir ritimle kalçalarını hareket ettirdikçe saçları dalgalanıyor, ufak göğüsleri hareketleniyordu. Farkında değildi belki de fakat alt dudağını dişliyor ve gözlerini kısıyordu bunu yaparken. Esmer teni terinin neminden ıslıl ıslıl parlıyordu. İşte Akın'ı çıldırtan tüm bu anlık hareketlerdi. Ayten'in kalçaları tenine çarptıkça ve onu bu hâlde gördükçe aklını kaybedecek gibi hissediyordu.

Tekrar yer değiştirdiklerinde Akın hızlanmıştı. Ayten'in haz dolu inleyişleri kulaklarında uğuldarken çenesini kızın şakağına yaslayarak gözlerini kapattı. Dudaklarından erkeksi bir inilti çıktı, kendini geri çekti ve kızın karnına boşaldı. Rahatlamıştı, Ayten'in yanına yığılarak soluklandı.

"Kıpırdama, temizleyeceğim," dedi nefes nefese. "Bana biraz zaman ver..." Bir elini Ayten'in yanağına koydu. "Çok güzelsin. Çok..." Başparmağını Ayten'in öpülmekten şişmiş dudaklarında gezdirdi. "Seninle her yerde sevişmek istiyorum."

Ayten bu sözler üzerine yutkundu. Daha birkaç saniye önce onunla sevişmişti fakat sanki onunla ne kadar sevişirse sevişsin hiç yetmeyecekti. Akın kalkıp bir peçeteyle sildi karnını. Ayten kıkırdadı. "Dur, tamam..." Ayağa kalktı fakat başı döndü. Akın belinden yakaladı onu. Ayten yanlışlıkla Akın'ın ayaklarına basmıştı.

"Bu üç oldu bugün Zümrüt Hanım!" dedi Akın kinayeye. "Tamam, evin reisi sizsiniz. Ben hanımcıyım, âlemin en hanımcı erkeği ben olacağım ama ayaklarıma basmayı bırakın lütfen."

"Ya, Akın!" dedi Ayten onun bu sözleri üzerine, adını uzatarak. Kollarını Akın'ın boynuna sardı. "Yarın bana kahvaltı hazırlar mısın? Hem evlendikten sonraki sabah kahvaltıyı damat hazırlarmış, âdetmiş."

Akın tek kaşını kaldırdı bu sözler üzerine. "Âdet mi yoksa yorulduğun için sabah kalkamayacağını düşündüğünden sen mi uydurdun? Ayrıca hazırlarım tabii, en sevdiğim şey..."

"Cık, uydurmadım. Vallahi var öyle bir âdet bizde. Kadın yatarmış o sabah, kocası hazırlarmış kahvaltıyı."

“Kim hazırlarmış kim?” dedi Akın ellerini Ayten’in çıplak beline koyarak.

“Kocası.”

“Hımm... Ben neyinim peki senin?”

Otuz iki diş sırttı Ayten. “Her şeyim.”

“Bu akşam neyin oldum?”

Ayten, Akın’ın ensesindeki saçlarla oynarken, “Tescillenmiş her şeyim,” dedi. Akın yalancı bir hüznle dudaklarını aşağı sarkıtınca Ayten parmak uçlarında yükselip öptü alt dudağını. “Biricik kocam.”

Ardından önce Ayten, sonra Akın hızlı bir duş aldı. Gelinliği ve damatlığı bile yerden kaldıramayacak kadar yorulmuşlardı. İki de hemen yattı, uykuya daldılar. Böylece henüz iki kişilik Tamtürk ailesinin temelleri o gün atılmış oldu.

Yanağıma değen narin dokunuşunu hissettim önce. Ardından gözlerim kapalı olsa da beni izlediğini... Gözlerimi minicik araladığımda benim gibi yüzüstü yatağa uzandığını ve gözlerini bana çevirdiğini gördüm. Harika bir patates kızartması ve salatalık kokusu alıyordum. Ne ara kalkıp bunları almış ve kahvaltı hazırlamıştı? Gözlerimi yeniden kapattım.

Akın’ın elleri bu defa saçlarımı okşadı. Dudaklarına bir ısıklık konurdu. *Fikrimin İnce Gülü*. Gülümsedim. Uzun bir süre ısılığı çaldı, sonra, “Uykucu gelin, kalk bakalım kahvaltı zamanı,” dedi bana.

Huysuz ve uykulu bir mırıltı çıkararak arkamı döndüm ona. “Biraz daha...”

Elini sırtıma koyup okşarken kapı çaldı. Hemen döndüm ve sorgularcasına kafamı salladım Akın’a. *Bilmem* dercesine dudak büküp kalktı. Toparlandım ve doğruldum, bu esnada o da kapıyı açmıştı. Ayaklarımı yere koyacakken bir baktım tüylü, topuklu terliklerimi koymuş Akın yere. *Yeni gelin terliği...* Güldüm kendi kendime. Deli Alacalı!

“Selamünaleyküm beyim,” dedi biri.

“Aleykümselam,” diye karşılık verdi Akın da.

“Beyim, ben apartmanın kapıcısı Fehmi. Hatırlarsın belki...”

“Ha evet, hatırladım. Buyur Fehmi Bey, bir sorun mu vardı?”

Bir sessizlik oldu. Ben de odadan çıkmış, aralık kapının ardında durmuştum. “Estağfurullah beyim, sorun değil de... Dün gece yönetici birtakım sesler duymuş apartmanda. Gecenin bir körü, aile apartmanı ya burası, ses olunca elbet duyuluyor. Anlamadık ama sabah seni gördük elin kolun dolu geldin marketten, senin geldiğini anladık. Demek isteriz ki... Yani şey... Yönetici diyor ki...”

Akın gayet rahat bir tavırla, “Ne diyormuş yöneticin? Eve kadın attığımı falan mı?” diye sormasın mı? Alt dudağımı ısırarak kapıya yanaştım biraz daha.

“Estağfurullah beyim, bize düşmez kiminle münasebet yaşadığın ama dedim ya, burası aile apartmanıdır. Yönetici de...”

“Fehmi Bey, lütfen...” dedi ve kapıyı daha da açarak bana elini uzattı Akın. Yanına çekti. Fehmi Bey’le şaşkınca bakiştık bir an. “Tanıştırayım, karım Ayten. Dün akşam evlendik, düğünümüz oldu. Yani resmî olarak karımla kendi evimize geldiğimiz, düğün çok geç bittiğinden biraz ses yaptığımız için bağışlasın bizi yöneticiniz. Benim öyle eve kadın atma huyum yoktur, hiç öyle tek gecelik ilişki adamı da değilimdir fakat insanların hayatına da müdahale etmeyi bu kadar doğru bulmam.”

Akın’ın uzun konuşmasından Fehmi Bey’in yalnızca beni karısı olarak tanıtmasını anladığına emindim ben. Yüzü değişti, duruşu dikleştirdi karısı olduğumu öğrenince. Başını eğerek selam verdi bana, ben de selamını aldım. “Kusura bakma beyim, biz yanlış anlamışız. Allah mutlu mesut etsin, bir yastıkta kocayın,” dedi Fehmi Bey utanarak. “Hayırlı günler...” Ardından kaçarcasına kat merdivenlerini çıkmaya başladı.

Akın’la birbirimize baktık, Akın gülmeye başladı. “Uç bakalım yönetici güvercini, uç!” diyerek kapıyı kapattı.

“Yönetici güvercini mi?” diye sordum.

“Hıhı,” dedi. “Bu tipler hep böyledir. Yönetici *çık çatıya, atla* dese, atlar. Maksat bahşış almak olsun, apartmanda bir açık yakalamak için an kolluyor.”

“Yalnız *karım* deyince nasıl kaldı adam öyle...” dedim kıkırdarak.

Akın bana doğru adımlarken yüzü yumuşadı. “Değil misin?” diye sorarken belime sarıldı.

“İnanması zor olsa da evet,” dedim kafamı sallayarak. Kollarımı boynuna doladım ve ağırlığımı onun kollarına bıraktım. Sıkı sıkı tutuyordu beni.

“Zümrüt Ayten Tamtürk...” diye mırıldandı. Dişlerimi göstererek gülünce başını eğip dudağımın kenarından öptü. “Sono pazzo di te... Non posso vivere senza di te...”

Gözlerimi kırıştıtırarak bir gözlerine bir de dudaklarına bakındım. “Ne dedin?” diye sordum hevesle.

Eğilip bir kez daha öptü dudağımı. “Come sei bella!”

Omzuna vurdum. “Türkçe konuş be!”

Güldü. “İtalyanca öğreteceğim sana,” diyerek belimdeki ellerini çözdü. “Gel, kahvaltı soğudu, oturalım.”

Elimi tutup mutfağa çekiştirirken ayak diredim. “Yaa, ne söyledin? Açıkla!” dedim huysuz bir çocuk gibi.

“Gözlerimden anlamam lazımdı!” dedi. Dikkatle baktım gözlerine. Aşkla ilgili bir şeyler söyledi, kesin öyle! Aşksız lafı yoktur bana. Öğreneceğim şu dili, ne pahasına olursa olsun!

Masayı donatmış beyefendi. Jülyen doğranmış salatalıklar, patates kızartması, gül şekli verilmiş domatesler, maydanozlar, tavşankanı demlenmiş çay, bal, reçel... “Gözüm doydu vallahi, karnıma gerek kalmadı hiç!”

Masaya çaydanlığı koydu. “Olmaz! Hepsinden yiyeceksin. Hepsine çok özendim,” dedi ebeveyn edasıyla. “Şu yeme düzenini oturtmamız lazım. Kuş kadar yiyorsun, kızıyorum artık.”

“Kuşumdur belki?” Bacak bacak üzerine attım ve ayağımdaki terliği sallamaya başladım. “Turna kuşunun serçesi.”

Çaylarımızı doldururken, “Hiç değiştirme lafı, bundan sonra ben nasıl yiyorsam sen de öyle yiyeceksin,” dedi bir öğretmen edasıyla.

“Ay, yuh! Senle ben bir olabilir miyiz? Senin bir öğünde yediğini ben üç öğünde zor yerim be adam!”

Ekmeğin üzerine çilek reçeli sürdü hızlı hızlı ve hemen ağzıma tuttu. “Çenen, ağzında lokma varken çalışsın biraz da,” dedi.

Uzattığı ekmeği elime alıp ısırdım. Düğünden konuşmaya başladık. Muzaffer amcanın çakırkeyif hâlinden, Canan'ın kıskançlığından, Zehra'nın ağlamasından... Altınları ve paraları sayacaktık birazdan. Akın evin camlarını açmıştı, püfür püfür bir bahar esintisi geliyordu denizden, güneş evin her cephesinden içeri sızıyordu.

“Yerdeki gelinlik ve damatlığı da topladım, salondaki kanepenin üzerine koydum,” dedi Akın çayından yudumlayarak. “Ayakkabılarının altına da baktım. İsim yazmamışsın, bir şey yazmışsın ama çoğu silinmiş.”

Kaşlarım şaşkınlıkla havalandı. “Silinmiş mi?”

Başını salladı. “Evet. Ne yazmıştın Allah aşkına? Okumaya çalıştım fakat anlamadım. Neden isim yazmadın? Ajda da ismim yok dedi...”

Gülümseyerek ekmeğimi bitirdim ve elini tuttum. “Ayakkabılarının altına isim yazmak istemedim, yalnızca bir dilek yazdım: *Bir-birine sevdalı herkes nihayetinde vuslata ersin.*”

Elini tutan elimin avuç içini çevirdi ve öptü. “Dileğin kabul olacak o zaman, desene,” diyerek kahvaltısına döndü.

Omuz silktim, kim bilir...

“O kadar yorulmuşum ki her yanımda çok ağrıyor,” dedim Akın'a, beraber kahvaltı bulaşığını toplarlarken. O bir yandan çaydanlığın altını yeniden ısıtıyordu.

“Sorma, yorulacağımı tahmin etmiştim aslında ama bu kadar değil,” dedi. “Haziran için aldım yaz iznimi. Haziranda İtalya'ya uçabiliriz yani.”

Ellerimde köpüklerle duraksadım. “Tedirginim,” dedim açık açık.

“Zümrüt, yapma çiçeğim! Dil bilmiyorsun diye gezmek ne demek Allah aşkına? Ben neyim, biri bir şey derse çeviririm sana.”

Güldüm. “Ya tamam, kızma. Gidelim tamam. Marco dedenin de bir hayır duasını alalım...”

“Hayır duası?” dedi sorgulayarak. “Negroamaro üzümünden bir kırmızı şarap açar dedem sana, yıllanmıştır ha, mahzeninde özel saklıyor ve yalnızca özel konuklara ikram ediyor.”

“Ne ne ne? Şarap mahzeni mi var dedenin?”

“Tabii! Kerata, zamanında bölgenin en iyi bağcılarındanmış, şarabın iyisinden de yemekten de çok iyi anlıyor. Bir sofraya kurar sana, aklın hayalin durur.” Şaşkınlıkla gülümsedim. Akın devam etti: “Biraz İtalya’yı gezeriz. Milano, Roma, Venedik... Sonra Avrupa. Paris’te bir kez daha evlenme teklifi ederim belki sana.”

“Ayol dur, iki dakikada yaptın hemen yaz planını! Kurma kafanda artık hayal, Allah korusun, dün de çok güzel şeyler söylediler. Nazara geleceğiz diye korkuyorum.”

Bana döndü ve kalçasının sağını tezgâha yasladı. “Zümrüt, evlendik. Bu saatten sonra bırak da kurayım hayal.”

Suyu kapatıp ona döndüm. “Peki... Peki tamam, söylemiyorum bir şey.”

Bana doğru adımlayıp arkamdan sarıldı. Çenesini sağ omzuma dayadı, elleri usulca karnıma indi. “Hem belki... Belki çoğalırız. İleride. Hemen değil. Biz istersek... Ne zaman istersek.”

Nefesimi tutmuştum o bunları söylerken. Ne diyeceğimi bilememiştim. Karnımın üzerinde birleştirdiği ellerine baktım. Bu esnada yine kapı çaldı. Akın, “Sikeceğim ama! Yeni evli çiftin kapısı bura, han kapısı mı Fehmi Bey?” diyerek kollarını çözdü bedenimden ve kapıyı açmaya gitti.

Bense kalakalmıştım bir an. Ardından ben de kapıya gittim. Kapıdaki postacıydı, bir mektup gelmiş Akın’a. İkimiz de kaskatı kesildik. Postacı mektubu uzattı, aldı Akın, bir imza attı ve kapıyı kapattı. “Kimden?” diye sordum.

Elindeki zarfı evirip çevirdi. “*Tamtürk Ailesi’ne mutluluklar...*” yazıyordu yalnızca. Gerildik ikimiz de. Akın zarfı yırttı. İçinden bir kartpostal düştü yere, mektubu çıkarırken. Ben eğilip kartpostalı aldım. Yıldızlı bir çift resmi vardı kartpostalda. Akın mektubu okurken ben de kartpostalın arkasına baktım. “*Can kardeşim Akın, sana Almanya’nın Stuttgart şehrinden, bu şehrin güneşli bir gününden bu kartpostalı gönderiyor ve sevgili eşinle bir ömür boyu mutlu olmanızı diliyorum. Yoldaşın, Ümit.*”

“Ümit kim?” diye sordum başımı kaldırıp Akın’a bakarak fakat o dolu dolu gözlerle gülümseyerek elindeki kâğıda bakıyordu. “Sevgilim? İyi misin?”

“Yangından kaçtığım birkaç arkadaştan biri... Onu arayıp evleneceğimi söylemiştim. Çok istemişti gelebilmeyi düğünümde fakat gelirse tutuklanacak.” Birkaç damla süzüldü gözlerinden, hemen silindi. “Çok şey yaşadık onunla, onlarla... Cuntacılar sürekli adamları alıp götürürlerdi koğuşlardan, hücrelerden. Sıra bize ne zaman gelecek korkusuyla yataydık her gece. Yangın olduğu gece şanslı olanlardandık ki kaçtık. Bazı duyumlarımız oldu. Yanan mahkûmlara ıslak battaniye verip söndüreceğiz sizi demiş inzibat fakat verilen battaniyeler suyla değil benzinle ıslatılmış! Yananlar daha kolay ölsün diye... İnsanlığımdan, yaşamaktan utanıyorum tüm bunları düşündükçe. Ümit... Benim sevgili arkadaşım, unutmamış beni. Böyle bir şey beklemiyordum, özür dilerim.”

Yaklaşıp kafasını göğsüme yasladım. “Ya...” dedim saçlarını okşayarak. Sessizleştik. Sakinleştik. Bir bahar rüzgârı denize bakan balkonumuzun perdesini uçurdu. Martı sesleri araba seslerine karıştı. Bir çocuğun balonunun uçtuğunu gördüm pencereden, kırmızıydı. Önünde durduğumuz kapının ardından kapıcı Fehmi Bey’in söylene söylene aşağıya indiğini duyduk. Akın’ın bana sarılmasını dinledim. Birbirinden farklı yaralar almış iki hayattan ibaretiz biz Akın’la. Fakat şifamız nasıl bir? Şifamız nasıl birbirimiz? Onun sessizliğini bile sevdim. Ve anladım ki her şeyin başı sevmek. Doludizgin seviyorum onu. Tika basa. Çatlarcasına...

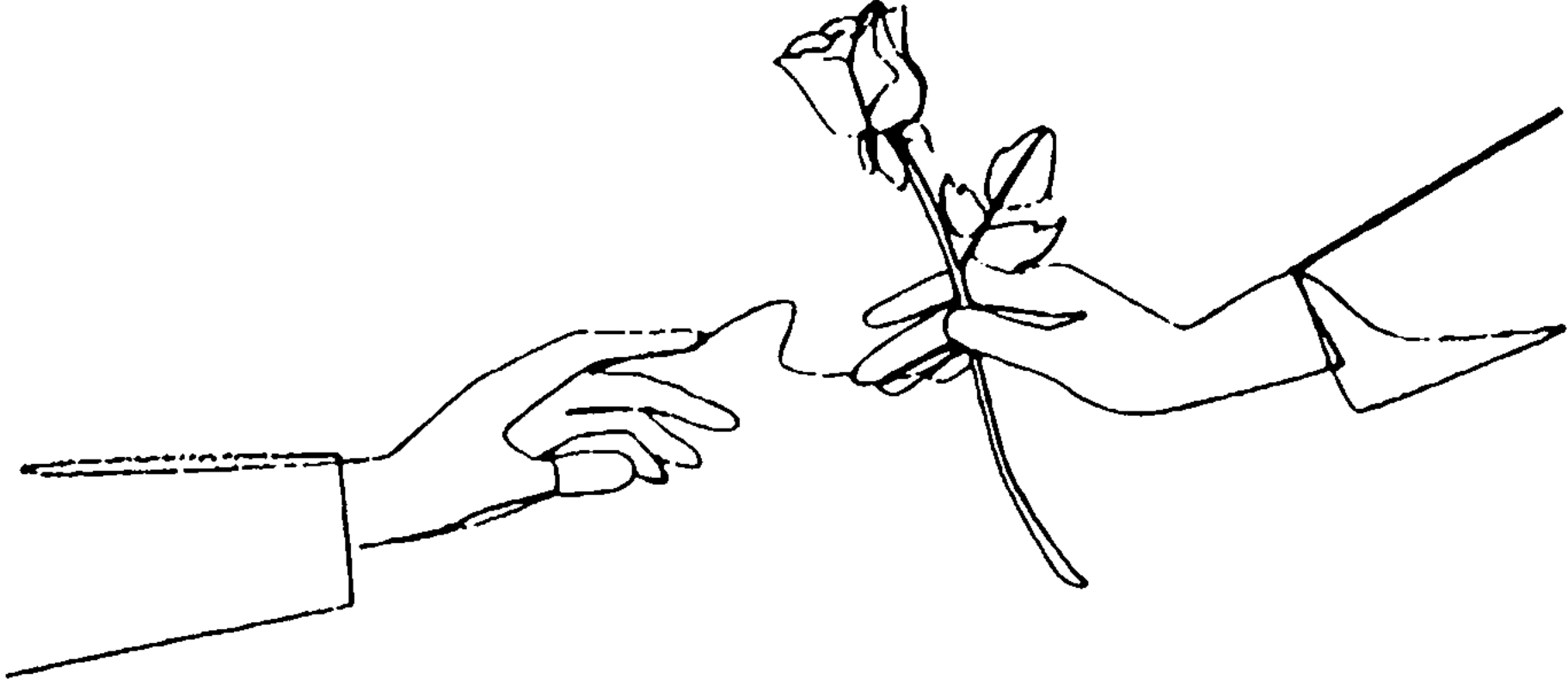
7 Gün Sonra

İnsan bazen bir anda geçmişinden bir şeyler bulunca boşluğa düşüyor, duygulanıyor. Akın’ın binbir hâlinden biri de bu işte: Geçmişi bir anda karşısına çıkınca gözleri doluyor. Ne mutlu ki bana, hem gülmeyi hem de yeri gelince ağlamayı çok iyi bilen bir eşe sahip oldum. Ve ne mutlu ki bana, beni sonsuza dek koşulsuz sevebilecek biriyle evlendim.

Öyle işte sevgili günlük. Bugün evliliğimizin yedinci günü ve biz Afet Apartmanı’ndaki dairemizde keyif çatıyoruz. Gitgide ısınan havalar bize bu yazın çok güzel olacağını haber veriyor, hayal kurmamıza neden oluyor. Oysa her hayalimde Leyla hüznünün gölgesi var. Fakat yine de hayal kuruyorum.

Her sevenin sevgilisi, eşi, dostu kendine kıymetlidir. Beni bağlayan burası değil. Lakin Akın o kadar muhteşem bir eş ki Allah'a şükrediyorum her gün, onunla evlendiğim için. Bir insan daha ne isteyebilir ki? Daha ne isteyebilirim ki hayattan? Bu dünyada en çok istediğim şey sevmektir. Şimdi ise altında neredeyse ezildiğim fakat hiç de şikâyetçi olmadığım bir sevgiye, sevgiliye, eşe sahibim.

Zümrüt Ayten Tamtürk olarak...

3. BÖLÜM: CIAO ITALIA!

Sabaha karşı kollarını yukarı kaldırıp yorgandan çıkarıyor, üzerini örttüğümde de sinir olup benden uzaklaşıyor. Bazen de üşüyor gibi iyice sokuluyor bana, hatta yorganın altına sokuyor kafasını. Nasıl nefes alıyor, anlamıyorum. Karımın geceleri yorganla büyük bir sorunu var. “Zümrüt, üzerini açma!” dediğimde ya da göğsümde iyice büzüştüğünde yorganı açıp, “Zümrüt, iyi misin?” diye sordüğümde, sinirli sinirli mırıldanıyor, kendi kendine kavga ediyor.

“Dün gece bana küfür ettin!” dedim mutfağa girdiğimde. Başını çevirip bana şaşkın şaşkın baktı. “Çok kızdım sana.”

“Nasıl?” diye sordu kıkırdayarak.

“Üstünü açıyorsun, ben örtüyorum, sövüyorsun!”

Omuz silkip, kızarttığı ekmekleri çevirdi. “Aa, hiç öyle terbiyesizlik yapmam ben. Beni kendinle karıştırma beyefendi!” dedi elindeki maşayı bir anne edasıyla sallayarak.

Ona yaklaştım. “Terbiyesizsin,” dedim arkasından sarılarak. Eğilip sıcak boynunun girintisine sığındım ve öptüm onu koklayarak.

“Kuru iftira!” diyerek kollarımın arasında kıpırdandı. “Yalancı Alacalı!” Kollarımı iyice sardım beline, kalçalarını önüme sürttü.

“Yaramaz Günyüzü,” dedim boğuk bir sesle. Hafifçe, mum alevi gibi titredi nefesi. Döndü, yüzüme, gözlerime baktı. Sabah ayazında sevilmiş, sevişmiş bir kadın güzelliği vardı yüzünün her kıvrımında. Islak saçlarında, nemli teninde, şişmiş ve kızarmış dudaklarında, birbirine karışmış kirpiklerinde duruyordu sevişmemizin izleri. Doyamadığım tek manzara onu izlemektir. Yeryüzünde nereyi gezsem, dünyanın neresini arşınlasam en sevdiğim nokta hep dizinin dibiydi.

“Otursana,” diyerek sandalyeyi işaret etti, gözlerini kaçırdı benden. Kaçış zamanı!

Cıkladım. “Karıma yardım edeceğim.”

Gülümsedi. Çok seviyor ona böyle söylememi. Hiç ummazdım onu bu kadar mutlu edeceğini bu kelimenin. Hatta bir şeyi, özellikle de bir insanı böylesine sahiplenmek tehlikeli ve aşağılıkça gelirdi bana. Oysa bu başka, ruhsal bir şey bu. Örneğin bu ev de benim, bu kapılar, şu süpürgelikler, masa, sandalye, perdeler... Ama sahiplenme ekini hiçbirine bu denli hevesle ekleyemiyorum. Bu evde sahiplendiğim en kıymetli şey annem ve kardeşlerimle olan o tozlu anılarımdı Zümrüt hayatıma girmeden önce. Şimdi her şeyin önünde onu sahiplenme eki var işte. Eşim, karım, sevgilim, Günyüzü’m... Bedri Rahmi şiiiri gibi kadın benim sevgilim.

*Dili mercan, dizi mercan, dişi mercan
Yoluna bir can koyduğum
Gökte ararken yerde bulduğum
Karadutum, çatal karam, çingenem
Daha nem olacaktın bir tanem
Gülen ayvam, ağlayan narımsın
Kadınım, kısrağım, karımsın.*

Olmaz, katiyen okuyamam bu şiiiri ona. *Karadutum* lafı geçiyor, it Kemal güzelim şiiiri oturtuvermiş hemen üzerine. Şerefsiz, bulmuş da tam. Sabah sabah iyice kinlendim adama. Çehrem nasıl değiştiyse, “Akın, ne oldu?” diye sordu Zümrüt. Ne güzel şiiir okuyacaktık karımıza, her şeyin içine sıçtı Kemal!

“Hiç,” diyerek mutfağa bakındım. Yalının aralık bahçe kapısının önünde başını patilerine yaslamış yatıyordu Cino. Evin günlük güneş payı tüm ihtişamıyla kara kadife tüylerinin üzerine düşüyordu, muhtemelen sabahın bu sıcak ışıklarıyla mayışmıştı. Ona doğru yürüyüp başını okşadığımda gözlerini aralayıp bana baktı. “Ne verdin buna? Karnını doyurmuş, belli. Yoksa kalkar, yemek vermem için etrafımda dört dönerdi.”

“Peynir,” dedi Zümrüt. “Gel hadi, kahvaltımızı yapalım, daha valiz hazırlığı var.”

Sesine yansıyan heyecanla gülümseyerek masaya geçtim. “Şu iki ev aşağıdaki adamla konuştum geçen. Bizim bu yaramaz Cino onların da bahçesine dadanıyor, yemek dileniyormuş.” Bir tane siyah zeytin attım ağzıma.

“Yaa!” dedi Zümrüt sıcak çayından ufak bir yudum alarak. “Bak sen yaramaza!”

“Boş ver, gitsin,” diyerek elimi salladım. “Biz İtalya’ya gittiğimizde aç kalmasın da.”

“Kalmaz o! Adı gibi cindir!”

“Aslında iyi oldu o adamla konuşmam. Gitmeden Cino’ya göz kulak olmasını da söylerim. İyi biri gibi duruyor, bir oğlu varmış, iki yaşındaymış ve o çok seviyormuş Cino’yu.”

Kızarmış ekmeğe ince bir tereyağı sürdü ve bal döktü üzerine. Benim ona yaptığım gibi bu sefer o benim ağzıma tuttu ekmeği. Gülererek ısırdım. “Çok iyi olur. Cinocuk aç kalmasın,” diyerek Cino’ya baktı. Cino kendinden bahsedildiğinden habersiz veya pek bir umursamaz, öylece yatıyordu kapı önünde.

İznim dün başlamıştı. Yirmi günlüktü. Yirmi gün boyunca gidebileceğimiz her yere gidecektik. Uçağımız yarın sabahtı. Bir dünya yeni kıyafet almıştık, Zümrüt her ne kadar ne gerek var dese de. Onları ve birkaç eşyamızı daha toparlamamız gerekiyordu. Ben o kadar değildim ama Zümrüt çok heyecanlıydı. Bari nasıl bir yer, kazak alayım mı, üşür müyüm, ne yersiniz orada, dinden çıkar mıyım, Roma’nın bulunduğu memlekette Hristiyanlar çoğunlukta ya gibi envaiçeşit, akla hayale sığdıramadığım bir dünya soru sordu bana. Öncelikle Bari çok sıcaktı, hiç üşümeyecekti, hatta üşümek bile isteyecekti bunaltıcı sıcaktan, emindim. Yemeklere bayılacaktı. Dedemle ben ona hem hamur işi hem de deniz mahsullerinden oluşan, aklının hayalinin alamayacağı mükemmel lezzetler sunacaktık. Ve son olarak dinden çıkma mevzusu nasıl oluyor bilmiyorum, mahallesinde konuşuluyormuş. Ne tuhaf mahallesi varmış bu kızın yahu! Nasıl yıkamak bu insanın beynini?

Kahvaltı sonrasında o, dikiş makinesinde mayosunun üzerine almak için ince bir tül dikti. Çok sıcak dedim diyeymiş, yanarmış. E güneş kremi alırız? Yok dedi, zaten esmermiş, iyice kara mı olsaymış.

Ol! Karabiberim derim, ne güzel diyorum, kaşlarını çatıyor. Tıkır tıkır dikti ince tül, bir de bez plaj çantası dikti kendisine. Yumuşak mavi kot kumaştan da bana şapka dikmiş. Akşama kadar evde takınca bir güldü bir güldü. Kâküllerini kesip düzeltti. Bir elinde ayna, bir elinde cımbız kaşını bıyığını aldı. Gözlerini kalemlledi, envaiçeşit krem sürdü sanki şimdi çıkıp gideceğiz gibi. Ara ara onu izledim odaya gidip geldikçe. Kısa zamanda kendini mutlu edecek ne varsa yaptı. Evlendiğimizden beri bazen de altın bileziklerini takıp ayna karşısına geçer, kolunda bilezikleri şingırdatırdı. Yine öyle bir mutluluk vardı yüzünde, kendine iyi gelen ne varsa yapıyordu. Yaptıkça gül tomurcukları açtı yüzünde sanki.

Ben de hem iş yerindeki Ercan'dan ödünç aldığım video kamerasının ayarını yaptım hem de valizi hazırladım. Zümrüt kendi kendine *ne giysem* diye sordu durdu. Bir sürü şey çıkarıyor, ben *olmaz* deyince de oflayıp pofluyordu. En sonunda aşağıya gitti sinirlenip. Televizyon sesi gelmeye başlayınca ben de rahat rahat toparladım valizimizi. Onun fularlarından da aldım birkaç tane. Rengârenk, farklı farklı bir sürü fuları vardı. İnce boynuna veya saçlarının üzerine takmasını seviyordum. Bari'nin kent meydanından da almayı düşünüyordum ona böyle güzel fularları. Gülümsedim. Dedeme özellikle söylememiştim geleceğimizi, sürpriz olsun.

Kurduğum onca hayalin gerçek olacağına hâlâ inanamıyordum. İçimde çocuksu bir mutluluk vardı.

Valizi açık bir şekilde yerde bırakarak aşağıya indiğimde Zümrüt'ü televizyon karşısında, kucağına yastık koyarak bağdaş kurmuş otururken buldum. "Mavi beyaz şortumu da koyacağım valize, kuruyunca." Koltuğun ardından dolaşıp kendimi Zümrüt'ün yanına bıraktım. Elinde bordo kâseleriyle çekirdek çitleyerek pürdikkat televizyona bakıyordu. Çekirdeğe uzandım, bana yaklaştı ama gözleri hâlâ televizyondaydı. "Senin için de birkaç parça çıkardım valizin üstüne, bence orada onları giy, sen biraz kalın şeyler seçmişsin," dedim. Tık yok hanımefendide, öyle gözü televizyonda. "Pişt, sana diyorum," diyerek dürttüm.

"Şş, Akın! Dur, çok önemli yerindeyiz," dedi bana hafif azarlar tonda. Kaşlarım çatıldı ve yeniden televizyona baktım. Allah'ın

belası Dallas oynuyordu televizyonda. Ülkenin yarısından çoğu şu an bu diziyi izliyordu evinde muhtemelen.

“Sen iyice bağımlı oldun ha bu diziye?” diyerek çekirdeğimi çitledim ben de. Bir kolumu onun yaslandığı yerin arkasına atarak ona yanaştım. Biraz izledim diziyi, sıkıldım sonra. “Ne biçim dizi, kimin eli kimin cebinde belli değil!” dedim.

“Sus, karışma!” diye çıkıştı çenesini dikleştirerek. “Dallas güzel dizi bir kere...”

İç çektim. “Yeni gelinden Dallas çıkışını da aldık, harika!”

“Akın!” dedi, adımın son hecesini uzatarak. Kucağındaki çekirdek kâselerini kaldırdım ve başımı kucağına, kâseleri de gövdemin üzerine koydum. Kıkırdayarak alnımı öptü ve yeniden televizyona çevirdi gözlerini. O diziyi, ben onu izledim. Çıt çıt çekirdekleri çıtladı, ince uzun boynunu, yutkunmasını, kirpiklerinin birbirine karışmış bir şekilde dağılışını, heyecanlanınca gözlerinin iri iri açılmasını, dizi karakterlerine, “Namussuz bunlar!” diye söylenmesini, öpüşen insan görünce bakışlarını haliya kaçırmasını ve asla aşamadığımız utangaçlığını... Her birini dizi izler gibi izledim ve kaydettim hafızama.

Dizi bitince bana çevirdi bakışlarını. “Bitti,” dedi üzölmüş gibi.

“Haftaya yine oynar,” dedim kucağından kalkıp televizyonu kapatarak.

“Haftaya burada değiliz ama,” diyerek dudak büktü.

“Biz dönünce Neşe’den öğrenirsin ne olmuşsa dizide.”

“Ama izlemek başka.”

“Hayatım, elin petrol zengini ailesinin entrikalı yaşamı inan beni de çok cezbediyor lakin ne yapalım, katlanacağız artık...”

Kucağındaki yastığı kaldırıp hafifçe vurdu. “Eşek, ne dalga geçiyorsun?”

“Dalga geçmiyorum!”

Kollarını göğsünde bağlayıp, “Keşke televizyonu da yanımızda götürebilsek,” dedi.

Beni bir gülme tuttu. “İtalya’da da televizyon var Zümrüt,” dedim. “Fakat tabii oradaki televizyonu izlemek için İtalyanca bilmen şart.”

Huysuzca kaşlarını çattı. “Keşke televizyonumuzu yanımda götürebilsem, gerçekten ya!”

Yanına sokulup yüzünü okşarken, “Üzülme, ben sana çeviririm Ewing ailesinin boktan entrikalarını,” dedim. Sinir oldu yine, tuttu başparmağımın başlangıcı olan şişkin etime diş geçirdi. “Ah! Isırma!” Hemen kalktı oturduğumuz koltuğun arkasına koştu. Ben de kalktım. “Keçi! Keçilik mertebesinden sıkılıp kudurdun mu?”

“Alay ediyorsun benimle, damalı zürafa!” Üzerine yürüyünce koltuğun diğer yanına kaçtı.

“Etmiyorum alay! Keçilik yaparak dikine dikine gidiyorsun. Oh, izleyemeyeceksin Dallas’ını birkaç hafta, canıma değsin!” diyerek sağ elimin avuç içini göğsüme sürttüm.

Alt dudağını ısırp gözlerini kısıtı. “Neşe’yi arar, sorarım! Gider İtalyancasını izlerim, yine de izlerim! Sana mı düştü tasası? Ay, gelme üstüme!” Merdivene kaydı bakışları. Ben de o yöne bakınca hemen fırladı yukarı. Dudağımda çarpık bir gülüşle sırtarak ışıkları kapatıp ağır ağır merdivenlerden çıktım. Üst katın tüm ışıkları kapalıydı. Saklanmış. Canı oyun istiyordu demek.

Usul adımlarla banyoya yürüdüm ve ışığı açtım, küvet perdesini hızla çektim ama orada yoktu.

“Allah Allah, benim bir dağ keçim vardı, nerelere kaçtı acaba?” diye söylenerek çıktım banyodan. Bir yerden kıkırdadığını duydum. Ağır ağır yürüdüm koridorda. “Bensiz de uyuyamaz ki, dağlarda kurda kuşa yem olur...” Çalışma odama doğru yürüdüğümde yatak odasında tıkırtı duydum, hemen döndüm. “Çenesini tutsa, bir de ısırmasa çok iyi anlaşıyoruz o yabani keçiyle de işte, ne yaparsın, her güzelin bir kusuru vardır.” Yatak odamıza girerken bunları söylemişim. Bir anda sırtıma atladı, hemen baldırlarından sıkıca tuttum.

“Kimmiş o yabani dağ keçisi, söyle bakayım!” diyerek yanaklarımı sıktı.

Şaşkınlıkla, “Sen o kadar yükseğe zıplayabiliyor muydun?” diye sorarken bir yandan da yanaklarımı ellerinden kurtarmaya çalışıyordum.

“Sandalye çektim kapının arkasına.”

Bir de marifetmiş gibi anlattı hanımefendi!

“Seni yaramaz dağ keçisi!” diyerek tuttuğum gibi yatağa savurdum onu. Bir çılgılık attı sırtı yatakla buluşunca, yüzüne gözüne dağıldı saçları, elleri hemen yüzüne koştı gözlerini aralamak için ama hemen ellerine yapıştım, başının üzerinde tutup bastırdım. “Marifet gibi anlatıyorsun bir de yaramazlıklarını!”

Alnının tam ortasından çenesine kadar uzanan bir saç tutamını üfledi ve yüzünü araladı. Gövdesi altımda kıpır kıpırdı, ellerini ellerimden kurtarmaya çalışıyordu fakat canına minnet bir ahestelikle yapıyordu bunu. “İki saat aradın durdun beni, yaşlanmışsın Akın Bey! Huhu, kulakların işitmiyor beni sanırım artık!” diye bağırdı.

“Seni var ya!” diyerek üzerine eğildim, sol yanağının elmacık kemiğini hafifçe ısırđım. Cır cır bağırdı.

“Bir de kudurmuş gibisin!” dedi bana gözlerini kısarak.

“Yapma ya? Üzüm üzüme baka baka kararır demişler Zümrüt Hanım! Bilmem duydunuz mu?”

“Ben duydum ama sen yeni duymuşsundur belki, malum, kulaklar ağır işitiyor ya!”

Ellerimle karnını gıdıklayınca yatakta biraz boğuştuk. “Aşk olsun!” diyerek yana kaydım. “Evvelallah, bugüne bugün her şeyim yerinde, çakı gibi delikanlıyım ben!”

Yattığım yerde sol kolumu kaldırarak pazımı sıktım. İri iri olmuş gözlerle bana bakarken gülümsedi, ardından kalkıp iki eliyle yüzümü kavrayıp tıpkı benim onu öpüşüm gibi tutkuyla öptü dudaklarımı. Sıkıca sardım ona kollarımı ve bacaklarımı. Koskoca yatakta bir nokta gibi olduk. “Uyuyalım artık, yarın yolculuk var,” dedi. Yarının heyecanı taşıtı sanki sesinden. Kuş gibi çırpındı durdu kollarımdan çıkmak için. İzin vermedim. En sonunda pes etti, yanağını göğsüme yasladı. Bacaklarıma dolanmış ayakları kıpır kıpırdı, bileklerinden kırıyor, çeviriyordu. Yaramaz kız çocukları gibi. Tavana bakarak gülümsedim. Onun bir benzerini istiyordum. Küçük, esmer, iri kahverengi gözleri olan bir kızım olsun... *Olmuş. Leyla...* Gözlerimi yumdum. Düşünmek istemedim. Zümrüt hazır değil... O ne zaman isterse. Düşünme, Akın. Düşünme!

Zümrüt kollarımdan çıktı, kalktı hemen koridorun ışığını söndürdü. Odanın ışığını yaktı, üzerini soyundu, geceliğini giyindi ve

ışığı kapatıp koynuma geldi hemen. Evimiz çok sessiz geldi bir an. Eğer şu an, tam şimdi Leyla yaşıyor olsaydı nasıl ağlardı? Veya uyur muydu bu saatte? İki buçuğunda olacaktı eğer yaşıyor olsaydı Leyla. İlk kelimesi ne olurdu? İlk adımları, ilk elini yakışı, ilk kalem tutuşu, okumayı öğrenişi, ilk kalp çarpıntısı, ilk ergenlik kavgası, genç kızlığa ilk adımı, ilk kalp kırıklığı, ilk dertleşmemiz, beni anladığı ilk yaşı...

İhtimaller ihtimaller... Böyle ihtimallerle çürüttüğüm bir ömür zaten vardı benim. Annem yaşasaydı, annemle şuraya gitseydik, anneme o kızı anlatsaydım, anneme mezun olduğumu söyleseydim, anneme evleneceğimi söyleseydim, anneme bebek beklediğimiz müjdesini verseydim... Annem de bir ihtimal olarak kaldı hayatımda hep. Leyla ise son ve en acıtıcı ihtimalim oldu.

Nefesi usul usul ağırlaştı Zümrüt'ün, uykuya geçti kısa sürede. Evet, bütün bunları düşünüp üzüliyordum ben böyle bazı gecelerde fakat asla onun bilmesini istemiyordum. Sert, kaya gibi durmak, *ben yanındayım* veya gerektiğinde *arkandayım* demek için. Çünkü biliyordum, ben yanında yokken en çok o yara aldı. Benim yokluğumda, riskli bir hamileliği o yaşadı. İstemediği bir evliliğe o zorlandı. Biliyorum ki Yavuz'un bana ihanetinin yükünü bile o sırtlandı. Yapayalnız kaldı bensiz. Leyla'sız da kaldı. Zümrüt'ü bütün yalnızlıklarıyla seviyorum. Bütün kalabalıklarıyla da... Bir tamamlayıcı olduğu için, benim zıttım olduğu için, eşim olduğu için, benzerim olduğu için, her şey için, her şeyiyle, her şeyimle seviyorum onu.

Uçmak beni tedirgin ediyordu. Öncesinde, Yavuz'la sahte olan o iğrenç evlilikte İzmir'e uçakla gitmişken de böyle hissetmiştim. Soğuk terler dökmüştüm uçak kalkarken, dilimde bir dünya duayla ellerim karnımda, gözlerim kapalıydı, çok iyi hatırlıyordum. İnene dek gözlerim yarı kapalıydı. İndiğimizde ise etrafa şaşkın şaşkın bakınmıştım, kısa süreli yolculuğumuz sonucunda hop diye İzmir'e geldiğimize inanamayarak. Yavuz kızmıştı bakınıp durmama. Oysa inanmamıştım ki o kadar kısa sürede şehir değiştirebileceğime...

Bugün cam kenarındaki koltuğuma oturdum. Sanki ilk kez uçağa biner gibi. Önceki yolculuğumu Akın'a hiç anlatmadım, zaten ne

gerek var ki? İstanbul semalarında havalanmışken havada bir dünya beyaz bulut vardı. Bir zaman sonra azaldı bulutlar, masmavi bir gök ve sarı sıcak bir güneş doldu her yan. Dünya ne büyük, insanlar ne küçük, o zaman anladım. Peki ya dertler? Çekilen acılar? Leyla acısı kaç dünya eder sırtımda?

Uçağımız Milano'ya iniş yaptığında Akın'ın koluna sıkı sıkı yapıştım. Sanki kaçırmayacaklar beni! Güldü bana. "Burada sana her söylenilene önce, 'Ciao!' de, kimse sana bir şey yapmaz," dedi.

"Peki ciao ne demek?"

"Selam, merhaba, hoşça kal."

"Yeni karşılaştığım birine neden hoşça kal diyeyim?"

"Yeni karşılaştığın birine tanışmadan hoşça kal diyemezsin zaten. Ağzından çıkan ilk ciao, selam verme anlamında olur ve saygı içerir. Biriyle konuşmaya başlamadan önce bunu söylersin olur biter."

Doğru. Tanışmadan nasıl hoşça kal diyeyim ki? Ama ne tuhaf, kelime fakiri galiba bu İtalyanlar. Mis gibi merhaba ve hoşça kalı ayırmak varken neden ardiye gibi sıkış sıkış bir kelimenin üzerine yığarlar ki anlamı?

"Ciao, Italia! Ciao!" dedi Akın neşeyle. Bambaşka biri oldu, kanı daha da ısındı sanki buradayken. Parmak uçlarında yükselip öpsem... Utandım.

Ben bunları düşünürken valizlerimizi aldık. Gözlerim her yerde. Bir kaldırım çatlağından sızmaya çalışan cılız otları bile dikkate alıyorum. Milano bir kalabalık geliyor gözüme, daha havaalanından çıkmadan. Akın bir taksi buluyor, hemen valizleri koyuyoruz bagaja ve arkaya kuruluyoruz. Gözlerim yine pencerelerden dışarı koşuyor. Çok sıcaktı burada hava, daha şimdiden su gibi terlemiştim. Boştaki elimle yüzümü yelliyordum, diğer elimde kocamın eli var.

Bari'ye gideceğimiz tren istasyonuna vardık kısa bir yolculuğun ardından. Akın taksi ücretini ödeyip, valizleri indirene dek içimden sürekli önünde durduğumuz istasyonun adını okumaya çalışıyordum. Üzeri eğri çizgili a harfleri, e harfleri, i harfleri... Kafam almıyor, bunlar nasıl okunuyor? Ne anlama geliyor? Yanımızdan bir kızla oğlan geçiyor. Hızlı hızlı konuşarak, gülüşerek. Allah'ım, ne garip dilleri! Ne kadar hızlı konuşuyorlar! Nasıl anlıyorlar birbirlerini?

Konuşmaları aynı tekerlemeler gibi, hıphızlı. Çocukluğumda radyolarda tekerleme okurdu Zeki Müren. Kekeremeli bir şeydi, asla söyleyemem fakat onun gibi hızlı bir dil buranın insanların konuşması da.

Tren istasyonu kalabalıktı biz girdiğimizde. Gişedeki kuyruğa takıldık. Akın'ın gözleri sürekli siyah kordonlu saatinde. "Kaçırmayız, değil mi?" diye sordum, cıkladı. Tren yanaştı bu esnada perona büyük bir gürültüyle. Gözlerim her yerde! Çok renkli bir karnaval alanı gibi Milano Tren İstasyonu. Akın ikimizin biletlerini alınca hemen biniyoruz trene. Biz biner binmez de hareket ediyor zaten. Trenin içerisinde ardımızda valizimizle yürüyor, boş koltuk arıyoruz bir süre. Bulunca da cam kenarını bana veriyor.

Yolumuz uzunmuş, öyle dedi. Vagon da bir hayli kalabalıktı; ağlayan çocuklar, fısıldaşan kadınlar, gazete okuyan beyefendilerin gazete hışırtısı... Akın bu esnada ayağımızın dibindeki valizden video kamerasını çıkarıp valizi yukarı bölmeye sıkıştırdı. Birkaç ayar yaptı video kamerayı pencereye tutup, bir gözünü merceğe yerleştirerek, ardından bana gülümseyerek baktı. Ben bu esnada başımı pencereye çevirdim.

"Bugün 3 Haziran 1985, Pazartesi. Karımla ilk yurt dışı ziyaretimizi gerçekleştiriyoruz. Uçağımız sabah sekiz kırkta İstanbul'dan kalktı ve Milano'ya indi. Karımın gözleri, uçağa bindiğinden beribenden başka her şeyi görüyor..."

Akın video kamerayı bana doğrultarak söylüyordu bunları. "Yaa!" diyerek kameraya uzandım, geri çekti. Yanağımı yanağına yasladı ve video kamerayı sol eline geçirdi.

"Zümrüt Hanım, sonunda kocanızı fark edebildiniz!" dedi bana gülerek.

Merceğe doğru baktım. "Bu bizi kaydediyor mu şimdi?" diye sordum Akın'a.

"Evet, ediyor."

"Nasıl ediyor? Fotoğrafı anlarım ama çok garip değil mi şuncacık makinenin sesimizi, yüzümüzü alması? Kendimi film artistleri gibi hissettim Akın!"

Akın yanağımı öptü bu esnada. Şaşarak etrafa bakındım. “Bak, bunu da kaydetti,” dedi o da. İnsan şuncacık makineden bile utanır mı? Vallahi utandım.

“Kapat, boşa çekme. Gezerken çekeriz,” dedimse de dinlemedi. Beni çekti yüzümü severken, geçtiğimiz kırları, şehirleri çekti. Biletçiye biletlerimizi gösterdi sonra, hava günlük güneşlik ve o kadar sıcak ki trenin tüm camları açık olmasına rağmen yine de fayda etmiyordu.

Öğleden sonra ikimiz de acıkınca yemekli vagona geçtik. Ne yiyeceğimi bilmediğimden o ne isterse onu istedim. Makarna istedi, makarna istedim. Yemekli vagon çok kalabalık, bizim gibi bir çift gelip yanımıza oturmak için izin istedi. Akın yanıma geldi, sıkıştık. Bizden daha gençlerdi, evli değillermiş. Kelimeler yağ gibi kayıyor ağızlarından. Akın adamla konuşurken sarışın sevgilisi bana bakıp, gülümsüyor. Onda da bende de konuşma isteği yok fakat Akın’la o adamın konuşmasını dinlemek hoşumuza gidiyor besbelli.

Domates ve peynir soslu makarnalarımız gelince şaşkın şaşkın bakındım tabağa. Mis gibi kokuyordu. Çatal çatal yedik hemen, acıktığımız için. O kadar güzeldi ki resmen daha önce makarna yememişim dedirtti. “Çok güzel!” deyip durdum ağzım dolu doluyken.

“Ben çok beğenmedim, daha güzelini yediririm sana,” dedi Akın.

“Bundan güzeli nasıl olur ki?”

“Görürsün. Dedem yapsın, hatırlat bana.”

Yemeğimiz bitince çifte veda edip kalktık ve yerimize geçtik. Birkaç durakta durdu tren. Aşağı inip, oturmaktan uyuşan bacaklarımızı açtık, sigara tütürüp elimizdeki turist atlasımıza bakındık. Daha doğrusu ben bakındım. Akın iş yerinin gazete eki olarak özel dağıttığı bu Avrupa haritasını getirmişti benim için. Ben de tam teşekküllü bir turist olarak gözümde gözlüklerim, ayağımda ince sandaletlerim, boynumda fularım, belimde moda olan yeşil bel çantam ve yumuşak kot kısa eteğimle turist tanımına uyuyordum. Yol üzerindeki mola yerlerinden birinde Akın yine beni video kamerasıyla çekti.

“Şu dağın ardı Yunanistan!” diyerek bir dağı gösterdim parmak ucumla. Bir güldük buna, Gülin de hep böyle derdi. Şu dağın ardı Almanya, şununki Yunanistan, şura Bulgaristan... Çocuk olmak

istedim. Şımarabileceğim, yanında çocuklaşabileceğim bir tek o vardı. Kameraya doğru yaklaşıp merceğine tık tık yaparak öpücük attım.

Akın kamerayı çevirip yanıma yaklaştı. “Marco dedeme gidiyoruz. Yolculuğumuz neredeyse altı buçuk saat sürecektir ve iddia ediyorum ki birazdan Zümrüt uyuyacak.” Omzumla dürttüm onu. Tren yeniden hareket ettiğindeyse Akın’ın dediği gibi, üzerime bir ağırlık çöktü, uyuyakaldım.

Uyandığımda çoktan ikindi vakti olmuş, inmeye yaklaştığımız. Biraz rötar yapmış tren, yavaşlamış ben uyurken, Akın söyledi. Başımı onun omzuna dayayarak uyuduğum için boynum tutulmuş. “Çok canım sıkıldı, uyuma yolculuklarda,” diyerek surat astı Akın trenden indiğimizde.

Bir daha yolculukta uyursam ne olayım. “Tamam, uyumam. Özür dilerim.”

Adımlarımı ona uydurup yürürken Akın boştaki eliyle uçuk mavi gömleğinin üstten üç düğmesini açtı. Bağı güneş karşısında parıl parıl parladı. İster istemez gülümsedim ona bakarken. Akın, bir bütün olarak bu sıcak havaların adamı olduğunu belli ediyordu. Kafasında dün benim diktiğim bez şapka vardı. Düğmeyi açtığı elini kaybetmemek ister gibi hemen bana uzattı.

“Dedem çok sevinecek,” diyordu bir yandan da biz taksiye binerken. Evet, Marco dedeye haber vermemiştik gelişimizi. Sürpriz olsun istedi Akın. Ben de öyle pat diye birilerinin evine gitmeyi hoş bulmazdım. Belki müsait değil? Bunu Akın’a söylediğimde “Yok, müsaittir. Merak etme, tüm gün yatıyor evde!” demişti bana. Ne bileyim...

Taksiden indiğimizde yine onun yönlendirmesiyle yürüdük. Mis gibi deniz kokusu vardı burada. Adriyatik Denizi’nin sıcacık esintisi tuzlu tuzlu insanın tenine yapıştıyordu. Akın adımlarını hızlandırınca ben de ona yetişmeye çalıştım. Bir dünya beyaz taştan ev! Çoğunun balkonunda, çatısında rengârenk çiçekler! Diri yeşil yapraklı ağaçlar! Cennet köşelerinden birinde gibiydim sanki.

“Nanno! Nanno!” diye bağıra bağıra bir bahçeden içeri girdik Akın’la. Kocaman bahçe, denize bakıyor. Başımı kaldırıncaya iki katlı

fakat ufak bir taş ev karşılıyor beni. Kapı önüne gelene kadar her yere baktım alıcı gözle. Bahçede ufak, kare, tahtadan bir masa vardı. Masanın mavi rengi kabuk kabuk soyulmuştu. Üç sandalye yamuk yumuk etrafında duruyordu. Kısa boylu, bir bodur ağaçla evin sağ duvarı arasına bir hamak kuruluydu. Hamağın altında ise hasır terlikler vardı ve onlar da gelişigüzel bırakılmıştı.

Akın kapıya vurdu. Bir yandan da sesleniyordu dedesine. Elimi bırakıp evin alt pencerelerinden birine yanaşarak gözlerini cama dayadı ve içeri baktı. “Kerata evde yok galiba,” dedi geri çekilirken.

“Deme şöyle yahu dedene!” diye azarladım. Gülerek yanağımdan bir makas aldı. Valizi hemen kapı dibine bırakıp bez ayakkabılarının topuğuna basarak ayaklarından çıkardı hemen ve gidip hamağa yattı. Ardından sağ kolunu kuş kanadı gibi yana doğru açtı, yanına yatmam için. Usulca gidip yanına uzandım, göğsüne sokuldum. Gıcır gıcır ses çıkardı hamağın ipleri, korktum, kalkacak oldum. Akın durdurdu.

“Bir şey olmaz, göğsüme yat.” Sol kolumu ona sardım, yorulmuştuk. Ben tam bunu düşünürken Akın sesli bir nefes bırakarak, “Yorulmuşum...” dedi. Bir ayağı yerdeydi onun, hafif hafif sallıyordu ikimizi. Ağacın altında olduğumuzdan gölgede miskinlik yapmak işimize gelmişti. Benim bile içim geçmişti ki bir sesle hemen uyan-dım.

“Anthonio! Svegliati! Anthonio?” Kalkmak için çırpındım fakat hamakta olduğumu unutunca bir an sallandık. Ben Akın’a, Akın da bana tutundu ve dengemizi sağlayarak doğrulduk. Akın nasıl uyku mahmuru... Afalladı fakat dedesini karşısında görünce hemen yalancılıktan sinirlendi.

Muhtemelen ona nerede olduğunu sordu, kızdı. Sarıldılar sıkı sıkı, ardından bana döndüler. Çok utanmıştım, ayıp olmuş gibi hissetmiştim, Marco dedeye hamağında torunuyla uyurken yakalanınca. Marco dede bana bakarak, “Che bella donna!” dedi. Ben Akın’a, Akın da gülerek bana baktı.

“Ayten, mia moglie,” diyerek omzumdan sarıldı Akın. “Dedem, Marco,” diyerek tanıştırdı bizi.

Marco dede kollarını açtı benim için. Bana kalsa ben önce elini öperdim fakat o kollarını açınca sarıldım. Çok sıcak, samimiydi. Uzun, beyaz saçları vardı fakat buna rağmen yakışıklı ve de havalıydı. Üzerinde palmiye desenli mavi yeşil gömleği, altında kiremit rengi kaprisi ve ayağında da sarı sandaletleri vardı.

Hemen içeri geçirdi bizi. Her evin farklı bir kokusu vardır. Bu evde ilk dikkatimi çeken koku kesme taş kokusuydu. Evet, evin tüm duvarları kesme taştandı ve evin içi yaz ayma rağmen oldukça serindi. Salona geçtiğimizde bu taş kokusuna pencere kenarındaki adını bilmediğim çıtı pıtı, rengârenk çiçeklerin kokusu da dâhil oldu. Petrol yeşili kadife kaplama koltuklardan çiftli olana, yan yana oturduk Akın'la. Hızlı hızlı, sanki kavga eder gibi lakin gülerek birbirleriyle konuşuyorlardı. Benim gözlerim yine her yerdeydi. Uzun, ceviz ağacından yapılma koca kitaplıkta, kitaplığın önüne dizilmiş fotoğraf çerçevelerinde, kitaplığın bir parçası olan aynalı büfede, kahverengi çerçeveli televizyonda, işlemeli kırlentlerde, minik çiçekli tül perdelerde... Değişik parçaların bir araya geldiği bu evde yaşanmışlık kokusu da vardı.

Akın sağ elimi avuçları arasına alıp gülerek dedesine bir şeyler söyleyince tüm ilgim onlara kaydı. Dedesi onun sözlerine karşılık verdi. “Ne diyor?” diye sordum ona.

“Seni çok beğenmiş, bu güzellikte bir kız benim gibi birine nasıl bakarmış...” diye tercüme etti. Kuşkuyla gözlerimi kısarak baktım ona. “Gerçekten öyle söyledi,” diyerek dedesine döndü. Kaşlarını çatarak bir şeyler söyledi.

Hiçbir şey anlamıyor olmak sinirimi bozdu. Dedesinin sözlerinden yalnızca *amore* kelimesini anlayınca yine kulaklar dikildi benim fakat Akın'ın yüzünde şaşkınlık vardı bu kez. Ben sormadan anlattı. “Dedem âşık olmuş!” dedi. “Sevgili Martina'sının yanındaymış, o yüzden geç kalmış beyefendi!”

Bu defa şaşıрма sırası bendeydi. Akın'ın kolunu dürterek “Nasıl âşık olmuş? Ay, anlatsana Akın!” dedim merakla.

Bir şeyler daha konuştu dedesiyle. Dedesi gerçek bir aşk sarhoşu gibi, durmadan gülümsüyordu. Bir an, kısacık bir an gülümseyişi bana Akın'ı anımsattı. Hatta öyle ki Akın'ı onun yüzünde gördüm.

Akın'a baktım, kısılmış gözlerle dedesini dinlerken bambaşka bir şey gördüm. Vahit dedenin çehresinden izler... Bu nasıl oldu bilemem, gen aktarımı dedikleri şey bu mudur hiç anlamam fakat iki ülkenin birleşimi tamamen Akın'dan oluşuyor gibi geldi. Elbette anneden ve babadan da bir şey almıştır fakat bu ufak izleri görebilmek dikkatimi çekmişti.

“Bize özendiğini söylüyor,” dedi Akın gülerek. Marco dede ayağa kalktı bu esnada. Pencerenin çiçekli perdesini aralayıp camı açtı. Mutfak olduğunu tahmin ettiğim yere doğru söylenerek gitti. Yine Akın'ı dürttüm.

“Ne dedi?”

“Yemek yapacakmış. Makarna.”

“Kalksana! Yardım edelim. Koskoca adama makarna mı hazırlatacaksın?” diyerek kalktım. Bileğimi yakaladı Akın.

“Aklın varsa gitme. Mutfakta kendisinden başka kimsenin olmasını istemez.”

“Aa, olmaz öyle. Ben rahat edemem hiç,” diyerek mutfağa gittim pıtı pıtı. Bir tencere koymuştu Marco dede ocağa, altını yakmıştı ve ibrikten su koyuyordu. Geldiğimi fark edince gülümsedi ve mutfak masasını gösterdi oturmam için. Lakin oturmak değil, iş tutmak istiyordum. Akın geldi ardımdan bu defa, sağ omzunu mutfağın maviye boyalı pervazına yaslayarak dedesine sanırım yardım etmek istediğini söyledi.

“No, siediti!” dedi sahte bir kızgınlıkla Marco dede. *No dedi, hayır dedi.*

“Ama yardım etmek istiyorum!” dedim ben tezgâha doğru ilerleyerek.

“No, no, non interferire, ragazza!”

“Çiçeğim, gel biz çıkalım. Dedemi bırakalım, kafasına göre takılsın,” diyerek beni çekti Akın. Bu kadar tepki vermesi beni de şaşırtmıştı dedenin. Dışarıya çıktığımızda Akın, “Eski aşçıdır dedem. Mutfağına ben bile zar zor girerim ama yarın akşam alacağım elinden mutfağını. Bu akşam onun lezzetlerine amadeyiz,” diye açıkladı.

Bu esnada bahçedeydik. Hava mis gibiydi, güneş çarşaf gibi denizin üzerine kızıl kızıl yayılmıştı. Hayatımda gördüğüm en berrak

ve en mavi denizdi. Bahçeden de çıktık, dik ve kısa bir yokuştan aşağı indik. Kalabalık göründü sonra. Denize girenler, güneşin son demlerinden yararlananlar, kıyıda oynayan çocuklar, sahil müzikleri ve göz alabildiğince doğa güzelliği karşıladı bizi.

Ayakkabılarımızı ellerimize alıp sahil kıyısı boyunca yürüdük. Su beni büyülemişti. Nasıl bu kadar berrak ve maviydi? Sıcacık... Akın'ın kanı gibi sıcak! Bu düşünceyle gülümsediğimde, Akın bana, "Neye güldün?" diye sordu.

"Hiç," diyerek omuz silktim.

Duraksayınca ben de durdum. "Söylesene kız!"

"Yok, öyle her şey söylenmez adam kısmına," dedim cilveyle tekrar omuz silkerek. Akın belimden tuttuğu gibi beni omzuna alınca neredeyse ayakkabılarımı düşürecektim suya. Ciyak ciyak bağırdım korkudan.

"O nasıl omuz silkmek öyle? Atayım mı seni suya?"

"Ay, deli! Deli Alacalı, indir beni! Sakın suya bırakma! Şş, kime diyorum!" diyerek sırtına vurdum fakat o dönmeye başladı. Gitgide de suya giriyordu. "Aa, Akın! Suya giriyorsun! Hayır, hayır, dur!" Ve pat diye suya bıraktı beni. Yüzüme yapışan saçlarımı ellerimle ittirdim hemen. Akın kahkahalarla gülüyordu hâlimize. "Alacağın olsun ya Akın!" diyerek su sıçrattım yüzüne. Ardından yanı başımda su üzerinde yüzen ayakkabılarımı topladım.

Sudan çıktım hemen ama su nasıl güzel, ılık ılık; sanki duş alıyor gibi insan. Akın'a baktım, suyun üzerine yatmış, kollarını açmış, üzerinde kıyafetleriyle keyif yapıyor. Gözünde bir gözlüğü eksik! Gören Alain Delon sanır, öyle bir havayla, öyle bir yakışıklılık ve endamla yatıyor su üzerinde. "Ne yapıyorsun, öyle suda mı duracaksın?" diye sordum gülerek.

Ayakkabılarını tuttu, yanıma doğru ilerledi. Ben de kıyıya oturmuştum. Akın da yanıma gelip oturduktan hemen sonra nemli yanağımdan bir öpücük aldı. "Bu bizim balayımız, keyfini çıkar," dedi bana.

"Keyfini kıyafetlerimle Adriyatik'e bodoslama dalarak çıkarmak pek de akıl kârı değil gibi ha, Alacalı Bey? Her yanımda ıslandı!"

Vücuduma yapışmıştı kıyafetlerim hep fakat şikâyetçi değildim, Akın'a naz yapmak hoşuma gidiyordu.

Akın yaklaşıp üzerimdeki ince tişörtün yakasına işaret parmağını sokarak beni hafifçe çekti. "Bakayım, her yerin gerçekten ıslanmış mı?" diyerek memelerime bakacaktı ki elimi göğsüme bastırdım.

"Seni edepsiz, terbiyesiz! Burada bile, ha?" Ayaklarımıza vuran dalgalardan birkaç damla fırlattım yüzüne.

Biraz oyalandık orada, taş sektirdik denize. Gün batımını izledik yan yana. Akın bana annesinin ailesinden bahsetti uzun uzun. İki dayısından, onların aile hayatlarından, buradaki arkadaşı Franco'dan... En çok da annesinin buradaki hayatından bahsederken yüzü güldü. Dedesinde annesinin genç kızlığına ait çok güzel fotoğraflar varmış, onlardan bahsetti, eve geçince göstermeyi düşünüyormuş. Bir an gözleri doldu annesinin bahsi açılınca, yutkundu. Koluna sarılıp başımı omzuna yasladım ve varlığımı hissettirmeye çalıştım ona. Saçlarımı öptü ve parmaklarımla oynadı.

Hava tamamen karardığında sahilde ateş yakan genç toplulukları baş göstermişti. Hippi tarzında, abidik gubidik giyimli gençler ellerinde gitarlarla serenat yapıyor, içiyor ve kayalıklardan denize atılıyorlardı. "Gel, dedemden fırça yemeden gidelim artık," dedi Akın. Kalktık.

"Ne güzel şarkı söylüyorlar," dedim evin yolunda.

"Ben de söylerim sana." Güldüm bu sözüne. "Aa, inanmıyorsun!" dedi bana kızarak. "Benim küçükken mandolinim vardı bir kere. Az çalıp söylemedim karınca misali."

"Yaa!" dedim heyecanla. "Ama bu devirde mandolinler değil, gitarlar kızların gönlünü fethediyor Alacalı Bey, dikkat ediniz bunlara."

"Neyse ki benim gitara ihtiyacım kalmadı, biz kaleyi gitarsız fethettik!"

Kaşlarım çatıldı. "Çok kolay olmuş gibi geliyor kulağa. Anlatılan masallarda bile her prens binbir zorlukla amacına ulaşır. Çoban Anthonio, gitarsız, mandolinsiz kalbime giriverdin! Alacağın olsun."

Bahçeye gelmiştik bu esnada, elimi bıraktı Akın, önüme geçerek hafifçe eğildi. "Karıcığım, ben bu uğurda kalbimi kaybettim. Ne

diyor Füsün Önal şarkıda? *Nerde unuttum kalbimi acaba? Ah nerede, vah nerede!* Hah, işte o benim. Kalbimi siz çalmışsınız, bu bütün mandolinlere ve gitarlara bedeldir.”

“Ah, Tanrım! Şimdi de beni hırsız ilan ediyor!” diyerek sol elimin üzerini alnıma dayadım dramatik bir edayla.

“Leydi Coraline, müsterih olun! Sizinle dedemin hazırladığı markamı -ki kendisi bu dünyada yediğim en lezzetli yemektir- paylaşmaya bile talibim! Lütfen yapmayınız böyle...” Heyecanla belime sarıldı Akın.

Eğilip kısacık öptü beni dudağımdan. Üzerimizdeki kıyafetler hâlâ nemliydi. Kapı girişinde duran valizi alıp odaya çıkardı, dedesine bir şeyler söyleyerek. Peşinden gittim. Ufacık bir oda. Tek kişilik bir yatak. Minik bir konsol, üzerinde kırmızı çerçeveli bir ayna, yanında da bir fotoğraf karesi. Hemen tanıdım, Semiramis anne... Akın fotoğrafa baktığımı görünce eline aldı çerçeveyi.

“Annem... Üniversiteye giriş fotoğrafıymış bu.” Arkadan gergince toplanmış atkuyruğu saçları, kusursuz yüzü ve güzel gözleriyle, kameraya hafif tebessüm ederek bakmıştı annesi. Ne kadar güzeldi... Harikulade, dik bir duruşu vardı hep fotoğraflarda. Onun bu kadar kırılmış olmasına inanamıyordum.

Akın fotoğrafı eski yerine koyarak valizi açtı, içinden iç çamaşırı, ince gömlek ve bir şort çıkardı. Benim için de bir elbise. “Hadi, çıkar üzerini, üşütme, ev serin,” dedi bana.

“Gerçekten ev serin, bunca sığağa rağmen,” dedim şaşkınlıkla kendim için iç çamaşırı çıkarırken.

“Taş binalar böyle oluyor. Buradaki evlerin neredeyse tamamı böyledir; kışın sıcak, yazın da serin olur.” Ve kaprisini indirdi birden. Karşımda cırılçıplak kalışına kafamı çevirerek güldüm.

Hızlıca üzerimizi değiştirdikten sonra Akın nemli kıyafetlerimizi bahçedeki ipe gelişigüzel astı ve mutfağa geçtik. Marco dede hemen Akın’ın ve benim elime tabakları ve çatalları tutuşturdu, bahçedeki masaya geçmemizi istedi. Emir almış askerler misali Akın’la beraber bahçeye çıktık. Karanlıktı, masanın üzerine tabakları koyduktan sonra Akın, masanın üzerine çekilmiş ufak sarı ampulü yaktı. O sarı ışık yanınca etraf sıcak ve samimi bir ortama büründü.

Karınca gibi gide gele kurduk sofrayı Akın'la. En son Marco dede geldi, elinde bir beyaz şişeyle ve başköşeye oturdu. Bir dünya yemek hazırlamış ama en göz doyurucu, hayatımda ilk kez bu denli özennildiğini gördüğüm makarnaydı sanırım. Akın bir çatal almak isteyince onun eline vurdu dede, kızdı. Önce kadehleri dolduracakmış. Bana bakarak bir şey sordu, sanırım içip içmeyeceğimi.

“Ne ki o?” diye sordum ben de Akın'a.

Dededen azarı yiyen Akın, “Beyaz şarap,” dedi sofradaki yiyeceklerle sinirli sinirli bakarak.

“İçerim,” dedim ve iki parmak kadar içeceğim şeklinde işaret yaptım, dede anladı ve kadehe o kadar şarap koydu. O da oturunca yemeğe başladık. Makarnamdan aldığım ilk çataldan bir şey anlamadım. İyi yönde bir anlamama... Çünkü o kadar güzel bir lezzeti vardı ki inanamadım bir makarnanın bu kadar lezzetli olabileceğine. Makarna boğazımdan yuvarlanıp giderken de beğeniyle mırıldanıyordum. “Çok güzel!” dedim ağzım dolu dolu, Akın'a. Tereyağı, biber ve pecorino peyniri adında bir peynir ile yapılan bir sosa sahipmiş bu makarna, tabii maharet dedenin ustalığındaymış. Ardından sofranın ortasında bulunan mezelere daldırdım çatalımı. Değişik, yoğurtlu ve mantarlı bir mezeyi ağzıma attım. Lezzet deryası! Ama beni asıl şaşırtan beyaz şarap oldu. Hiç acılık yok, aksine tatlı ve meyveli. Sanki hoşaf içiyor gibiyim. Çok sevdim ve iki parmakçık istediğime pişman oldum. Akın bunu fark etmiş gibi şişeyi alıp kadehimi doldurunca çocuk gibi sevindim.

Yine bir ağız dalaşına giriştiler, ben hapır hupur masadaki her şeyden yerken. “Evlenecekmiş gerçekten! Kafaya koymuş!” dedi Akın bana dönerek. Dudaklarımı yalayıp lokmamı yutarak baktım ikisine.

“Ne güzel!” dedim mutlulukla. Kanım kaynadı sanki içtiğim şarapla, yediğim yemeklerle. “Deden âşık olmuş, Akın! Ne güzel!”

“Nesi güzel, alenen bizi kıskanmış,” diye yanıtladı beni Akın. Çocuk gibi!

“Aa, ayıp!”

Marco dede hızlı hızlı bir şeyler söylüyordu. Akın da ondan aşağı kalmayarak laf atıp duruyordu. “Martina! Martina!” diyerek iç

geçirdi Marco dede. O kadar komik bir andı ki gülmemek için dudaklarımı ısırđım. Bu yaştaki adamın üzerinde aşk ne de tuhaf ve tatlı duruyordu!

Masadakileri silip süpürdüim. Hatta ekmek olsa, tabakta kalan sosa ekmeğimin yumuşak yerini bile banabilirdim, o derece. Akın elinde kadehi, sandalyesinde geri yaslanmış gülererek beni izliyordu. Arada bir kadehinin içindeki şarabını saat yönünün tersine çeviriyor, oynuyordu. Cırcır böcekleri ötüşüyor, denizden esen sıcak rüzgâr ve dalga sesleri bize eşlik ediyordu. Doğudan kocaman bir dolunay doğmuştu, yakamozları çarşaf gibi durgun denizde oynaşıyordu. Huzur işte bu değildi de neydi benim için?

Uzun ve mutlu akşamlara çöken, mutlak eski anılar olurdu. Bizim bu akşamımıza da Benedetto ailesinin fotoğraf albümündeki anılar çöktü. Serafina, yani Semiramis annenin fotoğrafları, anıları gelip buldu bizi. Çocukluğundan yalnızca iki, liseli zamanından üç ve üniversiteden kalma da beş fotoğrafı vardı. Sonrasında Süleyman Bey, Akın, Ajda ve Samet abinin de olduğu bir aile fotoğrafında en ortada oturarak poz verdiği bir fotoğrafı vardı. Ajda ve Akın fotoğrafta annesinin kucağında el ele tutuşmuşlar, Samet abi de yanlarında ayakta durmuştu ve Süleyman Bey de arkalarında, bir elini Semiramis Hanım'ın omzuna koymuş, dik bir şekilde duruyordu. Bir de... Hamza Bey'le çekilmiş bir fotoğrafı duruyordu onca fotoğrafın arasında, albümün en arkasında. Sanırım üniversitede okudukları dönemden bir fotoğraftı. Bir duvarın üzerinde el ele, utangaç bir gülüşle bakmıştı kameraya Semiramis Hanım. Onu hiçbir fotoğrafta bu kadar sahici gülerken görmemiştim. İçim cız etti, albümü Akın'ı üzmemek adına kapattım.

Marco dede üst kattaki kendi odasını vermek istedi bize fakat Akın annesinin odasında kalmamızın daha doğru olacağını söyledi. Dede itiraz etti ama Akın kabul etmedi. Yatmak için izin istedi bizden dede, ardından sofrayı toplamaya çalıştı, engel oldum. Akın da karşı çıktı. O gidip yattıktan sonra Akın şişede kalan beyaz şarabı ikimizin kadehine pay etti. Kendi kadehini benim kadehime vurarak hafif bir *çın* sesiyle huzurumuzu başlattı. Sandalyemi ona daha da yaklaştırdım ve başımı omzuna yaslayarak denize bakındım.

“Çok güzel,” dedim kadehimde kalan son yudumu da boğazımdan yuvarlayarak. “O kadar güzel ki yaşadığımı hissediyorum...”

Akın kadehindeki şarabını bitirmeden masaya ittirdi ve kıpırdandı. O kıpırdanınca başımı omzundan kaldırdım. Ayağa kalktı. “Hadi, kalk,” dedi bana.

“Ne oluyor? Niye?” diye sorarken ben de ayaklandım. Üzerindeki gömleği çıkardı, sandalyenin arkasına astı. “Aa, ne yapıyorsun?”

“Gel, yüzelim biraz,” diyerek elime uzandı.

“Senin derdin zorun beni sürekli denize atmak mı?” dedim kızarak.

“Güzelim, seni yatağa atmak daha iyi bir tercih ama bu muazzam havayı kaçırmayalım, gel.” Gecenin saat kaçydı bilmiyordum fakat sahildeki genç kalabalık toparlanıyor, yaktıkları ateşleri söndürüyorlardı. Kıyının çok uzak ucunda birileri daha vardı ama uzaktı bize. Akın sahil kıyısına yanaşarak şortunu da çıkarınca iç çamaşırıyla kaldı karşımda.

“Ya ben böyle mi gireceğim?” diye sordum, cesaret etmeme bile şaşırarak. Elbisemin altında birbiriyle alakasız iç çamaşırlarım vardı yalnızca.

“İki yüzüp döneriz, kimse yok, bak,” diyerek boş kıyıyı işaret etti.

“Karanlıkta ya bir şey beni yerse denizde? Ya dokunursa bir yerime?”

“Karanlıkta şu denizde seni yiyecek tek canlı kocan!”

Kahkaha attım bu söylediğine. “Edepsiz deve!” dedim çıplak omzuna vurarak.

Yemin ediyorum kanıma karışan alkol olmasa asla cesaret edemezdim bu deliliğe ama elbisemin eteklerini tutarak bir çırpıda çıkardım üzerimi. Ardından sandaletlerimi... Akın otuz iki diş sırttı hemen. Elimi tutarak ağır ağır yürüdü denizin kıyısına doğru. Su ılıcak, yal gibi. Soğuktur sandım fakat değil, çok güzel. Deniz derinleşmiyor hemen. Bir süre yürüdük, anca belimizden yukarı çıktı. Akın'ın elleri mütemadiyen bedenimde, denizin içindeki canlıların bana değmesine ne hacet?

“Hadi yüzme yarışı,” dedim ve beklemeden balık gibi kıvrılarak sıyrıldım kollarından. Bendeki nasıl bir hevesse, şapır şupur kulaç

atıyordum dolunayın ışığında hızla. Sanki arkamdan atlı kovalıyor! Gececeğim onu, kararlıyım. Ama bir yer belirlemedik, nereye kadar yüzeceğim? Akıl mı kaldı? Bir an nefes nefese durdum, yüzdüğüm su sessizleşti. Geriye baktım, Akın yok! Islak gözlerimi kırıştıtararak, kulaklarımı kapatan saçlarımı kulağımın ardına attım. “Akın?” diye seslenerek bakındım kıyıya, ileriye. Yok. Daldı kesin dibe, karanlıkta da göremiyorum ki! Ben suda gözlerimi de açamam. “Akın?” diye seslendim yine boş boş. Ayaklarımı da hızla kıpırdatıyorum ki deveye çarpsın, beni korkutmak neymiş görsün fakat bir süre daha ortaya çıkmayınca kalbim hızlanmaya başladı. Kıyıya doğru yüzmeye hareketlendiğim sırada ardımda suyun sesini duydum.

“Ne o, pes mi ediyorsun dağ keçisi?” diye bağırdı üç metre öteden. E yuh ama! Dipten dalıp gitmiş!

“Hileci köpek, dipten dalmak yoktu!”

“Mızıkçılık yapma cadı, habersizce aniden yüzmeye başlayan sensin.”

Hızlı hızlı kulaçlar atarak ona ilerlerken, “Mızıkçı diye senin gibilere derler. Ne o, yoksa karma yenilmek hoşuna mı gitmeyecekti? Erkekliğinden su mu götüreceksin seni yenmem?” diye söyleniyordum.

“Sen beni yenemezsin,” dedi kendini su üzerine bırakarak.

Yanına vardığımda avucumla pat diye suya vurdum, su sıçrattım. Bir anda belime atılarak beni suya çekeceğini ne bileyim? Ayı gibi kuvvetli bir de! Debelene debelene yeniden su yüzeyine çıktığımızda Akın yanaklarımı tutup öpmeye kalkıştı beni. Ben nefes alma derdindeyim, adam aşna fişne derdinde! İttiriyorum, gram oynamıyor yerinden. Mecbur pes ettim, gülerek öptüm onu. Nefesim sakinleşti, kollarım boynuna dolandı. Geri çekilip yüzüne baktığımda denize vuran dolunayın yakamozları yeşil gözlerinde dans ediyordu. Bu defa yanaklarından tutarak ben öptüm onu sıkı sıkı.

Kıyıya dönünce ıslak bedenlerimize kuru kıyafetlerimizi geçiriverdik. Yorgunduk, ölüyorduk hatta yorgunluktan fakat çok mutluyduk. Sessizce toparladık bahçedeki kirli tabak çatalı, bir su bir köpük hemen de yıkadık beraberce ve odaya geçtik sonra. Somya tek kişilikti, üzerimizi değiştirdikten sonra sıkış sıkış beraberce uzandık. Yorgunluğun getirisi olarak da hemen uykuya daldık.

Ertesi gün kahvaltıyı onlar hazırladı, daha doğrusu Marco dede alelacele bir şeyler yedi ve özür dileyerek yanımızdan ayrıldı. “Martina’sına koşuyor,” dedi Akın gülerek. Bahçeye kurduk kahvaltı soframızı. Dilediğimizce yedik içtik fakat çayın olmayışını yadırgamadım değil. Limonata yaptı Akın bize ama olmadı işte, yine de bir şey demedim.

Sofrayı toplayıp mayomuzu giyerek gittik bu defa denize. Benim kırmızı, şıpidik parmak arası terliklerim, kafamda örme güneş şapkam ve kocaman plaj çantam, onunsa yalnızca mavi beyaz şortu ve terlikleri vardı üzerinde. Saatlerce yüzdük. Akın çantama koyduğu video kamerasıyla bir sürü videomuzu çekti. Güneş kremlerimizi sürüp güneşlendik, sahildeki insanların dedikodusunu yaptık. Kimse bizi anlamadığından o kadar rahat konuşuyorduk ki bu bana büyük keyif verdi.

Plajda çift hoparlörlü radyolarından müzik açan hippie tipli gençlerin radyosundan çalman *Cheri Cheri Lady* ikimizi de mest ediyordu o sene. Bir film yıldızı edasıyla omuzlarımdaki ince tülü sıyırıp gözlüğümü ve şapkamı çıkardım, sanki Marilyn Monroe’yum, yok böyle bir rollenme! Ayağa kalktım, müzikle suya doğru ilerledim. Arada bir de Akın bana bakıyor mu diye dönüp ona bakıyordum. İzliyordu ve gülümsüyordu. Saçlarımı dağıttım ve suya girdim usul usul. *Cheri Cheri Lady* oldum o gün!

Öğleden sonra kalktık ve uyuşuk uyuşuk evin bahçesindeki hamakta pinekledik. Birkaç şey atıştırıp yeniden hamağa serildik. İki saat kadar uyumuşuz, Marco dede ellerinde balıklar ve karideslerle döndüğünde uyandık. Meğer bizim için arkadaşıyla beraber denize açılmış. Çok sevindim, duygulandım.

Akın sofrayı kurmaya talip olunca, Marco dede herhâlde yorgun olduğundan, *olmaz* demedi. Bahçedeki tahta sandalyeyi çekip oturdu. Alnındaki teri sildi ve denize bakındı uzun uzun. Ben pıtı pıtı Akın’ın yanına gidip bir süre onu izledim. Islık çala çala balıkları temizledi bir güzel, yıkadı, karidesleri ayıkladı, tuzlu suya bastı. Beni fark edince döndü beni öptü, işine devam etti. Sonra bir an, “Masadaki radyoyu çalıştırır mısın?” diye sordu bana.

“Ben anlamam ki, bozulursa, ya kızarsa deden?” dedim çekine-
rek. Babam gelmişti aklıma. Çok kızardı kendine ait eşyalara doku-
nulmasına, o radyo yüzünden ne dayak yemiştim.

“Bak üstteki düğmesine bas, sesi de şu yandaki çevirmeli düğme
herhâlde. Antenini kaldır bakalım,” diyerek yönlendirdi beni.

Dediğini yaparak üst düğmesine bastım radyonun, telli çalgılarla
çalınan bir müzik çalındı kulağımıza ama cızırtılı bir sestti. Biraz
anteniyle oynadım, kaldırdım, indirdim, çevirdim en sonunda doğru
frekansı buldum. Akın balıkları fırın için hazırlarken onu izledim.
Radyoda *Cheri Cheri Lady* çalmaya başladı sonra, parmak uçlarında
yaylana yaylana dans ederek Akın şarkıya eşlik ediyordu. Çok sevi-
yordum onun bu hâlini, uzun uzun yemek yaparken izledim. Ardın-
dan şarkılar ağırlaşınca sıkılıp bahçeye çıktım.

Marco dede evin arka tarafından iri, bordo renkli böğürtlenler
getirdi bu esnada bana. Anlaşamasak da bana *ye, çok lezzetli* gibi bir
şey dediğinden emindim. Tatlı beklediğim bordo böğürtlenler ekşili
bir tatlı çıktı ve bu daha çok hoşuma gitti. “Çok güzel!” dedim be-
ğeniyle.

Marco dede beni taklit etmeye çalıştı. “Çuk düzelle!” dedi ke-
limeleri eğip bükerek. Güldüm. Bana bir yağ tenekesinin içerisine
ekilmiş zeytin fidanını gösterdi. Neredeyse boyum kadar olmuştu
fidan. “Serafina...” dedi ona bakarak. Bunu anlamadım. Bu fideye
kızının adını mı vermişti yoksa onunla mı dikmişti? Bilemedim.

Yine, “Çok güzel,” dedim ama bu defa sözlerimde bir üzüntü var-
dı. Marco dedenin gözlerinde kızına duyduğu özlemi ve kırılganlığı
görmüştüm. Ansızın aynı acı gelip beni de buldu. Leyla’yı andım.
Leyla doğmadan onu yitirmiş olsam muhtemelen bu denli acı çek-
mezdim fakat o doğmuş, yaşamış, yüreğimin bam teline dokunmuş,
üzerime kokusunu bırakıp gitmişti. Ardında yalnızca kısıtlı hatırala-
rımızı bırakarak terk etmişti beni. Her ebeveyn için evladının ölümü
zordur. Marco dede de gözünden bile sakındığı kızını yitirmişti. O
da benim gibi, kendine has bir acıyı taşıyordu yüreğinde. Farklı coğ-
rafiyaları, farklı kültürleri, farklı hayatları paylaştık da acının dili
hep birdi. Canım yandı.

Marco dede ardından yoğurt kabı ve türevi kaplara koyduğu küpe çiçeğini, kolyozunu ve ıtırını gösterdi bana. Bir sürü şey söyledi gülerek ama anlamadım, yine de güldüm. Özellikle ıtırı bana doğru tutup koklattı. Muazzam bir kokusu vardı. Hamağın bağlı olduğu ağacın dalları arasına da kuş yuvası yapmış, mavi beyaz renge boyamış, onu da gösterdi fakat içinde kuş yoktu.

Akın, İtalya'nın sıcakkanlılığını ve neşesini almış, özellikle dedesinden çok şey almış, fark ettim bunu. Bilmem bu doğru mudur ama ailemiz bize ne kadar iyi veya kötü yönlendirmeler yaparsa yapsın, insanın mayasında iyilik yoksa ona kimse bir şey yapamaz. İşte Akın'ın mayasında da buranın izleri var. Çok belli.

Bir süre daha oturup denizi seyrettik. Marco dede sıkıldı sanırım, seslendi mutfağa: "Anhonio! Dove hai alloggiato?"

"Akın, deden bir şeyler diyor!" diye seslendim içeriye doğru ve mahcupça bakındım Marco dedenin yüzüne. Marco dede masanın başına geçmiş, tabakları yerleştirmemi izliyor ve gülümsüyordu. Kırışmış ince telli saçları ve çenesinde ağarmış sakalları, kolları ve bağrının bir kısmından görünen güneş yanığı teni vardı. Bizim Türk erkeklerinin karasıyla hiç alakası yoktu güneş yanığı teninin ve çehresinin.

"Geliyorum!" dedi Akın içeriden. Ta dışarıya taşıyordu hazırladığı yemeğin kokusu. Kokuyu ala ala bizim kapıdaki Cino gibi acıkmıştım.

Çatal bıçakları dağıtırken boş bulunup, "Geliyormuş," dedim Marco dedeye. Sonra canım sıkıldı, adam anlamıyor ki beni!

"Va bene," diye karşılık verdi bana. Gözlerimi kırıştıtarak baktım ona. Anlamamak ne kötüydü. Marco dede tabak ve çatalını masanın üzerinde ittirerek kollarını birbirinin üzerine koydu. "Ti piace," dedi. Dede, anlamıyorum... Akın konuştuğunda bir nebze belki ama sende vallahi yok! "Anche lui ti ama."

Telaşa kapıldım. Adam benimle sohbet etmeye çalışıyor, ben kazulet gibi dikilip yüzüne bakıyorum! Sertçe yutkundum, ensem ısındı utançtan. "Ciao, nanno!" dedim ona mahcupça gülümseyerek. Öyle bir kahkaha attı ki bu söylemime, şaşırdım. Acaba kötü bir şey

mi söyledim? Yanındaki sandalyeyi işaret etti sonra, usulca sandalyeye ilıştim.

“Bella ragazza, lunga vita a te!” Gülüşünde veya sözlerinde hiçbir alay, kibirlenme yoktu. Aksine alçakgönüllü ve oldukça sevecendi Marco dede. Ben de gülümsedim. Marco dede bu defa benim yerime seslendi Akın’a. “Akin! Sii veloce!”

Evet, *Akin*. İ harfı ile... Küçük çocukların söyleyiş i gibi *Akin*. Marco dede geldiğimizden beri ona hep Anthonio derdi fakat ben Akın dediğim için o da Akın demeye çalıştı. O kadar güzel çıktı ki isim ağzından, çok sevindim. Sanki ona Türkçe bir kelime öğretmiş gibi sevindim hem de. Akın’ı hem ruhen hem de isim olarak nasıl benimsemişsem, Marco dedenin dilinde karamelize olan, yumuşayan o Akin kelimesi beni duygulandırdı. Marco dedenin Akın’ında yuvalandım, ait hissettim kendimi, çiçeklendim.

Akın bu esnada geldi içeriden, elinde büyük tabaklarla. “Hop, sıcak, dikkat!” diyerek masadan uzaklaştırdı bizi ve fırından çıkan değişik yemekleri koydu masaya. Koşarak kendi tabağını da alıp yanıma oturdu. “Evet, ne konuşuyordunuz bakayım?” diye sordu. Dedesine döndü sonra. “Nanno? Di cosa stai parlando?”

Marco dede az önce neler anlatmaya çalıştığından bahsetti sanırım, Akın da kahkahalarla gülmeye başladı. Merakla bakındım Akın’ın yüzüne. Akın masanın altından elime uzanıp avucumu öptü. “Ne oldu ki?” diye sordum.

Marco dede kırmızı şaraplarımızı doldururken, “Ragazza carina!” diyerek kafasını sallaya sallaya gülüyordu.

“Dedem sana *onu seviyorsun, o da seni çok seviyor* demiş. Sen de ona *merhaba dede* demişsin!” diye açıkladı Akın, yanağımdan bir makas aldı.

“Ya, of Akın! Sen bana *her söylenilene ciao de* deyince, ben de ne deseydim? Of, çok utandım şu an... Akın ya!”

“Akin ya!” diyerek kadehini kaldırdı Marco dede de bu esnada. O kadar komik bir andı ki gülmeden edemedik. Akın da kadehine uzanınca ben de çabucak onlara uydum. “Per amore!”

“Aşk adına!” diyerek katıldı Akın da. İçimde ılık bir Bari meltemi esti sanki. Kadehlerimizi tokuşturduk.

Marco dede şarabından yudumladıktan sonra Akın'ın hazırladığı yemeğe şöyle bir baktı. Beğenmedi sanki. İkisinin heyecanlı atışmasını anlamak için neler vermezdim... Şakayla karışık bir tartışma döndü aralarında. Akın'a merakla baktığımı fark edince, Marco dede ona bir şey söyledi. Akın tövbe çekti ve gömleğinin düğmelerini açarak üzerini çırılçıplak bıraktı. Sinir olmuştu dedesine alenen, sıkıntı basmıştı ama bu hâli çok çekiciydi.

“Ya, ne dedi?” diye sordum.

“Yaptığım balığı beğenmemiş, ben de *bu yeni usul, senin zamanındakiler bize hitap etmiyor, eskidin, hâlâ evlilik düşünüyorsun* dedim. Aramızda *kurt kocayınca köpeğin maskarası olurmuş* gibi bir muhabbet geçti, bana *yakında çocukların olunca göreceğim seni de* dedi.”

Çocuk meselesi açılınca ister istemez değişik bir ruh hâline büründüm, Akın'sa bakışlarını kadehine çevirdi kaçarcasına. “Deme öyle dedene, yazık. Yalnız bir ömür geçirmek ne zordur, kim bilir... Bırak evlensin.”

Akın gülümsedi. “Üzülme dede. Sevişmek, sevdiğin sürece her yaşta güzeldir,” dedi ama Türkçe. Dedesi bunu anlasa yaş sopayla kovalardı onu, şüphesiz. Onun yerine ben dizini sıktım. Akın dedesine döndü bunun üzerine. “Guarda, Ayten ti sta difendendo!” dedi.

Marco dede dişlerini göstere göstere güldü yeniden. “İstanbul'un in guzel kizina!” dedi bana doğru kadehini kaldırarak.

Ağzım şokla aralanırken, “Yanlış mı duydum yoksa deden *İstanbul'un en güzel kızına* mı dedi benim için?” diye sordum Akın'a. Akın'ın yüzünden bir hüznün dalgası geçti.

“Doğru duydun,” dedi. Kadehinde minicik kalmış şarabındaydı gözleri, ardından kadehini usulca kaldırıp bana baktı. “Sana!”

Hiç anlatmadığı bir anıydı bu. Gecenin sonuna doğru anlattı tabii. Sıkı sıkı sarıldım ona. Meğer o da burada beni ne çok beklemiş, kahrolmuş... Marco dede bire bir şahitmiş her şeye. *İstanbul'un en güzel kızına* lafzı da bundanmış. Gözlerim yaşarsa da ağlamadım. Bundan sonra yalnızca mutluluktan ağlarım.

O gece ikimizi de uyku tutmadı. Sahile indik, gezdik yine ama suya girmedik bu defa. Ardından Akın beni evin çatısına çıkardı. İnce tenteli çatıdan evlere, denizin uzaklarına ve sahile bakındık.

Ayaklarımız boşlukta sallanıyordu, Akın tek tek bana yıldızları gösteriyor, kendince sahipleniyordu onları bizim için. Sonra usul usul öpüşmeye başladık. Tutkuyla, arzuyla... Akın'ın bir eli, beyaz elbise-min altına girip iki bacağımın arasındaki yerini aldığı anda titreyerek geri çekildim.

“Ne yapıyorsun? Burada mı?” diye sordum.

“Seninle her yerde sevişmek istiyorum demiştim,” diye yanıtladı beni.

Etrafıma bakındım, özellikle çatıya çıkan merdivenlere. “Ya deden duyarsa? Utanmaz Alacalı!”

Güldü. “Duymaz o, ağır işitiyor.”

Yeniden öpüşmeye başladık. Hava gecenin bir vaktine göre on derece birden ısındı sanki onun elleri bedenimde gezinirken. Elbise-min eteklerini yukarıya kaydırarak külotumu indirdi, bacaklarımı öptü. Cılız ay ışığından başka bizi aydınlatan bir şey yoktu. Şortunu indirip üzerime uzandığında tutkuyla inleyerek öptüm onu.

İnsan sevişirken ilkel dürtüleriyle ve hissettiği arzuyla haykırma ihtiyacı duyuyordu. Dozu kaçırınca, Akın, “Şş,” diyerek bir elini gevşekçe ağzıma kapattı. Ritmi artırdıkça gökyüzündeki yıldızlar ve ay ışığı birbirine karışıyordu. Akın, boynumun girintisini öperken saçları nemli tenime yapışıyordu. Bu esnada başımın kenarında duran hasır örgü sepet devrildi, ufak çaplı bir gürültü çıkınca ikimiz de korktuk. Süt dökmüş kedi gibi kalakaldık bir an, sonra Akın beni kaldırdı ve kucağına aldı.

Yıldızların ve dolunayın ışığı altında unutulmaz bir sevişme yaşadık.

Fransız soylu bir asilzadenin ikinci kuşak torunu olan Madam Martina, ertesi gün hem Akın hem de Ayten'le tanışmak adına eve gelmişti. Bembeyaz fakat röfleli saçları, kıpkırmızı ojeli tırnakları, pembe boyalı ince dudakları, fistolu uzun krem rengi elbisesi ve kırmızı pabuçlarıyla tamamen modaya uyan bir hanımefendi gibiydi. Ayten daha görür görmez Madam Martina'ya hayran kalmıştı.

Akın'sa çekimserdi. O da kadını görünüş olarak hoş bulmuştu fakat dedesini sakınıyordu, tüm sevdikleri gibi. Zamanla açıldı,

Madam Martina'yla konuştukça iyi biri olduğunu, dedesine gerçekten değer verdiğini anladı. Yaşlılığın getirdiği hafif el titremeleri vardı Madam Martina'da, ikram edilen vermutun bir kısmını yanlışlıkla haliya dökünce çok utandı ancak Ayten hemen temiz bir mendille siliverdi.

Marco dede ve Madam Martina evlenmeye kararlıydı. Sanki yetkili merci Akın gibi ona bakıyorlardı. Ayten bir ara Akın'a yanaşarak, "Niye surat asarak bakıyorsun? Senin onayının olmadığını düşünüyorlar bence. Surat asma," dedi.

"Asmıyorum ya? Koskoca insanlar, ne yaparlarsa yapsınlar," diye yanıtladı Akın ve bunu farkında olmadan yaptığını anladı. Güler yüzle bu evliliği desteklediğini söyledi Madam Martina ve dedesine. Akın'ın bu sözlerinden sonra Madam Martina rahatladı.

Onun evden gitmesinin ardından Marco dede, "Carlo evlenmemi istemiyor," dedi üzüntüyle. Carlo, küçük, Lorenzo büyük dayısıydı Akın'ın. Carlo'nun evi uzakta değildi, birkaç ev ilerideydi fakat babasının evlilik kararına tavırlı olduğundan gelip gitmeyi azaltmıştı. Büyük dayı Lorenzo, Cenova Limanı'nda gümrükte çalışıyordu, arada sırada uğruyordu buraya ve evlenme meselesine o takılmamıştı.

Akın, Carlo dayısının bu tavrına sinirlenmişti. Ayten'le beraber gezmeye çıktıkları bir öğle vakti dayısına uğradı. Boya ustası olan Carlo dayı onları bahçede karşıladı, Akın'a sıkı sıkı sarıldıktan sonra Ayten'in elini öptü. Ayten onun bu nazik hareketi karşısında şaşır-mış ve utanmıştı çünkü genelde böyle şeyleri hep televizyonda, sinemada görürdü. Carlo dayı güneş esmerliğinde tene, çevik ve zayıf bir vücuda sahipti. Görenler onu en fazla kırklarının başında sanırdı fakat daha yaşlıydı. Hiç evlenmemişti, okumamış, boyacılık yapmaya başlamış, tek başına yaşamak istediğinden ayırmıştı evi.

Akın, dedesinin Madam Martina'yla evlenme mevzusunu açtığında, Carlo dayının gözleri dolu dolu olmuştu. Carlo dayı, babasının annesini unuttuğunu, oysa onların aşkının sonsuz olacağına inancının bulunduğunu fakat babasının bu inancı yok ettiğini söyledi. Ayten onları yalnız bırakmanın daha iyi olacağını düşünerek bahçeye çıktı çünkü Carlo dayı bir çocuk utangaçlığıyla, üzgün üzgün göz pınarlarını silmeye çalışıyordu.

Bahçede bir dünya boya kovası, hırdavat vardı. Ayten evin duvarına oturup, denizde eğlenen insanlara bakınırken dar yoldan mini etekli, kırmızı ip askılı bluz giymiş bir kızın yürüdüğünü fark etti. Kızın uzun, esmer ve güneşte yaldır yaldır parıldayan bacaklarına bakınırken kız da gözlerini ona dikmiş bakıyordu, bir an duraksadı. Küçük bir muhitti burası, herkes herkesi tanırdı. Bu sebeple merak etmişti genç kız, Ayten'in kim olduğunu.

Ayten'e, "Sen de kimsin?" diye sordu fakat Ayten anlamadı, etrafına bakındı kendisiyle mi konuşuyor diye. Evet, onunla konuşuyordu.

Bildiği birkaç yabancı cümleden biri olan, "I don't understand you," cümlesi çıktı ağzından. Sonra söylediği cümleyi düşündü, evet, doğru kurmuştu. *Anlamıyorum seni* demişti.

Kız ince kaşlarını kaldırmış, kafasını sallayarak, "Va bene..." diye mırıldandı. Tam yeniden yürüyecekti ki Akın evden çıktı ve Ayten'e seslendi. Ayten duvardan aşağıya indi ve küçük adımlarla kapı girişine doğru yürüdü. Bir yandan da arkada kalan kıza bakmaya çalışıyordu. Akın, Carlo dayısıyla vedalaştı. Ayten de elini sıktı. Evin çimenlik yolunda yürürken Akın kızı fark etti. Rosa'ydı bu. İki saniyelik bir afallama yaşadı. Rosa ona başıyla selam verip gülümsedi. Akın da aynı şekilde karşılık verince Ayten gözlerini kırpıştırarak bir ona, bir de Rosa'ya baktı.

"Merhaba," dedi Rosa, Akın'a.

"Merhaba Rosa," dedi Akın da.

Rosa, Ayten'e baktı yeniden. "Beklediğin nişanlın gelmiş sonunda Türkiye'den," dedi Ayten'i işaret ederek. Ayten bir tek Türkiye kelimesini anlayabilmişti. Hâlâ sorgularcasına bakınıyordu Akın'ın yüzüne.

"Geldi," dedi Akın. Sonra ekledi: "Eşim olarak."

Rosa gülümsedi ve bu defa Ayten'i alıcı gözle süzdü. "Mutluluklar," dedi ve yeniden başıyla selam verdi. Ayten'i de selamlamıştı, usulca dar yoldan yürümeye başladı.

O yürümeye başlar başlamaz Ayten Akın'a sokuldu. Rosa'nın tersi istikamette yürüyorlardı. "Ne dedi o? Kimdi?"

"Carlo dayımla evlerini boyadığımız bir kız," diye açıkladı Akın.

“Ne dediğini de sordum!”

“Ona senden bahsetmiştim, geleceğini söylemiştim Türkiye’den buraya. *Gelmiş nişanlın* dedi, ben de *eşim olarak geldi* dedim.”

Ayten’in gururu okşanmıştı bu cümlelerle, yüzündeki gülümsemeyi saklamaya çalıştı. “Çok da güzel kızmış ha, esmer esmer,” diye mırıldandı. “Bana bak Akın, senin bu kızla bir münasebetin oldu mu? Doğru söyle!” diyerek parmağını salladı Akın’a.

Akın kıskançlığın kokusunu alınca, Ayten’in salladığı parmağın ucunu öptü. “Yok öyle bir şey güzelim. Ne münasebet?”

“Ne bileyim, kız öyle alımlı çalımlı, bir de manalı manalı bakınca...”

Akın bir kolunu Ayten’in omzuna atarak onu kendisine çekti. “Ne güzel kıskanıyorsun sen öyle kocanı,” dedi burnunun ucuyla saçlarını aralayıp koklayarak.

“Aa, hiç de değil!” diyerek kendini geri çekmeye çalıştı Ayten. “Niye kıskanayım canım? Ben tam bir İstanbul hanımefendisiyim, hiç o taraklarda bezim yoktur benim.”

“Ha, tamam o zaman. Kıskanmıyorsan mesele yok, ben anlatırım,” dedi Akın muzip ve umursamaz bir edayla. “Rosa beni seviyordu. Ölüyordu aşkından. Ben de yüz vermedim.”

Ayten durdu. “Ne?” diye sorguladı.

“Eh, yakışıklıyım tabii. İlgisini çekmişim besbelli ama dedim işte, *benim nişanlım var, Türkiye’den gelecek. No, Rosalinda, no!*”

“Oh, Rosa *Rosalinda* da olmuş!”

Akın, Ayten’in kıskançlığını ve incelen ses tonundaki siniri fark ettiğinde keyifle güldü. “Kızın tam adı o ama!” dedi bir de.

Ayten çocuk gibi kollarını göğsünde bağlayarak, “Ay, inanamıyorum sana Akın! Ben de bana aşkından ölüyorsun sandım, Adriyatik Denizi’nin sıcak kıyılarında güzel esmer kızların kalbini fethetmekle meşgulmüşsün meğer sen!” dedi.

Akın bu defa kaşlarını çatarak, “Haksızlık ediyorsun şu an,” dedi ve kollarını ona doladı. Gözlerinin içine baktı Ayten’in. “Öldüm, Zümrüt. Gerçekten öldüm aşkından.”

İçi titredi bu cümlelerle Ayten’in. Bir erkek kolay kolay etmezdi bu lafları, biliyordu. Gözleri bile konuşuyordu aşkından öldüğünü

sanki Akın'ın. İnanmamak ne mümkün! Yeniden sardı bir kolunu Akın'ın beline, başını omzuna bıraktı. Bari'nin sokaklarında yürüdüler. Bari'deki tarihî yapıları, ara sokaklara kurulu incik boncuk takı stantlarını gezdiler. Akın düşündüğü gibi bir dünya fular beğendi Ayten için, aldılar.

Yılın neredeyse üç yüz günü güneşli Bari'de. Güneşi eksik olmayan memleketlerden biri. Ayten çok şaşırdı buna. Herkes alışkındı oysa bu sıcaklığa, kıyafetler, ten renginin esmerliği ve insanların güneşten aldıkları sıcakkanlılık bile bunu gösteriyordu. Aslına bakılırsa Ayten biraz da kendi esmerliği burada pek dikkat çekmediği için rahattı. Bari'nin tarihî sokaklarında mavi çiçekli elbisesinin eteklerini savura savura dolaştı. Kemerlerle birbirine bağlanmış evler, daralan sokaklarıyla Bari'nin taş kenti huzur veriyordu ona.

“Baksana, kemerin üzerindeki evler çiçek açmış gibi sanki!” diyerek evlerin pencerelerine konuşlandırılan rengârenk çiçekleri gösterdi Ayten. “Biz de çiçek ekelim yalımızın bahçesine. Ya da Bebek'teki dairenin balkonuna saksı alalım, oraya ekelim.”

“Olur, ekelim.”

Gün akşama dönmeden Akın'ın arkadaşı Franco'yla da tanıştı Ayten. Onların küçük bir *takası* vardı, o takayla denize açıldılar. Güneş tüm kızıllığıyla masmavi sulara düşerken suyun üzerinde gezdiler takayla. Akşam da sahilde gitar çalıp şarkı söyleyen bir grup gençle tanıştılar Franco aracılığıyla. Hippi tiplmeli, kendilerinden dört beş yaş daha genç olan kızlı erkekli grup biralarını yudumlarken o zamanların meşhur şarkılarını çalıp söylüyorlardı klasik gitarlarıyla. Akın heves etti, gitarı çalmak istedi. Gitar mandolinden çok farklıydı, yine de birkaç notayla bir şeyler çalmayı başardı. Akın için en iyi şarkı nedir, Ayten'e çalınıp söylenecek? Elbette *Fikrimin İnce Gülü*... Parmakları alışana kadar tıngırdattı durdu. Notaları çıkardı kulaktan dolma, çalmaya başladı sonra.

“Serenade!” diye bağırdı Franco, bir Ayten'e bir de Akın'a bakarak, alkışlamaları için kalabalık genç grubu coşturdu. Ayten kıkırdadı, Akın güldü. Kimse bilmiyordu Akın ve Ayten'den başka *Fikrimin İnce Gülü*'nü burada, olsun, bilmesinler. Yalnızca onlara özel kalsın.

Kaldı da zaten. Ayten kalkıp öptü onu yanağından sıkıca. Muazzam bir gece olmuştu. Tam bir kültür karmaşası...

Bari'deki dede toprağı gezisi yedi gün sürdü. Bu yedi günün bazı akşamlarında panayır kurulan yerlerde akşam sinemalarını izlediler. Çoğu erotikti filmlerin fakat Ayten büyülenmiş gibi kocaman olmuş gözlerle izledi bu filmleri. İnsan dili neler yapıyordu öyle! Tövbe estağfurullah... Gerçi Akın da sevişirken dilini kullanıyordu. Hiç iğrenme, mide bulantısı yoktu. Hoş, kendisi de sevişirken mide bulantısı duymuyordu fakat başkalarını izlerken güzel gelmemiştii.

Sonraki günlerde ilk olarak Napoli'yi, sonra Roma'yı, oradan Venedik'i ve ardından Milano'yu gezdiler ve bu geziler de üç gün sürdü. Pisa Kulesi'nin önünde fotoğraflar çekildiler, öpüşüp sarıldılar. Roma'daki tarihî kiliseleri gezdiler, Trevi Çeşmesi'nin önünde para atarken dilek diledi Ayten, Akın da bu anı video kamera ya aldı. Roma'daki çan seslerinden ürktü bir an Ayten, alıştı sonra. Yolculuklarda bu defa uyumamaya gayret etti, hiçbir şeyi kaçırmak istemiyordu. Özellikle Venedik'e hayran kalmıştı. Suyun üzerinde kayıkla gezintileri gün batımı zamanına denk gelmişti ve bir dünya fotoğrafları olmuştu.

İtalya'nın ardından sıradaki durakları Fransa'ydı. Akın'ın Fransızca temeli de vardı fakat İngilizce ve İtalyancaya göre biraz daha azdı, yine de bu onlar için sorun olmadı. Fransa'ya geldikleri zaman çok yorgun olduklarından Lyon'daki küçük bir otelde hemen uyudular. Akşam yemeğini çok şık bir restoranda yediler. Keman sesi ve mum ışığı eşliğinde romantik bir yemektii, Akın'ın bağı açık yeşil gömleğı ve Ayten'in çıtı pıtı kırmızı beyaz puantiyeli elbisesi her ne kadar restoranın romantik ambiyansına pek uymasa da umursamadılar.

Sabah kahvaltısında kruvasan ve sütlü kahve almışlardı. Ayten'in ikide bir kruvasana *Kuru Hasan* diyesi geliyordu, bunu Akın'a söylediğinde ikisi de kahkahalarla güldü. Kahve içerken yüzünü buruşturdu sonra. "Çayı özledim," dedi dudak bükerek.

Akın için ha çay ha kahve, fark etmiyordu. "E dönelim o zaman?" dedi Akın.

"Yok, gezmeden asla dönmem!" dedi Ayten de.

Önce Lyon, ardından Paris'e çıktı yolları. Her gittikleri yerde valiz tıka basa doluyordu, özellikle Paris'ten muazzam kıyafetler almışlardı. Bir çanta aldılar safi kıyafetler için. Paris'te de bir otel buldular, Eyfel Kulesi'ne yakındı fakat kaldıkları odadan kule görünmüyordu. Ne kadar yorgun olsalar da akşam çıkıp Eyfel'i gören bir noktada oturdular. Kocaman kule, tüm görkemiyle karşılarında duruyordu. Akın'ın elinde video kamerası, boynunda fotoğraf makinesi sürekli konuşarak Eyfel'i tartışıyorlardı.

Ayten'e göre demir yığınıydı ama görkeminden dolayı seviliyordu, Akın'sa alakasız bir biçimde Pisa Kulesi'nin daha çekici olduğunu savunuyordu. "Oh, milliyetçilik yapıyorsunuz Akın Bey!" dedi Ayten.

"Hiç alakası yok," diye itiraz etti Akın.

"Galata bunlara bin basar," diyerek yem attı Ayten. Akın düşünmeye başladı. Galata mı Pisa mı?

"E sen de milliyetçilik yapıyorsun şu an!" dedi bir süre sonra Akın. Akın'ın işin içinden çıkamadığını görünce hemen öptü onu Ayten.

Yanaklarını sıkarak, "Sen neredeyse orası daha çekici olur Alacalı Bey, üzülme," dedi.

Bir şarap evine gidip Fransız şaraplarını denediler. İtalyan şaraplarına göre daha yoğun ve daha ağırdı Fransız şarapları. Kadehi üç yudumda çarpmıştı Ayten'i. Sıcak basmış, boynundaki kırmızı beyaz fuları çıkarıp bileğine bağlamıştı. Akın, Ayten'in boştaki kalan sıcak boynuna dokundu. Hem ağır alkolün etkisi hem de Akın'ın dokunuşuyla tutuşmuş gibiydi.

"Çarptı beni galiba," diye mırıldandı Ayten. Bu esnada Akın başparmağıyla Ayten'in alt dudaklarını okşuyordu.

"Beni de çarptı," dedi Akın, Ayten'in bir dudaklarına bir de gözlerine bakarak. "Şarap mı sen mi, bilemem..."

"Akın..." diye inledi Ayten cılız bir sesle. Soluğu kesiliyordu Akın ona böyle aşkla baktıkça.

"Hı?"

"Otele gidelim mi?"

Açık çek, karısı tarafından sunulunca kabul etmemek olmazdı. Kalktılar. Şarapların ödemesini yaptıktan sonra hafif yalpalayarak

bir taksiye atladılar, mesafe yakın olsa da şaraplar gerçekten çarpmıştı ikisini de. Otele vardıklarında yalnızca odanın girişindeki apliği açtılar, cılız sarı ışığın altında, daha kapının önünde Akın öpmeye başladı Ayten'i. Ayakkabılarını çıkardılar önce, topuklular takır tukur düştü zemine. Tutku dolu öpücüklerine elleri karıştı. Ayten, Akın'ın gömlek düğmelerini açmaya çabalarken, Akın da Ayten'in elbisesinin askısını çözmekle meşguldü. Sinir oldu Ayten, bir an tırnağı gömlek düğmesinin dikişine takıldı ve gömlek küçücük yırtıldı.

Akın geri çekildi. "Bana bir gömlek borçlusun," dedi haz dolu bir sesle gülerek.

"İstediğin gömlek olsun ya," diye karşılık verdi Ayten de. Ve gömlek düğmelerini nihayet açabildi. Kapı önünde öpüşmeye devam ediyorlardı gömlek çıkarılıp elbise ipleri çözüldüğünde. Hem yavaş yavaş birbirlerinin tadına varıyor hem de hemen yiyip bitirecek gibi aç bir arzuyla öpüyorlardı birbirlerini. Akın'ın gezici dudakları Ayten'in çenesine, boynuna kayıyordu arada, boynunu öptüğünde Ayten kendinden geçercesine sırtını duvara yaslıyor, başını hafifçe geri atıyordu. Elbisesi kalçalarından sıyrılıp yere düştü. Akın onun yarı çıplak bedenini kaldırıp odaya ilerledi.

Yatağa geçtiklerinde odanın aralık camından Paris'in caddelelerinden herhangi birinin gürültüsü duyuluyordu. Araba kornaları, gülme sesleri, konuşma sesleri, başka odalardan gelen homurtular... Bunca gürültüye kendi nefesleri ve arzu dolu öpüşmeleri de katıldı. Akın, ilkel bir açlıkla Ayten'in göğüs aralığına doğru dilini süzerken, Ayten bacaklarını Akın'ın ince beline dolayarak onu kendisine çekiyordu. Sütyen kopçasını açıp, alt çamaşırı da hızlıca çıkardı Akın. Ayten'in üzerinde kıyafete dair yalnızca bileğindeki kırmızı beyaz fuları kalmıştı.

Doğrudu. Valizden prezervatif alacaktı fakat Ayten tuttu onu. "Gitme."

"Sevgili..."

"İstemiyorum, bırak," diyerek lafını kesti Ayten. Üst gövdesini kaldırıp Akın'ı öptü. Akın şaşkındı, ne yapacağını bilemedi. "Seviş benimle..."

Temenni, istek veya rica değildi bu, alenen bir emir gibiydi. Akın söylenileni yaptı. Kafasındaki tüm soru işaretlerini yok sayarak karısıyla sevişmeye başladı. Önce yavaş yavaş öptü onun vücudunu, ardından ıslak dili gezindi memelerinin uçlarında. Ayten'in elleri Akın'ın uzun saçlarında geziniyor, hazla yükselirken kapanan parmakları saçlarını çekiştiriyordu. Bu, Akın'ı daha da kışkırtıyordu ve aralarında ateşli bir sevişme dansı başlıyordu.

Akın'ın ağzı Ayten'in en mahrem yerlerinde onu zevkin doruklarına ulaştırırken, aklında yalnızca Bari'deki sinemada izledikleri o sahne vardı. Kadın da adama aynı şeyi yapıyordu. Kalbi deli gibi atıyordu bunu düşündükçe. Bir an doğruldu. Akın başını kaldırıncaya eğilip onun göğsünü öptü. Tutuktu hareketleri, elleri çekingen bir edayla adamın sıcak uzvuna uzandı. Ağır ağır dudaklarını kaydırıp göğsünden, gözleri ise Akın'ın yüzündeydi. Akın hızlı hızlı soluk alıp veriyor, dudakları aralanıyor ama konuşamıyordu. Ayten'in Bari'de izledikleri o filminden etkilendiğini anlamıştı. Kendisinin hiçbir beklentisi olmamıştı buna dair fakat bunu önemsiyor olması, kendine değer veriyor olması ona iyi hissettirmişti. Ayten dudaklarını erkekliğinde gezdirip sıcak nefesini tenine değdirdiğinde sağ eli kızın ensesine kayıp saçlarına tutundu. Ayten'in ıslak ağzında kendisini hissettiğinde yutkundu ve aralık dudaklarından erkeksi sesi sızdı. Ayten ilk kez Akın'ın sesini bu denli yoğun ve haz dolu duyuyordu. Vücudunun neredeyse bütün noktaları uyarılmıştı duyduğu sesle. Su gibi kaydırıp ağzını, kendisini iyi hissediyordu çünkü seviyor ve seviliyordu.

Ayten'in uzayan saçları, Akın'ın ince uzun parmaklarına dolandığında kalçalarını oynattı. Kızın yanakları kızarmıştı ve gözleri sürekli Akın'daydı. Akın içinden sürekli Ayten'in ne kadar güzel olduğunu söylüyordu. Ne kadar güzeldi ve ne kadar da kendisinden bir parçaydı! Ona baktıkça tüm kan erkekliğinde toplanıp aklını kaçırmamasına neden oluyordu sanki. Saçlarını sıkıyordu bilinçsizce, kalbi hızlanıyor ve tamamen kendisini ona bırakıyordu. Zevkin doruklarındaydı, muhteşem bir histi bu yaşadığı.

Akın daha fazla dayanamayarak Ayten'i kaldırdı ve yatağa yatırıp üzerine çıktı. Bacaklarını aralayarak kendisini kızın ıslak

kadınlığından içeri itti. Ayten'in bedeni titredi ve gözlerini kıstı. Sevişme dansı ağır bir ritimle başlayarak gitgide hızlandı. İlk kez birbirleriyle sevişir gibi arzu doluydular. Üzerinde yattıkları yatağın demirleri gıcırdıyordu Akın'ın hareketiyle. Ayten ise sesinin duyulmasını artık dert etmeyerek inliyordu. Akın'ın elleri, Akın'ın nefesi, Akın'ın dudaklarını bedeninin her noktasında hissediyor olmak ateşe değıyormuşçasına onu irkiltiyor, derin bir hazza sürüklüyordu. Akın'ın bacakları Ayten'in kalçalarına çarptıkça sevişme dansının melodisi somut olarak kulaklarına doluyordu.

En nihayetinde Akın'ın soluk alıp verışı bedeni gibi hızlandı fakat bu defa içinden çıkmamıştı karısının. Bir sıcaklık kadınlığının içeri-sine yayıldı, doldurdu Ayten'in içini, hissetti bunu. Akın'ın yüzünü tutup onu öptü. Nefes nefese kalmışlardı, Akın'ın başı dönmüştü yaşadıkları sevişmeden. Bir süre sonra kendisini karısının yanına bıraktı. Aralık camdan esen gece rüzgârının nemli bedenlerini serinletmesine izin verdiler. Ardından Akın kafasını Ayten'e çevirdi.

“Bana neden söylemedin?” diye sordu yeni yeni düzene girmiş nefesiyle. Ayten'in anlamadığını görünce, “Bebek istiyor olduğunu...” diye ekledi.

Ayten kabahat işlemiş gibi hissetti bir an, yüzü düştü. “Öyle konuşulacak bir mevzu olarak düşünmedim. Hatta çok anlık gelişti. Özür dilerim.”

Akın yatakta üst gövdesini kaldırıp onun çenesini okşadı. “Hayır, hayır... Suçlu hissetme, lütfen. Ben sen hazır değilsin diye düşünüyordum. Yani, ikimiz için...”

Aniden gözleri dolmuştu Ayten'in. “Biliyorum, farkındayım böyle düşündüğünün. Fakat bu defa farklı olacak. Bu defa yalnız değilim, sen varsın, evlendik. Çok mutluyum, dünyanın en mutlu ve en şanslı kadınıyım, şüphesiz. Bu düşünce uzun zamandır kafamı çok kurcalıyordu. Kızımızdan sonra...” Duraksayıp yutkundu, bir gözyaşı damlası sağ gözünden kayıp saçlarına süzüldü. Akın başparmağıyla sildi yaşını. “Kızımızdan sonra bunu yapabileceğimi düşünmüyordum. Psikologla da konuştum, o da bu kararın bana ait olduğundan bahsetti. Aslında karar ikimize aitti fakat sen de bana

uyuyordun. Akın, sen Leyla'yı hiç tanıyamadın. Keşke onu tanıyabilseydin ancak olmadı. Bunun üzerine senin çocuk isteğini de yok edemezdin."

"Zümrüt, benim isteklerimin ne önemi var? Önemli olan beraber olmamız, sonsuza dek senin yanında olmam, benim karım olman değil mi?" diye sordu Akın onun saçlarını okşarken.

"Biliyorum, biliyorum ama..." Duraksayarak şaşkınlıkla gülümsedi. "Bu çocuğu ben de istiyorum artık. Senden, benden bir parçamız olsun istiyorum." Çıplak bedenini adama yaklaştırmak başını göğsüne yasladı. "Bizim bir bebeğimiz olsun istiyorum Akın. Bu defa her şey farklı olacak, inanıyorum."

Akın geriye yaslanıp kollarını Ayten'e sardı. Bir bebek sahibi olma düşüncesi karnında kelekler uçuşmasına sebep oldu sanki. Uzun zamandır kendinden bile sakındığı baba olma düşüncesi artık rahatlıkla gelip aklına kurulabilirdi. Gevşedi. Madem artık Ayten de istiyordu, madem hazırды... O zaten dünden hazırды. Heyecanlıydı. Parmakları kızın çıplak bel oyuntusunda gezinirken gülümsemeye başladı tavana bakarak. Ayten onu bu düşüncelerle bırakarak usul usul uykuya daldı göğsünde. Akın beyaz çarşafı çekti, ikisinin de üzerini örttü.

Gecenin bir yarısı Ayten'in başı göğsüne yaslanmış, kâkülleri gözlerinin üzerine dağılmış, dudakları küçücük aralanmıştı. Karısının profilden görünümüne bakarken gülüşü derinleşti. Bebek istiyordu. İstiyordu! Daha nasıl mutlu olabilirdi ki?

Cadde üzerindeki dükkânın önüne geldiklerinde durdular. "Hadi, git sen. Açarım ben," dedi Ayten dükkânın kapalı demir kepengini göstererek.

"Yok, ben de yardım edeyim," dedi Akın ve kepenge ilerleyerek kilide eğildi. "Ver bakayım anahtarları."

Ayten gülerek çantasından anahtarları çıkarıp ona uzattı. Akın kepengin kilidini açıp yukarı kaldırdı, Ayten de ona yardım etti. Ayten'in dün sildiği ayna gibi tertemiz camlar çıktı ortaya. Keyifle bir soluk verdi. İçinden cama yazdırılmış *Günyüzü Terzi Dükkânı* yazısını okudu. Uzun zamandır bankada saklanan Kırmızı Kulüp'ün

parasıyla nihayet işlek bir cadde üstünde, tam kendisine göre ufak bir dükkân bulabilmişti. Besmele çekerek cam kapısının kilidini açtı, içeriye sağ ayakla girdi. Yeni boyandığından boya ve tiner kokusu hâlâ tazece duruyordu içeride. Bunun yanı sıra tavana kadar uzanan raflara dizili kumaşlardan da tekstil kokusu yayılıyordu. Düğmelerden plastik, iplerden naylon, dikiş makinesinden makine yağı kokusu derken, bunca kokunun bulunduğu nokta Ayten için iş yeri olup çıkmıştı.

Ayten bir an arkasına döndü. Akın hâlâ arkasındaydı, bir elinde iş çantasıyla dikilmiş, dükkâna bakıyordu onun gibi. “Akın! Gitsene sen işe, geç kalacaksın bak. Hadi, ne bekliyorsun?”

“Tamam, tamam. Gidiyorum,” dedi Akın. Bir ayağı dışarıdayken başını uzatıp Ayten’in yanağını öptü. “Hayırlı işler karıcığım,” dedi ona içten bir sesle.

Ayten de onun yanağına bir buse kondurdu. “Sana da kocacığım,” dedi gülümseyerek. Kapının önüne çıktı, iki eli belinde durarak Akın’ın gidişini seyretti. Elinde kahverengi deri evrak çantası ve filinta gibi uzun boyuyla çok güzel yürüyordu Akın. İçinden *maşallah* dedi Ayten, kocası için. Bu esnada bitişiğindeki kasap dükkânı da kepengini kaldırmıştı. *Erkoç Kasap*. Aybars Erkoç ve ailesinin dükkânı. Sabah Aybars Bey açıyordu dükkânı, öğleden sonra kızı Yasemin devralıyordu. İkindiye doğru da liseli oğlu geliyor, o gün çıkan hasılattan tırtıklayıp gazoz, dondurma alıyordu kendisine. Bu dükkâna bakmaya ilk geldiklerinde tanışmışlardı aileyle Aytenler.

“Günaydın, hayırlı işler,” diye seslendi Ayten, vantilatörü dışarı doğru ayarlamaya çalışan Aybars Bey’e.

“Günaydın, Ayten Hanım. Size de hayırlı işler,” diye yanıtladı onu Aybars Bey. Ayten beklemeden içeri geçti. Önceden diktiği kirazlı uzun elbiseyi çıkardı küçük koliden, cansız mankenin üzerine giydirmeye başladı. Görsellik her şeydi sonuçta, vitrinde gören belki o elbiseden sipariş verecekti. Ona göre modaya uygun, cıvıl cıvıl bir elbiseydi bu. Elbiseyi mankene giydirip fermuarı çekerken göz ucuyla dışarıya bakıyordu. Cadde hareketlenmiş, araçlar çoğalmış, dükkânlar yavaş yavaş açılmıştı. Bugün Ayten’in kendi iş yerinde ilk iş günüydü. Artık bir patronu yoktu, artık bir patronun karısı

değildi, artık patron kendisiydi. Bu düşüncelerle gururlanarak göğsünü kabarttı.

Ne var ki bir haftada yalnızca üç beş müşteri anca bulabilmişti. Öğleden sonraları Erkoç Kasabı'nın önüne Yasemin masa atar, çay demler, onu çağırırdı. İşlek caddede Ayten bir elini çenesine dayayarak bacak bacak üzerine atar, bu sektörde tutunamayacağını düşünür ve iç çekerdi. Çok üzülürdü çünkü işini çok seviyordu. Yasemin ona, "İsim yapman, tanınman lazım. Öyle hemen olmaz bu işler abla, sabret," diye teselli veriyordu fakat yine de üzülüyordu Ayten, ne yapsın?

İki haftanın sonunda bir anda müşterisi artmaya başladı. Sebebi ni anlamadı ancak buna sevindi. Bir sürü sipariş almıştı, *terzilik methinizi* duyduk laflarıyla geliyorlardı dükkâna. Ne methiydi ki bu? Hangi çevresi geniş övmüştü onu acaba? Dikiş makinesi durmadan işliyor, iğneler, tahta riga cetveller, yüksükler, iplikler, her şey ama her şey birbirine karışıyor, Ayten hiçbirinden şikâyetçi olmuyordu.

Sonra bir kadın geldi, gülümseyerek girdi içeri. Ayten dikiş makinesinin başındaydı bu esnada, kadının geldiğini duyunca durdu. "Buyurun," diyerek gülümsedi kadına.

"Merhaba," dedi kadın samimi bir edayla. "Ayten Hanım, değil mi?"

"Evet," diye yanıtladı onu Ayten. Merakla kadına bakındı.

"Ben Hürriyet gazetesinden Gülnaz, eşiniz Akın Bey'in iş arkadaşayım," diyerek elini uzattı Ayten'e. Ayten memnuniyetle sıktı kadının elini.

"Memnun oldum. Buyurun lütfen, oturun. Bir şey içer misiniz?" diye sorarken dikiş makinesinin etrafından dolaşarak kadının karşısına gelmişti.

"Yok, teşekkür ederim," diyerek oturdu Gülnaz. "Esasında Akın'ın sizi methetmesinden sonra nişan için giyeceğim döpiyesi size diktirmek istedim."

Ayten şaşırılmıştı. "Akın'ın beni methetmesinden sonra mı?" diye sordu bu şaşkınlıkla.

"Evet, neredeyse köşe yazısına isminizin düşmediği kaldı. İş yerinde konuşulunca birkaç arkadaş gelmişti size, baktım onlar yaptığınız işleri çok beğendiler, ben de nişanım için kıyafetimi size diktirmek

istedim. Sanırım yakın arkadaşınız için daha önce de dikmişsiniz böyle bir kıyafet?” Neşe’yi kastediyordu.

Ayten gülümsedi. “Evet, diktim,” diyerek onayladı, içindeki mutluluğu sesine de taşıyarak. Gülnaz nasıl bir nişan kıyafeti istediğini anlatmaya başladı. Kol, sırt, bel, bacak, ense ve kalça gibi vücut ölçülerini aldı Ayten hemen, ufak not defterine de hepsini tek tek yazdı. Kumaşlarını gösterdi, biraz ince, o yazın moda rengi mor bir kumaş olmalıydı. Astar ve yırtmaç mutlaka kesilmeliydi. Her şeyi not etti. Birkaç gün sonra yeniden görüşmek üzere sözleştiler.

Gülnaz gittikten sonra Ayten kendi kendine gülümsedi. *Akın Bey’e de bakın, karısına kefil oluyor!* Duygulandı, dükkânı kilitleyip yandaki bir milyoncu Ayşen’e koşturdu. “Ayşen abla, telefon edebilir miyim kısacık?” diye sordu. Ayşen abla dükkânın içinden Ayten’e doğru geldi.

“Et kız, ne soruyorsun?” dedi ağzında sakızıyla.

Ayten ezbere bildiği telefonu çevirdi hızlı hızlı. Telefon beklemeden açıldı. “Hürriyet gazetesi, buyurun?” dedi Akın resmî bir tonda.

Ayten kalçasını bir milyoncunun kasasına yasladı. “Hürriyet gazetesinin *buyurun* diyen gazetecisini yesinler!” diye şakıdı telefona. Akın’ın güldüğünü işitti.

“Ne oldu cadı? Beni mi özledin?” diye sordu Akın.

“Benim seni özlemediğim bir saniye bile yok ama bu defa konu başka, akşama kadar da sabredemedim, teşekkür etmek istedim sana.”

Akın bunları dinlerken oturduğu sandalyesinde geriye yaslanmış, boştaki eliyle de dolma kalemini çeviriyordu. “Ne için?” diye sordu.

“Müşteri bulmuşsun bana!” dedi Ayten saç ucunu parmağına dolayarak. “Ya, Akın! Sen nasıl güzel bir eşsin ya!”

Güldü Akın. Ayten’in işlerinin ilk haftalarda kesat olduğunu, bunun onun moralini bozduğunu fark etmişti. Onun üzülmesi içine dokunmuş, bir şeyler yapmak istemişti. İş yerindeki matbaadan birkaç reklam kâğıdı bastırmış, yol üzerindeki direklere yapıştırmıştı. İş arkadaşlarına, özellikle de kadın arkadaşlarına eşinin dükkânından söz etmişti. Tabii bütün bunlardan Ayten’in haberi yoktu. Akın söylemeyi de düşünmüyordu ama Ayten öğrenmişti. “Çiçeğim, iyi olan

her şey övülür bizde. Ne yapalım, ben de seni övdüm işte. Yalan değil, ayıp değil.”

“Yerim seni!” dedi Ayten gülerek. “Karısına jest de yapıyormuş! Seni İstanbul beyefendisi, yakışıklı, gazeteci Alacalı seni! Akşam evde öpeceğim o ağzını.” Sözlerinin ardından etrafına bakındı Ayten, Allah’tan kimse yoktu, alt dudağını ısırıp utanarak.

Ayten’in kuş cıvıltısı sesiyle günü güzelleşmişti sanki Akın’ın. Boğazını temizleyerek etrafına baktı, diğer masadaki arkadaşları işinde gücündeydi. “Tamam, sen ne istersen yaparsın,” dedi bastırmaya çalıştığı gülümsemesiyle.

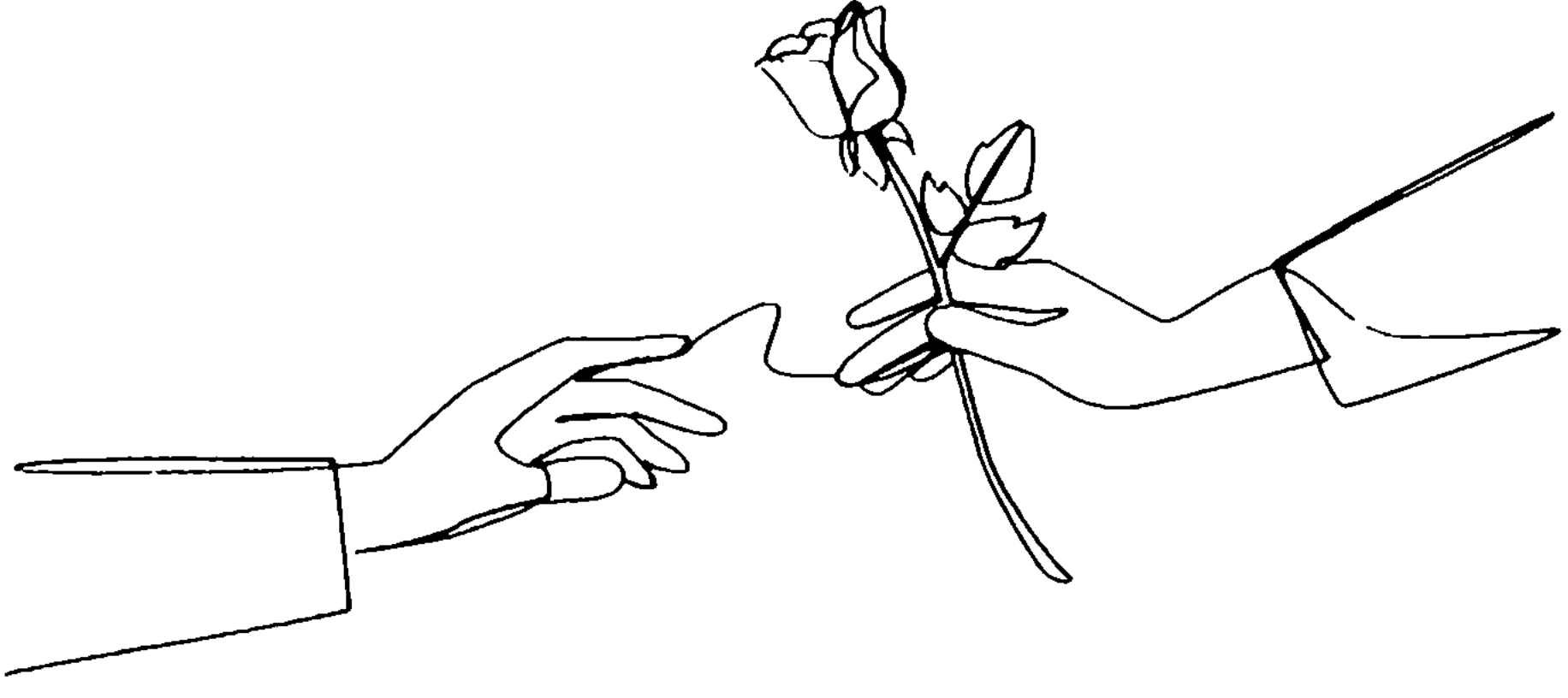
“Ben işime dönüyorum o zaman.”

“Dön bakalım. Hadi kolay gelsin çiçeğim.”

“Sana da kolay gelsin hayatım.”

Telefonu kapattıktan sonra Ayten bir süre kasanın yanında dikilerek boş boş gülümsedi. Sonra içeride müşteriyle ilgilenen Ayşen ablaya teşekkür ederek dükkânına geri döndü. Masasının başına geçerek, kumaş raflarında özellikle yeşil kumaşlara bakıp gülümsedi. Ona Akın’ı hatırlatıyordu bu yeşil kumaşlar. İçinden onlarca kez şükretti onun gibi bir eşe sahip olduğu için ve işine geri koyuldu.

*Düzenleme
Ny.ozlem*

4. BÖLÜM: BİR KÖŞE YAZISI “BEKLENEN”

Ekim ayının ilk cumartesi gününde, Ayten saçlarını atkuyruğu olarak toplamış, dalgın dalgın buzdolabındaki ezilip büzülen domateslere bakıyordu. Vakti geçmiş domateslerin rengi kararıp küf rengine dönmüştü ve hoş olmayan kokular saçıyordu. Domatesleri masanın üzerine çıkardı. Kokudan rahatsız olup, bahçeye çıkan kapıyı açtı. Cino, açılan kapıyı fark edince hemen içeri girmek istedi, Ayten onu azarladı hemen. “Dur Cino! Patilerini sileyim önce.” Kara köpek sanki onu anlamış gibi kapının girişinde durdu. Ayten lavabo altında hafifçe ıslattığı bir peçeteyi alıp köpeğin patilerini sildi çabucak.

Ekim ayı yağmurlarla ve serinliklerle gelmişti. Az önce bütün evi süpürmüş, silmişti Ayten. Yorgun hissediyordu bu sebeple. Sırtındaki teri soğumadan dolapta yer açmak için ezilip büzülmüş domatesleri ayıklamalıydı. Akın’ı manav alışverişine yollamıştı çünkü. Mutfak masasında iyi domatesleri bir kenara, çürümeye yüz tutanları bir kenara ayırırken dalgındı. Kaç zamandır Akın’la sevişmelerini düşünüyordu ister istemez. Hazirandan beri kocasıyla düzenli olan sevişmelerinden bir beklentisi vardı. *Bebek...*

Belki çok takılıyordu bu konuya. Şunun şurasında bebek isteğiyle seviştikleri ne kadar olmuştu ki? Fakat olmuyordu, neden sorusu kurt gibi kemiriyordu içini. Acaba bebekleri olmayacak mıydı? Bir şeyi mi yanlış yapıyorlardı? Leyla’dan sonra çocuk sahibi olmasında sorun mu vardı? İster istemez karnına bakındı. Dümdüz, oturunca hafif katlanan bir karın...

Çürük domatesleri çöpe attı, diri ve sağlam kalan üç beş domatesi kenara ayırdı. Evdeki ayşekadın denilen taze fasulyeleri yıkadı, çıt çıt kırarken Cino gelip ayaklarının üzerine yattı. Oh, iyi... Sıcacıktı

köpeğin karnı, ayakları ısınmıştı. Hava da soğumuştur biraz ama bahçe kapısını kapatmaya üşendi. Fasulye kırma işi bitince soğan doğradı, soğan doğrarken ağladı. Soğan bahaneydi. İçini yiyip bitiren o sorular yüzündendi ağlayışı. Soğanlar çiçekli emaye tencerede yağda kavrulurken, Ayten içini çeke çeke ağlıyordu. Parmak uçlarında dikiş iğnesinden kalma batık yaralarına ilişti buğulu gözleri, ona da ağladı. Eften püften şeylere ağlayan biri değildi oysa fakat bir bardak gibi hissediyordu içini kaç gündür ve artık taşmıştı. Dün geceki sevişmelerinden sonra Akın'la yan yana uzanıp sessizce tavanı izlerken, Akın'ın çehresinde o yabancı, o öfkeli yüzü gördüğünden beri taşkınlık sürüyordu.

Burnunu çekti sertçe ve ellerinin tersiyle gözyaşlarını sildi. Doğradığı sağlam domatesleri boca etti tencereye, sonra da fasulyeleri koydu ve tencerenin kapağını kapattı. Pilava girişti. Bu esnada geldi Akın. Koştura koştura açtı kapıyı. Eli kolu doluydu, sol kolundaki kese kâğıdını aldı hemen Ayten. Akın içeri geçince kapıyı kapattı. Soğuk muydu kendisine? Kaşları çatık gibi gelmişti ona. Onun ardından mutfağa girdi. Akın aldıklarını mutfak masasına bırakınca döndü.

“Kapıyı kapatsan ya?” diyerek bahçe kapısına ilerledi. O sırada masanın altına yatmış olan Cino'yu fark etti. “Şş, Cino, hadi dışarı,” dedi köpeğe doğru ellerini cırparak.

“Bırak, açık kalsın. Yemek kokusu çıksın dışarıya,” dedi Ayten pilavın suyuna tuz eklerken.

“Hava soğudu,” dedi Akın da. Yeniden döndü köpeğe. “Hadi Cino!” Köpeği kışından ittirdi. Cino üzgün bir bakışla aheste aheste yürüyerek çıktı dışarı. Akın bahçeye açılan kapıyı kapatıp mutfak perdesini çekti.

Ayten kaşığın ucuyla pilavın tuzlu suyuna baktı, yüzünü buruşturdu dili yanınca. İyiydi galiba. Bugün ağzının tadı tuzu yoktu doğru dürüst. Kapağını kapattı pilav tenceresinin, ocağın altını kıs-tı. Döndüğünde Akın'ı kendisini izlerken buldu. Bir an bakiştılar. Ardından Ayten, “Yeşil fasulye ve pilav yaptım bize,” dedi ona, ne diyeceğini bilemeyerek. Dün akşamdan, dün akşam yaşanan o sevişmeden kaçıyor. Sanki bir saniye daha bakışsalar o konu açılacak,

Akın'ın yüzünde görünen o öfkeyi, o kırgınlığı, o üzgünlüğü yeniden görecekti. İstemiyordu Ayten, bir daha onunla bu konuyu konuşmaktan kaçmak, mümkünse hiç açmamak...

"Ellerine sağlık karıcığım," dedi Akın. Yine bakıyordu yüzüne. Ayten yutkunarak başını tencerelere çevirdi. Fasulyenin piştiği tencerenin kapağını kaldırıp baktı, pişen fasulyeler yumuşayarak sünmüştü. Bir kırıklık vardı üzerinde, sanki tüm dünyanın ağırlığını sırtlanmış gibi gergindi omuzları. Akın'ın gözlerini sırtında hissediyordu.

"Cacık mı yapayım yanına?" diyerek masaya döndü, Akın'ın getirdiği file ve kese kâğıtlarını karıştırdı. Salatalıkları buldu. Özellikle kaçındı Akın'ın gözlerinden. "Şöyle bol naneli... Çok güzel olur."

Akın, Ayten'in eline uzanıp sıkıca tuttu. "Otursana," diyerek yanındaki sandalyeyi çekti. Ayten titremeye başladı fakat dediğini yaparak oturdu. Bakışlarını kucağına eğmişti, sağ elinde bir salatalık duruyordu. "Zümrüt, niye böyle yapıyorsun?" diye sordu Akın.

Kaçamak bir bakış attı Ayten onun yüzüne. "Ne yapıyorum?" diye sordu. Oysa bal gibi belli bir soru!

"Kaçıyorsun."

"Kaçmıyorum."

Akın Ayten'in elindeki salatalığı alıp masaya koydu, ellerini avuçlarının arasına aldı. "Konuşalım."

Ayten kaçak. Elleri, gözleri, nefesi bile tutuk. "Ne konuşacağız Akın?" diye sorarken gülümsemeye çalıştı, beceremedi. Aklında annesi... Babaannesinin sözleriyle ağlayan annesi... *"Altı sene boyunca döl tutmamış kadın bu, hacıya hocaya gitmesek hiç olmayacaktı! Yatsın kalksın dua etsin oğlum boşamadı, sokaklara düşürmedi onu!"* Gergindi. Akın'ın bütün bunları bildiği yoktu. Hoş, bilse de *ne saçma, ne bağınaz düşünceler, senin bunlarla ne alakan var* derdi ona hiç şüphesiz. Kızardı, çok kızardı. Bu yüzden bir şey diyemiyordu Ayten. Dese... Dün gecenin üstüne hele...

"Bizi," dedi Akın, güzel ellerinin arasında Ayten'in ellerini okşayarak. Dizlerini birbirlerine sürttü. "Konuşalım bizi. Hatta dün geceyi."

Ayten'in gözleri hemen Akın'ın gözlerine çıktı. Gafil avlanmıştı. Dudakları aralandı, kelime aradı, bulamadı. "Ben..." dedi, kalakaldı.

"Bunu mesele hâline getirmeni istemiyorum."

"Neyi?"

"Bebek isteğini!" Yine başını eğcekti Ayten fakat Akın bir eliyle çenesini tutarak yüzüne, gözlerine bakmasında directti. "Ben karımı bu istekte kaybetmek istemiyorum. Ben senin aşkını kolay kazanmadım, ben bu aşkta çok şey kaybettim, seni de kaybedemem. Duydun mu?"

Bir ağırlık koyuyordu ilişkilerine Akın, fark ettirmese de. Çünkü Ayten'in bu konuyu kafaya takacağını, gitgide içine kapanacağını, kendisinden kaçacağını düşünüyordu. Bu yüzdendi sert sözleri. Bu yüzdendi gerçekleri acımasızca yüzüne vuruşu.

Dün geceyi hatırladı Ayten. Sevişmelerinde uyanmayan kadınlığını... İlk kez bacaklarını kapatma ihtiyacı duyduğunu, kuru kalışını, kendini kasmağını, canının yandığını ve bütün bunları Akın'ın anladığını. Kendi kendine eziyet ettiğini düşünüyordu. İster istemez bu konuya kafasını takıyordu. Dün geceki sevişmeleri bu yüzden tamamlanamamıştı. Akın'ın gözlerini sinirle yumarak yanına yatışını unutamıyordu. Hemen çarşafı çekmişti üzerine ve arkasını dönmüştü ona, güya kaçmıştı. Oysa asla kaçamamıştı. Çok utanmıştı ona karşı böyle olduğu için. Hâlbuki bu yaz ne güzeldi. Onun öpüşüyle su gibi akardı sanki tüm vücudu ona doğru, sevişirken hazdan kendini kaybeder, başı dönerdi. Ne değişti peki? Adam aynı adam, sevişmeler aynı, şiddeti, verdiği hazzı aynı, hatta daha doyurucu. Ne değişti? Değişen bir şey yoktu, Ayten kafasına çok takıyordu bu bebek meselesini.

Gözleri dolmuştu Ayten'in. "Özür dilerim," diyerek nefesini bıraktı. "Ben biraz kötü hissediyorum. Dün gece de... Sanırım çok düşünmekten kendimi kaybettim. Özür dilerim." Çenesini tutan Akın'ın eline rağmen başını eğdi.

"Hayır, dileme özür falan. Özür dilenecek bir şey yok. Sevgili, her şey zamanla olur. Tamam, biz bebek istiyoruz, bunun için çabalıyoruz da fakat her şey bir anda olacak değil ya?" Bacaklarını açtı, kendini sandalyede kaydırarak Ayten'in dizlerini iki bacağının

arasına kıstırdı. Şimdi ona daha yakındı. “Çocuğumuz olsa da olmasa da karımsın sen benim. Sonsuza kadar bu böyle olacak Zümrüt. Çocuğumuz olmazsa ne seni ne de kendimi suçlamayacağım ben. Neden suçlayayım? Bunda ne gibi bir suç olabilir?”

“Öyle ama...”

“Yok ama falan. Bu işin aması yok Zümrüt.” Uzanıp, Ayten’in gözlerinden taşan yaşları sildi Akın. “Ağlama. Sen ağladıkça kendimi çok kötü hissediyorum, lütfen ağlama.”

Ayten burnunu çekti. Yüzünü buruşturdu. Midesinden yükselen safra tadı boğazını yakmıştı. Ayağa kalktı hemen, başı döndü. Akın anlamadı ne olduğunu, Ayten döndü ve koşar adımlarla tuvalete gitti. Akın peşinden koşturdu tabii hemen. Midesinde sabah kahvaltısından kalanları çıkarmıştı Ayten. Kapıyı kapatmıştı ama Akın girdi içeri. Ayten’in saçlarını topladı o kusarken. Ayten duraksadığında, Akın usulca ayağa kaldırdı onu. Lavaboda sıcak suyu açtı, yüzünü ılık suyla yıkadı. Ayten ağzını çalkalarken bir an aynada onunla göz göze geldi.

Beklenti.

Eli ayağı titredi Ayten’in. Akın ellerini omuz başlarına koyup kendine çevirince onun beklentiyle parlayan gözleriyle karşılaştı yine. “İyi misin?” diye sordu Akın. “Yüzün hemen soldu çiçek gibi. Gel, yat biraz içeride. Nane limon yapayım mı sana?”

Salona geçmişlerdi. Ayten koltuğa yan uzanarak bacaklarını çekti karnına. Üşüyordu. “Yemeklerin altını kapatır mısın?” diye sordu kendi derdini unutup. Akın mutfığa koştu onun bu söylemiyle. Ayten de bu esnada ayak ucundaki battaniyeye sarınmıştı.

“Üşüyor musun?” diye sordu Akın onun battaniyenin altına girdiğini görünce. Ayten kafasını onaylar şekilde salladı. Bir hâlsizlik, kırıklık vardı üzerinde. Akın, onun yattığı koltuğun yanına oturdu ve gözlerinin içine baktı. “Bugün başka kustun mu hiç?”

“Yok,” dedi Ayten cılız bir sesle. Akın’ın kafası allak bullaktı. Ne dese... Sol avucunun içiyle alnına dokundu Ayten’in. Biraz sıcaktı teni. İçi burkuldu. Hasta mıydı?

“Yemek getireyim sana,” diyerek kalktı. “Önce bir yemeğini ye bakalım.”

“Aç hissetmiyorum,” dedi Ayten sabahtan beri bir şey yememiş olmasına rağmen. Canı hiçbir şey istemiyordu. Hem boğazı da yanıyordu kustuğu için. Ona kalırsa üşütmüştü. Hatta emindi üşüttüğünden. Göz kapakları ve boğazı yanıyordu. O kadar üzgündü ki bu soğuk algınlığının bebek sanılacağından... Kendine acımiyordu, Akın'ın üzülecek olması kahrediyordu onu.

Akm bir tepsiye koyduğu taze fasulye ve pilavı getirip, Ayten'in sırtına minder koyarak oturttu. “Bunların hepsini yiyeceksin,” diyerek tepsiyi çekti önüne. Ayten'in çatala dokunmadığını görünce kendisi alıp taze fasulyeye batırdı ve ona uzattı. “Aç bakalım ağzını.”

Ayten Akın'ın gözlerine baktı. “Hamile değilim Akın,” dedi birden. “Üşüttüm. Cereyanda kaldım tüm gün sanırım. Terim sırtımda soğudu. Gözlerim yanıyor, boğazım acıyor, üşüyorum da...”

Akın elindeki dolu çatalı uzattı onun ağzına. “Tamam, doyur karnını, ateşine bakalım,” dedi bir ebeveyn edasıyla. Kalbi kırıldı mı kırılmadı mı anlayamadı Ayten. Çataldaki fasulyeyi yedi. Ağzının da tadı yoktu. “Sana şu koca evi temizleme diyorum tek başına. Çağırırım birini, temizlesin. Yahu niye kendine eziyet ediyorsun?”

“İyi geliyor. Kafam dağılıyor,” dedi Ayten.

Kafasına taktığı meseleyi temizlikle, yemek yapmakla ve işe gitmekle yatıştırmaya çalışıyordu besbelli. Akm çok kızdı ama hasta olduğundan bir şey demedi. Bir pilavdan bir fasulyeden tuttu ağzına. Zorla yedirdi yemekleri. Ardından hemen civalı termometresini aldı ecza dolabından. Kızın koltuk altına koydu. Bu esnada yeniden elinin tersiyle alnındaki, yanaklarındaki ve boynundaki sıcaklığa bakmış, Ayten'in gerçekten üşüttüğüne emin olmuştu.

“Hastaneye gidelim,” dedi elini çekerken.

“Dinleneyim biraz, geçer,” dedi Ayten solgun bir sesle. “Karnımı doyurmak da iyi geldi hem. Teşekkür ederim.”

Ayten'in bu çocuksu teşekkürü Akın'ı gülümsetti. “Bakalım kaç derece ateşin,” diyerek koltuk altındaki termometreyi alıp ışığa doğru tuttu. Otuz sekiz buçuktu. Ayten daha da gömülüyordu battaniye altına. “Otuz sekiz buçuk!” dedi Akın morali bozularak. “Battaniyeyi örtme üzerine o kadar.”

“Üşüyorum ama!”

“Aç, daha da artar yoksa ateşin,” diyerek üzerini açtı Akın. “Hatta soyun bakayım sen, işimizi garantiye alalım.”

“Ne? Niye soyunayım ya? Kudurdun mu?”

Akın gülmeden edemedi. “Ateşini düşürmek için,” diyerek onun üzerindeki bluzun eteklerini tuttu ve usulca çekip çıkardı üzerinden. Kızın zayıf bedenine, sütyenin içinden belli belirsiz görünen ufak göğüslerine bakındı Akın. Ayten hassas tenine değen soğukla ürpererek kollarını kavuşturdu göğsünde.

“Üşüyorum,” dedi çenesini titreterek.

“Senin için ateş düşürücü bulayım,” diyerek ecza dolabına ilerledi Akın. Bir bardak su ve ateş düşürücü ilacı yutturdu Ayten’e. Eli sürekli onun alnında, yanağında ve boynundaydı. Ayten’in sadece üşüttüğü için hastalandığını düşünmüyordu, Ayten kafasına taktığı bu mesele sebebiyle de bitkin düşmüştü.

Bir buçuk saat geçmesine rağmen ateşi düşmeyince Akın bu defa nemli bez koydu alnına, koltuk altlarına onun. Bezler ısındıkça soğuk suya batırıp değiştirdi. Saçlarını okşuyor, yanaklarını öpüyordu. Ayten huzursuz bir uykuya dalmıştı geceye doğru. Kendisi de acıktığından bu esnada bir şeyler yemiş, yeniden yanına gelmişti Ayten’in.

Sabaha kadar ara ara kalkarak onun ateşini kontrol etmiş, diğer koltuğa da o kıvrılmıştı. Nihayet sabah ezanıyla birlikte düşebilmişti Ayten’in ateşi. Akın uzun bir süre onu uyurken izledi. Anlamaya çalıştı. Çok şey yaşamış, korkularla büyümüş, kaybetmişti. Yine korkuyordu. İster istemez korkuyordu. Üzüldü. Kendisi de korkmuyormuydu? İt gibi korkuyordu işte fakat bunu nasıl belli etsin ki ona? Asla. Yapamaz. O zaten yaralı, bir yara da o açamaz. Ayten’in sol eli gelişigüzel karnında duruyordu. Eğildi, başını kızın karnına dayadı ve kıvrıldı oraya. O da bekliyor, o da istiyordu elbet fakat olmayınca ne yapacaktı? *Bu normal değil*, diye düşündü. Gerekirse bir doktorla konuşmalılardı bu mesele çok büyürse. Destek almak şarttı.

Pazar sabahı daha iyiydi Ayten, kırıklığı biraz olsun devam etse de ayağa kalkıp kahvaltısını yaptı. Akın gece boyu ona baktığından yorgundu. Kahvaltıdan sonra biraz daha uyudu. Bu defa Ayten izledi onu uzun uzun. O ayrı bir koltukta, Ayten onun çaprazındaki başka bir koltukta uyukladı durdu gün boyu. Öğleden sonra Akın

uyandığında ilk olarak Ayten'in ateşine baktı dudaklarını alnına yaslayarak.

"İyi, ateşin yok," dedi rahat bir nefes verip yanına otururken. Düşündüklerini söyleyip söylememenin kararsızlığı içerisindeydi. Nitekim söylemenin daha iyi olacağına karar kıldı. "Doktora gidelim mi?" diye sordu.

Beklenti.

Ayten gözlerini kırptırdı. Hamile olmadığına emindi, tüm bu tantana soğuk algınlığındandı, biliyordu içten içe. Yine de gönlü olsun diye, daha fazla üzülmesin diye kafasını salladı. "Ben giyineyim," dedi, kalktı.

"Ben de bir taksi çağırayım," diyerek telefona yürüdü Akın.

Üzerini değiştirip saçlarını fırçalarken Akın gelmişti. O da üzerini değiştirdi. Bir süre sonra taksi geldiğinde hastaneye gittiler. Kan alındı, yarım saat beklediler sonuç için. Akın, Ayten üşümesin diye kendi ceketini de onun omuzlarına atmıştı. Beklemek çok sıkıcıydı, zulüm gibiydi. Hele bir şey olmayacağını bilerek beklemek... Akın'ın hayal kırıklığına uğrayacağını görmek istemiyordu Ayten. Bu sebeple, "Hamile değilsem üzülme, olur mu?" dedi ona.

"Hayatım, bunda üzülecek bir şey yok, sen kafanda çok büyütüyorsun bu meseleyi. Sadece kontrole geldik, olur veya olmaz, nasip."

Ayten başını onun omzuna yaslayarak bekledi. Esasında gerçekten hamile değilse üzülmezdi Akın, bu onun için bir kontroldü. Bebeği hayatlarının önüne koymuyordu o. Onun için mutlu ve sağlıklı bir yaşamdan daha önemli bir şey yoktu. Ha, bebek isterdi ama bu çok başka bir mevzuydu.

Sonucun çıktığına dair hemşire seslenince beraberce kalktılar. Negatif diyordu. Ayten yine de hemşireye sorup bilgi aldı. Hamile değildi. Sonuç kâğıdını yok etmek istercesine hemen çantasına koydu. Eve gidene kadar sessizlerdi. Eve girip kapıyı kapattıkları anda Akın arkasından sarıldı Ayten'e sıkıca. Hiç yüzüne bakmamıştı Ayten, sanki kusur gibi, kabahat gibi... Neden böyle yapıyordu? Neden hayatı kendine zindan etmeyi seçiyordu ki hep? Anlayamıyordu Akın. Zor biriydi Ayten. Baş etmesi, duygularını anlaması, anladıkça ondan kopması daha da zor olan biriydi. Baş etmeden bırakamazdı

Akın onu. Saçlarının arasından ensesine bir öpücük kondurdu, sol yanına doğru burnunu kaydırıp başını boynuna eğdi ve kokladı. Çok âşıktı ona, nasıl onunla baş etmezdi ki?

Kış boyunca çalışıp durdular. Evlilikleri ve işleri bir düzene girmişti artık. Sabahları beraber işe gidiyor, akşamları Ayten Akın'dan bir saat önce eve geliyordu. Akın bir araba almayı kafasına koymuştu, özellikle soğuk kış günlerinde sabah ayazında Aşıyan yokuşundan aşağıya inmek canını sıkıyordu. Kendi için de istemiyordu bunu, safi karısı için. Ayten'in elleri, yanakları ve dudakları buz kesiyordu soğuktan. Zaten o kış hepten zayıflamıştı bünyesi. Çokça düşünmekten, kendini işe vermekten ve soğuktan.

Fakat baharın ilk sıcakları başlayana kadar bir şey yapamadı. Sıcaklar çıktığında da zaten Ayten daha iyiydi. Bu sefer de mobiletlere merak saldı Akın. Bari o olsun diyerek bir mobilet aldı. Sabahları Ayten'i de arkasına atıyor, işe daha rahat gidiyorlardı. Çeneden kopçalı kırmızı kask Ayten'in, lacivert kask da onundu. Ayten ilk zamanlar bu mobilete binerken etek giyemeyeceğini düşünüyordu fakat uzun eteklerle doğru oturuşu yaparsa gidebiliyorlardı. Kısa etek giymek istediği günlerde Akın'la işe gitmiyordu. Kalitesinden ve giyiminden ödün vermemek için iş yerine giden yolu çekmeye razıydı.

Akın mobilete merak salmışken, Ayten de çiçeklerle avundu. Terastaki büyüklü küçüklü saksılara sardunyalar, küpe çiçekleri ve çuha çiçeği ekti renkli renkli. Bir dut ağacı olsun istiyordu bahçede, Akın'a sordu, araştıralım ekelim, aşılayalım, yeter ki olsun dedi. Televizyonun hemen yanına koca yapraklı bir difenbahya aldı, tüm bakımlarını öğrenmesine rağmen çürütünce üzüldü, yine de yeniden alıp bakmaya devam etti. Saçlarından sıkıldı, iş çıkışı bir kuaföre gidip omuzlarının üzerinde katlı kesim yaptırdı, fön çekti, Akın'ı şaşırttı. Tuvalet aynasına pufunu çekip tırnaklarını mercan kırmızılarına boyadı sildi gece yarıları. Değişik makyajlarla işe gitti, fularlarını boynuna, kafasına ve çantasının kopçalarına bağladı. Broş biriktirmeye başladı o ilkbaharda, koleksiyon olarak. Çeşit çeşit, renkli renkli, kimi kumaş kimi demir bir dünya broşu oldu. Sanıyordu ki ne kadar çok şeye sahip olursa ve ne kadar değişik şeylere yönelirse kafasını o kadar dağıtır, üzüntüsü ve düşünceleri değişir.

Değişmedi.

Nisanın ilk haftasında bir akşam Neşe aradı. Son dedikoduları veriyordu. Yusuf'un ikiz kız kardeşlerinden biri evleniyormuş. Düğün Anadolu Yakası'ndaymış, mayıs sonu geleceklermiş İstanbul'a. Sevindi Ayten. Neşeleri özlemişti. "Biraz erken gelebilmeniz plaja gider yüzerdik," dedi Ayten, telefonun kablosuyla oynayarak. Akın televizyona bakıyordu ama kulağı onların konuşmasındaydı.

"Gidemezdik," dedi Neşe kıkırdayarak.

"Neden?"

"Aslında bu haberi vermek için aradım seni biraz da. Hamileyim, Ayten! Daha çok yeni, risk olmasın diye suya girmeyeyim diye düşündüm ama telefonla ilk sana söylemek istedim. Teyze olacaksın ya!"

Kalbinde bir ateş yandı sanki Ayten'in, gülümsedi yine de. "Yaa!" dedi mutlulukla. "Çok sevindim Neşe! Gerçekten... Allah analı babalı büyütmeyi nasip etsin inşallah."

Akın'ın gözleri Ayten'e döndü. Göz göze geldiklerinde Ayten hemen gözlerini kaçırdı ondan. Bir süre daha konuşup telefonu kapattılar. Ayten kapattığı telefona bakakaldı. İçindeki o ateş büyüyordu sanki. "Ne oldu?" diye sordu Akın onun bu hâli üzerine. Ayten ona baktı.

"Neşe hamileymiş," dedi içten bir şekilde gülümseyerek. İçinde bir üzüntü vardı ve bunu yüzüne, sesine yansıtmaktan kaçınmaya zorluyordu kendisini. Bu sebeple gülümsemesini çoğaltarak Akın'ın yanına ilerledi. "Çok sevindim. Yeniden teyze oluyorum yani," diyerek Akın'ın yanına oturdu, koluna sarıldı ve başını omzuna yasladı. "Bu sefer oğlu olur belki. Neşe, *bana benzesin bari bu seferki* diye sitem etti durdu. Ben de *ee kocanı çok seviyorsun demek ki Canan Yusuf'tan almış gözleri, ağzı* dedim, bir güldü bir güldü!"

Akın onu omzundan uzaklaştırıp çenesini tutarak kendisine bakmasını sağladı. Cümlelerini nasıl kuracağını bilemedi bir an, onun kalbini kırmak istemiyordu fakat konuşmak zorunda hissetti kendini. "Çok iyi bir doktor varmış," dedi ilkin. "İstiyorsan gidebiliriz."

Bir sessizlik gezindi birbirlerinin gözlerine bakarken aralarında. Akın çok korktu Ayten'i korkutacağından, her şeyi mahvedeceğini

sandığından fakat öyle olmadı. “İstiyorum,” dedi Ayten gerçek bir şevkle. “Gidelim doktora, bakalım. Belki sorun vardır bende.”

“Sevgilim, sorun olacak bir şey yok. Hem varsa bile belki sende değil, bendedir? Umutsuz olma Zümrüt. Çiğnemedi lokma yutulmuyor bazen, biliyorsun. Bir şeyler için çabalamamız gerekiyordur belki de.”

O haftanın çarşamba günü sabahtan izin almıştı Akın iş yerinden. Ayten’i de dükkândan aldı ve hastaneye gittiler. Bir dünya test, bir dünya tetkik ve fatura çıkarmışlardı. Hem Akın hem de Ayten sorunun ne olabileceğini düşünmekten yerlerinde duramıyorlardı. İki gün sonra yeniden gelmeleri söylendi tüm bu tetkikler yapılnca. Mecburen çıkıp beklemekten başka çareleri yoktu.

Hastane çıkışında biraz deniz kıyısında oturdular. Simit yiyip, sinema afişlerine bakındılar. “Nergis’in yeni filmi çıkıyormuş, oldukça erotik bir kapağı varmış, gidelim mi?” diye sordu Ayten.

“İstiyorsan gidelim,” dedi Akın, İstiklal’e çıkarken.

“İsterim,” dedi Ayten onun koluna sarılarak. İstiklal’de gezinip durdular, sonra Akın işine gitti, Ayten de keyifsiz olduğundan eve döndü.

Geçen iki günün ardından doktora yeniden gittiklerinde, ikisinin de çocuk sahibi olmasında herhangi bir sorun olmadığı tespit edilmişti. Kel, kırklarının sonundaki doktor onlarla açık açık sperm, yumurta, seks gibi kelimeler kullandıkça, Ayten daha da utandı. Akın ise oldukça ciddiydi, doktoru dinliyor, sözleri üzerine kafa sallayıp sorular soruyordu.

“Sahte kısırlık olabilir,” dedi doktor. Bazen çiftlerde görülen bir şeymiş bu. “Kadın da erkek de sağlıklıdır fakat çocukları bir türlü olmaz. Tabii birçok etken vardır. Kanamanın olduğu zamandan yaklaşık dokuz veya on gün sonra *ovulasyon* adını verdiğimiz hamile kalma şansının yüksek olduğu döneme girer kadınlar. Bunun takibini eşinizle beraber yapabilirsiniz. Daha önce bu konuda bir tedavi olduğunuzu söylemiştiniz, bu tedavi sonucunda da bir bebeğiniz olmuş. Doğum sırasında herhangi bir sorun yaşadınız mı Ayten Hanım?”

“Hayır,” dedi Ayten üzgün bir edayla. “Bebeğim doğduktan beş ay sonra vefat etti.”

“Yani doğumla bir alakası yoktu?” Kafasını iki yana salladı Ayten. “Hamilelik kolayca da olabilir, çok zaman da alabilir. Bunda hem annenin sağlığı hem de babanın sağlığı çok önemlidir. Sizlerde bir sorun yok fakat üzülererek söylemeliyim ki çabalarınız her şeye rağmen sonuçsuz kalabilir. Bu gibi durumlarda aşılama yapılır. Yani sizden alınan sperm, annenin yumurtalıklarına enjekte edilir. Lakin çokça pahalı ve oldukça sabır isteyen bir süreç.”

“Sorun değil, biz her şeye hazırız,” dedi Akın beklemeden. Gözleri Ayten’e döndü, Ayten’in başını eğdiğini ve kızardığını fark etmişti. İçi yumuşadı bu hâline. Eğilip elini tuttu, sıktı. Ayten burukça tebessüm etti. Doktora teşekkür ederek çıktılar.

O akşam Nergis’in başrolde oynadığı Kara Sevda filmine gittiler. Küçük yaşta kötü yola düşmüş bir kızı canlandırıyordu Nergis. Genelevde ona buna satılıyordu. Cengâver başrol erkek de onu bu hayattan kurtarmak istiyordu. Ağlamalar, sızlanmalar, iğrenç sahneler derken kız kardeşi beyaz perdede ağlarken Ayten de bir ara içini çekerek ağlamaya başlayınca, Akın onu çıkardı sinema salonundan. Sinemanın tuvaletinden yüzünü yıkayıp çıkınca Akın onun yüzünü mendiliyle sildi.

“Filmden,” diyerek savunmaya geçti Ayten. “Valla bak, film için ağladım. Hülya’ya üzüldüm.” Hülya’ydı Nergis’in oynadığı karakterin adı. “Yazık, neler çekti, hâlâ da çekiyordu. Çok üzüldüm.”

Akın onun gözlerine dik dik bakınca, Ayten yutkundu, sustu. Eve döndüler konuşmadan. Erken bir saat olmasına rağmen yatağa girip yattılar. Birbirlerine dönüktü yüzleri karanlık odada fakat birbirlerini görüyorlardı karanlığa rağmen. Akın elini uzatıp yanağını okşadı Ayten’in. “Bizim bebeğimiz olacak,” dedi inanarak.

Bu inanç... Herkes gün sonunda bir şeylere tutunur, bağlanır, inanırdı fakat Akın’daki bu inanç bambaşkaydı. Onun yaşamında bir şeylere inanma ve inandığı şeye sıkı sıkı bağlılık vardı. Akın sevgiye inanırdı, iyiliğe, güzelliğe, devrimlere, güneşli günlere, ılık baharlara ve *elbet bir gün kavuşacağızlara* inanırdı hep. Öyle zamanlar olurdu ki, Ayten’in içi inançsızlıktan kupkuru kalır lakin bir kere onun gözlerine baksa içindeki kuruluk inançla dolardı. Akın şimdi *bizim bir bebeğimiz olacak* diyordu. Olmazdı belki fakat bu inanç

öyle bir dağ oluyordu ki Ayten'in sırtına doğru, kuş gibi hafifleyiveriyordu gördükçe, duydukça.

Ayten yüzünün sağ yanını iyice yastığa bastırdı onun bu sözleriyle. Sesli bir nefes verdi. "Hı..." gibi nazlanan bir ses çıktı ağzından.

"İnanmıyor musun?" diye sordu Akın. Gece, kapkaranlık odada edilen sohbetlerin insanın yüreğine serin yaz akşamlarını hissettirmesi nedendir? Akın ve Ayten bunu çok yapar. Onlara göre yuvayı hissettiren bir diğer şey geceleri karanlıkta ettikleri bu hayat hakkında bazı konuşmalardır.

"İnanıyorum," dedi Ayten gülümseyen bir sesle. Akın'ın yüzünü okşayan eli, dudaklarına kaydı onun. Ayten kıpırdanıp eline doğrulttu dudağını, avucuna doğru kaydı ağzı, öptü. Sıcacıktı adamın avucu, yeniden yanağını yasladi.

"Hiç inançlı söylemiyorsun," dedi Akın sesinde haylaz bir öfkeyle. Ardından ayaklarını ona doğru itti, sol ayağını Ayten'in iki ayağının arasına koydu. Sağ ayağı da diğer ayağının üzerine kapandı. "Beni artık sevmiyorsun."

"Aa, o nereden çıktı?" Hemen parlamıştı Ayten. Beklediği buydu Akın'ın.

"Sevsen, inanırdın," dedi.

Ayten yastığında kafasını geri atarak, "Ah!" dedi sinirle. Kollarını uzattı Akın'a doğru, kendisine çekti onu boynundan. "Çok seviyorum!" diyerek kafasını göğsüne bastırdı. Uzun saçlarına gömdü parmaklarını, okşadı ve öptü o saçların üstünü.

Daha önce annesinin narin dizlerine yaslanan ve öpülen bir baş, şimdilerde bir kadının, karısının göğsünde ve dudakları altında şiddetle sevgi görüyordu. Turuncu perdeliydi odaları. Kapalı perdelerin ardından İstanbul gecesinin soluk ışıkları sızıyordu. Akın gözlerini kapatıp Ayten'in kalbini ve usul usul nefes alıp verişini dinledi. Dünyanın en huzurlu noktası annesinin dizleri sanırdı küçükken. Sonra o huzuru yitirmişti. Aramamıştı da, bir daha bulamayacağını biliyordu. Ayten'in göğsüne yaslandığında bu huzurun daha iyisini bulmak, sığınabilmek onu sarsmıştı. Çok mutluydu. Sıkı sıkı sarıldı bu yüzden ona. Binlerce şükretse bin birincinin boynunu bükük

bırakmak istemezdi o yanında olduğu için. Dünyanın en huzurlu noktası onların yatağıydı şüphesiz.

Eurovision'a merak saldı sonra Ayten. Fanatik gibi ülke temsiline başladı. Beraber izlediler o gece yarısına kadar Eurovision'u. Türkiye o yıl da kazanamadı. Sonunu göremedi yarışmanın Ayten, Akın'ın kucağında uyuyakalmıştı. Akın kalkıp televizyonu kapattı ve onu kucaklayıp taşıdı yatağa.

Akın da o sıralarda futbolla ilgilenir oldu. Beşiktaş'ı tutuyordu öncesinde ismen fakat fanatiklik baş gösterdi sonrasında. İş yerinde çay kahve molasında erkek arkadaşlarıyla futbol tartışmak ona keyif vermeye başladı. Sonra sonra Ayten'le maçlara, derbilere gittiler. Atkı, şapka aldılar. Ayten sözde Galatasaray'ı tutuyordu fakat pek anlamıyordu bu futbol işinden, mecburen Akın'a ayak uyduruyordu. Maçlar, kalabalıklar ona göre olmasa da Akın'ın mutluluğunu, tezahürat yaparken çılgınca kendinden geçişini gülerek izliyor, gol olduğunda dönüp kendisini öpmesi, kalabalıklarda mutlaka bir eli belinde durarak bedenini kendisine korumacı bir tavırla çekmesi hoşuna gidiyordu.

Âdet dönemlerini konuşuyorlardı açık açık artık. Başta Ayten utanıyor, söylemekten kaçınıyordu fakat Akın onun âdet gördüğünü yataktan çıkmayışından, huysuzluğundan ve yıkanan iç çamaşırlarında kalan hafif sarı lekelerinden anlıyordu. Sonrasında konuşmaya başladılar bu mevzuyu. Sevişmeleri bile bir plana bağlandı. Yine aynı tutku ve istekle sevişiyorlardı, Ayten artık düşünmemeye çalışıyordu, her şey olacağına varırdı.

Nezahat Hanım'ın kırmızı pardösüsünü diktikten sonra kaldırıp alıcı gözle süzdüm. Çok hoş olmuştu, *ellerime sağlık* dedim kendi kendime, çaktırmadan ardımı kaşıdım. Öğleden sonra almaya gelecekti. Çok beğenecekti kesin, tam istediği gibi kesmiştim boyunu da. Sandalyemde yorgunca geriye yaslanarak ana caddeye bakındım. Bugün kalabalıktı cadde. Eh, yaz ayındaydık artık. Okullar da tatil olunca herkes gezmelerdeydi.

Kalktım. Vitrine yaklaşıp ellerimi arkada kavuşturarak biraz daha bakındım caddedeki kalabalığa. Esnafım ya artık, ondan bu eller arkada duruş. Güldüm kendi kendime. Yasemin göründü sonra camın ardından. Eliyle gel gel yaptı bana. Müşteri olmayınca ben de gittim. Katlamalı masasını atmış yine kasabın önüne, iki de tahta iskemle, mis gibi.

“Sesin soluğun çıkmıyor abla, kaç gündür,” dedi bana. Doğru, kaç gündür Nezahat Hanım’ın pardösüsü, Elif Hanım’ın eteği, Tülin Hanım’ın düzeltilmesi gereken yakası derken iyice dükkâna kapanmıştım. Bir çırak almak istiyordum, artık işlere yetemez olmuşum tek başıma. Gerçi çoluğum çocuğum yoktu, kocam da dünyanın en iyi kocası olunca bana ne ev işi kalıyordu ne de ayak bağı olan çocuk. Hâl böyle olunca, Ayten Tamtürk dikiş dikmesin de ne yapsın?

“Çalışıyordum Yaseminciğim ya,” dedim iskemleye otururken.

“Kahve söylüyorum bize,” dedi diyafona basarak. Üst katta çay ocağı vardı.

“Şekerli olsun.”

Telefon çalınca içeri koştu. Ben de katlamalı masanın üzerinde duran gazeteyi elime aldım, karıştırmaya başladım. Tan gazetesiydi. Çıplak çıplak kızlar... Yüzümü buruşturdum. Nesini seviyorlardı bu gazetelerin? Bir erotizm furyasıdır gidiyordu bu aralar. Allah Allah!

Sayfaları çevirdim, dedikodu köşesini okumaya başladım. “*Evlilik ve Seks!*” başlıklı yazıyı görünce duraksadım, okumaya koyuldum. “*Evlilikte temel ihtiyaçlardan biri sekstir. Sağlıklı bir seks hayatı olan ilişki kolay kolay yıkılmaz. Fakat günümüzde seks de bunları karşılamıyor artık. Aldatma yüzdeleri son yılların en yüksek oranında. Eşlerini aldatan erkeklerse ne hikmetse kadınlarını çok sevmekte! Tabii aynı şekilde kadınlar da... Elbette, ilişkideki heyecanını kaybedenler, eski formunda olmayanlar, sevişmeleri başım ağrıyorla azaltanlar da mevcut. Böyle bir evlilikte ne adam durmak ister ne de kadın. Sevgi de bir yere kadar, cinsel hazzı başka kollarda tamamlamak kaçınılmaz...*”

“Abla? Ne okuyorsun?” Yasemin’in sesiyle kafamı kaldırıp ona baktım.

“Bir şey okumuyorum ya, saçma sapan yazılar işte,” diyerek katladım gazeteyi. Yasemin karşıma oturdu ve bir bacağına diğerinin üzerine atarak bluzunun yakasını havalandırdı.

“Hava da amma sıcak!”

“Eh, temmuza giriyoruz. Olsun o kadar,” dedim ve göz ucuyla katladığım gazeteye baktım. İçim sıkılmıştı vallahi, ne saçma cümlelerdi. Ama doğruluk payı vardı. Alt dudağımı dişledim, kahveleri getirdi üst kattaki çay ocağının چراغی.

“Ne çabuk getirdin len! Bana bak, soğuksa yeniden yaptırırım he,” dedi Yasemin küçük چراغا yalan bir kızmayla.

“Abla, vallahi yeni yapıldı bak dumanı üstünde,” diye savundu çocuk kahveleri.

“Hava sıcak zaten yahu, kızma çocuğa. Bu sıcakta kahve içen biz sıkıntılıyızdır asıl.”

Gülnaz abla çıktı sonra yan taraftaki bir milyoncudan. Elinde çiçekli yelpazesini sallaya sallaya yanımıza geldi. “Ne o kız, beni çağdırmamalar falan?” dedi kınayan bir sesle.

“Aşk olsun Gülnaz abla!” diye yanıtladı onu Yasemin. Hemen bir tabure çıkardı ona da. “Müşterin var diye şey edemedim. Gel buyur.”

Gülnaz abla gelip çaprazıma oturdu. O kadar terlemişti ki siyah boyalı saçlarının tutamları hep yüzüne yapışmıştı, kilolu cüssesi de terine hiç yardımcı olur gibi değildi. Yüzü kıpkırmızıydı, maazallah hasta olmuştu sanki. “İyi misin Gülnaz abla? Yüzün çok kızarmış,” dedim bu yüzden endişeyle.

“İyiyim Ayten'im, iyiyim,” dedi soluklanırken. “Şu ellili yaş buhranı işte. Menopoz mudur nedir, o işte. Huh!” Yasemin'e döndü. “Kız çitlembik, bana bir soğuk su söyleyiver bakayım,” dedi. Yasemin kalktı.

“Ya, zor oluyor o dönemler, değil mi?”

Kafasını *bir bilsen* der gibi salladı. “Hem de ne, hem de ne!” Derin bir nefes bıraktı. “Kocan da sevmiyor seni bu hâldeyken, zaten sevişmek istese adamı yanına yaklaştıramıyorsun bunalmaktan. Gençliğinin kıymetini bil kızım.”

Utandım biraz, bakışlarımı kahveme çevirdim hemen. “Aman Gülnaz abla,” dedim gözlerimi kırptıştırarak. “Sevişmeler de sonuçsuz kalıyorsa ne yapmalı?”

“Kız onu mu diyorum!” diyerek koluma vurdu hafifçe. “Her sevişme çocuk için mi olur? Tadını çıkaracaksın her şeyin. Allah korusun, bu dönemde evli adamları ayartan aşüfteler çok. Sen ille çocuk ille çocuk kafasıyla sevişirsen, kendini ve adamı bir kalıba sığdırmaya çalışırsan, adam uçuverir.”

Şoktaydım. Kahvem boğazıma dizilmişti. “Yok be abla, Akın yapmaz öyle şey,” dedim kahvemi yudumlayarak.

Güldü Gülnaz abla. “Orası kesin canım. Görüyorum arada sabah erken gelirim, kocan öpüp sarılmadan bırakmıyor seni. Maşallah, çok yakışıklı kocan var. Ama el âleme güvenmeyeceksin, şu yaşımda kocam beğeniyorum ben, diğer kadınlar ne yapsın?”

Yasemin geldi bu esnada geri. “Ne konuşuyorsunuz?” Suyunu masaya bıraktı Gülnaz ablanın.

“Yaşın yetmez,” diyerek suyunu yudumladı Gülnaz abla. Onlar biraz atışırken ben sessiz sessiz kahvemi bitirdim. Konuşmalarına da pek katılamadım, aklım karmakarıştı.

Masadan kalkarken, “Gazeteyi alabilir miyim? Kırpık kumaşları sararım içine,” diye sordum Yasemin’e.

“Al abla, al,” dedi, gazeteyi koltuk altına kısıtırıp dükkâna döndüm. Yazının devamını da okudum. “*Kadın yatakta erkeğe her şey olmalıdır, hafif kadınlar gibi olmalıdır, dikkat çeken budur, erkekler neden o tip kadınlara gider, kocalarınızı elinizde tutmak istiyorsanız öncelikle yatak odanızda ona tam anlamıyla teslim olun...*” gibi birçok zırva! Sinir oldum, eve dönene kadar yolda bunu düşündüm durdum.

Akşam oldu, Akın işten geldi. Yemek yerken günü konuştuk. Terfi bekliyormuş, yazı hazırlaması gerekiyormuş, ondan bahsetti. Heyecanlıydı. Gülererek, beklentiyle anlatıyordu terfi almak istediğini. Sırf bu isteği için bile çok içten istedim terfi almasını. Masayı beraber topladık, o beni öpüp çalışma odasına çıktı, ben de televizyonu açıp karşısında pinekledim biraz. Aklımda gazete yazıları ve Gülnaz

ablanın sözleri... Koltukta bir sağa dönerek bir sola dönerek bakıyordum televizyona. Kafam almıyordu izlediğim şeyleri hiç.

Kalkıp televizyonu kapattım ve yukarı çıktım usul usul. Akın'ın çalışma odasının kapısı aralıktı. Sigara içmiş, dumanı sızıyordu odaya. Telefonla konuşuyordu, duraksadım aralık kapının ardında. "Tamam Ayperi Hanım. Hazırlanıyorum, evet. Evet, teşekkür ederim. O yazıları bırakmıştım masanıza, sekreterinize de söylemiştim. Evet, istediğiniz gibi düzenlendi her şey. Ben Ekrem Bey'le de görüştüm." Güldü. "Estağfurullah, teşekkür ederim. Bakalım, kısmet. Fuat da iyidir, alanındaki en iyilerinden, iş arkadaşım olduğu için mutluyum. Aa, tabii sizin de. Ayperi Hanım, aşk olsun! Teşekkür ederim. Sağ olun. İyi akşamlar size de."

Kapı aralığından baktım ona. Ne de güzel gülüyordu keyifle. Telefonu kapattı, önündeki kâğıtlara bakarken hâlâ gülüyordu. Bir sigara yaktı, sigara dumanını çekerken yine gülüyordu. İçim acımadı desem yalan olur. Ne bu? Kıskanıyor muydum onu? Kim o Ayperi Hanım? Gülnaz ablanın sesi kulaklarımda hâlâ. *"Maşallah, çok yakışıklı kocan var. Ama el âleme güvenmeyeceksin, şu yaşında kocanı beğeniyorum ben, diğer kadınlar ne yapsın?"* Sinirden ateş bastı her yanıma. Kapıyı açıp odaya süzüldüm hemen. Akın şaşkınca bakındı yüzüme.

"Kim o kadın?" diye sordum huysuzca.

Afalladı. "Hangi kadın?"

"Telefonda konuştuğun, Ayferi midir, Ayperi midir, o işte!"

Sigarasından bir nefes çekti. "Ha, o mu? Ayperi Hanım."

"Hanımı da var!" dedim sinirle.

Akın'ın önce kaşları çatıldı ardından yüzü gülmeye başladı. "Evet, var," dedi sigarasının külünü cam küllüğe silkeleyerek. "Olması gerek."

"Niyeymiş? Vasfı ne?"

"Yayın yönetmeni çünkü."

Kollarımı göğsümde bağladım. "Güzel mi bari?"

Arkasına yaslandı, dudak büktü. "Bilmem ki..." dedi düşünceli düşünceli, dudağının kenarında gıcık bir gülüş... "Güzel sanırım."

Alenen kadını hayal ediyor karşımda! “Seni bu kadar düşündürdüğüne göre çok güzel olmalı!” dedim sert bir tonda. Gülerek sigarasını yarıda söndürdü ve ayağa kalktı.

“Zümrüt, ne diye bu kadar sinirlendin? Alt tarafı patronum,” dedi ve karşımda durup yanaklarımı kavradı.

“Gecenin bu saatinde evi aramak ne? Ne söyleyecekse yarın söylesin. Sen evli bir adamsın, kurulu bir düzenin, bir çatın ve karın var senin!”

Gülmesini zorlukla bastırıyordu. “Hayatım, saat daha yeni dokuz oldu, ne gecesi? Ayrıca bugün uğrayamadı gazeteye Ayperi Hanım, söyleyeceklerini telefon ederek söylemek istemiş. Çocukluk ediyorsun şu an, çok ayıp.”

Gözlerim dolmuştu onu savunması üzerine. Boğazıma düğüm düğüm dizildi sanki kelimeler. “Nesi ayıp ya? Kocamı ve evimi düşünüyorum ben!”

Beni kendisine çekti, göğsüne yasladı sıkıca. “Ya sen beni mi kıskanıyorsun?”

“Hiç de bile, damalı zürafa! Dur, ay, bırak! Dur Akın!” Kollarından nafile bir çabayla kurtulmaya çabaladım ama çabalarım sonuçsuz kaldı. Burnumu çektim sertçe. “Bizim çocuğumuz yok diye bu yuva yuvalıktan çıkmıyor, tamam mı? Gözünün başkalarında olmasını istemiyorum. Katlanamıyorum bunu düşünmeye, dayanamıyorum.”

Geri çekilip yüzüme baktı. Kaşları çatılmıştı. “Ne diyorsun sen?” dedi inanamayarak. “Benim gözüm senden başkasını nasıl görsün? Yapma Zümrüt... Kiskandığın kadın yaşını başını almış, altmışında biri.”

Dolu gözlerimi kırıştırdım ve omuz silktim. “Bana ne? İsterse yüz yaşında olsun, sen benim kocamsın, tamam mı?” dedim başparmağımı ona tehditvari bir şekilde sallayarak.

“Tamam, senin kocanım ben. Kimse aksini söyleyemez zaten. Kapı gibi evlilik cüzdanımız var bizim.” Kollarımı tuttu. “Zümrüt, o güzel kafandan at böyle mesnetsiz düşünceleri, lütfen. Biliyorum, çok takılıyorsun bu meseleye ama bu ay da istediğimiz sonucu alamazsak tedaviye başlayacağız işte. Ayrıca benim için bir çocuğumuzun olup

olmamasının hiçbir önemi yok, yüz kez söyledim sana bunu. Sevgilim, lütfen... Lütfen yapma bunu bize. Kendini de beni de yıpratma bu düşüncelerle.” Yaklaşıp alnıma bir öpücük kondurdu. “Ben şu yazılarımı bitirip geleceğim yanına. Bekle beni, konuşalım istersen.”

Kafamı salladım *tamam* dercesine ve çıktım odadan. Yatak odasına geçip geceliklerimi giyindim ve pencere önüne gidip pervaza oturdum. Hava çok sıcaktı. Sigara ne iyi giderdi... Çocuk olabilir korkusuyla bırakmış, uzun süredir içmiyordum ama şimdilerde çok arıyordum. Boğaz’dan geçen gemilere baktım. Gözüm Karaca Yalısı’na kaydı, onca zamandır ilk kez... Kapkara bir yığın olarak öylece duruyordu. Gecenin karanlığıyla daha da kara görünüyordu çöken yalı. Mete’yi düşündüm. Bebekliğini... Ne güzel, ne hoş bir bebektir. Tombul yanakları, kıvrırcık saçları ve kara kara gözleri vardı. Bazen onu çok özlüyordum. O kâbus gibi günlerde benim aydınlığım, tek yoldaşım o ve onun tek tük kelimeleriydi. Yavuz’un hayatımda bıraktığı tek iyi iz, oğlu Mete’ydi. Acaba nasıldı? Altı yaşma girecekti, okula başlayacaktı. Kocaman olmuştur şimdi. Beni hatırlar mı? Bir zamanlar *Atten* diye diye peşinde koştuğum bir kız vardı der mi? Leyla’yı hemencecik kardeşim diyerek sevişi geldi gözümün önüne. Ne büyük ve ne güzel bir kalbi vardı Mete’nin, ailesine oranla. Canım Mete, canım çocuğum...

Işıkları kapatıp yatağa geçtim, büzüldüm iyice çarşafın üzerinde. Leyla’mı düşündüm. Küçücük yüzünü, yumuk yumuk ellerini, mis kokusunu. Ağladım biraz sessiz sessiz. Dua ettim ona içimden çokça. Kimse bilmesin böyle bir hasretin insanın yüreğini nasıl yaktığını. Hiçbir anne tatmasın böyle bir acıyı.

Ağlarken dinginleştim, rahatladım ve rüyasız bir uykunun kollarına atıldım. Saat kaçtı, bilmiyorum fakat Akın’ın yanıma gelip altımdan çarşafı kaldırdığını ve bana sıkı sıkı sarıldığını duydum. Onu çok seviyor, kaybetmek istemiyordum. O yanımda olsa yeter diye düşünmeye başladım ve artık yüreğimdeki bu çocuk yükünden çok sıkıldığımı, bunaldığımı fark ettim. Belki de o haklıydı, gerçekten bu meseleyi durup durup büyüten bendim. Kendimi hayatın akışına bırakmaktan korkuyordum fakat daha büyük korkum, Akın’ı,

evliliğimizi kaybetme korkusuydu. Bunu göze alamazdım. Onsuz bir hayatı düşünmek bile istemezdim.

Sıkı sıkı sardım ona kollarımı, boğazındaki çıkıntıyı öptüm karanlıkta. Huysuzlandı. Nasıl yorulduysa uykuya geçmişti hemen, uykuda oynaşmamı sevmiyordu. *Ne yapayım Akın? Ben seviyorum seninle uğraşmayı. Ben senin her hâlini seviyorum. Her şeyini. Şu hayata bir daha gelsem yine seni, hep seni sevmek isterim. Sonunda kavuşmasak bile, bizi acı tecrübeler beklese bile, ölüm olsa da kalım olsa da yine yoluma senin çıkmanı isterim. Kalbimde çiçekler açtıransın sen. Bu kül bahçesini güle çevirensin. Âşığım sana, her zerrene.*

Bir iş günü daha biterken hemen iş çantamı topladım. Fuat bana baktı. “Ev kuşu, saat altıyı vurdu mu hemen toparlanıyorsun yangından mal kaçırır gibi. Vallahi imreniyorum sana bazen. Karısını, evini senin gibi çok seven bir tane daha adam görmedim.”

Güldüm. “O nasıl söz Fuat? Sen sevmiyor musun evini, karını?”

“Seviyorum, seviyorum da... Yahu seninkisi çok başka şey. Hiç de sıkılmıyorsun ha.”

“Niye sıkılayım? Sevgi biter mi?”

Gömleğinin yakalarını çekiştirdi. “Biter mi bitmez mi bilemem, çocuğun olunca göreceğim seni. O ağlamalara evden kaçmak isteyeceksin. O zaman aklına ben geleceğim, aha yazıyorum şuraya.”

“Aman abi, çocuktan kaçılır mı? Üstelik evlat bu...” İçim sızladı. Çocuğum olsa kanat takmadığım kalırdı eve gitmek için herhâlde.

Fuat yanıma geldi. “Görürüz o zaman, Allah bir nasip etsin de sana,” diyerek omzumu sıvazladı. “Tutmayayım seni, koş bakalım evine.”

“Hadi, iyi akşamlar,” dedim gülerek. İş yerindeki birkaç arkadaşla daha vedalaşarak çıktım. Kaskımı taktım, mobiletime atladım. Ne sıcaktı hava ya Rabbi! Şu saatte bile güneş kızdırıyordu. Acaba Aşıyan yokuşundaki pastaneden dondurma alsam, eve götürene kadar erir miydi? Erimezdi hızlı olursam.

Pastaneye vardığımda dondurmaları plastik bir kutuya koydurdum. Ballı kaymaklı, Zümrüt’ün en sevdiği. Benim için de kakao-lu. Gofretler ilişti gözüme son dakika, onları da aldım. Zümrüt çok

seviyordu gofretin arasını açıp yemeyi. Ne güzel. Ne tatlı. Gülümseye gülümseye çıktım pastaneden, mobiletin arkasına koydum dondurmayı ve gofretleri. Eve hızlıca gittim. Mobiletimi park edip zili çaldım. Zümrüt'ün tıkır tıkır ev terliklerinin sesi doldu kulaklarıma. Aceleci adımları, özlemin sesi ayağının sesi. Kapıyı açıp yüzüme bakınca her yeri gülümsemeye başlıyordu sanki. Sıcacık. Dondurmalar değil, ben eriyordum.

Elimdeki dondurmaları ve gofretleri kaldırdım. “Bizim için aldım!” dedim sevinçle. Gözü ne dondurmayı ne gofretleri gördü, sıkıca sarılıp öptü beni.

“Hoş geldin, sevgilim,” dedi. Sonra elimdekileri aldı. “Yemekten sonra bunları yeriz,” diyerek mutfağa seğirtti. Peşinden ilerlerken ona bakıyordum. Dizlerinin biraz altında biten, uçuş uçuş bordo renkli eteğini savurarak yürüyordu. İncecik, dal gibi ayak bilekleri ve parlak bacaklarının bir kısmı hoş bir ahenkle öne atılıyordu. Yürürken kalçası hafif hafif sallanıyor, kavisli beli güzelce görünüyordu. Masayı kurmuş çoktan. Ekmekleri koyarken gözlerim sıfır kollu krem rengi bluzunun açık yakasına kayıyordu. Karımı özlediğimi hissediyordum.

Bıcıır bıcıır, bir şeyler anlatıyordu o. Yeni iş almış. Çırak istiyormuş. O aşamaya geldi, evet. İsim yaptı birazcık işinde. Küçük esnaf *Zümrüt Tamtürk*. Canım karım. Yemekte durup durup küçük yüzünü okşadım. Garip hezeyanları, katı umutsuzluğu beni bazen çileden çıkarsa da onu her şeyiyle seviyordum.

Çok işim vardı. Şu terfi meselesi olmadan yazıları düzenlemem, makaleleri gözden geçirmem gerekiyordu. Epeydir onu ihmal ettiğimi biliyordum. Bu sebeple, “Temmuz sonu izin almayı düşünüyorum,” dedim ona. “İstersen İzmir’e, dedemlere gidelim. Oradan koy koy gezeriz, Ege’ye vururuz kendimizi, aşk tazeleriz. Bütün sene sen de ben de çok yorulduk. Küçük esnaf, tatili hak ettik.”

Gülümsedi. “İyi olur ama çok kalamayız. Dediğim gibi iş aldım, müthiş bir abiye dikmem gerekiyor ve şansıma bol taşlı. Of, taş işlerken gözlerim bozulacak diye korkuyorum Akın!”

“Çırak için ilan as diyorum sana vitrine.”

Masaya kollarını dayadı. “Ya kötü biri gelirse, korkuyorum. Güvenemiyorum kimseye.”

Bu güvensizliği tanıyordum. Hayatıma kolay kolay insan alamıyordum ben de. Hatta kaç iş yemeğine karımı götürmek istemiştim bu yüzden, onu sakınmışım. Yavuz... Güvenimi yerle bir ettiğindendi tüm bunlar. Onun da aynı güven sorunları vardı işte. Uzanıp elini tuttum, sıktım.

“Zamanla bulursun, dert etme sevgilim,” demekle yetindim. Ne diyeyim? Sofrayı toplayıp dondurmalarımızı ve gofretlerimizi yalının bahçesinde kucak kucağa yedik. Pilli radyo da yanımızda hicaz makamı bir sanat müziği çalıyor. Ne yakışır şimdi bu müziğin yanına kırmızı şarap fakat içmiyorum. Az sonra kalkıp çalışacağım çünkü.

Zümrüt’ün gofretlerin arasını açıp kremasını afiyetle yemesini izleme şerefine de eriştim. Çocuk gibi, çok seviyorum onun bu kendine özgü oluşunu. Küçük ağzını, ıslak dilini, ellerinin ve bileklerinin inceliğini, parmaklarındaki pembelikleri, boyalı tırnaklarını...

Kısa sohbet ve bol öpüşmeli akşam oturmamız, maalesef ki benim kalkıp çalışma odama girmemle bölündü. O da biraz televizyon izledi bu sürede, banyoya girdi geç bir vakitte. Ben de yatağa geçip makalelerimi orada okumaya başladım. Yurt dışı yayıncılığı ile ilgiliydi, daha iyi gelişmek, çağdaşlaşmak üzerineydi. Teknoloji denilen şey ne değişkendi, biz farklı gazete ve dergilerin çıkabilmesine şaşırıyorken daha, televizyon çıktığından beri başka başka şeyler deniyordu şimdi insanlar. Yakında televizyon benzeri bir aletin herkesin evinde olabileceği konuşuluyordu. O zaman gazetenin, kâğıtların ne anlamı kalırdı ki? İşimi kaybeder miydim? Bilemedim. Canımı sıktı bu mesele fakat dünya gündemini takip etmeyi ve yenilikleri severdim.

Ben yatağымda okuma yaparken odaya usul adımlarla gelmişti Zümrüt. Çıplak ayaklarının vernikli tahtalara yapışıp gıcırdamasını duydum. Mis gibi bir koku yayıldı ondan odaya, yine de dikkatimi yazıya vermeye çabaladım. Göz ucuyla havluyu indirdiğini, külotunu giyindiğini ve üzerine ip askılı geceliğini geçirdiğini gördüm. Başındaki havluyu çıkarıp saçlarını dağıttı. Kafamı dağıttı saçlarıyla beraber sanki. Islak saçlarını haşırı bir sinirle fırçaladı, kremlendi

güzelce. Gözlerimi yeniden makaleye çevirdim. Yazılar midemi bulandırdı. Yüzümü ekşite ekşite baktım.

Zümrüt sessizce gelip yanıma kıvrıldı. Kalçasını oynatarak kendini ince çarşafın üzerine bıraktı. Çok çaba sarf ettim elimdeki makaleye odaklanabilmek için fakat olmuyordu. Çıplak esmer bacaklarına kayıyordu gözüm, kokusu zaten aklımı karıştırıyordu. Kafamı çevirip ona baktığımda onu beni izlerken gördüm. Sağ yanımdaki abajurdan yayılan sarı ışık kahverengi gözlerinde alevler saçıyordu sanki. Yıkandığı sıcak suyla pembeleşmiş yanakları, şişmiş dudakları, kirpikleri ıslakken daha da koyulaşan gözleri beni kendine çekiyordu. Dahası, sağ kolunu gelişigüzel bir şekilde başının yanına koyuşu, hafif bana dönük duran bedeni yüzünden iyice açılan degajesi, ufak memelerinin belli olan tomurcuklarını gözler önüne seren o ip askılı saten geceliği... Her şey makale okumama engeldi. Asıl kitap yanımda yatıyordu.

“Niye bakıyorsun öyle?” diye sordu bir de alay eder gibi. O küçük ağzı kasıklarımın kan dolaşımını hızlandırıyor, beni kıvrandırıyor. Büyülenmiş gibi bakıyordum ona, elimdeki kitap ve kâğıtlar kucağımdan kayıp pat diye yere düşmese hâlâ sessiz sessiz izlemeye devam edecektim onu şüphesiz. Kitabı ve kâğıtları topladım, komodine koydum. Ensemi kaşıldım. Kendimi ergen oğlanlar gibi hissettim bir an. Onu istiyordum fakat çok işim vardı. Sıkıntıyla soludum, tam kalkıp gözlüğümü çıkaracakken elime uzandı Zümrüt. “Çıkarma,” dedi.

Hay... O ses tonu ne? Ona baktım. Elleri ateş, tenimi yakıyor dokunuşu. Gözleri tutkulu. Epeydir böyle hissetmiyor, hissettirmiyordu bana. Doğrulup bana yaklaştıkça yerimde geri yaslandım. Gözlerimin içine bakarak sol eli usulca kasıklarına kayd, erkekliğimin üzerinde durdu, okşadı. Anında uyanışa geçmiştim. Sertçe yutkundum elinin hareketi üzerine.

Sol elimle onu kendime çekip öptüm. Ateş gibiydi dudakları, bense bir su gibi akıyordum, meylediyordum ona. Ellerim hemen vücuduna koşt, diri memelerini avuçladım, hafifçe sıktım. Ağzımın içine inlerken daha da kendimden geçtim, başım döndü, onu öperek yeniden doğruldum. Islak saçlarına kayd bir elim, diğeri de

sol göğsünü okşuyordu. Onun yaramaz elleri ise erkekliğimdeydi. Bu kız gitgide daha da mı arsız oluyordu yoksa bana mı öyle geliyordu? Her ne oluyorsa, o kadar hoşuma gidiyordu ki...

Başımı geri çektim nefes nefese. “Gözlüğümü çıkarayım,” dedim ama elimi tutup durdurdu beni. Ardından gözlüğümü kendisi çıkardı ve gözüne taktı.

“Yakıştı mı?” diye sordu gülerek. Yakışmak ne kelime, her saniye farklı bir tarafına âşık oluyordum!

Bunun yanıtını onu biraz sertçe öperek verince afalladı, sonra kıkırdadı. Mis gibi taze sabun kokusu vardı teninde. Hızlıca üzerindeki ince geceliğini çekiştirdim ve külotunu çıkarıp onu çıplak bıraktım. Dudaklarımı boynunda, memelerinde gezdirirken açılıp kapanan ağzımla tenini emiyordum. Yatağa yatırdım, üzerine çıktım. Benim kocaman gözlüğümün ardından kısılmış haz dolu gözlerle bakıyordu bana. Üzerine eğildiğim için elleri ikimizin arasında, erkekliğime uzanıyor, beni daha da uyarıyordu sıcak ellerinin dokunuşlarıyla. Hızlı bir sevişme istemiyordum, uzun zamandır onu bu kadar özlediğimi fark etmemiştim ve tüm sevişmelerimiz artık bir vazifeye döndüğünden, onu bu kadar ateşli görmemiştim. Bu sebeple ellerini tuttum bileklerinden, başının iki yanına sabitledim. Şaşkın şaşkın açıldı gözleri.

Sikeyim, şu gözlük... Gözlerinde o kadar çekici duruyordu ki kendimi kaybediyordum.

Teninde ıslak bir yol çizerek onu zevkin doruklarına ulaştırmaya başladığımda, altımda kalan vücudu kımıl kımıldı. Ateş parçası gibi kayıyordu bedeni ellerimin altında. En sıcak kuytularında dilimi gezdirirken kalçaları havalanıyor, nefesi beni tahrik ediyordu. Parmaklarımla kadınlığını okşarken sol eli saçlarına gidiyor, yaşadığı hazla buradan başka hiçbir yerde duyamayacağım o cılız ve ilahi inlemesini bana bahşediyordu. Zümrüt’ün her hâli bambaşkaydı fakat yatakta en çok bu bambaşka hâlini, daha önce hiç rastlamadığımı bir kadına dönüşmesini seviyordum.

Geceliğimi ve üzerimdekini çıkardım hemen. Üzerine eğilip ıslak kadınlığına kendimi ittiğimde kollarını boynuma sardı ve beni kendisine çekti. İçinde gidip gelmeye başladığımda kalbim sanki

yerinden çıkacakmış gibi hızla dövüyordu göğsümü. O kadar güzel, o kadar haz dolu bir şekilde dokunuyordu ki elleri vücuduma, teni tenime, kendimi durduramıyordum.

“Bir şey söylesene,” dedi bana titreyen bir sesle bir ara. Anlamadan yüzüne bakındığımda “Herhangi bir şey...” diye mırıldandı. Elleri saçlarıma daldı, hafifçe çekti.

Güldüm. “Beni tahrik ediyorsun,” dedim ona boğuk ve nefes nefese. Diliyle alt dudağımı yalayıp ardından çenemi ısırınca, irkilerek kafamı geri çektim. “Yatakta bambaşka birine dönüşüyorsun!”

“Senin için,” diye fısıldadı hazla.

Kıkırdayarak alt dudağını dişledi. Hırslandım ve onu kaba bir kuvvetle kaldırarak çevirdim. Beklemiyordu, yüzüstü yatağa bastırıp yeniden içine girdiğimde boğuk nefesi ve inlemesi çarşafıya karıştı. Git gellerimi hızlandırdığımda inlemeleri de şiddetlendi. Kasıklarım zonkluyordu ama bu an bitsin istemiyordum. Çok ıslaktı, yaşadığımız o beceriksiz birkaç sevişme aklıma geldi. Kupkuru olduğu o gece, sevişmememiz... Şimdi ise ıslak ve sıcacıktı kadınlığı. Su gibi kaygandı. Etimizin birbirine çarpma sesi dalga dalga yayılıyordu odada. Sanki mümkün gibi oda daha da sıcak bir hâl almıştı. Onun pürüzsüz esmer sırtına, kavisli omurgasına ve aşağıya indikçe hafifçe genişleyen ufak kalçalarına bakarken gözlerim kararıyor, başım dönüyordu.

Çekip kaldırdım onu, sırtını göğsüme yaslayarak yatakta doğrulduk. Memelerini avuçladım sertçe, canı yandı. Sol avucumun arasında kalbinin deli gibi çırpındığını duydum. Sıcak nefesimi ıslak saçlarına üflerken yeniden hızlıca gidip geldim içinde. Başını kuş gibi yukarı kaldırarak kendini sağ göğsüme yasladı. Memelerini okşamamı seviyordu. Dudaklarımı çıplak ensesinde ve boynunda gezdirirken memelerini okşadım, parmak uçlarımla tomurcuklarına dokunup sıktım. Vücudunun her yeri uyarılmış, beni de uyarmıştı. Sanki tek bir vücut olmuştuk onunla o an, aynı anda nefes alıp veriyor, aynı ritimde can buluyorduk.

Yeniden onu çevirdim. Gözlerine bakmak istiyordum, yüzünü görmek, hazzına doymak... Kucağıma çektim, kalçalarını kaldırıp bacaklarımdan üzerine oturdu ve dizlerinin üzerinde kalkıp indi.

Dirseklerimin üzerinde geriye yaslanıp onu izledim. Gözünde gözlüğü, başını geriye atıp narin boynunu ortaya çıkarışı, üzerimde kalkıp inerken memelerinin hareketlenişi, ince bel kıvrımı, açılan bacakları, ıslak kadınlığı... Bir elimi çenesine kaydırıp başparmağımla şişkin alt dudağını okşarken dudakları aralandı. Parmağımın ucunu dişledi. Ona özgü olan bu vahşi kadınsılığı seviyordum. Aynı zamanda gözlerindeki o masumiyeti, tertemiz, şeffaf bakışı da. Başparmağımın ucunu ağzına alıp ıslatması ve şehvetli bir ışıltıyla bana bakan kara gözlerindeki kararlılık beni çılgına çeviriyordu. İçmeden sarhoş olmuştum. Üzerimde kendini hareket ettirirken yorulduğunu anladım, dayanıksızdı, güçsüzlüğü ve kırılganlığı bile ona özgüydü.

Yeniden kalkıp onu yatağa yatırdım. Boynunu öptüm, teni ıslanmıştı terden, tuzluydu tadı. Ben de terlemiştim ve yorulmuştum, kol ve bacaklarımdaki kaslar yanmaya, erkekliğim acımaya başlamıştı. Ritmi hızlandırdığım vakitten beri kulaklarım uğulduyordu, Zümrüt kendinden geçmişti ve sıkı sıkı boynuma sarılıyor, elleri ensemdeki saç tutamlarını çekiştiriyordu. Farkında olmadan canımı yakıyordu, umursamıyordum. Nihayetinde kısa bir süre sonra içine boşaldım. Tuhaftı fakat o da o anda titreyerek boşalmıştı. Mum alevi gibi yanarak sönmüştü kollarımda.

Onu öptüm, sonra sıkıca sarıldım nemli bedenine. Yapış yapıştık terden, nefes nefese yanına yığıldığımda ellerimi çekemedim üzerinden. Sessiz kaldık. Odadaki iki cam ardına kadar açık, temmuzun sıcak yaz havası esintisizdi. Onunla her seviştiğimde tazelenmiş ve yeniden doğmuş gibi hissediyorum. İşte şimdi kulaklarımdaki uğultu, gözlerimdeki kararma hafifliyordu. Sanki her şey daha net ve daha güzel görünmeye başlıyordu. Limandan gemiler geçiyor, dışarıda cırcır böcekleri susmaksızın ötüşüyor, nefesimiz usul usul sessizleşiyordu.

Zümrüt her zamanki gibi kalkıp ince geceliğini giyindi üzerine. Sanki bizi birinin görmesinden çekinir gibi bunu yapması bile kendine özgüydü. Kaçamak bir şekilde çıplak vücuduma, tam o noktaya bakıyordu giyinirken. Onu her şeyiyle seviyordum. Bin kere âşık olsam bin birinci kapıda olacak cinsten bir âşktı bu.

Makale okumak falan da yalan olmuştu. Işığı kapatıp onu kendime çektim. Bir elim onun düz karnında durup okşadı. “Çocukken çok korkardım,” dedi Zümrüt. Sormadan devam etti anlatmaya. “Mahallede kadınlar toplaşıp anlatırlardı evliliklerini. Çoğu mutsuzdu ama böyle toplantılarda hep en iyisi kendi evlilikleri gibi bahse derlerdi. Eşleri canlarını yakarmış, şu kanama, kuruluk... Onlarda da olurmuş. Biliyordum, her şeyi duyuyordum. Biraz da onları kafama takıyordum. Herkes kocanız ne isterse, yatakta nasıl beraber olmak isterse öyle olun diyordu. Böyle bir durumda, yani sadece onun mutlu olabileceği bir beraberlikte benim işlevim sadece onu mutlu etmek midir? Öyleymiş sanıyordum. Oysa benim de hislerim olduğunu, seni deli gibi arzuladığımı ve...” Duraksayıp yanağını göğsüme daha da kapattı. “Akın, kendimi bulmamı sağlıyorsun. Bana kendimi, kendi arzularımın varlığını gösteriyorsun. Sevişirken beni önemsiyorsun, bana dokunuyor, okşuyor ve haz almam için ne gerekiyorsa yapıyorsun. Bize böyle şeyler hiç anlatılmadı. Biz kadınlar sevişmeyi hiç böyle bilmedik. Hep kendimizden, kendi hislerimizden feragat ettik. Oysa ben seninle sevişirken yaşadığımı hissediyorum.”

Olduğu gibiydi. Fırtınalı bir deniz misali önce savurmuştu dalgalarını, şimdi ise durgundu. Sözleri samimi, çekinceleri doğaldı. Neysem oydum, onun da neyse o olmasını istiyordum. Hem evliliğimizde hem de yatağımızda böyle olmalıydı. Bu topraklarda kadınların ne denli tabularla beyinlerinin yıkandığını biliyordum. Şahit olduklarım ve şahit olmasam da duyduklarım maalesef ki pek çoktu. Şüphesiz, Zümrüt de bu kadınlardan biriydi. Bir bahçeyi çiçeklendirmek varken o bahçeye neden keder ekeyim ki? Bana göre bir kadın sevildikçe erkeğini mutlu ederdi. Gönül ilişkim hiç olmamıştı ondan önce. Sevmek istemiş, başaramamıştım. Aşk istekle olan bir şey değildir, içten gelir, yapaylıktan uzak gelişir. Onu mahallesinde ilk gördüğümde ona âşık olabileceğimi hiç düşünmedim. İkinci gördüğümde yalnızca merak ettim, üçüncü ve dördüncüde giderek arttı merakım, sonrasında gözüm ister istemez evine kaymaya başladı. Biliyordum ki o da beni merak ediyordu o sıralarda. Mutfak penceresinin arkasından bana baktığını görüyordum. Bizi bir araya

getiren şey içten gelen bir meraktı, aşk usul usul girdi aramıza. Aşk geldiğindeyse kaçışımız olmadı.

Onu sevmekten başka çarem yoktu ve onu seviyorsam, ona sevdiğimi her şeyimle göstermeliydim. Ellerimin arasında elleri olmalıydı, sevilip okşanmalıydı her tarafı, evimin en eşsiz parçası olmalıydı, yatağımdaki en kıymetli varlık kesinlikle o; içtiğim sudaki, yediğim yemeklerdeki lezzete sebep olan bile o olmalıydı. Ben onu sevmezsem, onu el üstünde tutmazsam nasıl bir hayatı paylaşabilirdik? Bağnaz bir tutumla, zorunlu olduğu için yatağa yatırıp nasıl sevişirdim onunla? Eğer sevişeceksek, bu ikimizin de isteği doğrultusunda, ikimizin de aynı şekilde severek yapacağı bir eylem olmalıydı.

Bir şey söylemedim ona. Öptüm, saçlarını okşadım. Yarı uyur yarı uyanık hâlde uzandık. Sabaha karşı da sessizce öpüşe öpüşe bir kez daha seviştik. Duş aldık ve gün için hazırlandık. O gün çok güzel bir elbise giydi işe giderken, beyaz üzerine sarı çiçekli. Bana da beyaz keten gömleğimi giydirdi. Yakalarımı düzeltirken cilveli cilveli konuşuyor, işinden bahsediyordu. Sabahları gün planlaması yapmasını seviyordum, gün sonunda bu planlara uymasa da... Saçlarını kabartıp taradı, ben de parfüm sıktım. On bir temmuz günü böyle başladı.

Yaz sıcaklığı bunaltıcıydı. Elimdeki mezurayı boynuma asıp geriye yaslandım ve vitrine astığım “*Çırak aranıyor!*” ilanına baktım. İçimde müthiş bir sıkıntı vardı. Akın’ın terfi alıp almayacağı da netleşmemişti, aksamalar yaşanmıştı. Çok istiyordu fakat zaman geçtikçe hevesi sönüyor, üzülüyordu, biliyordum. Ağustos gelip çatmıştı, İzmir’e gidecektik, bu ikimize de iyi gelecekti şüphesiz. Haftaya bir güzel tatil yapacak, denize girecek, gezip tozacaklardık. Yine de işte içimde bir sıkıntı vardı, hâlsizdim, yorgundum. Tatil bile yapamayacak kadar yorgun hissediyordum.

Masanın üzerindeki saate baktım, öğlen bire geliyordu. Vakit de geçmek bilmiyordu bu yaz sıcaklığında. Masanın üzerindeki suyu alıp içtim. Yal gibi, yüzümü buruşturdum. Biraz elime döküp enseme, yanaklarımı ıslattım ama ne fayda, sıcacık su! Kafam kalkmıyordu. Ayağa kalkıp kendime gelmeye çalıştım. Her şeyden bıkmış, sıkılmış

hissediordum. Kapıya ilerledim, gelip geçenlere baktım. Caddenin gürültüsü başımı ağrıttı ama yapacak bir şey yoktu.

Başımı kapıdan çıkarıp kasaba doğru bakındım. Müşterisi iyiydi, içerisi yine kalabalık. Yaz sıcağında et yemek de ne yahu? Ben yiye-mezdim. Zaten çok da sevemezdim eti. Kasabın kalabalığının ara-sında, girişin hemen yanında minicik beyazlı siyahlı bir kedi, yerde etin kıkırdak ve yağ dokusunu yemeye çalışıyordu. İştahla, dişleriyle eze eze. Midem iyice bulandı bu görüntüye, sanki et kokusu burnu-ma burnuma esti, içeri kaçtım.

Akşamı zor ettim o gün, eve dönerken de dolmuşta midem bula-nınca yarı yolda indim ve yavaş yavaş Aşıyan yokuşunu çıktım yürü-yerek. Şansıma hava biraz serinlemişti o gün. Eve geldiğimde hemen üzerimi soyunup elimi yüzümü yıkadım ve mutfığa geçtim. Sabah kahvaltıdan kalma bulaşıkları yıkayıp toparladım, çay koydum oca-ğa. Yemek yapacak hâlim yoktu, Akın gelince bir karışık kızartma yapar, domates sosu dökerdik üzerine, yerdik. Buzdolabına gidip baktım. Domatesler bir güzel göründü gözüme, yıkadım ve oturup yedim bir tanesini.

Gözüm saatteydi. Akın'ın gelmesine daha yarım saat vardı. Bi-berleri ve kabakları çıkardım, doğradım. Çayı demlerken çayın ko-kusuna midem bulandı iyice. Ocağı kapatıp gittim tuvalete kustum. Bünyem iyice zayıflamıştı yine, anlaşılan bu yaz sıcağında hasta olasım vardı. Hiç sevmiyordum kendimi artık. Öncesinde de zaten bağışıklığım zayıftı fakat şimdi her şeyi kafaya takmaktan iyice za-yıflamıştı.

Çayı demleyip, biber ve kabağı kızartmadan salondaki koltuğa gidip uzandım biraz. Alnımı kontrol ettim kendi kendime; iyi, ate-şim yoktu. Gözlerim falan da yanmıyordu zaten. Ateşimin olmayışı daha iyiydi, gözümü açamıyordum öyleyken. Bir elimi gelişigüzel alnıma yaslayarak boş boş tavandaki kristal avizeyi seyrettim. Ata-caktım şu avizeyi ya, antika diye kıyamıyordum. Tozu kiri çok belli ediyordu, sinirlerimi bozuyordu.

O koltukta yarım saat pineklemişim, zil çalınca yavaşça kalkıp ka-pıya koştum. *Akın*. “Hoş geldin!” dedim neşeli olmaya çabalayarak.

Bilmesin yine hasta olduğumu, en azından kustüğümü söylemeyecektim ona.

Beni öptü içeri girerken. “Hoş buldum karıcığım,” dedi.

Çantasını aldım elinden, o da terliklerini giydi. Beraberce yukarı çıktık. “Günün nasıldı?” diye sordum çantasını çalışma odasına bırakıp yatak odasına girerken. Gömleğinin düğmelerini açmıştı, bana döndü. Bense yatağımıza oturmuştum.

“İyiydi, izin belgemi imzaladım. Haftaya İzmir’deyiz nasipse,” diyerek sıyırdı gömleği omuzlarından. Sonra kemerini açtı. “Fuat da takılıp duruyor bana. Terfi alamazsan ağlama hiç, sana yemek ısmarlarım diyor. Koskoca adam, çocuk gibi vallahi. Sinir oluyorum ama gülüp geçiyorum.”

“Boş ver, gül geç zaten. Ne yapacaksın başka?”

Üzerini giyindi çabucak. Elini yüzünü yıkadı, onu izledim. “Sen ne yaptın bugün?” diye sordu ıslak yüzünü havluya kurularken.

“Hiç,” dedim kelimeyi uzatarak. “Ay, o kadar sıcaktı ki hava bunaldım bugün iş yerinde. Resmen gün bitsin artık diye diye saat saydım. Eve gelmeyi bekledim. Sıcaklar insanı hâlsiz yapıyor bak vallahi. Karışık kızartma yapacaktım, çayı demlemiştim, kızartamadım hâlsizlikten. Hayatım, sen kızartır mısın?”

Karşıma gelip durdu, beni odanın duvarıyla kendi arasına alıp başını eğdi. “Bir öpücük verirsen kızartırım,” dedi gülerek.

“Bu işler rüşvetle mi yürüyor?” diye sorarak kollarımı boynuna doladım.

“Bir öpücüğünün bana yaptıramayacağı şey yok.”

Sonuç olarak o öpücüğünü aldı, ben de mutluluk dozumu. Kabakları ve biberleri kızartıp bir de domatesli bir sos hazırladı üzerine güzelce. Ben de ekmekleri kestim bu esnada. Masaya oturunca da bir güzel yemeye başladık. Acıkmıştım. Ekmeğin yumuşak içini domatesli sosuna bandırıp bandırıp yiyordum. Leziz. İtalyan kocanın avantajları. İnsan bu nimetlerden yararlanmasın mı, yararlanıyordum işte. Oh, sefam olsun.

Ben bunları düşünüp yemeğimi yerken Akın duraksayıp bana baktı. “Yavaş ye, yavaş! Kaçmıyor ya önünden...” dedi gülerek.

Ağzım dolu dolu, “Acıkmışım, ne yapayım?” dedim ve hızlıca çiğnedim lokmamı. “Ayrıca İtalyan kocamızın eli lezzetli, o yüzden yiyoruz herhâlde...”

“Yarı İtalyan,” diye düzeltti.

“Yarı marı, sizin oraların yemekleri çok güzel. Ama ben orada yaşasam kısa zamanda yüz kilo olurdum herhâlde.” Duraksayıp çayımı yudumladım. “Akın, ben yüz kilo olsam beni yine sever miydin?”

Yüzünü buruşturdu. “Ne saçma soru! Sen kilo alsan sana olan sevgim neden değişsin?”

Omuz silkip yeniden sosa ekmek bandım. “Ne bileyim,” dedim dudak bükerek. “Bazı erkekler şişman kadın sevmiyor.”

Çatalını peynire batırıp ağzıma uzattı. “Senin de dediğin gibi bazı erkekler. Ben o bazılarından değilim.” Uzattığı peyniri de yedim.

Tıka basa doymuş, hatta tabağı bile bir güzel sıyırmıştım. Ayağımdaki terlikleri çıkarıp ayaklarımı yanımdaki sandalyeye uzattım. Yemek yediğim hâlde gereksiz hâlsizliğim devam ediyordu ama çaktırmadım ona.

Birkaç gün, bu şekilde devam etti. Sonra bir gün sabahtan yine et kokusu burnuma çalınır gibi olunca gidip lavaboya kustum iş yerinde. Ağzımı yüzümü yıkadım ve biraz oturup soluklandım. Elim istemsizce karnıma gitti, o an bir aydınlanma yaşadım. Bugün günlerden 5 Ağustos’tu. Ve ben en son 22 Haziran’da âdet görmüştüm. İçimde garip bir umut fakat biraz da korkuyla *acaba* diye sordum kendi kendime. Çantamı aldım, dükkânı kilitleyip çıktım ve hastaneye gittim hemen.

Kan testi yaptırdım daha emin olmak için. Bütün öğlenim ve öğleden sonram hastanede testin sonuçlarını beklemekle geçti. Bir simit bir de ayran alıp hastane bahçesinde oturdum ve derman bekleyen hastaların binaya girip çıkmasını izledim. Bileğimdeki ince kordonlu saate baktım, üçe geliyordu. Kalktım.

O kadar heyecanlıydım ki heyecanımdan hemşireye kızlık soyadımı söyledim. Hemen Tamtürk diye değiştirdim ama. Sonuçlarım çıkmış. Hemşire biraz bakındı. Yüzü güldü sonra. “Tebrik ederim Ayten Hanım. Hamilesiniz, sonuçlarınız pozitif,” dedi bana.

“Emin misiniz? Gerçekten mi?” diye sordum inanamayarak. Bir elim ağzıma kapanmıştı heyecanla.

“Evet, bebeğinizi görmek istiyorsanız size bir randevu ayarlayabilirim isterseniz.”

“Ne zamana? Hemen yarın olur mu?”

“Maalesef, bu hafta doktorun kliniği dolu.” Önündeki defterine bakındı. “Ancak haftaya randevu verebilirim size.”

“Haftaya burada yokuz,” dedim, teşekkür ederek tahlil sonuçlarımın bulunduğu kâğıdı aldım.

Eve bulutların üzerinde gittim sanki. Takside elim karnımda, karnımı okşayarak. Hâlâ inanamıyordum. Hamileydim. Bizim bir bebeğimiz olacaktı. Eve gelir gelmez hemen yukarı çıktım. Boy aynasının karşısına geçip karnımı açtım, baktım. Hiçbir belirti yoktu henüz. Dokundum, okşadım. Gözlerim doldu karnıma baktım. Kız mıydı erkek miydi acaba? Kızsa... Leyla'ya benzer miydi?

Duygulandım, üzüldüm ve ağladım biraz yatağa çöküp. Öylece uyumuşum. Hatta akşam olmuş, Akın'ın beni öpmesiyle uyandım. “Günaydın uykucu,” dedi bana sakın bir sesle.

Bir an heyecanla ona hamile olduğumu söylemek istedim fakat yapamadım. Niyeyse ona güzel bir sürprizle bu haberi söylemek istedi canım. “Hoş geldin,” diyerek kalktım. Çantamı kaldırdım göz önünden, banyoya koştum sonra. Kolumda yara bandı vardı çünkü, fark ederse sorardı kesin. Allah'tan morarmamış kan alınan yer, sadece iğne izi var. Onu da fark ettirmemeye çalışacaktım artık.

Nasıl söylesem, nasıl sürpriz yapsam ona diye düşünüp durdum. Tabii bu arada iki gün geçmişti. Son iş günümde çalışma odasında oturup düşündüm. Aklıma günlüğü geldi, masanın çekmecesinde duruyordu. Çekip aldım. En son iki hafta önce yazmış. Yine güzel güzel bahsetmiş benden, gülümsedim. Mürekkepli dolma kalemini aldım elime, heyecandan elim titreyerek, “*Baba oluyorsun yakışıklı!* :)” yazdım. Kaç kez okudum o yazıları, kaç kez! İçim içime sığmadı.

Bekledim durdum onun o yazıyı fark etmesini sonra. Ama kafayı işle bozduğundan fark etmedi, defterin yüzüne bile bakmadı. İzmir yolculuğumuz için valiz hazırlığına koyulduk. Bir küçük valizle pazar sabahı uçtuk İzmir'e. Önce Neşelere gittik. Neşe'nin karnı

büyümüş biraz, görünce duygulandım, sevdim karnını. Canan bana nispet yapar gibi hemen gelip, “Benim kardeşim!” diyerek sarıldı annesinin karnına.

“Aman, yemedik kardeşini cadaloz!” diyerek öptüm onu da. Bir rakı sofrası kurdular Akın’la Yusuf o akşam, Neşe hamile olduğundan içmedi ama bana koydu. Bense bardağımdaki rakıyı çaktırmadan Akın’inkine boşalttım.

Neşe’den kaçır mı? Kaçmadı tabii. Mutfaktan meze tabaklarını getirirken, “İçsin mi yok, hayırdır?” diye sordu göz kırparak.

Kıkırdadım. “Yok, içerdim aslında ama...” Karnımı tuttum. “Hamileyim,” diye fısıldadım. Şaşkın ve sevinçli bir çığlık attı. “Şş, bilmiyor Akın!” diyerek susturdum onu hemen.

“Neşe, ne oluyor?” diyerek koştu Yusuf içeriden, Neşe’nin çığlığını duyunca telaşlanmıştı. Akın da peşinden gelmiş, üstüme başıma bakmıştı bir şey mi oldu diye.

“Bir şey yok, meze döküldü tezgâha, işine bak,” diyerek geçiştirdi onu Neşe. Baylar yeniden balkona dönünce Neşe de bana döndü. “Nasıl? Kaç haftalık? Ay, Ayten! Aynı zamanlarda doğuracağız neredeyse!” Sarıldı bana sıkı sıkı. “Tebrik ederim, çok sevindim, çok!”

Neşelerde üç gün kaldık. Üç günün üçünde de İzmir’i gezdik arabayla. Neşe bol bol tatlı aşerdiğinden yaz günü bir sürü şöbiyet yedik sayesinde. Arada beni dürtüp, “Senin canın bir şeyler çekmiyor mu? Hiç aşermiyor musun?” diye soruyordu. Aşermiyordum. Sadece bazen bazı yemekler midemi bulandırıyor. Bazı kokular da öyle. Çay kokusu mesela. Çok sevmeme rağmen çay kokusundan tiksiniyordum artık ve üzüliyordum.

“Ye tatlıyı, doğur atlıyı demişler. Oğlan geliyordur belki,” dedim ben Yusuf’a.

Kızardı hemen Yusuf. “Bilemeyiz ki Ayten, sağlıklı gelsin yeter ki,” dedi ama yüz ifadesinden erkek bir çocuk istediği, heves ettiği belliydi.

Canan yine bilmiş kız çocukları gibi lafa karıştı. “Kız kardeşim olacak benim!” dedi.

“İşte o kadar!” diye destekledi Akın, yanağından bir makas aldı Canan’ın. Canan nasıl mutlu oldu desteklendiğini görünce. Güldüm.

Neşelerle vedalaşıp Aliğa'ya giderken yolda Akın, "Sende bir hâller var," diyerek bana dikkatle baktı. Korktum. *Anladı mı acaba hamile olduğumu?* dedim içimden. Karnım belli mi oluyordu yoksa?

"Ne hâli varmış?" diye sordum.

"İzmir'e gelince daha da güzelleşiyorsun," diyerek yanağımı sıktı. Oh, iyi. Anlamamış. Hem nasıl anlasın adam, ne bilsin?

"Havasından mı, suyundan mı, yoksa nikâhlı kocamın ikinci memleketi olduğundan mı acaba?"

Aliğa'da bir curcunayla karşılandık. Vahit dedenin komşuları evdeymiş meğer biz geldiğimizde, kalabalığın içine biz de karıştık. Çekindim, korktum ama el üstünde tuttular beni. Türkan yenge sıkı sıkı sarıldı, Muzaffer amca gözlerinin yollarda kaldığını söyledi. Ekmek yapmışlar sacda az evvel. Mis gibi kokuyordu ev, pişmiş ekmekle. Ne yalan söyleyeyim, hamile olmasam bile canım o ekmeği isterdi.

Türkan yenge hemen sofrayı kurdu bize. Ben de sıcak ekmeklerden bölüp bölüp yedim. Mis gibi zeytinyağlılar... Nasıl yemeyeyim? Bol limonlu sarmaları da hızlı hızlı yedim. "Kızım, sen çok acıkmışsın, bana bak Akın, gelinimizi aç mı bıraktın yollarda?" diye sordu Türkan yenge Akın'a kızarcasına.

"Yok yenge, simit poğaça falan almıştık," diyerek bana baktı Akın.

Türkan yenge bu esnada bir ekmek daha getirdi sofraya ve tabağımı doldurdu. Mis gibi çoban salataya bandım ekmeğimi. Taze yeşil soğan da doğramışlar, oh, mis. "Elinize sağlık yengeciğim," dedim yemekleri silip süpürünce.

"Afiyet olsun kızım," diyerek sırtımı sıvazladı Türkan yenge. Komşularla sohbet ettik sonra.

"Oğlan güzel, kız güzel, maşallah," dedi yan evde oturduğunu öğrendiğim tonton teyze. Munise'ymiş adı. "Bir de bebeniz olsa, sizin gibi güzel..."

Gözüm hemen Akın'a döndü. Buruk bir tebessüm gelip kondu dudağına. "Nasipse olur teyze," dedi, konuyu kısa kesti. Ben üzülmesin diye söyleyecektim hamile olduğumu fakat çekindim, utan-dım sebepsiz.

Çay içtik, çiğdem çitledik akşam. Evliliğimizin nasıl gittiği soruldu, Allah'tan onlar sormadı çocuk mocuk. Akın'ım üzülmeydi. Akşam yatma saati geldiğinde Akın, Vahit dedeye dönerek, "Artık karımın yanında yatabiliyorum, değil mi dede?" diye takıldı.

Vahit dede bastonunu kaldırdı vuracak gibi, Akın kaçtı gülererek. Mis gibi, yeni yıkanmış kanaviçeli çarşaflar sermiş Türkan yenge. Çift kişilik bir divana sermiş. Hemen üzerimizi soyunup yattık. Yorulmuştuk. Özellikle ev kalabalık olunca ben daha da bir yorulmuştum. Akın beni göğsüne çekince karnıma dokunsun istediğim için ona arkamı döndüm ama kollarını kendime sardım. Sol eli karnımın üzerine kapandı. Sıcacık eli. Ben de elinin üzerine koydum elimi. Kendimi iyice ona yasladım. Boynumu öptü. Öpüşleri çoğalıp, karnımdaki eli göğüslerime çıkınca kendimi geri çektim.

"Ne yapıyorsun?"

Suçüstü yakalanmış bir hırsız gibi kalakaldı. "Sevişiyorum?" diye fısıldadı.

"Olmaz, burada nasıl sevişelim?"

"Herkes uyumuştur," diyerek yanağımı okşadı.

"Yok, olmaz. Şş, dur! Kuduruk!" Morali bozuldu ama bir şey yapmadı. Ben ona sarıldım, üzüldü ama bir süre sonra uyudu.

Sabaha karşı tavuk ve horoz sesleriyle uyandım. *Bugün söyledim hamile olduğumu* diyordum ama olmadı, bu defa daha uzak komşular ve akrabalar geldi bizi görmeye. Gelin görmeyeymiş esasında. Çok yoruludum. İşin ucundan tutayım dedim ama fenalaştım. Sürekli tuvalete gittim işten kaytarmak için. Bazen de bir aralık bulup dışarı kaçtım, tavuk kümesinin yanına gidip tavukları izledim. Bir horoz bana dik dik bakıp beni kovalamaya çalışınca, korkup içeri kaçmak zorunda kaldım.

O gün de söyleyemedim yani. Tam umutsuzluğa kapılacaktım ki ertesi gün Akın bir yere götüreceğini söyledi beni. Değirmenlikmiş. Fotoğraf çekiliriz, gezeriz dedi. Olur dedim ben de hemen, baş başa söyledim. Oh, mis. En iyisi. Önce kocam bilsin zaten. O gün börek yaparken Türkan yengeye yardım ettim. Akın da dedesiyle şehir merkezine gitti, akşam olmadan döndü.

“Hadi, hazırlan, çıkalım,” dedi bana, dönünce. Böylece yola koyulduk.

Dik bir yokuştan çıktığımız. Ben aheste aheste çıkıyordum, o önden hızlıca yürüyordu. Heyecanlıydı, kaçırmak istemiyordu gün batımını. Hem gün batımını kaçırmak istemiyordu hem de fotoğraf çekecekti, iyi ışığı da kaçırmak istemiyordu, biliyordum. Fakat ne yapayım, ben iki canlıydım, hızlı yürüyemezdim ki! Üstelik haberi bile yoktu onun...

Hafif nefesler alarak, küçük adımlarla ilerliyordum bu yüzden ardından. Tepeye varabilirsek, tam o anda söyleyecektim. Günlüğüne bakmamıştı, hayal kırıklığı yaşamıştı. Baksa, son sayfasına yazdığım, “*Baba oluyorsun yakışıklı! :)*” cümlesini görecekti fakat son zamanlarda hem iş yerinde almak istediği terfinin stresini yaşıyordu hem de gazeteye sürekli denetime gelindiğinden başını kaşıyacak vakti yoktu. O yazıyı görse çıldırıp yanıma koşacak, sevinçten ağlayacaktı. Onca bekleyişin, acabaların, umutsuzlukların ardından bu haber onu mutluluktan havalara uçuracaktı şüphesiz. Çok bekledim okusun, gelsin yanıma diye fakat günlüğünü eline bile almadı. Ben de söyleyemedim hamile olduğumu. *İzmir’e on günlük tatile geldiğimizde söylerim* diye düşündüm, burada da utandım, ailesinden çekindim.

Fakat nihayet baş başaydık işte. Koyunlarını ve keçilerini otlatan çobanların yanından geçmiş, *değirmenlik* adını verdikleri yüksek tepeye neredeyse varmıştık gün batımına bakmak, fotoğraf çekilmek için. Heyecanlıydım, Akın bir şeyler söylüyordu, ben doğru dürüst dinlemiyordum heyecanımdan. Bir dünya kır papatyası toplamıştı yoldan, kollarımda koca bir papatya destesiyle yürüyordum. Ara sıra arkasına dönüp beni fotoğraflıyordu, her fotoğrafta ağzım burnum yamuk çıkıyordu, emindim.

Nihayet değirmenlik adını verdikleri, eskimiş taş değirmenin bulunduğu yüksek tepeye vardığımızda tüm Aliaga manzarası ayaklarımızın altındaydı. Bir dünya zeytinlik görünüyordu arazide alabildiğine. Yeşil, sarı ve gök mavisinin karışımı çok güzeldi. Batmaya yaklaşmış güneş, tüm kırmızı ihtişamıyla göz kamaştırıyordu gökyüzünde.

Akın hemen üst üste koca iki taş koyup üzerine fotoğraf makinesini sabitledi, açığı ayarladı kendince, beni de fotomanken yaptı.

“Sen orada dur, kıpırdama,” dedi bana. Heyecandan kıpırdamadan duramıyordum ki! Avuç içlerim terliyor, ayak parmaklarımın üzerinde yükselip alçalıyor, sürekli yutkunuyordum. Üzerimde kiraz desenli cici elbisem vardı, Akın fotoğraf çekilelim deyince ve özel bir an olacağından bunu giymek istemiştim. İş yerim için, vitrine koymalık diktiğim ilk elbiseydi bu, uğur getirmesi için kimseye satmamış, yalnızca sergilemişim ve isteyene başka bir tanesini dikmişim. Bu özel elbise de bugüne kısmetti. Bayram çocukları gibi heyecanlı, onlar kadar özenliydim.

Akın, “Şimdi deklanşöre basacağım, hemen yanına koşacağım, poz vereceğiz ve o bizi çekecek. Tamam mı?” diye seslenince düşüncelerimden sıyrıldım.

“Hıhı,” dedim gülerek. Akın fotoğraf makinesinin merceğinden son bir kez baktı bana, ardından üstteki düğmeye bastı ve uçarcasına yanıma koştu. Bir kolunu belime sararak beni kendisine çekti ve gülerek poz verdi. Derin bir nefes aldım ve gülümsedim. “Akın,” dedim fotoğraf makinesine bakarak. Kalbim heyecandan ağzımda atıyordu. Akın poza daldığı için bir tepki vermedi. “Baba oluyorsun.”

Şaşkınlıkla yüzüme baktığı anda flaş patladı. Bense fotoğraf makinesine bakarak gülümsüyordum. Akın’a döndüm sonra. “Ne?” diye sorguladı beni. Gözlerinde garip bir parlaklık, yüzündeki o afallayış fakat gülümseyişindeki aydınlık... Bekleyişin yıldızları. “Sen... Ne?”

Gözlerim dolu dolu olmuştu hemen. Kafamı onaylarcasına salladım. “Hamileyim ben,” dedim boğuk bir sesle. Elleri tutundum sıkıca, gülümsedim. “Bizim bir bebeğimiz olacak.”

Yüzümü avuçları arasına aldı önce, sonra sıkıca sarıldı bana. “Ah...” dedi derinden, içten, samimi bir şekilde beni göğsüne bastırırken. Geri çekildi, yeniden gözlerime baktı inanmak ister gibi. “Baba oluyorum?” dedi sorar gibi. Kafamı salladım onaylarcasına. Ağlamaya başladım. Kucağına aldı beni, kaldırıp çevirdi havada uçtur.

“Dur! Dur, bak kusarım!” desem de dinlemedi. İndirdi, öpücük-
lere boğdu beni. Karnıma uzandı elleri sonra, okşadı. O da sevinçten
ağlıyordu.

Çantamdan kan sonuçlarımı gösterdim. Okudu, daha da ağla-
maya başladı gülerek. “Baba oluyorum... Baba oluyorum!” diye sa-
yıklayıp, öpüyordu beni. Çok beklenen, çok istenen o minik misafir
sonunda gelecekti işte. “Hadi, gidelim,” diyerek elimi tuttu sonra.
Fotoğraf makinesini topladı alelacele. “Çantanı ver bana,” dedi. “Ta-
şıma sen.” İnişimiz tabii daha kısa sürede ve mutlulukla oldu. “Baba
oluyorum ha...” deyip duruyordu Akın. Hâlâ inanamıyordu. Issız
dağa taş, ağaçlara bakındı. “Baba oluyorum!” diye bağırdı. Çok
mutluydu. Onu bu kadar mutlu görmek beni de aynı şekilde mutlu
ediyordu.

Eve yaklaştığımızda tuttu beni kucağına aldı. Koşmaya başladı
sonra. “Yahu indir!” diyorum, yok, indirmez!

“Dede! Baba oluyorum! Baba oluyorum ben, baba! Bebeğimiz
olacak bizim!” diye bağırarak girdi bahçeye. Güneş batsa da her yer
aydınlık daha, konu komşu çıktı pencerelere onun sesine, gördüm
hep. Bahçedeki tüm tavuklar gıdaklayarak kaçıştı, o kucağında be-
nimle bahçeye girince. Türkan yenge hemen çıktı kapıya. Bir eli yaz-
masının ucunda ağzını kapatıp, sevinç çığlıklarıyla gülerek. Vahit
dede hiçbir şey anlamamış, kapının önüne zar zor gelmişti bastonuy-
la. Akın beni yere indirince sıkı sıkı sarıldım Türkan yengeye, Vahit
dedeye de Akın söyledi hamile olduğumu. Yüzü güldü dedenin, soy
yürüyor tabii!

O gece mutluluktan uyuyamadı Akın. Ertesi sabah Vahit dede
hemen kurban satan bir adamla görüşmüş, koç kesecekmiş bebek
için, dağıtacaklarmış. Duygulandım, ağladım. Evde nasıl el üstünde
tutulmaya başladım, nasıl! Zaten el üstünde tutuluyordum ama daha
bir üzerime düşmeye başladılar. Zeytinlerin en olgunu, kaymakların
en yağlısı, ekmeklerin en sıcak ve iyi pişmiş, reçeller, ballar, zey-
tinyağlar, kokulu domatesler ve biberler derken herkes beni en iyi
şekilde besleme derdine düştü.

“Çok zayıfsın Ayten'im, çocuklu kadın az ele gelmeli,” dedi Tür-
kan yenge, yedirdi de yedirdi bana. Hoş, hamilelikten midir nedir,

yemeye de başlamıştım basbayağı. Böyle giderse iyice tombul olur-
dum.

Akın çok kalmak istemedi orada, bebeği görmek istediğinden İstanbul'a dönüp doktorla görüşmek istedi. Haklıydı, bu onun için ilk heyecandı. Türkan yenge bir dünya el örmesi yelek, patik verdi bana. Kışın giyinmemi, sıcak tutacağını söyledi. Mahcubiyetle teşekkür edip elini öptüm. Akşama doğru vedalaştık ev ahalisiyle, yedi uçağıyla İstanbul'a döndük. Eve döndüğümüzde yemek yiyip salon-
da otururken Akın karnıma sarıldı, sevdi. Çocuklaşmıştı sanki elleri karnıma dokunurken.

“Zümrüt, ne koyacağız adını?” dedi bir ara başını kaldırıp bana bakarak.

Omuz silktim. “Kız mı erkek mi, bilemeyiz ya.”

“Olsun, ikisini de düşünmek lazım.” Yeniden karnıma baktı. “Ben ona neler alırım neler... Erkekse arabalar, kamyonlar alırım ama asla oyuncak silahlardan almayacağım, kötü adam olmasın oğ-
lum, hiç de heves etmesin, öğreteceğim ona. Kızsa cici cici elbiseler, bebekler, tokalar...” İçim Leyla'yı düşünmemle sızladı. Yaşanmamış yıllar... Çok istediğimiz kızımız; onu hiç görememiş, baba olduğunu bilemeyen Akın... Akın bu durulmamı fark etmiş gibi yüzüme bak-
tı, hemen gözlerini kaçırdı sonra. “Aşeriyor musun hiç?” diye sorarak kafamı dağıtmaya çalıştı.

“Yok,” dedim.

“Nasıl? Hiç mi?”

Düşündüm biraz. “Hiç, gerçekten.”

“Ama olmaz ki!” diyerek doğruldu. “Naz yap, bir şeyler iste, şehir-
de aramadık yer bırakmayayım.”

Gülerek yüzünü okşadım. Bir simidi bile isteyemeyişimin bu-
rukluğu gelip kuruldu boğazıma. “Biz babamızı yanımızda istiyoruz yalnızca,” dedim bu yüzden, onu kendime çektim, kollarımla ona sıkıca sarıldım.

Ertesi gün doktora kontrole gittik. Hakan Bayram'dı doktoru-
mun adı. Ultrason muayenesi yapıldı tıpkı Leyla'da olduğu gibi fakat bu defa Akın elimi sıkı sıkı tutuyordu. Karnıma o garip başlıklı alet tutulunca tedirgindim yine, korktum.

“İlk gebeliğiniz mi Ayten Hanım?” diye sordu doktor heyecanımızı görünce.

“Yok,” dedim ben cılız bir sesle. “Bir kızımız olmuştu öncesinde. Vefat etti.”

Doktor duraksadı, yüzü asıldı. “Başınız sağ olsun,” dedi ve ultrason aletinin monitörüne baktı. Akın tuttuğu elimin üzerini öptü bu esnada, ona bakıp gülümsedim. Doktora baktım sonra. Doktor da monitöre bakıp gülümsemeye başlayınca şaşırdım. Ne görüyordu? Kesin iyi, sağlıklıydı galiba bebeğimiz. Ne yalan söyleyeyim, o gülümseyince rahatlardım. Bize döndü. “İki kese var burada,” dedi doktor. Anlamadım. Anlamadığımı fark etti. “İkiz yani.”

Heyecandan ve sevinçten kudurmadıysak doktora olan saygımızdan. Hastaneden şok içerisinde çıktık. Özellikle ben hem şoktaydım hem de korkmuştum. Kendimle beraber üç canlıydım! “Akın, inanabiliyor musun, karnımda iki tane bebek var şu an!” dedim bir pastaneye oturduğumuzda.

Akın sırtıtmaktan ağzını kapatamıyordu. Sandalyesini yanıma çekip ellerimi sıkı sıkı tuttu. “Çok mutluyum,” dedi bana hayran gözlerle bakarak. “Bir anda dört kişi olacağız... O yalı senelerdir böyle bir kalabalığa ev sahipliği yapmadı.”

Annesinin vefatından beri hep bir yanı o anda kalmıştı, biliyordum. Yüzünü sevdim, okşadım. “Küçük bir çoğunluk,” dedim mutlulukla. Bana elmalı kurabiye ve vişneli meyve suyu ısmarladı o gün.

Ertesi hafta beklediği terfiyi aldı. Evde baş başa, çılgıncasına dans ederek kutladık. Hayatta her şey bizim için artık iyiye gidiyordu sanıyorum ki. Karnım da ufaktan belli oluyordu artık. Sürekli ayna karşısına geçip karnımı açıyor, izliyordum. Akşamları Akın okşuyordu, seviyordu. İşe artık yarım gün gitmeye başladım onun ısrarıyla. Elimdeki müşterilerle ve yan esnaflarla da paylaştım hamile olduğumu. Herkesten hayır duası istedim. Bol bol dua ettim, Leyla'nın ve annemin mezarına gittim.

Akın'ın terfiyi aldıktan sonraki ilk köşe yazısını bekliyordum bir de esasen. “Özel olacak,” deyip duruyordu. Sabahları ilk işim gazeteyi alıp işe geçmek oluyordu bu yüzden. O gün de gazeteyi alıp iş yerime geldim, kapıyı açık bırakıp içeriyi havalandırdım ve biraz su

içerek sandalyeme oturdum. Katlı duran gazeteyi aheste aheste okuyarak Akın'ın köşe yazısına nihayet erişebildim. *Beklenen*, başlığıyla yazmış. Başlığı okur okumaz gülümsedim ve masaya biraz daha eğilerek yazıyı okumaya başladım.

BEKLENEN

İnsan ömrü boyunca çokça şey bekler yaşantısından. Yeni yılları, millî ve dinî bayramları, okula başlangıçları, yeni kıyafetleri, ilk aşkı, kavuşmayı, bir hastalığın iyileşmesini, taşraya giden annenin eve dönüşünü, fırına atılan bir ekmeğin kokusuyla o ekmeğin pişmesini, bir telefonu, birkaç kelimelik de olsa bir mektubu, sabahlara kadar pencere kenarında bir sevgiliyi, düğünleri, cenazeleri, ağlamaları ve gülmeleri, en nihayetinde ölümü de bekler insan. Her beklenti, başka bir beklentiye doğurabileceği gibi bizi çeşitli duygulara da sürükler. Beklentiler üzer, beklentiler sevindirir, beklenilen istenildiği gibi çıkmayabilir. İnsan ömrü boyunca her daim bekleyen bir canlıdır. Yaşıyorsak bizim en büyük beklentimiz yaşama dair hep iyilikleri beklememiz, istememiz olacaktır.

Geçenlerde bir şiire rastladım okuduğum bir kitapta, anonimdi fakat o kadar şu anımı anlatıyordu ki, sizlerle de bunu paylaşmadan edemedim:

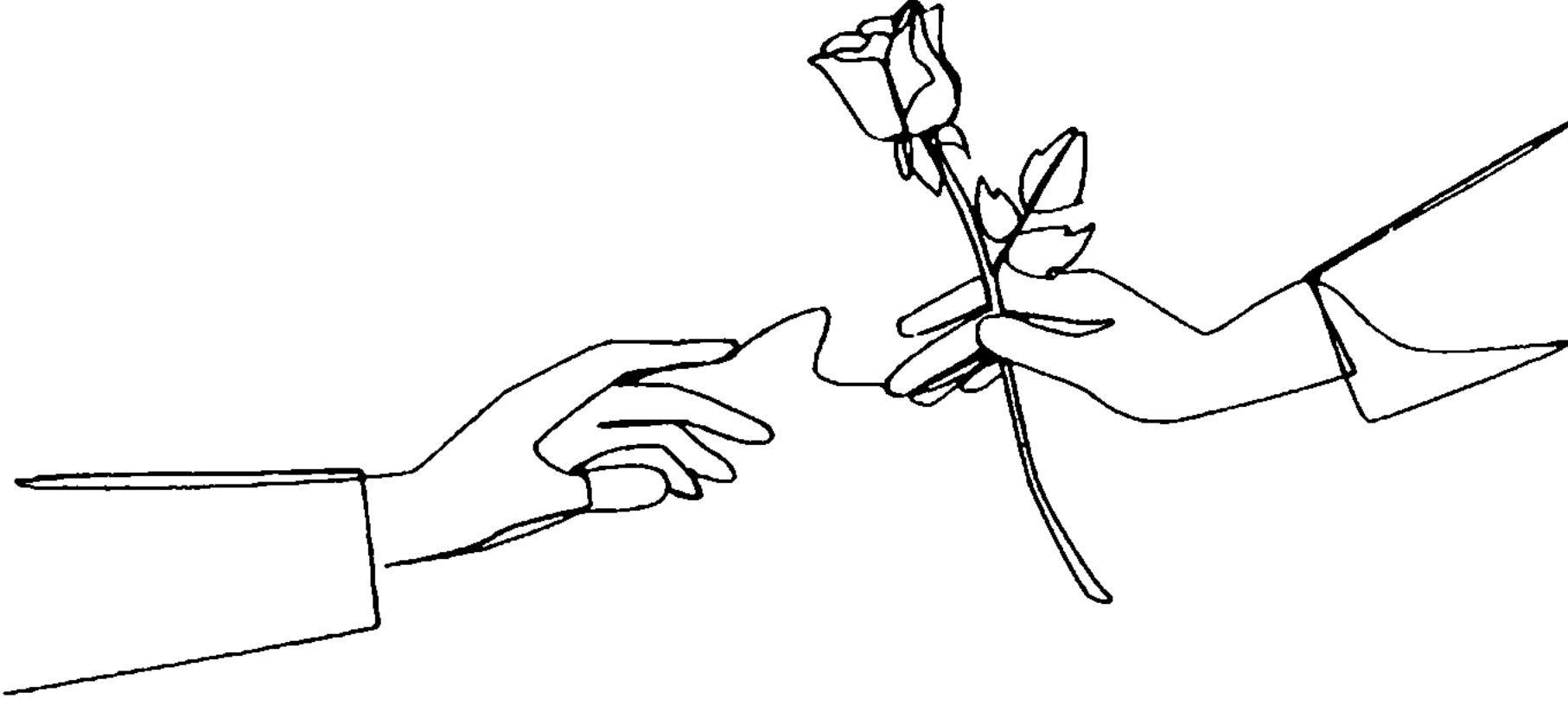
*“Eğer zaman geçecekse yüreğimde
Uğramayacaksa semtimize ayrılık
Sıcaklığın soğumayacaksa bedenimde
Ve gözlerin...
Hep aynı bakacaksa
Emin ol,
Beklerim seni
Zaman tükenene kadar...”*

Umutlu bir bekleyişin ve hasretin vuslata erişinin yansımasıdır bu şiir. İnanç ve umutla, zaman tükenene kadar beklemeyi özetler. Hayat hep iyi beklentileri yanıtlamaz, hayat size iyilikleri vermeyi vadetmez. Esasında herkes biraz bunun bilincindedir fakat iyi beklentilerde

bulunmaktan da kendini alamaz. O bekleme inancı, insanın içindeki bir titrek mum alevidir, herkes kendi ateşinin sonsuzluğa yanışından veya sönüşünden sorumludur.

Beklenen yazısı aslında benim terfi sonrası ilk yazım. Hazırlıksız, araştırmasız, olduğu gibi “beklentsiz”. Çünkü ben de herkes gibi bekledim iyiliği, güzelliği, yaşamayı ve yaşatmayı. Uğruna haksız cefalar çektiğim mükemmel bir sevdâ yaşadım, yaşıyorum. Genel yayın yönetmenimizle papaz olmayı göze alarak terfi sonrası ilk köşe yazımı gizlice yazdım ve değiştirdim işte. Merhaba yeni inançlara, merhaba yeni umutlara ve merhaba yeni bekleyişlere... Sürçülisan ettiysem affola, beklentimin heyecanındandır. Neticede ben de artık bu dünyada yeni bir bekleme telaşına ve heyecanına düşmüş biriyim.

Baba olmayı bekliyorum...

5. BÖLÜM: Y KUŞAĞI KUŞLARI

*“Alla beni pulla beni
Al koynuna yâr
Gözüm senden başkasını
Görmez oldu yâr
Gönlüm senden bir şey ister
Nasıl desem yâr?”**

Parmağıma doladığım ipi çözüp, ördüğüm patiğe baktım. Şahane! Tam istediğim gibi, düzgünce. Ayaklarımı uzattığım sehpanın üzerinde duran el işi dergisine eğilip elimdeki örgüyle karşılaştırdım. Eksiksiz, doğru gidiyordum. İplik yumağını, ördüğüm patiği ve ince tığı sehpanın üzerine bırakıp ayaklarımı yere indirdim. Oturduğum yastıklı sandalyede geriye yaslanıp, üzerime vuran güneşe gözlerimi kapatarak yüzümü çevirdim ve yanımdaki sandalyeye koyduğum radyoda çalan şarkıyı dinledim bir süre.

Beklenen...

Akın'ın köşe yazısını düşündüm ansızın, dudağıma bir gülümseme kondu hemen. Ne tuhaf, ne güzel şey şu sevgi. Karşılıklı olunca hele ne de başka hissettiriyordu insana. Köşe yazısını okuduktan sonra dayanamayıp eve erken dönmem, onun sevdiği yemeklerden pişirmem, sürekli sürekli mutfak masasının üzerindeki o köşe yazısını okuyup sevinmem, süslenmem, kırmızı ayakkabılarımı onun için giyinmem... Bana tüm bunları yaptıran şey onun sevgisiydi. Eve

* Barış Manço'nun 1981 yılında çıkan “Sözüm Meclisten Dışarı” albümünde yer alan *Alla Beni Pulla Beni* adlı şarkısının sözleri.

geldiğinde kucağına oturmam, vişne rengi rujumla yüzündeki beyaz lekelerle kardeş kıpkırmızı izler bırakmam...

“Köşe yazını okudum. Eve gelmeni dört gözle bekledim. Pardon, bekledik.”

Günlüğündeki, “*Baba oluyorsun yakışıklı! :)*” yazısını da tesadüfen görmüştü geçenlerde. Bebeklerimizden bahsedecekmiş, bir açmış, yazdığım bu iki kelimelik cümleyle karşılaşmış. Sıkı sıkı sardı kollarını bana. “Affet, çok yoğunum, hiç bakamadım defterlere,” diye özür diledi bir de. Bunun özrü mü olurdu yahu? Böyle kocayı bulmuşum da bunayacak mıyım? Asla!

Eylül ayının ilk cumartesi günüydü. Hava hâlâ çok sıcak, güneş davetkâr ve yakıcıydı. İstemsizce ellerim karnımın üzerindeki çıkıntıda kavuştu. Gülümsedim. Tüm bedenim kemiklerime kadar ısınmıştı. Denizden esen hafif rüzgâr, yaprakların bezgin hışırtısı, arıların vızıltısı müziğe karışıyordu. Tabii bir de Cino’nun nefesinin sesi... Ayağımın dibine gelip uzanınca gözlerimi aralayıp ona baktım. Dilini dışarı çıkarıp hararetle nefes alıp veriyordu. Elimini uzatıp kafasını okşadım. Kim bilir hangi komşunun bahçesinden avare avare dolaşıp gelmişti.

“Haylaz yaramaz,” diye söylendim. Dik dik bakındı bana. Acaba Cino’nun kardeşleri var mıydı? Köpekler genelde tek doğurmazdı. Kesin kardeşleri vardı Cino’nun. Yaşıyorlar mıdır? Annesi muhakkak ölmüştür... Ya kardeşleri? Cino gibi sokak köpeğidir onlar da. Fakat Cino artık sokak köpeği değil, bizim özgür köpeğimiz. Evet, ona bu ismi verdim. Özgür köpeğimiz Cino! Cino’nun kardeşleri olabileceği düşüncesi içimi kıyım kıyım kıydı nedense. Birdenbire kardeşlerimi özledim. Burnumun direği sızladı, gözlerim doldu. Hamilelik hormonu dedikleri şeydendi hep bunlar. Ne yapayım, ket vuramam ya?

Zehra’yı, Ferhat’ı, Nergis’i, Gülin’i ve Emel’i özledim. Yaşadığımız her şeye rağmen özledim onları, evet. Şu geçip giden zamanda tüm kötü şeyler taş gibi dibe çökmüş, hayat durulmuş, aramıza özlener, yollar ve yıllar girmişti onlarla. Ferhat yılda bir iki kez anca yazıyordu. Almanya’daki işinden çok memnundu, bir otomobil almış, birikim yapmış, düzenini kurmuş. Dayı olacağının haberini

çiçekli, 30 Ağustos Zafer Bayramı pullu bir zarfla yollamıştım ona. Mektup eline geçer geçmez aradı, tebrik etti beni.

“Çok özledim seni, Ferhat. Canım kardeşim...” diyerek ona da ağladım.

Gülin’le Emel’i de çok özlemiştim. Yaz devamı günlerdeydik, keskin sokaklarda oynayarak geçiriyorlardı günlerini. Nasıl özlediysen birkaç damla süzülürdü yanaklarımdan hemen. Sehpanın üzerindeki iplikleri ve örgüleri topladım, radyoyu kapatıp sol kolumun altına alarak içeri geçtim. Sıcaktan uyuşmuş bedenim evin serinliğine girince üşüdü. Cino eve girmek isteyince patilerini silip onu da eve aldım.

Akın evde yoktu. Samet abiyle bugün araba pazarına gitmişlerdi. Evet, onun kısa süreli mobilet macerası ikiz bebeklerimiz olacağını duyunca bitmişti. Şöyle iyisinden, temizinden bir aile arabası lazımdı bize artık. Mobileti satmış, üzerine de eklemiş ve iyi bir araba almayı kafaya koymuştu. Bu sebeple Samet abiyle sürekli görüşüp durdu. O daha iyi anlıyormuş bu işlerden. Sabah gelip tebrik etmişti Samet abi de. Gözleri dolu doluydu.

Boşanmış karısından, hiç haberimiz olmadı. Çocuklar hafta sonları görmeye geliyorlarmış babalarını Ankara’dan trenle. Çok üzüldü Samet abi bunları anlatırken ama buruk bir tebessümle, “Eh, ben de yeğenlerimi severim onların yokluğunda artık,” dedi bana.

Sıkıntıyla telefona yürüdüm ve ahizeyi kaldırıp bir süre telefonun altındaki numara defterini karıştırdım. Zehra’yı aramak istiyordum fakat derdim Zehra’yla konuşmak değildi, derdim kardeş sıcaklığıyla buluşmaktı. Hamile olduğumu öğrendiğimden beri onunla üç kez telefonlaşmıştık, ikisinde ben onu aramıştım, birinde de o beni. Hüsamettin’in fizik tedavi gördüğünü söylemişti bana. Ne tuhaf, Zehra’yla aramızda bir kardeş ilişkisinden çok artık hâl hatır sormalık bir ilişki vardı. Her şeyin bağını koparan ben miydim? Zehra fırtına gibi esip kendi doğrularını bana aşılamaya çalışmış fakat muvaffak olamamıştı. Sonra kendi hayatındaki sorunlara yönelmişti, hepimiz gibi.

Çocukluğumuzu hatırlıyordum. Hep bir rekabet, hep bir çekişme vardı aramızda fakat o da ben de ilkin birbirimizi gözetir kollardık.

Biri sokaktaki oyunlarımızda birimize laf etmeyegörsün, birbirimizi ölümüne savunurduk. Keza evdeki işlerde de annemle papaz olmak için ağır işleri beraber yapmayı teklif ederdi. Çocukluğumuz ve ilk genç kızlık dönemlerimiz hep bir karışıklık ancak bu karışıklık içerisinde birbirimizi tutma ve bağlılıkla geçmişti.

Bazen Zehra'yla aramızda olan bu bağlılığı özliyordum. Sonra o bağlılığın bir anda kesilmesini düşünüyordum. Her şey ne kadar da eskide kalmış, üzerinden asırlar geçmiş gibi görünüyordu.

Telefonun ahizesini yerine bırakıp telefon defterini de yerine koydum, üçlü koltuğa gidip uzandım. Hâlsiz düşüyordum çok düşününce. Bunun bebeklerle ilgisi var mıydı, bilemiyorum fakat ayaküstü kalamıyordum daha şimdiden. İş yerine de bir çırak bulamadığımdan canım çok sıkkındı. Çırak olarak başvuran çoğu genç kız okul açılmasına kadar çalışmak istiyordu, bense daimî birilerini arıyordum. Onlar da kendince haklıydı fakat ben ne yapayım?

Cino pat diye ayaklarımın üzerine çıkınca sıçradım. “Ödümü patlattın Cino!” diyerek karnımı tuttum. Cino üzgün üzgün bakınarak usulca yanıma sokuldu, dizlerimin üzerine ön patilerini dayayarak çenesini yasladı. Bereket versin ki dün Akın bahçedeki çiçekleri sularken onu da yıkamıştı. Birbirleriyle dövüşe dövüşe, çocuklar gibi... Gülerek kafasını okşadım. “Yaramaz Cino!”

Biraz uyumuşum orada. Zaten Cino'nun dizlerimin üzerinde nefes alıp vermesi beni mayıştırmış, dışarıda ısınan kemiklerim ve uyusukluğumla hemen kedi gibi uykuya dalmıştım. Kapının kapanma sesini duyunca uyandım. Cino dizlerimden kalkmış, televizyonun dibine yatmıştı.

“Ben geldim,” dedi Akın salona girerken. “Uyuyor muydun?”

Doğrudum ve miskince hareketlerle saçımı başımı düzeltmeye çalıştım. Eğilip alnımı öptü. “Uyumuş kalmışım öyle,” dedim.

Yanıma oturdu ve elimi tuttu. “Solgun görünüyorsun. İyisin, değil mi? Yemek yedin mi?”

“İyiyim Akın. Dışarıda biraz örgü ördüm, güneşte mayışınca içeri geçip yattım. Aç değilim.”

Yine de diğer eliyle alnıma, yanaklarıma dokunup ateşime baktı. Sonra elini karnıma koyup okşadı. “Bizim ikizler nasıl?”

Henüz üç aylık bile olmayan ikizler... “Bir kıpırtıları veya kaynamaları olmadı annelerine karşı. Sanırım bütün gün uyuyorlar.”

Gülümsedi. Bana doğru hamle yapınca karnımı sevecek sandım ve geri yaslanacaktım fakat o bana yöneldi, omuzumu kavradı bir koluyla kendine çekti. “Önce karımı seveyim biraz,” diyerek sıkıca sarılıp saçlarımı öptü. Ağzım kulaklarımda tabii. *Önce karısı.*

Başımı göğsüne yaslayıp ben de ona sarıldım. Sonra aklıma araba geldi. “Aa,” diyerek heyecanla doğruldum ve yüzüne baktım. “Araba aldınız mı?”

Kafasını onaylarcasına salladı. “Aldık. Kapıda.”

Hemen ayağa kalktım. “Bakayım.” Bir yandan da eline uzanmış, onu çekiyordum. Dışarı çıktık, bahçenin girişinde duruyordu araba. Beyaz bir Renault. Gelin gibi. Gözlerim dolu dolu oldu. Elini bırakıp arabaya koşturdum. Akın yanıma gelip sürücü koltuğunun kilidini açtı.

“Gel, geç bakayım koltuğa,” diyerek kapıyı açtı sonra. Gülerek oturdum koltuğa. Şahane! Aynasına, direksiyonuna, koltuklarına dokundum tek tek.

“Bu araba şimdi bizim mi?” diye sordum saf saf. Ağzım kulaklarımdaydı.

“Bizim ya,” dedi Akın ve pencereden eğilip elindeki anahtarı kilide taktı. Eğildiği için yüzü yüzüme yaklaşmıştı, dudağıma bir öpücük kondurup geri çekildi. “Çalıştır bakalım.”

Dediğini yaparak çalıştırdım. Sonra ellerimi çırparak çocuk gibi sevindim. İnsanın böyle büyük şeyler alınca mutluluktan çocuğa dönüşmesi gerçekmiş, anladım. Duygulandım, gözlerim doldu. Burnumu çektim hemen. “Çok güzel...”

“Aa, ağlıyor musun sen?” dedi kapının yanında durup bana doğru eğilen Akın. “Zümrüt, niye ağlıyorsun? Sevinmiştin ne güzel?”

“Ağlamıyorum ya, duygulandım,” dedim. Kalktım koltuktan, karşısında dikildim. Söyleyip söylememekte kararsız kaldım, bocaladım. “Akın... Şeye gidelim mi...”

Duraksadığımı görünce, “Nereye?” diye sordu.

Çekinerek, “Bizim şu eski mahalleye. Gülin’le Emel’i çok özledim, göresim geldi. Hem onlar için birkaç parça kıyafet dikmiştim kışlık, veririm. Üşümesinler bu kış,” dedim.

İki eliyle yanaklarımı okşadı. “Tamam, hadi hazırlan sen, gidelim hemen. Ama sen açsındır, önce bir yere gidip yemek yiyelim. Hatta kızları da alalım, hep beraber şöyle güzel bir restoranda yiyeelim yemeğimizi.”

“Sahi mi?”

“Sahi çiçeğim, hadi hazırlan.”

Kuş gibi uçarak gidip hazırlandım. Midi boy bordo bir elbise giyindim, saçlarımı taradım ve ayağıma beyaz fiyonklu düz taban ayakkabılarımı geçirip yanma döndüğümde, Akın sürücü koltuğunda aynaları kontrol ediyordu. Yanındaki koltuğa oturduktan kısa bir süre sonra aracı çalıştırdı.

“Samet abinin boşanmasına üzüldüm,” dedim içtenlikle.

Dudak büktü. “Geç bile kalmıştı,” dedi.

“Niye öyle diyorsun Akın? İki tane çocuğu var, yazık onlara.”

“Yazık tabii ama ben abimin yaptığı pislikleri biliyorum, çok çekti o kadına. Kumardan başını kaldıramıyordu, çok bile dayandı yengem. Sana değer vermeyenle bir ömür geçer mi?”

Kucağımdaki ellerime baktım. “Haklısın,” diye mırıldandım. Ne diyebilirdim ki? Babam da öyleydi, hiç değer vermezdi ne anneme ne bizlere. Fakat annemin çekip gideceği bir aile evi, arkasında duran kimsesi yoktu. Boşanmak şöyle dursun, karşı bile koymaya çekinirdi annem. “Yani ileride, Allah korusun, biz de böyle bir durumla karşılaşsak, sen beni kırarsan ben de seni boşarım.”

Akın bir bakış attı bana. “Çiçeğim,” dedi sakın olmaya çabaladığını belli eden bir tavırla oturduğu sürücü koltuğunda dikleşerek. “Seni kıracağıma kafamı kırarım daha iyi. Hem ne bu boşanırım lafı? Duymamış olayım.”

“Ay, ne bileyim Akın! İnsanın aklına bin türlü şey geliyor, dünyanın hâli hâl mi sence? Boşanmalar, aldatmalar almış başını gidiyor. Ödüm kopuyor vallahi her şeyden. Görmüyor musun Dallas’ta neler oluyor, her bölüm ağzım açık izliyorum.”

Büsbütün gülmeye başladı bu sözlerimle. “Bir kere kimse Dallas’la yarışamaz bu ülkede, onu bir geçelim lütfen.”

“Allah sonumuzu hayır etsin Alacalı Bey.”

Evimizin olduğu sokağın yokuşunda durduk. Henüz okullar açılmadığından sokak tıpkı eskisi gibi çocuk kaynıyordu. Gülin ve Emel de orada, evi çevreleyen yarı duvarın kenarında seksek oynuyorlardı. Neden bilmiyorum, bu hâllerine bile içim buruldu fakat gülümse-dim. İkisine de seslendiğimde bizi görünce güldüler, çok sevindiler. Elimle gel gel yaptım, koşa koşa geldiler. Yıllar ne acımasız, ikisinin de boyu ne çabuk uzamış, yüzleri nasıl değişmişti. İlk kez o an farkına varabildim büyüdüğlerinin. Sıkı sıkı sarıldım onlara. Koklaya koklaya öptüm.

“Hadi, gelin gezelim sizinle biraz,” dedim.

“İzin alalım Sevilay abladan,” dedi Gülin.

“Ne izni yahu? Ablanızım ben sizin,” dediğimde Akın araya girdi.

“Alsın izin, Ayten. Kadın merak eder sonra.”

Ya, ne çok düşünürdü! “İyi, tamam. Hadi koşun alın bakalım iz-ninizi.”

Onlar giderken biz de arabanın kaputuna yaslanıp sokağa bakındık. Doğduğum, büyüdüğüm sokak... Tarif edilemez duygular içe-risindeydim. Mutlu muydum yoksa hüznü mü, kestiremiyordum. Akın’ın önceden oturduğu evde şimdi bambaşka birileri oturuyordu. Perdeleri oyalı, güneşlikleri sarıydı ve pencere kenarındaki pembe sardunyaya bakılırsa bir kadın eli değmişti bu eve. Zaten buraya ta-şınan genç bir çiftin olduğunu hatırlar gibiydim en son. Fakat işte, zaman acımasızdı, benim için o ev hâlâ Akın’ın eviydi.

“Ayten! Kız, Ayten!” Apartmanımızın yanındaki evinin balko-nundan sesleniyordu Elif teyze. Doğrulup ona el sallayarak evinin önüne yürüdüm.

“Nasılsın Elif teyze?” diye sordum gülerek.

“İyiyim, hamdolsun kızım. Sen nasılsın?” Akın’a baktı. “Hoş gel-diniz evladım,” dedi ona da içten bir şekilde gülerek.

“Hoş bulduk.”

“Gelsenize, bir çayımı için,” diyerek bizi evine davet etti.

“Sağ olasın Elif teyze ama kardeşlerimi bekliyorum. Biraz dolaşıp, geleceğiz.”

Başını salladı memnun bir şekilde. “Özlemişim seni, bana da uğrayın arada,” dedi, sonra duraksadı. “Seni dükkân açtı dediler Ayten. Doğru mu?”

“Evet, doğru. Günyüzü Terzi Dükkânı. Karaköy’de.”

“Maşallah kız sana! Helal olsun, elinden o tür işler gelirdi hep senin zaten. Kazancın bol olsun.”

Nasıl mutlu olmuştum, nasıl! Bir şeyler başardığımı, bunu kendi çabamla yapabildiğimi ve takdir aldığımı gördükçe mutluluktan göğsüm kabarıyordu. “Sağ ol Elif teyzeciğim. Her şey iyi hoş da, bir çırak bulamadım kendime yetiştirmek için. O kadar arıyorum, hep okullu kızlar geliyor, ancak okul başlayana kadar çalışabiliriz diyorlar. Ben de daimî arıyorum ama yok!” diye sitem ettim.

“Aa, kız ben çalışırım seninle,” dedi Elif teyze. Şaşırdım.

“Ay, yok, Elif teyze. Estağfurullah, olur mu öyle şey? Ben seni çırak olarak alamam, bana yakışmaz.”

“Kuzum, neden olmasın? Hem ben öyle çok bir para da istemem. Bak vallahi seninle gün geçsin diye de çalışırım Ayten, çok sıkılıyorum kızım ben.”

Akın yaklaştı bu esnada yanıma. “Kestirip atma bence,” dedi kısık bir tonda.

“Tamam, ben yarın sana uğrayayım o zaman müsaitsen?” dedim Elif teyzeye. Bir sevindi kadıncağız. Bu esnada Gülin’le Emel de hazırlanmışlardı. Mutfak penceresinde bir an Sevilay’ı gördüm, gerildim. O korkunç hamilelik günlerimde bana yaptıkları geldi aklıma, kanım dondu. İster istemez hafifçe karnıma dokundu bir elim.

Akın telaşla, “İyi misin? Bir şey mi oldu?” diye sordu koluma girerek.

“Ha, yok... Yok bir şey, iyiyim. Hadi gidelim.” Elif teyzeye döndüm. “Yarın öğleden sonra bir kahveni içmeye gelirim o zaman Elif teyze,” diyerek ona el salladım.

“Tamam kızım, hadi Allah’a emanet olun.”

Karaköy’de güzel bir restoranda yemek söyledik. Gülin ve Emel nedense biraz sessiz ve çekingendi. Büyümenin getirisi onlara da

durulma ve sessizlik bırakmıştı besbelli. “Ee, nasıl gidiyor bakalım, anlatın,” diyerek konu açtığımda ilkin Gülin konuştu.

“Abla, bir şey soracağım. Kilo mu aldın yoksa bebek mi var karnında?”

Dikkatli cadı. “Evet, bebekler var karnımda,” dedim.

“Bebekler mi?” diye lafa karıştı Emel şaşkınca. Akın bu tepkisine bıyık altından gülerken ben de kafa salladım.

“Evet ya, ikiz. İkiz teyzesi oluyorsunuz yani.”

“Gördün mü, ben sana dedim işte hamiledir diye!” dedi Emel dudaklarını büzerek Gülin’e. Gülin ona dil çıkarttı.

“Şş, çok ayıp. Ne bu aranızdaki?”

“Ben Akın eniştem dönünce sevinçten kilo almışsındır dedim, o da bebektir dedi,” diye açıkladı Gülin. Akın kıkırdadı ama hemen dudaklarını ısırarak toparlamaya çalıştı.

“Sevinçten kilo mu alır insan?” dedim ben de.

“Ee abla, bizdeyken çok üzgündün, bir deri bir kemik kalmıştın. Üzgünken kilo verirse insan mutluyken de almaz mı?”

Sinir olmuş bir şekilde güldüm. Düz mantıktı bu kız, aynı Zehra! “Of Gülin, of!” diye sayıklayarak sularını doldurdum bardaklarına onların. Kebap söylemiştik, bir güzel yediler. Sınıflarını pekiyiyle geçmişler, Akın bunu duyunca onlara bir de elma şekeri ısmarladı. Babamın şekeri çıkıp duruyormuş son zamanlarda yine, ondan yakınıyor, sinirleniyormuş çokça. Sürekli Sevilay’la kavga ediyorlarmış evde. Sevilay’ın da üzerine yürümüş babam ama elin kadınına bağlayan ne var ki? O da babamın üzerine yürümüş. “Hele bir vur, seni dövdürürüm akrabalarım!” diye bağırması durmuş babama. Gülin tüm bunları iştahla elma şekeri yerken anlattı bana.

Ya baba... İlk karını ezebildiğin kadar ezdin, hakkını helal etmedi sana. İkinci karını da ilk karın gibi ezebileceğini sanmışsın besbelli ama herkes öyle değil. Bazı şeyleri anlamışsındır şimdi. Hiç üzülmedim.

Onlar için diktiğim kışlıkları verdim eve giderlerken. Yanaklarından öptüm, sıkıca sarılıp yolcu ettim. Sevilay yine camda bizi dikizliyordu. Dikizlesin. Anca öyle bakar. Yanımda Akın varken kimse bana, çocuklarıma bir şey diyemez, bir şey yapamaz artık. Çok şükür

Allah'ım, çok şükür! Sevgisizlikle ve korkuyla geçirdiğim o günler çok eskide kaldı şimdilerde. Leyla'm... Benim biricik, güzeller güzeli kızım, gönül sızım olarak yerini koruyor göğsümde.

Eve dönmeden Leyla'nın da mezarına uğradık. Her hafta sonu geliyorduk Akın'la. Dua edip, toprağında biten çalı çırpıyı temizliyor, çiçeklerini suluyorduk. Her gelişimde üzülüyordum fakat her dönüşümde kızıma sarılmış, onu öpüp koklamış kadar rahat ediyordum. Manevi bir rahatlık...

Eve döndüğümüzde akşam oluyordu. Yorgun hissettiğimden biraz televizyonu açıp karşısında pinekledim. Yine uyuyakalmışım, Akın üzerime ince bir battaniye örtmüş, iyice terlemişim. Uyandığımda ensem terden sıırılsıklamdı. Sanıyorum ki biraz da gördüğüm rüyanın tesiri vardı üzerimde. Yüzümü gözümü ovuşturarak kalktım. Bir erkek bebek görmüştüm rüyamda. Önce Mete sandım ama Mete değildi. Bambaşka, bembeyaz bir erkek bebek. İçim sıcaklandı birden. Oğlum mu olacaktı acaba? Etrafa bakındım, mutfaktan koridora ışık vuruyor, oradan sesler geliyordu. Kalktım. Çay koymuş Akın. Evet, bu evde ona çay yapmayı ben öğrettim ve ben alıştırdım. O da benim kadar sevmese de çay içiyor akşamları artık.

Beni fark edince yüzü güldü hemen. “Çayın kokusunu mu aldın?” diye sordu.

“Yok, rüya görüp uyandım,” dedim sandalyeye otururken.

“Hayırdır? Ne gördün?” diyerek kalçasını tezgâha yasladı, kollarını göğsünde bağladı.

“Bir bebek,” diye açıkladığımda kaşları havalandı, yüzü güldü. “Erkekti.”

“Erkek...” Kafamı onaylarcasına salladım. İki bardak aldı raftan, bir de mika beyaz bir tabak. Çayları koyup masaya getirdi, sonra poşetteki gofretleri çıkardı. Çayla gofret sevdiğimi biliyordu. Gofretleri tabağa dizerken, “Erkek isimleri düşünmeye başlasak iyi olur o zaman,” dedi.

“Rüyamda erkek gördüm diye erkek çocuklarımız mı olacak yani? Bu işler rüyalara göre mi yürüyor?” Masaya dönüp gofret tabağını bıraktı önüme. Oturmadan önce burnumu iki parmağına hafifçe kısıtırıp makas aldı.

“Bilmem, anneye malum falan olur belki? Hem ne derler bilirsın, erkek çocuklar anneye daha düşkün olurlar.”

Ya sen, diye soracaktım ama son anda tuttum kendimi. Patavatsızca bir soru olurdu, sen intihar eden annene çok mu düşkündün? Of, bazen kendime çok kızıyordum bu denli soruları düşündüğüm için. Akın elbette ki annesine çok düşkündü fakat bunu hiç dile getirmezdi çünkü annesi kendini öldürmüş, onları arkasında bırakıp gitmişti. İçim acıyordu ona bakarken. Elimi uzatıp uzun saçlarına parmaklarımı daldırdım, okşadım. Şaşkın şaşkın yüzüme bakındı, sol yanağına kaydım elim, yanağını da okşadım sevgiyle.

“Ne olsun oğlumuzun adı?” diye sordum ansızın.

“Oho, Zümrüt Hanım... Bakıyorum da erkek evladın anneci olacağını duyunca hemen *oğlumuz* oldu,” dedi hafif kıskanç bir tonda.

“Hiç de bile, ne alakası var? Kız da olsa erkek de olsa ikisi de benim evladımdır. Hiç öyle ayırmam ben evlatlarımı. Fakat hep kız ismi düşündük seninle. Daha doğrusu sen düşünüp duruyorsun, ben hiç düşünmedim bir şey.”

Çünkü korkuyordum yitirmekten. Leyla'nın ismini düşünmem, ona o ismi koymam geliyordu aklıma. Onu ne kadar beklediğimi hatırlıyordum da... Korkum bin kat artıyordu. Bunu Akın'a hiç söyleyemedim.

Dirseklerini masaya yaslayarak öne eğdi üst bedenini. “O zaman erkek ismini de sen düşün güzelim. Hatta kız olursa ben koyayım, erkek olursa sen koy ismini.”

“Ya ikisi de kız ya da ikisi de erkek olursa? İki kız ismini de sen mi koyacaksın veya erkek isimlerini ben?”

“Öyle olursa birini sen koyarsın. Yani her halükârda bir kız bir de erkek ismi düşünmek zorundayız,” diye açıkladı. Omuzlarım düştü. İsimler sözlüğü falan mı alsaydım? İyi fikirdi, bunu düşünecektim.

Ayağa kalkıp dolaptan balı çıkardım. Masaya koyduğumda Akın yüzüme sorgularcasına bakıyordu. “Akın... Ballı gofret harika olmaz mı?” dedim gözlerimi iri iri açarak.

Gözlerini kırptırıp bir kaşını kaldırdı. “Ballı gofret mi?” diye sordu inanamayarak.

“Hıhı, bak şimdi.” Bir tane gofreti alıp bala bandırdım ve ağzıma attım. Allah’ım! Enfes bir şeydi. Boğazımı yakıyordu tatlı tatlı. Ayıla bayıla yemeye başladım. Tabii arada çayımdan da yudumluyordum. Ben böyle iştahla yerken Akın da beni izliyordu.

“Zümrüt, nasıl yiyorsun? Çok tatlı değil mi?”

Omuz silktim. “Tatlı ama...” dedim ağzım dolu dolu. “Ne yapayım, güzel işte.”

Bu defa güldü. “Afiyet olsun, pisboğaz,” diye dalga geçti benimle. Eline vurdum.

“Deme öyle, ben üç canlıyım!”

“Demedim bir şey, şifa olsun canım. İstersen biraz daha alıp geyim gofret?”

Cıkladım. “Yeter bu, kilo aldım zaten.”

“Hiç de değil! Hâlâ kuş kadarsın.”

“Ne kuşu, deve kuşu mu?”

Bir gofreti alıp bala bandırdı ve ağzıma tuttu susmam için. “Minicik serçe kuşu,” dedi. Uzattığı ballı gofreti de yedim bir güzel.

“Tombul kuş!”

Yaklaşıp ballı dudaklarımdan öptü, dudağını yaladı sonra. Ne kadar da hoş görünüyordu. Dolgun dudakları, düzgün burnu, hafif kısılmış yeşil gözleri, şekilli duran uzamış saçları... Tövbe estağfurullah, tatlıyı çok mu abarttım acaba? Bir ateş bastı beni, hamilelik de üzerine eklenince kocama olan azgınlığım hararet yaptı. Nikâhlı kocam yahu! Kime böyle hâllenecektim başka? Neyse ki koca bir bardak su içerek yatıştırdım kendimi.

Ertesi gün Elif teyzeyle resmen anlaştık. Esasında gerçekten terdirgindim, koskoca kadın çırak olarak alınır mıydı yahu, diyordum fakat bir hafta yan yana çalışınca onun benim için doğru bir tercih olduğunu anladım. Çünkü Elif teyze mahallede terzi olarak bilinirdi, zamanla millete bir şeyler dike dike ustalaşmıştı. El becerisi iyiydi. Bundan daha iyisini ben nerede bulurdum ki? Hem onun vakti değerlenmiş oluyor hem de benim iş yükümü alıyordu. Hamile olduğumu da öğrenince iyice sevinmiş, bebekler için o da bir şeyler örmeye koyulmuştu. Ne mutlu bize!

Bir hafta sonra akşam eve dönerken manava uğradım. Canım istese de istemese de tüm sebzelerden, meyvelerden azar azar tartmasını istedim manavdan. Bir kadın ve adam her şeyden azar azar aldığımı görünce tövbe çekip cık cıkladılar bana. Kaşlarım çatıldı, moralim bozuldu. Dik dik bakıyorlardı bir de. Kadının en son, “Onca şeyi fil mi yiyecek?” diye sorduğunu duyunca hepten sinir bastı.

“Sana ne be kadın?” diye patladım en son. “Sana mı düştü tasası?”

“Ablam, sakın,” dedi manav da elindeki ufak bir şeftali poşetini bana uzatırken.

“Ne sakini ya, geldiğimden beri bir dik dik bakmalar, cık cık-lamalar!” Onlara döndüm yeniden. “Bana bakın, üç canlıyım ben! Size mi hesap vereceğim neyi aldığımı? Her şeyi eleştiriyorsunuz, bıktım!”

“Abla, yanlış anladın sen...” diye konuşan manavcıyı da susturdum.

“Ne ablası, yaşlı mıyım ben? Ver şunları!” Parayı bırakıp elim kolum dolu çıktım, hemen bir taksiye atladım. Eve vardığımda ancak fark ettim kabalık ettiğimi. Yani... Ne gerek vardı ki durup dururken insanlara böylesi çıkışmaya? Sinirlerim iyice bozuldu. Oturdum mutfakta, aldığım domatesleri ısıra ısıra yedim ağlayarak.

Çıktım, duş aldım, giyinirken de karnıma bakındım aynada. İyice belirginleşiyordu karnım. Acaba ne kadar büyürdü? Bunları nasıl doğuracaktım ben? Aklıma korkunç şeyler gelmeye başladı. Beni kesecekler miydi? Bayılıp... Ya uyanamazsam? Bebeklerim ne olacaktı?

Bu soru çok fazla kurcaladı kafamı. Akın eve dönene kadar bunu düşündüm durdum. O geldiğinde ona da söyledim. “Beni kesecekler mi?”

Anlamadı önce. “Ne demek seni kesecekler mi?” diye sordu.

“Ya bu doğum işi... Yani ben bunları doğuracak mıyım yoksa kesilecek miyim?”

Telaşlı hâlimin farkına varmış olmalı ki önceliği beni oturtmak ve ellerimi tutmak oldu. “İlkin, bunlar demeyeceksin, onlar bizim bebeklerimiz. Sonra bildiğim kadarıyla ben en son gazeteciydim hayatım, yani doğal olarak bunun kararını ben veremem, doktorla

konuşmalıyız. Gerekli tetkikler de yapılmalı, ona göre karar vermemeliyiz.”

Bir süre sessizleştım. Ardından başımı kaldırıp yüzüne baktım. “Akın... Ben çok mu sinirliyim son zamanlarda?”

Güldü. “Yok,” dedi ama bunu öyle bir söyledi ki basbayağı öyleydi işte.

“Bugün manavda kavga ettim ben,” diye itiraf ettim.

“Ne kavgası?”

“Ya işte ben her şeyden alıyordum azar azar, bir tane adamla kadın da dik dik bakıp cık cıkladılar bana, ayıplar gibi. Onlara neyse! Onlarla tartıştım, sonra manav bana abla dedi ona da gıcık oldum. Abla mıyım ben Akın? Daha yaşıım yirmi altı, gülme! Ya ne gülüyorsun?” Sözüm bitmeden gülmeye başlaması sinirlerimi bozmuştu. Omzuna vurdum. “Eşek, gülmesene!”

“Sen gitme manava falan bir süre, ne istiyorsan bana söyle, ben sana alırım. Çok sinirlerin bozuluyor her şeye anlaşılan.”

“Ne alakası var ya?” dedim sinirli sinirli. İki kaşımın ortasına uzanıp bir parmağıyla bastırdı.

“Çatma şöyle huysuz huysuz kaş, bebekler de böyle olur bak.”

Sağ kulak mememi tutup çekiştirdim, tahtaya vurdum. “Allah korusun. Güzel olsunlar.”

“Güzel? E hani erkek olacaktı?”

“Tamam, erkek olursa da yakışıklı olsunlar.”

Akın beni kendisine çekip sıkı sıkı sarıldı. “Sağlıklı doğsunlar, ben başka bir şey istemem.”

Eylül sonunda bebeklerin kuzulu patiklerini bitirebildim. Çok şirin olmuşlardı, Akın’la baka baka eskittik neredeyse. Akın hemen fotoğraflarını çekti patiklerin. Doktor kontrollerine gidip geliyorduk sık sık. Bebeklerin gelişimi iyiydi, takviye ilaçlar da alıyordum ve beslenmem de gayet yerindeydi. Hatta o kadar yerindeydi ki kollarım, baldırlarım yağlanmaya başlamıştı bile.

Son doktor kontrolümüzde ikimizi de şaşkına uğratan bir şey oldu. Randevu saatinden önce gelmiş, koridorda bekliyorduk. Giriş kapısından kocaman gözlük takmış, sarışın bir kadın ve yanında

ondan daha uzun, alımlı bir kadın girdi içeriye. Dikkatlice onları izledim. Hemşireyle bir şeyler konuştular, daha doğrusu uzun boylu olan konuştu, diğeri de kara güneş gözlüğünün ardından klinikteki insanlara bakındı. Dikkatleri cezbeden, sarışındı. Gelip tam karşımıza oturduklarında aydınlanma yaşadım. Nergis'ti bu! Etrafa tedirginlikle bakınması ve gözlüğünü çıkarmaması tanınmamak içindi.

Akın'ı dürttüm. "Akm, şu karşıdaki oturan gözlüklü kadın Nergis," dedim. Dikkatle baktı. O anlamamıştı.

"Ne biliyorsun?" diye sordu bana.

"Baksana! Ağzı burnu o! Gidip konuşacağım," diyerek kalktım. Kalktığımı fark edince yüzü bana döndü, kaskatı kesildi oturduğu yerde. Nergis'ti işte! O da ayağa kalktı. Ben ona adımlarken yutkundum. İki eliyle sıkı sıkıya çantasını tutuyordu. "Merhaba," dedim ona sevecen bir edayla.

Yanındaki kadın da ayaklandı hemen. "Kimseyle görüşmek istemiyor!" diyerek aramıza girmeye çalıştı.

"Alev, o kimse değil, benim ablam," diye açıkladı Nergis solgun bir sesle. Sesinin tınısındaki solgunluk dikkatimi çekti.

"Nergis, iyi misin? Uzun zaman oldu seni görmeyeli..." dedim gözlüğünün altındaki gözlerine bakınmaya çalışarak.

"İyiyim... Ne kadar iyi olabilirsem o kadar iyiyim işte," dedi dalgın dalgın fakat hemen toparladı kendini. "Sen ne için buradasın?" Üzerime bakındı. "Yoksa..." dedi karnımı görünce.

"Hamileyim," diyerek gülümsedim.

O da gülümsedi. "Çok sevindim. Sağlıkla doğsun." Burnunu çekti, yutkundu.

"İkiz," diye açıkladım. İki kat gülümsedi.

"Yaa... Gerçekten çok sevindim. Doğumun ne zaman?"

"Şubat sonu, mart başı gibi sanırım." Kafasını salladı. Bir şey vardı onda. Dikkatimi sürekli yüzündeki üzgün çizgiler, titreyen sesi ve durgun hâli çekiyordu. "Sen neden buradasın? Yoksa sen de mi hamilesin?"

Sesli bir şekilde yutkundu bu defa. "Ha... Yok! Yok, ben hamile değilim. Alev... Menajerim, onun sağlığıyla ilgili bir durum vardı da. Bu sebeple geldik."

Alev dediği kadına baktım. “Hamile mi?” diye sordum. Nergis bir şey demedi, kadın da pek umursamadı sorumu. Zaten çok geçmeden beni çağırdılar içeriden. Ayaküstü vedalaştık Nergis’le. Çıktığımda onlar yoktu. *Demek ki başka doktora geldiler* dedim içimden.

Eve dönüş yolunda Akın’ın beyninin etini yedim. “Bir iş vardı onda. Yüzü nasıl da solgundu... Hep içine kapanıktı bu kız, ne olurdu anlatsa? Akın, ya annem gibi rahim kanseri falan olmasın? Ya da hamile falandı da aldırıyor muydu?”

“O nereden çıktı yahu?”

“Ne bileyim? Niye kadın doğum doktoruna gelsin? Ama yanındaki menajeri için gelmiş, öyle dedi. Menajeri için neden gelsin ki? Menajer onun kışında dolansın, yıldız olan o! Anlamadım vallahi...”

Akın tek eliyle direksiyonu tutarken diğer eliyle elime uzanıp avucumu öptü. “Çok düşünüyorsun bazı şeyleri. Çok ve gereksiz. Menajeri hamiledir, bebeğe bakmaya gelmişlerdir belki?”

Omuz silktim. “Belki,” diye mırıldandım. “Ama bence kocasına âşık değil. Zaman geçince olur sandı ama değil. Hatta hâlâ Selim Bey’i seviyor, eminim.”

“Selim’i mi?” diye sordu Akın inanamayarak. “O artık Türkiye’de bile değil ki!”

“Nasıl?”

“Evet, bayağı. İngiltere’ye yerleşti diye duydum.”

Dudak büktüm. “Olabilir. Fakat gözden ırak olan gönülden de ırak olur mu? İnsan bir kere sevince uzakta olsa bile aşkı yok olur mu?”

Oysa ben tüm bu kelimeleri tamamen Nergis’i ve Selim’i düşünerek kurmuştum, ne bileyim Akın’ın yanlış anlayacağını? Yüzü bir anda değişti, bana yandan bir bakış attı. “Bence gözden ırak olan bir daha o gönlü ağzına bile almasın, düşünmesin, düşünmeyi bile tasavvur etmesin,” dedi katı bir sesle. Alenen Yavuz’u kastediyordu.

“Ha... Ne? Yahu ben onu demedim ki?” diye savunmaya geçtim. “Hayatım, cidden... Ne alakası var?”

“Karıcığım, lütfen kapatalım bu konuyu. Bak bebeklerimiz iyiymiş, sıhhatleri de yerindeymiş çok şükür. Bugünümü minik yavrularımın iyi olduğunu bilerek, mutlu geçirmek istiyorum.”

Gözlerimi kırpıştırarak şaşkınca ona bakındım. “Ay Akın, sen iyice bana benzemeye başladın,” dedim gülerek.

“Neye, dünyanın en güzel annesine mi?”

“Yaa!” Ona doğru hareket ettirdim üst bedenimi ve yanağını öptüm.

“Dur yahu, araba kullanıyorum,” dedi fakat gülüyordu.

Eve vardığımızda salondaki kanepeye oturup ayaklarımı uzattım hemen, o da gelip bacaklarımın üzerine kafasını koydu. Arada bir yüzünü karnıma yaslıyor, karnımla konuşmaya çalışıyordu. “Ben sizin babanızım,” diyordu mesela. Sonra bana dönüp, “Acaba kızlar mı yoksa erkekler mi?” diye soruyordu. *Bilmem* dercesine dudak büküp onu izliyordum. Akın yine onlarla konuşuyordu. “Güzel bir isim bulmalı size bir de... Ama ne? Bu anneniz de hiç düşünmüyor ki canım! Her şeyi baba mı yapacak?”

“Aa! Külliye yalan! İsim ansiklopedisi alacaktım ben bir kere. Ben de buradayım üstelik, nasıl dedikodumu yaparsın?”

Akın hızlıca doğruldu. “Ne zaman alacaksın? Bebekler doğduktan beş ay sonra mı? Ayrıca ne dedikodusu, gerçekleri konuşmak ne zaman dedikodu olmuş? Hasbihal ediyoruz kızlarımla.”

Yalancı bir kahkaha attım. “*Kızlarım* mı? Ufak at da civcivler yesin beyefendi! Bir kere rüyamda gördüm, erkek olacak bu bebekler. Senin hayaller biraz Şişhane oldu yani!”

“Ne biliyorsun? Sanki belli!” dedi sinirle.

“Karnımda taşıyan benim, bilirim,” diyerek savundum kendimi ve karnımı okşadım. “Canım oğullarım, babanız sizi sevmiyor ama ben çok seveceğim, söz.”

“Bak ya, evde çocuklarımla aramda üçüncü dünya savaşı çıkacak!” diye çemkirdi.

“Hiç de değil,” diyerek kollarımı göğsümde bağladım.

“Seveceğim tabii, erkek de olsalar, kız da olsalar çok seveceğim.” Yine o inanç sesinde... Ona baktım. Yüzü, gözleri yumuşadı onun da bana bakarken. Yaklaşıp dudaklarımı öptü. “Ama bana bu duyguyu yaşattığın için en çok da seni seveceğim,” dedi. Sıkı sıkıya sarıldım. Ona su gibi akmayı seviyordum. Başımı omzunun girintisine yaslamayı, onu öpmeyi, koklamayı, kollarımı sarmayı... Dünyada

daha ait hissettiğim başka bir yer yoktu. Nasıl mümkün olabiliyordu böyle bir şey, bilmiyorum fakat onun için doğmuşum gibi geliyordu bazen. Onu tamamlamak için, onunla tamamlanmak için...

Bu sene yirmi dokuz yaşına basacaktı. Seneye otuz yaş almış ve iki çocuk sahibi bir baba olacaktı. Sayılar ne de büyük göründü gözüme. Onu ilk gördüğümde yirmi yaşına henüz basmıştım, onu tanıdığımdaysa yirmilerimin ortasıdaydım. Zaman ne kadar çok şey getirmişti, ne çok şey almıştı benden onunla birlikteyken. Sevgi nedir, aile nedir, sadakat nedir, ondan öğrenmiştim. Yirmi yaşında hiç farkında değildim ama onu o yaşta bulabildiğim için çok şanslıydım.

Yirmi yaş ne ki Akın, seni bin yaşım olsa bininde de beklerdim. Seni ölümün gelmediği, bizi asla bulamayacağı memleketlerde, sonsuz bir sonsuzlukta beklemeye razıydım. Seninle her şeye vardım ama en çok ölüme vardım çünkü sen yoksan ben bir hiçtim, anlamıştım. Yaşamak dedikleri bir oyunun içerisinde ölemeyerek anlamıştım. Bu sebeple bütün dualarım ya beraber ölelim ya da sonsuz olalım çıkar hep. Sonsuzluk bir ihtimal, ölümse kaçınılmaz. Seninle öyle sonsuz olalım ki, ölüme bile birlikte gidecek kadar.

Akın yine günlüklerini yazıyordu. Esasında, Ayten'in günlüğünün son sayfasına not bırakmış olmasından sonra her gece yatmadan önce yazmasa bile kontrol eder olmuştu. "*Baba oluyorsun yakışıklı!* :)" Ne güzel bir cümleydi bu Akın için. O sayfaya aile fotoğraflarından birini yapıştırmak için sabırsızdı. Hatta iyisinden bir aile albümü almalıydı. Bir mi? Şunu en az üç yapsak daha iyi olurdu. Bebekler neticede ikizdi, her anlarına pozlar düzmeliydi.

Dün Selim'le rast gelmişlerdi Yüksekaldırım'da. Şaşırmıştı. "İngiltere'ye gittiğini sanıyordum?" diye sormuştu ona.

Selim sıkıntıyla solumuş, "Gidecektim, birkaç hesabı kapatmam gerekiyordu. Onları kapatıp gideceğim," demişti ona.

İyi görünmüyordu, saçları sakalı birbirine karışmış, yüzü çökmüştü. Akın fark etmişti fakat Selim bunu anlatma niyetinde değil gibiydi. "Bıraktın mı rejisörlüğü?"

"Bırakmadım," demişti Selim. "Sıkıldım, bunaldım. Piyasa kimlere kaldı, görüyorsun," diye imada bulunmuştu Nergis'i kastederek.

“Herkes mutlu olsun hayatında da, boş ver, gerisi bir şekilde hallolur,” demişti Akın da onun kolunu dostça sıkarak.

“Öyle... Öyle tabii. Herkesin seçimi kendine,” diye mırıldanmıştı Selim. Sonra bir an durup, “Yavuz’dan haberin var mı?” diye sormuştu Akın’a.

Asabı bozulmuştu Akın’ın. “Yok,” demişti ilgisiz olduğunu belli eden soğuk bir tonda.

“İyileşmiş. Şirketini de Esra ablasının kocasına devretmiş. Ben de annesiyle karşılaştım geçen gün, Jale Hanım’la. Sanırım onu evlendirmeyi düşünüyor.”

“Ne? Yavuz’u mu?”

“Yavuz’u ya, kimi olacak? Şu kadındaki hırsa inanamıyorum. Yaşanılan onca şeyden sonra hâlâ...”

“Dönmeyi düşünüyor mu buraya? Hiç onunla konuştun mu?”

“Birkaç kez telefonlaştık. Dönmeyi düşünmüyor,” dedi Selim.

“Dönmesin,” dedi anında Akın da. Bakışında ve sesindeki değişimi fark etmişti Selim. “Dönmek gibi bir hataya düşmesin bile.”

Ayten’in Yavuz hakkındaki sözleri geliyordu aklına Akın’ın. *“Korkunç biri o. Ne sevmeyi biliyor ne de seilmeyi. Ben hayatta olmasaydım bile kafayı takacak bir başka şey mutlaka bulurdu. Onun sevgi mayası yanlış. Ne acı ki buna sebep olan da bizzat annesi.”*

Haklıydı Ayten. Farkındaydı haklı olduğunu Akın. Onları senelerdir tanıyor, biliyordu. Yavuz’un annesinin ona sunduğu sevgi, yaptığı fedakârlıklar onu iyileştirmek yerine daha da bozmuştu. Verilen sevginin bile bir dozu vardı, Jale Hanım ve Yavuz arasında bu doz çoktan aşılmıştı.

Bundan hiç Ayten’e bahsetmedi. Ona hiçbir şekilde Yavuz’dan bahsetmemeye kararlıydı. Hem Ayten’in tek umursadığı da Mete’ydi fakat onu konuşamıyordu bile kendisiyle. Bazı anlarda sokakta bir erkek çocuk görünce durulur, düşünürdü. Bu hâlini hemen fark ederdi Akın, aklına Mete’nin geldiğini bilirdi. Ah, Yavuz’la bunlar başına gelmese, onu Mete’yle görüştürebilse... Fakat böyle bir şeyin yaşanması söz konusu değildi. Uzaklık, onlar için şimdilik en iyisiydi. Mete’nin çok mutlu olmasını ummaktan başka elinden bir şey gelmiyordu.

Akın bu düşüncelerle günlüğüne bakınırken odaya girdi Ayten. Üzerinde kısa kollu bluzu ve kot, taş baskılı mavi tulumu vardı. Başını kaldırıp ona bakınca kız gülümseyerek yanına geldi, sokuldu. “Akın...” dedi onun sol dizinin üzerine sağ kalçasını yaslayarak Ayten. Kollarını gevşekçe boynuna sarıp gözlerine baktı. “Benim canım şey istiyor...”

Akın gülümsedi. “Ne istiyor?” diye sordu heyecanla elindeki kalem defterinin üzerine bırakarak.

“Kızma,” dedi peşin peşin Ayten.

“Saçmalama hayatım, niye kızayım? Söyle ne istiyorsa canın, alalım.”

Alt dudağını dişleyip alnını onun yanağına yasladı, kendi kendine utanıp sinir oldu bir an. “Böğürtlen,” diye fısıldadı sonra.

“Tamam, ben bulurum hemen,” diyerek Ayten’i kucağından kaldırmak istedi Akın fakat engel oldu Ayten.

“Çok zor!”

“Niyeymiş? Alt tarafı böğürtlen yahu, nesi zor?”

Boğazını temizledi Ayten, onun ensesindeki saçlarla oynadı. “Çünkü Marco dedenin İtalya’daki böğürtlenlerinden istiyorum.” Kal geldi adama. Kalakalmıştı duyunca. Eh be Ayten! Türkiye’deki böğürtlenlerin suyu çıktı sanki! Ne diye o böğürtlenleri istiyorum dersin ki?

Akın’ın sağ eli bu defa onun karnına dokundu. Avuç içini küçük bir top büyüklüğünde olan göbeğine yaslarken “Tamam, getireceğim,” diyerek gülümsedi. Biraz karnını okşadı, Ayten şaşırılmıştı. Ayağa kalktılar. Saat akşamın yedisiydi, Akın hemen giyindi.

“Nasıl getireceksin? Burada o böğürtlenlerden satılır mı? Normal böğürtlen al, belki o bastırır. Belki fark etmez. Bulamazsan da boş ver, ne olacak? Dut yerim... O da benziyor biraz,” dedi hızlı hızlı Ayten onun peşinden aşağıya inerken.

Akın kapıyı açıp çıkmadan önce ona döndü. Eğilip dudağına bir öpücük kondurdu. “Hemen döneceğim,” diyerek koşa koşa çıktı kapıdan.

Bir saate kalmadan elinde böğürtlen dolu, kocaman bir poşetle geri döndüğünde Ayten’in gözleri parlamıştı. Hemen mutfağa geçip

yıkadı. Neredeyse mora çalan, iri böğürtlenler çok güzel kokuyordu. Turuncu bir kabın içerisine koyup ağzına iki tane birden attı Ayten. Akın keyifle onun böğürtlenleri yemesini izliyordu bu esnada.

Ayten ağzına yayılan böğürtlen tadıyla mest olmuşçasına bir ses çıkardı. “Akın... Nereden buldun yahu bunu? Sanki dedenin bahçesinden getirmişsin gibi,” dedi ağzı dolu dolu.

Akın hiçbir şey söylemeden bir tane böğürtlen attı ağzına. Çiğnedi. “Bırak da o da bizde sır kalsın,” diyerek sandalyesinde geri yaslandı. Gerçeği söylememek yalan söylemek midir? Hayır. Bu böğürtlenler belki Marco dedenin bahçesindeki İtalyan böğürtleni değildi fakat neredeyse aynısıydı işte. Bunu Ayten’in bilmesine gerek var mıydı? Üstelemesini istemedi kızın, görünene bakılırsa bayıla bayıla böğürtlene yumulmakla meşguldü Ayten de zaten. Düşüncelerinden sıyrılıp iyice onu izlemeye başladı. Eline, dudaklarına ve çenesine bulaştırmıştı koyu kırmızı böğürtlenin suyunu. Kısa saçlarını arkadan küçük bir tek örgüyle toplamış, kafasına turuncu mavi bir bandaj takmış, yine de birkaç asi saç tutamının yüzünün kenarlarından, alnından fırlamasına engel olamamıştı. Çocuk gibi, ne büyük bir iştahla yiyordu böğürtlenleri. Kalkıp hemen video kamerasına koştu Akın. Televizyonun altındaki cam büfedeydi, alıp açtı, ayarladı.

“İkiz annesi Zümrüt Tamtürk’ün ilk aşermesi Marco dedenin böğürtlenlerine oldu!” diyerek kaydı başlattı. Ayten şaşkınlıkla kafasını çevirdiğinde Akın’ın video kamerayı ona doğrultarak mutfağa girdiğini gördü. Sandalyenin üzerinde bağdaş kurmuş, böğürtlenleri ağzına yüzüne bulaştırmış, en pasaklı ama bir o kadar da tatlı hâliyle şaşkınca bakındı video kameraya önce.

“Yaa! Ya Akın, çekme!” diye sızlandı yüzünü kapatmaya çabalararak. Bir yandan da boştaki eli ağzına böğürtlen tıkıyordu.

“Zümrüt, elini indir,” diyerek bileğine uzandı Akın. “Şş, hadi. Dur, gülümse. Ya, naz yapma, hadi! Bak gerçekten kızım olursa birinin adını Nazan diğerini de Nazlı koyacağım! Kesin sana çekeceklerdir, böğürtlen istemenden belli, nazlı doğacaklar!”

Ayten gıcık oldu. “Ne belli? Ya erkek olursa ikisi de? Nazlı beyler mi diyeceksin o zaman da?” Böğürtlen bulaşığı eliyle Akın’ın eline

dokundu. Kıkır kıkır gülmeye başladı sonra, ayağa kalktı sol elinde üç tane böğürtlenle.

“Eh be Zümrüt!” dedi Akın eline bulaşan böğürtlen lekesine bakarak. Video kamerayı tezgâhın üzerine bıraktı. Turuncu kaptan iki böğürtlen alıp ağzına attı, eline bulaşan lekeyle o da karısına ilerledi. “Kaçma, gel!” dedi ağzı dolu dolu.

Ayten masanın öteki yanına koştu, bir yandan da sol avucunda duran böğürtlenlerden birini attı ağzına. “Gelme!” dedi kıkır kıkır gülerken. Masanın etrafında yarımca döndü, Akın hızlıca atılıp yakaladı onu kolundan. “Aaa!” diye haykırdı Ayten, Akın onu belinden tutup kendisine yasladı. Üzerine bulaşmıştı bu sırada böğürtlen lekesi. “Mahvettin üstümü!”

Akın işaret parmağındaki böğürtlen lekesini onun burnunun ucuna sürttü. “Bir şey olmaz, çıkar beyaz sabunla...”

Akın’ın imalı sözüyle duruldu Ayten. Fakat içindeki yaramaz kız çocuğuna engel olamıyordu, sol elindeki iki böğürtleni de ağzına atıp beş parmağını da pat diye Akın’ın beyaz tişörtünün göğüs kısmına bastırdı ve Akın bunun şaşkınlığını yaşarken, Ayten koşarak salona kaçtı. Akın da onun peşinden söylene söylene koştururken video kamera tezgâhın üzerinde, ikisinin bu hâlini kayda almıştı.

O gece günlüğe Ayten dökülmüştü Akın’ın kaleminden. Ayten erkenden uyumuş, Akın kısık sesli bir müzik açmış ve yanına iki yudumluk kırmızı şarabını açmıştı. Müzeyyen Senar, “*Geçmesin günümüz sevgilim yasla. O güzel başını göğsüme yasla,*” diye şarkısını söylerken Akın hayallere dalıyor, Ayten’i, büyüyen karnını, onun değişimini düşünüyordu. Kendine özgü bir hayat enerjisi vardı Ayten’in, yüz güldüren, iç ısıtan. Nasıl her seferinde ona bu denli kapılabiliyordu, anlamıyordu Akın. Eğilip elindeki divit kalemle onu yazdıkça denize açılır gibi feraha ermiş, rahatlamış hissediyordu.

Onun hareketleri hakkında en net bildiğim şey gelişigüzel olması. Saçlarının tutamlarının yüzüne dökülüğü, kahkaha atarken sol elinin parmak uçlarını ağzına kapatışı, televizyon izlerken dizinin en heyecanlı yerinde ayaklarını altına alışı, sıcak bir yemeğin ilk lokmasını mütemadiyen üç kez üfleyerek ağzına atışı, sevdiği yemekleri tek ayak üzerinde pişirmesi, tuvalet aynasının dağınıklığında istediği her şeyi

kolayca bulabilmesi, bir şeyler dikmesi, bir şeyler sökmesi, dilencilere üzülp para vermesi, sonra onlara para verdiği için, "Hep başkaları çalıştırıyor bunları!" diyerek kendini suçlu hissetmesi, köşe yazısına heves edip "Yılın Eşine" başlıklı noktası virgülü belli olmayan, içinden ne geçiyorsa yazıp çizdiği kelimeler ordusunu bana sunması, aşerdiği için çok böğürtlen yemesi, çok yediği için ağlaması, karnı çok büyüdü diye kendini yarım dünya ilân etmesi, "Plüton'a rakipsin!" dediğimde öfke-den çıldırması...

Tüm bu hareketleri kendine özgü, gelişigüzeldi onun. Biliyordum, hatırlıyordum ve hiç unutamıyordum ki darbeden sonraki o karanlık günlerde benim evime elinde bir kâseyle telaşla gelişi de güzeldi. Ben onun gelişigüzelliğine ve gelişinin güzelliğine çok âşıktım.

Son zamanlarda kitaplığımdan çok fazla kitabın yerlerinin değiştiğini fark ettim. Bunun sebebini çok değişik bir tesadüfle anladım. Eğer tesadüf etmeseydim o manzaraya muhtemelen fark etmem zaman alacaktı. İşten eve döndüğüm bir vakit Cino için aldığım kemikli etleri vermek adına bahçenin önündeki kulübesine dolanmıştım. Elimdeki etleri yemek kabına bırakıp doğrulduğumda Ayten'i fark etmiştim terasta. Oturuyordu. Başımı kaldırıp ona iyice bakındığımda başını öne eğip dizlerinin üzerindeki kitaba bakındığını görmüştüm. Sanıyordum ki kitap okumayı sevmiyordu, sevemiyordu lakin hayır, bunu bana bir şeyler okutmayı sevdiği için söylediği bir yalan olduğunu kavramıştım.

Onu devam eden tüm günlerde işten gelir gelmez böylesine uzun uzun izledim. Hayat bir baş dönmesi gibi etrafında akıp duruyorken sığındığı tek şey kitaplardı. İlk soğuğunu atmış suyu, terasın demirlerine dayanmış çıplak ayakları, gergin bacakları üzerine koyduğu kitabı, üç canı ve okuduğu farklı hayatlarla başı yeterince kalabalıktı Ayten'in o sıralarda. Benden aşırıldığı kitapları ustalıkla saklıyor, okumayı bitirince yerlerini kaybettiği için raflara rastgele yerleştiriyordu. Belli ki kitap okumayı sevmeyişini alenen belli ettiği gibi okuma alışkanlığı kazanmasını da belli etmeye çekiniyordu. Biliyordum onu, tanıyordum. Dikbaşlılığı ve keçi inadı kendisiyle çelişmesinde bile ağzıma sakız olmaktan çekinmesine neden oluyordu.

Sonbahar soğukları başlayana dek onu terasta kitap okurken izledim. O başka hayatlara daldı, ben de ona. Onu okuduğu kitaplardaki

binlerce hayat kadar çok sevdim. İş çıkışları onu izlediğimin hiçbir şekilde farkına varmadı.

Dördüncü aydan sonra karnındaki büyüme daha da fark edilir olmuştu Ayten'in. İki bebek daha şimdiden onu zorlar hâle gelmişti. Fakat üçüncü ayma kadar olan o ani parlamaları veya duygusallığı kalmamıştı. Yalnızca Neşe'yle telefonda konuşurken sinirlenip el âleme sövüyor, hüzünleniyordu. Elif teyzeyle bebekler için bir dünya şey diyorlardı her gün. Bazen Ajda geliyor, yeğenleri için torba torba oyuncak getiriyordu. Daha bebekler doğmadan bir dünya oyuncakları olmuştu. Ayten'in güllerini kuruttuğu odanın bir köşesinde bebeklerin oyuncakları duruyordu şimdi.

Evet, meselelerden biri de bebek odasının neresi olacaktı. Ayten gül odasının olmasını istiyordu. Hem yatak odasının yan tarafıydı hem de güneş alıyordu. Akın ise pek istekli değildi o odanın olmasına çünkü çalışma odası da bu odanın hemen çaprazındaydı. Fakat Zümrüt'ün hakkı vardı, o oda bebekler için kesinlikle her açıdan daha uygundu.

“O zaman ben tavan arasındaki odayı çalışma odası yapmaya başlasam iyi olur yavaştan,” dedi Akın.

“Ben de yardım ederim sana,” dedi Ayten fakat Akın kesinlikle karşı çıktı.

“Hamile hâlinle ne yardımı Allah aşkına Zümrüt? Ben hallederim.”

Ayten artık kendini yavaş yavaş işlevsiz hissediyordu. Beşinci ayna girerken yorulmaları başlamıştı. Akın yukarıdaki odaya taşıyordu çalışma odasını. Ayten durup onu izliyordu bazen elinde elmasını kemirerek. Birkaç hamal çağırıp kitaplığını ve masasını taşıdı yukarıya en sonunda. Koca tavan arası şimdi eşyalarla daha bir güzel görünmüştü gözüne Ayten'in. Onu ilk kez burada yanağından öptüğünü hatırladı. Sonu hüsrarla biten ilk yanak öpücüğü... “*Sevmiyorum seni, hiç sevmeyeceğim!*” diye bağırarak serseri Akın! Aynen, iyi ki hiç sevmeyecekti. Yoksa nasıl iki çocuk yapsındı sevmeden?

Bunları düşünerek güldü kendi kendine Ayten. Akın bu esnada kitaplarını raflara diziyordu. Ter içinde kalmıştı, Ayten'in kıkırdadığını duyunca doğrulup nefes nefese ona baktı. “Ne oldu?” diye

sorguladı onun bu gülüşünü. Ayten meraklı gözlerle kitaplığı süzerken elleri arkasında usul usul yürüyordu.

“Yıllar önce bu odada bir delikanlı benim aşkıma reddetmişti, onu hatırladım,” dedi.

Yüzünü buruşturdu Akın. “Pek salakmış,” dedi elindeki romanı bırakıp ona dönerken.

“Yaa,” diyerek uzattı harfleri ağzında Ayten. Uzak bir anıyı hatırlar gibi gözlerini kıstı. “O zaman pek bir kendinden emindi. Pek bir acımasızdı. Onun bana bunları söylediği gece sabaha kadar ağlayıp acıklı şarkılar dinleyerek kendime acı çektirmiştim.”

“Sahiden yaptın mı böyle bir şeyi?”

“Özür dileyeceğine bir de soruyor musun?” diye çıkıştı Ayten sinirle.

Akın güldü. “Kızma, özür dilerim. Ben... Çok karışıktı o zamanlar kafam, biliyorsun, hiç kolay olmadı benim için aşkı kabullenmek.”

“Benim için çok kolaydı sanki! İlk aşkımdın sen benim yahu!”

Akın ona yaklaştı ve kollarını beline sardı. “İlk aşkımdın derken?” dedi sorgularcasına. “Şu an değil miyim yani?”

“Öylesin,” diyerek bakındı Akın’ın yeşil gözlerine. Tavanda yanan ampulün ışığında ne de güzel görünüyordu adamın gözleri.

“Nerede o gencim güzelim naraları atan Zümrüt? Sen de beni çok kırmıştın...”

Ayten ellerini Akın’ın ensesinde birleştirdi. “Ödeşтик o zaman,” dedi alçak fakat işveli bir tonda. Ona yaklaşmak istedi ancak büyüyen karnı adamın karnına değince irkildi ve şaşkınca bakındı Akın’ın yüzüne.

“Bizim veletler daha doğmadan aramıza girmeye başladı,” diyerek güldü Akın ve başını eğip hazla öptü karısının dudağından.

Esasında karnı büyüdüğüçe rahatlık ve konfor sorunu da ortaya çıkmaya başlamıştı her ikisi için de. Bir kere Ayten artık yatakta sarılarak yatamıyordu Akın’a. Bunalıyordu, terliyordu fakat ona sarılmayı da çok özliyordu. Özlediği bir başka şey de yüzüstü yatmaktı. Evet, ilginçtir ki yüzüstü uyumayı bu denli sevdiğini bilmiyordu

karnı büyüyene kadar. Ya sağına ya da soluna yatabiliyor, sırtüstü yattığında beli ağrıyordu.

Altıncı aya girerken çocuk odasını hazırlamaya başladılar. Duvarları sarıya boyamada karar kıldılar fakat bu sarı çiğ bir sarı değildi, oldukça açık, neredeyse beyaza yakın bir sarıydı. Akın, Bari'de dayısıyla boyacılık yaptığından boyada ustaydı. Ayten'inse esasında boyadan tek anladığı bir tahta çubukla ikide bir boyayı kutusunda karıştırmak ve küçük fırçayla elektrik düğmesinin, prizlerin etrafını dikkatlice boyamaktı. Henüz Akın'ın boyamadığı duvarın üzerine elindeki fırçada kalan boyayla Z kalp A yazdı, oklar çıkardı, düğün tarihlerini de düştü, yıldız çizdi, çiçek çizdi.

Gülüşerek düzenlediler bebeklerinin odasını. "Y kuşağı kuşlarının renkli yuvası," dedi Akın odanın boyanması bitince. Onlara böylesine güzel seslenmesi Ayten'in çok hoşuna gidiyordu. İkisi de garip bir heyecanla ve mutlulukla bekliyordu o kuşları.

Bir cumartesi günü de marangozlardan biriyle kocaman bir beşik ve gardırop yaptırmak için görüştüler. Sıkı bir pazarlık yaptı Ayten, allem etti kallem etti, istediği fiyata beşiği ve gardırobunu yaptırdı. Beşik için renkli yastık kılıfları dikti, içlerine yumuşacık pamukları doldurdu. Artık işe çok az gidiyordu ve gittiği zamanlarda iş çıkışında Akın'ın onu almasını bekliyordu. Esasında Elif teyzeyi işe aldığı için çok memnundu çünkü hem ona güvenip dükkânı emanet edebiliyor hem de Elif teyze sandığından daha çok işine yarıyordu.

İşe gitmediği zamanlarda iki veya üç çeşit yemek yapıyor, sonrasında yorulup akşama kadar televizyonun karşısındaki koltukta uyuyordu. Yiyip içip yattığından, kilo alması da kaçınılmaz olmuştu. Doktoruyla konuşarak aerobik yapmayı kafaya koydu. Kendine renkli renkli bir dünya tayt, saç bandajı ve lastikler aldı. Hamile olmasa hulahop bile çevirirdi, üstelik hevesi de vardı çocukluğundan kalma ama işte, yapamadı. Aldığı kilolara aerobikle çare bulmaya çalışsa da nafileydi.

Akşama doğru evden Akın'ın iş yerini arıyordu bazen. Sipariş veriyordu. "Bir bağ dereotu, bir bağ maydanoz, biraz mandalina ama sulusundan, tatlısından olsun Akın, sonra..." Akın bütün bu siparişlerini masadaki not kâğıdına yazıyordu. Dereotlu poğaçaya istemiş

bugün Ayten'in canı. Bir dünya yaptı Akın eve gelince, sonra da sıcak poğaçaları oturup çayla yedi güzelce. Yiyor, kilo alıyorum diye ağlıyor, tekrar yiyordu. Kalçaları ve göğüsleri iyice büyümüştü.

Akın ise onun kilo almasının gayet normal olduğunu, neticede iki bebeği birden beslemenin zor olacağını biliyordu. Ayten'in bu hâli onun çok hoşuna gidiyordu. Dizilere merak salıyor, dizi karakterlerine sinirlenip hüzünleniyordu. Bu aralar favorisi Çalığışu Feride'ydi. Kamran'a kızgınlığından Akın'a yakınıyordu. Dediğine göre Feride'ye davranışları kötüydü, çapkınlığı bunaltıcı, dili de yılan gibiydi. Feride'nin bahtsızlığına ağlıyor fakat ikisinin arasındaki çekimi de sevdiğinden bir şey diyemiyordu. Akın pek dizi izlemezdi, genellikle Ayten izler, ona anlatırdı ki bu anlatma eylemi Ayten'in en sevdiği aktivite olmuştu son zamanlarda. Bülbül gibi şakıyıp tüm dizi karakterlerinin şeceresini döküyordu Akın'ın önüne. Akın bazen onun nasıl tüm bunları aklında tutabildiğine şaşıyordu. Bitmek tükenmek bilmeyen bir anlatma isteği... Oysa onu ilk tanıdığı zamanda nasıl da sessiz, konuşmaya, hatta bakmaya bile çekinen bir kızdı. Şimdi bülbül gibi şakıyor olması, ona her şeyi anlatması, anlattıkça huzurla dolması onu mutlu ediyordu. Ayten değişmişti. Ayten çok güzel bir kadın, çok güzel bir eş olmuştu ve çok güzel de bir anne olacaktı, biliyordu.

İzmir'den Vahit dede aradığında ve onlara Ayten'den bahsederken, "Çok iyi, çok güzelleşti," veya, "Çok güzel bir anne olacak, merak etmeyin," diyordu. Marco dede bebekler doğduğunda mutlaka kendisinden torunların fotoğrafının olduğu bir mektup yollamasını istiyordu. Türkan yengeler ise bizzat İstanbul'a geleceklerdi doğumun olacağı zaman.

Akın, Ayten'in her hâlini hem fotoğraflıyor hem de video kamera ile kaydediyordu. Son aylarında kocaman olan karnına sarılarak videolar, fotoğraflar çekmiş ve fotoğraflar için kocaman iki albüm almıştı. Yeni yıla evde tombala oynayıp, kocasının dizlerinde yatıp televizyona bakarken uyuklayarak girdi. Ocak ayında kahverengi kartulumunu giyinerek yalının bahçesine çıktı, kocasına poz verdi. Karnı o kadar büyümüştü ki bahçeye yaptıkları kardan adamın gövdesi gibi olmuştu.

Cino'yla sarılıp oynarken, bahçedeki çıplak ağaçların üzerindeki karları silkelerken, burnu soğuktan kıpkırmızı olmuşken, çocuk gibi ağzını açıp diliyle kar tanelerini yakalamaya çalışırken bir dünya fotoğrafı oldu.

“Resmen yarım dünya gibiyim!” diye sızlanıp duruyordu Ayten. Oysa onun yarım dünya dediği, Akın'ın tüm dünyasıydı.

Doktor kontrollerine gide gele ve bebeklerin kalp atışlarını duydukça ikisini de heyecan basıyordu. Bebekler şubat sonu mart başı gibi annenin karnından alınacaklardı. Normal doğum Ayten için riskli olacağından sezaryen doğum yapılması kararlaştırıldı. Bir de bunun korkusu sarmıştı Ayten'i. Fakat bebekler içinde kalacak değillerdi ya, elbette bir şekilde doğacaklardı. Akın her türlü destek olacağını söylüyor, onu teskin ediyordu.

Yedinci ayında duş almak, giyinmek gibi basit eylemler bile ona zor gelmeye başlamıştı. Akın tüm bu eylemlerde Ayten'in eli kolu olmuştu. Duş teknesine bir sandalye koyuyor, Ayten'i üzerine oturtup onu güzelce yıkıyordu. Omuzlarını, belinin yanlarını ve bacaklarını ovuyor, ona masaj yaparak iyi hissetmesini sağlıyordu. Esasında bebekler daha doğmadan karısına bebek gibi bakmayı öğrenmişti Akın. Banyo sonrası onu giydirip saçlarını taramasına, kurutmasına yardım ediyordu.

Akın'ın saç ve sakal kesimini de Ayten yapıyordu. Akın bir sandalyede otururken Ayten onun etrafında dönüp durarak saç uçlarını kırıyor, usturayla sakalını düzeltiyordu. Bütün bunları yaparken öne çıkan sivri karnı durmadan Akın'ın omuzlarına çarpıyor, karı koca buna katıla katıla gülüyordu.

Gece uykuları tam bir işkenceydi. Sürekli gelen idrarı, terlemeleri, ne yana dönse bir türlü rahat bir pozisyona kavuşamaması, sabaha karşı nefes nefese kalıp yatakta oturması, bazen ağlaması, sızlanması... Fakat tüm bunların yanı sıra, artık bebekler tamamen varlıklarını göstermeye başlamıştı. Önce karnının sol tarafındaki kıpırdanmayı fark etmişti Ayten. Gecenin saat üç buçuğunda, birden hareket etmişti bebek. Hemen elini oraya koymuştu. Besbelli, tekmeliyordu. Akın'ı uyandırmış, hatta adam ayılamadan onun bir

elini tutup karnının soluna koymuştu. Afallayan Akın hem kendine gelmeye hem de neler olduğunu anlamaya çalışmıştı.

“Bak, bak hareket ediyor!” demişti heyecanla Ayten. Akın neredeyse bir dakikaya yakın eli Ayten’in karnında bir hareket beklemişti fakat beklediği hareket gerçekleşmemişti.

“Olur böyle şeyler, doktor demişti ya...” diye mırıldanmıştı Akın uyku mahmuru bir sesle. Sonra yeniden uykuya dalmıştı.

Ocak ayında Neşe bir kız bebek dünyaya getirdi. Adını Asude koydular. Çok sevinmişti Ayten. Doğum için İstanbul’a gelmişti Neşe. Birkaç gün sonra hem bebeği görmeye hem de Neşe’ye geçmiş olsun demeye gittiler. Canan tüm ilginin kız kardeşi Asude’de toplandığını görünce çok üzölmüş, ağlamıştı. Ayten’in şişkin karnını da görünce hepten kendi içine kapanmıştı. Fakat Akın’ın ona bir sürü güzel çikolata, lokum ve oyuncak getirdiğini görünce biraz yatıştı. Bütün gece Akın’ın yanından kalkmadı.

“Akıncım, beni daha çok sever, değil mi?” diye diye sokuluyordu Akın’a.

“Canan, rahat bırak Akın amcanı! Kukumav kuşu gibi tünedin adamın tepesine!” diye paylıyordu onu Neşe.

“Kızma yahu Neşe,” diyerek karşı çıkıyordu Akın. “Akın amcan tabii seni daha çok seviyor Canancık. Asude de kim, ondan önce sen vardın bir kere!”

Küçük bir çocuğu kelimelerle mutlu etmek bu kadar kolaydı. Canan, Akın’ın bu sözleriyle dünyalar onun olmuşçasına sevinmişti. Ayten ve Neşe mutfakta sohbet ederken Neşe Canan’ın kıskançlığından yakınıp duruyordu. “Çok kıskanıyor kardeşini cicim, biz bu kadar kıskanacağını tahmin bile edemedik. Asude eve geldiğinden beri babasına küstü. Yusuf o üzölmesin diye kucağına bile alamıyor bebeği.”

Ayten ise mahzun mahzun gülümsüyordu. “En azından onu kıskanacak bir ablası var,” dedi dalgın dalgın Leyla’yı kastederek. Neşe üzölmüştü. Elini tuttu, okşadı.

“Bebeklerin sıhhati nasıl?” diye sordu konuyu değiştirerek.

“İyi, biri çok hareketli, diğeri uslu olacak sanırım.”

“Hep öyle olur ikizlerde. İsim düşöndünüz mü?”

Ayten alt dudağını dişleyip omuz silkti. “Hayır,” dedi sonra.

Neşe şaşırıldı. “Ee, bebeklerin doğmasına şunun şurasında ne kadar kaldı? Akın da mı hiç düşünmüyor?”

“Yok, o düşünüyor. Nazlı veya Nazan koyacakmış. Erkek olursa da ben koyacağım, öyle anlaştık. Fakat ben düşünmedim işte.”

“Deli! Ben olsam didik didik isim arardım. Biz Asude’nin ismi için ne kadar aradık bir bilsen.”

Kıkırdadı Ayten. “Asude’ye karar verdiren ne oldu peki?” diye sordu.

“İsim aramaktan bıkmam ve rastgele seçmem!” dedi Neşe elini sallayarak.

“Aa, sen ciddi misin?”

“Elbette. Üzerine çok düşündük fakat işin içerisinden çıkamadık. Biz de bir akşam oturduk on isim yazdık kâğıtlara, Canan’a seçtirdik ve kâğıtta çıkan ismi koyduk.”

İki kadın buna katıla katıla güldüler. Asabı bozulmuştu Ayten’in. Aynısını kendi bebekleri için yaptığını düşünmeye çalışınca neredeyse çatlayacaktı gülmekten. Hele Cino’ya seçtirdiğini düşünmesi... En sonunda kahkahalarına Akın ve Yusuf gelmişti salondan. Ayten koca karnını tuta tuta gülüyordu. Akın onun bu mutlu hâlinin sebebini anlamasa da gülümsedi. Kendilerine anlamaz gözlerle bakan iki şaşkın adamı görünce kızlar daha da kahkahaya boğuldu ama ikisi de açıklama yapamadılar.

Ayten ördüğü pembe bebek battaniyelerinden birini ve bir çift kuzulu bebek patiğini de Asude bebeğe hediye etti. Tıpkı Canan gibi sapsarı, beyaz tenli bir bebektir Asude de. İncecik sesi ağlarken çatallaşıyordu. Akın ilk kez bu denli küçük bir bebek görüyordu ömründe. Kendi bebekleri de böyle mi olacaktı? İster istemez gözü korkmuştu. Oysa Mete’yi hatırlıyordu, Mete de bu kadar küçük müydü? Ne tuhaftır ki kıyas yapabildiği tek bebek Mete’ydi. Yavuz’un oğlu... Hâlbuki eğer Leyla’yı görebilseydi ilk onu düşünürdü.

O akşam Yusuf’un teyzesi Gönül ablalar da oturmaya gelmişlerdi. Gönül abla ve Ayten birbirlerini görünce duygulanıp biraz ağlaşmışlar, sıkı sıkıya sarılmışlardı. Eski yaşanılanlar şimdi ne de uzakta gibi duruyordu fakat bazı yaralar hâlâ dün açılmış gibi tazeydi.

Karacalardan hâlâ haber alıyormuş Gönül abla, Yavuz Bey öncekine göre daha iyiymiş. Jale Hanım onu evlendirmek istiyormuş ama Yavuz Bey evlenme niyetinde değilmiş.

“Mete?” diye sormuştu Ayten diğer şeyleri umursamayarak. “Ya Mete nasılmış? Büyümüştür, koca adam olmuştur...”

“Büyümüş, okula başlayacakmış işte.”

Eve dönerken Ayten sürekli Mete’yi düşünüyor, Akın da onun sessizliğinden Mete’yi düşündüğünü anlıyordu. “Mete iyi,” dedi ona bir ara.

“Ne?” diye sorguladı Ayten onu. Ardından, “Sen nereden biliyorsun?” diye sordu.

“Selim’le rastlaştık geçenlerde. O da iyi olduklarını söyledi.”

“Selim Bey burada mı? İngiltere’ye taşınacaktı hani?”

“Gitmemiş henüz.”

Ayten’in tüm düşünceleri farklı bir yöne kaymıştı şimdi. *Nergis’e*. Üzerinden çok zaman geçse de Akın’la beraber gazinoya eğlenmeye gittikleri o akşamda Selim Bey’in ve Nergis’in birbirlerine bakışlarını hatırlamıştı ister istemez. Ürperdi. Nergis’in içerisinde bulunduğu hayat onu korkutuyordu. Ne yapıyordu bu kız Allah aşkına? Hiçbir şeye akıl sır erdiremiyordu Ayten. Basına düşen haberleri, kocasıyla iyi bir evliliği olduğunu söylüyordu fakat görünen hiç de öyle değildi, Nergis alenen mutsuzdu. O hâlde bu evliliği neden sürdürüyordu?

Sekizinci ayda karnı neredeyse çatlayacak gibi şişmiş ve gerilmiş, üzerindeki damar ağları belirginleşmişti Ayten’in. Artık kesinlikle evden çıkamıyor, gerekmedikçe yürüyemiyordu. Ayak bilekleri ve baldırları şişmişti, sürekli hafif yatar pozisyonda oturmaktan ve belinin iki yanına yastıklar sıkıştırmaktan yorulmuştu. Nefes egzersizleri yapıyor, sakın kalmaya çalışıyordu. Göğüsleri de artık yavaş yavaş dolgunlaşmaya başlamıştı. O kadar ilginç bir görünümdeydi ki ayna karşısına geçip kendine, karnına bakıyor, bedeninin bu denli değişebildiğine inanamıyordu. Boyu kısaydı, kilo alıp üzerine kocaman da bir karna sahip olunca yürüyen bir yuvarlak lokuma dönmüştü.

Bebekler onun ve Akın’ın sesine tepki veriyorlardı artık. Ayten boş boş sürekli onlarla konuşuyor, karşılığında birkaç kıpırtı ve tekmelenme alıyordu. Karnının solundaki kimdi, bilinmez fakat o

özellikle Akın'ın sesine çok fazla tepki veriyordu. Akın iyice yaklaşıyordu Ayten'in karnına, güzel güzel sözler söylüyor, dokunuyordu. Karşılığı mutlaka bir kıpırtı veya karnına tekme oluyordu.

Şubat sonuna doğru bebeklerin doğum gününü kararlaştırdılar. Doktor 4-7 Mart arasında sezaryene alabileceğini söylemişti onlara. Bir an önce bebeklere kavuşmak istediğinden ikisi de 4 Mart'ta karar kıldılar fakat doktor onları erken doğuma ve sancılanmaya karşı uyarmış, tedbirli olmalarını söylemişti. Bebek çantası hazırlamışlardı bu yüzden beraber. Ayten için hastane çıkışı kıyafetleri, tarağı, tokası, terlikleri, yün çorapları ve kırmızı kurdelesini; bebekler için iki takım yeni doğan kıyafeti, şapkaları, eldivenleri, çorapları, bebek bezleri...

Akın ve Ayten her an hazırlıklılardı bebeklerin gelişine. Heyecanlı ve mutlulardı, Ayten ayrıca korkuyordu da. Kolay şey mi, bıçak altına yatacaktı. Artık kesinlikle geceleri uyuyamıyordu. Nefes nefese kalışları ve hareket kısıtlılığı onu tüketiyordu. Yalnızca duş aldığı gecelerde bir nebze daha rahat uyuyordu, bu sebeple Akın onu seve seve yıkıyor, giydiriyordu. O da izin almıştı bu hafta iş yerinden. Bebeklerin doğumu için bekliyordu.

2 Mart'ı 3 Mart'a bağlayan gece Ayten'in sancıları tuttu fakat geçeceğini düşündüğünden gece on ikiden bire kadar bekledi. Akın çoktan uyumuştı, oda karanlıktı. Ayten yatakta oturdu, karanlığa bakındı bir süre. Oturmak hiç iyi gelmiyordu ona, bebekler kasıklarına baskı yapıyor, canı yanıyordu. Yatak karyolasının demir başlığına yaslanıp sesli bir soluk bıraktı. Bu soluğu Akın duymuş, hemen dönmüştü.

Uyku mahmuru bir sesle, "Zümrüt, iyi misin?" diye sormuştu fakat Ayten onu yanıtlamadı, karnındaki kıpırdanmanın ve sancıların geçici mi veya giderek artan sancılardan mı olduğunu anlamaya çalışmaktaydı. Akın onun sesli sesli nefes almasından korkup hemen ışıkları açtı. Ayten yatakta bacaklarını açmış, oturuyor, karnına bakarak soluklanıyordu. Şokta gibiydi. "Zümrüt?" diyerek yanına sokuldu ve yüzünü tuttu onun Akın. "Sancın mı var?"

Ayten gözlerini kaldırıp ona baktı. "Korkuyorum," diye mırıldandı sesine korkusunu yayarak.

Akın ellerini tuttu sıkıca. “Ben yanındayım, bir şey olmayacak. Bebeklerimizi sağlıklı alacağız kucağımıza, sakın ol,” diyerek onu teskin etmeye çalıştı. Ellerini, avuç içlerini öptü.

Ayten, “Akın... Ya onları da...” diyecekti, Akın onun sözünü kesti: “Hayır Zümrüt, hayır. Lütfen böyle şeyler düşünmekten vazgeç. Yok öyle bir şey.” Ayten’in saçlarını okşadı. “Düşünme bunları. Ben artık yanındayım, hiçbir yere gitmiyorum, ömür boyu seninleyim. Sizinleyim.”

Ayten sert bir nefes daha bıraktı. “Sancım var biraz,” dedi en sonunda. Akın hemen kalkıp giyindi, ardından Ayten’in giyinmesine yardım etti. Bebek çantasını, Ayten’in kimliğini ve çantasını aldı, en son Ayten’in ayakkabılarını giydirdi ve evden çıktılar. Saat gece- nin bir buçuğuydu, Akın telaşla sürdü aracı hastaneye. Bu esnada Ayten’in doğum sancıları da sıklaşmış, kalbi korkuyla atmaya başlamıştı.

“Korkuyorum,” diyordu Ayten sürekli. Akın onu nasıl teselli etse bilemedi. Hastaneye varana kadar bilinçsizce onu yatıştırmaya çabaladı yalnızca.

Hastaneye vardıklarında hemen doktor arandı. Akın telaştan ne yapacağını bilemiyor, Ayten’in eline sıkı sıkı sarılıp saçlarına öpücükler bırakıyordu. Karısının gözlerinde ilk kez bu denli gerçek bir korkuya şahit oluyor, bir yanı çok üzülmüyordu onun bu bakışına. Sancılar sıklaşınca acilen doğumhaneye alındı. Doktor da apar topar gelmişti. Doğumhane kapısında bir an tek başına kalakaldı Akın. Telaşla volta atmaya, sürekli kapıya bakınmaya başladı. İçinden çok kez dua etti. *“Allah’ım, ne olur onları sağ salım kucağıma almayı nasip et, eşimi de sağlıklı oradan çıkar. Allah’ım, ne olur onları bana bağışla... Yapayalnızım, bana dayanma gücünü ve sabrını ver.”*

Türkan yengeler, 4 Mart’ta gerçekleşmesi kararlaştırılan doğum için bu sabah yola çıkacaklardı fakat bebekler daha hızlı çıkmış, erken doğmaya karar vermişlerdi. Onları aramayı düşündü önce Akın fakat buradan ayrılamaz, karısını ve bebekleri bırakamazdı. Yapayalnızdı. Ömründe onca şey yaşamış, tutuklanmış, dayak yemiş, vurulmuş, hatta sakat kalmıştı fakat ilk kez bu denli korkuyordu.

Doğumhanenin kapısında korku ve heyecanla dolaşırken bir yandan da içeriye giren hemşirelere bakındı meraklı gözlerle. Bir hemşireyle Ayten'i hangi odaya alacaklarını konuştu, giriş bilgilerine göre üst kattaki hasta odalarından birine koyulacaktı. Kolunda dolu bir bebek çantası ve karısının çantasıyla bekledi durdu. Gözü de bir yandan bileğindeki saatindeydi. Boş boş karısının çantasını açtı, nüfus cüzdanına bakındı. *Zümrüt Ayten Tamtürk*. Adının üzerini karısının yanağını okşar gibi sevdi.

Nihayetinde bebekler sağlıklı dünyaya geldi. Hemşirelerden biri bu kutlu haberi Akın'a getirdiğinde Akın hemen nüfus cüzdanını çantaya koymuştu. "Gözünüz aydın, bir kızınız ve bir oğlunuz oldu," dedi sarışın hemşire gülerek ona.

Dünyalar Akın'ın olmuştu sanki. "Görebilir miyim?" diye sordu heyecanla. O kadar heyecanlandı ki omzuna asılı bebek çantasını düşürdü. Yerden kaldırırken "Sağlıkları iyi mi? Kiloları?" diye sordu.

"Gayet iyiler. Yalnız kız biraz daha küçük, onu birkaç gün burada müşahede altında tutacağız zannediyorum ki. Doktorunuz bilgilendirecek sizi."

On beş dakika sonra doktor çıktı. Akın, doktora sıkı sıkı sarılıp teşekkür etti. Oğlu iyi durumdaymış fakat kızının ciğerleri biraz zayıf olduğundan onu kuvöze almışlar. Akın Ayten'i sordu hemen sonra. "Anne de gayet iyi. Kendine gelir yakında," diyerek onun içini rahatlatmıştı doktor.

Oğlu annesinden önce odaya geldi. Minicik, bembeyaz bir şeydi. Akın hiçbir şey söyleyemeden minik bebeğe bakındı önce. Nefes alıyor muydu bu küçücük şey? Evet, elbette alıyordu. Küçük göğsü hafifçe inip kalkıyordu. Kendisine mi benziyordu yoksa Akın'a mı öyle geliyordu? Alt dudağı belirgin, üst dudağı ise içe çekilmişti. Minicik burnu, açık bir alnı vardı.

"Bebeğin başka kıyafetleri varsa giydireyim onları, saralım iyice," dedi hemşire, Akın bebeği incelerken. Hemen çıkardı beyaz bebek takımını. Hemşire bebek görmeye o kadar alışkındı ki kolaycacak, sanki elinde tuttuğu minik bir bebek değilmişçesine giydirdi bebeği. "İsmi ne koyacaksınız?" diye sordu bebeği battaniyeye iyice sararken.

“Bilmiyorum...” dedi Akın gülerek. Gerçekten bilmiyordu. Kız olursa Akın, erkek olursa Ayten koyacaktı ismi fakat ikisi de doğacak bebeklerin bir kız bir erkek olacağını düşünmemişti. “Kızım nasıl? Onu da görebilir miyim?” diye sordu Akın.

“Tabii, görebilirsiniz fakat kucağa almanıza izin veremeyiz henüz.”

Bu esnada Ayten’i odaya getirdiler. Hâlâ baygındı. Onu getiren hemşirelerden biri, “Yavaş yavaş kendine gelecektir,” dedi Akın’ın şaşkın bakışları üzerine. Akın, hemşire ve hasta bakıcılara tek tek teşekkür etti. Hemşire yeniden geleceğini söyleyerek odadan ayrıldığında üçü yalnız kalmışlardı.

Akın yeniden bebeğe baktı. *Bir oğlum oldu işte*, diye düşündü. *Akça pakça, alnı açık, yiğit ve mert bir oğlum...* Yaklaşıp oğlunu dikkatlice kucağına aldığı anda bebek ağlar gibi mırıltılar çıkardı. Korktu. Minicikti. İnanılmaz derecede küçük, buruş buruş fakat beyazdı. Sağ elinin işaret parmağını bebeğe uzatınca bebek cılız bir kuvvetle tutundu onun parmağına. İncitmemeye çalışarak boynunu eğip sarıldı bebeğine. Ayten’e baktı sonra. Usulca yürüyüp bebeği onun boynunun girintisine bıraktı, bir kolunu da bebeğe sarmasını sağladı. Elinin tersiyle karısının yanaklarına dokundu, buz gibiydi. Telaşa kapıldı. Soymuşlardı onu. Kıyafetleri yanındaydı, fazladan çorabı da vardı. İlkın çoraplarını giydirdi ayaklarına. Ayten bu esnada gözlerini açmıştı.

Akın gülümseyerek yeniden baş ucuna geldi. “Geçmiş olsun karıcığım,” dedi ona gülerek. Eğilip öptü saçlarından.

Gözlerini zar zor açıyordu Ayten. Kendine gelmesi zaman alacak gibiydi. Akın’ın sesini bile algılamakta güçlük çekiyordu. Yutkundu, başını oynatmayı denedi. Biraz oynatabilseydi kafasını, yanı başında yatıyor olan oğlunun farkına varacaktı fakat başaramadı, yeniden gözlerini yumdu. Bu şekilde iki kez daha gözlerini açıp kapadı, gözlerini üçüncü açışında nihayet kendisine gelebilmişti. Kendine gelmesinde biraz da oğlunun mırıldanır gibi ağlayışının etkisi vardı.

Başını çevirip bakınca oğlunun yanında olduğunu gördü, burnunun direği sızladı. Ancak hemen toparlandı. “Diğer bebek nerede?” diye sordu. Sesi tarazlı ve kısıktı. Akın’a baktı.

“Onu kuvöze aldılar, biraz minik doğmuş diğerine nazaran. Birkaç gün bekletecekler,” diye açıkladı. Ayten’i telaşlandırmamak adına ciğerlerinde sorun olduğundan bahsetmemiştir. Hem doktor da iyileşeceğini söylemişti.

Ayten’in yüreğini bir korku sardı bu sözlerle. Aklına hemen Leyla geldi, gözleri doldu ve çok geçmeden ağlamaya başladı. Akın onu teselli edecekken odaya hemşire ve doktor geldi. Bebekler hakkında onları bilgilendirdi. Kızları iyiydi, yalnızca birkaç gün daha kuvözde kalmalıydı. Oğlu da iyiydi. Ayten o an öğrendi kuvözdekinin kız, yanında yatanın erkek bebek olduğunu, içine bir sevinç yayıldı. Bir kız ve oğlan annesiydi artık. Doktor, emzirme süresi, bebeklerin bakımı ve Ayten’in dikişleri hakkında bilgi verdikten sonra odadan çıktı. Akın Ayten’in uzun geceliğini giyinmesine yardım ederken hemşire de bebeği emzirmesi için Ayten’e yardım etti.

Akın’ın derdi kızını görmektir. Onu göremediği için meraklıydı hâlâ. “Kızımı görme şansım var mı?” diye sordu. Bu defa sorduğu başka bir hemşireydi. Fakat sorar sormaz pişman oldu çünkü Ayten’i ve oğlunu burada bir başlarına bırakıp gidemeyeceğini düşündü.

“Görebilirsiniz tabii,” diye yanıtladı hemşire onu.

Akın Ayten’e baktı. Ayten iyiydi, karnındaki kesik acısını yavaş yavaş hissetmeye başlıyordu. “Git bak,” dedi kolunu oğluna sararak. “Git bak kızımıza, sonra gelip anlat bana onu, hadi.”

Bu sözden sonra Akın duramadı, kalktı. “Hemen dönerim,” dedi ancak ne kadar hemen olacağı meçhuldü. Ayten’se oğlunu emzirmeye çalışıyordu hâlâ. Süt gelmiyordu göğsünden. Hemşire yardımcı oluyor, göğsünü sıkarak süt gelmesi için masaj yapıyordu. Bebeğe nafile bir çabayla emmek için ağzını açıyordu.

Uzun süre oyalandıktan sonra en nihayetinde biraz da olsa sütü geldi Ayten’in. Oğlu emebildiği sütle rahatladı, Ayten de rahat bir nefes aldı. Çok uğraşmışlardı. Hemşire, “Ne olacak bu küçük beyin adı?” diye sordu Ayten’e.

Ayten, bebeğe baktı. Bebeğin dudakları, çene ve alın yapısı Akın’a ne çok benziyordu. Çok sevindi kocasına benzediği için. İçi sıcacık oldu bu benzerliğe. Ne olabilirdi ki böylesi yakışıklı bir eşin çocuğunun adı? Feraha ermek anlamına gelen bir beyazlığı çağırıyordu

kafasında bu bebek. Koyu renk, az ama öz saçları vardı, dağınıktı. Başına buyruk... Parmak uçlarıyla bebeğinin saçlarına dokundu.

“Özgür,” dedi ansızın. Oysa bu ismi hiç düşünmemişti. Klasik, sıradan isimler koyabilirim demişti hep. Ahmet, Cahit, Seyit, Mert gibi isimler... Fakat öyle bir andı ki bu, aklına tüm o bildik isimler gelmemiş, yalnızca Özgür gelmişti. Yaşadığı onca şeyden sonra aşkı bulması, yitirmesi, uğuruna yeniden kazanmak için çırpındığı aşkı ve nihayet kavuşmasına da Özgür adını vermişti. Şimdi kucağında uyuyan oğluna da aynı ismi veriyordu. Çünkü tüm o yaşanmışlıklar gibi Özgür bebek de artık ondan bir parçaydı. Somut Özgür ve soyut Özgür.

“Maşallah, Allah analı babalı büyütsün,” dedi hemşire, Özgür bebeğe bakarak.

Akın da camın ardından görebilmişti minik kızını yalnızca. Küçücüktü, Özgür’e oranla daha küçük ve daha kırmızıydı teni. Kopkoyu saçları vardı, yine Özgür’e oranla daha koyuydu saçları. Yattığı kuvözde ağlamaya çalışır gibi yüzünü buruşturmuştu fakat sesi çıkmıyordu. Ona bakarken Akın ağlamaya başladı. Ah, şu cam olmasaydı arada, kızını da alıp götürseydi ya odaya...

Odaya geri döndüğünde Ayten’in göğsünden zar zor sağılan süt, kızı için hazırlanmıştı. Ayten de kızını göremediği, kucağına alamadığı için ağlıyordu. Akın en azından kızını gördüğü için Ayten hemen ona sordu: “Kızımız nasıl?”

“Minicik,” diyebildi Akın. Gözlerinin akı kızarmış, ağladığını anlamıştı Ayten. Ne duygusal ve özel bir andı onlar için bu.

Sabah oluyordu. Hastane odasının penceresinin ardında yeni bir gün doğuyordu. İkizlerin doğduğu gün 1987 senesinin 3 Mart’ıydı. Akın kızının yüzünü düşündükçe ve nazlı nazlı dudak büzüşünü aklına getirdikçe tıpkı öncesinde dile getirdiği gibi ona Nazan ismini koymayı istiyordu.

Özgür, annesinin başının yanında uyuyordu. Ayten, “Özgür’ün ikinci battaniyesini uzatır mısın Akın?” diye sorunca oturduğu yerden kalkıp battaniyeyi aldı Akın fakat bir an duraksadı.

Şaşkınlıkla Ayten’e bakarken, “Özgür mü?” diye sorguladı.

Ayten gülümsedi. “Adı Özgür olsun istiyorum. Sen ne dersin?”

Akın elindeki battaniyeyi Özgür'e sardı ve bebeğe bakındı iyice. "Özgür Tamtürk..." diye mırıldandı ismi. Şeker gibi yaydı ağzında bu iki kelimeyi, hoşuna gitti. "Güzel. Sevdim."

"Ya sen? Sen ne koyacaksın kızımızın adını? Kız olursa sen koyacaktın..." dedi ona Ayten.

Akın Ayten'in yüzüne baktı, karısının yanağını okşadı. Nazan annesine mi benziyordu? Onun gibi esmer güzeli mi olacaktı? Belki de onun kadar inatçı veya nazlı... "Nazan," dedi bu sebeple. "Nazan olsun istiyorum adı."

Ayten'in asabı bozuldu. Akın onun yüzüne sorgularcasına bakınca, "Nazan bizim köydeki keçileri hatırlatıyor bana. Onlara da Nazan, Nazlı, Sürmeli, Sarıkız gibi isimler koyarlar ya..." diye açıkladı.

Akın içten bir şekilde güldü bu sözlerine onun. "E iyi ya işte, annesi büyük keçi kızı da küçük keçidir," dedi gülmelerinin arasından.

Ayten onun omzuna bir tane vurdu. "Eşşek!" dedi o da gülerek. "Nazan Tamtürk... Değişik bir isim," diye mırıldandı sonra.

"İyi bir değişik mi kötü bir değişik mi?"

"İyi..." Bir rahatlık çöktü Ayten'in üstüne. Oğlunun bembeyaz yüzüne baktı. Çok güzeldi. Bir de kızını görebilseydi...

Akın bir buket kırmızı gül hazırlamıştı Ayten için. Aldığı kırmızı güllerin en özeli ve en değerlisiydi bu buket. Yattığı yatağın hemen yanına koydu gülleri Ayten. Yavaş yavaş yürümeye başladı, Akın eli ayağı oldu bu süreçte onun.

Üç gün kaldılar hastanede. Daha ilk günün akşamı Türkan yengeler bebekleri görmeye gelmişlerdi. Vahit dede çok yaşlı olduğundan gelememişti fakat ikizler için altın yollamıştı. Yaza bebekleri İzmir'e, dedenin yanına götüreceklerine dair daha ilk günden kararlaştırdılar.

Akın ilk gün hemen nüfus müdürlüğünden bebeklerin nüfus kâğıdı başvurusunu yapmıştı. Nazan'ı yanlarına aldıkları son gün karısının kafasına kırmızı kurdelesini takıp pembe geceliklerini giydirdi, hastaneden çıkmadan önce Ayten'in bir kucağına Özgür'ü, diğerine de Nazan'ı bırakıp poz verdirdi, bir dünya fotoğraflarını çekti. Sonrasında Akın aldı bebekleri kucağına, o da hatıra fotoğrafı

çekildi. En sonunda Muzaffer amca -her ne kadar fotoğrafçılığı iyi olmasa da- bu küçük ailenin fotoğrafını çekme görevini üstlendi.

Ev, bebeklerin gelişiyile çok sesli bir kalabalığa ev sahipliği yapar gibiydi. Kış soğuğu henüz geçmediğinden alt katta duran Cino, bebeklerin gelişiyile meraklı meraklı dolanmıştı eve ilk geldiklerinde. Akın bebeklerin kokusuna alışması için onların kirli kıyafetlerini koklatmıştı Cino'ya. Fakat üst kata çıkması yasak olduğundan bebeklerle resmî olarak tanışma gerçekleşmemişti.

Ayten sandığından daha çabuk toparlanmış, Türkan yengenin de desteğiyle bebeklere yetismeye çalışıyordu. Bebekler gerçekten çok küçük ve narinlerdi. Esasında Ayten pek korkmazdı bebeklerden fakat bu minikler onun gözünü korkutmuşlardı küçüklükleriyle. Onları emzirmek adına her kucağına aldığı anda bir yerlerini incitebileceği endişesini taşıyordu. Özellikle Nazan... Emme refleksi bile daha gelişmemişti Nazan'ın. Karnını doğru dürüst doyuramadığından sürekli ağlıyordu. O doymayınca Ayten daha da stresleniyor, o da ağlıyordu.

Akm bu sebeple Özgür'ü daha çok kucağına alıyordu. "Kızımın rızkını hep sen yemişsin içeride Özgür Bey!" diye diye seviyordu oğlunu.

Ev hayatı değişmişti bebeklerin gelişiyile. Yatak odasına koyulmuştu bebeklerin beşiği. Koca beşikte ikisi bir arada yatıyordu. Üzerine ince tül gerilmiş tahta beşiğin içerisinde bebekler neredeyse ufacık kalıyordu. Bütün kıyafetler onlara oldukça bol geliyor, Ayten uzun olan kollarını iki üç kez kıvrıyordu.

Göbek bağları düşmediğinden bebeklerin ilk banyosu özellikle tedirgin ediciydi. Fakat Türkan yenge sağ olsun, o kadar yardımcı olmuştu ki içi rahatlamıştı Ayten'in. Önce Özgür, ardından Nazan yıkandı. Bebekler köpüklenmeden önce tuzla ovuldu. "Kokmasın diye," dedi Türkan yenge gülerek. Durulama suyuna âdetten olduğu için para, altın yüzük ve üç tane pirinç attı. "Malları mülkleri çok olsun, helal paralar kazansınlar inşallah," diye diye bebekleri bir güzel yıkadı.

Türkan yengeler bebeklerin göbek bağı düşene kadar kaldılar orada. Önce Özgür'ün göbek bağı düştü. "Bunu üniversite çatısına

atmak lazım,” dedi Ayten elindeki göbek kordonunu sallayarak. Akın yüzünü buruşturdu.

“Neden?” diye sordu et parçasına garip garip bakarak.

“İleride tahsili iyi olsun diye!”

“Ne alakası var ki?”

“Öyle derler akıllım. Bebeklerin düşen göbek bağını ya iyi bir iş yerinin yakınındaki toprağa gömersin ya da bir yüksekokulun çatısına atarsın ki bebek büyüyünce iyi bir yerde tahsil görsün.”

Tuhaf âdetlerdi bunlar. Akın gülüp geçiyor, Ayten’sse bunları oldukça ciddiye alıyordu. Lohusa şerbetleri kaynatılıp içirildi Ayten için, Türkan yenge bir güzel de Kur’an okuttu. Süt yapıcı ne kadar sebze meyve varsa kilo kilo alındı çünkü Ayten’in sütü yetersizdi. Ajda ve Samet abi de bebekleri görmek için sık sık gelip gitmeye başlamışlardı. Ev tam bir bayram havasıydı yani.

Muzaffer amca mandıradaki işleri boş bırakmamak adına İzmir’e döndü fakat Türkan yenge kaldı. *Ayten ve Akın, bebekler ele gelip iyice toparlanana kadar hayatta onlara bakamazlar*, diye düşünüyordu. Eh, başlarında bir büyük de yoktu ki onlara yol gösterebilir... İçi acıyordu bu genç çiftin her yandan yalnız oluşuna. Kalabildiği yere kadar kalacaktı onların yanında.

Akın ve Ayten için ilk geceler oldukça zorlu geçti. Tek bebek olsa bir nebze bakımı daha kolay olurdu fakat bebek iki olunca hangi birine yetiyeceklerini şaşıyorlardı. Özellikle uykuya çok düşkün olan Akın’a iki saatte bir uyanmak çok zor gelmişti. Ayten birine baksa diğeri ağlıyordu. Nasıl başa çıkacaklarını, ne yapacaklarını önce bilemediler. Fakat sonraki günler bir düzen yakaladılar.

Uykusuzluğa da, açlığa da bebekler sayesinde alışmışlardı. Akın da tıpkı karısı gibi bebek bakımında ustalaşmıştı. Genellikle Nazan’ı annesine bırakıyordu daha narin, daha küçük diye çünkü Nazan’ın yanında kocaman kalan elleriyle onu incitmekten korkuyordu. Nazan adı gibi nazlı bir kızdı, sesinin inceliği, dudaklarını büzüşü, iç çekişi tıpkı adı gibiydi. Özgür’sse kolay kolay ağlamıyordu. O, genellikle uyumaktan yanaydı. Tıpkı Akın gibi uykuya çok düşküncü. Kan şekerinin düşmemesi için onu zorla uyandırıp beslemek zorundaydı Ayten, doktoru öyle söylemişti. Ne yapıp etseler de Özgür’ü

uyandıramadıkları bir gece Akın onun minik çoraplarını çıkarıp ayak tabanlarını çenesindeki yeni çıkan sakallara sürtünce, minik Özgür huylanıp ağladı. Ayten'in bu ağlayışa içi gitse de onu doyurmak zorunda olduğundan bir şey diyemedi.

Gündüzleri Akın yemekleri yapıyor, Türkan yenge ve Ayten de bebeklerle ilgileniyordu. Akın'ın işbaşı yapmasına çok az kaldığından Türkan yenge ve Ayten'in sırtına daha çok yük bineceği kesindi. Bu sebeple Akın, Ayten için ev işlerine ve bebek bakımına yardımcı olacak birini aramaya başladı.

Akın işbaşı yaptığında Türkan yenge ve Ayten'in tüm günü bebeklerle ilgilenerek, koşturmacayla geçiyordu. Öyle ki, Ayten on günde aldığı kiloların bir kısmını bile kolaycacık vermişti. Akın işe aheste aheste gidiyor, akşamları ise eve uçarak geliyordu. Bebeklerin fotoğrafını hemen basmış, cüzdanına ilıstirmıştı. Şimdi o cüzdanda hem sevdiği kadın hem de çocukları yan yana duruyordu.

Nazan ve Özgür'ü banyo yaptırmaya da alışmışlardı. Hangisi uyanıksa ilk o yıkanıyor, hemen karnı doyurulup uyutuluyordu. Akın Nazan için kırmızı, oğlu için de mavi ayaklı tulumlardan almıştı. Tulumların üzerinde kedi ve civciv resimleri baskılıydı. Minicik bedenlerine kocaman olan tulumları heves ettiğı için giydiriyor, bebekler tulumların içerisinde kayboluyordu fakat çok hoşuna gidiyordu bu görüntü.

Bebek bakımı için Muzaffer amcanın tanıdığı, kimi kimsesi olmayan ve iş arayan bir kadın gelmişti eve. Ayten çok titizdi. Kadının şeceresini çıkarmıştı neredeyse. Eli yüzü düzgün, otuzlu yaşlarının sonundaydı. Dediğine göre Muzaffer amcaların da uzak akrabasıydı. Bir kez evlenmiş fakat kocasını beş sene önce bir traktör kazasında yitirmişti. Hiç çocuğı olmamıştı. Adı Gülayşe'ydi.

Ayten'in Mete'ye gelen bakıcıları gördükten sonra pek umudu yoktu bakıcılardan yana fakat yine de Gülayşe'nin yanında kalması, bebek bakımı işlerine yarıyordu. Alt kattaki küçük odayı onun için hazırlamışlardı. Sessizdi, eli çabuktu Gülayşe'nin ve bebekleri çok seviyordu. Ayten'e, "*Hanımım*," diyordu. Kaç kez ona böyle söylemesini tembihlese de Gülayşe'nin dili bir türlü *Ayten* demeye varmıyordu. Ayten kendisine böyle seslenmesinden utanıyordu.

Bahar bebekleri ilk zamanlarda gözle görülür şekilde büyüyordu. Gaz sancıları, açlık ve ağlamalar en büyük sorunlarıydı şimdilik. İki saatte bir emzirmeleri yapılıyor, Nazan için biberona sağlıyordu süt. Özgür annesinin göğsünden emerken Nazan biberona sağılmış sütten içiyordu. Geceleri onu doyurmak babasına kalıyordu. Karınları doyduktan sonra ikinci mesele de gaz çıkarmaktı. Akın kızını omzuna yatırıp pıt pıt sırtına vuruyor, gaz çıkarması için sabırla bekliyordu.

Akın bir gece esnerken Ayten, “Yazık sana Akın Vahit Bey, uykularınızı elinizden aldık,” dedi ona gülerek. Gözlerinden uyku akıyordu resmen.

“Şikâyetçi değilim, en güzel uykusuzluk kızımın olsun,” diyerek yanağını omzunda yatan Nazan’ın poposuna yaslayarak onu seviyordu Akın.

Her şey rutin bir hâl almaya başlamıştı. Ayten, Gülayşe ve Türkan yenge bebeklerin etrafında pervane oluyorlardı. Bir gece bebekler uyuduktan sonra yatakta Ayten, “Kendimi damızlık hayvanlar gibi hissediyorum artık. Yetersizmişim gibi geliyor...” diyerek hayıflandı. Akın onun zorlandığını, Nazan’ın hâlâ göğsünden ememediği için strese girdiğini ve oldukça yorulduğunu anlıyordu.

Kollarını karısına dolayıp onu kendisine çekti. “Asla böyle düşünme,” dedi ona. “Sen mükemmel bir anne oldun.”

“Sen de mükemmel bir baba. Babalık müessesini iyi kotarıyorsun ha Alacalı Bey...” diye fısıldadı Ayten. Dönüp onu öptü. Ah... Onu böylesine öpmeyeli ne çok zaman olmuştu. Sıkıca sarıldı kocasına sonra. Göğsü göğsüne değdiğinde bile içi rahatlıyordu sanki. Güven ve yuva asıl bu göğüste can bulmuştu onun için. Elleri kocasının düğmeli geceliğinin önünden boynuna kaydı okşayarak, ezbere bildiği bir memleketi gezmeye çıkan avare bir gezgin gibi heyecanla.

Birbirlerini öpüp okşarlarken bebeklerden biri ağlamaya başlayınca ayrılmak zorunda kaldılar. Akın kalkıp bakınca ağlayanın Nazan olduğunu gördü. “Al yanak bizi fena kıskanacak anlaşılan,” diyerek güldü. Al aldı Nazan’ın yanakları, tıpkı heyecanlanınca Ayten’in yanaklarının kızarması gibi o da ağlarken kızarıyordu.

“Kıskanç cadı,” diyerek kalktı yataktan Ayten. Beşikte uyuyan Özgür’e baktı. “Bu uykucu da aynı babası!” dedi Özgür’ü işaret ederek.

“Aferin oğlum, hep böyle uslu ol. Bazı güzel anları bölmekten imtina et,” dedi Akın beşikten Nazan’ı alırken. Ayten onun bu konuşmasına kıkırdadı.

“Eh be Akın, el kadar çocuk ne anlasın andan falan?”

Nazan’ı pışpışlarken Ayten’e gözlerinin içi gülerek baktı. “Karımı özlemek suç mu?” Ayten bakışlarını kaçırdı hemen. İki çocuk yapmamış gibi hâlâ utangaç! “Ne o, niye susuyor, gözlerini kaçırıyor-sun?” diye üstüne gitti Akın.

“Şş,” diyebildi Ayten fakat gülümsüyordu. Hatta zorlukla bastırabiliyordu gülüşünü. Akın ona ilerleyip boynunu öptü. “Edepsizleşme!”

“Ne şş?” Bir koluyla belini sardı, kendine çekti. “Başıma gelen en güzel şeysin.” Şakağını, saçlarını öptü. “Teşekkür ederim.”

Ayten geri çekilip onun yüzüne baktı. “Ne için teşekkür ediyorsun?” diye sorguladı anlamayarak.

“Hayatıma anlam kattığın için.” Kızını kucakladı. “Her şekilde,” dedi Nazan’ı öperek.

Sonrasında Akın, Nazan’ı göğsüne yatırdı. Babasının geniş göğsünde minicik kalmış, büzülmüştü Nazan. Dünyanın en güvenli noktası onun için burasıydı hiç şüphesiz. Az evvel annesinin yuvası olan bu göğüs şimdi evladının güvenli sığınağıydı. Nazan karnı doyup gazı çıktıkça burada kolaycacık uykuya dalıyordu. Baba kızın bağlılığı daha o zamandan sıkı ve sağlamdı.

Bütün günleri, bütün geceleri böylesi dolu dolu, böylesi bir tatlı yorgunlukla geçip gidiyordu işte. Bir hafta sonu kapıları çaldığında Gülayşe açmıştı. Ayten, Nazan’ı beşiğe yatırmış, Özgür’ün altını değiştiriyor, Akın çalışma odasında albümleri düzeltiyordu. Gülayşe kapıyı açınca bir süre kapıdaki kişiye bakındı. “Kimi aradınız?” diye sordu.

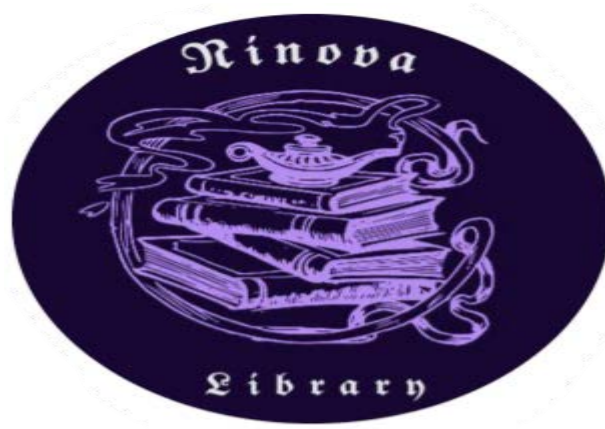
Uzun boylu, eli kolu dolu bir adamdı gelen. Tanıdık bir siması vardı. Adam Gülayşe’yi tanımıyordu fakat eve yardımcı olarak alınan hizmetli olabileceğini düşündü. “Ben...” diye mırıldandı önce

nc diyeceğini bilemeyerek. Yutkundu, kendini toparladı. “Bebekleri görmek için geldim.”

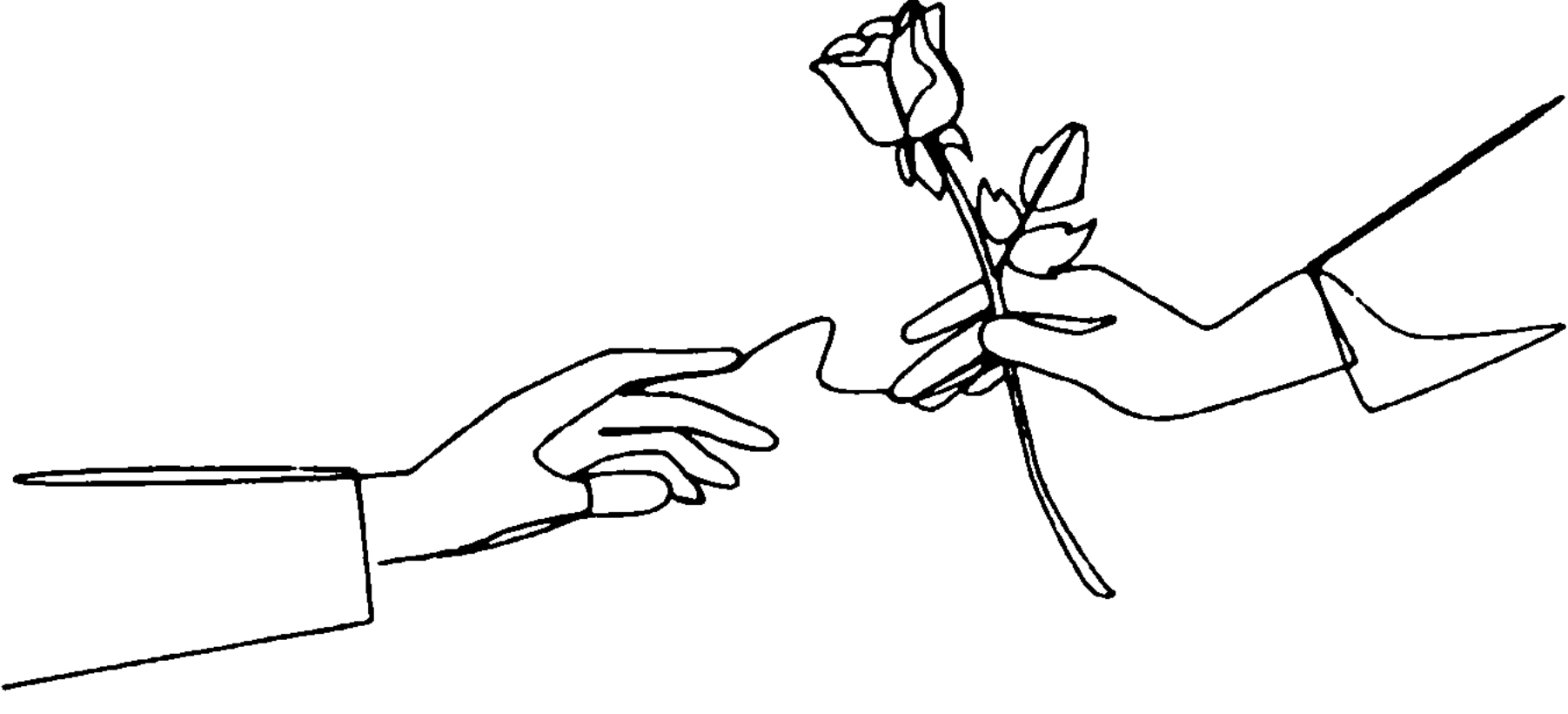
Ayten üst katta Özgür’ün altını değiştirdikten sonra uyuyan Nazan’ı uyandırmamak için Özgür’ü kucağına almış, usulca aşağıya inmişti. Gülayşe hâlâ dönmemişti yanına, meraklandı. Kapıya doğru yürürken, “Kim gelmiş Gülayşe?” diye sorguluyordu ki kapının dışındaki kişiyi gördü, ayakları durdu.

Adam onunla göz göze gelince mahcup bir edayla başını eğip selam verdi. “Merhaba Ayten,” dedi hemen sonrasında ona. Gözü kucağındaki battaniyeye sarılı bebeğe kayd, içindeki tüm buzlar eridi. Derin bir nefes çekti içine, göğsünü şişirdi yaşadığı pişmanlık ve utançla fakat buna rağmen yüzünde yine de bir kibir, zorlukla bastırıldığı, ne yapacağını bilemez o ifade belli belirsiz duruyordu. En sonunda gelişinin sebebini ve mahcubiyetini sesine yansıtarak, “Torunlarımı görmek için geldim,” dedi. “Eğer... Eğer iznin olursa kızım.”

Süleyman Tamtürk’ün seneler sonra terk ettiği yalıya sükûnetle ve barışma vaadiyle gelişi bu vesileyle oldu.

Düzenleme
Ny.ozlem

6. BÖLÜM: MEVSİMİ BAHARDIR AŞKIN

21 Nisan 1987

Yorgunluktan bayılmak üzere olsam da atlayamadım bu güzel tarihi. Bugün evliliğimizin ikinci yıldönümü. İki koca sene devrildi bile. Yaşlanmak şöyle dursun, bebeklerimizle beraber yeniden doğduk sanki.

Ne tuhaf, bir zamanlar bir aile kurabileceğimi, birini bu denli sevebileceğimi hiç düşünmez; aşka korkak yaklaşır, kendimi bir davaya sorgusuz baş koyar bulurdum. Birini sevmek memleket sevgisine benzermiş, bir kadının göğsüne kendimi ait hissettiğimde, geç de olsa anladım. En büyük devrim memleket için yapılır sanırdım, seveda beni gafil avladı ve en büyük devrim bir kadını sevmekle yapılmış, ayrımına vardım.

Her şeyden, belki de en çok kendimden kaçmak için sığındığım o mahallede asıl memleketime kavuştum ben. Pencere arkalarından, sokak rastlaşmalarından, kaçamak bakışlardan kuruldu memleketime ömürlük evim. Derme çatma sanırdım, en ufak bir rüzgârla yıkılacak kadar dayanıksız sanırdım, gelip geçici sanırdım. Oysa memleket bildiğim o kadının göğsüne kurulan bu ev hiç de kolay yıkılmazmış, yaşadıklarımın anladım. Çok yaşamayacağımı, ani bir ölümle sonsuz bir hayata kavuşacağımı düşünürdüm. Oysa sonsuz bir hayata sevdıyla adım attım. Derdim ki bin tane kalbim ve bin tane hayatım olsa, yine de sevemem kimseyi, bende sevmek yetisi yok, olsa olsa memleketi sevmektir bende ki ama o da her şey gibi öldü gitti içimden; intiharlarla, sokak arası kavgalarla, kurşuna dizilen gençlerle ve çoğu da kurulu darağaçlarında asıldı, bazısı parçalandı, bazısı yok oldu, yakıldı, yıkıldı. Bize memleket sevdasından kalan bir avuç küldü. Korktuğum, kaçtığım, anem gibi kendini öldürür sandığım bir kadının koynu yalnızca uzak bir düştü. Buz gibi hapisanelerde, gecesi hiç bitmez gibi görünen daracık hücrelerde, açlıkta ve susuzlukta sevdayı nasıl bulur, hayal ederiz hem?

Üstelik bildiğimiz tek sevda memleket sevdasıyken ve ellerimizden alınmışken... Bize sevdadan düşmez pay, elleri boya kokan, tiner kokan, zamk kokan devrimci delikanlıları kimse sevmez. Babam bile sevmedi, bana kendi kanımdan bile sevgi payı hiç düşmedi.

Fakat olmuyormuş öyle işte. İki kalp, bir sevda edebiliyormuş bu dünyada. Ne bin tane kalbim var ne de bin tane hayatım. Şimdi yalnızca bir tane kalbim ve bir tane hayatım, ikisinde de yalnızca badem gözlü, esmer bir kadın...

30 Mayıs 1987

Saat sabaha karşı dört buçuk. Sanırım bu saatlere kadar bile isteye uykusuz kaldığım en son zaman dilimi üniversitede okurken sınav zamanlarımdı. Hoş, şimdi bebeklerle oyalanmak da bir sınav gibi geliyor bana. Babalık sınavı. Üstelik üniversitede en azından telafisi olan sınavların yanında babalık sınavının pek de telafisi yok çünkü bebekler çok çabuk büyüyor ve sanıyorum ki bu süreçte elimden gelenin en iyisini yapmam, babalık sınavımı geçmem gerekiyor.

Zümrüt'e kalsa benden iyi baba yok. Hatta öyle ki geceleri ona kalkıp yardım ediyor olmam bile gözlerini yaşartıyor. Bana kendi babasını, akrabalarını anlatıyor. Ne bağınaz insanlar, dinledikçe dudak içlerimi yiyorum sinirden. Sevişirken hiçbir şey yok ama çocuk olunca tüm bakım annede... Bir kere benim vicdanım el vermez iki bebeğin mesuliyetini Zümrüt'e bırakmaya. Çok zor. Sudan çıkmış balığa döndük. Emzirmesi, altını değiştirmesi, gazını çıkarması, uyutması derken yetişmek çok zor oluyor hayata. Zümrüt zaten narin, kırılgan bir yapısı var. Nasıl onun bahsettiği o adamlardan olabilirim ki? Yapımda yok.

Üstelik bebeklerle ilgilenmek tuhaf bir şekilde bana huzur veriyor. Tamam; yerli yersiz kussalar da, elime işeyip sıcsalar da, olur olmaz ağlasalar da ne yapayım, seviyorum onlarla ilgilenmeyi. Özellikle Nazan'ı göğsüme yatırıp onunla konuştuğum zaman dilimini çok seviyorum. Özgür bana karşı daha yabani. Aramızda erkeklere özgü bir hiyerarşik savaş var gibi hissediyorum bazen. Çünkü onu ne zaman kucağıma alsam kaşları çatılıyor. Oysa annesinin kucağında ne kadar da huzurlu. Henüz iki buçuk aylıksın sen oğlum, kendine gel...

Ayak seslerini duyunca başını eğdiği defterden kaldırıp kapıya doğru bakındı Akın. Çalışma odasının kapısı usulca açıldı, Ayten'di gelen. Hem de kucağında pembe battaniyesine sarılmış Nazan'la beraber. "Uyumadı, Akın. Seni istiyor sanırım," dedi Ayten yorgun bir sesle. Akın oturduğu yerden kalktı, Ayten bu esnada masanın üzerindeki açık deftere bakındı. Yine yazıyordu anlaşılan.

Akın kollarını uzatarak yaklaştı onlara. "Küçük cimcime," dedi Nazan'ı kucağına alırken. Ayten bu esnada esniyordu. Nazan'ı göğsüne yaslarken, "Hadi, git yat sen," dedi karısına.

Ayten'in canına minnetti. "Battaniyesine sar iyice, üşümesin," dedi gitmeden. Kapıyı usulca çekti fakat kapatmadı.

Akın bu esnada göğsünde kızıyla beraber çalışma masasının başına geçmişti. "Uykuyu pek sevmiyorsunuz küçük hanım, orasını anladık. Fakat gecenin dördünde uyunur..." diyerek Nazan'ın yüzüne bakındı. Ne güzeldi suratı, aynı annesi gibi. İri kahverengi gözleri çipil çipil bakıyordu. Hasbünallah, el kadar bebek, şu saatte hiç böyle uyanık kalır mıydı?

Yeniden göğsüne yasladı onu, iyice sardı battaniyeye. Oturduğu sandalyesinde hafif hafif sallanırken sağ eline kalemmini aldı. Yazısı bozuk da olsa yazmasına devam etti.

Özgür'e laf ediyorum ama Nazan'ın da ondan aşağı kalır yanı yok. Yine uyumamış, elime kaldı. Ah canım kızım, bütün uykularım senin olsun ama uyu yeter ki... Öyle bana bakıyor iki kara göz. Annesi gibi iki minik kara göz daha bakıyor bana artık. Vallahi ne yalan söyleyeyim, kızım bir başka. Karımın kopyası olduğundan mıdır, bilmiyorum. Oğlum ağlarken pek tınlamadığım zamanlar olsa da kızım ağlarken dayanamıyorum, kıyamıyorum. İçimdeki bam teline dokunuyor sanki onun ince sesi. Zümrüt de fark etti bunu, çok kızıyor bana. Ne yapayım, Özgür de pek hoşlanmıyor ki benden! İki kere elime işedi beyefendi. Nispet yapar gibi!

Kızım la mutluyuz biz hem. Babacı yapacağım onu. Ha, Özgür Bey de büyüyüp akıllanınca bizim kervana katılır belki. En sevdiğimiz renk hep mavi olacak. At binmeye götüreceğim onları, lunaparka, elma şekeri yemeye, millî bayramlara, stadyumlara... Dinî bayramlarda el öpmek için yarışacaklar birbirleriyle. Hangisi daha inatçı olur, bilemiyorum.

Fakat görünüşteki gibi olursa Nazan inat konusunda Özgür'e kök söktürürmüş gibi geliyor. Neticede annesi de az inatçı değildi.

Babamı düşünüyorum bu aralar yerli yersiz. Sahip çıkamadığı babalığı üzerine giyinme derdinde şu sıralar. Hem de dedelik madalyasını da göğsüne ilıstırmekte kararlı. Ne hoş, ne cici dışarıdan bakan için fakat hiç de öyle değil. Bana kalırsa babam günah çıkarmak için yaklaşıyor bize. Çok mu katıyım acaba ona karşı diyorum, sonra hemen vazgeçiyorum bu düşünceden. Babam her şeyi bile isteye yapmışken neden katı ben oluyorum?

Bir canım vardı, babam o canı çok yaktı. Bunun suçlusu ben değilim. Anlatamıyorum.

Yine de Zümrüt'le arasını düzeltilmiş olmasına seviniyorum. En azından o mutlu. Babamın sahte sevgisi ona gerçek gibi geliyor. Belki de ben yanıliyorumdur, belki de sahicidir babam fakat umudum yok, babalık müessesesine koyamıyorum onu artık. Babalık kumaşı baştan yanlış dikilmiş onun üzerine. Kıyısından köşesinden kırıp üzerine uydurmaya çalışması eğreti duruyor. Geç kaldın baba, çok geç kaldın... Bunu yüzüne diyemesem de biliyorum ki anlıyor beni. Suskunluğumdan bir şeyleri sezip başını eğiyor.

Geçen geldiğinde torunları kucağındayken fotoğrafını çekmemi istedi, yerimden kıpırdamadım. Zümrüt koştı getirdi fotoğraf makinesini, bana uzattı. Allah biliyor ya, çekmeyecektim ama o uzattığı için, sırf Zümrüt üzülmesin diye iki poz çektim fotoğraflarını. İçim kupkuru baba. İçimde sana sevgi kırıntısı bile yok.

Yazık ki bana, kinim hep diri. Sevmediklerime, canımı yakanlara, aynı kanı taşıdığım babama karşı bile kinim körelmiyor hiç. Fakat bunu çocuklarıma da yansıtacak değilim. Onlar istedikleri zaman dedelerini görsün, tanısin, sevsin. Hatta Zümrüt bile... Benim babam öleli çok oldu. Yetimliği o yaşıyorken tattım ben. Ne acı ki geçen zaman gelmiyor geri...

Akın gözlerini kucağında uykuya dalmış kızına çevirince yüzündeki ciddiyet yumuşadı. Pembe bebek battaniyesine sarılmış Nazan, dudaklarını büzerek huzurlu bir uykuya dalmıştı. Birkaç saniye bu tatlı görüntüyü izledi Akın. Sonra elindeki kalemi bu gece son defa defterde oynattı.

Her neyse işte... Tüm bu kara kıştan sonra bahara erişmek aşkı bulmak gibi. Hem bana kalırsa mevsimi bahardır aşkın. Öyle olmasa meyveleri nasıl baharda gelmezdi ki kollarımıza?

17 Haziran 1987

Marco dedeme bebeklerin fotoğrafını ancak geçen hafta atabildim. Çok kızdı bana. Kocaman olmuşlar, beni unuttun diye sövdü saydı telefonda. Ne yapayım, hayatımda ilk kez bir anda iki çocuğum oldu. Vakit bulamadım ki? Hem boş vaktim olsa bile onları uyurken izlemeyi yeğliyorum. Öyle güzel ve öyle değişikler ki, her anlarına şahit olmak, büyümelerini izlemek benim için paha biçilmez bir hediye.

Zümrüt gitgide zayıfladı bu süreçte. Neredeyse hamile kalmadan önceki kilosuna düştü. Endişe etmiyor değilim. Hem emzirmekten hem de koşuşturmaktan kendini harap ediyor. Oysa Gülayşe Hanım ne kadar yardımcı oluyor ona. Ama yok, illa o dönüp dolaşacak etrafında bebeklerin. Yahu Zümrüt, hadi ben bebekleri güzel bulduğum için başında durup bekliyorum. Peki sen? "Ağlarlar," diyeymiş. E ağlasınlar? Bebek bunlar, ağlayacak tabii diyorum, susuyor.

Korkuyor o. Bir daha yitirecek diye ödü kopuyor. Ne zaman aklıma gelse Leyla, hayatın bir noktasında tıkanıp kalıyorum ben de. Geceleri kuş uykusu uyuyor, hep yorgun, hep bezgin. Bebekler uykuya dalar dalmaz göğsüme çekip uyutuyorum onu da. Üç bebeğim var sanki. Daha mutlu olamam. (Bu paragraf karalandı...)

Nazan o kadar dikkat etmemize rağmen şu yaz gününde hasta oldu. Zaten onun bünyesi daha zayıf. Adı gibi, nazlı bir kız. Doktora götürdük bir şişe şurupla yolladı bizi. Minik kaşığıyla saatine göre veriyor Zümrüt. Biraz da onun sıkıntısıyla zayıfladı. Olsun, her hâliyle seviyorum onu. Badem gözlü, esmerim benim.

19 Ağustos 1987

Dün müthiş bir gece geçirdik. Suzan teyzeler gelmişti öğleden sonra, kızı Hale ve torunlarıyla. Akşam da Neşeler gelince bizim evde bir curcuna vardı. Suzan teyzem bebekleri görünce duygulanıp ağladı, annemi hatırlamış. Bam telime dokundu bu görünüşü, ne yalan söyleyeyim,

içlenip tuvalete kaçtım çocuk gibi, ben de ağladım. Oysa artık acı yok, gözyaşı yoktu hayatımda. Hele annemi aramak...

Dostlarla geçirdiğim en keyifli akşamlardan biriydi. Hale yeniden evleniyormuş, Ekim gibi düğünü varmış. Eh, hemşire olduğundan kapmış bir doktoru. Sevindik, kutlamak için bahane oldu bize. En özel şaraplarımızdan birini çıkardım. Zümrüt nasıl huysuz içemediğinden... Neşe ve o, soğuk limonataya talim ettiler. Suzan teyze ve Hale erken kalkınca Kılıçoğlu ailesiyle yalnız kaldık. Bahçeye güzel bir rakı sofrası kurduk sonrasında, bizim Yusuf'la klasiğimiz oldu iki tek atmak. Mezeler, çerezler, arkada Zümrüt'ün doldurduğu 45'liklerden oluşan bir kaset ve İstanbul Boğazı manzarası... Tabii bebeklerin ağlamaları da vardı arada ama tüm bunlara renk katan asıl onlardı. Bir de Canan. Cino'nun en yakın arkadaşı oldu, şimdilik. Bahçede koşturup durdu, iyice yordular birbirlerini ve en sonunda babasının dizinin dibinde uyuyakaldı.

Beni asıl düşündüren bizim veletler. Onlar Cino'yla nasıl anlaşacak? Canan gibi peşinde koşturacaklar mı? İkisi de yerine göre aksi. Özgür uykudan uyanınca, Nazan da istemediği kucakta olunca çıldırıyor. Bence sevecekler Cino'yu. Cino zaten sessiz, çocuklar ne yaparsa öylece durup izliyor. Canan kulağına çıtçıtı tokasını takmış, sesi çıkmadı köpeğin. Bizimkiler neler yapacaklar, Allah bilir. Şimdilik Cino onları koklayıp yanına yatıyor fakat bebekler etrafı keşfetmeye başladığında neler olacak, merak etmiyor değilim.

Küçükken bizim de bir köpeğimiz vardı, İtalyan tazısı. Ben dört beş yaşlarındaydım, Cino gibi bahçemizde yaşırdı. Babam hiç sevmezdi, annem beslerdi hep. Ormana gezmeye gittiğimizde babam yanımıza alırdı yalnızca. Sonra köpek ormanda kayboldu. Çok bir vakit geçiremesek de çok üzülmüştüm o kaybolduğu için. Seneler sonra babamın o köpeği bilerek ormanda bıraktığını anlamıştım. Sırf annem seviyor, ona bakıyor diye. Bir nevi karısı onu aldattığı için intikamı onun sevdiği şeylerden almıştı. Aslında babam her şeyin farkındaydı bana kalırsa fakat neden sustu, bilmiyorum.

Yıllar sonra kendime bile zar zor itiraf etsem de annemi kurban etmek herkes için en kolayı olmuştu. Sanılmasın ki annemi çok seviyorum, hayır, ona olan sevgim herhangi bir insana duyduğum sevgi kadar.

Yalnız bu, gerçekleri değiştirmiyor. Kadın ölür, her şey biter. Kurban bellidir çünkü.

Çok korkmuştum. Zümrüt aynı şeyleri yaşayacak, onu yitireceğim diye çok korkmuştum. Eğer onu o bataklıktan çıkaramasaydım ne olurdu hâlim, bilmiyorum. Bunun korkusu o kadar çok yer etmiş ki içimde, annemi bile haklı bulduğum boktan zamanlar oluyor. Oysa Zümrüt annem gibi değil, olamaz da. Zümrüt hayatımda tanıdığım en güçlü kadın. Fırtınaya karşı direnen bir yaprak, kışın açan asi bir çiçek, bulut ardından parlayan göz kamaştırıcı bir güneş o. Onu da yitirirsem annem gibi... (Bu paragraf yırtıldı...)

İş yemeği bitsin diye sürekli gözü bileğindeki saatindeydi Akın'ın. TRT'den birkaç yönetmen, gazeteciler ve sunucuların toplandığı büyük bir davetteydi. Aslında pek keyifsizdi zira bu iş ortamında bulunmaktansa evde ailesiyle vakit geçirmeyi yeğliyordu. Gelmek istemiyordu fakat işindeki azmi, sevilen ve sayılan biri olması dolayısıyla hem TRT'den birkaç arkadaşı hem de patronlarının ricasını kıramayarak bu yemeğe gelmemeyi kendine yakıştıramadı.

Fuat yemeğin ortasında bir elini Akın'ın sırtına koyarak, “Bu genç arkadaşımız da daha bu sene baba oldu, ekonominin kötülüğünden asıl yakınması gereken o. Üstelik bir değil, iki bebeği birden oldu! Safi beze para yetişmez bu devirde, ha Akın?” dedi gülerek.

Akın yüksünmez bir tavırla, “Yok yahu, ben kendi hâlimden memnunum. Fakat ekonominin de pek iç açıcı olmadığı aşikâr. Nereye gidecek bu devir böyle? ANAP iyi şeyler vadediyor ama bakalım... Her şeyin özünde askerî yönetimden kat kat iyi olacağı kanatındeyim,” diye açıkladı kendisini.

“Elbette askerî yönetimden daha iyi! Turgut Özal'ın Kenan Evren'den daha insancıl olduğu konusunda hemfikiriz,” diye söze karıştı Selma. Gazete binasının üçüncü katında müdür asistanıydı. “Bunu en iyi sen bilirsin Akın...”

Akın imayı anlasa da buruk bir tebessümle geçiştirdi. Yapılan eylemleri, hapse girişini, kaçışını, vurulmasını artık düşünmek istemiyordu. Kadehini kaldırdı. “Özgür ve demokratik Türkiye

Cumhuriyeti'ne!" dedi gür bir sesle şevke gelerek. Masadakiler ona katılırken bir kısmı yaşadıklarını içselleştirip duygulanmıştı.

Akın çok kalmak istemedi. Bir saatin ardından izin isteyerek restorandan ayrıldı. Restoranın dışına çıkar çıkmaz da kapıda Halide'yle burun buruna geldi. "Ah, Akın!" dedi genç kadın, Akın'ı görünce heyecanla. İki kadın vardı Halide'nin yanında. Halide onlara dönüp, "Siz girin," dedi hemen. Akın selam verip geçmek istiyordu, oysa Halide uzun uzadıya konuşacak gibi kadınlara bunu söyleyince canı sıkıldı.

"Merhaba Halide. Nasılsın?" dedi nazik olmaya çabalayarak.

İnce ip askılı, bordo bir elbise giymişti Halide. Saçlarını geri atarak gerdanını meydana çıkardı. "İyiyim Akın. Asıl sen nasılsın? Seni görmeyi çok istedim ama artık cemiyetle alakan olmayınca pek mümkün olmadı..."

Akın kafasını salladı. "Evet, artık orada işim yok. Yaşanılanları duymuşsundur."

"Ah, evet, biliyorum. Şu Karacalar mevzusu..." Akın bakışlarını caddeye çevirdi sıkılğan bir şekilde, Halide fark etse de aldırmadı. "Şu an iyi misin? Yavuz'un İzmir'e taşındığını duydum, şirketi de ablası ve annesi yönetiyormuş. Fakat pek tabii bunlardan sana ne... Ben asıl seni merak ediyorum Akın." Uzanıp Akın'ın sol kolunu okşadı. "Neticede ikimizin güzel bir geçmişi var."

Akın rahatsız olduğunu belirtircesine kolunu çekti. "İyiyim Halide. Teşekkür ederim. Seni de iyi gördüm. Eşin Ecevit nasıl? Kardeşi Selim'in İngiltere'ye gideceğini duymuştum. O rejisörlüğü bıraktı, ya Ecevit?"

Konunun değişmesi Halide'nin hoşuna gitmedi. Omuz silkerek, "Aynı," dedi kısaca. "Sıradan bir evliliğimiz var işte."

"Eşine çok selam söyle," diyerek gitmeye hazırlandı Akın fakat Halide kolunu tutarak onu durdurdu.

Akın onun yüzüne şaşkınlıkla bakınırken, "Seni çok özledim, Akın," dedi Halide kısık bir tonda. İşveli bir edayla hızlıca dudağını yaladı. "Eğer bunalırsan, eğer kafa dağıtmak istersen seni Nişantaşı'ndaki Parla Apartmanı'na beklerim."

“Halide, kendine gel!” dedi Akın bu defa katı bir sesle. “Evliyim ben, sen de evlisin! Üstelik benim iki çocuğum var ve karıma çok âşığım! Nasıl bana böyle bir şey sormaya cüret edersin?”

“Beni yanlış anladın...” diyerek üste çıkmaya çalıştı fakat Akın onun sözünü kesti:

“Yanlış falan anlamadım! Gayet aklım başımda! Uzak dur benden, anladın mı? Ben karımı seviyorum, ona asla ihanet etmem.”

Halide kollarını göğsünde bağlarken kaşları çatılmıştı. “Karın sana sandığın kadar sadık mıydı peki?”

“Ne demek bu?”

Halide yutkundu ve çenesini dikleştirdi. “Şu Yavuz’la olan evliliği... Cemiyette kol kola, sarmaş dolaş takılmaları... Sen yoktun ama bunlara herkes şahitti Akın! Seni çok seven bir kadın, ölümünden sonra bu denli nasıl mutlu olur, üstelik yakın arkadaşınla... Ama ben her şeye rağmen yine de karını savunmuştum. Ayten’in yaşadıklarının kolay olmadığını söylemiştim, üstelik Erdal belasını bile ben savuşturmuştum.”

“Sen benim karımın adını ağzına almadan ağzını bir çalkala önce! Kimsenin senden böyle bir konuda milleti yatıştırmanı istediğini düşünmüyorum, üstelik Erdal belasını savuşturmak sana mı kaldı? Sen benim neyimsin, kimimsin? Ne kadar aptalmışım ki geçmişte seninle bir şeyler yaşamışım, çok pişmanım!” Halide’ye doğru bir adım attı Akın. Sol elinin işaret parmağını tehdit edercesine salladı. “Uzak dur benden Halide. Benden de, ailemden de uzak dur! Bizim ne cemiyetle ne de başkalarıyla bir işimiz olmaz artık. Sana olan çocukluk arkadaşı hatırını da yerle bir ettin! Bir daha bana selam bile vermeye cüret etme sakın!”

Hızlı adımlarla yanından rüzgâr gibi geçti, kaldırımın kenarına park ettiği arabasına atladı. Halide’nin gözleri dolu doluydu, o arabayı çalıştırıp giderken. Arkasından baktı, büyük bir hata yaptığının farkına vardı. Onu kırmak istememişti fakat söylediği sözlerin yenilir yutulur şeyler olmadığını anlamıştı.

Akın’sa oldukça öfkelenmişti. Nasıl onunla böyle konuşabilirdi? Ne biliyordu ki onlar hakkında, Ayten’in yaşadıkları hakkında? Bir bebek ölmüştü, kendi kızları... Ne kolaydı bilmeyen için iftiralar

savurmak, insanlara yalan yanlış şeyler söylemek. Gaza bastı. Bir an önce Ayten'i görmek, ona sarılmak istiyordu.

Aşıyan'a varıp yalının ışıklarının yandığını görünce içindeki öfke biraz yatıştı. Kapıyı çaldı, bir koşturma sesi yankılandı kapı ardında. Adım seslerinden gelenin Ayten olduğunu anladı, nefesini tuttu. Kapıyı Ayten kucağında Özgür'le açmıştı. "Baba geldi!" diyerek şakıdı. Minik Özgür annesinin kucağında babasına doğru bakındı.

Akın içeriye adımlayıp hemen karısının saçlarından, alnından ve yanağından öptü. Ayten onun tarafından seilmeye alışık olsa da bu denli çabucak sarılmak ve öpücüklere boğulmak onu afallatmıştı. Şaşkınca Akın'a bakınırken, Akın, "Ne yaptınız?" diye sordu.

"Hiç, aynı. Yıkadık onları. Kokla bak," diyerek Özgür'ü uzattı babasına doğru. Akın eğilip Özgür'ün cılız bebek saçlarını kokladı, sonra kafasını öptü.

"Mis gibi kokmuş!" dedi sevinçle. Göğsünde tuttuğu nefesi huzurla üfledi.

"Senin gecen nasıl geçti? Yemek nasıldı?" diye sordu Ayten, içeriye geçerlerken.

"Güzeldi," dedi Akın. Pek bahsetmek istemiyordu, Halide gecenin tüm muhteşemliğini alıp götürmüştü sanki. "Kızım nerede?" diye sordu bu defa.

"Salonda, Gülayşe'yle oynuyor."

Akın salon kapısından kısacık baktı. Koltuğa yatmış tavana bakıyordu Nazan. Gülayşe de yanında oturup onu seviyordu. Başıyla Gülayşe'yi selamladı, kızına doğru yaklaşınca yedinci ayını dolduran Nazan babasını tanıdı. Heyecanla kollarını bacaklarını çırpmaya başlamıştı.

"Babasının bir tanecik kızı!" diyerek koltuğun diğer yanından eğildi Akın. "Sen babayı mı özledin?" Nazan babası konuştuğu anda daha çok coşuyor, kendisini kucağına alması için türlü türlü anlamsız sesler çıkarıyordu. "Önce bir ellerimi yıkayıp geleyim," diyerek döndü Akın. Döner dönmez de Nazan ağlamaya başladı.

"Eh be, Akın! Uslu çocuğu ağlattın gelişinle! Çabuk elini yüzünü yıka da aliver Nazan'ı, seni özlemiş zilli, anlaşıldı," dedi Ayten onların yanına otururken.

Akın alelacele elini yüzünü yıkadı, üzerini değiştirip hemen kızına koştu. Adı gibi nazı seven Nazan, minik göğsünü çeke çeke ağlıyordu. “Geldim babacığım, geldim benim mis kokulu goncam,” diyerek kucağına aldı kızını. Nazan’ın eli hemen sıkıca babasının üzerindeki beyaz tişörtün yakasını tuttu.

“Heh, alacaklı gibi babasının yakasını da tuttu. Sor bakalım babaya hesap, sen nerelerdeydin baba bu saate kadar? Bizi hiç mi özlemedin de,” diye kışkırttı Ayten.

Akın güldü. Kızının kızarmış burnuna ve dolu gözlerine bakıp boynunun sıcak girintisini koklayarak öptü sonra. “Oh!” dedi keyifle. “Sen babayı mı özledin çiçeğim?”

“Kız hesap sorsana! Bize ağlayıp duruyordun, baba karşında konuşunca çıt yok!” dedi Ayten gözlerini kısarak.

Akın başını kızının başına yaslayarak karısına baktı. “Yapmaz benim kızım öyle şeyler. Bana yalnızca eşim hesap sorabilir,” dedi. Sıcak, sımsıcak bir şey aktı sanki Akın’ın sözleri üzerine Ayten’in içinden. Utandı, gözlerini kaçırdı.

Gülayşe ayağa kalkmıştı bu esnada. “Çay koyayım ben,” dedi, Ayten ve Akın’ın mesut hâllerine gülümseyerek.

Ayten kucağında kıpırdanan Özgür’ü diğer koluna geçirirken yan yan baktı Akın’a. “İddialı sözler Alacalı Bey!” dedi gülerek. “Ver bakalım hesabını bu gecenin o zaman. Ne yaptın? Kimler vardı yemekte?”

Kıskanç bir kadındı Ayten. Soru sormasından, bakışından, hâlinden ve tavrından belliydi. Hoşuna gidiyordu bu tavır Akın’ın fakat bu gece onu kışkıandırmak istemedi. Halide’den bahsedip moralini bozamazdı. “Yedik içtik işte. Herkes ekonomiden dert yanıyor. Özal hükümetinden bahsediyor. Sonumuz hayrolsun.”

Ayten bir şey söylemedi. Akın da Nazan’ı sevmeye devam etti. Çay içip, televizyon seyrettiler. Bebekleri doyurup uyuttuktan sonra yatak odalarında sessizce birbirlerine sarıldılar. Akın, Ayten’in omuzlarını okşamaya, onu öpmeye başladığında Ayten geri çekildi. “Bir şey vardı sende bu akşam,” diye fısıldadı yüzüne bakarak. “Ters bir şey mi oldu yemekte?”

Sanki Akın onun için şeffaftı. Bu denli her şeyi hissediyor olması nasıl mümkündü ki? Şüphesiz sevda böyle bir şeydi. Ayten şıp diye anlamıştı ondan özenle sakladığı bir şeyler olduğunu besbelli. “Restoran çıkışı Halide’yle karşılaştım,” diye döküldü en sonunda Akın.

Ayten’in kaşları çatıldı. “Ee?”

“Öyle. Konuştuk biraz. Cemiyetten falan bahsetti. Alakamız yok artık dedim. Ha bir de... Karıma çok âşık olduğumu söyledim.”

Ayten cemiyet lafını duyunca istemsizce gerilmişti. Yavuz’la istemeyerek katıldığı o akşam yemekleri geldi aklına, teni buz kesti sanki. Fakat yine de, “Ona neymiş senin bana olan aşkından?” diye sormadan edemedi.

“Bilmem,” diyerek Ayten’i daha da sardı Akın. “Her gördüğüme karıma çok âşığım diyesim geliyordur belki. Romeo yanımda çıtır çerez, Abelard halt etmiş, hele hele Mecnun’un bizzat rakibi olmak için yaşıyoruz bu aşkı demek için yanıp tutuşuyorum.”

Ayten onun göğsüne hafifçe vurdu. “Eşşek!” dedi gülerek. Akın göğsüne vuran eli tutup çevirdi, avuç içini öptü. Ardından karısının dudaklarına kapandı hazla dudakları. Esasında her şey sevişmek için müsaitti, sessizce karışacaklardı birbirlerine. Ta ki Nazan her zaman ki gibi huzursuzlanıp ağlayana dek. Ayten hemen Akın’ın kollarından çıktı. Çıkarken gülüyordu kıkır kıkır. Akın’ın ise yüzü asılmıştı, eliyle yüzünü ovuşturdu ve Ayten’in beşiği sallamasına baktı. Ayten sol elinin parmak uçlarıyla ağzını kapatırken gülmeye devam ediyordu Akın’a bakarak.

“Bu kız niye böyle?” diye fısıldadı Akın.

Ayten omuz silkti. Bir mışıl mışıl uyuyan Özgür’e, bir de çipil çipil bakan Nazan’a göz gezdirdi. “Sanırım bana çekmiş,” dedi en sonunda Ayten.

“Ah başımın tatlı belaları, ah!”

Eylülün ilk günlerinde, iki saatliğine, bebekleri de alarak Florya Plajı’na gelmiştik. Esasında endişeliydim ben, bebekler çok küçüktü fakat doktorumuzla konuştuğumuzda güneş kremleriyle ve gölge şemsiyelerle bebekleri koruyarak gidebileceğimizi söyledi bize.

Sabahtan hazırlandık, bebeklere de sıfır kollu sarı mavi tulumlarını giydirip yola koyulduk.

Başta her şey çok güzeldi, özellikle Akın için. O gönlünce yüzdü, biz de Gülayşe'yle onun kuma sapladığı şemsiyenin altında Nazan'la Özgür'e güneş kremlerini sürdük. Bebekler artık etraftaki sesleri ve kıpırtıları anlamaya başlamışlar, iri iri gözlerle her şeye bakıyorlardı. Özgür bakmakla kalmıyor, söylenmeye çalışıyordu. Babasının kopyası yeşil gözleri önce etrafta sonra da benim üzerimdeydi. Ne yalan söyleyeyim, oğlumun bana bu denli düşkün olması hoşuma gidiyor, beni mutlu ediyordu.

Nazan ise daha kendi hâlindeydi. Açlıktan, altının değiştirilmesinden ve belki de en büyük aşkı babasından başka derdi yoktu. Özgür ne kadar beni ararsa, o da babasını arardı. İşte kıyamet tam da böyle koptu. Ne zaman Akın yüzmeye gitti, cadı ağlamaya başladı. Gülayşe eylemeye çalışsa ne fayda, babasının denize gidişini görmüştü bir kere. Akın zaten sabahları eğer uyanıklarsa hiç görünmemeye çalışıp kaçarak gidiyordu evden. Ya şimdi?

Nazan susmayınca, Özgür de kucağımdan inmeyince Akın'a elimle gel gel yaptım. Hızlı hızlı yüzdü kıyıya. Islak vücuduna havlusunu sarınırken, "Ne oldu?" diye sordu.

"Susmuyor Nazan! Gittiğini gördü. Nasıl çocuk, ben anlamadım! Daha kaç aylık, bu ne böyle?"

Akın hemen gelip kucağına aldı Nazan'ı. Cadı, nasıl sustu hemen babasının kucağında. "Buradayım babacığım," diyerek onun yeni yeni uzamış, uzarken kıvrıcıklaşmış saçlarını okşadı. "Kremlendiniz mi siz bakalım?"

"Kremledik her yerlerini," dedi Gülayşe.

"O zaman ayaklarımızı güneşlendirelim," diyerek Nazan'ın küçük ayaklarını şemsiyenin gölgesinden çıkardı. Nazan'ın tabanı pembe ayakları güneşle buluşunca her birimiz minik ayaklarına bakarak gülümsedik. Parmaklarını açıp kapatıyor, babasının kucağında gayet rahat olduğunu her hâliyle belli ediyordu.

"Ama ben de yüzmek istiyorum!" diye sızlandım. Bu naz niyaz hep Nazan Hanım'a mı özgü olacaktı? Benimki de candı yahu...

"Yüz hayatım," dedi Akın. "Ver Özgür'ü Gülayşe Hanım'a."

“Ama ağlar,” diyerek omuzlarımı düşürdüm.

Akın biraz düşündü. Sonra çantama bakındı. “Şu turuncu tülü giyin, kafana şapkanı, gözüne gözlüğünü tak da koşa koşa git gir suya,” dedi ciddi bir edayla.

“Nasıl yani, kendi çocuğuma yakalanmamak için kılık mı değiştireyim?” diye sordum gülerek. Komik gelmişti çünkü.

“Evet,” diyerek yanıtladı beni. “Seni hiç de bırakacak gibi durmuyor.”

Duyunca komik gelen bu öneri sonrasında ne kadar da mantıklı geldi bana, denize baktıkça. Çok özlemiştim yüzmeyi, biraz olsun tatil yapmayı, yalnız başıma hareket etmeyi... Sanılmasın ki bıktım, hayır, sadece kendimi özlemiştim. Bu sebeple Akın'ın dediğini yaparak Gülayşe'nin kucağına bıraktım Özgür'ü. Mızırdandı tabii, konuşarak yanında olduğumu duyurdum, çabucak üzerime ince tülümü giyinip, hasır şapkayı kafama, büyük kırmızı gözlüğümü de gözlerime geçirerek arkadan dolaştım ve koşa koşa denizin kıyısına vardım.

Hemen üzerimdekileri kıyıya bırakarak suya atladım. Allah'ım, denizi ne çok özlemiştim! Kulaçlarımla kucakladım denizi iyice. Bir gözüm de kıyıda, onlardaydı. Akın kucağında Nazan'ı oynatıyor, Gülayşe de Özgür'ün eline oyuncağını veriyordu.

Çok yüzemedim denizde, bebekler bensiz daha da ağlar diye korktum ve çıktım. Zaten öyle olmuştu, Özgür ve Nazan ağlamaya başlamıştı. Bize ders oldu bu biraz, daha onları getirmek için erkendi. “Seneye artık,” dedi Akın yolda. “Hem o zaman yürüyor olurlar, salarız kumun üzerine, ne yaparlarsa yapsınlar.”

“Ya kumu yemeye çalışırlarsa?” dedim özellikle Özgür'e bakarak zira şu an her şeyi ağzına alıp yemeye çalışan en çok oydu.

“Engel oluruz,” dedi Akın da gülerek.

“Allah'ım, hem büyüsünler istiyorum hem de hep böyle kalsınlar...”

İlk yazımız böylece gelip geçerken önce Özgür'ün, sonra da Nazan'ın dişleri çıktı. Özgür çok ateşlendi ilk zamanlar, doktorda aldık soluğu hemen. Şurup ve fitil tedavisi uygulandı. O ağlarken sanki göğsüm acıyordu, sabahlara kadar gözüme uyku girmedi,

Nazan'la yan yana yatırmadım Özgür çok ağlıyor diye. Çocuk odasında beraber yattık oğlumla bu süreçte.

Özgür'ün ilk dişini ben gördüğümünden ona boş vakitlerimde Beşiktaş forması diktim. Esasında dişi gören iç çamaşırı alırdı bebeğe hediye olarak ama ben oğluma ilk formasını dikmek istedim. Cimbomlu olsam da Özgür'ün tıpkı babası gibi Beşiktaşlı olmasını istiyordum. Büyüyünce değiştirmek isterse kendisi bilirdi, o zaman da Galatasaray forması dikerdim.

Formayı dikmesine diktim ama Cino rahat bırakmadı ki! Formanın kumaşını çekiştirip yemeye çalıştı. "Cino, Fenerbahçeli misin, bırak kumaşımı!" Ağzına alıp kaçtı kumaşı. "Terbiyesiz köpek, getir kumaşımı!"

Bir de köpek peşinde koştum şu genç yaşımda!

"Yok sana bir daha sucuk!" diye payladım onu, kumaşımı alırken. Cino yine üzgün üzgün bakındı yüzüme. Bana böyle bakmasın kimse, dayanamıyorum. "Tamam, bakma öyle, Allah kahretmesin ki yufka yürekli bir insan ve anayım, bundan sonra sucukların yarım! Kumaşlarıma dokunmamayı öğreneceksin!"

Akın, Özgür için diktiğim Beşiktaş formasını görünce mutluluktan havalara uçtu resmen. "Onu kendi tarafına çeker, Galatasaraylı yaparsın sanıyordum?" dedi formayı elinde evirip çevirirken.

"Babası gibi olsun istedim," dedim. Akın gözlerime baktı. "Görünüşü babası gibiyken sevdiği şeyler de, ilgi alanları da ona benzesin istedim. Harika bir bebek, harika bir çocuk, harika bir delikanlı ve harika bir adam olması için babasından çokça kopya çekmem gerekecek sanırım. Bunun için elimden geleni yapacağım."

Akın sözlerim üzerine gözlerini kırıştıtarak gülümsedi, başını eğdi. "Oysa beni ne bir kadın ne de bir adam yetiştirmişti..." dedi. "Özgür benden bin kat şanslı olacak. Mükemmel bir kadının oğlu o çünkü."

Günlüğünü okumuştum. Annesi hakkında yazdıklarını da... İçim sızladı. Ah, gönlümün bam teli sevgilim! Sıkı sıkı sarılmaktan başka bir şey yapamadım. Kollarım söylenebilecek tüm sözlerden daha yeterliydi çünkü.

Nazan'ın çıkan dişini de ilk önce o fark etti. Kızı için seneye yazın plajda giyebileceği kırmızı bir mayo almış. Tabii Özgür'e de mavi bir deniz şortu... "Kızım plajın en güzel kızı olacak," dedi mayoyu gösterirken.

"Aman Alacalı Bey, ne yaptınız? Bu güzellikle kızınızı hemen kapıverirler," diyerek kışkırttım onu.

Çehresi bir bozuldu bir bozuldu. "Olur mu canım öyle şey? Benim kızımın dişi daha yeni çıktı, yürümeyi ve konuşmayı bile bilmiyor daha!" dedi aksi bir ses tonuyla. Yandın kızım Nazan. Baban daha altında bezin varken seni böyle kışkanıyorsa ileride hâlin ne olacak? Daha da önemlisi biz seni, sizi nasıl paylaşacağız?

Dükkâna yaklaşık yedi ay sonra ancak uğrayabilmeye başlamıştım. Elif teyze yanına bizim mahalleye taşınan bir çiftin kızı Bahar'ı almıştı. İşe bakın ki bu Bahar, bir zamanlar Akın'ın kaldığı o gri panjurlu eve yerleşen adamın karısıymış. Yani bir zamanlar o mahallede yaşadığımız sevdanın bambaşka bir hikâyesi yine o mahallede, bu defa o evde sürüp gidiyor. Bunu öğrendiğimde nasıl içimde kelekler uçtu, nasıl! Bahar'ı çok sevdim, hatta ondan bir gün o eve girebilmek için izin bile istedim. Çok sevindi, gelmem için ısrar etti hatta.

Çocuklar büyüsün gideceğim o eve. Yıllar önce Akın'a bir kâse aşure götürmek için gözümü kararttığım o gecenin heyecanı yeniden karnımı gıdıkladı o eve gideceğimi düşünmemle. Heyecanlı heyecanlı anlattım tüm bunları Akın'a.

"Kaça oturuyorlarmış evde?" diye sordu akşam yemeğinde. "Fahri Bey kirayı çok yüksek tutmuştu bana. Umuyorum ki onlara da aynı itliği yapmamıştır."

Bilmem dercesine omuz silktim. "Ay Akın, çok duygulandım ben. Resmen bizim bir benzerimiz o evde yaşıyor..."

"O evi bu kadar sevdiğini bilseydim Afet Apartmanı'ndaki daireyi değil o evi satın alırdım," dedi Akın kompostosundan yudumlayarak. Ellerimle yapmıştım o seviyor diye.

"Hayır, istemezdim o mahallede oturmayı," diyerek reddettim bunu. "Ben o mahallede otursam hem mahalleliyle hem de babamla çok kavga ederdim. Uzak olmak daha iyi, inan bana. Ben o evin

bana verdiği hissi seviyorum. Ben sana geldiğim o geceyi, kapıyı bana açışını, o evin kapısıyla beni hayatına alışını seviyorum.”

Bana tıpkı defterinde yazdığı gibi baktı. *En büyük devrim memleket için yapılır sanırdım, seveda beni gafil avladı ve en büyük devrim bir kadını sevmekle yapılmış, ayrımına vardım*, der gibi. Bu hissi nasıl anlatırım, bilemiyorum. Koyu yeşil gözleri dile gelip, defterindeki o kelimelerin mürekkebi olup aktı içime.

O gecedan sonra, elime ne zaman kâğıt kalem alsam, onunla tanışmamdan itibaren yazmaya başladım ben de. İyi veya kötü, anlamlı ya da anlamsız, yazdım durdum. Belki onun kadar içten değildi kelimelerim, belki onun gibi ifade edemedim hiç duygularımı fakat bu bana büyük bir keyif verdi. Bir roman gibi can buldu sevdamız kâğıtlarda.

Onunla yaşadığım aşkı yazdığım defteri, pembe gül desenli dikdörtgen bir teneke kutuya sakladım. İçerisine onun yazdığı mektupları ve gazete yazısını da koydum. Bir de Leyla'nın fotoğrafı duruyordu. Yılbaşına değin neredeyse ilk defterin sonuna gelmişim. Akın'ın o defterden henüz hiç haberi olmadı. Olsa da fark etmezdi, bu sevdanın bir eşi de onun yüreğinde yazılı.

O yılbaşında TRT programlarını izledik yine. Bu defa bebeklerimiz emekliyor, konuşmak için çabalıyorlardı. İkisi de zar zor zapt ediliyordu. Bir koca albüm onlar bir yaşma basmadan dolmuştu bile. Sulu mandalina ve portakallardan veriyordum onların ağzına, çatal-la ezerek. Nazan değil ama Özgür bayılıyordu portakala.

Evet, hepimiz içten içe televizyonda oynayacak o dansözünü bekliyorduk. Beklenen saat geldiğinde gözlerimizi bile kırpmadan izlemeye başladık Tülay Karaca'yı. Pembe bir dansöz kostümünü giymişti o gece. Kalçasını, omuzlarını sallaya sallaya fırtına gibi esiyordu sahnede. Bir ara gözümü çevirip Akın'a baktım. Çekirdek çitleyerek alenen kadını izliyor oluşuna sinir oldum.

Boğazımı temizler gibi yaptım. “Nesrin Topkapı daha güzel oynuyordu,” dedim ilgisini kendime çekmek için. Gözünü televizyondan ayırmadı.

“Niye, Tülay Karaca da iyi?” dedi.

İşte bunu demeyecektin Alacalı Bey! “Demek Tülay Karaca iyi?” dedim yerimde doğrularak. Kendine geldi, kafasını çevirip bana baktı. Kaşları havalandı.

“Yani şey, dans olarak söyledim. Müzikle ahengi falan...” Kollarımı göğsümde bağladım *öyle mi* dercesine. Gülayşe kıkır kıkır gülüyordu. “Ne var Zümrüt ya? Fikir belirttik sadece.”

“Bir şey demedim!” diyerek sol omzumu silktim. Aksi aksi bakındı bana. Tadı kaçmış gibi çekirdek kâselerini sehpaye bıraktı, gözü bebeklere takıldı.

“Bana laf ediyorsun, Özgür’e bak! İçine düşecek dansözün! Ona niye laf yok? Üstelik yaşı da küçük onun...” diyerek üste çıkmaya çalıştı. Özgür hakikaten de televizyona kilitlenmiş, iri iri olmuş gözlerle Tülay Karaca’nın dansını izliyordu. Nazan da Cino’nun yanına oturmuş, bir elini onun sırtına koymuş, köpeğin sırtını sıkıp bırakıyordu. Cino’nun umurunda değildi, gıkını çıkarmadan öylece yatıyordu Nazan’ın yanında. Nazan ara ara televizyona bakıyor, Özgür pürdikkat izliyordu dansözü.

“O bekâr!”

“Bekâr diye herkese bakacak mı böyle? Ona da kız. Adı Özgür diye kendisi de özgür değil ya?”

“O daha bebek, Akın! İlgisini çekiyor renkli dans eden kadın sadece!”

“Hepimizin ilgisini çekiyor!” deyince hepten şalterlerim attı.

“Ne demek bu? Sen dansöz mü beğeniyorsun?”

Konuştukça daha da batıyordu, fark etti. “Hayır,” dedi kesin bir dille. Gözlerini yumup kafasını iki yana salladı. “Zümrüt, çok saçma seninle bunu tartışıyor olmamız şu an!”

Kollarımı yeniden göğsümde sıkı sıkı bağladım. “Devam et sen dansöz sevmeye, aferin,” dedim sinirimi belli ederek.

Bu esnada bitmişti Tülay Karaca’nın dansı. Ekrana başka birileri çıkınca Özgür ağlamaya başladı. Özgür’ü kucağıma alıp hoplattım.

“Ya, ne alakası var Zümrüt?” diye sorguluyordu Akın.

“Çok alakası var Akın!” Özgür hâlâ ağlıyordu. Pışıpışlamaya devam ettim, bir yandan da ona ters ters bakıyordum. Nazan da bu

esnada gövdesinden yukarısını sallayarak çalan şarkılarla dans ediyordu. Deliler evindeki mutlu hastalar gibiydik.

“Karıcığım, vallahi beğenmiyorum onu sandığın şekilde, çok yanlış düşünüyorsun şu an.”

Sonuç olarak ben o kadını beğenmediğini zaten biliyordum ama canım ona naz yapmak istiyordu, neden yapmayayım ki?

1988’e girdiğimiz gece yatakta benden özür diledi. Deli Alacalı! *Ben sana nasıl küsebilirim ki? Benim sana öfkem saman alevi gibidir, hatta yalancıdır, aldatıcıdır, gerçek bile değildir. Kanma diyemem ama inandırma kendini buna hiç. Ara sıra böyle minik tartışmalarımız ilişkinin tuzu biberi. Seni kıskanmak şahane ve diğer yarım olduğunu bilmek enfes.*

Onca zaman sonra o gece hızlı bir sevişme yaşadık onunla. Hızlı diyorum çünkü bebekleri uyandırmaktan özellikle kaçındık. Nefeslerimizden başka ses çıkarmadık bile. Onu her şeyimle, tepeden tırnağa özlemiştim. Bir kavuşma ancak bu kadar güzel olabilirdi sanıyorum ki. Onun koynunda böyle seneler boyu, mutlu yarınlara ulaşmak paha biçilmezdi.

Bunu da yazacağım o deftere. Bir turna kuşunun kanadı altına yuva kuran serçenin mutlu sonsuzluğu diye not düşeceğim altına. Belki şu yaldızlı boyama kitaplarında bulunan serçe resimlerinden kırpıp yapıştırırım defterime. Ne hoş olur. Ama turna bulması çok zordur, turnalar öyle kolay bulunmaz her yerde, göç etmeyi sevdikleri gibi kâğıtlara da basılmazlar. Akın göç etmeyen turnalardan. Akın mevsimini serçesine göre ayarlayanlardan. Akın emsalsiz. Akın biricik. Allı turna değil, alacalı turna. Var mı onun gibisi, yok! Ne turnalar arasında ne de insanlar arasında... Başıma gelen en iyi şey. Hayatıma giren en güzel şey.

Bütün kuşlara selam olsun, yazdım defterime geçen gün bizi düşürürken. Ama turnalara sevda...

1988 senesinin ilk ve en büyük haberi; Nejat Günebakan’ın, karısı Sertab Günebakan’ın menajeri Alev Alat’ı yılbaşı gecesi beylik tabancasıyla vurması olmuştu. Akın bu haberi ilk aldığı anda şoke olmuştu. Masa başındaydı, önündeki haberleri kontrol ediyor ve sigarasını

tüttürüyordu. Sabah saatleriydi, yeni yılın ilk iş günüydü. Günebakan ailesinde yaşanan facia gazeteye bomba gibi düşmüştü. Akın sigarasını söndürmüş, haberin detaylarını okumuştı hemen.

Yazılana göre yılbaşı partisinde içkiyi fazla kaçırın Nejat Günebakan, Rus ruleti oynamak istemiş, oynamayanı tehdit etmişti. Ünlü oyuncu karısı Sertab Günebakan'ın da dâhil olduğu bu Rus ruleti faciayla sonuçlanmış, kurşun Alev Alat'ın sağ kulağının hemen yanından geçmişti. Bu dehşet anma şahit olan partideki insanların tümü alkol ve çeşitli madde bağımlılığından polis ekipleri tarafından tutuklanmıştı. Alev Alat'ı hastaneye kaldırmışlardı, kadın hâlâ hayattaydı fakat bilinci yerinde değildi. Nejat Günebakan'sa tutuklanıp cezaevine gönderilmişti.

Gazeteye basılı fotoğrafların birinde Sertab Günebakan da vardı. Kocaman gözlüğünü takmış, düşürdüğü omuzlarıyla ve sımsıkı kapalı dudaklarıyla basılmıştı gazeteye fotoğrafı. Hiçbir muhabirin sorusuna cevap vermemişti. Yüzünde yaşanan olayların üzünlüğünden veya korkusundan herhangi bir iz yoktu.

Bakanlık, Alev Alat'ın vurulması dışında, Günebakanların evinde madde kullanımı üzerine de soruşturma başlatmıştı. Akın'ın çalıştığı gazete bu haberi "*ÜNLÜ OYUNCUNUN KÂBUS GİBİ GEÇESİ!*" başlığıyla baskıya hazırlamıştı. Sanki kendi kardeşiymişçesine içi sızlamıştı Akın'ın, Nergis'in fotoğrafına bakarken.

Akın akşam eve döndüğünde Ayten'i kederli ve dalgın bulmuştu bu yüzden. Şüphesiz haberi vardı yaşananlardan, nasıl olmasın? Zehra aramıştı Ayten'i ilkin ağlayarak. Ayten şoka uğramıştı duyunca. Gidip gazetelerin hepsini almıştı aşağıdaki bakkaldan. Her birinde ayrı başlık, ayrı korkunçluk...

"YILBAŞI EĞLENCESİ FACIAYLA BİTTİ!"

"GÜZEL OYUNCUNUN YENİ YILI ZEHİR OLDU!"

"RUS RULETİ CAN ALIYORDU!"

Ayten her birini çokça okumuştı. Her gazetede Nergis'in yüzüne bakmış, onu anlamaya çalışmıştı fakat yüzü bir duvar gibi dümdüzdü, histen yoksundu. Ona ulaşmak istemişti lakin numarası yoktu. O gece ne olmuştu? Ya silah Nergis'in kafasında patlasaydı? Bu acıyı nasıl kabullenirdi Ayten?

Bir ayın sonunda kısmi felçle kendine geldi Alev Alat. Nejat Günebakan'dan şikâyetçi olmadı ve Nejat Günebakan serbest bırakıldı. Üstüne üstlük Sertab Günebakan da Nejat Günebakan'a boşanma davası açmamıştı. Ayten onun evine gitmek istedi ancak Karaköy'deki evine girişine izin verilmedi. Böyle bir adamdan nasıl boşanmazdı? Gül gibi kariyeri, malı mülkü vardı. Neden?

Çok geçmeden yurt dışına tatile gitti Sertab Günebakan. Orada yaklaşık iki ay kaldı. Onun hakkındaki bilgilere yalnızca magazinden ve kadın dergilerinden ulaşabiliyordu Ayten. Ne üzücü, ne acı vericiydi kardeşi hakkındaki bilgileri kâğıt parçalarından özenle aranmak onun için.

O sene üniversiteye geri dönen Ajda da aşkı bulmuştu. Erdal'la yaşadığı o korkunç zamandan sonra Cevdet adında, diş hekimliği okuyan bir gençle beraberdi. Cevdet iyi bir aile terbiyesi almış, kafası zehir gibi çalışan, efendi ve Ajda'yı el üstünde tutan bir adamdı. Kütüphanede beraber vakit geçiriyor, ders çalışıyor ve kafelere gidiyorlardı.

Bu defa abisiyle tanıştırdı ilkin Cevdet'i Ajda. Konu aşk olunca önce sevdiklerinin takdirini almak istiyordu artık. Erdal'la yaşadığı o kötü şeyleri tekrar yaşamak istemiyordu. Cevdet ve Akın çok iyi anlaşmışlardı, Akın onun tahsilini beğenmiş, takdir etmiş ve bir abi edasıyla, "Ajda benim göz bebeğimdir, onu üzersen karşında beni bulursun," demeyi ihmal etmemişti.

"Üzmem," demişti Cevdet utanarak. "Ajda benim için çok kıymetli Akın abi..."

Şubat ayının ilk günlerinde Nazan da ilk kelimesini söylemişti. Akın'ın çabaları sağ olsun, ağızda yuvarlanan ve şeker gibi tatlı bir "Baba!" Nazan'ın ilk kelimesi olmuştu. Akın o kadar duygulandı ki ağladı kızına sarılarak.

Buna karşılık diğer bir çabanın meyvesi de Özgür'ün yürümeye başlamasıydı. O da şubat ayının ortalarına doğru oldu. Ayten kollarından tutuyor, onu yürütmeye çabalıyordu. O kollarından tuttuğunda yürümesi kolaydı fakat ilk kez kendi başına kalkıp yürümeye çalışması birdenbire olmuştu. Bir akşam otururlarken pat diye koltuğa tutunarak önce ayağa kalkmış, dengesini zar zor sağlamıştı.

Bunda sorun yoktu, ayağa kalkabiliyordu fakat tutunarak kendi başına iki adım atması ve bezli poposunun üzerine oturması beklenmedi.

Verilen her çaba, onların bu çabalara gösterdiği gayretle birleşince evde bir bayram havası oluşuyordu. Biri ne yapsa öteki de çok geçmeden kavırıyordu bir şeyleri. Ne çabuk büyümüşlerdi, ilk yaşlarına girdiklerinde ikisi de baba, an yani anne, ici -Nazan'ın deyişiyle Cino- gibi kelimeleri çok basit, anlamsız telaffuzlar şeklinde söylemeye çalışıyorlardı. Bir Gülayşe'ye bir isim bulamamışlar, parmaklarıyla onu gösterir olmuşlardı.

Özgür'ün bulduğu her şeyi ağzına atma huyu olmasa her şey daha tıkırında olurdu belki. Nasıl bir çocuktuk, şaşıırıyordu Ayten. Cino'yu bile yemesinden korkuyordu. Köpek de hiç gıkını çıkarmıyordu ki Özgür'ün bir şey yapıp yapmadığını anlasın!

Akın, Nazan'ın uzayan saçları için renk renk, şekil şekil tokalar almıştı. Kızının saçlarına çıtçıtli tokalar alıyor, hafta sonları evde olduğunda sabah ilk iş öndeki saç tutamlarını geriye tutturarak çıtçıtli tokasını takıyordu. Nazan'ın en sevdiği toka kırmızı çiçekli tokasıydı. Hep onu eline alıp babasına uzatıyordu. Ayten bazen onun minik saç tutamlarını tepesinde iki küçük kulak şeklinde topluyordu, ki bu Akın'ın çok hoşuna gidiyordu.

“Benim minik atom karıncam,” diye diye seviyordu kızını.

Bir yaş sendromu böyle geçip giderken yeni kelimeler ekleniyordu bebeklerin dillerine. *Buğ* (bu), *geh* (gel), *döpe* (köpek), *Gaşe* (Gülayşe), *Atten* (Ayten) ve *ıdı* (dışarı) bir yaş bir aylıkken kullandıkları kelimeleriydi. Ah, yürüme belası Özgür'ün nasıl hoşuna gidiyorsa, Nazan'ın da o kadar hoşlanmadığı şeydi. Özgür evde koşmayı, adı gibi özgür olmayı isterken; Nazan yorulup babasının, annesinin kucağında olmayı isterdi hep.

23 Nisan kutlamaları için Ortaköy'deki eğlencelere gelmişlerdi. Bebekler kırmızı bahçıvan tulumlarını ve krem ceketlerini giyinmişler, Nazan'ın saçları iki kulak yapılmış, Özgür'ün de güzelce taranmıştı. Akın'ın hayali olan bu bayramda bebekler kâh anne babasının kucağında, kâh da ellerinden tutarak küçük adımlarla yürüyorlardı.

Nazan ilkin bando sesinden rahatsız olup ağlamaya başladı. Babasının boynuna sıkı sıkı sarılmıştı. “Yok kızım bir şey, bak amcalar bayram kutluyorlar,” diyerek sırtını sevip yatıştırmıştı Akın onu.

Özgür’sse kırmızılı beyazlı balonlara takmıştı kafayı. Annesinin elini çekiştirip balonları işaret ediyordu. Bir seyyar satıcıdan iki kırmızı balon ve kâğıt Türk bayraklarından almışlardı. Özgür bir elinde hem balonunu hem de bayrağını tutuyor, iri yeşil gözleriyle elinde tuttuklarına bakıyordu.

Bando geçidi bitince stadyum gösterilerine gittiler. Çok kalabalıktı, Akın kapıya yakın oturmalarını söylemiş, bebekler rahatsız olursa hemen gidebileceklerini düşünmüştü. Fakat bebekler hiç de rahatsız değildi. Keyifle izliyorlardı, üstelik çalan müzikler, renkli kostümler ve danslar hoşuna gitmişti ikisinin de. Anlamlı veya anlamsız seslerle eşlik ediyorlardı her şeye.

Acıktıklarında Ayten yanında getirdiği Arı mamadan veriyordu onlara. Biberona doldurmuştu, iyice sarıp sarmalamıştı. Bir de küçük bir kaba meyve püresi ezmiş koymuştu. Suyu, bezleri, mendilleri her şeyi Akın’ın taşıdığı bebek çantasının içerisindeydi.

Stadyumdaki gösteride çok eğlenmişlerdi. 23 Nisan’ın hakkı verilmişti. Akın günlüğüne o günün gecesinde, *“Ömrümde hayal ettiğimden daha da güzel olan tek şey çocuklarımla bayrama katılmak oldu. Sevgili kızım, sevgili oğlum; bu bayramlar ki bizim en büyük değerlerimizdir, gönlünüzce kutlayın. Yaşamım elverdiği müddetçe hep beraber, el ele, yan yana kutlayacağız sizlerle bu bayramları. Önce memleketi sevmeyi öğreteceğim size. Bilmelisiniz ki memleketini sevmeyen insanların hiç sevemez. Bu gayeyi göğsünüze bir nişane olarak takacağım. Memleket dendiğinde yüreğinizde sevgi ve gurur davulları vurulacak sizlerin de,”* yazmıştı.

Mayıs ayında ailecek bir restorana yemeğe gitmişlerdi. Müzikli bir eğlence mekânıydı, Ayten yeni aldığı pembe rujunu ve diktiği pembe beyaz çiçekli, şifon elbisesini giymişti üzerine. Ayağında krem rengi rügan ayakkabıları, kolunda şık çantası, belinde büyük tokalı kemeri vardı. Çok şıktı, göz kamaştırıyordu.

“Dudakların çok hoş olmuş,” demişti Akın rujuna bakınca. Normalde esmer tene pembeyi pek yakıştırmazdı ama Ayten’e tuhaf bir şekilde her şey yakışıyordu.

“Rose Bonbon canım,” diyerek keyifle güldü Ayten. “Rujumun adı Rose Bonbon.”

Ah, ortam müsait olsaydı da o Rose Bonbon’un tadına bir de Akın baksaydı.

“Cheri Lady’nin Rose Bonbon ruju...”

Bunu duymuştu Özgür. “Yose Bobo!” diye diye gelmişlerdi restorana. Üstelik Nazan da Özgür’ü taklit etmeye çalışıyor, onun dilinde de, “Yobo, yobo!” oluyordu Rose Bonbon.

Müzikli restoranda bebekler için özel sandalyeler getirilse de Nazan annesinin kucağından inmek istemedi. Özgür ise babasının yanına oturmuştu. Nazan’ı annesi, Özgür’ü de babası doyurdu. Kebap, salata ve soslu patates püresi yiyorlardı. Ayten minik minik parçalara bölmüştü eti, bebeklere yedirebilmek için.

Yemek sonrası akşam yürüyüşü yapmışlardı deniz kenarındaki taş yolda. Bir pamuk şeker almıştı Akın iki taneyi bitiremeyecekleri için fakat Özgür pamuk şekerin hepsini kendisine çekince, Nazan ağlamıştı. Akın da mecburen ikinciyi almak zorunda kalmıştı. Elleri, yüzleri ve saçları yapış yapış pamuk şekere bulanmıştı bizimkilerin.

Nazan minicik parmaklarıyla tuttuğu pamuk şekeri babasının ağzına tutuyor, “Ye,” diyordu. Akın pamuk şekeri onun parmaklarıyla beraber ağzına alıp, “Ham!” dedikçe Nazan neredeyse çatlayacak gibi kıkır kıkır gülüyordu.

Yine mayıs ayında aile fotoğrafı çekilmek üzere Fırat Usta’nın dükkânına geldiler. Fırat Usta yaşlanmış, yerine artık işe aldığı çırakları bırakmıştı. Çok üzüldü Akın ama çıraklar arayıp haber verdiler Akınların geldiğini. Çok geçmeden Fırat Usta geldi dükkâna, sarıldılar sıkı sıkı, hâl hatır sordular, çay içtiler birer bardak.

Hem bebeklerin fotoğrafları hem de ailecek fotoğrafları çekilecekti. Her biri özenli giyinmişti bu yüzden. Ayten saçlarını akşamdan bigudilemiş, kabartmış; makyajını çok güzel yapmış, yanaklarını allıklamış, tenini pudralamış, pembe simli farını gözüne sürmüş, göz pınarına kalemini çekmiş ve son dokunuşunu da ruju Rose

Bonbon'la yapmıştı. Akın'ı giydirmek de ona düşmüştü. Onun için nefis bir takım dikmişti, lacivert renkli. Beyaz gömleği, deri kemeri, deri kunduraları; yeni tıraşlanmış yüzü, özenle taranmış saçlarıyla o da çok yakışıklıydı.

Nazan pembe, etekleri çiçekli bir elbise giymişti. Ayağında şeffaf şeritli cırt cırtlı ayakkabıları vardı. Saçları yine iki kulak şeklinde tepede bağlıydı. Özgür askılı lacivert pantolon ve kısa kollu beyaz gömlek giymişti. Akın kendi kullandığı jöleden çok az sürerek oğlunun saçlarını şekillendirmişti.

Önce bebeklerin tek tek fotoğrafları çekildi. Eski, hasır bir sandalyeye oturtuldular, poz verdirildiler. Akın türlü hareketlerle onları güldürmeye çalıştı makinenin ardından. Ayten'in aklında buraya ilk geldikleri o gün, kendisini güldürüşü, *Günyüzü* deyişi vardı. Gü-lümsedi.

Akın bebeklerin fotoğraf çekimi bittiğinde bu defa Ayten'in omzuna kolunu sardı, onu kendisine çekti. "Fırat Usta," diye seslendi ustaya. "Hepimizin bir fotoğrafını çeker misin? Aile olarak..."

Ayten hasır sandalyeye oturdu, omuzlarını dikleştirdi. Kucağına Özgür'ü oturttu. Akın Ayten'in arkasında kucağında Nazan'la ayak-taydı. Akın sağ elini Ayten'in sağ omzunun üzerine koymuştu. Fırat Usta'nın çırakları, bebekler fotoğraf makinesine baksın diye türlü şaklabanlıklar yaptılar. Nihayetinde Özgür şaşkın şaşkın makineye bakarken, Nazan da şirin şekilde yüzünü kırıştırıp gülümserken bir aile fotoğrafları oldu.

Oranın çıkışında çay bahçesine, Sadi Usta'yı görmeye gittiler. Sadi Usta'nın gözleri yaşarmıştı onları bebeklerle beraber görünce. Bebekler için iki kâse dondurma aldı, çikolatalar aldı fakat çikolataları sakladı Ayten hemen, burada yerlerse her yerlerine bulaştırırlardı. Dondurmalarını dikkatlice yedirdi.

"Hey gidi gençler hey..." dedi Sadi Usta, Akın ve Ayten'e gururla bakarak. "Daha dün gibi şu bahçeye gelip oturmanız. Zaman ne çabuk geçiyor, şimdi kocaman aile oldunuz."

"Öyle ustam, öyle," dedi Akın gülerek.

"Aşk olsun Sadi Usta, yaşlandık mı yani biz iki çocuk yaptık diye şimdi?" diye sordu Ayten üzülerek.

“Yok kızım, yaşlanan biziz. Sizin ömrünüz gençleşir bu güzel bebeklerle. Maşallah.”

Boğaz’dan yine gemiler geçiyordu. Çay bahçesinin üzerindeki çınar ağacı hâlâ yerli yerinde duruyor, çay bahçesinin emektar radyosu yine müziğini çalıyordu. Akın vardı, Ayten vardı; bu defa seneler de vardı bu masada, yaşanmışlıklar, acılar, gözyaşları, kayıplar; bebekler, gelecekler, mutlu günler, yaşanması gereken bir hayat vardı.

Evreşe yolları dar, dar

Bana bakma benim yârim var

Radyoda çalan oynak türküyü eşlik ediyordu Nazan. “Eyyeşe yollayı day, baba batma beni yayım bar...”

Akşam yavaş yavaş çökerken Nazan’ın diline takılan bu türkü herkesi kahkahaya boğmuştu. “Ne yâri kız, daha ağzında dişin yok, ne yâri?” diyerek yanağını sıktı Akın onun.

Nazan anlamıyor ki... Gülüp duruyor, şarkıya eşlik ediyordu. Bir de oturduğu sandalyede omuzlarını sağa sola oynatması yok muydu... Aynı annesi, minyatür Ayten’di.

Özgür sürekli koşturmaya çalışıyordu çay bahçesinde. Ayten de ayağa kalkıp peşinde geziyordu düşmesin diye. Çay bahçesini çevreleyen çitin hemen yanında büyümüş sarı çiçeklere eğildi bir ara, bacakları titreye titreye kalktı ayağa. Ayten, düşecek diye korkup arkasında durmuştu. Özgür elindeki çiçeği uzatarak döndü annesine.

“Çiçe!” dedi çiçeği yukarı, annesine kaldırarak. Ayten dizlerini kırarak oğlunu kucakladı.

“Oy, annesine çiçek de verirmiş!” dedi geri çekilip sarı çiçeği alarak. “Ne renkmiş bu çiçek?” diye sordu Özgür’e. Özgür henüz anlayamıyordu renkleri, bilmiyordu isimlerini. İri ve meraklı gözlerle bir çiçeğe bir de annesine baktı. Cevabı bulamamıştı. “Sarı,” dedi Ayten. “Sarı çiçek.”

“Sarı çiçe,” diye tekrar etti Özgür. Teni kar gibi, yanakları kızarık bebek Özgür...

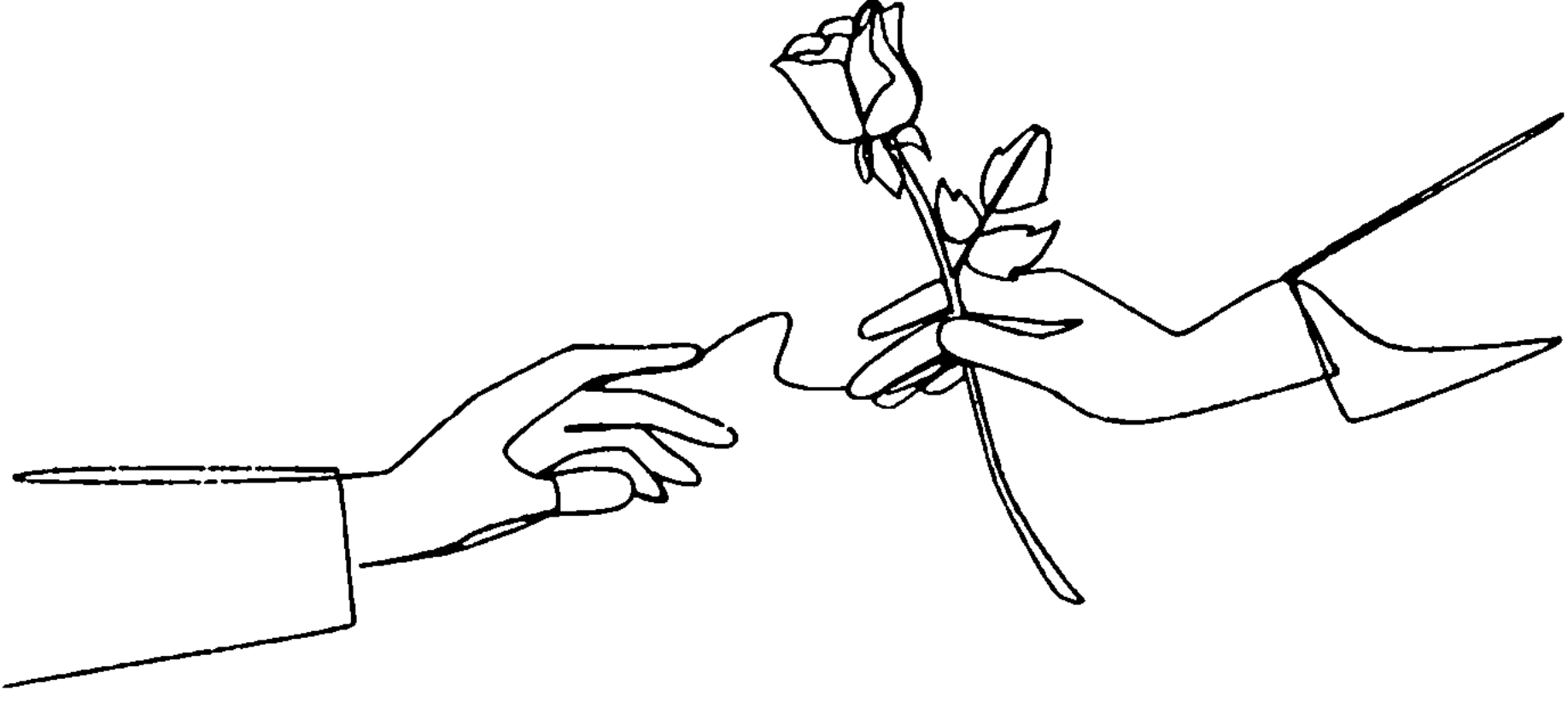
Ayten oğlunun ona verdiği ilk çiçeği yazdığı defterinin arasına koydu eve döndüğünde. “Babası kılıkli,” dedi içinden yalancı bir kızgınlıkla. Duygu yüklüydü içi. Şu kalbi oğlunun babasına benzeyişini

gördükçe kuş gibi çırpınıyordu göğsünde. Hayal ettiklerinin de ötesinde şeyler yaşıyordu. Bolca şükrediyor, dua ediyordu.

Günaşırı işe gidip geliyordu Ayten, bebekler hâlâ ona muhtaç olduğundan. Gülayşe ne kadar iyi bakıcı olursa olsun, bebekler daha çok küçük gibi geliyordu Ayten'e. Çalışmayı çok özlemesine karşın dönmeyi, onları bırakmayı istemiyordu. İşin iyi yanı, dükkânında çalışan arkadaşları da çok iyi çıkmıştı. Artık bilindik bir terzi dükkânıydı İstanbul'da. "İşinin ehli kadınların dükkânı," diyorlardı Günyüzü Terzi Dükkânı çalışanları için. Bunu ilk duyduğunda Ayten gururundan ağlamıştı.

Mayıs sonunda magazin dergilerinin ilk sayfasında kocaman bir fotoğraf duruyordu. Bir film galasının ardından kutlama partisinde çekilmişti fotoğraf. Dans eden bir adam ve kadın... Birbirlerinin gözlerinin içine bakıyor, etraflarında onlara bakan gözleri umursamadan dans ediyorlardı. Adam yakışıklı, kadın güzeldi. İç titretecek kadar güzel ve zarifti hem de. Bordo, derin yırtmaçlı bir elbise ve simsiyah rugan ayakkabılar giymiş, gözlerine simsiyah bir kalem çekmiş, dudaklarına kan kırmızısı bir ruj sürmüştü. Sapsarı saçları dalga dalga omuzlarına dökülmüştü fotoğrafta. Adamın büyük elleri kadının ince belini sıkı sıkıya kavramış, kadın baldırına kadar sıyrılan derin yırtmacından bacağını çıkarıp adamın iki bacağının arasına ayağını koymuştu. Kırmızı tırnaklı zarif elleri adamın omuzlarına sıkı sıkıya tutunmuştu. Bakışlarında görünen hiçbir duygu yoktu. Alenen normal bir dans gibi görölüyordu lakin öyle değildi. Hem partidekiler hem de onlar farkındaydı öyle olmadığının. Adam hiç hesapta yokken birdenbire gelmişti partiye. Masada oturup içkisini yudumlayan kadına yaklaşmış, dans teklif etmişti. Bu fotoğrafın görünen hikâyesi, anlatılanlara göre böyleydi işte lakin etkisi öyle büyüktü ki magazin dergileri coşmuştu.

Gündeme bomba gibi düşen ve gündemi karıştıran bu fotoğraf, ünlü rejisör Selim Kaynarca ve genç oyuncu Sertab Günebakan'a aitti.

7. BÖLÜM: ADAM OLACAK ÇOCUK

28 Mayıs 1988

İnsanın kaderinin gülmesi ezelden mi lazımdır? Kader denilen şey hep mi nasıl başladıysa öyle devam eder? Değişmez mi insanın sırtına binen bu düzen hiç?

Ben kötü başlayan kaderimi değiştirebileceğime inananlardan dım. Parayla, şöhretle, boyayla, maskelerle, şuh kahkahalarla, çıplaklık ve namussuzlukla... İnsanların kötü olarak addettiği ne varsa yaparak emelime ulaşabileceğimi düşünüyordum. Yalan değildi, rüya değildi, hayal değildi. Ulaşmıştım.

Kötü kadınları ömrüm boyunca sevdim. Çünkü kalp kırabilirlerdi. Çünkü kimseye bağlı değillerdi. Çünkü güzellerdi. Çünkü zenginlerdi. Çünkü kötü kadınlara sevmeseler de saygı duyarlardı ki ben yalan olsa bile bana saygı duyulmasını her şeyden çok isterdim. Bu yüzden kötü olarak adlandırılan o kadınlardan olmayı bile isteye ben seçtim.

Fakat şarkılar yalan söylemiyormuş. *Düşler ve gerçekler ayrı ayrı yaşar.*

Oturduğumuz villanın bahçesinden içeriye girerken yalpalıyordum. Üzerimde hâlâ akşamın gürültüsü, alkolün midemde ekşiye kokusu ve Selim'in gözlerinin etkisi vardı. *Selim...* Titriyordu tenim onu düşündükçe. Başım dönüyordu. Bütün ayarlarım bozuluyordu. Zili çaldım. Çok geçmeden geldi Feryal, kapıyı açtı. Üzerinde hâlâ hizmetli kıyafetleri vardı. Anlaşılan Nejat ben gelene kadar uyumasını tembih etmişti ona. Ne büyük gaddarlık. *Orospu çocuğu.*

“Nasılsın Feryal?” diye sordum, içeri geçip direkt olarak merdivenlere yönelirken.

“Hoş geldiniz Sertab Hanım,” dedi bana sorumu umursamayarak. Alayla güldüm, o görmedi ardımda kaldığından. Tam ilk basamağa adımımı atmıştım ki Feryal, “Nejat Bey salona gelmenizi buyurdu,” dedi.

Arkamı dönüp ona baktım. Başını üzgünce eğip hemen gözden kayboldu. Buyurmuş beyefendi! Derin bir nefes alarak başımı dikleştirerek indim basamaktan ve salona yöneldim. Nejat geniş koyu yeşil koltuğun ortasına bacak bacak üzerine atmış bir şekilde, elinde kristal viski bardağıyla oturuyor, direkt olarak içeri girdiğim kapıya bakıyordu.

Hiçbir şey söylemeden gidip kendime de biraz viski koydum sehpadaki cam şişeden. Çantamı koltuğa bıraktım. Ayakta içtim ilk yudumu. Oysa hâlâ sarhoş gibiydim, içmek istememiştim.

“Nasıl geçti parti?” diye sordu Nejat.

Gözlerimi ellerimin arasındaki boş kristal viski bardağından çekmedim. “İyi,” dedim yalnızca. Selim’in nefesinin sıcaklığını, ellerinin belimi sarışını, gözlerinin üzerimde dolaşmasını düşünüyordum. Sertçe yutkundum.

Nejat bu esnada ayağa kalktı ve karşıma geçti. “Niye dans ettin o adamla?” diyerek elimdeki boş bardağı aldı ve sehpaye bıraktı. O an başımı kaldırıp gözlerine baktım.

“Çünkü *istedim*,” dedim.

Nejat’ın geniş bir suratı vardı. Yanakları şişkin, kaşları kalın. Gözleri bu şişkin yanakların ve kalın kaşların arasında hep küçük kalırdı. Kapkara gözleri vardı, öfkелendiğinde daha da büyür, beyazları yok olurdu. Ben o beyazları çoğunlukla beni arzuladığında görürdüm. Kendi tatmini için benimle sevişirken yine koyulaşır, beyazları yok olurdu. Bunun dışında hep simsiyah bakardı bana. Onun için sevişilecek kadından başka bir şey değildim.

Hayır, sanılmasın ki ahlanıp vahlanıyorum, hayır, değil. O faslı geçeli çok oldu. *Belki sever* diyeli, ellerinde şefkat arayalı, sıcak bir sarılmaya, bir öpüşe hasret kalalı çok oldu. Nejat benden tüm bu istekleri bir gecede çaldı, paramparça etti, toz hâlinde ömrümün duvarında en afili kırıklar olarak duruyor.

Bir eliyle sıkıca çenemi kavradığında nefesimi tuttum. Kopkoyuydu gözleri. “Ne zamandan beri istiyorsun?”

Aslında çok uzun zamandır. Çok uzun zamandır Selim’i istiyordum. Genç kızlığımda günlüğüme Sevgi mahlasıyla düştüğünden beri. Abisinin düğününde bana sarıldığından beri. Doğum günümü kutladığından beri. Nejat’la evlendikten sonra onu gördüğümde bana bembeyaz baktığından beri. Bana İngiltere’ye gitmeden önce kaçmayı teklif ettiğinden beri...

Fakat Nejat bütün bunlardan habersizdi. “Birdenbire...” dedim çenemi tutan eline karşın gayet rahat bir tavırla. “Sen gibi.”

Elini çekti. “Ne demek ulan birdenbire?” diye bağırdı. Ses tellerinde sorun vardı, çok bağırdığında çatallaşırdı. Çatlamıştı sesi. Neyi becerebildin ki doğru dürüst bunu da başaracaksın Nejat?

“Birdenbire işte. Geldi, dans teklif etti, ben de kabul ettim.”

Gitmek için hamle yaptığımda kolumu tuttu sıkıca, durdurdu beni. “Sevişiyor musun onunla?” diye sorma cesaretini gösterdi bana.

Ona yaklaştım. “Nejat,” dedim usul usul. “Ben sen değilim. Ben aldatmam. Ben bir şeyi istersem alırım, bunu çok iyi biliyorsun.”

Kolumu sıktı. “Öldürürüm seni Nergis! Duydun mu?”

“İşime gelir.”

Gayet ciddi olduğumu görünce yön değiştirdi hemen. “Selim’i öldürürüm.”

Kötü kadınlara hayrandım. En boktan anlarda hiç es vermeden yalan söyleyebilmelerine, her şeyi önemsiz görebilmelerine, kendilerine değer vermelerine... Kötü bir kadındım. Fakat o an kalbim çok acıdı. Tıpkı Selim’in bana *kaçalım* derken nişan yüzüğü takıyor olduğunu gördüğümde olduğu gibi... Çok acıdı kalbim.

“Yapamazsın,” dedim.

Nejat gülmeye başladı. “Demek onu seviyorsun ha...” dedi bana.

Gafil avlanmıştım. Yutkundum. “Sevgi falan yok.” *Sevgi yok*. “Hiç olmadı. Böyle mesnetsiz şeylere ancak senin kafan çalışır. Sen seversin karını aldatmayı. Bir kadın, iki kadın, üç kadın... Butik oteller, film festivallerinde kadınlarla gece âlemleri falan, ha Nejat?” Öfkem kanımı kaynattı, bir anda parlayıverdim. “Belki benim menajerim

Alev ikinci kez gebe kalır senden, sonra yine kürtaja yanında eşantiyon olarak gönderirsin karını onunla, ha ne dersin?”

Hızlı bir tokat yedim sol yanağıma. Tüm bedenim titredi. Çene mi öncekinden daha sıkı tuttu. “Dediğimi yapacaksın!” diye bağırdı ağzından tükürükler saçarak.

“Hayır!” diye haykırdım. “Asla yapmayacağım! Kendimi öldürürüm, yapmam!”

“Yapacaksın! Güzellikle falan değil artık, zorla!”

“Yapmam! Anlamıyor musun? Yapmam! Allah senin belanı versin! Çek ellerini üzerimden!”

Bir tokat daha attı, dengemi zar zor sağladım ve koltuğun kenarına tutundum. “Yapacaksın Nergis! Yapmazsan, yapacak birileri elbet bulunur,” dedi. Başımı kaldırıp ona baktım. Öfkeli yüzüne dudağının kenarına ilişen pis bir gülümseyiş dâhil oldu. “Özsoyların hâlâ küçük kızları var...”

Kalbim korkuyla atmaya başladı. Kafamı iki yana sallayarak “Seni şikâyet ederim! Mahvederim, duydun mu? Her yerde anlatırım yaptıklarını! Dokunma kardeşlerime!” dedim.

“Kimi kime şikâyet edeceksin lan sen?” diyerek üzerime yürüdü yeniden. Saçlarımı tuttu, çekti. Yüzüne bir tane vurdum. “Sen hâlâ İstanbul emniyetiyle beraber çalıştığınızı anlamadın galiba?”

“Uzak dur onlardan!”

“Uzak dur Selim’den!” Beni koltuğa doğru savurdu. Saçlarımı tuttum, saç diplerim sızlıyordu. “Bu iş bitmedi Nergis. O orospu çocuğuna da bu dansın hesabını soracağım. Ve sen... Sen benim dediğimi yapacaksın. Yarın gece. Hazırlan. Yoksa kardeşlerine acımam.”

Selim’i 1990 yılının yaz ayına kadar bir daha hiç görmedim.

1988 yazı İtalya’da çok sıcak geçiyordu.

Bir buçuk yaşında olan Nazan’la Özgür dün geldiğimizden beri o kadar çok terlemişlerdi ki terden sıırılsıklam olan pamuklu bütün kıyafetlerini ılık suyla yıkayıp asıyordum hep. Akın’a kalsa, *bırak çıplak gezsinler* diyordu. Olmaz. Yel esse üşüteceklerinden korkuyordum.

İki yaz önce seviştiğimiz çatıya bir oda daha çıkarmış Marco dede. Bizim odamız oldu orası. Gelip gideni olmuyor diye kızıp

dururken bizim gelmemiz için adam resmen bir oda çıkarmış evine. Ne yalan söyleyeyim, duygulandım. Fakat odadaki en büyük eksiklik bir yatak olmayıştıydı. Akın'la ilk gece yer yatağına talim etmiştik. Tabii Özgür'le Nazan da aramızda yatmıştı. Fena bozulmuştu Akın bu duruma. Ertesi gün bir yatak almışlardı, bebekleri de ufak beşik benzeri yatağa yatırmıştık.

Madam Martina ve Marco dede evleneli bir sene olmuştu. Geçen sene kıydıkları nikâha gelememiştik bebekler çok küçük olduğundan. Çok mutlulardı. Madam Martina bir dünya yemek hazırlamıştı bizler için, mahcup olmuşum bu yaşlı kadını o kadar uğraştırdığımız için.

Özgür ve Nazan'ın gittikleri yerlerde yabancılık çekmemesi bizim açımızdan oldukça avantajlıydı. Marco dedenin kucağında durmakta veya Martina teyzenin elinden tutmakta hiçbir sakınca görmüyorlardı. Tabii ya Akın ya da ben göz önünde olmak zorundaydık. Yoksa hemen kıyameti koparıyorlardı.

Nazan'la Özgür'ü denize sokmak resmen bir komedi tufanıydı. Özellikle Nazan onu denize doğru tuttuğumuz zaman korkarak ayaklarını yukarı kaldırıyorlardı. Özgür önce ayaklarına su değdiğinde korktu ama kolay alıştı. Nazan'ın suya alışması onun kadar kolay olmamıştı. Baktı anne, baba, kardeş giriyor suya, o da yavaş yavaş girdi. Kıyıda oturduk tabii, yüzmek hak getire, suya değen kış baş kâfi.

“Seneye iyice büyüdüklerinde açılırız,” dedi Akın. “Suya girebilmeleri bile bir başarı şimdilik.” Nazan'a döndü sonra. “Kızım, sen büyüyünce seni omzuma alırım suda ben, olur mu?”

Nazan bundan ne anladıysa korkup ağlamaya başladı ve kolumu tuttu sıkıca. “Baba kötü bir şey demedi ki çiçeğim, aa, niye ağlıyorsun?”

“Baba diiit, dit!” diyerek arkama saklanmaya çalıştı Nazan.

Biz bir yandan gülüyoruz bir yandan da niye böyle yaptığını anlamaya çalışıyoruz tabii. Akın geldi yanımıza, ellerini uzattı Nazan'a. “Kızım, tamam almam omzuma seni. Gel, ağlama. Döveyim denizi ben. Tamam, girmek yok denize.”

Nazan gözyaşlarıyla dolu parlak gözleriyle bir bana bir de babasına bakındı *öyle mi* demek ister gibi. Akın Nazan'ı ikna etmeye

çalışırken, Özgür denizin kıyısında elindeki taşları denize fırlatmaya çalışıyordu. Büyükçe bir taş almıştı, elini geri çekip denize fırlatmaya hazırlanırken taşın ağırlığı onu geri çekince bezli poposunun üzerine şak diye düştü. Ben hemen kalktım, tutup kaldırdım onu ama bastı yaygarayı.

“Yok bir şey, yok anneciğim.” Yanına oturup ona sarıldım. “Pis taş!” diyerek elinden düşen taşa vurdum. “Sen benim oğlumu nasıl düşürürsün? Al sana!”

Benim taşı cezalandırdığımı görünce gözündeki yaş kurudu ne hikmetse. “A şana!” diyerek o da vurdu taşa. Burnunu çekti sonra. Sarıya çalan saçlarını okşadım, öptüm. Nazan’la çok farklıydı saçları. Nazan’ın koyu, Özgür’ün sarılı kumraldı. Akın’ın bebekliğinde de saçları böyleymiş. Yani Özgür babası, Nazan tam da benim gibiymiş. İkimizi ikizlerimizle doğurmuş olmak bana keyif veriyordu ve bunu dile getirmek çok hoşuma gidiyordu.

Onları emzirmeyi yeni bırakmıştım. Emzirmeyi kestiğimden beri özellikle Özgür ne kadar yemek varsa her şeyi denemek, tatmak istiyordu. Babasının içtiği şaraba merak saracak kadar gözü dönmüştü veledin, Akın da ara sıra içtiği şarabı akşam yemeklerinde içmez oldu onun bu isteği üzerine.

“Sanki önünden yemeğini alıyor gibi başkasının yediğine içtiğine elini atıyorsun Özgür!” diyerek kızmıştı.

Nazan yemek seçiyordu. Pırasayı, ağır kokan sebze yemeklerini, peyniri ve yumurtayı pek sevmiyordu. Ona kahvaltı yaptırmak işkence gibiydi, Akın sabahları işe gitmeden o yediriyordu çünkü Nazan onun sözünü dinliyordu. Tabii işe de geç kalıyordu bazen ona yemek yedirebilmek için. Nazan bacağına yapışıp, “Baba, ditmee!” diyerek her sabah ağlıyordu. Ondan yüz bulan Özgür de ağlamaya başlıyordu sonra, zar zor çekip alıyordum Nazan’ı babasının bacağından, Akın beni öpüp koşarak çıkıyordu.

“Baba ekmek getirecek, mama getirecek bize. Akşam gelecek kızım, ağlama.”

“Ditmesin ane, ebbek yemeyelim!”

“He, sonra beni kemirirsiniz akşama!”

“Ebbek ebbek!” diye paçama yapışıyordu sonra Özgür. Bir saat çocukları susturmaya çalışıyorduk. İyi ki TRT çizgi film kuşağı çıkıyordu sabahları. Yoksa hâlimiz nasıl olurdu?

İtalya’da sabahlarımız daha başka başlıyordu tabii. Gülayşe’ye tatil izni vermiştik, İzmir’den onunla beraber dönecektik. Gülayşe yokken çocukların tüm bakımı Akın’la benim üzerime kalmıştı burada. Nazan’la ben uyanıyorduk önce. Onu giydiriyor, sonra ben giyiniyordum. Ağzına kocaman duran emziğini veriyordum ağlamasın diye, yatağıma koyuyordum onu, babasının üzerine çıkmaya çalışıyordu. Bu sabah da ben giyinirken babasının üzerine çıktı, yanağına şap diye vurdu uyansın diye. Dayağı yiyen Akın ne olduğunu anlayamadan açtı hemen gözlerini.

“Ne yapıyorsun kız sen?” Nazan kıkır kıkır gülüyordu. Akın döndü, kaldırıp göğsüne oturttu Nazan’ı. “Babaya vurulur mu hiç?”

“İyi vur iyi,” dedim ben de saçlarımı toplarken. “Ama sever gibi vur, hıncını alır gibi değil...”

Akın bir kaşını kaldırıp bana baktı. “Bak bak, anne taktik de veriyor. Siz sabah sabah başıma dayakçı mı kesildiniz?” Akın Nazan’ın minik ellerini tutup öpmüştü. “Vurmak yok babaya.” Nazan anlamadan bakıyordu babasına. Sonra uzanıp bir kere daha vurdu. Akın ağlar gibi bir mırıltı çıkarınca Nazan şaşkın şaşkın açtı gözlerini. Baktı baba ağlıyor, onun da kaşlar eğildi, ağzı açıldı ve ağlamaya başladı. Emzik düşüverdi ağzından.

“Ah, Akın! Ağlatma çocuğu!” diyerek Nazan’ı aldım kucağından.

“Yok babacığım, ağlamıyorum ben,” diyerek sarılsa da Nazan’a ne çare? Nazan onun canı yandı sandı bir kere. Susturabilene aşk olsun!

Madam Martina ve Marco dedenin hareketsiz yaşamına canlılık getirmişti Özgür’le Nazan. Nazan, Madam Martina’nın kırmızı radyosunda açtığı şarkılara bayılıyordu. Ağzında emziğiyle kadife koltuğun birinde oturur, Madam Martina şarkılara eşlik ederken o da el çırpar, kafasını sallardı. Madam Martina için ben de dantel işlerdim. Her ne kadar olmaz dese de bir kere dantellere bayıldığını öğrendiğimden içimden gelmiş, araya taraya buradan iplik ve tığ bulmuştuk. Gitmeden ona güzelce lale desenli sehpa örtüsü örmeyi kafaya koymuştum.

Özgür daha çok dedesi ve babasının dayısı Carlo'yla anlaşıyordu. Carlo dayı Özgür'e güzel bir oyuncak araba, Nazan'a da sarı saçlı plastik bir bebek almıştı. Özgür, Marco dede ve Carlo dayının hızlı hızlı konuşmalarını merak ediyordu bana kalırsa. İki adam konuştukça Özgür onlara büyülenmiş gibi bakıyor, anlamsız sesler çıkarıp el kol yaparak onlar gibi konuştuğunu sanıyordu.

İkizlerin en sevdiği şey Marco dedenin bahçesindeki hamakta sallanmaktı. Akın onları hamağa yatırır, ortalarına oturur, ayağıyla yerden kuvvet alarak hafif hafif sallardı. Özgür kıkır kıkır gülerdi, Nazan da o güldüğü için gülmeye başlardı. Akın video kamerasıyla bu anlarını çekmemi söylediği için çekmiştim ben de.

Akşamlar Marco dedenin enfes yemekleriyle taçlanırdı. Kahvaltı konusunda başarısız olan bu memlekette ölene dek akşam yemeğine bayılabilirdim. Bazı geceler içtiği şarapların etkisiyle ünlü şairlerin şiirlerinden dizeler okurdu Marco dede, Akın bana bunları çevirirdi. Ayıp şiirlerdi, utanırdım, başımı önüme eğdim. Hatta bir keresinde, "Beni kandırıyorsun, bence şiirde böyle söylemiyor," demiştim Akın'a.

Akın kahkahalarla gülerek, "Sana İtalyanca öğreteceğim," demişti. Birkaç kez denemiştik bunu, olmuyordu, kafam basmıyordu. Dil öğrenme yetim yoktu bence, *ciao*'dan öteye geçemiyordum.

Madam Martina ne konuştuğumuzu merak edip sormuştu. Hemen Akın'ın bacağını sıkıştırdım masa altından, söylememesi için. Akın *elime düştün* der gibi bakmış, bir şey söylemişti onlara. "Ne söyledin?" diye sormuştum utanarak.

"Bana ne kadar âşık olduğunu," demiş, sonra da yanağımı öpmüştü. "İkinci baharını yaşıyor dedem. Sevişmeler, öpüşmeler, koklaşmalardan bahseder tabii..."

"Akın! Ne kadar ayıp, sus! Sana ne?"

"Biz de yaşarız bebekler büyüyünce belki ikinci baharımızı, ha? Hani şu Afet Apartmanı'nda, koca karyolamızda..."

Yanaklarıma ateş basmıştı o böyle konuşurken. Allah'tan anlamıyordu Madam Martina ve Marco dede bizi. Gözlerimi kaçırarak, "Bakarız," dedim ona. Ne yapayım? Akın'la bahar çok olacaktı ömrümde pekâlâ.

Bebekler erken uyuyordu akşamları, evin salonuna yatırırdık onları ve kapı pencere açık olurdu ağarlarsa duyalım diye. O akşam Akın bebekler uyuduktan sonra, “Hadi gel, sahile inelim,” dedi bana.

“Çocuklar?” diye sordum.

“Dedem ve Madam bakacaklar,” diyerek beni çekmişti. Aklım çocuklarda kalsa da şeytan tüylü Alacalı’ya kapılmamak mümkün mü?

İnce elbisemin eteklerini savura savura, hasır sandaletlerimle gittim onunla. Sahilde yine yakılmış ateşler, gençler vardı. Adriyatik Denizi’nin tuzlu havası sıcacıktı, sanki gündüz gibi. Sandaletlerimi çıkarıp hâlâ sıcak olan kumlara bastım, o da sandaletlerini çıkarmıştı. İnce keten gömleğinin önü hiç kapanmıyordu buralarda. Akın’ın güneşten esmerleşen teni hep meydandaydı. Dokunasım geliyordu, etrafımız kalabalık diye dokunamıyor, sevip okşayamıyordum onu.

Akın elindeki sandaletleri kuma bıraktı pat diye, kıyıya yaklaşınca. Oturacağız sandım, ben de bıraktım. Fakat elimi elinden ayırıp üzerindeki gömleği sıyırdı omuzlarından. “Aa, ne yapıyorsun?” diye sordum bir yandan da çıplak üstüne bakınarak.

“Soyunuyorum,” dedi gülerek. Sonra şortunu indirdi. Sol elim ağzımda etrafa bakındım. Kıyıdaki ateş yakmış gençler bize epey uzaktı, diğer taraf karanlıktı. Akın bana yaklaşıp elbisemin eteklerini tutunca ona döndüm. “Gel, yüzelim biraz,” dedi sağ kulağıma doğru. Elbisemi eteklerinden tutup yukarı kaldırdı, çıkardı. Beline sarıldım, beraber yürüdük denize. Akın’ın teni Adriyatik havası gibi sıcacık, ateşten sanki. İçim kaynıyordu ona dokunurken. Deniz ılık, hava sıcak, Akın ateşten, sevda kavurucu. Yarıya kadar suya girmiştik ki Akın bana döndü, “Seni çok özledim,” diye fısıldadı kulağıma.

“Ben de seni...” diyerek alnımı sol omzuna yasladım ve dudaklığımın karşısındaki noktaya bir öpücük kondurdum. Akın çenemi tutup başımı kaldırdı. Gözleri... Kapkaranlık gecenin içerisinde parıldayan yıldızlar gibi açılıp kapanıyordu yeşil gözleri. Eğilip uzun uzun öptü dudaklarımdan. Susamış gibi, kana kana. Kollarımı boynuna dolayarak onu kendime bastırdım. Suyu çekildik, ilerledik. Bütün bedenimiz suya gömülürken ayrıldı dudaklarımız.

“Gel, yüzelim biraz.” Keyfini çıkararak yüzdük dakikalarca. Hayat arkadaşımın oyun arkadaşına dönüştüğü saatlerdeydim yine. Onunla baş başayken her şey olabilmeyi seviyordum. Bazen beş yaşında bir kız çocuğu, bazen on yedisinde bir genç kız, bazen de otuzuna merdiven dayamış taze bir kadın... Yaşlanmayı hiç düşünmedim. Dörttnala yaşlılığa gitsem bile ruhum sonsuza dek onunla hep genç kalacak gibi hissediyordum. Gözlerim zor görmeye başlasa, belim bükülse, dizlerim tutmasa bile hep en net onu görür, hep onun yanında dimdik durur, hep ona koşardı bacaklarım sanki. Çiçeklerin yönü güneşedir, suların birikintilere, tohumların toprağa, ağaç dallarının göğe; Ayten’in yönüyse mutlaka, hep Akın’a...

Öpüşerek ve suda oynaşarak geçirdik o yaz akşamını. Geri döndüğümüzde ıslak iç çamaşırlarımızın üzerine kuru kıyafetleri giymiştik. Sessizce evin arkasından dolaşıp eve girdik, hızlı olmaya çabalayarak değiştirdik üzerimizi. Alt katta Madam Martina ve Marco dedenin yanında uyuklayan bebeklerimizi aldık sonra. Nazan uyanmış, ağlar gibi olmuş, Marco dede pışpışlamış uyutmuş. Akın saçlarını öperek yukarıdaki odaya taşıdı onları.

İki gün sonra İtalya’yı keşfe çıktık bebeklerle. Bari’nin tarihî dar sokaklarında bir de onlarla gezmek istedik. Kafalarında bez şapkaları, Özgür’ün mavi şortu ve pamuklu, aslanlı tişörtü; Nazan’ın üzerinde pembe beyaz, ip askılı, mini elbisesi, ayaklarında açık ayakkabılarıyla şahane görünüyorlardı.

Bir dünya fotoğrafımız oldu yine. Bunun yanında videolarımız da. Türkiye’ye dönene kadar bütün filmleri ve kasetleri bitirdik. Döndüğümüzde Akın yenilerini hazırladı tabii, bu defa da İzmir yolcusuyduk çünkü. “Ne çok çektin bizi,” diye takıldım ona İzmir yolundayken.

“Fena mı, yaşlanınca izler güleriz,” diyerek okşadı yanağımı.

Sarma börek ve peynirli poğaça yapmıştım yolda yemek için. Çocuklara da küçük küçük yedirmiştim. Molalar falan derken sabah çıktığımız yolumuz akşamın karanlığında Aliğa’ya vardı. Bebekler yol yorgunluğundan mıdır nedir, uyuyakalmışlardı eve girdiğimizde. Onları hemen odanın birine yatırıp Türkan yengeye, Muzaffer amcaya sarıldım, Vahit dedenin elini öptüm.

Vahit dede darılmış bize, Akın'a öptürmedi elini. "Önce öbür dedeye götürdünüz torunları," diyerek bir güzel payladı Akın'ı. Kiskanmış, gücenmiş bayağı.

"Baba, deme öyle. Geldiler ya..." dedi Türkan yenge ama yok, Vahit dede kızmış bir kere.

Yandın Akın. Yaşlı kıskançlığı da nasıl çekilmez şimdi...

"Dedem, yapma böyle. Geldik işte. Bak vallahi doğru dürüst dinlenmeden sabahın köründe yola çıktık geldik."

Vahit dedenin surat asık. "Önce ata toprağına gelinir. Ah Akın'ım, sen böyle değildin..."

Akın boynunu büktü suçlu çocuk gibi. "Ne yapayım dede," dedi mahzun bir sesle. "Onca sene annemin yokluğunda babam göndermemişti hiç Marco dedeme. Büyüdüm, gittim ama yine de garip hissederek giderdim. Dedem beni kabullensin isterdim, başta soğuktu, yeni yeni alıştı bana. O kızını kaybetti, ben de annemi. Ben onun yanında, o evde annemi aradım durdum, o da yüzümde kızını, şüphesiz. Birkaç senedir çok rahatım ona giderken. Yüzüm gülüyor, onun da yüzü gülüyor. Belli ki annemin ölümünü bize yıkmaktan vazgeçmiş, artık seviyor, kabulleniyor beni. Kızma dede, anne toprağına gittiğim için gönül koyma bana. Annem bugün dirilse, dünyanın bir ucunda olsa yine ona giderim ilkin. Biliyorum, annem suçluydu, affedilmez suçları, hataları vardı ama ben suçsuzdum dede, o yedi yaşındaki hâlim suçsuzdu. Benden çalınan anne borcunu onun doğduğu topraklarda aradığım için darılma bana."

Kimse ondan böyle bir konuşma beklemiyordu, ben bile. Alaya alır, dedesinden özür diler diye bekliyordum fakat öyle olmamıştı. Sessiz sessiz bir süre bakındık ona, Akın avuç içlerine eğmişti başını, öylece susmuştu. Vahit dede onun karşısındaki koltuktan kalktı, yanına oturdu daha sonra. Türkan yenge yanımda ağlıyor, Muzaffer amca da gözleri dolu dolu bakıyordu. Vahit dede Akın'ın yanına oturup onun bir omzunu sıktı, ardından elini uzattı öpmesi için. Akın'ın yüzü güldü, dedenin uzattığı eli öpüp başına koydu.

Türkan yengeyle sofraya kurma hazırlığına giriştik biz de. Yine bir dünya güzel yiyecek hazırlamış bizim için. Taze kaymak biriktirmiş hem bana hem de çocuklara. Süt, yoğurt, peynir, zeytin, domates,

salatalık... Her şey doğal, her şey taptaze. “Akın, darılma ama İzmir’de yediklerimin tadı daha çok kalıyor damağımda,” dedim, Akın mutfağa geldiği esnada.

“İtalya’da dedemin yemeklerini yerken hiç öyle demiyordunuz Zümrüt Hanım?” dedi o da.

“Canım, dedenin akşam yemekleri çok güzeldi, ona sözüm yok. Demek istediğim buradaki her şey organik, meyvenin, sebzenin lezzeti daha bir başka. Orada dedenin ustalığı konuşuyor, yöresel yemek lezzeti...”

Türkan yenge bana döndü. “E bizim de elimizin lezzeti var ya kızım, aaa...”

Akın, *şimdi yedin naneyi* der gibi baktı yüzüme. “Ay, o anlamda demedim, Türkan yenge. Hani Marco dede aşçıymış ya eskiden, o açıdan...”

Açıklamalarım Türkan yengeyi tatmin etti mi, bilmem. Akın yanımda kıkır kıkır gülerken kolunu sıktım gülmesin diye. “Al şu çatal kaşıkları, sofraya götür bari. Dikilme yalı kazığı gibi, işe yara. Gülme!” diyerek çatal kaşığı eline tutuşturdum.

Bu esnada Nazan ağlamaya başladı. Muzaffer amca duyunca kalkıp hemen bakmaya gitmiş, Nazan karşısında yabancı bir adam görünce daha da korkmuş, bağırmaya başlamıştı. Akın’la ben girdik odaya, Nazan bir parmağıyla Muzaffer amcayı göstererek “Ditsin!” diyordu. Özgür de onun sesine uyanmış, şaşkın şakın etrafa bakınıyordu bu esnada.

“Kızım, yok, o amca amca!” diyerek sakinleştirmeye çalıştık onu. Yemek boyunca babasının kucağından inmedi.

Yorgun olduğumuzdan o akşam erken yattık. Ertesi sabah tavuk kümesi odanın yakınında olduğundan horoz ve tavukların sesine uyandı Nazan. Ben de uyuyamamıştım sesten, onu giydirip kucağıma alıp çıktım odadan. Oda kapısının önünde Türkan yengeyle karşılaştık.

“Tavuklardan mı rahatsız oldunuz?” diye sordu.

“Yok, biz erken uyanırız kızım,” dedim, yalan değildi aslında ama *tavuk sesinden uyandık* da demek istemedim ayıp olmasın diye.

“Muzaffer’e demiştim çıkar tavukları erkenden, bık bık ötmesinler çocukların odasının camında diye, anca kalkıp çıkarabilmiş.” Muzaffer amca bu esnada elinde bir kovayla içeri girmişti. Nazan hemen kollarını boynuma dolayarak sıkı sıkı sarıldı bana. Belli ki korkuyordu Muzaffer amcadan.

Muzaffer amca ise gülerek geldi yanımıza. “Bak, tavuklar sana hediye getirmiş,” diyerek elindeki kovanın içinden bir yumurta çıkardı ve Nazan’a uzattı. Nazan merak etse de elini uzatmadı, koynuma çevirdi yüzünü.

“Alışır, Muzaffer amca, şimdi yabancılıyor seni. Dün gece de bizi göremeyince korktu ya, ondan,” dedim. Muzaffer amca üzülse de bir şey demedi. “Kızım, tavuklara bakalım mı seninle?” dedim onun yanağını öperek. Bir şey söylemedi ama kapı önüne çıktık. Türkan yengenin lastik pabuçlarını giydim ben. “Bak, tavuklar var orada!”

Başını çevirip tavukları görünce yüzü güldü. Elini uzattı tavuklara. “Geh, geh!” dedi sağ elinin parmaklarını açıp kapatarak.

“Gel, gel, gel tavuk, gel, gel...” diyerek tavukların yanına götürdüm onu. Tavuklar bizden kaçıyordu. Bu sırada tavuk kümesinin çatısına pat diye siyah beyaz bir kedi atladı. Nazan’ın gözü hemen o yöne döndü.

“Ane, tedii!” dedi kediyi işaret ederek.

“Aa!” dedim heyecanlanmış gibi. “Kedi, gel pisi pisi! Gel de sevelim seni!”

Benim gibi, “Geh pişi pişi!” diye seslendi kediyeye. Kedi bizi pek takmadı, oturdu tavuk kümesinin üzerine, kışını yalamaya başladı güneşe karşı. “Ane, delmiyo!” dedi kediyi uzun uzun çağırdıktan sonra Nazan.

“Sabah temizliği yapıyor kedi,” dedim ona. “Bak, kedi bile yüzünü temizliyor. Hadi biz de yıkayıp, temizleyelim.”

Böylece içeri geçip lavaboda yüzünü yıkadım Nazan’ın. “Şoğuk!” dedi suya. Eh, köy suyu, serindi tabii. Ama hava sıcaktı, birazdan sular da ısınırdı.

“Bir şey olmaz,” diyerek yüzünü sildim mendiliyle. Özgür ve Akın uyanmıştı biz lavabodan çıktığımızda. İkisinin de saçları başı

dağılmış, uyumaktan gözleri şişmişti. “Oo, günaydın beyler,” dedim onlara bakarak.

“Güyadın beyye!” diye taklit etti beni Nazan. Özgür babasının kucağından kollarını bana doğru uzattı bu esnada.

“Dur oğlum. Yüzünü yıkayalım, gel,” diyerek onu lavaboya soktu Akın. Nazan omzumun ardından onlara bakarken ben de onunla mutfağa geçtim. Türkan yenge çoktan çayı demlemiş, mis gibi kahvaltılıkları hazırlamıştı. Bir de ben seviyorum diye ekmek pişiriyordu.

“Ay, ne zahmet ettin Türkan yenge?” dedim utanarak.

“Sen seviyorsun gelin, fena mı, yersin işte. Zaten iyice zayıflamışsın yine, kuş kadar kalmışsın.”

Kuş lafını duyunca Nazan mutfağa bakınarak kuş aradı. Göremeyince, “Duş nede?” diye sordu. Gülerek saçlarını okşadım.

“Bu yaramazların peşinde koştuktan kilo falan kalmadı ki!” dedim Türkan yengeye. “Hele yürümeye başladılar ya bir de, hiç oturamıyorum. Nazan’a bakma, o çok koşmaz ama Özgür onun tam tersidir, deli dana gibi koşturup durur. Görürsün birazdan. İnsanın akli gidiyor koşarken düşüp bir yerine zarar verecek diye.”

Türkan yenge güldü. “Ah, Ayten’im... Tadını çıkar bu günlerin. Çok çabuk büyüyorlar, inan bana. Çok özlersin bu hâllerini.” Salatalıkların dış kabuğunu soydu, sonra soyduğu kabukları yüzüne yapıştırmaya başladı.

“Aa, sen de mi yapıyorsun Türkan yenge, salatalık maskesi?”

“Evet, iyi geliyor derler cilde.”

“Ben de yaparım ara sıra. Bir de bunun suyunu sıkıp yüzüme sürüyorum arada.”

Nazan, Türkan yengenin yüzüne yapıştırdığı salatalık kabuklarına merak etti, istedi. Birkaç parçayı da onun yüzüne yapıştırdı Türkan yenge. “Düzel odum mu?” diye sordu Nazan. Salatalık kabuğunu güzellik unsuru sanıyordu canım kızım.

“Çok güzel oldun, çiçeğim benim!” diyerek sevdim onu.

“Çok güzel bizim torunlar, çok!” dedi Türkan yenge de. Salatalığın kış kısmını tutuşturdu Nazan’ın eline sonra, yemesi için. Nazan

süt dişleriyle yumuşak ve sulu salatalığı kemirirken Özgür ve Akın geldi mutfağa.

“Günaydın yenge,” dedi Akın. Özgür meraklı gözlerle Nazan’ın yüzündeki salatalık kabuklarına bakıyordu. Tabii sonra bakışı Nazan’ın elindeki salatalığa kaydı, onu işaret edip salatalık istedi. Türkan yenge hemen onun için de küçük bir salatalık kesip verdi eline. “Kızım, o yüzündekiler ne öyle?” diyerek çenesini okşadı Akın da Nazan’ın.

“Düzel odum baba!” dedi Nazan da nazlı nazlı babasına bakarak. *Cimcime! Nasıl da kur yapıyordu babasına...*

Akın eğilip saçlarını öptü onun. “Benim kızım hep çok güzeldir zaten.”

Kahvaltı sonrası çocukları dışarı çıkardık. Özgür, Nazan’dan daha hareketli diye boşuna demiyordum. Ayağına ayakkabıları giyer giymez elimden kurtulup hemen tavukların peşine düştü. Eller açılıp kapanıyor, “Geh davuk, geh!” diye çağırarak tavukların üzerine üzerine koşup onları kovalıyordu. Vahit dede yan arsaya ördekleri ve kazları da salınca hepten karıştı ortalık. Kazlar tavuklar gibi değildi, çocuğu gözüne rakip olarak kestirince, onlar kovalamaya başladı kanatlarını açarak Özgür’ü. Oğlumu kaptığım gibi çitin arkasına koştum ben. Akın arkamdan kahkahalarla gülüyordu. Sadece Akın olsa iyi, köydeki yan komşular da hâlimizi görmüş, gülmeye başlamışlardı.

“Yiyecekti çocuğumu, aa!” diye savundum kendimi. Herkes dengiyle uğraşmalıydı, anladım. Bu yüzden Özgür’ü civcivlerin olduğu tarafa bıraktım. Civciv peşinde koştu durdu. Nazan hâlâ kedi çağırıyordu. Vahit dede ikisinin de eline yemlerden verip civcivlere, tavuklara yem atmayı öğretti. Akın hepsini video kameraya aldı. Ben de Özgür’ün ve Nazan’ın fotoğraflarını çektim hep.

1988 yazının tatilini böylece geçirmiş olduk.

Kışa dek bazen işe giderek, bazen de çocuklarla ilgilenerek geçiyordu günlerim. Bahar ve Elif teyze mükemmel destek olmuşlardı, büyütmüşlerdi işimi. Önemli kıyafetleri ben dikiyor, son rötuşları onlara bırakıyordum. Bir dünya tanıdık, esnaf arkadaş edinmiştim.

Toptan kumaşçılar, enstitü pazarı ahbablarım ve çevrem sonunda oluşmuştu.

İşte olduğum bir gün öğleden sonra eve geldiğimde Gülayşe çocukları uyutmuş, salonda televizyon izliyordu. “Yemek koyayım size,” diyerek mutfığa geçmişti, ben de üst kata üzerimi soyunmaya çıkmıştım. Fakat odaya girer girmez şokla kalakalmıştım. Nazan gardırobun kapaklarını açmış, kıyafetlerimizi dağıtmış; tuvalet aynamın önündeki puf sandalyeye nasıl olduysa çıkmış ve bütün makyaj malzemelerimi karıştırmıştı.

Dahası, Rose Bonbon rujumu dudaklarına taşıra taşıra sürmüştü!

“Nazan!” diye bağırdığımda ancak beni fark etmişti. Allah’ım, her yerde ruj, renkli far izleri vardı! Yatak örtülerinde, duvarlarda, kapılarda... “Ne yaptın sen?”

Sesime Gülayşe koşup gelmişti. “Hii!” diye bağırmıştı. “Ayten Hanım, vallahi güzelce uyutmuştum ben ikisini de! Ne ara uyandı da bunları yaptı, anlamadım...” dedi suçlu suçlu.

Nazan’ın yanına gidip elinden aldım mahvolan Rose Bonbon rujumu. “Düzel odum mu ane?” diye soruyordu cadı bir de gülererek. Güler misin ağlar mısın, şu hâle bak!

Tutup hemen banyoya soktum onu. Kolaycana da çıkmıyordu ruj lekesi yüzünden. Sabunla iyice ovalaya ovalaya çıkarmaya çalışıyor, söyleniyordum. “Senin yaşın daha çok küçük anneciğim, ne işin olur o rujlarla, maskaralarla, farlarla senin?”

“Acıyo ane! Du, yabma!” diyerek elimi ittirmeye çalışıyordu. “Yose bobo südüm!” diye marifetmiş gibi anlatıyordu bir yandan da zilli.

“Aferin, iyi yaptın! Gitti Rose Bonbon rujum!” diyerek sızlandım ben de. Akşam Akın geldiğinde bir de ona dert yandım. “Gitmiş en sevdiğim rujumu sürmüş dudağına, yetmemiş yatak örtülerine, duvarlara, kapılara! Of, Akın! Ne yapacağız biz bu kızla?”

Akın kahkahalarla dinlemişti beni. Kucağında oturuyordu Nazan. “Kızım, niye annenin eşyalarını kullandın?” diye sordu ona.

Nazan iri iri olmuş gözlerle babasına bakarak, “Düzel odum,” dedi.

“Sen zaten güzelsin! Ama bir daha annenin eşyalarını kullanma bak, o onun. Tamam mı? Sen biraz daha büyü, ben alırım sana ne istersen.”

Nazan'ın bu sözleri ne kadar anladığı tartışılır. Hanımefendiyle aramızda soğuk savaş ilan edildi o günden beri. Akın gönlümü almak için Rose Bonbon rujumun aynısından almış bir hafta sonra. “Kızma kızıma, sana özeniyor. Senden başka kime özenecek hem? Evin güzeli senken...” dedi bana.

“Hadi bu bana özenip ruj sürünüyor, ya Özgür sana özenirse ne olacak? Allah korusun, o da tıraş olmaya merak salar diye korkuyorum. Şu sakalını alırken banyo kapısını kapat da görmesinler seni.”

Fakat Özgür'ün merak ettiği şeyler Nazan'dan daha başka şeylerdi. Özgür kamyonuyla oynardı, evde koşturur dururdu, hareketli ve yaramazdı ancak hiçbir şekilde eşyalara zarar vermezdi. Yalnızca hayvanlara karşı haşindi. Cino'nun kuyruğunu çekiştirmek, zavallı köpeği bağtırtmak ve onu kovalamak en sevdiği şeydi.

“Döpe, geh! Döpe!” diyerek çıkardı bahçeye. Cino'nun ondan bir kaçıışı vardı ki anlatamam. Köpekte Özgür korkusu oluşmuştu resmen. O korkmasın diye Cino bahçede yokken çıkarırdım Özgür'le Nazan'ı bahçeye. Yazık, içim acıyordu köpeğe vallahi.

1989 yılına girerken çok hastaydım. Grip olmuşum ama yine de çocuklar iyi olduğumu görsün diye onlara mısır patlattım. Alüminyum tencerede mısırları patlatırken Nazan da mutfakta yanıma gelmişti. Mısırlar tıklar tıklar tencerede patlarken bizim minik cimcime patlama sesini darbukaya benzetip kıvırtmaya başlamıştı. Kahkahalarımıza Akın gelmiş, Nazan'ı kıvırtırken görünce o da gülmüştü. Video kameramıza böylece mısır patlarken tıkırtı eşliğinde kıvırtan kızımızın görüntüsü de eklendi.

Gülayşe'nin yaptığı patatesli sigara börekleri, çerezlerimiz, poğaç ve bisküvi pastamız da hazır. O gece bir kadeh kırmızı şarap içtim, Akın'sa iki kadeh içti. Çocuklar da heves edince onlara vişne suyundan verdik. Nazan hiç sevmedi, Özgür de sevmedi ama bozuntuya vermeden zorla içti ve yüzünü buruşturdu.

Dansöz merasimi yine başlamışken Özgür geçen sene olduğu gibi gözünü kırpmadan televizyona bakıyordu. Bu defa Akın onu video kamcraya aldı. “Bak, bu çocuk aynı sen!” dedim Akın’a. Kamerayı bana çevirdi o esnada.

“Yahu neresi ben? Ben dansöz izlemem.”

“Gördük geçen sene, içine düşüyordun! Seviyorsun dansöz izlemeyi işte!”

Akın pis pis gülererek kamerayı kapattı ve koltuğa geçti. Nazan da elinde tokalarıyla yanına oturmuştu bu sırada. “Hiç de bile, sen yanlış anlıyorsun. Her şey gibi öylesine bakıyordum ben dansöze.”

Akın konuşurken Nazan tepesine çıkmıştı. Çıtçıtli tokalarını babasının saçlarına takmaya çalışıyordu. “Bak, bak Özgür’e! Aynı sen! Dansöz gitti diye üzüldü bir de, sen de üzüldün itiraf et...”

Bıdı bıdı bir şeyler söylüyordu Nazan babasının kafasına tokaları taktıkça. Özgür dansöz çıksın diye televizyonu parmağıyla gösteriyordu bu sırada. “Ane, gesin!” diyordu. Eğilip onu yerden kaldırdım, kucağıma oturttum.

“Gelmesin, oğlum! Gelmesin dansöz falan! Başıma ağrılar giriyor sonra!” dedim sinirli sinirli.

Özgür ağlamaya başladı. “Hasbünallah, Zümrüt ya!” dedi Akın kafasında renkli tokalarla. Ona bakınca beni bir gülme tuttu. Akın tokalara güldüğümü anlayınca çıkarmaya çalıştı ama Nazan engel oldu ona.

“Baba, çıkama, yoluy çıkama!”

“Ne olur çıkarma babası, çok yakışmış...”

1989 senesinde Nergis’le görüşmek için yaptığım ısrar da sonuç vermişti. Ocak ayının ortasında beni Tarabya’daki villasına davet etmişti. Tarabya... Kâbus gibi günlerimin geçtiği o Karaca Villası da oradaydı. Taksiyle gittim. Verilen adrese geldiğimde tanıdık yollar canımı yaktı. Hayatımın birkaç yılını keşke hafızamdan silmek mümkün olsaydı, ne hoş olurdu. Kaybolan yıllar...

Günebakan Villası’nın önünde inip zile basınca hizmetlisi açtı kapıyı. “Nergis Hanım’ın ablasıyım,” dedim. Kadın yüzüme

anlamayarak bakınca düzelttim kendimi. “Sertab Hanım’ın ablasıyım, Ayten.”

“Feryal! İçeri al misafirimizi,” diye seslendi içeriden Nergis. Adının Feryal olduğunu öğrendiğim hizmetli kız geri çekilip buyur etti beni. Üzerimdeki paltoyu aldı. Teşekkür ederek, işaret ettiği yöne doğru yürüdüm. Yürüdükçe perdeleri kapalı bir salon gözümün önüne çıktı. Sonra Nergis’i gördüm, üzerinde beyaz saten geceliğiyle, koltuğa uzanmış yatıyordu. Süt beyazı bacaklarını uzatmıştı, bir kolunu koltuğun kolçağından sarkıtmıştı ve elinde viski bardağı vardı. Gözleri bana dönüktü. Beni görünce gülümsedi. “Ablacığım, hoş geldin,” dedi yapay bir sevecenlikle.

İki elim çantamın kollarında, öylece baktım ona. Yüzündeki gülümseme dondu, doğruldu. Elindeki bardağı ortadaki sehpaye bırakıp ağzını sildi. “Otursana,” diyerek karşısındaki koltuğu işaret etti bana. Oturdum. Kısalttığı sarı saçları karman çormandı. Göz altları mor, sıfır makyajlıydı. O bilindik, zengin ve meşhur sosyetik güzel Sertab Günebakan gibi değildi hiç. Sefil bir sokak kadını gibi hâli vardı. “Bir şey içer misin? Viski, konyak?” Bir anda gülmeye başladı. “Şarap... Eniştem İtalyan’dı, seversin şarapları sen.”

“İçmem, sağ ol,” diye kestirip attım. Umursamadı, sehpanın üzerinde duran ince sigarasına uzanıp yaktı ve bacak bacak üstüne attı. Boyalıydı tırnakları, kıpkırmızı. Ayak tırnakları da aynı şekilde boyanmıştı. Süt beyazı bacakları pırıl pırıl parlıyordu. Gözümü gözlerine diktim. “Bir senedir sana ulaşmaya çalışıyorum,” dedim gördüklerim karşısında sakın kalmaya çabalayarak.

Sigarasından derin bir nefes çekip havaya üfledi. “Ha, biliyorum. Kusura bakma, film işleri çok yoğundu geçen sene. Vakit bulamadım hiç.”

Gözlerimi kısarak onu izledim sessizce. Yirmi beş yaşındaydı. Tazecik, başarılı ve göz kamaştırıcıydı. Her erkeğin arzuladığı o biçim kadınlar gibiydi. Çok üzülüyordum. İçim kan ağlıyordu ona bakarken çünkü gözlerine baktığımda tüm bu saydığım şeyler anlamını yitiriyordu. Nergis’in tüm bunların dışında kalan, bambaşka, hiç büyümemiş bir yönü vardı ve ne yazık ki kimse, kendisi bile artık o kızı görmüyor gibiydi.

“Çocuk mu aldıldın?” diye sordum ona. Anlamadı. “Seni hastanede gördüğümüz zaman... Çocuğunu aldılmaya mı gelmiştin?”

Şuh bir kahkaha attı. “Yok artık abla!” dedi sigarasının külünü cam küllüğüne silkerek.

“Neden? Olabilir. O adamı sevmiyorsun sonuçta,” dedim kocasını ima ederek. Koltuğumda kıpırdandım. “Nergis, her hâlimden belli o adamı sevmediğin. Üstelik hakkında çıkan haberler de belli. Neden? Neden boşanmıyorsun ondan?”

Bakışlarını sehpadaki kül tablasına çevirdi. “Kocamı seviyorum ben,” dedi. Onu ilk kez gören biri bile inanmazdı bu yalana.

“Kes sesini! Ne sevgisi? Aptal mıyım ben? Göremiyor muyum sanki olanı biteni?” Gözlerini kaldırdı, çehresi değişmişti.

“Hayırdır, bana vaaz vermeye mi geldin sen buraya? Ben de beş çayına geldin sandım. Kısır, börek yaptıracaktım... Malum, senin pembe hayatın böyle abla! Kocanla tüm kötü yaşananları geride bıraktın, iki de çocuk yaptın, Aşıyan’daki koca yalıya da yerleştin... Ha, bak, unutmuşum, bir de terzi dükkânı açmıştın. Neydi adı? Hah, Günyüzü Terzi Dükkânı! Vay be! Ne kadar mutlu, ne kadar cici, ne kadar güzel bir hayat! Yarı zamanlı iş kadını, tam zamanlı anne ve eş! Hayat sana güzel vallahi...”

“Ne biçim konuşuyorsun sen benimle? Kendine gel!”

“Kendimdeyim ben! Hiç olmadığım kadar hem de... Ne olmasını bekliyorsun? Pişman olduğumu söylememi mi? Senin o kart zampara dediğin adamla evlendim diye sefalet içerisinde olduğumu, hiç mutlu olmadığımı söylememi mi bekliyorsun? Çok beklersin Ayten Tamtürk! Çok beklersin çünkü çok mutluyum!” Kollarını iki yana açtı. “Bak! Evime bak! Kıyafetlerime bak! Aç da dergilere, şöhretime bak, rekorlar kıran filmlerime bak! Ben mutluyum abla. Ben çok mutluyum! Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm, yine...”

Külahıma anlatsın bu yalanları. Madem böyle konuşacak, alaya alacak her şeyi... “Selim’le görüşüyor musun?” diyerek sehpanın üzerindeki sigarasına ve çakmağına uzandım teklifsizce. Bir sigara alıp yakarken gözlerim ondaydı. Nefes alışını bile değişiyordu Selim’in adını duyunca, ben onu çok iyi tanıyordum.

“Uzun zamandır görmedim bile,” dedi. “Görmeyeyim de zaten. Abuk sabuk haberler yüzünden başı ağrımazın kimsenin.”

“Pek güzeldi şu geçen yılki fotoğrafınız,” dedim sigaramdan nefeslenerek.

Nergis dudaklarını birbirine bastırarak bacaklarını çözdü ve öne eğildi. “Öyledir. Yakışırız biz Selim’le,” dedi, sonra gözleri dolu dolu baktı gözlerime. “Fakat nişanlısıyla daha çok yakışıyor bence. Gördün mü onları hiç? Zerrin Pektaş. Pektaşların küçük kızı, hani şu babası fabrikatör olan. Sanırım otelleri de vardı Bodrum’da, bok gibi para var yani. Şanslı şerefsiz Selim, servetine servet katacak yani. Bu yaz Hilton’da düğünü olacak diyorlar. Keşke davet etse beni. Belki giderim...”

Selim’in bir nişanlısı olduğundan haberim yoktu. Nergis’in psikolojisinin bu kadar bozuk olduğundan da... Ayağa kalkıp usulca söndürdüm sigaramı ve yanma oturdum. Eline uzandım, buz gibiydi sağ eli. “Kardeşim,” dedim içten ve samimi bir sesle. “Onu hâlâ seviyor musun?”

“Yapma abla,” diyerek başını çevirdi. “Ben ne kadar meşhur olsam da, her şeye sahip olsam da Selim ve Nergis diye bir şey yok, hiçbir zaman da olmadı. Anlamıyor musun? Hiç olmayacak.”

“Kardeşim...” diyerek ona sarılmak, göğsüme yaslamak ve saçlarını okşamak istedim ama kaçtı benden.

“Sarılma. Sarılma, lütfen. Sevmiyorum sarılmayı. Dokunma bile. Dokunma...”

“Neden?” Oysa çok sarılmak istiyordum ona. Bir umutsuzluğun içerisinde kalakalmış, çaresiz ve kimsesiz oluşu içime dokunuyordu. İzin verse, bir saniye bile düşünmeden onu çeker alırdım bu yerden, bu evden, o cemiyetten.

“Kirlenir ellerin,” diyerek güldü. Gözünden bir damla yaş düştü yanağına, hemen sildi. “Feryal!” diye seslendi hemen. Ayağa kalktı. “Misafirimiz için Hamdi Bey’e haber verin, arabayı çıkarsın, gidiyor...”

Ben de ayağa kalktım. “Nergis,” diyerek koluna dokundum. “Nergis, bana anlatabilirsin. Bana her şeyi anlatabilirsin. Neler

oluyor? Sen iyi değilsin, biliyorum. Kardeşim, konuş benimle. Lütfen Nergis... Anlat bana.”

“Konuşulacak bir şey yok abla,” diyerek kolunu çekti. “Çık şu kafadan artık! Hepimize kol kanat geremeyeceğini anla!”

Yıllar önce bana söylediği o sözleri yeniden söylemiş olması öfkelendirdi beni. Tam bu esnada Feryal geldi. “Araba hazır, Sertab Hanım,” dedi.

“Lüzum yok,” dedim sertçe. “Kirlenmesin ellerim.”

Nergis’in bana bir bakışı vardı ki... Ömrüm boyunca bana hiç öyle baktığını görmedim. Paltomu giyerek hızlı adımlarla çıktım evden. Tarabya’nın bildiğim sokaklarında ayağımda topuklu ayakkabılarla yürüdüm ağlaya ağlaya.

Sonrasında araştırdım, gerçekten nişanlanmış Selim. Fakat nişanlısıyla öyle pek de cemiyette görünmemiş. Neden bilmiyorum, bana kalırsa Selim hiç istemiyor gibiydi bu nişanı. Belki de kardeşimi çok sevdiğimden, onun gibi düşünmek istediğimden bunları kuruyordum kafamda, bilemiyorum.

Bahar gelirken Leyla’nın mezarına gidip gelişlerim çoğaldı. Çokça dua etmeye, şükretmeye başladım. Dualarımda artık Nergis de vardı. Ona kuşe kâğıda basılmış haberlerden, gazetelerden ve televizyondan ulaşabilmek ne acınasıydı benim için.

O yaz Ajda’nın da nişanı yapıldı. Diş hekimi sevgilisi Cevdet Karaağaç’la nişanı babasının evinde yapıldı. Akın, babasının evine seneler sonra gittiği için huzursuz olsa da, kardeşi için burada olduğunu sürekli dile getirmişti. Süleyman Bey bir şey söylemedi, hatta bana kalırsa çok memnundu Akın’ın bu eve kardeşi için bile olsa gelmiş olmasına.

Özgür ve Nazan koca köşkte koşturdu durdu. Ben de peşlerinden... Usulen isteme oldu. Sonra nişan yüzükleri takıldı. Fotoğraf çekimi, tebrikler, yemekler derken çok kalmak istemedi Akın. Ajda’ya sıkı sıkı sarıldı. Cevdet’e sarılırken de gözdağı verdi biraz. “Kız kardeşimi üzersen karşında beni bulursun,” dedi sert bir tonda. Oysa yumuşacık bir kalbi vardı Akın’ın, eve gidene kadar dolu doluydu gözleri. Kardeşini düşünüyordu besbelli.

Büyümek çok kötüymüş, dedim içimden. Her şeyi bilmek, her şeyi görmek fakat müdahale edememek çok kötüymüş. Akın da kardeşini düşünüyordu ben de. Akın da ailesini düşünüyordu ben de. En azından Ajda çok mutluydu. Ya Nergis?

Yeniden yaz geldiğinde artık Nergis'i takip etmekten yorulmuştum. Hem bu derdimi Akın'a da anlatamamıştım, sorup duruyordu ne oldu diye. Cevap veremiyordum. Bıraktın bu yüzden. Neşe, annesinin evine davet etmişti bizi. Akşama doğru hazırlanıp yola çıktık. Akın bir manavın önünde durdurdu arabayı. "Kavun, üzüm falan alalım, elimiz boş gitmeyelim," dedi. İndik.

Manavın içerisinde koşup duruyordu Özgür'le Nazan. Biz de kavunları inceliyorduk. "Akın, bu kavunlar iyi durmuyor, şu yandaki manava bakalım," dedim.

Yan manava geçtik, oradaki kavunlar daha iri, daha güzel görünüyordu. Akın bir kavun seçip parasını öderken bir an etrafıma baktım. "Akın!" dedim sonra panikle. Bana döndü. "Akın, çocuklar nerede?"

Akın da telaşa kapıldı bir an. Kavunu falan bırakıp çıktık manavdan, bir baktık ki çocuklar öteki manavın önünde, kasadan kirazları alıp birbirlerine yediriyorlar! Ben hemen yanlarına koşturdum tabii, Akın'sa gülerek geldi arkamızdan. "Ne yapıyorsunuz?" diyerek ellerindeki kirazları aldım.

"Dokunma ablacığım, çok tatlı yiyorlardı. Bırak yesinler," dedi manavın sahibi adam.

"Aa, olur mu? Haramdır. Kusura bakmayın, bizim hatamız. Ne kadar yediler, ödeyelim hemen?"

"Helali hoş olsun, hatta ben tartayım bir kilo bu tatlı bebeklere," diyerek bir poşete kiraz koyup tarttı adam. Akın para uzattı, adam ısrarla almadı. "Helal olsun, afiyet, şifa olsun yavrucaklara."

"Allah razı olsun, hayırlı işler," diyerek çıktık ve arabaya geçtik. "Elimi bırakmak yok bir daha!" diye kızdım çocuklara. Asıl suçlu bendim hâlbuki, resmen çocuklarımı unutmuştum yahu! Akın arabaya döndüğünde sırtıyordu. "Ya gülme! Gülmesene Akın! Ne gülüyorsun?" diyerek omzunu dürttüm.

“Çocukları unutmuşuz yahu! Ne demek gülme?” Güzel bir şarkı açtı teypten, karşıya geçene kadar. Neşe’nin kayınvalidesinin evine vardığımızda da anlattık başımıza geleni. Çocukların önüne koydular kirazları.

“Nasıl çekirdeğini çıkarıp yediler, asıl ben onu anlamadım,” dedim kirazları açıp çekirdeklerini çıkararak çocuklara yedirirken. Bir posta da onlarla güldük yaşadığımıza.

Çocuklar ayağımızın dibinde oynuyorlardı. Canan ne kadar büyümüştü. Yusuf İstanbul’a tayin aldirmiş, askerî gümrüğe. Neşeler de İstanbul’a yerleşiyorlarmış bu yaz. Neşe bunu bana söyler söylemez sevinçle sarıldım ona. Oh be, sonunda yakın olacaktık. Ev arıyorlarmış şimdi. Akın’a sordu Yusuf, Akın da sorup soruştururuz dedi.

“Yakın olsun bize Akın,” dedim hevesle.

“Cicim, sizin gibi yalılarda oturamayız biz, gücümüz yetmez,” dedi Neşe çayını hüpleterek.

“Aman Neşe, yalı dediğin bana babadan kalmasa ben neyimle alacaktım Allah aşkına?” dedi Akın da.

“Anacığım, biz de onu diyoruz zaten, bize babadan ne kaldı?” Bir yandan da göz ucuyla kayınbabasına bakıyordu Neşe bunları söylerken. Adam kızar gibi olunca da, “Benim babamın da yufka gibi yüreği var, ne yalılara bedel!” diyerek gönlünü aldı adamın. Ah şu Neşe... Ne varsa dilinde. Sevdendir de sövdürür de adama.

Özgür’ün gözü sürekli Asude’deydi. Tabii bu Yusuf’un da dikkatinden kaçmamıştı. Bozuldu mu ne? Dudaklarımı ısıra ısıra gülmeye başladım onlara bakarken. Özgür bir ara Asude’nin sarı saçlarına kiraz bulaşığı eliyle dokunup çekince Asude şaşkın şaşkın bakındı önce, ardından ağlamaya başladı.

“Şş, oğlum. Niye çekiyorsun Asude arkadaşının saçını bakayım? Çekilmez anneciğim, cici o, cici...” dedim ama Özgür kıkır kıkır gülüyordu Asude ağlarken. Özgür’ü kucağıma aldım mecburen, hâlâ uzanıp kızın saçını çekmeye çalışıyordu çünkü.

“Ane, saçıl!” dedi Asude’nin saçlarını işaret ederek.

“Ne güzel saçları, değil mi? Ama çekilmez öyle, ağlar bak, canı yanar. Sev böyle,” diyerek elini alıp kendi saçımı okşadım.

Yeniden sohbeta muhabbete dalınca Özgür'ü yere bıraktım. Bu defa Asude'nin saçını okşadı. Yusuf kıpkırmızı olmuştu. "Hayırdır Yusuf? Bir bozuldun sanki, Özgür kızının saçını okşuyor diye sanki, ha?" Bir yandan da çayımı hüpletliyordum.

"Ne bozulacağım ya? Çocuk onlar. Hatta bebek! Kardeş kardeş anlaşıyorlar işte."

Akın da iyice bakındı bebeklere. Özgür, Asude'ye yaklaşmıştı hafif hafif, kedi sever gibi okşuyordu saçını. "Ya... Bugün kardeş gibi büyürler, yarın belki..." dedi azalan bir sesle.

Yusuf bir boğazını temizleyip yerinde doğruldu. Neşe kıkır kıkır gülererek kuru pasta yiyordu. "Akın, rica ediyorum kapat bu bahsi birader," dedi gayet ciddi bir edayla Yusuf. Bu esnada Özgür de şovunu yaptı tabii. Asude'ye yaklaşarak en sonunda yanağına bir öpücük kondurdu.

"Bu kadarını ben bile beklemiyordum! Pes!" dedim şaşkınlıkla. Özgür gülüyor, Asude utanarak dilini çıkarıyordu.

"Aferin oğlum," dedi Akın gururla.

"Asude..." diyerek kalakaldı Yusuf. Asude, babasının sesinden korkarak paytak paytak yürüyüp annesinin yanına gitti.

"Kusura bakma Yusuf, oğlum güzel kız görünce dayanamıyor," dedi Akın da.

Yusuf da en sonunda dayanamayıp güldü. Yusuf'un annesi, "Yalnız kız almak kolay değildir bizden," deyince hepimiz kahkahalara boğulduk.

"Nasip," dedi Yusuf kızına bakarak.

Görür müydük o günleri? Bir an Neşe'yle bakıştık. Aynı şeyi düşündüğümüze emindim. Gülümsedik birbirimize. *Nasip...*

Dönüş yolunda bebeklerimiz uyuyakalmışlardı, sessizce taşıdık içeriye onları. Üzerimizi değiştirip yatağa girdik biz de, geç olmuştu saat. Akın kısacık kitap okuyup yatacağını söylemişti. Ben biraz onu kitap okurken izledim. Sonra bu geceyi düşündüm, gülümsedim. "Akın," dedim ona. Boğazından bir mırıltı çıktı, gözünü kitaptan çekmedi. "Ya Özgür Asude'ye âşık olursa?"

Akın yüzünü buruşturarak bana döndü. "O nereden çıktı şimdi?" diye sordu.

“Bilmem,” diyerek omuz silktim. “Hayat bu sonuçta... Eh, bizim oğlan biraz çapkın gibi. Önce saçını çekti sonra da öperek gönlünü aldı kızın bu akşam, baksana,”

Akm kitabını kapatarak güldü. Komodinine bıraktı kitabı, bana döndü. “Hayat bu,” diyerek kollarına çekti beni. “Âşık olursa gider isteriz anasından babasından.”

“Ya vermezlerse? Yusuf çok kiskandı kızını, daha bu yaşta.”

Akın güldü. “İkna etmeye çalışırız, ne yapalım?”

“İkna olmazsa?”

“İlla kaçıralım mı istiyorsun Zümrüt?”

Başımı kaldırıp yüzüne baktım. “Ha, kaçırabilirsin yani?”

“Oğlum severse, kız da severse, vermezlerse...” diyerek sustu.

Gözlerimi kıstım. *Yaktım çiranı Alacalı*. “O hâlde sen de kızını vermediğin biri olursa kaçırdıklarında laf edemezsin.”

Anında değişti yüzü. “O ne alaka şimdi?” diye sordu ters ters. “Gelip efendi efendi istesin, uygunsa, münasipse, konuşup anlaşılır.”

Yatakta doğruldum. “Ya anlaşılamayacak biriye? Ya kötüyse?”

“Vermem öylesine kızımı ben,” dedi aksi bir sesle.

“Ama kızın ölüp bitiyor, baba çok âşığım diyor, onunla evlene-
mezsem ölürüm diyor!”

Elini uzatıp ağzımı kapatarak beni yatağa yatırdı, üzerime çıktı. “Sus kız!” dedi bana. Sonra gıdıkladı beni. Ben sessiz olmaya çabalararak kıkırdarken boynumdan öptü. “Sen iyice deli ediyorsun artık beni,” dedi o da gülerek.

Kollarımı boynuna doladım. “Hım, nasıl?”

Şakağımı öptü, sonra yanağımı, sonra dudağımın kenarını ve ardından boynumu... “Cadılığınla, keçi inadınla...” diyerek bir eliyle belimi kavradı, diğeriyle saçımı okşadı. “Ne muhteşem bir anne oldun, iş kadını oldun. Kıskanıyorum seni Zümrüt.”

“Aa, yok artık!”

“Ne yok artık?” Bir öpücük daha yanağıma. “Ne yok artık!” Koklaya koklaya öpüyordu beni. “İster misin, üçüncüyü yapalım?” diye sordu.

“Senin üçüncü dediğin bir ikiz, üçüz veya dördüz olmasın?” dedim gülerek.

“Olsun, bakarız,” dedi ciddi ciddi. Gözlerim iri iri açıldı.

“Nasıl bakarız Akın?”

“Seninle çoğalmak güzel,” diyerek yüzümün her yanını öptü. “Bütün İstanbul’u seferber ederim, çocuklara baksınlar diye.”

Güldüm. “Sen ateşli bir oğlana dönüştüğünde pek bir değişik düşüncelere dalıyorsun. Fazla uçuyorsun.”

“Aklımı başımdan alıyorsun, ondandır,” diyerek dudaklarımı öpmeye başladı. Şehvetle ve ateşli bir şekilde öpüşürken Nazan’ın sesini duymamızla tüm şehvet ve ateş bir anda söndü gitti. Akın hüsrانlarda, Akın yıkılmış, Akın darmadağın...

Kalkıp baktım hemen. Susamış. Suyunu verip uyutmaya çalıştım. Kolay da uyumuyor cadı, salladım iyice yatağında. Yarım saat sürdü uyuması. Odaya döndüğümde Akın’ı uyumuş buldum. Onun tarafında yanan ışığı kapatıp yanağından öperek yanına kıvrıldım ben de.

21 Ağustos 1989

O yaz İtalya tatili yapmadık.

Hem çok masraf olduğundan hem de o yıl fazla izin kullanamadığımdan. Fuat’ın bu sene ikinci bebeği olunca en çok izin hakkını o kullansın, tadını çıkarsın diye biz çalıştık onun yerine. Eh, bize de en fazla yedi günlük bir izin çıkabildi.

İzmir’e gittik biz de. Vahit dedeme, “Bak, sana geldik bu sefer ilk,” dedim, adam ağlamaya başladı. Soruyorum ne oldu diye, söylemiyor. Türkan yengem söyledi, geçen yıl söylediklerim dokunmuş içine dedemin. Hani şu anneyle ilgili olanlar. Ben unuttu sanmıştım sözlerimi, unutmamış. Ah dede... Ne fark eder ki? O sözlerin ne önemi var ki? Giden gitti, kalan kaldı.

Bostanına komşunun keçileri giriyormuş, hep yiyormuş dikilenleri. Muzaffer amca da bir başına tel çekemediğinden beni beklemişler. Geçen haftamız, kahvaltıdan sonra bostana tel çekmekle geçti. Dedem sövüyordu biz tel çekerken. “Bacağına sıçtığının namussuzları, bir daha girin de göreyim sizi!” Şaşırdım. Amcama sordum, niye bu kadar sinirli diye. Namazında niyazında adam sözde, nasıl bu kadar sinirlenmiş olabilir? Komşuyla papaz olmuşlar meğerse. Dedem hayvanlarını başka

yerde otlat, ektiklerimi yiyor demiş, komşu oralı olmamış hiç. “Babam için toprağı her şey, ektikleri gevişli çenelerde heba olunca çıldırıyor tabii,” dedi amcam.

Çok yoruldum. Öldüm, bittim güneşin altında o telleri çekerken. Zümrüt gelip gidip su taşıdı bana, yanında Nazan ve Özgür’le. Kendimi köy Yeşilçam’ında hissetmedim desem yalan olur. Zümrüt’e bir basma şalvar, benim kafaya kasket, onun beline bacağına yapışan bebeklerimiz... Bunu ona anlattığımda nasıl güldü. “Su testisi taşıdım beyime,” dedi gece.

Başımıza bela olan bir şey var. Aslında tatlı bela ama yine de ne yapacağımızı bilemedik. Özgür... Cıvciv delisi oldu çıktı. Sabahları o uykuya âşık olan çocuk, öten ilk horozun sesiyle yataktan fırlıyor, küme-se koşuyor. Benim uykularım ağır, pek duymuyorum ama Zümrüt’ün de hızla kalktığını duyunca uyanıyorum. “Özgür!” diye bağıra bağıra koşuyor peşinden. Bizimki yalın ayak, başı kabak demeden Vahit dede kümesten tavukları, cıvcivleri çıkarırken yanında bitiveriyor. Bir de dedemden cıvciv istemiş. Dedem ne dese? “Giderken kutuya iki cıvciv koyalım, Özgür orada baksın.”

“Eh be dede! Olacak iş mi? İstanbul’da nerede bakacağız biz cıvcive?”

“Torunum heves ediyor, karışma,” dedi.

“Heves değil o. İki güne öldürür hayvanları, yazık etme.”

“Alsın çocuk, bırak.”

İzmir’den iki cıvcivle döndük. Arka koltuktan gelen, teybimizdeki müziğe karışan cikcik seslerle... Özgür cıvcivlerini çok sevdi. Eline alıyor, “Cici,” diyerek seviyordu. Ödüm kopuyordu minicik hayvanları severken sıkıp öldürecek diye ama hiç de sıkılmıyordu. Tamam, bir iki kez yemeye çalıştı ama yine de iyi dayanıyordu cıvcivler onun elinde. Küçük bir kümes gibi bir şey yaptım cıvcivler için bahçeye. Ne anlarım tavuktan cıvcivden ben oysa. Yine de üzülmesin diye cıvciv yemi, suluk falan aldım. Dünyalar Özgür’ün oldu sanki.

Nazan’ın da hevesi kedilere. Hazırda kapıda köpeğimiz var, dönüp yüzüne bakmıyor bizim çocuklar. Gerçi Cino canını zor kurtarıyor Özgür’den. Yazık, acıyorum köpeğe. Yaşlandı da. Özgür oyun diye kuyruğunu çektiğinden beri Cino korkuyor ondan.

Ne diyordum, heh, Nazan da kedici. Özgür civcivleri alınca kendisi de kedi isteyip duruyor. Ev ev değil, hayvanat bahçesi olacak bu gidişle. Kızım, diyorum, bahçede köpek varken kedi gelmez buraya, diyorum. Yok, anlamıyor. Ağlıyor, "Beni şevmiyoşun!" diye. Hasbünallah, niye sevmeyeyim kızım? Kedi almıyoruz diye seni sevmiyor mu oluyorum?

En sonunda ona da kedi bulduk. Zümrüt çok kızdı, "Her dediklerini yapacaksan tepemize sıçarlar büyüdüğçe!" dedi, getirdiğim kediği görünce. Haklı ama ne diyeyim, kızım üzölsün mü?

28 Eylül 1989

TRT'den birkaç arkadaşla görüştük geçenlerde. Çocuklardan konu açıldı. Kürşat, "Abi, senin çocukları bizim çocuk programına alsak ya?" diye sordu. "Şu Barış Manço'nun programı, Adam Olacak Çocuk bölümüne... Marmara Üniversitesi TV Film Stüdyolarında çekiyoruz."

"Bizimkiler çekinir Kürşat, hem doğru dürüst cümle bile kuramıyorlar daha," dedim. Gerçi Nazan istediği zaman çok güzel konuşuyordu ama Özgür henüz telaffuzda sorun yaşıyordu. Biraz da peltek gibiydi oğlum.

"Abi, kaç yaşında seninkiler?" diye sordu.

"İki buçuk."

"Tamam, yeni yıldan sonra alalım o zaman sizinkileri," dedi. Akli-ma yatmadı değil. Güzel bir anı olmaz mıydı? Henüz açmadım bu konuyu Zümrüt'e. Kesin ister. Seviyor o televizyonla ilgili şeyleri. Bakalım, açacağım ona yakında bu konuyu.

Civcivlerin ikisi de öldü. Yemini mi çok verdik, suyunu mu beceremedik bilmiyorum, önce biri iki gün sonra da diğeri ölüverdi. Özgür çok ağladığından yenisini almak zorunda kaldık. Zümrüt, "Alma, iki güne unuttur civcivleri!" dese de Özgür unutmadı, kafamızın etini yedi civciv diye. Mecburen aldım bir tane. Bunu da öldürmezsek dedeme yollayacağım biraz büyüyünce, o baksın. Nazan'ın kedisine de Zilli adını koyduk. Sarı beyaz kedinin sağlığı şükür ki civcivlere göre daha iyi. Alt katta kalıyor. Gülayşe Hanım da çok seviyor kediği, biraz o bakıyor gibi oldu kediye ama hiç de rahatsız değil bu durumdan. Nazan, Özgür'e

civciv alınınca ikinci kediye de istemeye başladı. Ayten çıldırıyor tabii. Evde bir kavga kıyamet gidip duruyor.

Aralık kapıdan başını uzattı Ayten. Akın yazdığı defterden ka-
fasını kaldırdı. “Gelebilir miyim?” diye sordu Ayten gülümseyerek.

Akın elindeki kalemi bıraktı, kollarını açtı, “Gel...” diyerek.

Ayten kuğu gibi süzülerek gelip kucağına oturdu kocasının. Yü-
zünü sevip okşadı, yanaklarını öptü, ardından masaya dönüp deftere
şöyle bir baktı. “Yazıyorsun yine, ha?”

“Öyle,” dedi Akın. Ayten yeniden ona döndü. Gözlerinde başka
bir parıltı vardı sanki o gece.

Akın’ın ensesindeki saçlara hafifçe dokunup okşarken kulağına
yaklaşıp, “Seni özledim,” diye fısıldadı. Geri çekilip kocasının yüzü-
ne baktığında Akın onun gözlerindeki parıltıyı fark etmişti. Birkaç
haftadır geceleri sevişiyorlardı. Hiç dile getirmeseler de Ayten’in bir
çocuk daha istediğini anlıyordu Akın. Yaşadıkları sevişmeler diken
üstündeydi esasında. Hızlı, ritmik, aman çocuklar duymadan, uyan-
madan...

Akın kucağında Ayten’le beraber kalkınca Ayten boynuna sıkıca
tutundu onun. Çalışma odasının ışığını kapatıp dikkatlice aşağıda-
ki yatak odasına geçtiler. Akın olabildiğince sessiz bir şekilde kapıyı
kapattı ve Ayten’i yatağa bıraktı. Hemen kızın geceliğinin eteklerini
tutup soydu onu. Oysa onunla yavaş yavaş, tadını çıkara çıkara se-
vişmeyi çok isterdi. Fakat zaman ve imkân kısıtlıydı. Yine de öpe-
bildiği kadar çok öptü onu. Yüzünün her yerini, sıcacık boynunu,
gerdanını, göğüs oyuğunu... Elini kızın iki bacağına arasına atıp
onu okşarken Ayten arzuyla altında kıpırdanıyordu. Parmaklarının
altındaki ten yanıyordu sanki.

Hızlı bir sevişme başladığında Akın bu defa tadını çıkarmak iste-
diğinden karısını daha çok sevip okşuyor, Ayten’in gerginliğini çekip
almak ister gibi sürekli onu öpüyordu. Oysa Ayten de aynı düşünce-
deydi o dakikalarda. Tamamen bir bütünleşme içerisindelerdi. Hafif
inleyişler, arzu dolu öpüşmeler ve hoyrat dokunuşlarla seviştiler. Ay-
ten bir an bedenini kaldırmak istediğinde Akın ona karşı çıkmadı.
Akın’ın üzerine çıktı bu defa, onun gibi öpmeye başladı. Uzun saçla-
rı adamın yüzüne değiyor, gıdıklıyordu. Ayten, Akın’ın dudaklarını

öptü, ardından çene hattı boyunca ıslak öpücükler bırakarak yerinde doğruldu ve kalçalarını hareket ettirdi onun üzerinde. Akın iki elini Ayten'in ince beline koymuş, manzaranın tadını çıkarır gibi izledi onu. Hareket ettikçe kasılan karnına, irileşen memelerine, kuş gibi yukarı kalkan çenesine ve kapanan gözlerine...

Otuzuna aylar kala karısının ne kadar güzel ve çekici olduğunu düşündü bir an. Onu tanıyalı neredeyse on sene olacaktı yakında. On senede harika bir kadın, anne, eş olmuştu Ayten. Ona olan aşkı nasıl oluyordu da daha da çoğalıyor, sanki kalbini genişleterek her dakika büyüyordu? Bilemiyordu Akın. Kasıkları sancıyordu o böyle üzerinde hareket ettikçe. Sol eliyle Ayten'in kalçasını avuçlayıp sıktı sertçe. Üzerinde hareket eden Ayten titredi bu uyarılmayla. Yorulmuştu, terlemişti. Akın doğruldu ve sarıldı ona. Ayten yaramaz bir edayla onun uzamış saçlarına elini attı, hafifçe çekiştirdi. Gülerek dudaklarını ısırdı Akın. Yeniden yatağa yatırdı onu, bu kez daha hızlı bir ritimde içinde gidip gelmeye başladı. Çok geçmeden zevkin doruğuna ulaştı, çocuk istediğini bildiğinden korunmayı hiç düşünmedi.

Düzensiz nefes alışlarla Ayten'in yanına yatarken onun saçlarına dokunuyor, öpüp okşuyordu. Biraz soluklanıp öpmeye, onunla biraz daha oynaşmaya devam edecekti fakat Ayten kalktı hemen. "Nereye?" diye sordu Akın, Ayten bu esnada üzerine sabahlığını geçirmiş, kuşağını bağlıyordu.

"Ağlama sesi duydum gibi geldi," dedi telaşla. Ayağına terliklerini geçirdi, al al olmuş yanakları ve tenindeki terin parlaklığıyla odanın kapısını aralayıp dinledi. Ev sessizdi. Akın sol yanağını yastığa bastırarak tek gözle onu izledi. "Bana öyle geldi galiba," dedi Ayten sonra. Dağılmıştı saçları. Dudakları nasıl da öpüşmekten şişmişti hemen. Bilinçsizce ensesini kaşdı parmak uçlarıyla. Hafifçe yaladı dudaklarını, kaçamak bir bakış attı Akın'a. Akın sevişirken onun otuz yaşına gireceğini düşündüğünü hatırladı. Oysa Ayten hâlâ aynı Ayten değil miydi?

Şu kaçamak bakışları, elini ensesine atışları, yanaklarının allanması, saçlarının dağınıklığı bile onu ilk tanıdığındaki gibi, ilk sevişmelerindeki gibi değil miydi? "Gel," dedi Akın ona kollarını açarak.

Ayten dudağında belli belirsiz bir gülümsemeyle kocasının koynuna kıvrıldı bu sözle. “İyi ki doğdun,” dedi ona Akın. Oysa doğum gününe daha aylar vardı.

“Doğum günüm değil ki?” dedi bu yüzden Ayten. Hatta bir an *acaba Akın’ın doğum gününü mü unuttum*, diye geçirdi içinden ama hayır, onun doğum gününe de daha vardı.

“Hayır,” dedi Akın ona daha sıkı sarılırken. “Sen benim için her gün, iyi ki doğdun, sevgilim.”

27 Ekim 1989

“Hadi bakalım, babayı uyandıralım,” diyerek, oyuncak arabasına tak tak vurup çoktan gürültüye başlamış minik beyefendiyi kucakladım. Kucağıma alınca sinirlendi, ağlayacak gibi oldu. “Şş Özgür, ağlama sakın!” dedim yalancı bir kızgınlıkla. Askılı kahverengi pantolonunu ve ütölediğim beyaz gömleğini düzelttim. Sonra yattığı yerden ayaklarını tutmaya çalışan hanımefendiye yöneldim. “Oo Nazan Hanım, bugün de ayaklarımızı yemeye mi çalışıyoruz yoksa?” Sağ kolumla da onu kaldırdım, hemen boynuma sarıldı. “Bugün babanızın doğum günü. Hadi onu öpüp uyandırın.”

Bebeklikten çocukluğa usul usul geçişte olan ikizlerimin kucağında hissedilebilir bir ağırlığı vardı artık. Çocuk odasından çıkıp iki oda öteye gidene kadar yorulmuştum. Özgür, “Cici nedee?” diye soruyorken, Nazan üzerimdeki kot tulumun parlaklığıyla ilgisini cezbeden kopçalarını çekiştiriyordu.

“Civciv aşağıda, kahvaltıdan sonra bakarsın,” diye yanıtladım onu.

“Ane, kedi!” dedi bu defa Nazan.

“Kedi de aşağıda, Cino’yla uyuyor.”

“Ane, kediye bakalım mı?”

Kapalı yatak odasının kapısında durup Nazan’a ve Özgür’e baktım. “Bakacağız civcive de kediye de ama önce babayı uyandıralım. Bugün babanızın doğum günü, öperek, okşayarak uyandıralım.” Özgür’e baktım özellikle. “Özgür, babanın saçını çekmek yok! Öpeceksin yanağından, duydun mu? Sarılıp iyi ki doğdun babacığım

diyeceksiniz. Hem belki sana bir civciv daha alır uslu durursan.” Özgür, iri yeşil gözleriyle yüzüme anlamamış gibi baksa da anlamıştı, biliyordum. Az hin değildi bu oğlan. Nazan’ı tembihlememe gerek bile yoktu, babacı cadı yatağa koyar koymaz öpecekti Akın’ı, farkındaydım.

Kapıyı açıp yatak odasına girdiğimde Akın’ı yüzüstü yastığın ucunda uyur görünce ister istemez gülümsedim. Usulca ona doğru adımlarken, Özgür, “Uyoo!” diye bağırdı. Akın irkildi onun sesiyle, sinir olup hemen çocukları yatağa, onun üzerine bıraktım. Nazan sırtına çıktı ve eğilip babasının sağ yanağını öptü. Akın gözlerini açtı bu esnada. Özgür’s’e bana bakıyordu. Kaş göz işareti yaparak sen de öp demeye çalıştım, keçi inatlı, ağzının alt ve üst pirinç tanesi dişleriyle bana sıritarak oturuyordu babasının götünün üstünde.

“İy ki doğdun babacıım!” diye şakıdı Nazan. Akın gülmeye başladı, dönmek istedi ama arkasında oturan Özgür sebebiyle dönemedi. Kollarını uzattı Nazan’a doğru.

“Prensesim!” diyerek Nazan’ı çekti kollarına. “Teşekkür ederim.” Yanaklarını öpüp saçlarını okşadı. Özgür bunu kıskanmış olacak ki Akın’a doğru yaklaşıp öteki yanağını da o öptü. Tabii yine babasının saçlarını tutarak...

“Özgür, çekme babanın saçlarını!” diyerek küçük eline uzanıp ayırdım parmaklarını.

Akın’sa gülüyordu. “Yahu, bırak! Acımıyor. Onun derdi başka.” Bana baktı. “Anası kılıkklı, saçlarımı yolmayı seviyor,” dedi göz kırparak. Çocuklar hiçbir şey anlamasa da sözleriyle ben utançtan kızardım.

“Edepsiz, terbiyesiz! Çocukların önünde, tövbe...”

Akın doğruldu, Nazan onun bir koluna yapışmıştı. Özgür, “Baba, cici alçak mışın?” diye sordu bu esnada.

“Sen önce babanın doğum gününü kutla!” diyerek dürttüm onu.

Özgür şaşkın şaşkın Akın’ın yüzüne bakınırken Akın, Özgür’ü kendine çekip sarıldı. “Alırız oğlum ama civcivleri yemeye çalışmak yok, söz ver.”

Özgür tabii çok sevindi bu habere, kollarını sardı babasının boyuna. Nazan kıskanmasa çatlardı, Özgür'ün babasına sarılan kollarını ittirdi. "Dit Öşgüy, dit!"

İkili saman alevi gibi hemen kavgaya tutuşacakken Akın bir koluyla Özgür'ü, bir koluyla da Nazan'ı kavradığı gibi kalktı yataktan ve ikisiyle beraber döndü iki kez. Ardından Özgür'ü ve Nazan'ı yanaklarından öptü. "Dünyanın en güzel doğum günü hediyelerisiniz bana, iyi ki siz doğmuşsunuz asıl," dedi içten, gülümseyen bir sesle. İkizlerimiz çok küçüktü, muhtemelen anlamadılar ne denli içten olduğunu, hangi duyguları taşıdığını bu cümlelerin.

Ellerim arkamda onları dolu dolu gözlerle izlerken derin bir nefes aldım. "Benim de hediyem var aslında," dediğimde hepsinin bakışları bana döndü.

"Ane, cici!" dedi Özgür.

"Hayıy, kedi!" diye çıkıştı Nazan.

Akın ise sorgular gözlerle bana bakıyordu. "Ne civciv ne de kedi," dedim gözlerimden yaş akmasına engel olamayarak. Karnıma dokundum. "Kardeş."

Birkaç gündür süren mide bulantılarımdan ve âdet görmememden şüphelenip hastaneye gitmiş, kan testi yaptırmıştım. Orada öğrenmiştim hamile olduğumu. Endişelenmişim önce, bizim küçük teröristlerle beraber nasıl bakacaktık ki bu gelecek olan bebeğe? Fakat sonra bu bebeğin dördümüze de iyi geleceğini düşünmeye başladım. Üstelik biliyordum, daha karnımda varlığı çok küçük olmasına rağmen ona çok çabuk bağlanmıştım. Karnımdaki o ufacık varlık bana huzur vermeye başlamıştı düşündükçe.

"Ne?" diyerek çocukları yatağa bıraktı Akın. Yüzü gülmeye başlamıştı hemen. "Ne zamandır?"

"Çok yeni," dedim yanaklarıma düşen yaşları silerek. Akın yaklaşıp hemen sarıldı bana. Beni de çocuklar gibi kaldırıp çevirdi. Bir kıyamet koptu o zaman Özgür'le Nazan'ın ağzından tabii. Özgür babası bana sarılıyor diye, Nazan da annesi babasına sarılıyor diye.

"Doktora gidelim," dedi Akın hevesle.

"Şimdi mi?"

“Şimdi ya! Ne zaman gidecektik? Hadi hazırlan, gidelim hemen bakalım.”

“İşin ne olacak?”

“Arar haber veririm, idare ederler.”

“Kahvaltı?”

“Yaparız dışarıda.”

“Ya çocuklar?”

Akın bir an onlara bakındı. “Onlar da gelsin,” dedi. “Kardeşlerini görsünler.”

Kardeş deyince Özgür ve Nazan birbirine baktılar. Bildikleri tek kardeş birbirleriydi çünkü. Bu detay beni gülümsetti. Önce onları giydirdim. Özgür bir sürü soru sormaya çabalıyordu. “Kaydeş neyde?” diyordu. Karnımda, diyerek cevap veriyordum. Bu defa Nazan’ı işaret ediyordu. “Kaydeş buyda,” diyordu. Göremediği kardeşe kardeş demez pašamız, öyle bir çocuk.

Alelacele hazırlanıp çıktık. Önce güzel bir kahvaltı yaptık Boğaz’a karşı bir restoranda, ardından özel bir hastaneye gittik. Akın nasıl heyecanlı, kıpır kıpırdı doktorun kapısında beklerken. “Acaba kız mı erkek mi?” diye sorup duruyordu.

Nazan anlamaya çalışırken Özgür, “Eykek,” diyordu.

Akm, o erkek dedikçe, “Bence kız,” diyordu.

“Eykek,” diye üsteliyordu Özgür. Akın’ın asabı bozuluyordu.

Cinsiyetini bilmediğimiz bebeğimizin şimdilik sağlık durumu iyiydi. Hastaneden çıktığımızda Akm bize tatlı ısmarladı Arı Pastanesi’nde. Ben muhallebi yedim, çocuklarla Akın da kazandibi. Tatlı iyi gelmişti, bir tane daha istediğimde hınzırca sııttım.

“Akm, bir tane daha söyler misin?” Akm yenisini sipariş ettikten sonra ona gülerek bakmam üzerine *hayırdır* dercesine gözünü kırptı. “Tatlı aşeriyorum biraz galiba,” dedim.

“İyi işte, ben alırım sana ne istersen,” dedi anlamayarak.

Yeni bir muhallebi önüme geldiğinde kaşığımı daldırıp bir lokma aldım. Nefis. “Teşekkür ederim kocacığım. Ne demişler, *ye tatlıyı doğur atlıyı...*”

Akın'ı öksürük tuttu ben bunu söyler söylemez. Nazan hemen suyunu ona uzatmaya çabaladı bu sırada. "Sağ ol kızım," dedi Akın. Bana baktı. "Sen ciddi misin ya?" diye sordu.

Afiyetle yedim bir lokma daha. "Niye, erkek olsa sevmeyecek misin yani?"

"Yok canım," dedi garip bir sesle. "Niye sevmeyeyim?"

"Niye kızılıyorsun o zaman?"

Özgür yine, "Eykek," demeye başlayınca Akın derin bir nefes aldı. Nazan da kazandibinden uzatıyordu babasının ağzına. Akın eğilip onun uzattığı tatlıyı yedi.

"Canım kızım," diyerek saçını okşadı sonra Nazan'ın.

Çıkışta pastane yakınındaki bir parka gittik. Çocukları salıncağa bindirdik, kaydıraktan kaydırdık, tahterevallide arkalarına oturduk. Biz yorulup bıkmıştık ama çocuklar bıkmak bilmiyordu. Pıtı pıtı koşup kaydıraktan kaymaya bayılıyorlardı. Benim yorulduğumu gören Akın, "Tamam, hadi bu son kayışınız. Sonra gidiyoruz," dedi en sonunda. Özgür ağlamaya başladı kaydırağın tepesinde. Nazan da üzüldü ama o kaydı. "Özgür, kay oğlum. Hadi!" dedi Akın.

"Ditmeyelim!" diyerek iç çekti Özgür.

"Oğlum, ben sizi yine getiririm parka, tamam ağlama."

"Baa, ditmeyelim!"

"Özgür, çabuk kay, bak annen yoruldu! Kızıyorum ama..."

Ben gittim kaydırağın ucuna. "Hadi, in anneciğim. Bak yoruldum ben," dedim ona. "Yine geliriz."

Özgür burnunu çekerek babasına ve bana bakındı. *Bir şey planlıyor bu çocuk*, dedim içimden. "Top aşın babam!" dedi Özgür bu sırada.

"Senin derdin belli oldu!" diyerek ellerini beline koydu Akın. Özgür omuz silkti.

"Tamam, in ben alacağım sana top," dedim. Akın gözlerini sinirle bana çevirdi. Bir topu vardı aslında Özgür'ün. Yeşil naylon topu... Babasının pikabının kapağını kırana kadar tabii. Akın topu alıp saklamıştı. Her yerde aramıştı Özgür, ağlanıp sızlanmıştı. İşte şimdi de bulamadığı topun yenisini istiyordu.

Benden top alacağını duyunca hoppacık kayıverdi hemen kaydırdıktan. “Kıymızı osun,” diyerek elimi tuttu.

“Sipariş veriyor bir de beyefendi!” dedi Akın da sinirli sinirli.

“Şş, tamam. Sana alacağız istediğin kırmızı topu ama evde oynamak yok Özgür, anlaştık mı?” Kafasını salladı.

Nazan ve Akın önde, oğlum ve ben de arkadan tin tin yürüyorduk. Nazan sürekli duraksıyor, orayı burayı gösterip *ne o* diye soru soruyordu. Çok meraklı bir çocuktü. Akın sabırla cevaplıyordu sorularını.

“Baba bak, ev çiçek açmış!” İşaret parmağıyla yanından geçtiğimiz sarı evin balkonunu gösterdi bu kez.

“Yok kızım, balkondaki saksıya çiçek ekmişler,” dedi Akın.

“Hayır, ev çiçek açmış baba!” diye üsteledi Nazan.

“Yok, saksıya ekmişler çiçeği...”

“Hayır baba! Ev çiçek açmış dedim!”

Akın’ın ağzının kenarıyla, “Ah keçi, ah annesi kılıkli inatçı keçi!” dediğini işittim, gülmeye başladım. “Evet, ev çiçek açmış kızım,” diyerek kabullendi en sonunda mecburen. Canım sevgilim, ne sabırlı adamdı.

Gece olup herkes yatınca, “Sence kız mı olacak erkek mi yeni bebeğimiz?” diye yine sordum Akın’a odada.

“Sağlıklı olsun da...” dedi ve bana döndü. “Peki sence ne olacak?”

Dudak büktüm. “Bu sefer ben de hiç tahmin edemiyorum. İsmi ni ne koyacağız?”

Bu defa gülümsüyordu. “Benim aklımda bir isim var ama...” diye mırıldandı. “Yani, uzun zamandır hoşuma giden, benim için özel bir isim.”

“Söyle,” dedim bir elimi göğsüne koyarak.

“Bilmem ki sen ne dersin?”

“Söyle, güzelse düşünürüz.”

Akın dudaklarını sağ şakağıma yaslayarak öptü. “Deniz...” dedi sonra. “Deniz koymak istiyorum adını.”

Başımı yasladığım göğsünden kaldırıp gözlerine baktım. “Deniz Tamtürk,” diyerek soyadıyla birleştirdim. “Güzel... Hem kız için hem de erkek için olabiliyor.”

Akın gözümün önüne gelen saçlarımı kulağımın ardına sıkıştırdı. “Bütün denizler gibi bazen hırçın bazen de durgun olsun. Çoğu deniz gibi berrak ve mavi... Fakat en önemlisi, Deniz’in biri gibi memleket sevdalısı olsun.”

Gülümsedim. “Olsun,” dedim. “Adı Deniz olsun...”

Böylece Akın’ın otuz ikinci yaş hediyesi hem bebek haberi hem de bebeğimizin adını koymak oldu.

15 Ocak 1990

Akın’ın TRT’deki arkadaşları bir kez daha ikizleri *Adam Olacak Çocuk*’a çıkarmak için aradıklarında, Akın bu meseleyi Ayten’e açmıştı. Ayten önce inanmamış, “Gerçekten mi? Televizyona mı çıkacak benim çocuklarım?” diye sormuştu.

“Evet, bizim iletişim fakültesinden tanıdık arkadaşlar çok önceden söylemişti aslında ama ben ikizler küçük diye olmaz dedim. Aylar oldu, e çocuklar da büyüdü. Fena mı olur, götürsek... Hem programı da biliyorsun.”

Ayten Akın’ın yanağını öpmüştü sevinçle. “Ay, müthiş olur Akın! Biz de tanışırız değil mi Barış Manço’yla? İmza verir mi bize?”

“Tanışırız tabii. İmza da almaya çalışırız. O zaman sen tamam diyorsun?”

“Evet, götürelim. Ay, çok heyecanlandım!”

Nazan ve Özgür iki basamaklı platformun üst basamağında el ele oturmuş, etrafa meraklı gözlerle bakıyorlardı. Özellikle Özgür tavandaki renkli ışıkları çok sevmişti. Kalkıp koşmak, onlara bakmak istiyordu fakat annesiyle babası orada oturmalarını iyice tembih etmişlerdi. Üstelik kardeşi Nazan da elini sıkı sıkı tutuyordu, kalkamazdı. Özgür diğer eliyle konukların olduğu bölümde yan yana oturan anne babasına el salladı gülerek. Nazan hareket bile edemiyordu, annesiyle babası orada oturup kalkmaması gerektiğini söylediği için.

Özgür askılı kahverengi kısa pantolon, açık mavi bir gömlek, jölelenmiş saçlar, siyah küçük papyonu ve yeni rugan ayakkabılarıyla çok şıktı. Nazan’ın da ondan aşağı kalır yanı yoktu. Beyaz üzerine küçük papatyalı elbisesi, sarı külotlu mus çorabı, özenle taranıp iki

kulak bağlanmış saçları, papatyalı tokaları ve beyaz ayakkabılarıyla çok tatlıydı.

Ayten çok tembihlemişti onları yanlarına gelmemeleri için. Diğer ebeveynlerle beraber en önde izleyeceklerdi. Daha oradan bile Özgür'ün yanlarına gelmek için kıvrandığını anlayabiliyordu. Öpücük attı onlara, Akın da el salladı.

Bu esnada alkışlar eşliğinde Barış Manço girdi sahneye, “Hoş geldiniz, hoş geldiniz!” diyerek. Çocuklara baktı, gülümsedi. Sonra piyano başındaki Chopin mahlaslı Mine adlı arkadaşını tanıttı. “Bugünkü konuklarımız arasında biri kız diğeri erkek ikiz kardeşlerimiz, dünyalar tatlısı sarı şeker Gamze'miz, ta Sakarya'dan gelen Ferit'imiz ve güzeller güzeli Ceylan'ımız var, kocaman alkış.” Tekrar alkış koptu stüdyoda. Çocuklar da kendilerini alkışlıyorlardı. Barış Manço çocuklara yaklaştı. “İkizlerimize dönelim öncelikle,” diyerek bir elini Özgür'ün omzuna koydu. “Bu yakışıklı Özgür, bu çiçek de Nazan,” diyerek takdim etti onları. Bir elini Nazan'a uzatarak, “Önce hanımefendileri sahneye alalım bakalım,” diyerek Nazan'ı kaldırdı. Nazan ayaklı mikrofonun olduğu platforma yürüdü küçük adımlarla, kibar bir hanım edasıyla usulcacık çıktı.

“Hoş geldiniz Nazan Hanım,” diyerek ayaklı mikrofonu onun boyuna göre ayarladı Barış Manço.

“Hoş buldum,” dedi Nazan utanıp gülerek. Babasına baktı, el salladı.

Barış Manço bunu fark edince, “Kim oradakiler, annenle baban mı?” diye sordu. Nazan kafasını onaylarcasına sallayınca Barış Manço da Nazan gibi onlara el salladı. “Peki, Nazan hanımefendi, söyleyin bakalım bize, kaç yaşındasınız?”

Nazan sol elinin üç parmağını birden kaldırdı. “Üç,” diye yanıtladı incecik sesiyle.

“Oo, kocaman olmuşsun sen!” dedi Barış Manço. “Peki, bir soru soracağım ama bak aramızda kalacak, söz kimseye söylemeyeceğim.” Nazan meraklı gözlerle ona bakıyordu. Barış Manço ona doğru hafifçe eğildi. “Anneni mi daha çok seviyorsun yoksa babanı mı?”

Nazan boynunu içe çekerek anne babasına bakındı. Bir eli utanarak eteğinin ucunu tutmuş, sıkıyordu. “Babamı,” dedi tereddütsüz.

“Aa, neden?”

“Çünkü öyle.”

“Çünkü öyle... Peki sana kim yemek hazırlıyor?”

“Annem.”

“Kim saçlarını tarıyor?”

“Annem.”

“Bu güzel elbiseyi kim giydiriyor?”

“Annem. Şey, annem dikti bunu, biliyor musun?”

“Oo, çok güzel. Papatyalı elbise. Peki bunca şeyi annen yapıyor-ken sen neden babanı seviyorsun?”

Nazan biraz durdu, bir parmağı ağzında düşünmeye başladı. “Çünkü babam yakışıklı,” dedi sonrasında.

“Ha, annen de yakışıklı olsa onu da seveceksin?” Nazan bu soruya başını sallayınca salondakiler gülüşüp alkışladılar. “Peki Nazan-cığım, büyüdüğünde, böyle kocaman genç kız olduğunda ne olmak istiyorsun? Anlat bakalım.”

Nazan bu defa başını dikleştirdi. “Dansöz olmak istiyorum,” dedi. Oysa evde babasıyla bu soru üzerine konuşmuşlardı. Öğretmen diyecekti, Akın ve Ayten bir an birbirlerine bakındılar, sonra gülme-ye başladılar. Tabii salondakiler de gülmüşlerdi.

“Ne? Dansöz mü? Neden?”

“Çünkü güzel. Böyle renkli renkli elbiseleri var, simli. Babam da seviyor.”

“Baban da mı seviyor? Eyvah eyvah!” Ayten bir eliyle yüzünü kapattı bu cevap üzerine. Akın’sa kıpkırmızı kesilmişti. Salondakiler gülüyordu.

“Babam izliyor diye annem kızıyor ama annem de izliyor. Yılba-şında çıkıyor.”

“Ha, sen Tülay Karaca’yı diyorsun?”

“Hıhı.”

“Çok güzel kadın, yalan değil. Peki nasıl dans ediyor dansöz, bi-liyor musun sen?” Nazan bu soru üzerine kollarını kaldırıp kalçasını ve üst bedenini hafif hafif salladı. Salondakiler onun bu şirin hâli üzerine gülmüş, onu hemen alkışlamıştı. “Aferin sana! Peki bize bir şarkı söyleyecek misin bugün?”

Nazan kafasını salladı aşağı yukarı. “Nane, limon kabuğu...” dedi.

“Tamam, Mine ablan çalsın, sen söyle bakalım.”

Nazan mikrofona yaklaştı, çenesini dikleştirdi. “*Nane, limon kabuğu, bir güzel kaynasın aman ha-ha-ha-ha! İçine hatmi çiçeği, biraz çöre’ otu katasın, aman ha-ha-ha-ha!*” Bir eli elbisesinin eteğinde, diğeri de mikrofondaydı. Şarkı söylerken şaşılacak derecede kendinden emindi. “*Hatta biraz tarçın, bir tutam zencefil aman ha-ha-ha-ha! Bin derde deva geliyor, biraz daha sabret güzelim ha-ha-ha-ha-hapşu!*”

Nazan şarkının sadece nakaratını bildiğinden bu kısa bölümü söyleyip susunca, Barış Manço “Alkışlar!” diyerek onu alkışladı. “Ne güzel söyledin Nazan. Sana bu şarkıyı kim öğretti?”

Nazan işaret parmağıyla babasını işaret ederek, “Babam öğretti,” dedi.

“Bu şarkıyı kim söylüyor, biliyor musun peki?”

Nazan biraz düşündü. Babasına bakındı bu arada. Akın yanındaki adamı işaret edince, “Barış Manço!” dedi heyecanla.

Barış Manço güldü. “Aferin sana!” diyerek elini uzattı ona, Nazan tuttu. Arkada oturan çocuklara döndüler. “Puan vakti. Herkes gösterson puanlarını. On puan, on puan, on puan! Nazan birinci oldu! Hadi bakalım.” Nazan yerine otururken bu defa Özgür’e elini uzattı Barış Manço. “Gel bakalım küçük adam.” Özgür, Nazan’a göre daha çekingen bir şekilde mikrofonun karşısına geçti. “Bu yakışıklı Özgür Bey de Nazan hanımefendinin ikizi. Özgür, hoş geldin.”

Nefesini mikrofona üfleyerek güldü önce Özgür. “Hoş buydum,” dedi elleriyle pantolon askılarıyla oynayarak. Peltekti Özgür, bazı harfler dilinde yumuşuyor, tatlı bir şekilde çıkıyordu ağzından.

“Özgür, saçların ne kadar güzel olmuş. Ne sürdün?”

“Jöle süydüm.”

“Jöle sürdün... Çok yakışmış, kim yardım etti?”

“Babam.”

“Baban... Peki, kardeşine sordum, sana da sorayım. Öyle ayrı gayrı yok, bak aramızda sır kalacak ha. Sen anneni mi yoksa babanı mı daha çok seviyorsun?”

Özgür de annesi ve babasına bakındı. Derin bir nefes aldı ve “Annemi!” dedi heyecanla.

“Aa, çok ilginç! Şimdi burada gerçekten ilginç bir durum var. Neden anneni daha çok seviyorsun peki Özgür?”

“Çünkü kaydeşimi bana getiyecek,” diye yanıtladı onu Özgür. Ayten bir elini belirgin karnına koydu bu cevap üzerine gülerek.

Barış Manço da güldü. “Kardeşini getirmese en çok onu sevmeyecektin o zaman?” dedi, Özgür omuz silkti.

“Biliyoy musun, kaydeşim bana geliyken top getiyecek.”

“Neden top?”

“Çünkü annemin kayını top gibi!”

Barış Manço bir elini beline koydu. “Ha, annenin karnı dikdörtgen olsaydı televizyon getirecekti yani?”

“Hıhı,” diye yanıtladı onu Özgür ve salondan alkışı kaptı.

“Peki, Özgür sen büyüyünce ne olacaksın?”

“Yatıştırlı olacağım,” dedi Özgür.

“E ama zaten yakışıklısın? Doğru söyle, daha da yakışıklı olup tüm kızları kendine âşık mı etmek istiyorsun?”

Özgür kafasını hararetle sallayarak, “Hıhı,” dedi bu sefer. “Bütün kızları âşık edicem.”

Ayten Akın’ı dürttü bu esnada. “Çok çekeceğiz bundan, bak demi dedi deme,” diye fısıldadı kulağına.

“Stüdyoya gelirken el âlemin kızına öpücük atmasından belliydi. Çakal velet,” dedi Akın da gülerek ona bakarken. Gurur duyuyorlardı ikisiyle de, duyduğu gururdan gözleri yaşarmıştı.

“Bütün kızları âşık edeceksin, ben eminim ondan. Kısa pantolonun, papyonun, hele jöleli saçlarınla memlekette sana âşık olmayan kız yoktur.” Özgür yine kafasını sallamıştı. “Özgür, hangi takımlısın?”

“Cimbom mu Feney mi mi?” diye sorarak soruyu anlamaya çalıştı Özgür.

“Evet, Cimbomlu musun Fenerli misin?”

“Beşiktaşlıyım.”

Barış Manço seyirciye döndü. “Sürprizlerle dolu bir çocuk,” dedi sır verircesine alçak sesle. Salonda yine gülüşmeler oldu. “Bize şarkı söyleyecek misin bugün peki? Güzel kızlar şarkı sever, Özgür, bilirsin.”

“Şinanay söyleyeceğim,” dedi Özgür.

“Harika, o zaman sahne senin. Söyle bakalım.”

Özgür mikrofona yaklaşıp hemen şarkıya başladı. *“Ada vapuyu yandan çayklı. Bayyaklar donanmış cafcaflı. Ada vapuyu yandan çayklı. Bayyaklar donanmış cafcaflı. Simitçi, kahveci, gazozcu...”* Duraksadı, bu esnada piyano başındaki ablaya baktı. Ona eşlik ediyordu piyanosuyla. Özgür iyice coştı, mikrofona doğru daha yüksek sesle söylemeye başladı şarkıyı. *“Şinanay da yavyum şina şinanay. Şinanay da şinanay hoppa şinanay... Şinanay da yavyum şina şinanay... Şinanay da şinanay hoppa şinanay!”*

Şarkıyı söylemesi bittiğinde Barış Manço coşkuyla, “Alkışlar Özgür için!” diyerek onun iki basamaklı platformdan inmesine yardım etti. Çocuklara döndü sonra, “Puanlar gelsin! Çabuk, çabuk, çabuk! On puan, on puan, on puan ve birinci Özgür!”

Program bitince her biri Barış Manço’yla fotoğraf çekildi. Barış Manço, çocuklara kendi şarkılarından oluşan kasetini, üzerini imzalayarak hediye etti. Nazan elinden hiç bırakmadı kaseti, sanki ondan çalacaklarmış gibi göğsüne sıkı sıkı bastırdı.

O akşam Neşelere oturmaya gittiler. Neşeler Etiler tarafında bir apartman dairesi bulmuşlardı, Neşe yeni evinden çok memnundu. Yalnız Yusuf için biraz uzak kalıyordu iş yerine bu ev fakat Neşe evi beğendiğinden buraya yerleşmenin iyi olacağını düşünmüşlerdi.

Bol bol o gün yaşananları, Özgür’ün hâllerini, Nazan’ın kırdığı dansöz potunu ve Barış Manço’nun verdiği imzalı kasetini konuştular. Neşe, “Ayol benim kızlarımı da götürelim şu yarışmaya, Akın araya gir, bir şey yap!” diye ısrar etti.

“Neden olmasın? Ben konuşurum arkadaşlarımla.”

Neşeler Etiler’e taşındığından beri Aytenlere gelip gitmesi sıklaşmış, eski dostlukları daha pekişmişti. Tabii çocuklar arasındaki arkadaşlık bağları da kuvvetlenmişti. Canan küçüklere abla edasıyla yaklaşıyor, onlarla evcilik oynamaya çalışıyordu fakat küçüklere henüz evcilikten anlamıyordu. Özellikle Özgür elinde oyuncak arabalarıyla

koşturup duruyor, bazen kızları kovalıyor, saçlarını çekiyor, çoğunlukla Asude'ye takılıyordu. Asude'nin kıvrırcık sarı saçları onun çok ilgisini çekiyordu. Kız kardeşi esmerdi, saçları da kahverengiydi fakat bu kız öyle değildi, sapsarı, güneş gibiydi. Özgür'e değişik geliyordu. Dokunası geliyordu, dokunduğu zaman Asude korkuyor, Özgür saçını çekiyor sanıyor, ağlamaya başlıyordu. Eh, o ağlayınca da Özgür korkarak elini kapatıyor, bu sefer gerçekten saçını çekmiş oluyordu.

"Ne istiyor senin oğlan benim kızın saçlarından yahu?" demişti bir gün Neşe.

"Vallahi kızma Neşe ama benim oğlan senin kızın saçlarını beğeniyor bence, ilgisini çeken şeylere hep dokunmak ister."

Neşe çok gülmüştü bu sözler üzerine. "Özgür, bak severim seni, iyi çocuksundur. Ben bu aşka hayır demem ama babayı ikna etmek çok zor, ben sana diyeyim."

Özgür Neşe teyzesinin bu sözleri üzerine sırtıttı ve yeşil gözlerini Asude'ye çevirdi. Elindeki kamyonu barış hediyesi olarak küçük kıza uzattı. Seven sevdiğine en sevdiği oyuncak kamyonunu versindi çünkü ona göre.

Ocak ayının sonlarına doğru Ayten'in canı çok fena karpuz istemişti. Tabii bunda biraz da Nazan'la Özgür'ün sürekli meyve isimlerini söylemesinin de etkisi vardı. Güya meyveleri öğreniyordu çocuklar. Ayten'i aşertmekten başka ne işe yaradı ki? Akşama doğru Akın'a telefon etti. "Akın, ben çok fena aşeriyorum," dedi.

"Ne aşeriyorsun hayatım? Çıkışta alayım, söyle."

"Ay, hiç mevsimi değil ki ama!"

"Karıcığım, söyle sen, hallederim ben," dedi Akın.

"Karpuz," dedi Ayten çekine çekine. Akın bir an kalakaldı.

"Tamam, bakacağım ben."

"Akın, bulamazsan hiç zorlama, ben başka şeyler yerim."

"Zümrütçüğüm, ben kapatıyorum şimdi hayatım. Sana bir karpuz bulacağım şöyle tatlısından, sulusundan. Tamam mı?"

İster istemez güldü Ayten. "Tamam, seni seviyorum," dedi.

"Ben de seni seviyorum. Görüşürüz," diyerek kapattı telefonu Akın.

İşten çıkar çıkmaz tüm manavları dolaştı neredeyse. Bu mevsimde karpuz bulmak işkence gibiydi. Hiçbir manavda yoktu karpuz. Sorduğu tüm manavlar, “Hamile eşin mi var evladım?” diyerek anlıyorlardı durumu.

En sonunda meyve haline gitti Akın. Ta şehrin ucundaydı, hava buz gibiydi. Orada buldu karpuz. Kelekti ve organik değildi besbeli ama karısının aşermesini geçirmesi yeterdi. İki karpuz satın aldı, sonra arabasına bindi. Eve vardığında Ayten iki koca karpuzu görünce çok şaşırmıştı.

“Nasıl buldun?” diye sormadan edemedi.

“Bulurum ben,” dedi Akın gururla. Ayten hemen karpuzlardan birini kesti. Özgür dibinde bekliyordu karpuz yemek için. Gülayşe, Akın için yemek koydu sofraya, Ayten ve çocuklar da karpuz yemeye başladılar iştahla.

Nazan karpuz tatsız diye pek yemedi ama Özgür ve annesi karpuzun suyunu çenelerinden akıta akıta bir güzel yediler. Ayten bayılmıştı. Midesi bayram ediyordu şu an. “Teşekkür ederim hayatım,” dedi ağzı dolu dolu.

“Afiyet olsun,” dedi Akın da gülerek onları izlerken. Bir parça da Akın yedi karpuzdan ama o da Nazan gibi lezzetsiz buldu karpuzu, sevmedi.

Bahara doğru iş yerindeyken Ayten bir sabah gazetede Yavuz’un fotoğrafını görünce kalakalmıştı. Başı önüne eğik, elleri önünde bağlı bir şekilde duruyordu fotoğrafta. Etrafı kalabalıktı. Fotoğrafına bakarken ister istemez ürperdi Ayten. Sonra fotoğrafın altındaki yazıyı okudu.

“Eski İstanbul Adalet Partisi milletvekili Hamza Karaca, dün öğlen saatlerinde Zincirlikuyu Mezarlığı’na defnedildi. Geçirdiği kalp krizi sonucunda hastaneye kaldırılan Karaca, yapılan müdahaleye rağmen kurtarılamadı. Sabah saatlerinde vefat eden Karaca’nın cenazesinde cemiyetin tanınmış isimleri de vardı.” Ayten’in kıyıdan köşeden duyduğu, bazılarını tanıdığı isimlerin arasında en sonda gördüğü bir başka şey onu şaşırtmıştı. *“Yavuz Karaca babasının cenazesine yeni eşi Nuray Karaca’yla geldi.”* Ayten bu defa fotoğrafa daha dikkatli baktığında Yavuz’un biraz arkasında başı beyaz bir örtüyle kapalı bir

kadın olduğunu fark etti. Yüzü pek net değildi. Şaşırmıştı. Demek evlenmişti Yavuz. Peki iyileşmiş miydi? Bilemiyordu. “*Senden başka kimseyi sevmem,*” deyişini hatırlıyordu Yavuz’un. Asabı bozuluyordu düşündükçe.

Tekrar fotoğrafı inceledi Ayten, belki Mete’yi görürüm umuduyla baktı fakat fotoğrafta hiç çocuk yoktu. Boğazına bir yumru oturdu sanki, üzülererek bıraktı gazeteyi. Hamza Karaca ölmüştü. Onun hakkında en net hatırladığı şey seneler önce Yavuz’un yalısına gelip Mete’yi görmesiydi. Ona, “*Gençlik elden gidince yerinde bir yığın kül kalıyor,*” demesini unutamıyordu.

Akşam Akın gelince ona, “Hamza Bey ölmüş,” dedi.

“Biliyorum,” dedi Akın dümdüz bir ifadeyle. Başka ne biliyordu? Yavuz’un evlendiğinden haberi var mıydı? Ne düşünüyordu? Merak etti Ayten fakat sormadı, onu üzmemek istemedi. Bu konu bir daha hiç açılmadı.

Mayıs sonu gibi Türkan yenge, bebeğin doğumu için geldi İstanbul’a. Bu defa erkenden gelmeyi kafaya koymuştu, ikizlerin doğumuna yetişemediği için üzülmüştü Türkan yenge. “Akın’ım kimsesiz gibi tek başına kaldı doğumhane kapısında,” diyerek sızlanmıştı.

“Benim için önemli değil, alışkınım ben,” demişti Akın fakat sevinmişti içten içe Türkan yenge geldiği için.

Ayten’in karnı çok büyümüştü. Çocukların peşinden koşamıyordu artık. İyi ki Gülayşe vardı, yoksa ne yapardı? Şimdi bir de Türkan yenge de gelince hepten rahatlamıştı. Yine de ikizlere göre daha iyiydi. Onlarda olduğu gibi eli ayağı şişmemişti, hareketleri daha hızlıydı.

Doğuma yakın Özgür, babasına, “Kaydeşim niye annemin kaynında?” diye sordu.

“Çünkü orada oluşuyor, büyüyor ve oradan çıkacak,” dedi Akın ne diyeceğini pek bilemeyerek.

“Yasıl oluşuyo oyada?”

Akın bir an Ayten’le göz göze geldi. Ayten gülmemek için dudaklarını birbirine bastırmıştı. “Anneyle baba birbirini çok seviyor, öyle

oluyor,” dedi Akın. Özgür böyle şeyleri açıklamak için çok küçüktü fakat ne diyecekti ki başka?

Özgür’ün gözler bir şey anlamaya çalışır gibi kısılmıştı. “Baba,” dedi babasına yaklaşıp kulağına eğilerek. “Aşude’nin de bebeği oluyor mu?”

Akın gülmeye başladı. “Siz anne baba mısınız oğlum?” diye sordu. Özgür’ün omuzlar düştü bu soruyla. “Küçüksünüz siz daha, hele bir büyüün. Kızın da gönlü sana kayarsa, bakarsın olur.”

“Yasıl kayacak baba? Kaydıyaktan kayay gibi mi?”

“Hayır, kızakla kaymak gibi mi baba?” diyerek söze karıştı Nazan. Akın *kurtarın beni*, der gibi Türkan yengeye ve Ayten’e bakındı.

“Aa, rahat bırakın babanızı canım! Yorulmuştur o. Özgür, in babanın tepesinden, hadi!” dedi Ayten yapay bir sinirle fakat çaktırmadan gülüyordu.

Ayten haziran ayının 15’inde sancılandı. Sabah saatleriydi, suyu da gelince apar topar hastaneye gittiler. Çocuklar Gülayşe’ye emanet edilmişti, onlar uyuyordu anne babaları hastaneye giderken. Ayten’i hemen doğumhaneye aldılar. Akın girişini yaptırdıktan sonra doğumhane kapısında Türkan yengenin yanına gelince rahat bir nefes vermişti. Artık yalnız değildi. Onu annesi gibi görüyordu, böyle düşünmek ona güç veriyordu.

Türkan yenge fısır fısır dualar ediyordu Ayten için. Akın da volta atıyordu doğumhane kapısında. Bir ara kapının ardından Ayten’in bağırdığını işitti. Yüreği korkuyla çarptı. Yengesine baktı, kadın ellerini kaldırmış duaya devam ediyordu. O da volta atarken dua etmeye başladı. “Allah’ım, ne olur karımı ve çocuğumu bana bağışla. Ne olur sağlıklı gelsin bebeğimiz, ne olur iyi olsun Zümrüt...”

Yarım saat sonra Ayten çıkarıldı doğumhaneden. Peşinden de bebek geldi. Odaya götürülürken Ayten solgun bir şekilde Akın’ın eline sarıldı. “Akın,” dedi çatlamış bir sesle. “Bir oğlumuz daha oldu.”

Odaya girdiklerinde Akın inanmamış gibiydi Ayten’e. Bebeğin yanına gidip baktı. Gerçekten erkekti. Üzüldü biraz çünkü kız olacağını ümit ediyordu. Bebeği iyice battaniyeye sararken bebek minik eliyle parmağına güçsüzce tutununca duraksadı. İlk defa o an baktı bebeğin yüzüne dikkatlice. Pembe yanaklı, kumral saçlı, tatlı

bir bebekti oğlu. Ne Nazan'a benziyordu ne de Özgür'e. Kız olmadığından üzüldüğü için sinirlendi kendine. Sağlıklı bir oğlu olmuştu, şükretti hemen ve kucağına aldı bebeğini dikkatlice.

"Ah aman ne güzel bir bebek bu böyle... Ay parçası, maşallah!" dedi Türkan yenge Akın'ın yanında bebeğe bakarak. "Adına karar verdiniz mi? Ne olacaktı Ayten'im adı?" diyerek Ayten'e çevirdi başını Türkan yenge.

"Deniz..." dedi Akın sanki ona sorulmuş gibi. Gülümsüyordu bebeğe bakarken. "Oğlum, Deniz."

Kendisine söylenilen, Karagümrük'teki o apartman binasının bulunduğu yerin iki sokak altında inmişti arabasından. Ondan böyle bir arama beklemiyordu. Gelmeyecekti aslında hiç fakat son zamanlarda sürekli ölümü düşünüyordu. Kaybedecek neyi kalmıştı ki kendisinden başka? *Varsın öleyim, yine de onu bir kez daha göreyim*, dedi içinden.

Kahverengi büyük güneş gözlüğünün ardından sokağa bakmıştı önce, ardından üzerini düzelterip çantasını alarak dikkatli adımlarla yürümeye koyulmuştu. Sokaklar pisti, gaz yağı, sidik ve ucuz alkol kokuyordu. Topuklu ayakkabılarıyla zorlukla yokuşu çıkarken yokuş aşağı akan pis sulara basmamaya özen gösteriyordu. Yokuşlu sokakta çocuklar top oynuyor, bağırışıyor, ip atlıyordu.

Bir grup erkek çocuğunun yanından sessizce geçerken çocuklardan biri, "Senin ananı sikerim, orospu çocuğu!" diye bağırınca, ürkererek kaldırıma kaçtı. Kapı önünde oturan şişman kadınlar ona tuhaf tuhaf bakındılar geri kaçtığı anda. Bozuntuya vermeden önüne baktı ve devam etti yürümeye. Avucundaki kâğıt şimdiden sıırılsıklam olmuştu terden.

Siyah, dizlerinin biraz altında biten bir elbise giymişti o gün. Bir kara leke gibi hissediyordu kendini uzun zamandır. Tüm renklere yabancıydı. Çağırdığı yere, onun yanına giderken başka bir rengi giymeyi aklının ucundan bile geçirmemişti. Siyah, simsiyah... Saçları bile artık sarı değil, simsiyahtı. Bahtının karası gibi bir karaydı.

Yokuşun ortasında yorulup elindeki kâğıda baktı. *144 numaralı Yonca Apartmanı, kat 3, daire 8, Karagümrük*. Derin bir nefes alarak

yokuşu tırmanmaya devam etti. Nihayet bir düzlüğe vardığında oradan sola dönmesi gerektiğini anlamıştı. Yürürken bu sokağın denize doğru açıldığını gördü. Nedensizce burnunun direği sızladı. Masmavi görünüyordu deniz, dalgasız, sakın... Özlediği bir anı gibi duruyordu öylece. Denize doğru yürüyene ki bir an etrafına bakındı. Sağ yanında uzanan binanın adıyla göz göze geldi. *Yonca Apartmanı*.

Başını kaldırıp üçüncü katın penceresine baktı. Perdeleri çekili pencereler görünüyordu. Acaba o perdenin arkasında mıydı? İzliyor muydu kendisini? Sokağa bakındı yeniden, çocuk gürültüleri aşağıda kalmıştı. Sokakta pek kimse yoktu şimdilik. Bir araba geçti önünden. Avucundaki kâğıt geçen arabanın rüzgârıyla uçtu gitti. Gözlüğünü düzeltti, kapıya yöneldi ve ağır apartman kapısını ittirip içeri girdi. Usul usul çıktı merdivenlerden. Apartmanın içerisinde yemek kokuları birbirine karışmıştı. Her geçtiği katın kapıları önünde değişik uğultular duyuyordu. Midesi bulandı bir an, ikinci katta duraksadı. Yüzüğüne çarptı gözü, çevirerek çıkardı ve çantasına attı. Sırtından bir ürperti geçti yüzüğünü parmağından çıkarınca, tırabzanlara tutuna tutuna zorlukla çıktı sonraki kata.

Sekiz numaralı daireyi görünce kalbi istemsizce hızlandı. Kapının önüne gelene kadar titrediğini fark etmemişti. Elinin tersiyle alnını sildi. Yüzü ateş gibiydi. Zile bastı. Gözlerini yumdu kısacık, kapının ardında adım seslerini duyunca nefesini tuttu. Kapı usulca açıldı sonra. Gözlerini açınca onu gördü.

“Hoş geldin,” dedi o bildik ses. Kapıyı açtı, geri çekildi. “Geçsene.”

Eşiğin üzerinden adımını usulca attı, yana çekildi ve eve bakındı. Bu esnada kapı kapandı. Başını çevirip baktı. Yine göz göze geldi onunla. Göğsünden doğru, bir yanı sürekli ona çekiliyordu sanki. Gözlüğüne uzanıp çıkardı, evet, şimdi daha net görüyordu yüzünü. Onca zamandan sonra...

“Gel, salona geçelim,” diyerek koluna dokunmak istedi fakat o kendini geri çekti.

“Gerek yok,” dedi gözlüğünü çantasına sıkıştırırken. Elleri titriyordu. O an tüm bedeninin titrediğini fark etti, kendini sıktı.

“Ne demek gerek yok Nergis?” dedi Selim. “Konuşalım.”

Nergis başını kaldırıp ona baktı. Adını, gerçek adını söylemesi bile içinde çiçekler açtırıyordu sanki. Ancak tüm bunlara rağmen, “Konuşacak ne var?” diye sordu. “Sen de onlardan değil misin ki?” Çantasını ardında duran portmantoya bıraktı usulca. Arkasını dönmeyen koridor boyunca birkaç adım attı. Topuklu ayakkabıları tıkır tıkır sesler çıkarıyordu sessiz evde. “Nerede yatak odası?”

Selim hırslı bir nefes alıp ona doğru adımladı, kolunu tutup çevirdi. “Ne saçmalıyorsun sen?” diye sordu sert bir tonda. “Buraya seni konuşmak için çağırdım!”

Nergis onun kolunu tutan eline baktı, sonra da yüzüne. Güldü. “Nişanı atmışsınız Selim Bey,” dedi başını yana eğerek. “Geçmiş olsun. Kötü hamle. Herkes ne mükemmel bir yatırım olacağını konuşuyordu bu evliliğin oysa. Zerrin gibi zengin bir kızı nasıl kaçıırırsınız?”

Selim de onun bu sözleri üzerine güldü ve tuttuğu kolunu gevşetti. “Hoş geldin tanıdığım Nergis...” dedi bu defa.

Farkında değildi ama Nergis’in yanakları kızarmıştı bu sözler üzerine. “Sen de diyor musun bazen, keşke hiç tanışmasaydık diye?”

Selim ona yaklaştı. Bir odanın kapısının dibinde duruyorlardı. Gün ışığı vuruyordu odanın penceresinden koridora doğru. Nergis’in sağ yanağı büsbütün güneşle aydınlanıyordu. Eşsiz bir güzelliği vardı, Selim onun güneş vuran yanağına elinin tersiyle usulca dokundu. “Asla...” dedi. “Benim keşkelerim çok başkaydı Nergis.”

Nergis ona bedenini döndü. Daha çok yanağını okşasın istiyordu. Öpsün, koklasın, konuşsun... Fakat Selim o an ondan hiç istemediği şeyi yaptı. Kollarını ona sardı, bedenini kendisine sıkı sıkı bastırarak onu kokladı. Yaprak gibi titredi Nergis’in tüm vücudu bu sarılmayla. Sarılmasını istemiyordu. Sarılmak yoktu. Asla. Hiç yoktu, hem de hiç! Elleriyle Selim’i itti, Selim şaşkınca suratına bakındı.

Ağlıyordu. “Sarılma Selim,” dedi buğulu bir sesle. İç çekti. “Lütfen, sarılma bana...”

Selim anlamlandıramadı. “Neden?” diye sordu. Oysa çok, çok fazla sarılıp içine gömmek istiyordu sanki onu.

Nergis bakışlarını kaçırdı, kendini toparlamaya, başını dik tutmaya zorladı. “Ah, ne güzelmiş bu oda! Gel...” diyerek Selim’i çekmeye çalıştı. Selim onu durdurdu.

“Neden?” diye sordu Selim bir kez daha.

Nergis onun yüzüne bile bakmıyordu. Odaya bakıyordu şimdi. Usulca topuklu ayakkabılarını çıkardı, gardırobun yanına bıraktı. “İnsanın içi açılıyor bu odada. Güneş ışığı vuruyor dolu dolu. Deniz de görünüyor mu buradan?” Elini kaldırıp elbisesinin fermuarına uzandı, aşağıya doğru indirmeye başladı.

Selim hızlıca tuttu onun fermuarı indiren elini. “Kes şunu!” diye bağırdı sertçe.

“Neden? Senin de istediğin bu değil mi?”

Bu sözler Selim’in yüzüne tokat gibi çarpmıştı. Önce çok öfkelendi. Bir şeyleri kırıp dökmek, bağırp çağırmak istedi fakat tuttu kendisini. “Değil!” dedi katı bir sesle. “İstediğim bu değil, Nergis! İstediğim sadece sana sarılmak...” Yeniden Nergis’e adımladı. Onun küçücük yüzünü iki avucu arasına aldı. “Nergis... Konuş benimle,” dedi daha sakın bir sesle bu defa.

“Konuşulacak bir şey yok!” diyerek savuşturmaya çalıştı Nergis. Yüzünü ellerinden çekmek istedi ama başarılı olamadı, bakışlarını kaçırdı.

“Yalvarırım, kaçma benden. Gözlerin bile kaçmasın benden. Lütfen... Bak bana.” Nergis bu sözler üzerine gözlerini ona çevirdi. Ne güzel bakıyordu Selim ona. Ne çok hak etmiyordu bu bakışı o. “Nasıl hasretim bakışına...” dedi Selim bu esnada. Yeniden usulca sardı kollarını ona, göğsüne çekti.

Nergis ağlamaya başladı. Bu defa güçsüzce itti onu fakat Selim sıkı sıkıya sarılmıştı ona, asla ayrılmayacak gibiydi. “Selim, bırak!” dedi boğuk bir sesle. “Bırak Selim, lütfen!” Dizlerinin bağı çözülde, elleri Selim’in sırtına tutundu. Yere çöktüler. Hıçkırı hıçkırı ağlamaya başladı Nergis. “Bırak beni, bırak! Kirliyim ben! Çok kirliyim Selim! Bırak! Çek ellerini işte! Niye sarılıyorsun? Neden sarılıyorsun bana? Hak etmiyorum ki... İsteddiğini al, git! Sen de git!”

Selim’in göğsünde tir tir titreyerek söylüyordu tüm bunları Nergis. Duydukları doğruydı, o an anladı Selim. Sanki biri iki göğsünün

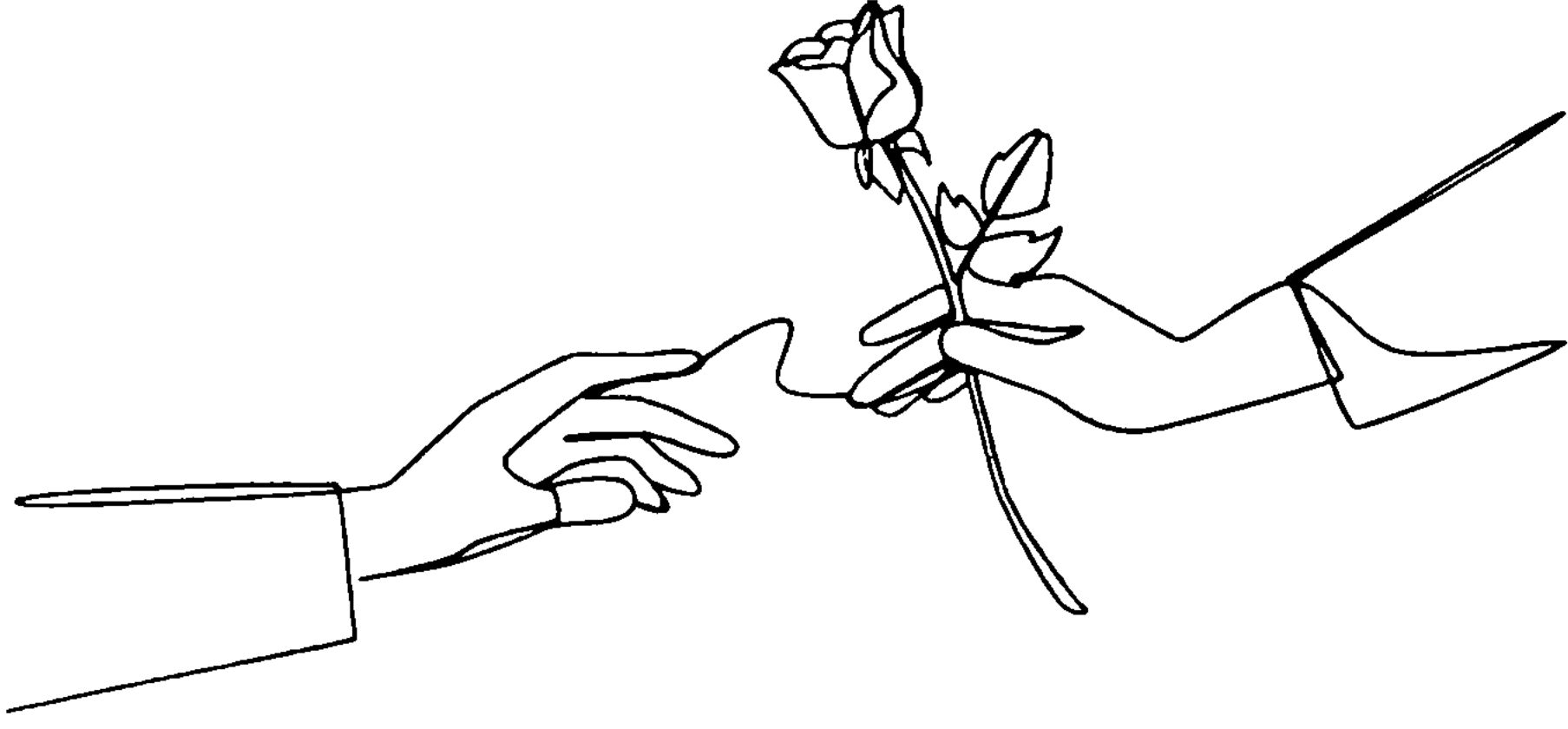
arasında bir ateş yakmıştı, Nergis onun göğsüne yaslanıp hıçkırığa hıçkırığa ağlarken. İki kolu daha sıkı sarıldı ona. Bir eli saçlarını okşadı. Ağladı. “Özür dilerim,” diye fısıldadı saçlarına doğru. “Özür dilerim, çok geç kaldım... Çok geç kaldım, affet beni.”

Neyin affı? Affedilecek ne var? Bir yıl mı? Üç yıl mı? Beş yıl mı? Şu geçip giden on sene miydi affedilmesi gereken? Nasıl sevmişti onu Nergis... Nasıl aptaldı ona âşık olduğu için... Nasıl pişman... Hayatının ipini kaçırmıştı, o ip şimdi en pis, en kirli ellerde gezip duruyordu. Öyle ki o ip artık ona bile ait değildi.

Hıçkırıkları sakinleşince geri çekildi Nergis fakat çıkamadı Selim’in kollarından. Yüzüne baktı. Bir nefes kadar yakınındaydı Selim. Ojeli parmaklarıyla onun yeni tıraşlanmış yüzüne dokundu. “Affedilecek bir şey yok,” diye fısıldadı. “Beni kimse kurtaramaz artık.”

Selim hiddetle reddetti bunu. “Hayır,” dedi kafasını sallarken. “Seni bırakmam. Seni asla bırakamam.” Yüzünü okşadı yeniden. “Bana geldin Nergis... Sen bana geldin. Bu saatten sonra seni kimse benden alamaz. Hiç kimse! Vermem seni kimseye. Benim nergis çiçeğimsin sen.” Eğildi, öptü onu. Bu, Selim’in Nergis’i ilk öpüşüydü. Belki de Nergis’in dudaklarına o zamana kadar kapanan tek temiz dudaklardı.

Hiç kimseyi öpmemiş gibi öpüyordu onu. Nazik, usul usul, kavuşmak kelimesinin tanımını yapar gibi... Nergis’in kalbi kuş gibi çırpınıyordu göğüs kafesinin içerisinde. Ona uçmak ister gibi pır pır ediyordu o kuş sanki. Mevsim yaz, aylardan temmuz, günlerden cumartesi ve vakitlerden öğleydi. Kaçamadığı, saplanıp kaldığı pis bir hayatın içerisinde ölmek üzereyken yeniden yaşama tutunmuştu Ser-tab. Fakat bu defa adı gibi bir çiçek olarak... Nergis çiçeği olarak...

8. BÖLÜM: BÜYÜMEK ŞARKISI

27 Nisan 1991

Yanağıma değen parmaklara aldırış etmedim önce fakat ardından sol yanağımda ıslak bir ağız hissedince gözlerimi araladım. *Deniz...* Gözlerimi aralayınca geri çekti kendini, dengesini sağlayamadı, yatağa yıkıldı. Korkuyla doldu yüzü bir an, düşüyor sandı sanırım. Bir kolumu ona sardım, güvenli bir ortamda olduğunu anlayınca yüzü yumuşadı. Annesi çok uzakta olamazdı.

Odanın dışındaki koridorda patır patır koştuğunu işittim Özgür’le Nazan’ın. Sonra Zümrüt’ün sesini duydum. “Koşmayın! Özgür! Koşma, terliyorsun sonra hasta oluyorsun! Nazan, sessiz olun!”

“Anne, uçağımı vermiyor!” diye bağırdı Özgür. Bu esnada bana iri kahverengi gözleriyle bakan Deniz’in yanağını okşuyordum.

“Şş, bağırma Özgür! Baban uyuyor içeride. Nazan, uçağını ver kardeşinin çabuk.” Bir koşuşturma daha oldu. Zümrüt sanırım uçağı almıştı Nazan’ın elinden. “Kardeşinizi emzireceğim, yaramazlık yapmayın, uslu uslu oturun,” dedi onlara, ardından kapı açıldı. Ben hemen gözlerimi yumdum, uyuyor sansın diye. Şıpıdık terliklerini sürüyerek geldi yatağa Zümrüt. “Anneciğim...” diyerek aldı Deniz’i. Hoş, çiçeksi bir koku yayıldı yatağa oturunca. Deniz’in mutlu mırıldanmalarından anlaşılabacağı üzere beni yemek üzere açılan ağzı sonunda istediğine, annesinin memesine kavuşmuştu. Gözlerimi aralayıp onları izlemek istiyordum fakat o an Zümrüt’ün parmak uçlarını saçlarımda hissettim.

Karımın kocaman bir kalbi vardı. Aynı anda çocuklarına ve eşine karşı şefkatle, merhametle ve dolu dolu sevgiyle yaklaşan elleri vardı. Ne tuhaftı, her birimize -ben de dâhil- yetebilmesine çoğu zaman

şaşar kalırdım. Sanırım ben annelik denilen şeyi Zümrüt'ün çocuklarımıza bakışıyla, sevişiyle görmüştüm. Çünkü benim annem hiç de onun gibi değildi. Öyle olsa bırakır mıydı hiç bizi? Bırakmazdı.

Çok düşündüm, senelerce, gecelerce, zamanlı zamansız onu ben. Suçladım, akladım, yargıladım, beraat ettirdim onu hep aklımda. Bazen onun özleminden ağladım, bazen de öfke ve kinimi kusturdum ona insafsızca. Fakat onu yüreğimde nereye koyarsam koyayım hiçbir şekilde yok edemedim. Hem insan yok edebilir mi annesini? Ne kadar kötü olursa olsun, silebilir mi?

Mümkün değilmiş, anladım.

Karımın elleri sıcacık, tenimi değil, içimi ısıtıyor. Hakikat bu, yuva bu, sevdâ bu işte, anladım.

Gözlerimi aralayıp onlara baktığımda ilk gördüğüm şey Zümrüt'ün bana bakan gözleri oldu. Deniz kucağında, onun sol memesini emiyordu. Zümrüt sıcacık gülümsüyordu bana. Ben de gülümsedim. "Günaydın karıcığım," diyerek yastığımda kaydurdım yanağımı, başparmağının üzerine bir öpücük bıraktım.

"Günaydın," dedi usul bir sesle. "Uyandırdık mı seni?" diyerek Deniz'in bir ayağını kaldırarak hafifçe salladı bana.

"Yok," dedim doğrulurken. Deniz'e baktım. Dikkatle annesine bakarak sütünü emiyordu. "Şimdi uyandım."

Masum bir yalandı, inandı mı bilmem. Yeniden eli yanağıma dokundu, okşadı. Bir güzel bakıyordu bana, öyle hoş, telaşsız. Gülümsedim. Başımı uzatıp onun sıcacık boyun girintisini koklayarak öptüm. "Şş, dur bak Deniz rahatsız oluyor," dedi kıkırdayarak. Paşamız ayaklarını birbiri üzerine atmış, çatık kaşlarla bakıyordu bana.

Eğilip ayağını öptüm onun da. "Şundaki keyfe bak!" dedim sonra. "Allah'tan abisiyle ablası gibi değil."

"Dur bakalım, daha on aylıgız," dedi Zümrüt, Deniz'i sardığı eliyle okşayarak. "Gerçi ablasıyla abisine oranla daha uslu bebekliği, hakkını yiyemem ama..."

"Yok yok," dedim kendimden gayet emin. "Deniz uslu olacak. Oğlum ikisinden de uslu ve güler yüzlü olacak."

"Bak bak bak, diğer çocuklarımız da yeri gelince uslu beyefendi? Öyle değil mi?"

“Bir tanem; Özgür çıraklık, Nazan kalfalık, Deniz de ustalık eserimiz gibi,” diyerek yanağından makas aldım onun.

Sinirleri bozuldu hemen. “Sanki Mimar Sinan’sın! Tövbe estağfurullah Akın! Çocuklar için denir mi öyle hiç?”

Dolu dolu bir kahkaha attım. Deniz’in gözleri ben güldükçe bana döndü. Yaklaştım. “Oğlum, ne diyor anne? Yalan mı söylediklerim? Haklısın baba, de. Ben çok usluym, yaramaz değilim abimle ablam gibi, de,” diyerek Deniz’in ayaklarını sevdim, ısırır gibi yapınca iri gözlerle ağzını memeden ayırıp güldü.

Sonrasında annesini emmeye devam etti. “Hadi, elini yüzünü yıka da kahvaltı yapalım. Çocuklar bir şeyler atıştırdı ama seni beklemelerini söyledim,” dedi Zümrüt. Yataktan kalktım.

Odanın kapısını açar açmaz Nazan koştı geldi hemen. “Günaydın babacığım,” dedi elinde bebeğiyle. Bu kız gününe ikinci güneşi doğuruyordu sanki her babacığım deyişle.

Yüzünü okşadım. “Günaydın güzel kızım,” dedim ona. Bu sırada elinde az önceki kavganın sebebi uçakla Özgür çıktı odadan. Ağzıyla uçak sesi yaparak geldi yanımıza. “Oh, beyefendide hiç günaydın babacığım demek yok!” diye sitem ettim ona, banyoya geçerken.

“Baba, uçağımın kanadı kırıldı,” dedi Özgür beni umursamadan. Suyu açıp yüzüme su vurdum, bir ara kapıda durup beni izleyen Nazan’la Özgür’e baktım.

“Nasıl kırdın?” diye sordum gülerek.

“Nazan kırdı!” dedi işaret parmağıyla Nazan’ı göstererek.

“Yalan söylüyor baba! Ben kırmadım, kendi çekti kırıldı!”

“Sen çektin kırıldı asıl!”

“Hayır, sen çektin!”

Yüzümü yıkarken omuzlarım düştü. Aynada kendimle göz göze geldiğimde biraz zayıfladığımı fark ettim. Bunun çocuklarla alakası var mıydı? Bilmiyordum. Suyu kapatıp onlara döndüm. “Şş, sessiz olun. Kardeşiniz uyuyacak. Yenisini alırız uçağın,” dedim Özgür’e.

“Ama annem evi oyuncak doldurdunuz diye kızıyor, yenisini almayacakmışsınız, öyle diyor,” dedi Özgür üzgün bir tonda.

“Annene kalsa ikimiz de hiç kavuşmayacak, farklı dünyaların insanıydı oğlum ama bak şimdi kaç senelik evli ve kocaman aile

olduk,” dedim kendi kendime. Anlamadı tabii Özgür. Onlarla yüz yüze gelmek için dizlerimi kırdım, yere çöktüm. “Oğlum, kırmayın oyuncaklarınızı. Ben size yenisini alırım ama israf, tamir olmayınca çöp oluyor. Sakin sakin, güzel güzel oynayın, olur mu?” Özgür benden aldığı yeşil gözlerini kırpmadan kafasını salladı. Nazan da yanında onu izliyordu. “Anladın mı kızım?” diye sordum ona da. O da kafasını salladı. “Hadi, kahvaltı hazırlayalım birlikte, gelin,” diyerek ellerinden tutarak aşağıya indirdim onları. Böylece Zümrüt yukarıda Deniz’i daha rahat uyuturdu.

Aşağıya indiğimizde ocakta çaydanlık kaynıyordu. Gülayşe Hanım bahçede kediye ve köpeğe yemek veriyordu gördüğüm kadarıyla. Özgür hemen elimi bırakıp bahçe kapısına koştu kapıyı aralık görünce. Nazan ise yanımda durdu.

“Gülayşe! Ne yapıyorsun?” diyerek seslendi Özgür, Gülayşe Hanım’a. Bir öğretememiştik şu çocuğa teyze ya da abla demeyi!

“Özgür, Gülayşe abla de!” dedim ona. Çayı kontrol ettim, ardından buzdolabını. Ekmekliğe baktım. “Yumurtalı ekmek yapalım mı babacığım?” diye sordum Nazan’a.

“Yapalım babacığım,” dedi Nazan. Ekmekleri dilimledim önce. Özgür bahçede bağıra çağıra koşuyordu Cino ve Zilli’yle. Gülayşe Hanım girdi içeri sonra, elinde hayvanlara verdiği yemeğin plastik kabıyla.

“Günaydın Akın Bey,” dedi bana, saygılı bir tonda.

“Günaydın Gülayşe Hanım,” diyerek gülümsedim ona. “Cino nasıl?” Biraz hasta gibiydi son günlerde Cino. Eh, yaşlı bir köpekti artık. Veterinere götürmüştük, birkaç aşı ve muayenesi yapılmıştı. Dişlerinden birkaçının eksik olduğunu, boğazında gizli bir yarasının olduğunu bile onca yıl sonra yeni öğrenmiştim.

“Daha iyi, yemeğini yedi,” dedi Gülayşe Hanım. “Siz bırakın, ben hazırlayayım,” dedi kestiğim ekmeklere bakarak sonra.

“Yok, biz kızım ile hazırlayacağız bugün kahvaltıyı. Sen Özgür’e bak en iyisi, kediye köpeğe bir zarar vermesin.”

Kafasını sallayarak bahçeye geri gitti. Ben de kalkıp bir tabak ve üç yumurta aldım. “Baba, ben kırayım yumurtaları,” dedi Nazan.

“İyi, kır bakalım,” diyerek mutfak sandalyelerinden birini çektim tezgâhın yanına. Üzerine çıktı Nazan. “Vur önce şuraya yumurtayı, sonra iki elinle açarak kır,” diyerek tezgâhı gösterip yumurta kırmayı tarif ettim ona. Küçük eliyle önce iki kere tık tık vurdu yumurtayı tezgâha. Sonra mıncıklar gibi sıktı. Tabii olanca kabuk tabağın içine girdi böyle yapınca.

“Baba... İstemeden oldu,” dedi Nazan üzgün bir sesle.

“Olsun kızım, biz de yumurtayı kabuklu yeriz bugün,” diyerek onu teselli ettim. O kırdı, ben kabukları ayıkladım yumurtanın içersinden. Tuzladık. Bir tava alıp yağladım, ekmeklerin iki yanını yumurtalayıp kızartmaya başladım.

Nazan içeriden yeni aldığımız kırmızı, çift hoparlörlü radyoyu getirdi sonra. “Annemin kasetini takayım mı baba?” diyerek kaset kutusunu da taşıdı masaya ardından.

“Bugün arabesk mi dinlemek istiyorsun cimcime?” diye sordum mutfağın perdesini sıyrıp camı açarak.

“Abareks ne ki baba?” diye sorarak radyonun fişini masanın üzerindeki prize taktı. Arabesk kelimesinin telaffuzunda hâlâ sorun yaşıyordu çiçeğim.

“Annenin dinlediği tarz müzikler. Orhan Gencebaylar, Ferdi Tayfurlar, Müslümler...” diyerek ekmekleri çevirdim.

“Vazgeçtim baba, senin kasetini dinleyelim. Senin şarkıların daha güzel.”

İyi ki Özgür dışarıdaydı. Ona kalsa sabah akşam arabesk dinlerdik. Oğlum annesi gibi dertli pire olacaktı sanırım. Gidip benim doldurduğum İtalyanca hareketli karışık şarkılar kasetini serçe parmağımla başa sarıp açtım. Telli çalgılar kulaklarımıza dolduğunda Nazan gülümsedi ve hafifçe sallandı. Domates salatalık doğradım bir tabağa, Nazan’ı da besledim minik salatalık ve domateslerle.

“Baba, hadi komşu komşu sor bana,” dedi Nazan sandalyesine oturup.

Gülümseyerek, “Hu hu! Komşu komşu, oğlun geldi mi?” diye sordum.

“Geldi, geldi!” dedi heyecanla Nazan.

“Ne getirdi?”

“İnci, boncuk!”

“Kime kime?”

“Sana bana.”

“Başka kime?”

“Kara kediye!”

“Kara kedi nerede?”

“Ağaca çıktı.”

“Ağaç nerede?”

“Balta kesti!”

“Balta nerede?”

“Suya düştü!”

“Su nerede?”

“İnek içti!”

“İnek nerede?”

“Dağa kaçtı!”

“Dağ nerede?”

Nazan iki elini birbirine sürterek, “Yandı, bitti, kül oldu!” diye şakıdı ve kıkır kıkır güldü.

En sevdiğimiz baba-kız tekerlemesiydi bu. Nazan bayılırdı sabahları bunu söylemeye. İşin doğrusu, ben de çok severdim onunla böyle küçük söz oyunlarını oynamayı. Nazan tekerlemeleri, Özgür ise bilmeceleri daha çok severdi. İkisine karşı değişik bir dil geliştirmiştim kendimce, ikisiyle de oyalanmak, eğlenmek bambaşka ve paha biçilmezdi.

Kızarmış yumurtalı ekmekleri masaya koydum ben de bu esnada, yanağından bir makas aldım. Zümrüt mutfağa girdiğinde ikimizi neşeli görünce, “Oo, hayırdır baba kız İtalyanca şarkılar, oynamalar?” diye sordu.

“Senin şarkıların çok abareks anne. Bunlar güzel,” dedi Nazan mutfak masasını silmeye çalışırken.

“Şuna bak! Cıvciv kabuğundan çıkmış da kabuğunu beğenmemiş! Ne güzel mis gibi şarkılar, üstelik has, yerli...” diyerek bir salatalık attı ağzına Zümrüt. “Bir de kelimeyi doğru bilse! Abareks diyor! Arabesk bir kere o!”

Birbirlerine benziyorlardı aslında ana kız, tezatlıkları ve inatçılıkları bile aynıydı fakat bunu göremiyorlardı. Çok hoşuma gidiyordu.

“Hadi oturun bakalım sofraya, ekmekler kızardı. Çayları da koyacağım şimdi.” Mutfak penceresine yürüdüm. “Gülayşe Hanım, Özgür! Hadi gelin, kahvaltı hazır,” diye seslenerek onları da çağırdım. Gülayşe Hanım kedi peşine koşan Özgür’ün elini tuttu. Özgür bir iki mızırdandı ama acıkmış olmalı ki ayak diremedi.

Masaya döndüğümde Zümrüt çayları dolduruyordu bardaklara. Başköşeye oturdum. İkizler de yan yana oturdular sağıma. Artık dört yaşına girmişlerdi. Kendi kahvaltılarını kendileri yapıyorlardı. Özgür annesinin yedirmesinden memnun olsa da baktı Nazan kendi başına yiyebileceğinden övgüleri topluyor, o da istemeye istemeye kendi başına yemeye alıştı.

“Akşama Neşeler gelecekler,” dedi Zümrüt çayından yudumlamadan.

“İyi iyi, gelsinler.”

“Asudeler mi gelecek?” dedi heyecanla Özgür. *Zıpır çocuk.*

“Evet oğlum, Asude, Canan ablan, Neşe teyzen ve Yusuf amcan gelecek.”

“Of anne ya, Yusuf amca gelmese olmuyor mu?” dedi bu defa Özgür.

“Özgür!” dedim son heceyi uzatarak. “Çok ayıp oğlum, Yusuf amcan hakkında öyle konuşma. Senin derdini ben anlıyorum ama ayıp, kızı sevip babasını istememek ne demek?”

“Asude seni sevmiyor Özgür,” dedi Nazan bu esnada.

Özgür ağlayacak gibi oldu. “Hiç de bile!” dedi elindeki çatalı yukarı kaldırarak.

“Şş, Nazan! Deme öyle, niye sevmesin kardeşini Asude? Kardeş kardeş büyüyorsunuz işte,” dedi Zümrüt. Kardeş kelimesi sanırım Özgür’e daha da dokundu. Başını tabağına eğdi.

“Pişt,” diyerek burnuna dokundum. “Sen biraz büyü, baban öğretecek sana kızların gönlüne nasıl gireceğini oğlum. Üzülme şimdi hiç.”

“Oo, Alacalı Bey! Çok kızın gönlüne girmiş tecrübeli bir zat gibi konuştuğunuza göre bizimle de paylaşmak istersiniz belki şu gönül maceralarınızı?” dedi Zümrüt bana dönerek.

“Alacalı Bey mi?” diyerek kıkırdadı Nazan.

“Bir dakika kızım,” dedim Nazan’a, Zümrüt’e döndüm. “Hayatım, seninle olan gönül münasebetimden bahsediyorum tabii, başka kimden bahsedeyim?”

Suratı düştü Zümrüt’ün. “Bilmem,” dedi omuz silkerek. “Sarı kadınlar, çocukluk hatırası olan kızlar vardır, sen iyi bilirsin...”

Acı biber gibi yakıyordu beni şu an. Tatlı kıskançlığına bayılıyordum. “Senden başkasıyla mümkün değil gönül ilişkimin olması. Böylesi bir sevginin öncesi olamaz.” Çarpık bir gülümseme yerleşti dudağıma. “Sonrası olur belki...” dedim, Zümrüt’ün gözleri iri iri oldu.

“Ne demek bu?” dedi hırçın bir edayla.

“Kızımdan bahsediyorum tabii Zümrüt! Pes!”

“Bana bak Akın,” diyerek elindeki çatalı bana doğrulttu. “Sen beni çıldırtmayı iyice huy edindin! Gelemiyorum ben böyle sözlere, beni sinir etmeyi bırak!”

Sinirle dikleştirdiği sivri çenesi, çatılmış kaşları ve tehdit edercesine bana doğrulttuğu çatalıyla Nazan’ın sevdiği şu hikâye kahramanı Çizmeli Kedi gibi görünüyordu Zümrüt. Çatalı tutan eline uzanıp elini öptüm. “Tamam,” dedim uysal bir sesle. “Tamam. Daha seni çıldırtmak yok.” *Tabii bugünlük.*

Akşama doğru geldi Neşeler. Neşe hamileydi, üçüncüleri yoldaydı onların da. Karnı belirmeye başlamıştı yavaştan. Elinde yelpazesini sallaya sallaya girdi eve, yaz sıcağı onu fena bunaltmıştı anlaşılan. Canan koca kız olmuştu, bu sene okula başlamıştı. Asude desek, o da bizimkiler gibiydi. Sapsarılardı. Sarı ailesi diyordum ben onlara.

Akşam yemeğinden sonra yalının bahçesinde çaylarımızı içip, kurabiyelerimizi yiyorduk. Çocuklar bahçede Zilli ve Cino’yla oynuyordu. Deniz, Zümrüt’ün kucağında, koşuşturan çocukları izliyor, ellerini açıp kapatıyordu. Sohbet bir anda Nergis’e geldi. Daha doğrusu Neşe açtı konuyu.

“Birkaç film teklifini geri çevirmiş, çok konuşuldu magazinde. Duydun mu?” diye sordu Zümrüt’e.

Zümrüt başını salladı. “Duydum. Yorulmuştur, ondan geri çevirmiştir,” dedi, yüzü nasıl da değişmişti kardeşinin bahsi açıldığında.

“Hoş şeyler konuşulmuyor kocası hakkında Aytenciğim, çok üzülüyorum duydukça,” dedi Neşe.

“Ne duydu Neşe?” diye sordum merak edip.

Neşe bir Zümrüt’e bir de bana tedirgince baktı. “Canım, adam pek de şey değilmiş,” dedi ne diyeceğini bilemeyerek. Oturduğu yerde huzursuzlandı. “Yani söylenenler tabii dedikodusal şeyler, gerçek değildir belki ama...”

“Bırak Neşe yahu,” dedi Zümrüt kaşlarını çatarak. “Olur mu canım öyle şey?”

“Bir dakika bir dakika, neyden bahsediyorsunuz siz?” diye sordum ben yine.

“Ya bu Nejat’ın fuhuş bağlantıları var diyorlar, bayağı olay oldu. Duymadın mı Akın? Pes, nasıl gazetecisin?”

Tam anlamıyla şoka uğradım. Gözlerim hemen Zümrüt’e döndü. O ise üzgün bir şekilde kucığındaki Deniz’e bakıyordu. Aramıza bir sessizlik girdi Neşe böyle söyleyince. Olabilir miydi? Ben Nejat Günebakan’ı pek tanımadım ama piyasanın sayılı filmcilerinden olduğunu bilirdim. Onun babasının ta cumhuriyetin ilk yıllarından sonra ülkeye sinema getirişini, İstanbul sinemasında söz sahibi olduklarını bilmeyen yoktu. Fakat şimdi, tam da şu an alakasız bir şekilde bu genelev lafzı neyin nesiydi? Burnuma pis, çok pis kokular geliyordu. Bir şey diyemiyordum.

“Yahu bu adam çok zengin değil mi? E Sertab, yani Nergis de bayağı bilindik oyuncu değil mi? Niye bulaşsın böyle pis işe? Zaten mal varlıkları yerinde...” dedi Yusuf, Zümrüt’ün üzüntüsünü görünce.

“Hayatım, asıl onların ortamında dönüyor böyle şeyler. Yurt dışı gezileri, kaçak içkiler, kokain partileri, alkol partileri...” dedi Neşe fakat Yusuf’un kaş göz yapmasıyla sustu.

“Her duyulana inanmamak gerek, dergi ve gazeteler böyle haberleri yaparak rant sağlıyor sonuçta,” dedim ben ama Zümrüt susmuştu bir kere. Konuyu değiştirmek istiyordum, bu meselenin önünü

ardını araştırıracaktım lakin şimdi sırası değildi. “Ee Yusuf, üçüncü de oğlum Deniz’in kısmeti güzel bir kız mı olacak yoksa?” diye sordum Yusuf’a dönerek. *Kusura bakma Yusuf, bir kurban lazımdı bana.*

Yusuf yerinde biraz kıpırdandı. “Yok birader,” dedi aksi bir sesle. “Bu seferki erkek olacak, hissediyorum.”

“Ne biliyorsun ayol? Sana telgraf mı geldi erkek olacak diye?” dedi Neşe. Zümrüt’ün o an yüzü güldü yeniden.

“Yahu ne telgrafı be karıcığım! His sadece.”

Neşe bir elini karnına koyarak okşadı. “Sağlıklı olsun da,” diyerek sevdi karnını.

“Ya orası öyle tabii ama işte oğlum olacak bence, bu defa öyle hissediyorum,” diye yineledi Yusuf.

Çayımın son yudumunu kafama dikip hemen, “Yahu benim oğullarım kötü insan mı? Oğullarımdan iyisini bulamazsın Yusuf, bak benden sana söylemesi,” dedim ona. Göz ucuyla da bahçenin çimenlerine oturup oynayan çocuklara bakmıştım bunu söylerken. İster istemez Yusuf da baktı. Özgür yine Asude’nin dibinde oturuyor, ona bir şeyler söylüyordu.

“İlahi Akın, diye diye en sonunda sen bizi dünür yapacaksın ha!” dedi Neşe kıkırdayarak.

“Fena mı ayol, benim oğlumun kocaman kalbi var. Çok sever kızınızı, iyi de bakar,” diye lafa karıştı Zümrüt.

Yusuf iyice kızarmıştı şimdi. “Canım küçücük çocuk onlar, ileride belki gönülleri başkalarına kayar,” dedi çocuklara bakarak.

“Nasip kısmet bu işler,” diyerek arkama yaslandım.

Gece on bire doğru gitti onlar. Uyku zamanı geldiğinde Zümrüt, Deniz’i emzirip beşiğine yatırdı. Saçlarını tuvalet aynasının önünde tararken onu izledim bir süre. Dalgındı, onu izlediğimi ancak yatağa dönerken fark etti. “Uyudun sandım,” dedi yatağa girerken.

Kollarımı açtım, hemen bana sokuldu, başını göğsüme yasladı. Bir süre saçlarını okşayıp başının üzerini öptüm. Ardından, “Zümrüt...” diye fısıldadım, başını oynattı. “Nergis’in durumu hakkında ne biliyorsun?”

“Herkes ne biliyorsa o kadarını,” dedi bana. Derin bir nefes aldı sıkıntıyla. “Ve söylenilenlerin gerçek olabileceğini...”

İşim magazinsel bilgiler değildi, ben gazetenin daha çok ekonomi ve siyasi yazılar bölümünde çalışırdım. Doğrusu alakam pek yoktu bu tür bilgilerle fakat bundan nasıl haberim olmazdı, anlayamıyordum. Demek Zümrüt bunca zaman tüm bunları biliyor ve susuyordu. Nergis ne yaşamıştı? Nejat hakkında söylenilenler doğruysa...

Zümrüt daha fazla konuşamadı, ben de sormadım. Fakat biliyordum ki bu Nergis hakkında son konuşmamız olmayacaktı.

Nergis'in sesini çalan telefonla duymak beni oldukça şaşırtmıştı. Daha iki gün önce Akın'la konuştuğumuz o gecedен sonra onun beni aramasını beklemiyordum. Üstelik tuhaf bir konuşma geçmişti aramızda. Şimdi yola koyulmam, kız kardeşlerimin okuduğu liseye yola çıkmam bundandı.

"Abla, yalvarırım Gülin'le Emel'in lisesine git ve onları okuldan sen al," demişti bana Nergis. Sessiz olmaya çabalayan, kırık ve karıncalıydı konuşması. Ne oluyor, neden gibi sorularımın hiçbirini yanıtlamadı. *"Sana para yollayacağım her ay, onları o evden kurtar abla. Lütfen onlara sahip çık. Bunu yapabilecek tek kişi sensin. Yalvarıyorum onlara sahip çık,"* diye tekrar edip durmuştu.

Çıldırılmış gibi giyinerek çıkmıştım evden. Yüreğim korku doluydu. Nazan'ı, Özgür'ü ve Deniz'i bırakıvermiştim Gülayşe'nin başına. Ağladığımı taksiye oturduğumda fark etmiştim. Biraz da titriyordum. Taksi sürücüsü, "Abla, iyi misin?" diyerek bana bir peçete uzatmıştı. İyi değildim. Aklıma çok kötü şeyler geliyordu.

Gülin ve Emel'in okuduğu lisenin kapısında onların çıkış saatini beklerken de oldukça tedirgindim. Okulun büyük kapısının önünde bir aşağı bir yukarı yürüdüm. Artık bir abla olmanın yanında anneliğim de can bulduğundan sanki göğüslerim sızlıyordu korkudan. Nergis neden beni arayıp telaşla kardeşlerini almamı söylemişti? Neden yalvarmıştı? Tüm bunların ardında onun yaşadıkları olduğuna emindim ben. Nergis'in şaşalı hayatının ardında battığı çamur kız kardeşlerime de sıçramak üzereydi işte.

Oysa Nergis de kız kardeşimdi benim. Uğuruna ellerimi yaktığım kız kardeşim...

Gözüm bileğimdeki saatteydi. On dakika vardı zilin çalmasına. Kızları alıp, babamın evine gidecek ve onları almak istediğimi söyleyecektim. Mutlaka kavga edecekti benimle, belki izin vermeyecek, kovacaktı. Kesinkes alacaktım onları, ne yaparsa yapsın bırakmayacaktım. Bu konuyu babama anlatsam... Ürperdim. *Ben sahip çıkacağım* der bana vermezse onları, ne yapardım? Nasıl sahip çıkacaktı? Baştan sahip çıksa bu hâlde mi olurduk?

Ben bunları düşünürken okul kapısının karşı caddesine bir araba yanaştı. Aracın içerisinde yaşları otuzlarından kırklarına uzanan dört adam vardı. Hepsinin gözünde gözlükleri, kollarında marka saatleri ve soğuk bakışları vardı. Sürücü ve ön koltuktaki, araba durunca ilkin bana baktı. Bakışlarımı hiç çekmedim. Adamlar araçtan inerek üzerlerini başlarını düzelttiler. Okulun karşısındaki bakkalın ve kırtasiyecinin de dikkatini çekmiş olmalıydı bu adamlar ki onlar da vitrinlerine yaklaşarak bakmaya başlamışlardı adamlara.

İçimi bir huzursuzluk kapladı. Okul kapısına yanaştım. Bekçi duruyordu kapıda, beni fark edince yanıma geldi hemen. “Kimsiniz?” diye sordu.

“Kardeşlerimi almak için geldim,” dedim ona. Zayıf, tıknaz, kırklarının ortasında, iyi biri gibi görünüyordu, başını anlayışla salladı. Gözü bir an o dört adama takıldı onun da.

Benim rahatsız olduğumu sandı onlardan herhâlde veya ne düşündü bilmiyorum, “Gelin, bahçede bekleyin siz,” dedi bana demir kapıyı açarak.

Sanki anlamıştı bakışlarımdan bir şeyleri. Göz ucuyla adamlara baktım kapıdan girerken, beni izliyorlardı. “Teşekkür ederim,” dedim bekçiye. Okul bahçesine doğru yürüdüm. Beş dakika kalmıştı.

Burası Nergis’in okuduğu liseydi. Benim yarım bıraktığım lise evimize daha uzak olandı. Ne çok okumak isterdim... Hatta üniversiteye gidebilmek... Olmamıştı. Yine de hayatımdan memnundum şimdilik. En azından Zehra, babamı Gülin ve Emel’in okuması için ikna edebilmişti.

Ben bunları düşünürken yeniden bekçi geldi yanıma. Sağ elinde yarıya dek içilmiş ince belli çay bardağı vardı. “O dört adamı gördünüz mü?” diye sordu bana.

Önce anlamadım. “Evet,” dedim fakat benimle muhabbet kurmaya çalışıyor sandığımdan soğuktum.

“Onları şikâyet etmiştik aslında biz. Genç kızları rahatsız ediyorlar diye,” dedi. Kaşlarım çatıldı.

“Nasıl rahatsız ediyorlar, anlamadım?”

“Geçen haftaki şu silahlı saldırı olayını duyup gelmediniz mi? Kaç veli çocuğunu okuldan aldı bu yüzden... Gerçi bu adamlar geçenkilere farklı ama. Siz orada korkarsınız diye aldım içeri sizi.”

“Bir dakika, silahlı saldırı olayı nedir? Lütfen anlatın.”

O son beş dakikada bekçi tarafından anlatılanlar kafamda yavaş yavaş oturdu. Bir suç çetesi, genç kızları ağına düşürüp onları alı koyuyordu. Esasında aradıkları kızlar belliydi. Birkaç defa bekçiye o kızların adını sormuşlardı. *Emel ve Gülin Özsoy*. Kanım çekildi sanki vücudumdan, onların adını duyduğumda. Silahlı saldırı olayı kızların zorla kaçırılmaya teşebbüs edilmesiyle ortaya çıkmış, bekçinin ve öğretmenlerin araya girmesiyle olay dağılmıştı. Polisler gelip olay yargıya taşınmıştı fakat çıkar sonuç alınmamıştı.

“O kızlar nerede?” diye sordum ben telaşla.

Bekçi yüzümdeki değişimi anlamıştı. “Kızlar sizin yakınınız mıydı?” diye sordu.

Kafamı salladım. “Benim kız kardeşlerim,” dedim.

“Bacım, baştan söyleyeydin keşke,” diyerek elindeki çay bardağını okul duvarının üzerine bıraktı. “Kızlar Harun Hoca’yla birlikte gidip geliyor okula birkaç gündür, okulumuzun matematik öğretmenidir. Babanıza söyledik durumu fakat onun durumu iyi değilmiş, kızları okula göndermemeyi, okuldan almayı teklif etmiş hocamıza. Harun Hoca da kızlara sahip çıktı, ne yapsın...” Sonra benimle beraber okulun içine yürümeye başladı. “Biz kızların başka kimsesi yok sanıyorduk, bir ablaları olduğunu bilmiyorduk. Rahatsız edildiklerini görünce biz müdahil olduk mecburen.”

Olanlara inanamıyordum. “Nasıl?” diye soruyordum boş boş. Nasıl haberim olmazdı bunca şeyden? Aklımı kaçırarak gibi hissediyordum. Kendi hayatıma çok daldığımdan onları başıboş mu bırakmıştım? Çok suçlu hissettim kendimi.

Bekçi beni direkt müdürün yanına çıkardı. Bu esnada çıkış zili çalmıştı. Hemen kızların sınıfına yollanmıştı nöbetçi öğrenci. Müdürün anlattıklarını dinlerken dehşete kapıldım, ağlamaya başladım. Yapayalnız ve çaresiz hissettiğim çok an olmuştu fakat bu bambaşkaydı. Kardeşlerim müdürün odasına geldiğinde, onlara sıkı sıkı sarılıp bağırma bastığımda bile rahatlayamadım bir türlü. Onlara sürekli beni neden aramadıklarını, neden bana bu yaşananları anlatmadıklarını sordum. Korkunç derecede sessizdi ikisi de. Yalnızca bakıyor ve susuyorlardı. Benim kardeşlerim böyle değillerdi oysa. Hele Gülin... Çok konuşur, gülerdi.

Bir şey yapmam lazımdı. Nereye başvurmam gerekirse başvuracak, koruyacaktım onları. “Eşimi arayabilir miyim?” diye sordum müdüre.

“Tabii,” diyerek telefonunu kullanmama izin verdi.

Akın’ın iş yerinin numarasını tuşlarken elim ayağım titriyordu. Ona durumu nasıl izah edeceğimi bile bilmiyordum. Gözlerim kardeşlerimdeydi telefon çalarken. Tedirgindim, korkmuştum, ne yapacağımı bilmiyordum. Fakat tüm bunlar Akın’ın sesini duymamla yatıştı. Ona çabuk gelmesini, acil olduğunu söyleyebildim yalnızca. Ondan başka güvenebileceğim, sığınabileceğim hiç kimse yoktu. O, iyi ki vardı.

Bir yanımda Emel, diğer yanımda Gülin’le oturup Akın’ı bekledik müdürün odasında. Müdür bana olayın vahametinden bahsettikçe iyice korkuya kapıldım. Babama o kadar kızgındım ki hıncımdan ağlıyordum. Emel ve Gülin beni sakinleştirmeye çalışsalar da öfkem dinmiyordu. Kızların öğretmenini Harun Hoca’yla da tanıştım.

Birkaç adam yaklaşık iki haftadır okulun etrafında kızlarla konuşmaya çalışıyorlarmış. Gülin, Harun Hoca’ya durumu anlatmış, Emel çekinmiş. Harun Hoca evimize gidip babamla konuşmuş, babam çocukları okuldan alacağını söyleyince, o bunu istememiş ve her sabah kızları götürmeye başlamış okula. Çıkışta da Harun Hoca kızları eve bırakıyormuş. Olay emniyete de intikal etmiş fakat henüz bir sonuç çıkmamış. Önceden gelen adamların yerini başka adamlar almış.

“Neden bana haber vermediniz? Neden aramadınız beni?” diye sordum Emel’le Gülin’e sitem edercesine. İkisi de başlarını önlerine eğip susuyordu. Allah’ım... Kafayı yiyecekmiş gibi hissediyordum.

Harun Hoca beni bir an koridora çağırdığında ellerimle gözyaşlarımı silerek kalktım onların yanından. Müdür odasının hemen dışında durduk. “Ayten Hanım, bunu size nasıl açıklasam bilemiyorum fakat olay bu kadarla sınırlı değil bana kalırsa. Ben öğrencilerimi tanırım, hangisi hoppa, hangisi sessiz, hangisinin hâli tavrı nasıldır bilirim. Emel ve Gülin’in değişimlerini biz uzun bir süredir konuşuyorduk öğretmen arkadaşlarımızla beraber. Yani...”

“Yani?”

“Yani nasıl izah etsem... Ben çocukların bu adamlar tarafından daha uzun bir süredir rahatsız edildikleri düşüncesindeyim. Yaklaşık iki aydır. Velisi olarak babanızla konuşmak için çok kez eve kâğıt yolladık fakat bir geri dönüş alamadık. Toplantılarda da herhangi bir yakını katılım göstermediğinde ve bu adamlar ortaya çıktığında ben de babanızla konuşmaya gittim, durumu açıkladığımda kızları okuldan alacağını ve okutmayacağını söyledi. Ben buna kesinlikle karşıyım. Emel ve Gülin, ikisi de pırıl pırıl kızlar, kafaları zehir gibi. Mutlaka okumalılar. Babanızla olan bu elim konuşma bu defa onları okuldan almaması için yalvarmaya döndü. Zar zor ikna edebildim onu, kızları ben getirip götüreceğimin teminatını vererek... Sizin varlığınıza bile haberimiz yoktu, bir ablaları olduğunu zannediyorduk biz aslında fakat ona da ulaşamadık.”

Harun Hoca konuştuğu nefesim daralıyordu. “Bu adamlar kardeşlerime bir şey yapmış olabilir mi?” diye sorarken midem bulanıyordu.

“Sanmıyorum fakat iki kız da çok korkutulmuş. Biz çok kez konuşmaya çalıştık ancak bize anlatmıyorlar.”

Akm gelene kadar gözyaşlarım durmadı. Nasıl bu kadar kör olabilmişim? Nasıl onları bırakabilmişim? Kendimi çok suçlu hissettim. Akın geldiğinde ilkin ona sarıldım sıkıca, durumu önce müdür sonra da Harun Hoca anlattı. Akın da benim gibi şoka uğradı tabii. Kızlar da çekinerek bakıyorlardı ona, o ise uysal bir şekilde onlara korkmamaları gerektiğini söyleyerek teselli veriyordu.

Akın ne yapacağını bilir gibi bakıyordu. “Bize gidiyoruz,” dedi hemen.

“Babam ne der?” dedi Gülin de.

“Baban diyeceğini o zaman deseydi tüm bunlar yaşanmazdı Gülinciğim,” dedi Akın sesine düşen öfkeyi hiç de yumuşatmayarak. “Sizi bize götürelim, ben konuşacağım babanızla.”

Bir an göz göze geldik. Akın’ın babamla muhatap olmasını hiç istemiyordum, bu sebeple ben gidip konuşacaktım babamla fakat bunu söylemedim orada. Müdüre ve Harun Hoca’ya çokça teşekkür ederek okuldan çıktık. Çıktığımızda o adamlar hâlâ kapının önündelerdi. Kızların ikisinin ellerinden tuttum ben. Akın arabasını okul kapısının hemen yanına park etmişti. Çıkarken bekçiye selamladım ve yeniden adamlara baktım. Biri gözlüğünü çıkardı biz kapının dışına adımladığımızda, iyice bakındı bize. Sağ elimi tutan Gülin’in titrediğini hissettim.

Bu sırada adamlardan biri, “Sen kimsin birader?” diye sordu Akın’a.

Gerildim. Kızları hemen arabaya bindirdiğimde Akın, “Hayırdır? Siz kimsiniz asıl?” diye sormuştu. Onlara döndüm. Ters ters bir bize bir de kızlara bakıyorlardı.

“Akın... Hadi,” dedim Akın’ın koluna tutunarak. Diğer adamlar da susmuşlardı. Akın’ın yeşil gözleri öfke doluydu resmen. Arabaya bindiğimizde bile adamlara ters ters bakmayı sürdürdü. Çok geçmeden de aracı çalıştırıp yola koyulduk. Gözlerim sürekli dikiz aynasında ve yan aynalarda idi. İyi, takip edilmiyorduk. Yine de içimde bir korku vardı. Hem kızlar için hem de ailem için korkuya kapılmıştım.

Kızları eve bırakıp, Deniz’i de emzirip bu defa babamın evine yola koyulduk. Uzun zaman sonra, özellikle Leyla’yı yitirmemden sonra o eve ilk gidişim benim için oldukça sancılıydı. Akın o kadar öfkeliydi ki hem onu sakinleştirmeye çalışıyor hem de kendime mukayyet olmaya çabalıyordum.

Kapıyı babamın karısı Sevilay açtı. Bizi görünce çok şaşırdı. Akın, “Salih yok mu?” diye sordu ona.

“Neden geldiniz?” diye sordu Sevilay da Akın’ın sorusunu yanıtlamayarak.

Akın sesli bir nefes aldı. “Babam evde mi değil mi?” dedim ben onun yerine yeniden.

“Evde,” dedi Sevilay.

“Kısa konuşup gideceğiz,” dedi Akın. Sevilay geri çekildi, içeri girdik. Evin kokusu bile değişik gelmişti bana. Sanki çocukluğum bu evde hiç geçmemiş gibi yabancı ve başkaydı. Duvarlardan başka tanıdık bir şey kalmamıştı.

Babam salonda uzanmış, televizyona bakıyordu biz salona girdiğimizde. Bizi görünce hafifçe doğruldu yerinde. Zorlanmıştı. Şeker hastalığı vardı, bacakları ona büyük sorun çıkarıyordu. Zehra söylemişti bunu. “Ayten...” dedi doğrulunca. Beklediğim gibi öfkeyle çıkışmadı bize veya kovmadı.

Akın’la salonun giriş kapısında öylece durduk, oturmadık. Akın öfkeli sesini hiç bastırmadan Gülin ve Emel’in yaşadığı vahim durumdan bahsetti. Sitem dolu, suçlayıcıydı sesi. En sonunda, “Sen istesen de istemesen de ben bu kızları okutacağım Salih Bey, anladın mı beni?” dedi elini sallayarak.

“Ama...” diyecek oldu babam. “Sus! Bu saatten sonra onların velisi benim,” diyerek susturdum onu. “Bize yapamadığın babalıktan sonra senden onlara da babalık yapmanı beklemek büyük hataymış, yazık!”

Gülin ve Emel’in yattığı odadaki kırık dolaptan birkaç parça kıyafet ve nüfus cüzdanlarını aldım. Babam, “Onları alamazsınız, izin vermem!” diye bağıırıyordu.

Akın’ın onu, “Bana bak Salih Bey, seni mahkemeye verir süründürürüm, duydun mu? Kızlarını okutmayıp başka emellerde kullanacak derim, görürsün o zaman gününü. Uzak dur kızlardan, bırak okusunlar!” diye tehdit etmesiyle, babam sindi.

Babamın kendi kendine söylenmelerini umursamadan evden çıktığımızda akşam oluyordu. Ağlamaklıydım. Akın’ın üzerine böyle bir sorumluluk yüklemek istemiyordum, babama bu şekilde kafa tutmasını, araya girmesini istemiyordum. Buna mecbur değildi, onun yükümlülüğü sadece kendi ailesine bakmaktı ama ben kardeşlerimi bırakamazdım. Onun benden önce kardeşlerimi kabullenmesi

ve onları okutmak istemesi içime bahar bahçe getirdi sanki. Kocamın muhteşem bir kalbi vardı, ona bir kere daha âşık olmuştum.

Yine de, “Bunu yapmak zorunda değilsin,” dedim ona arabada. *Neyi* der gibi kafasını salladı. “Kardeşlerimin yükümlülüğünü almak zorunda değilsin. Ben bir yol bulurum...”

“Zümrüt...” dedi bana elini uzatarak. “Duymamış olayım çiçeğim.”

“Ama zaten yeterince sorumluluğun var, bir de biz...”

“Karıcığım, lütfen,” diyerek kesti sözümü. “Rica ederim kapatalım bu bahsi. O kızların ikisi de okuyacak. Ben de enişteleri olarak destek olacağım. Tabii önce şu adamlar kim, öğrenmek gerek. Nergis’e ulaşmamız lazım.”

Nergis’e ulaşamadık. Hatta evine bile gittim fakat kimse yoktu. Anlamıyordum, nasıl olabiliyordu bu? Menajerine ulaştığımda ülke dışında olduğunu söylemişti bana, ne zaman döneceği meçhulmüş. Haftalar boyunca ona ulaşmaya çalışsam da bir sonuç elde edemedim.

Zehra’yı da aradım. Onunla da tartıştık. En sonunda bana, “Ne istersen yap Ayten! Beni rahat bırak!” deyince onun yüzüne kapattım telefonu. Onu anlamaya çalışıyordum. Fiziksel engeli olan oğluyla, yeğenimle ne kadar zor bir hayat yaşadığının farkındaydım. Çokça yardım etmek istemiştim fakat her seferinde gururundan yardımımı kabul etmemişti Zehra. Üstelememiştim, üzülür sanmıştım. Atlattığı kanser hastalığında da elimden geldiğince yardım etmiştim ama bu kadarı fazlaydı, daha ne yapabilirdim? Olanlardan ona bahsederken bile beni suçlaması resmen gaddarlıktı. Kaç yaşına gelmiştik ikimiz de ve ben bunları hak etmiyordum.

Kızlara yalının alt katındaki odalardan birini hazırladık. Gülin’in son senesiydi, bu sene mezun oluyordu liseden fakat Emel yeni başlamıştı. Okullar kapanana kadar bir buçuk ay Akın okula götürdü onları, çıkışta da ben aldım. İlginç bir şekilde o günden sonra adamlar da okulun etrafından kaybolmuştu. Yine de hiçbir şekilde kardeşlerimi yalnız bırakmadım. Okullar kapandığında Emel’i bizim eve yakın olan bir liseye aldık. Gülin o sene üniversite sınavlarına girmek istemedi, ısrar etmedik.

Kızlara o adamlarla ilgili bir şeyler ne kadar sorarsam sorayım beni hiçbir şekilde yanıtlamadılar. Israr ettim, kızdım, yalvardım fakat söylemediler. Akın da üzerlerine gitmememi, isterlerse zaten anlatacaklarını söyledi bana. Bu yüzden sustum.

Çocuklar teyzelerinin eve gelmesine çok sevinmişlerdi. Gülin ve Emel onlarla oyunlar oynuyor, onlara küçüklüklerinde oynadıkları yağ satarım, güzel mi çirkin mi, aldım verdim, bezirgânbaşı gibi oyunları öğretiyorlardı. Teyzeleriyle oyunlar oynayan abi ve ablasını gören Deniz de kahkahalar atarak onları izliyordu. Deniz'in ağzından, "Güyin!" ve "Emey!" sözleri eksik olmuyordu. Deniz onlara böyle tatlı seslendikçe Gülin ve Emel, Deniz'i kucaklarından indirmiyordu.

O yaz her birimiz çok eğlendik. Akın yalımızın bahçesine küçük bir kamelya yaptırdı. Kedimiz Zilli, köpeğimiz Cino, boy boy çocuklarımız, kız kardeşlerim, Gülayşe Hanım, Akın'la ben bu kalabalığın içerisinde çok mutluyduk. Deniz, Cino'yla çok iyi anlaşmaya başlamıştı o yaz. Özgür gibi köpeğe zarar vererek yaklaşmıyordu, onun karnına yatıyor, emzikli ağzıyla gülümsüyordu onu görünce. Cino da onu seviyordu bence. Artık yaşlı bir köpek olsa da kucağımda ne zaman Deniz'i görse ayağa kalkıyor, ben onu yanına bırakana kadar oturmuyordu. Sonra Cino oturuyor, Deniz de ona yaslanıyordu. Bir gün Deniz'in ağzındaki emziği Cino'ya uzattığını gördüğümde kızdım sadece. Bereket versin Cino akıllı bir köpekti de ağzını açıp almamıştı onun uzattığı emziği.

Deniz ve Cino ailenin en yakın arkadaşı ilan edildi böylece. Akın ikisinin bir dünya fotoğrafını çekti. Büyüdüğünde belki görünce mutlu olurdu bu fotoğrafları. Büyüdüğünde... Bu kelime beni her daim hüznölendiriyordu fakat gerçek buydu işte: Çocuklarım hızla büyüyordu. Bir şarkının nakaratı gibi hızlanıyordu her şey. Büyümek şarkısıydı bu dinlediğimiz şimdi.

Vahit dede İzmir'den otobüslerle taze ballar, Nazan seviyor diye çilek reçelleri yolluyordu. Bu sene Deniz'i gördüğünde ağlamaya başladı. Seneler önce yitirdiği oğlu Kamil'e benzetti onu. Deniz'i çok sevdi. Akın bana onun önceden yaşadıklarını anlatmış, ilk karısı

Zeliha'nın aklını yitirerek kendini kuyuya bıraktığını söylemişti. İçim yanmıştı duyunca.

Günlerim Deniz'le yarım günlüğüne işe gitmek, Özgür ve Nazan'a vakit ayırmak, Gülayşe'yle bugün hangi yemeği yapsak telaşıyla; gecelerim de kocamla yatak sohbetleri eşliğinde uykuya dalmakla geçiyordu. O sonbaharda Neşe'nin yine bir kızı oldu. Kızını görmeye gittiğimizde Akın Yusuf'la her göz göze gelişinde gülmeye başlıyor, ardından bizi de bir gülme tutuyordu. Bu doğan kızın adını da Melike koymuşlardı. Üç kız! Biz de beş kız kardeştik... Zor bir hayat bekliyordu Yusuf'u, Allah sabır versin.

Akın ona, "Kızının birini iyi yere gelin edeceksin işte, hiç tasanma kardeşim," dese de Yusuf hiç oralı olmuyordu.

"Vermem kızlarımı," diyordu. Asude ve Canan babasına sarılıyordu o böyle dedikçe. Yusuf'un her, "Kızlarımı vermem," deyişinde Özgür hüznle bizim gözlerimizin içine bakıyor, bir kahkaha da oradan kopuyordu.

1992 senesine girerken bu defa ev ahalisi kalabalık olduğundan güzel bir ziyafet çektik. Pastalar, börekler, çörekler; çeşit çeşit içecekler, kuruyemişler; olmazsa olmazımız müziklerimiz; tombala ve kızmabirader oynayışlarımız; Nazan ve Gülin'in beraber oryantal performansı, Özgür ve Emel'in şarkı söyleme yarışması, Akın'ın kucağında Deniz'le dans etmesi... Her biri benim için çok kıymetliydi. O geceyi Akın hem video kamerasına kaydetti hem de detaylı bir şekilde günlüğüne yazdı. Bu güzel akşamı ben de müsait bir anımda yazacaktım.

4 Nisan bayram sabahı Akın çocukları şarkı söyleyerek uyandırdı. Barış Manço'nun o muhteşem şarkısı... "*Bugün bayram, erken kalkın çocuklar!*" Nazan hemen yatağından atlayıp boynuna sarılmıştı babasının, Özgür'se yatağa daha da gömülmüştü uyumak için. Akın ve Nazan bayramlaşıırken ben de Özgür'ü kaldırmaya çalıştım.

"Oğlum, kalk bakalım hadi. Bayram bugün, yatılmaz. Ayıp." Kucağımda da Deniz vardı, onun başına bıraktım. Abisine şap şap vurdu. "Bak kardeşin bile senden önce uyandı."

"Anne, o hiç uyumuyor ki!" dedi Özgür uykulu sesle dönüp kardeşine sarılarak.

“Niye uyumasın canım, aa! Kalk bakalım hadi, elini yüzünü yıka, bayramlıklarını giy, babam bayramla. Hadi hadi!” Biraz dürttüm. Akın geldi yanımıza sonra.

“Oho! Uykucu sıpa, kalk hadi kalk! Bayram sabahı yatılır mı öyle?”

“Kime çekmiş acaba?” diye sordum Akın’a gülererek. Akın, Nazan’ı Özgür’ün yatağına indirdi.

“Kime çekmiş, Zümrüt Hanım? Bu nasıl bir ima şimdi? Ha?” diye sorarak bana yöneldi ve beni gıdıklamaya çalıştı.

“Aa! Dur! Ay, Akın! Delirdin mi?” Nazan da bu esnada coşmuştu, kıkır kıkır gülererek Özgür’ün yanı başında zıplıyordu. Akın bir öpücük kondurdu ben gülerken yanağıma. Sonra o da yatakta hepimizin arasına yığıldı.

“Baba! Çok ağırsın!” diye bağırdı, kolu babasının omzunun altında kalan Özgür. Nazan da babasının göğsüne yaslandı. Akın kafasını benim göğsüme dayarken Deniz de saçlarımı tutuyor, kıkır kıkır gülüyordu.

Bir süre sonra çocuklar elini yüzünü yıkadı, onlar için diktiğim bayramlıkları giyindi ve babalarının elini öpüp bayramlaştılar. Akın her ikisine eşit para verdiğinde sıra bana geçti. Önce Nazan sonra da Özgür elimi öptüğünde kazandığım paradan ben de eşit bir şekilde verdim onlara. Sonrasında kahvaltı faslı başladı. Gülayşe Hanım, Emel ve Gülin’le de kahvaltıya oturmadan bayramlaştım. Akın, Emel ve Gülin’e de onlar her ne kadar istemeseler de para verdi.

Kahvaltıdan önce Özgür’ü bakkala yolladık ekmek alsın diye. Bu defa uça uça gitti. “Parayı buldu tabii, ayakları kışına vura vura koşuyor,” dedi Akın kahvaltı hazırlanırken.

“Abur cubur çok almasaydı Akın!” diye seslendim ona.

“Bırak alsın, bir daha çocuk mu olacak sanki? Tadını çıkarsın,” dedi Akın, mutfağa gelince.

“Ya öyle de, arka dişi çürümüş. Geçen çok ağrıyor diye ağlayacaktı neredeyse. Yerse şekerleri, çikolataları durmadan, tabii çürür! Önüne geçemiyoruz ki! Oğlum, diyorum, yeme o kadar çok, hadi yiyorsan da dişlerini fırçala diyorum yok! Ne diş fırçalama var ne de sözümü dinleme!”

“Ben fırçalıyorum ama anneciğim...” dedi Nazan.

“Aferin kızıma!” dedi Akın, Nazan’ın bu sözü üzerine.

“Aferin kızına tabii de kızın hâlâ başka şeylere heves etmese daha iyi olacak Akın Bey,” dediğimde Akın *neye* der gibi göz kırptı. “Yine benim makyaj malzemelerine takmış kafayı. Parfümüm yarıya inmiş!”

“Anne, vallahi sıkıyorum ya!” diye savunmaya geçti bir de zilli.

“Sus, yalan söyleme anneye! Bak bugün bayram diye sesimi çıkarmayacağım ama bir daha uyarmam Nazan!”

“Ee abla, sen de Zehra ablamın kıyafetleri giyerdin? Hiç kızma şimdi Nazan’ıma,” diyerek Nazan’a sarıldı Gülin. Savaş ilanıydı bu bana resmen!

“Canım, bizim aramızda bir yaş vardı! Üstelik kıyafete heves etmekle annesinin makyaj malzemesine heves etmek bir mi? Bana bak Gülin, doldurma şu kızı. İyice şımaracak!”

Nazan iyice Gülin’e sokulmuştu ben böyle söylerken fakat göğsüne yaslanırken bana dil çıkardı. Ona doğru hamle yapınca hemen kollarından çıkıp içeri koştu. Deniz, Emel teyzesinin kucağında masaya vuruyordu, ablası benden kaçarken. “Aba! Aba, geh!” diye çağırıyordu ablasını dili döndüğünce.

Kısa bir süre sonra döndü Özgür elinde ekmek poşeti ve bir dünya abur cuburla. “Özgür, kahvaltıdan sonra ye, yoksa iştahın kapanır!” diye bağırdım, Özgür ekmek poşetine sıkıştırdığı paketleri alırken. Ona döndüm, Özgür’le göz göze gelince o hemen kaçtı. “Gel buraya, eşek sıpası!”

Kahvaltı sonrası bir de fotoğraf faslı yaşadık hep beraber. Özgür’ün bir elinde çekirdek paketi, Nazan’ın kolunun altında sarı saçlı bebeği, benim kucağымda Deniz, Akın hepimizin ardında güzel bir aile fotoğrafı çekildik. Sonra fotoğrafımız kalabalıklaştı. Gülin, Emel, Gülayşe Hanım, hatta Cino ve Zilli bile girdi fotoğrafa. Kaç albümümüz oldu artık sayamıyordum fakat bu fazlalık beni mutlu ediyordu.

Fotoğrafları çekildikten sonra Leyla’nın mezarına gittik her sene olduğu gibi. Bu defa Deniz’i de götürdüm. Nazan ve Özgür biliyordu Leyla’nın mezarını, onlara ölümden bahsetmiştim. Mezarın iki

yanına oturur, benimle beraber severlerdi ablalarının mezarını onlar da. Uzun uzun dua ettim onun için. *İçimdeki o yangın hâlâ sönmedi, oracıkta öylece duruyor Leyla. Sekiz koca yıldır seni çok özlüyorum benim güzel kızım. Yattığın yer seni hiç incitmesin.*

92 senesinin yazı iki önemli olayla geçti. Biri ailenin maskotu olan, senelerdir her anlarında Akın ve Ayten'in hayatında bulunan Cino'nun ölümüydü. Cino, yaşlı bir köpek olarak ömrünün sonunu Tamtürk Yalısı'nın bahçesinde, huzur içinde geçirdi. Son zamanlarda yerinden kalkamayışından, verilen yemekleri yiyemeyişinden belliydi gideceği. Akın onu veterinerine götürerek takviyelerle hayatta tutabilmeyi düşünüyordu. Fakat bir sabah uyandıklarında Cino'yu kulübesinin içinde kıvrılmış şekilde ölü bulmuşlardı. Bütün aile Cino'nun ölümü üzerine büyük bir üzüntüye kapılmış, ağlaşmıştı. Özellikle Deniz, en yakın dostunu kaybettiği için üzülüyordu. Cino'nun anlamı ise Ayten için hepsinden farklıydı. Cino, Ayten evden kaçtığı anda ona yoldaş olan tek canlıydı. Onunla beraber ne yalnızlıklar atlatmış, neler yaşamıştı... Şimdi düşündükçe daha da kötü hissettiren bir dolu hatırayla beraber Cino'yu çok özliyordu.

Cino'yu evin altındaki koruluğa gömdü çocuklar ve Akın. Onun için büyük bir taşı mezar taşı yaptılar, küçük mezarına çiçekler toplayıp bıraktılar. Ailenin yaşadığı bu derin kayıp üzerine birkaç günü her biri sessizlikle geçirdi.

İkinci önemli olay ise Nergis'in ortaya çıkmasıydı. Hem de büyük bir sansasyonla. Nergis, bir gazeteye konuşmuş, kocasını ve İstanbul emniyetini suçlayıcı ithamlarla fuhuş olayını doğrulamıştı. Haber Akın'ın önüne düştüğü anda Akın soluğu magazin biriminde almış ve olayın aslını astarını sorgulamıştı fakat Nergis'e yine ulaşamamıştı. Ayten tüm bunlardan haberdar olduğunda ise kriz geçirmişti. Kız kardeşinin böyle şeylere zorlandığını düşündükçe boğuluyormuş gibi hissediyordu.

Nergis'e ulaşamamışlardı fakat Akın'ın aklına Selim geldiğinden ona ulaşmayı başarmıştı. Bir akşam iş çıkışı onu yemeğe davet etmişti ufak bir restorana. Selim gayet şık, normal ve hiçbir es vermeyen

bir tavırla gelmiş, gayet samimi bir şekilde Akın'a sarılmış, Nergis konusunu hiç açmamıştı, Akın açana dek.

Akın ona, "Nergis hakkında bir şeyler duydun mu?" diye sormuştu.

Selim gözlerini önündeki şarap kadehine indirmişti bu soru üzerine. "Herkesin duyduğu kadarını..." demişti.

"Mesela ne duydun?" diye üstelemişti Akın.

Hiç başını kaldırmamıştı Selim. "Kötü şeyler. Verdiği röportajı okudum. Üzücü."

İnandırıcı gelmemişti Akın'a. Masaya doğru eğilmiş, yüzüne bakmasını istemişti. Nitekim bu amacına ulaşmıştı, Selim başını kaldırıp onun yüzüne bakmıştı bu hareketle. Sandalyesinde dimdik bir şekilde, ifadesizce oturuyordu Selim. Tüm bunların ne kadar içerisindeydi?

"Nergis'le görüşüyor musun Selim?" diye sormuştu Akın.

Selim başını iki yana salladı. "Hayır," dedi ardından. "Onu uzun bir süredir görmedim bile. Hem kocası beni tehdit etmişti." Ceke-tinin iç cebinden sigarasını ve Zippo'sunu çıkarıp bir sigara yaktı, ardından Akın'a uzattı fakat Akın reddetti. Akın daha fazlasını anlatmasını ister gibi bakınca, Nejat'ın onu tehdit etmesini anlattı. "O danstan sonra Nejat beni tehdit etti. Karısından uzak durmam adına. Ben de uzak durdum dediğini yaparak. Nergis'i senelerdir görmedim, sanırım bir daha da hiç göremeyeceğim."

Akın'ın gözleri kısılmıştı Selim'in bu sözleri üzerine. "Seni seviyordu," demişti ona.

Onca zamandır donuk olan çehresi bu *seviyordu* sözcüğüyle dağılmış, dudağının kenarında bir gülümseme belli belirsiz ortaya çıkmıştı Selim'in. "Biliyorum," demişti. "Fakat hepimiz, seçimlerimizin esiriyiz işte."

Akın, Selim'den hiçbir şey öğrenememiş olsa bile Nergis'le kesinlikle bağlantı içerisinde olduğundan emindi. Selim'in o adamlardan olmadığını biliyordu. Yine de neden kendisinden saklıyordu ki? Bir yanı huzursuz olsa da Nergis'in onun yanında olduğunu düşünmek rahatlatmıştı.

Selim bu yemeğin ardından evine gitmiş, kısa bir düşün ardından yatağına uzanmıştı. Gece bir buçuğa kadar hafif bir uyku çekmiş, ardından hazırlanıp önce sokağı kolağan ederek evden çıkmış, Rumeli Feneri'nin yakınlarında bulunan o taş eve gitmişti. Aracını evin biraz uzağına park edip karanlık yollardan hızlı adımlarla yürümüş, evin kapısını açmadan önce yeniden etrafı kontrol etmişti. Kapıyı açıp içeri geçtiğinde onu karşısında görünce gülümsemişti. Genç kadın mutlulukla ona doğru koşarak kollarını sarmıştı.

“Uyumamışsın...” demişti Selim ona.

“Seni bekledim sevgilim,” diyerek öpmüştü onu Nergis. Selim iki eliyle onun yüzünü kavramıştı.

“Akşam Akın’la yemek yedim,” demişti içeri geçerken. “Benden şüphelendi.”

Şaşırmıştı Nergis. Olan bitenden haberi vardı. Kardeşlerini kurtardığı için ablasına minnettardı. “Ee?” diye sormuştu Selim koltuğa oturduğunda. Gidip o da yanına sokuldu, kollarını onun beline dolamıştı.

“Söylemedim hiçbir şey. Nerede olduğunu bilmiyorum Nergis’in dedim.”

Nergis başını kaldırıp ona bakınmıştı. “Nerede acaba Nergis?” demişti muzipçe.

Selim’e Nergis’in bu capcanlı, deli dolu hâlleri çok çekici geliyordu. “Çok yakınımnda,” demişti kızın çenesini okşarken. “Göğsümün içinde, orada saklıyorum. Kimse alamaz onu benden. Hiç kimse...”

Nergis onun bu sözleri üzerine başını göğsüne yaslamış, sıkıca sarılmıştı Selim’e. Kâbus gibi geçen onca günün ardından evden kaçmış, Selim’e sığınmış ve bir ses kaydı olarak röportajını basına sızdırmıştı. Güya gerçekleri ortaya çıkaracaktı fakat basına sızan tüm bu yazılar anında toplatılmış, yalnızca belirli bir kesim bu röportaja ulaşabilmişti. Nejat Günebakan her yerde onu arıyordu. Şüpheli olarak ilkin Selim görüldüğünden onu tehdit etmiş, konuşturmak istemişti fakat hiçbir ize rastlayamadığından eli boş dönmüştü. Selim, Nergis’i kaçırıp duruyordu. Sürekli yurt dışında gibi gösterip kendi izini de kaybettirmeyi başarıyordu. Fakat bu böyle süremezdi.

Yurt dışına kaçacaklardı. Sahte pasaportları hazır olur olmaz onunla kaçacaktı.

Çok az kalmıştı yeni hayatlarına. Çok çok az...

92 senesinin sonbaharında Gülin, Ankara Üniversitesi Tarih Bölümü'nü kazanmıştı. Akın ve Ayten onu bir öğrenci yurduna yerleştirmişti. Ayten onu Ankara'da bırakıp dönerken yolda çok ağlamıştı. Teselliği çocukları ve eşiyle bulmuştu.

Sessizlik ve tekdüzelikle geçen bir yılın ardından 1993'ün sonbaharında Özgür ve Nazan ilkokula başladı. Sabahın köründe Nazan okula gitmek için hevesle kalkarken, Özgür'ü kaldırabilmek için Akın çok dil döktü. Ütülenmiş mavi önlükleri, kolalı beyaz dantel yakalıkları, parlak yeni ayakkabıları dolaplarının önünde duruyordu. Ayten giydirdi ikisini sırayla. Nazan'ın külotlu çorabını giydirenken çorapla birlikte dal gibi olan küçük kız da kalkıyor, Nazan kıkır kıkır gülüyordu. Ardından kızının saçlarını güzelce tarayıp iki örgü yaptı Ayten, uçlarına beyaz kurdeleler taktı. Özgür'ü giydirmek Nazan'a göre daha kolay olmuştu, külotlu çorap gibi bir derdi olmadığından küçük çocuk hemen giyinmişti ve Akın onun saçlarını taramıştı. Aşağıda, arabanın içinde annesini ve kardeşini bekliyordu.

Ayten ve Akın beraber götürmüşlerdi onları okula. Akın okulun önünde bir dünya poz fotoğraflarını çekmişti. Asude, Özgür ve Nazan, ortalarına Özgür'ü alarak el ele tutuşmuş, okul binasının önünde gülerek çıkmışlardı okula başlangıç pozunda. Çok şirinlerdi. Çocuklar tanıdık olduğundan hepsini aynı sınıfa aldılar. Özgür çok mutluydu Asude'yle aynı sınıfta olmaktan. Her sabah okula kalkmak zulüm gibi gelse de Asude'yi görmenin heyecanı onu şevke getiriyor, yataktan kaldırıyordu.

Okulda Asude'yi görmek iyiydi hoştu ama okulu pek sevemiyordu Özgür. Akıllı fikri teneffüste, oyundaydı. Okuma yazma öğrenmekte, hele matematikte hiç gözü yoktu ve bu yüzden sınıfta geri kalmıştı. Nazan ise oldukça hevesliydi, kitap defteri babasından göre göre sevmiş, okuma bilmese de benimsemişti ve şimdi okuma yazma öğrenecek olmak ona babası gibi asil hissettiriyordu.

İlk veli toplantısı çıkışında Nazan tüm övgüleri toplarken Özgür tam tersine, annesine eleştirilmişti. Neşelere oturmaya gitmişti Ayten veli toplantısı sonrası. “Ne olacak bu çocuğun hâli?” diyerek başını tutmuş, üzüntüsünü çehresine yansıtmıştı Ayten.

“Canım, tasalanma, erkek çocuk o. Bilmiyor musun erkeklerin akli beş karış havada, gözü oyunda falandır onun da.”

“Ya Neşe, öyle de, sınıftaki herkes ne güzel okuma yazmaya hevesliymiş ama Özgür’de tık yokmuş! Duyunca nasıl üzüldüm. Hâlbuki iyi iyi diyordu bana, yalancı kerata!”

Neşe ikisinin çaylarını koyarken gülerek, “Onun akli biraz da benim kızda,” demişti Ayten’e.

Odadan odaya koşturuyor, çeşitli oyunlar oynuyorlardı beraber bu esnada evin içinde. Özgür hep Asude’nin peşindeydi. “Büyüyünce ilgisi azalır belki,” dedi Ayten.

Neşe dudak büktü. “Birbirlerine âşık olurlarsa, eh Özgür de kızımı el üstünde tutarsa ben babayı ikna ederim vallahi!” dedi.

Ayten güldü. “Bilmez miyiz, sen ağzından girip burnundan çıkarsın.”

Akşam eve döndüğünde Özgür babaya şikâyet edilmişti tabii. Özgür babasına korku dolu gözlerle bakıyor, Nazan da kendini övmek için defterini, okuma fişlerini getirip okumaya çalışıyordu. Akın kızmadı oğluna. Sadece, “Yarın okuma yapalım sizlerle,” diyerek geçiştirdi o akşamı.

Gece yatmadan önce Ayten, “Bari bir iki şey söyleseydin Akın! Hep senden yüz buluyor. Ne kadar geri kalmış okumada. Ben evde tutup okuma yaptıramıyorum bu çocuğa vallahi, oku yaz diye diye dilimde tüy bitti! Ne olurdu birazcık, yalandan da olsa azarlasan?” diye sitem etti Akın’a.

“Hayatım,” dedi Akın önündeki kitabı kapatıp komodinine bırakarak. “Azarlamam, onu okumaktan ve yazmaktan daha çok soğutur. Teşvik lazım önce, sakın sakın...”

“E ben de başta teşvik ettim zaten onu!” diye savundu Ayten kendini.

“Senin yapın sinirli, çocuk artık çözmüş seni.”

“Nerem sinirli yahu benim?!” diye parladı Ayten. Akın onun bu sinirli hâline gülmeye başlayınca Ayten de utandı. “Tamam, biraz çabuk parlıyorum ama yani ben de teşvik ediyorum çocuğumu, haksızlık etme bana. Bugün ne kadar üzüldüm toplantıda, *Özgür okumuyor* dediğinde öğretmen, bilemezsin. Oysa okuma yaptırıyordum, zorla da olsa okuyor gibiydi.”

Akın bir dirseğini yastığına dayayarak ona döndü. “Nasıl yaptırıyordun okumayı?” diye sordu merakla.

“Canım, nasıl olacak, Nazan’la beraber sen gelmeden önce oturup salondaki masada çalışıyorduk.”

“Önce hangisine okutuyordun? Nazan’a mı?”

Ayten biraz düşündü. Ardından, “Evet. Neden?” diye sordu.

“Aynı metinleri mi okutuyordun? Peş peşe yani?” Bu defa onaylarcasına başını salladı Ayten. “Ah, Zümrüt...” dedi Akın.

“Ne var ya? Biz de öyle öğrenmiştik kardeşlerimle. Ne yapmışım ki ben?”

“Çocuk papağan gibi kardeşi ne diyorsa onu demeye şartlamış kendini! Okumak değil ki o...”

“Vay eşek sıpası! Bak ya, beni kandırmış demek!”

Akın kollarını uzatarak karısını kendine doğru çekti. “Kanma hayatım, kanma ona. Büyümüş de annesini atlatıyor... Ben yarın gösteririm ona.”

Ertesi gün hafta tatili olduğundan rahat rahat çocuklarla ilgilenmeyi kafaya koymuştu Akın. Onlara kalemlerini, defterlerini ve okuma fişlerini getirmelerini söylemiş, masanın başına geçmişti. Önce Nazan’a okuma yaptırmaya başladı.

“A-li, La-le el e-le. A-li, La-le el e-le. El e-le. El ee-lee!” dedi babasının parmakla gösterdiği harflerin üzerine iyice eğilen Nazan.

“Tamam, aferin kızıma,” diyerek defteri çekti Akın onun önünden. Bu defa Özgür’ün önüne koydu. “Hadi, sen de oku bakalım oğlum.”

Özgür bir Nazan’a bir de babasına bakındı iri gözlerle. Babasının harfler üzerindeki işaret parmağına değdi gözü. Nazan gibi, “A-li, La-le el e-le. A-li, La-le el e-le. El e-le. El ee-lee!” dedi o da.

Akın'ın gözleri kısıldı. “Bir daha oku bakayım,” dedi. Özgür tekrarladı. Bu sefer başka satıra geçti o parmak. “Bunu da oku bakayım,” diyerek yeni satırı gösterdi Akın.

Özgür yavaşça yutkundu. Tekrar, “A-li, La-le el e-le,” deyince, Akın, “Seni gidi okuma bilmeyen, uyduran Özgür seni!” dedi. “Oğlum, burada o yazmıyor ki? Niye papağan gibi aynı şeyi tekrarlıyorsun?”

“Okulda da böyle baba! Öğretmen ondan önce kime okutsa aynı-sını ona tekrarlıyor. Kandırıkçı!” diye şikâyet etti kardeşini Nazan.

Özgür kaşlarını çattı. “Hayır baba! Ben okuma biliyorum!” diyerek karşı çıktı hiddetle.

“Oku o zaman buradakini bakalım,” dedi yeniden Akın.

Özgür tekrar başını defterine eğdi. Dudakları açılıp kapandı. Ne yazıyordu ki o lanet defterde? Ne bilsin? Neden okuma yazma öğrenmek zorundaydı ki? Dünyanın en saçma şeyi gibi geliyordu ona. Bahçeye çıkıp oynamak istiyordu. Belki bir aşağı sokaktaki Gürbüzleri çağırır, beraber oynarlardı bugün de. Ama babası bırakmıyordu onları bir türlü. Çünkü öğretmenleri son toplantıda bol bol okuma yazma tekrarı yapmaları gerektiğini söylemişti. Akın da hafta sonlarını onlara okuma yazma çalıştırmaya adanmıştı bu sebeple.

“Bilmiyor işte! Ben biliyorum, ben öğrendim baba! Özgür öğrenemedi,” dedi Nazan bilmiş bir tavırla.

“Nazan, bak sus!” dedi Özgür sinirle çenesini dikleştirerek.

“Asude bile öğrendi!” diyerek kollarını göğsünde bağladı Nazan. Özgür bayılacak gibiydi bu sözleri işittikçe.

“Şş, babanızın karşısında çok ayıp!” dedi Akın sert bir tonda. “Nazan, kardeşine öyle söyleme. Hemen öğrenecek değil, zamanla öğrenecek. Zaten öğrenebilmesi için çalışıyoruz.” Sonra oğluna döndü. “Oğlum, bak okuma yazma öğrenmek için çabalamalısın. Bunu öğrenmek zorundasın, yoksa çok zorlanırsın ileride. Hem sen pilot olmak istemiyor muydun?” diye sordu oğlunun saçını okşayarak. Özgür hevesle başını salladı. Asude uçakları sevdiğini söylediğinden beri Özgür pilot olmayı kafasına koymuştu. “Ee, okuma yazma bilmeyeni pilot yapmıyorlarmış,” dedi babası.

Özgür başını önüne eğip yeniden defterdeki yazılara baktı. Üzülmüştü. Asude, pilot olamazsa kendisini sevmez miydi? “Ama baba...” dedi hüznle, devam edemedi.

Akın onun derdini anlamıştı. Asude’nin pilotları sevdiği mevzusunun Ayten anlatmıştı, Özgür’ün bu sebeple heves edişini de biliyordu. “Hem,” dedi Akın gülümseyerek. “Kızlar okuma yazma bilmeyen erkek çocuklarıyla evlenmezler.”

İşte bu söz, bir fitil ateşlemişti sanki Özgür’ün kafasında. Sahi miydi? Asude o yüzden mi sümüklü Mehmet’e hayran hayran bakıyordu sınıfta o okuma yaparken? Çok mantıklıydı. Evet, kesin bu yüzdendi.

Hevesle ittirdi kâğıdı kalemi babasına. “Baba, lütfen okuma yazma öğret. Lütfen, hemen, şimdi, tam şimdi öğret,” dedi.

Özgür’ün okuma yazma hevesi yaklaşık iki hafta sürdü fakat o iki hafta ona okuma yazmayı öğrenmek için yetti. Nazan kadar hızlı olmasa bile okumayı söktü, yazısı kötü de olsa yazmayı öğrendi. Öte yandan Nazan, artık babası gibi kitap okuyabileceğinden, çeşit çeşit defterlere yazı yazabileceğinden mutluydu. İkinci dönemde ikisinin de mavi önlüklerinin yakasında kırmızı kurdeleli nazar boncukları vardı.

Nazan okuma yazma öğrendiğinden beri her gününü anne babasına rapor eder, o gün öğrendiği şiirleri, şarkıları akşam bütün aileye söylerdi. *Erken yatarım erken kalkarım, Işık ılık dalga dalga bayrağım, Atatürk ölmedi yüreğimde yaşıyor* gibi bir dünya şarkıyı, marşı ve şiiri bülbül gibi şakır, özellikle de babasına okurdu. Ablasının hevesle bir şeyler yazdığını gören Deniz ona çok imrenir, bazen kalemlerini alıp kitabını çizer ve asıl kıyamet o zaman kopardı. Nazan hemen şikâyetle başlar, Özgür kıs kıs güler, Deniz de ağlardı.

Birinci sınıf bitiminde düzenlenen okuma bayramında Nazan sunuculuk yaptı. Özgür de kısa kısa memleket ve Atatürk şiirleri okumuştur. Akın her birini video kamerasına almıştı. Okuma bayramı sonrası Akın onları lunaparka götürdü. Tırtıla, dönme dolaba ve çarpışan arabalara bindiler. Lunapark oldukça kalabalıktı o gün, karneyi alan çocuklar doldurmuşlardı. Ayten çok bunaldı bu kalabalıktan, bir restorana oturup yemek yediler, kalabalıkta daha fazla

duramayarak. Yemek sonrası Akın eve dönüp Emel'i ve Gülayşe Hanım'ı da alarak hepsini tatlıcıya götürdü.

Emel son zamanlarda Akın eniştesinin mesleğine heves ediyor, ona gazetecilik hakkında sorular soruyor, Akın da onu mesleği hakkında olabildiğince objektif bir şekilde bilgilendiriyordu. Emel'in gazeteciliğe heves etmesi Akın'ı da mutlu ediyordu çünkü mesleğine âşık bir adam olarak bir başkasını da imrendirmek hoştu doğrusu. Ayten de kız kardeşinin bu merakından hoşnuttu, eğer gazeteci olmak istiyorsa onu desteklerdi.

1994 senesinde bahara doğru gündemi meşgul eden yine Nergis oldu. Ortaya çıktığında çok değişmişti. Oldukça zayıftı, saçları siyahtı ve kısacıktı. Sorulan tüm soruları yanıtsız bırakmıştı ve yanında kocası Nejat Günebakan vardı. Tüm bunları anlamlandıramadı Ayten. Yeniden ona ulaşmaya çalıştı, evlerine gitti fakat hiçbir şekilde görüşemedi kız kardeşiyle. Nergis ortaya çıkışından kısa bir süre sonra bir akşam onu aramasa yüreğindeki bu acı onu çokça yakacaktı.

“Abla, benim...” dedi Nergis. Ayten onun sesini duyar duymaz hıçkırıklara boğuldu.

“Seni çok merak ettim!” diyordu ağlarken. “Nergis, neler oluyor? Kardeşim, sen... Bütün bunlar... Nergis, sen iyi misin? Ablacığım, yalvarırım bana gerçeği söyle. Lütfen... Çok korkuyorum Nergis! Çok endişeleniyorum senin için!”

“Abla, sakın ol,” dedi Nergis sadece. Sesi cılızdı. “İyiyim...”

“İnanmıyorum! Seni görmem lazım. Evine geldim, beni almadılar içeri. Neredesin? Oraya geleyim. Ablacığım, lütfen! Seni görmem lazım...”

“Abla, hayır... Gelme. Lütfen,” diyerek reddetti Nergis. Derin bir nefes aldı boğuluyor gibi. “Uzak durman en iyisi.”

Ayten ne yapacağını, ne diyeceğini bilemiyordu. Akın ona Selim'in yanında olabileceğini, hayatının yolunda olduğundan ve gizlendiklerinden emin olduğunu söylemişti. Fakat ne olmuştu ki? Kocasının yanında nasıl duruyordu hâlâ? “Nergis... Selim nerede?” diye sordu bu defa.

Nergis'in hattın diğer ucunda nefesinin kesildiğini duydu. Nergis ağlıyordu. “Bilmem,” dedi titreyen bir sesle.

“Yanına geleceğim,” dedi Ayten kararlılıkla. “O evdesin, değil mi? Geleceğim oraya.”

“Hayır. Hayır abla, gelme. Ben iyiyim, gerçekten çok iyiyim. Yine arayacağım seni, merak etme. Gerçekten iyiyim abla. Lütfen içini serin tut.”

“Nergis, sesin hiç iyi gelmiyor. Kardeşim, bana her şeyi anlat! Yalvarırım Nergis... Seni kurtarmak için elimden ne geliyorsa yaparım. Lütfen! Lütfen konuş benimle!”

“Kapatıyorum. Allah’a ısmarladık abla.”

Yüzüne kapanan telefonla yerinden fırlamıştı Ayten. Peşinden de Akın gitmişti. Nergis’in evine vardıklarında evi karanlıklar içerisinde bulmuşlardı. Bahçe kapısı kilitliydi, bahçeden içeri bile giremediler. Ayten evin sokağında kaldırıma çöküp hıçkıra hıçkıra ağlarken Akın ona sarılıp teselli etmeye çalışıyordu.

“Ben araştıracağım bu meseleyi, çözeceğim. Ağlama, lütfen...” diyerek okşuyordu karısının saçlarını.

Dediğini yaparak Günebakanları araştırmaya başladı. Bunun için diğer gazetede çalışan televizyon ve magazin ekibiyle çalıştı. Zaman geçtikçe duyduğu şeyler onun kanını dondurmaya başlamıştı. Bir arkadaşı, “Çok araştırma bu meseleyi Akın, işin içerisinde İstanbul emniyeti bile var,” diye açık açık uyarmıştı onu. Korkunçtu, mide bulandırıcıydı. Ayrıca Selim’e de ulaşmaya çalışıyordu. Ailesinin evinde olduğu haberini almıştı fakat orada yoktu Selim. Neredeydi? Ne olmuştu? Ne yaşanmıştı da kayıplara karışmıştı Selim? Nejat Günebakan ona bir zarar mı vermişti Nergis’i alıkoyduğu için?

O yaz Nergis meselesi yüzünden Ayten’in tüm zamanı onu düşünmekle geçti. Nergis bir kez daha aramıştı onu. Bu defa, “Merak etme abla, yakında her şey bitecek,” demişti kapatmadan. Ayten bu defa emniyete gitmiş, şikâyetle bulunmuştu fakat Nergis ve Nejat hiçbir sorun olmadığı beyanını vermişler, Ayten’i savmışlardı.

1995’e girerken her şey domino taşı gibi yavaş yavaş devrildi.

Ünlü Payaslı Köşkü’nde büyük bir yangın çıktı yılbaşı gecesini. O gece Payaslı Köşkü’nde büyük bir parti düzenleniyordu. Cemiyetin ünlü simaları ve gençleri orada olacaktı. Tabii Nergis de... Herkes onun yüzüne ne mal olduğunu bilir gibi bakıyordu. İmalar,

fısıldaşmalar yapıyordu onun hakkında, hatta bazıları açık açık onunla alay edercesine konuşuyordu.

O gece Payaslı Köşkü'nü Nergis ateşe verdi.

Köşkü ateşe vermesinin asıl sebebi ne imalar ne de onunla edilen alaylardı. Bu yangının asıl sebebi Nejat'ın yurt dışından gelen tanıdıklarından aldığı bir çanta dolusu paraydı. Nergis bunu gördüğünde artık hiçbir şeye daha fazla tahammül edemeyeceğini anlamıştı. Kocasını onu bu defa iyi bir paraya pazarlıyordu. Bu, zihninde bir şeylerin kopmasına neden oldu.

Bir şekilde o para dolu çantayı almayı başardığında köşkü tutuşturmak en kolayı olmuştu. Bunun için şamdanları kullanmıştı. Alkol dolu masalardan en sertini almış ve her yere yaymıştı. Ahşap ve oldukça eski olan köşkün duvarları kâğıt gibi büyük bir hızla tutuşmaya başlamıştı. Nergis acele bir şekilde bir odadan diğerine koştururken kimse ne olduğunu anlamamıştı önce. Onun peşinden gelen birkaç adamı da pek umursamamış, üst kattaki odalardan birine girip kapıyı ardından kilitlemişti. Pencereden kaçacaktı fakat hesaplamadığı bir şey vardı: Çok yüksekti bulunduğu oda. İki kat... Yangını fark eden kalabalığın homurtusunu duyduğunda kaçmak için çok vakti kalmadığını anlamıştı. Önce para çantasını attı aşağıya, ardından gözlerini kapatarak kendini bıraktı.

Sol kalçasının üzerine düştüğünde acıyla bağırdı fakat hemen ağzını kapattı bir eliyle. Zorlukla doğruldu ve çantayı alıp çalılara doğru koştu, kendini çalılarının ve çiçek tarhlarının arasına gizledi. Kalçasında müthiş bir ağrı vardı. İster istemez gözlerinden yaşlar akıyordu ağrıdan fakat o dişlerini sıkıyor, ağzını kapatmaya zorluyordu kendini. Köşkteki yangın hızla büyürken bağırışlar eşliğinde herkes oradan kaçmaya başladı. Nergis olan biteni bulunduğu yere iyice sinerek izledi.

Çok geçmeden itfaiye ve polis olay yerine geldiğinde Nergis köşkün arka bahçesinde olduğu için şanslıydı, burası tenhaydı. Orada saatlerce kalçasındaki ağrıyla bekledi ve köşkün küle dönüşünü izledi. Nejat onu kesin her yerde arıyordu. Giden paralarını da tabii... Nergis'in içinde büyüyen öfke şu köşkü yakıp küle çeviren alevlerin bin katıydı.

Yangın söndürüldüğünde büyük bir kül yığını kalmıştı köşkten geriye. Bulunduğu yerden çıkıp tedirgince yürüdü Nergis. Bahçenin çevresini saran duvara doğru ilerledi, giriş kısmına baktı. Birkaç polis memuru, itfaiyeciler ve köşkün sahiplerinden başka kimse yoktu. Fakat risk alamazdı, tersi istikamete geri döndü. Oradaki çalılıklardan bir başka evin bahçesine geçti. Elbisesinin etekleri çalılara takılmış, elleri çizilmişti. Sessiz kalmaya özen göstermek için yumuşak bahçe toprağından taş yola çıktığında ayağındaki topuklu ayakkabıları da çıkarmak zorunda kaldı. Şimdi ayakları da buz gibi zemine bastıkça çok üşüyordu.

Ana yola çıkıp olabildiğince hızla koşmaya başladı. Kenardan kenardan koşarak hızla uzaklaştı oradan. Nereye gideceğini düşünmeden öylece koşuyordu. Kaçmıştı. Başarmıştı işte. İçinde müthiş bir yaşama arzusuyla yana yakıla koştu özgürlüğüne. Galata Köprüsü'ne vardığında ise yavaşladı. Issız köprü üzerinden geçerken elindeki para dolu çantanın fermuarını açtı, diğer elindeki ayakkabıları da yere bıraktı. Köprünün kenarına yaklaştı ve elini çantadaki paralara daldırarak onları köprüden aşağıya fırlatmaya başladı. Hem paraları köprüden aşağıya fırlatıyor hem de çıplak ayaklarıyla köprüde koşuyordu. Kendisi için ayrılan bu kirli paradan iğrenircesine onları yok etti. Tomar tomar para rüzgârın etkisiyle havada daireler çizerek yağmur gibi yağdı suyun üzerine. Ağlayarak tüm çantayı boşaltırken denizin kokusu ve gecenin ayazı genzini yakıyor, tüm vücudu yaprak gibi titriyordu Nergis'in. En sonunda boş kalan çantayı da yere bıraktı ve yeniden bir meçhule doğru çıplak ayaklarıyla koşmaya başladı.

“Çocuklar büyüse biraz daha... ve seni Afet Apartmanı'na kaçırısam, orada kalsak bir süre, seni koynumdan hiç çıkarmasam, yalnızca öpüşsek, sevişsek, birbirimize doysak...”

“Hiç hayat kaygın yokmuş gibi konuşuyorsun Akın!”

Ayten'in saç uçlarını parmağına dolarken çenesini onun kafasına yasladı Akın. “Hayal kurmaya çalışıyorum... Çocuklar olduktan sonra karımla dolu dolu sevişmek anca hayal oldu gibi.”

Ayten kollarında kıpırdandı. “Sevişiyoruz ya?” dedi cılız bir sesle.

“Evet, sevişiyoruz ama Deniz uyanıp çişe kalktığı an veya Nazan’la Özgür sesimizi duyacak korkusuyla, hızlı ve sessiz.”

Ayten bu sözlerle ağzını kapatıp güldü. “Ay, Akın!” dedi Akın’ın adını uzatarak. “Cidden bunu bu kadar dert ettiğini bilmiyordum.”

Akın geri çekilerek karısına baktı bu sözler üzerine. “Sen dert etmiyor musun?” diye sordu merakla. “Seni doya doya, usul usul sevmek istiyorum... İtalya’daki gibi, bu evdeki ilk sevişmelerimiz gibi...”

Ayten’in yanaklarına ateş yürüdü sanki o böyle konuşurken. Bir anda kendisini ona yaklaşıp öperken buldu. Çünkü kocasının bu sözlerine başka verecek cevabı yoktu. Evet, o da çok özliyordu onunla doya doya beraber olmayı fakat son zamanlarda hayatın akışında kendini o kadar yormuş, hem çocuklar hem iş hem de Nergis’i düşünmekle kendisini o kadar paralamıştı ki artık hiçbir şeye yetemez hâle gelmişti.

Akın’ın bir eli usulca aşağıya doğru kaydığında dudakları ayrıldı, karısının boynuna ıslak bir öpücük bıraktı. Aşağıya kayan eli iç çamaşırından içeri sızarak Ayten’in sıcacık kuytularına dokunduğunda titredi Ayten. Adamın iki parmağı hafifçe etine gömülürken nefesini tuttu, parmak uçları usulca orada dolaşmaya başladığında gözlerini kapattı. Sıcak ve ıslak bir rüya görür gibi Akın’ın dokunuşuyla kendinden geçerken dudakları aralanmış, sırtı gerilmişti. Hafifçe nefes alıp vererek kalçalarını ittirdi ve kendisini onun parmaklarına teslim etti.

Akın onun ıslanan iç çamaşırını ve üzerindeki geceliği çıkardı sonrasında usulca. Bu defa da sessizlerdi fakat özlem dolu bir şekilde birbirlerini öpüyorlardı. Ne kadar sevişseler de sevişmeler yetmeyecek, doyamayacak gibilerdi birbirlerine hiç. Aheste aheste sevişmenin zamanla hoyrat bir dansa dönüşmesi çok uzun sürmedi. Hiç doyamayacağı bir eylemdi bu kadını öpmek Akın’a göre. Tüm kavuşmalarda bir sonrakini hasretle beklemenin hesabı yapılırdı kafasında. Bir süre sonra ikisi de yatağa yığıldı. Yaz ayı olmasına rağmen ürperdi Ayten. Belki de sevişmenin teninde bıraktığı terin soğumasındandı bu ürperme, bilemedi.

“Uzun süredir aklımı kurcalayan bir şey var,” dedi Akın ona bir süre sonra. Ayten başını çevirip ona sorarcasına bakınca devam etti: “Geçmişte, çok öncesinde... Acaba o mahalleye gelmeseydim, seni bulmasaydım ne olurdu?”

Ayten bedenini ona döndü, çıplak göğsünü onun göğsüne yasladı. “İyi şeyler olmazdı,” diye mırıldandı. “Sen mahalleye taşındığın zaman başımda Kemal belası vardı, hatırlarsın. Önce onu defetmem gerekirdi. Fakat etmeye gücüm yoktu. Aslında umudum yoktu, Akın. Yaşamaya hevesim yoktu, inancım yoktu. Bütün bu inanç, umut ve heves hayatıma seninle girdi sanki.”

“O dönemler bende de eksik olan şeylerin başında umut vardı hâlbuki,” dedi Akın bir kolunu başının altına alarak. “Babamla ettiğim sonu gelmez kavgalar, okuldaki kargaşa, ülkenin durumunu düşünmekle kafayı bozmam... Ben de umutsuzdum aslında. Tüm bunlardan kaçardım, en azından hayatımı yabancı bir evde düzene sokarım, ailemden uzakta kafamı toparlarım sandım.”

“Ne? Bir de ben mi çıktım yani başına?” diye sordu Ayten.

Akın güldü, bir eliyle yüzünü okşadı onun. “Bir de sen çıktın başıma Zümrüt. İyi ki bir de sen çıktın başıma...”

Ayten ellerini onun saçlarında gezdirdi memnun bir şekilde. “Peki sen?” diye sordu. “Eğer sen beni bulmasaydın ne hâlde olurdun?”

“Ben biraz asiydim,” dedi Akın başını yastıkta biraz geri bırakarak. “Ben çok dayak yedim, hapislerde çürürdüm, belki ucu darağacına çıkan bir sonum olurdu benim de.”

“Sus, Allah korusun,” diye söze karıştı Ayten. Bu konuşma bile yüreğini hoplatmaya yetiyordu. Akın’ın hapse atıldığı o kara günler aklına geliyor, teni buz kesiyordu.

“Ama sen hayatıma girdin ve asiliğim kırıldı. Zümrüt, sen beni nasıl bir adama çevirdiğinin farkında mısın? Bundan on dört yıl öncesinde ben kendimi bir eş ve aile babası sıfatında hayal bile edemiyordum. Eserinle gurur duyuyor olmalısın.”

“Duyuyorum, duyuyorum elbet. Fakat sen de sitem eder gibisin?”

Başını iki yana salladı Akın. “Asla.” Ayten’in kulağına yaklaştı ardından. “Dördüncü çocuğa bile varım.”

Ayten hafifçe çıplak göğsüne vurdu onun. “Abartma!”

“Niye? Bak Neşeler bile aileyi dörtledi.”

“Dört kız!” dedi Ayten yeniden hayret ederek. “Sonuncusunun erkek olacağından nasıl da emindi hâlbuki Yusuf...”

Akın güldü. “Allah ona gerçekten sabır versin. Ben bile sonuncunun erkek olacağını düşünüyordum. Dört kız... Nasıl evlendirecek, Allah bilir. Gel diyorum ben alayım kızların ikisini...” Ayten güldü bu sözlerine. “Ama ne tatlı bir kızları oldu baksana yeniden. İpekçik...”

“Pek bir imrenmiş gibisin?” diyerek gözlerini kıstı Ayten.

“İmrenmedim. Karım isterse yaparım bir çocuk daha, benim için fark etmez. Spor gibi...”

“Azgın teke seni!” dedi Ayten onu dirseğiyle ittirerek.

Akın onu kendisine çekip uzun uzun öptü. Sonrasında Ayten usulca kalktı yanından, hâlâ nemli olan vücudunu rahatlatmak adına havlusunu alıp banyoya geçti. Akın da uyuyamamıştı. Yatak odasının açık penceresinin kenarına oturdu ve dışarıyı izledi, Ayten çıkana kadar. Ayten odaya geri döndüğünde mis gibi bir koku yayılmıştı ondan.

“Şu bizim odadan açılan banyoyu yaptırsak diyorum,” diyerek karısını öptü. “Hem oraya da bir küvet koydursak... Sessizce orada sevişsek.”

“Aa, sen iyice niyeti bozdun Alacalı Bey!” Ayten ıslak saçlarını savurup ayna karşısında tararken Akın odadan çıkıp banyoya doğru yöneldi.

Tam bu esnada çocukların odasının kapısı açılmış, içeriden Özgür çıkmıştı. Babasıyla göz göze geldi. Akın şaşırmıştı oğlunun bu saatte uyanık olmasına. “Oğlum, hayırdır? Çişin mi geldi?” diye sordu sessiz olmaya özen göstererek. Cıkladı Özgür. “Ee? Uyusana,” dedi Akın da.

“Sen niye uyumuyorsun baba?” diye sordu Özgür.

“Uyuyordum ben uyandım, hadi git yat sen.”

“Yalan söyleme baba, uyumuyordun. Annem de uyumuyordu. Niye uyumuyordunuz?”

Akın şaşırdı. “Sen nereden biliyorsun uyumadığımızı yahu? Uyuyorduk oğlum.”

“Yok, duydum ben, uyumuyordunuz. Sesiniz geliyordu,” diyerek bilmiş bilmiş konuştu Özgür. Akın ona doğru yürüdü.

“Hasbünallah! Oğlum benim, hadi git yat. Uyuyorduk biz de. Rüya görmüşsün sen.” Omzuna elini koyup onu odaya yönlendirdi Akın. Odaya girince bir baktı ki Nazan da uyanık ve yatağında çipil çipil bakıyor... Deniz’in yatağına döndü gözü, Allah’tan o uyuyordu. “Kızım, sen niye uyandın?” diye fısıldadı Özgür’ü yatağına yatırırken.

“Sizi duyduk,” dedi Nazan da. Akın Özgür’ü yatağına yatırıp üzerini örttü.

“Allah Allah, ne duydunuz?” diye sordu sıkıntıyla. Bir yandan da ateş basmıştı tüm bedenini çocuklara ne diyeceğini bilemediğinden.

“Konuşuyordunuz,” dedi Nazan.

“Ha, sadece konuşma mı?”

Nazan başını sallamıştı onaylarcasına. Akın onun da üzerini örttü. Rahatladı. İyi, başka bir şey duymamıştı çocuklar. Bir yanı buna kahkahalarla gülmek istiyordu. *Şu hâle bak*, diyordu içinden, *rezillik resmen*. “Baba, bize masal okur musun?” diye sordu Akın’ın gideceğini anlayan Nazan.

“Kızım, bak kardeşin uyuyor. Sesime uyanırsa?” dedi Akın, Deniz’i göstererek.

“Uyanmaz baba, oku lütfen,” dedi Özgür de.

Akın’ın itirazı yeterli olur muydu çocuklar bu kadar tatlı isterken? Asla. Nazan’ın yanına geçti, Özgür’ü de diğer yanına aldı. Paşa paşa Çizmeli Kedi, Bremen Mızıkacıları ve Kibritçi Kız’ı okudu. Kibritçi Kız’ın sonuna gelemeden ikisi de uykuya dalmıştı. Akın bile hafif bir uykudaydı şimdi. Ayten, Akın uzun bir süre yatağa dönmeyince kalktı. Baktı banyoda değil, çocukların odasının aralık kapısına yöneldi. Aralık kapıdan başını uzatınca tüm çocukların uyuduğunu, Akın’ın da Nazan ve Özgür’ün arasında, göğsünde masal kitabıyla uykuya daldığını gördü.

Gülümseyerek odaya girdi. Üzerini açan Deniz’in üzerini örtüp alnını öptü, ardından Akın’a yaklaşıp hafifçe koluna dokundu. Akın gözlerini kırpıştırarak açtı, yüzünü ovaladı. Ayten masal kitabını alıp komodine bıraktı, beraber odadan çıktılar.

Odaya döndüklerinde Ayten, “Neden orada uyudun?” diye sordu.

“Uyanmış veletler! Konuştuğumuzu duymuşlar. Masal oku uyu-
yalım diye pazarlığa giriştiler benimle bir de. Neyse ki uyudular,”
dedi Akın aksi aksi.

Ayten güldü. “Tek uyuyan onlar olmamış.”

“Kesinlikle şu bizim odadaki banyoyu yaptırıyoruz Zümrüt. Ke-
sinlikle!”

1994 senesinin sonbaharında Nejat Günebakan tutuklandı. Deği-
şen hükûmetin ve emniyet müdürünün ardından onun yaptıkları
da yanına kâr kalmamıştı. Ayten’in derdi Nergis’ti. Ondan hiçbir
haber yoktu. İşin tuhaf yanı, Selim’den de haber yoktu. Ayten ve
Akın’ın ikisinin yan yana olduğunu ummaktan başka çaresi kalmı-
yordu. *Hep uzak, hep yok... Ayten hep gözü yaşlı ve hasretli bir anne
olarak geride kalmış...*

Fakat Nejat’ın tutuklanmasından kısa bir süre sonra yurt dışın-
dan bir mektup geldi onlara. İsimsizdi üzeri, Akın açtı. Kısacık-
tık lakin kimden geldiğini hemen anladı Akın. “Sana,” diyerek uzattı
mektubu Ayten’e. Ayten mektubu aldı.

Kıymetli ablacığım,

*Ben iyiyim. Bu hayatta, onca yaşadığım şeyle nasıl iyi oluna-
bilirse o kadar iyiyim. Çünkü sevdiğim adamla beraberim. Yıllar
sonra ilk kez yaşadığımı hissediyorum. Abla; bilmediğin, bilmeni
dahi istemediğim şeyler yaşadım. Çoğu kez kendi hayatımdan
vazgeçmek istedim fakat ucu başkalarına dokunduğundan yaşa-
mımdan vazgeçemedim. Sana çok fazla korku yaşattım. Senden
af dilemeye bile yüzüm yok. Seni üzdüğüm, sana ve diğer kardeş-
lerime bunu yaşattığım için çok üzgünüm. Kader bir daha bizi
bir araya getirir mi bilmiyorum abla ama iyi olduğumu bil. Seni
tüm kalbimle seviyorum.*

Allah’a ısmarladık.

Kız kardeşin, Nergis.

Gözyaşları içerisinde defalarca okudu bu mektubu Ayten. Ardından, “Kaçmış!” dedi mutlulukla. Sevdiği adamla, yurt dışına kaçmıştı Nergis. İçinde hem mutluluk hem de sebepsiz bir hüznün vardı Nergis için.

Emel de ablası Gülin gibi Ankara’yı kazanmıştı sonraki yıl, hem de Akın gibi gazetecilik bölümüydü. Evde bayram havası esti bu haberle, o akşam Akın bütün aileyi yemeğe çıkardı. Emel de bir öğrenci yurduna bırakılırken eniştesine sıkı sıkı sarıldı. “Hakkını ödeyemem enişte. Tanıdığım en mükemmel insansın. Allah senden razı olsun,” dedi gözleri dolu dolu. Hatta öpecekti elini, Akın engel oldu.

“Olur mu öyle şey Emelciğim? Ne biçim söz o öyle? Benim hakkımı çok ödemek istiyorsan okuyup mesleğine başlayacaksın. Ben başka ne isterim?” Durup Ayten’e göz kırptı. “Bakarsın bizim gazetede işe başlarsın sen de,” dedi.

“Sahi mi? Enişte, referans sağlar mısın bana?”

“Çalışkan olursan neden olmasın? Çalışmayana ekmek yok.”

Hayatındaki her şeyin iyi yanı tek bir Akın’dı Ayten’in. Onca şeye oranla bir iyi şey, en iyi şey... Seçimlerin en güzeliydi.

Emel de gidince ev daha bir boş kalmıştı sanki. Çocuklar beklenmedik bir hızla büyüyor, hayat da aynı hızda hızlı akıyor gibiydi. Nazan babası gibi olmayı kafaya koymuştu. On bir yaşında onun gibi günlük tutmaya, yaşına göre kitaplar okumaya başladı. Özgür ise daha çok sokaklarda koşturma, oyunlar oynama meraklısıydı. Deniz ikisinin de ortasıydı, yerine göre sokakta oyun oynamayı sever, bazen de ilgisini çeken kitaplara bakınırdı.

Kızının kendisine benzemesini seviyordu Akın fakat içinde acaba günlüklerine ne yazıyor merakı da baş göstermişti. Çok kabacaydı, kendine yakıştırmıyordu bunu hiç ama ne yapsın, deli gibi merak ediyordu. Kızı genç kız olacaktı çok yakında. Bir durgunluk vardı üzerinde ona kalırsa. Nazan çoğu şeyi paylaşırdı babasıyla, böyle öğretmişti Akın. Baba kızın arasındaki bağ, Deniz ve Özgür’le olandan çok farklıydı. Bazı geceler çalışma odasına gelirdi Nazan, annesi gibi. Kitaplığına bakınır, kitapların ne anlattığını babasına sorardı. İlgiyle dinlerdi babasını. Çoğunu yaşına uygun olmadığı için geri bırakırdı. Babasının elindeki kalemin defterler üzerinde kayışını izlemeyi

severdi. Hiç okumamıştı babasının günlüklerini ancak buna gerek yoktu, babası zaten konuşur gibi bakardı hep. Nazan az çok o günlüklerde iyilikle, güzellikle adının geçtiğini anlardı.

Fakat işte bir baba olarak Akın onun son günlerdeki durgunluğunu çözemiyordu. Ne kadar sorsa da Nazan kaçamak cevaplar veriyor, gözlerini kaçırıyordu. Bir akşam yemekten sonra her biri televizyon izlerken Akın yukarıya çıkmıştı. Esasında çalışma odasına girip biraz okuma yapacaktı fakat çocukların odasından esen rüzgâr onu o yöne götürdü. Pencereye doğru yaklaşıp kapattı, bu esnada gözü pencere kenarına konumlandırılmış masanın üzerinde duran açık deftere takıldı.

Mert'i aklımdan çıkaramıyorum. Babamın veya annemin yaşadığı şey bu mu? Oysa onlar ne kadar mutlu. Eğer yaşadığımız aynı şeyse ben nasıl bu kadar acı çekiyorum?

Akın defteri eline aldı bu satırları okuduktan sonra. Geri geri çevirdi sayfaları. Evet, bu Nazan'ın günlüğüydü. Tarihler atmıştı sayfa başlarına, *Sevgili günlük*, diyerek başlamıştı söze. Mert'ten bahsediyordu. Kimdi ki bu Mert? Neciydi? Okulundan mıydı? İlgiyle dönüyordu gözleri defterde.

“Baba! Günlüğümü mü okuyorsun?” diye dehşetle bağırdı Nazan.

Akın telaşla elindeki defteri kapatarak masaya bıraktı hemen fakat yakalanmıştı bir kere. “Yok! Okumuyordum kızım. Açık kalmış da...” diye geveledi ama görünen köy kılavuz istemiyordu. Nazan masaya doğru yaklaşmıştı asık suratla.

“Aşk olsun baba!” dedi sitemle defterini alarak. “Ben senin günlüklerini okuyor muyum? Özel hayat denen bir şey var!”

“Kızım yok, okumadım. Açık kalmış, ben de kapatırken...”

Nazan ağlayacak gibi olmuştu. Gözleri dolu doluydu çünkü çok gizli şeyler yazmıştı günlüğüne. O çocuktan bahsetmiş, aşkını anlatmış, biraz kızmış, çokça kimse beni anlamıyor diyerek anne babasını eleştirmiş ve sırlarını yazmıştı. “Ben annemden böyle şeyler beklerken, senin günlüğümü okuman beni büyük hayal kırıklığına uğrattı baba!” dedi Nazan bu yüzden.

Akın konuşmak, onu teselli etmek adına kızına yanaştığı esnada Ayten girdi içeri. “Ne oluyor yahu? Ne bağıırıyorsun Nazan?” diye sordu hem dolu gözlerle günlüğüne sarılan Nazan’a hem de Akın’a bakınarak.

“Anne, babam günlüğümü okumuş!” dedi Nazan sitemle. Ayten, Akın’a inanamayarak baktı önce. Ardından gülmeye başladı. “Niye gülüyorsun anne ya? Nasıl yapar bunu? Özel denen bir şey var! Kilitli günlüklerden almadım ben aileme güvendiğimden, en çok da sana güveniyordum baba! Nasıl alıp okursun?”

“Kızım, okumadım,” dedi Akın üzgün bir ifadeyle. “Özür dile-
rim odaya girdiğim için ama ben sadece pencereni kapatacaktım,
hava soğumuştı. Masan dağınıktı ve günlüğünde masanın üzerinde
açıktı. Düzenlerken sen geldin odaya...”

Nazan dudağını bükmüştü nazlı bir şekilde. Akın kızını kucakla-
dı, sıkıca sarılıp saçlarını öptü. Ayten ise hâlâ gülüyordu dudaklarını
ısırarak. “Okuma lütfen,” dedi Nazan bu defa. “Kimse okumasın,
lütfen. Şanslıyım ki Özgür mankafa olduğundan böyle şeyler oku-
maya merakı yok ama siz bari beni hayal kırıklığına uğratmayın.”

“Şş, öyle deme kardeşine!” diye kızdı Ayten.

“Ne oluyor ya?” diyerek odaya girdi Özgür.

“Bir şey yok, baban Nazan’ın günlüğünü okumuş,” dedi Ayten.

Özgür’ün gözleri iri iri oldu, gülmeye başladı sonra. “Oo baba,
senden beklemezdik.”

“Özgür!” dedi Akın kızar gibi. “Okumadım yahu! Pencereyi ka-
patıyordum...”

Nazan kollarını göğsünde bağladı sinirle. “Baba, oysa cüzi bir
miktar para versen bana ben bunun bütün kirli çamaşırlarını sana
dökülürdüm. Çok fena yakalanmışsın doğrusu,” dedi Özgür de.

Nazan Özgür’e doğru atıldı bu sözler üzerine, Ayten ayırdı ço-
cukları. “Aa! Ne kadar ayıp! Ne o kirli çamaşır dökmek falan? Aşk
olsun Özgür. Kardeşin için böyle şeyler söyleme.”

“Asıl ben senin kirli çamaşırlarını dökerim ortaya görürsün!” dedi
Nazan da.

Nazan'ın yüzü asık, Özgür'ün de gözleri kısıktı. Bir tek Deniz odanın kapısından onları izlerken gülüyordu. Elinde defteri ve kalem vardı. Defterin katı açılmış, yere değiyordu. “Baba, problemi çözemedim,” dedi en şirin hâliyle gülümseyerek.

Akın'ın fırsat ayağına gelmişti sanki, ortamdan kaçır gibi, “Gel oğlum, çözelim problemini,” diyerek çıkmıştı odadan.

“Kaç tabii baba, kaç! Bizim aramızdaki problemi nasıl çözeceksin acaba baba?” dedi Nazan ve yatağına oturdu ağlayarak. Çok gururuna dokunmuştu yazdıklarını babasının okumuş olması.

Ayten kızının yavaş yavaş ergenliğe adım attığını anlıyordu. Michael Jackson, Enrique Iglesias, Madonna ve Tarkan hayranlığı başlamış; sanatçıların kasetlerini almak için babasından para koparmaya alışmıştı. Bunun yanı sıra sinema ve tiyatrodan da belirli bir kültür birikimi babası sayesinde oluşuyordu. Hele bazı akşamlar Nazan'ın babasıyla kitaplar üzerine tartışmaları hoşuna gidiyordu Ayten'in. Kendi diktiği cici elbiseleri, tüllü şeyleri de artık beğenmez olmuştu. Yırtık kotlar, baskılı tişörtleri daha çok benimser olmuştu. Her sene başka bir çocuğa gönlünü kaptırıyor, şıpsevdi bir tip olmayı seviyordu. Ayten'in bir yanı onun bu hâliyle nasıl başa çıkacağını düşünürken diğer yanı da bu asiliğine içten içe gururla bakıyordu. Onu teselli etti, Özgür'e de özür dilette kardeşiyle böyle konuştuğu için.

Özgür de ayrı bir kafadaydı. Futbola takmıştı o da kafayı. Bir dünya futbolcu kartı biriktirir, okuldan sonra arkadaşlarıyla oynamaya koşardı üzerini bile çıkarmadan. Beşiktaş'ın tüm maçları ertesi sabah kahvaltı sofrasında babayla mutlaka tartışılırdı. Annesine pek düşküncüydü. Evde herhangi bir tartışma olduğunda haklı veya haksız hemen annesinin tarafını tutardı. Deniz'le çok uğraşır, kâğıt paralarını değersiz diyerek demir kuruşlarla değiştirir, çoğu kez onun parasını alırdı. Deniz bunu fark ettiğinde çok kırılmıştı abisine. Annesi kendisine küsünce de kardeşinin gönlünü ona yeni bir oyuncak alarak geri kazanmak durumunda kalmıştı. Özgür için anne her şeydi. Nazan'a çok takılırdı, bir türlü onu beğenmez, saçlarını karıştırır; ortak kullandığı gardırobun kendi tarafını kurcalarken çoğunlukla onun kıyafetlerini de dağıtır, ardından kavgaya tutuşurlardı. Yine

aynı dönemlerde o da arabesk şarkıları daha çok sevdiğine karar vermiş, Cengiz Kurtoğlu fanlığına tutuşmaya kalkışmış, Nazan kadar olmasa da o da birkaç kaset biriktirmişti. Asude hâlâ onun için dünyadaki en güzel kızdı.

Gece uykuya dalmadan önce karı kocanın sohbet konusu o akşam yaşanan krizdi. “Sahi okumadın mı Akın?” diye sordu Ayten merakla.

Akın yaramaz bir çocuk gibi ensesini kaşıdı. “Biraz okudum,” diye itiraf etti sonunda.

“Pes Akın!” dedi Ayten gülerek. “Sen beni de geçtin artık!”

“Ne yapayım Zümrüt ya? Sen de gelme üzerime. Kızım son zamanlarda çok durgundu, konuşmaya çalışıyordum anlatmıyordu bana. Üzülüyordum. Gözüm kaydı hem, bilerek gidip açmadım defterimi...”

Ayten kıkır kıkır güldü onun bu tavrına. “Ee, bir şey öğrenebildin mi bari? Bu hâlinin sebebi neymiş?”

Akın ona döndü. “Bir çocuk varmış,” dedi kaşlarını çatarak. “Mert’miş adı. Hiç anlatmadı bana. Neden ki? Ben o güveni veremiyorum muyum ona?”

Ayten dirsekleri üzerinde yükselip bir eliyle onun yüzünü okşadı. “Kocacığım, ona biraz zaman verseydin mutlaka seninle konuşurdu. Hem o artık genç kız olma yolunda, illaki bir şeyleri saklamak isteyecektir bizden. Telaşa kapılmamızı gerektirecek bir şey yok, kızımız büyüyor.”

Ayten’in sakin ve yatıştırıcı sesiyle duruldu Akın. Ayten de onun göğsüne yattı, bir süre sessiz kaldılar. Sonra Akın, “Senin haberin var mıydı bu çocuktan? Nasıl biri?” diye sordu. Ayten yüzünü Akın’ın göğsüne kapatarak gülmeye başladı bu soru üzerine. “Gülme Zümrüt ya! Bak, ciddiylim. Gülmesene!”

“Gülmüyorum hayatım,” diyerek dudaklarını birbirine bastırmaya çalıştı Ayten fakat başarılı olamadı. Akın bir anda doğrulup onu öpmeye başlayınca ağzını açtı yeniden gülmek için. “Aa! Dur! Bak çocuklar uyanacak! Yapma!” dedi Ayten ama nafile, kahkahaları odada yankılanıyordu.

Özgür ve Nazan da sese uyanmış ve birbirlerine bakmışlardı fakat bu defa kalkmadılar yataklarından, rahatsız etmediler hiç onları. Çünkü bu evde anneleri gülüyorsa vaktin bir önemi yoktu, evde huzur ve mutluluk var demekti.

MEVSİMİ BAHARDIR AŞKIN

SON

(...)

*Aşk demişti yaşamın bütün ustaları
aşk ile sevmek bir güzelliği
ve dövüşebilmek o güzellik uğruna.
işte yüzünde badem çiçekleri
saçlarında gülen toprak ve ilkbahar.
sen misin seni sevdiğim o kavgaya,
sen o kavganın güzelliği misin yoksa...
Bir inancın yüceliğinde buldum seni
bir kavganın güzelliğinde sevdim.
bin kez budadılar körpe dallarımızı
bin kez kırdılar.
yine çiçekteyiz işte yine meyvedeyiz
bin kez korkuya boğdular zamanı
bin kez ölümlediler
yine doğumdayız işte, yine sevinçteyiz.
bitmedi daha sürüyor o kavga
ve sürecektir
yeryüzü aşkın yüzü oluncaya dek!
(...)**

27 Ağustos 2006

Sevgili günlük,

Bazı duyguların ben büyüdüğümde benimle beraber büyüyeceğini sanarak şu yaşıma kadar geldim. Fakat yanıldığımı bugün ne yazık ki çok feci bir şekilde anladım. Küçüklüğümde, sokakta koştururken düşüp dizlerimi yaraladığımda bacağımı yakan acı, tepetaklak olan kalbimin acısına benziyor şimdi. Tek fark yara dıştan görünmüyor. Bunu ancak benim tarif etmem gerekiyor. Tıpta bunun bir adı var mı, bilmiyorum ama taşikardiyle ters ve aksi bir uzak akraba olabilir kendisi. Kırık bir kalp hızlı atmıyor çünkü. Kırık bir kalp hiç atmak istemiyor.

Beni böylesine üzen hadise esasında bir başka kalbin gizli yarısından ötürü. Annemin. Hayır, hayatım boka batmadı veya kendimi

* Adnan Yücel'in "Yeryüzü Aşkın Yüzü Oluncaya Dek" adlı şiirinden bir bölüm.

yerden yere atmadım öğrendiğimde. Fakat bilmiyorum, öğrendiğim bu şeye üzülmeyen edemiyorum. Annemin o mahzun, kaçınan gözlerine bakarken artık bambaşka bir insan görüyorum. Bütün o aile albümlerindeki tatlı fotoğraflarının, kasetlere kaydettiği seslerimizin ardında bizimle şarkılar söyleyişlerinin, videolarımızdaki kahkahalarının, babama kollarını durup dururken sıkı sıkı sarmasının altında bambaşka bir hayatın izlerinin yattığını bilmiyordum.

Her çocuk anne babasının nasıl tanıştığını, nasıl evlendiğini ve kendilerini nasıl dünyaya getirdiğini merak eder. Ben de ettim. Aldığım cevaplar klasik, alışılmıştı. Bir anda gördüm, birbirimizden etkilendik, süreç içerisinde hayatımızı güzel bir düğünle birleştirdik, evlendik, bir yuva kurduk, o yuvaya leylekler geldi, seni ve kardeşlerini bize getirdi... Bol virgüllü bir yuva anlatımından ibaret olan bu tanıtımda, on dokuzumda artık yalan olduğuna inandığım tek şey beni ve kardeşlerimi leyleklerin getirmediği, bir zahmet. Fakat diğer söylenilenler inanılmazdı. Çünkü anne ve babanın sözüne inanmayacaksak bu dünyada, kime inanırdık ki?

Sanılmasın ki kırgınım onlara böylesi bir gerçek saklanıldığı için bizden. Hayır, kızgın veya kırgın değilim ne anneme ne de babama. Çünkü belli ki onlar tüm bu yaşanmış hadiseleri unutmayı tercih etmişler beraberce. En iyi yolu seçmişler, bunun için onlara kızmam veya kırılmam büyük ayıp olur. Özgür gibi şımarıklık yapacak değilim bilmediğim bu yaşanmışlıklar için annemle babama tavır alarak. Zira onların ne denli kırıldığını o adam eve geldiğinde gördüm.

Aslında kırılmak değil, şoke olmaktı yüzlerindeki ilk ifade. Hatta bana kalırsa annem biraz korkmuştu da. Çabuk toparladı. Zaten annem neleri atlatmamış ki? Saklı gerçekler birer birer gün yüzüne çıkarken, annemle ve babamla ilgili her şeyin detayını ya günlüklerden ya da annemin sakladığı teneke kutusundan çıkarıp bir defa da benim atlatmam gerekti yaşananları.

Tüm gerçekleri yalın bir anlatımla kendi bakış açımdan anlatsam şimdi ne denli yavan, alakasız ve buruk kaçır. Oysa annem ve babam ne de güzel tamamlamış birbirini yazılarında. Birinin bıraktığı yerden bir diğeri yazıya dökmüş içindikileri, yaşananları, hissettiklerini. Şairin "Göge bakalım!" dediği yerde annem ve babamın göğü birbirlerinin

içi olmuş, gözleri birbirlerini bulmuş sanki. Öyle net, öyle ayırtırılmaz, öyle bir bütün... Babam kendini turnalara benzetirmiş, annem de serçelere. Birbirlerinin göğünde özgürce uçabilmek için çok şeyden vazgeçmişler.

Mete Karaca evimize geldiğinde annemin yüzünde gördüğüm korkuyu ömrümce unutmam. O korkmuş, ben onun korkusuna şaşırmış, babam Mete Karaca'nın gelişine şaşırmış, kardeşlerim de ne olduğunu anlamaya çalışır bir vaziyette sadece bakmıştı. Sonra sonra anladım annemin yüzünde birden beliren bu korkunun sebebini. Birkaç eski gazete kâğıdında yer edinen Yavuz Ali Karaca'nın gençlik fotoğraflarıyla tanıştıgımda... Oğlu Mete Karaca'nın görünüşü olarak bire bir babasına benzeyişinden... Seneler sonra Yavuz Ali Karaca kapımıza gelmiş gibi hissetti annem muhtemelen. Hafızasında en son yan yalının yandığı gece, babamla yaşadığı münakaşa vesilesiyle kaldığı hâliyle öylece duruyordu. Hiç yaşlanmıyor, hiç eskimiyor, unutuluyor, ölü gibi gömülüyor, adı zikredilmiyor, tanışıklık hiç olmamış gibi yapıliyordu fakat işte, Yavuz Ali Karaca annemin hafızasında nasıl yaşlanmamışsa, yeniden çıkıp kapısına gelmiş gibi hissedip korkmuştu annem.

Bütün bunları yazdıkları defterlerde okudum ve onlarla beraber yaşadım ben. Seneler yaprak yaprak dökülürken ömrümüzde, geçmiş bir acı katran gibi çökmüş meğerse hayatımızın dibine. Annem ve babam o katran karasını bizden çok iyi saklamış. Açıp okumasam defterleri, Mete Karaca evimize hiç gelmese bütün bunlar gizlenmiş olarak onlarla birlikte son bulacaktı belki de.

Tüm yaşananları okumam uzun zamanımı aldı. Kaç defter okudum hatırımda değil. Babam uzun uzun, annemse kısa kısa şeyler yazmış hep. Birinin eksigini diğeri kendi defterinde tamamlamış. Tarihleri karşılaştırarak gitmek daha doğruydu fakat annemle babama yakalanmadan defterleri okumam çok zordu. Bu yüzden ilkin annemin defterini okudum. Annemin gardırobunun en alt çekmecesine sakladığı pembe güllü teneke kutusunu açıp içerisindeki her şeyi okudum. Ablam Leyla'nın fotoğraflarını ve sarı bir bebek patiğini buldum orada. Beklediğim o hüzünlü bebek kaybı hikâyesinin hiç de beklediğim gibi olmadığını öğrenmek beni çok yaraladı. Babam, ablam Leyla'yı hiç görememişti. En çok buna içerledim.

Annemin ve babamın farklı bir yüzü olduğunu, geçmişi kitap defter sayfalarından başka kendi zihinlerinin de derinlerine gömdüğünü o zaman öğrendim. Her şeyi toparlayıp yazıya dökmesi çok zor geliyor. Bu cümleleri yazarken bile araya dakikalar koyup soluklanma ihtiyacı hissediyorum. Eğer Ankara'da teyzemin evinde olsaydım oturur hıçkırarak hıçkırarak ağlardım fakat şu an içime içime ağlıyor, arada bir camdan dışarıya, Boğaz'ın mavi sularına bakarak kendimi rahatlatmaya çalışıyorum.

Melda'dan aşırđığım birkaç sigarayı da bu vesileyle bitirmiştım işte. İnsan derdini yaktığı sigaranın dumanına sarıp uçurmak istiyor böyle zamanlarda. Biliyorum, çok kötü bir alışkanlık. Babam duysa çok kızar bu mereti içtiğim için ama onlara üzüldüğümünden yaktığımı bilir mi? Ah baba... Nasıl bekledin annemi yüreğinde koca bir hasretle onca zaman bir başka memlekette sen? Kaç sigara yaktın benim gibi? Sigara bile yetmemiş hâlbuki, kendini yakmak istemişsin en sonunda. Baba... Söylesene, nasıl dayandın tüm bunlara?

Korkarım sorularım hep defter aralarında kalacak.

Duyduğum ayak sesleriyle başımı kaldırıp sabahı dinledim. Annem... Mutlaka o uyanmıştı. Biraz daha dinleyince adım seslerinin narinliğinden onun uyandığına emin oldum, ondan başkası uyanmazdı bu saatte zaten. Hele babam, hiç! Defterimi hemen masanın üzerine bıraktım ve başımı mermerine oturduğum pencere pervazına yaslayarak yeniden Boğaz'a bakındım. Daha yazacak çok şeyim vardı ama şimdilik dursun, zamanla yazardım nasıl olsa. Zamanla ben de dökülürdüm...

Odamın kapısı usulca açılınca gözlerim o yöne döndü. Annem önce yatağıma bakmış, beni orada göremeyince gözleri hemen pencereye dönmüştü. Tabii döner dönmez yapay kızgınlık yerleşmişti gözlerine. "Bu saatte uyanıyorsun madem, bir kere de kahvaltı için sen çayı koysan ya Nazan? Ne olur ben de bir gün hazır kahvaltıya kalksam?"

Annem manipölasyon konusunda ustaydı bence. Çünkü babam pekâlâ kahvaltı hazırlarken yardım ederdi ona. Bu serzenişleri tamamen benim damarıma basmaktan öteye geçmezdi. Yine de yumuşacık, lokum gibi olmayı seçtim ve pencere kenarından atladım.

Ona yaklaşıp yüzünü avuçlayarak sevdim. “Kızmayınız sultanım, istediğiniz tavşankanı bir çay olsun! Hemen yaparım şimdi,” dedim sevecen bir sesle.

Annem arkamdan homurdanırken aşağıya indim hızla. Çay koydum, çay koyduktan sonra da duvardaki fayanslara annemin yapıştırdığı çiçekli naylon poşetlerine baktım. Hayrandım anneme. Mavi fayanslarımıza renk katsın diye çiçekli naylon poşetlerden çiçekleri itinayla keser, ıslatır ve fayansa yapıştırarak fayansları desenli gösterirdi. Renk renk, çeşit çeşit çiçekler mavi fayanslarımızda çok güzel gözükürdü. Gözlerim mutfak penceresinin mermerinde duran dışı rengârenk boyanmış salça kutularına, yoğurt kovalarına ve envaiçeşit irili ufaklı kaplara ekilmiş sardunyalara kaydı. Şu çirkin kaplarda bile ne güzel duruyordu annemin çiçekleri. Tuhaf bir tezatlık ve güzellikle, diri diriydiler. Saksıların dibinde Hayıtdibi’ndeki, Bari’deki sıcak denizlerden çıkarıp biriktirdiği irili ufaklı, renk renk taşlar diziliydi. Ege ve Adriyatik kavuşumu gibi geliyordu taşların karışık bir şekilde çiçek saksılarında duruşu bana hep. Babam ve annemin birbirlerine karışımı gibi. Tuhaf bir ahenk içindelerdi. Bakınca iki çeşit de taş ama doğdukları topraklar başkaydı. Suyunun ılıkılığı, tuzu, havası başkaydı. Yine de uyum içerisinde, değişik çiçeklerin dibinde beraber yatıyorlardı işte senelerdir.

Nakış kaldırabilen bütün kumaşlarımda çiçekler vardı. Sümbül, lale, kasımpatı, papatya, filbahri, müge... Bir dünya çiçek vardı kot ceketlerimin yakalarında, göğsünde, kol ağzlarında. Bazen sorardım anneme, anne ne gerek var bunca çiçeğe? “Çiçeğe çiçekli giyinmek yakışır,” derdi. Hayatımdaki bütün çiçekler annemin eseri idi. İnsan nasıl bu alakasız şeyler bir araya gelince güzel görünebilir diye sorgulardı ister istemez, yani ben sorguluyordum ama annemin elinin değdiği her şey bir şekilde güzelleşiyordu uyumsuz olsa bile. Biz bile. Şebnem isimli kâğıt bebeklerim de annemin eseri idi, kesip kesip annemle bebekleri değişik kıyafetlerle giydirirdik. Şimdi tavan arasında tozlanan Ayşegül serisi de annemin isteği üzerine birikmişti işte, çok sever, beraber okurduk onunla. Renk renk bebeklerim vardı; basmalı, plastik, pamuk doldurmadan bir dünya... Hepsinde mutlaka annemin eli ve emeği vardı. Yüz bir tane gülü hâlâ odanın bir

köşesinde kupkuru dururdu. Şeffaf bir poşete sarmıştı onları, yılda bir kez değiştirirdi poşetini ve odayı havalandırırdı.

Annemin göğsünde doğuştan gelen doludizgin bir yaşama ihtiyacı, aklında gökyüzünün bağrından çaldığı gökkuşağının binbir rengi var sanıyordum. Meğer o da elinden çalınanlarla bu hâle gelmiş, ziyan ola ola, kırılıp zerrelere ayrıla ayrıla öğrenmiş hayatın acısını değil de tatlısını yaşamamanın nasıl olacağını. Eh, acıyı tatmadan tatlının kıymeti bilinmez derlerdi. Fakat onunkisi bir başkaydı işte.

Canım annem. Güzeller güzeli annem. Babamın biriciği, göz bebeği, üzerine titrediği annem...

Bu, annemin hikâyesi.

6 Ocak 2000

Okmeydanı'ndaki hastane önünde taksiden indiğimde ocak soğuğu soluğumu titretmişti. Kalın kabanıma daha da sarındım ve usul adımlarla hastaneye doğru yürüdüm. Kalbim ağzımda atıyordu. Ne hissedeceğimi bilemiyordum. Üzüntü? *Hayır*. Nefret? *Kısmen*. Öfke? *Hiç dinmeden...*

Hastanenin kapısından içeri girince göğsüm sıkıştı bir an, çantama sıkı sıkı tutundum ve bankoya doğru ilerledim. "Affedersiniz," dedim bankonun ardındaki kadına. "Ben Salih Özsoy'un kızıyım. Burada yatıyormuş kendisi. Hangi odada, öğrenebilir miyim?"

Kadın yüzüme bakındı bir an. Ardından önündeki defter kâğıda baktı. "104 numara, soldaki merdivenlerden çıkabilirsiniz," diyerek sol koridoru işaret etti.

İşaret edilen yöne doğru yürümeye başladım. Merdivenden inen insan kalabalığına değmemek için duvara iyice yanaşarak, başım önde yavaşça çıktım. Aklımda Zehra'nın sesi vardı. "*Babam hastaneye kaldırılmış, Ayten. Şekeri yükselmiş, sol bacağı tutmaz olmuş. Sevilay ona bakamayacağını söyleyerek terk etmiş. Babam yapayalnız kalmış.*"

Üzülmedim. *Hiç*.

Eğer seneler önce hamile olduğumda babam bebeğime ve bana sahip çıksaydı, Leyla'yı sağlıklı bir şekilde kucağıma alsaydım affedebilirdim onu. Belki... Anneme ve bize yaptıklarını unutmak, kendi evladımı ve beni koruma altına alsaydı affı olabilecek şeylermiş

gibi geliyordu. Çok acı olsa da... Fakat o; bebeğimi, benim güzel kızımı benden çalmaya çalışmıştı. *Kötüsün baba. Bu dünyada herkese cehennemi yaşattığın için sen de en kötüsünü hak ediyorsun.*

104 numaralı hastane odasının kapısına geldiğimde kendimi çok yorgun hissediyordum. Buraya geliş amacım neydi, bilmiyordum. Dün Zehra'yla telefonda konuşmamızın ardından gece boyu düşünmüştüm. Asla gelmem sandım yanına. Bir daha ömür boyu uzak dururum, torunlarının yüzünü bile göremez o adam... Göremedi de zaten. Hiçbir şekilde babam çocuklarımı görmedi. Şanslıydım ki çocuklar da sanki yaşanan hadiseleri bilir gibi hiç dedelerini görmek istemedi.

Kapıya tıkladım usulca ve araladım kapıyı. Beş yataklı bir hasta odasıydı. Üç yatak doluydu. Yataklara baktım; dolu yataklardan biri sol duvar kenarında, diğer ikisi de cam kenarı ve ortadakiydi. Babam duvar kenarında tek başına yatıyordu. Karşı iki yatakta yatan hastaların yakınları yanlarındaydı. Babam yalnızdı, uyuyordu.

“Buyurun?” dedi ortadaki yatakta hastası yatan genç bir adam. “Birini mi arıyordunuz?”

Afallamıştım babamın yüzünü görünce. Kaç sene olmuştu? Leyla henüz karnımdaydı onun yanından gittiğimde. Kalbimi paramparça kırduğında. Onu benden almaya çalıştığında... Ne çok yaşlanmıştı babam. Nasıl zayıflamış, avurtları çökmüş, saçları tutam tutam kalmış, bıyıkları ve sakalları beyazlamış...

Zorlukla babamı işaret ettim. “Babam için geldim,” dedim.

Genç adam anlayışla başını salladı. Diğer hasta yakınları sözlerim üzerine kısacık bakışırken ben babamın yanına doğru yürüdüm ve diğer yatağın yanında duran sahipsiz hasta yakını sandalyesini çektim usulca, oturdum. Her an kaçıp gidecek gibi, sandalyenin ucuna oturdum. Sol bacağı sarılıydı. Koluna bir serum takılıydı, çeyreği duruyordu serumun.

Uzun uzun onu izledim. Aklımda bir ton kötü anıyla, avuçlarım kucagımda öylece açık... Ne bir dua var dilimde ne de beddua. Bomboş. *Ölemiyorsun değil mi baba? Can veremiyorsun heybene yüklediğin onca ahla, değil mi? Sana rahat bir yatakta huzurlu bir ölüm yok. Sen annem değilsin baba. Sen bunu hak etmiyorsun. Azala azala, acı çeke*

çeke yok olacaksın bu dünyadan. Önce bir bacağın gidecek, sonra diğer bacağın; damarlarında o pis kanının aktığı yollar kapanacak yavaş yavaş. Ölüyorum sandığın her dakika ölemeyeceksin baba. Gelsin diye beklediğin o ölüm sana hiç de kolay gelmeyecek. Sevilay bile terk etmiş bak seni. Sevilay bile...

“Kimsesi yok sandık.” Yanıma yaklaşan kadın fısıltıyla söylemişti bunu bana. Göz pınarlarımı sildim parmak uçlarımla ve burnumu çekerek kadına döndüm. Pencere kenarında yatan yaşlı adamın yakınıydı. “Karısı vardı yanında ama o da ikinci günden gitti. Babanız inleye inleye ağladı dün gece. Çok ağrısı varmış. Sabah doktor muayenesinde ağrı kesici yapıldı.”

“Sağ olun,” dedim kadına fakat içimde hiçbir his yoktu bu anlatılanlara karşı. Ne hicap duyuyordum ne de üzüntü. Öfkem bile uçmuş gitmişti sanki içimden. Babama baktım yeniden. Biri karnının üzerinde, diğeri de kalçasının hemen yanında duran serum takılı ellerine... Parmaklarımız, tırnaklarımız ne çok benziyordu onunla. Bunu seneler sonra fark ettim. İçim... İçim yalnızca bu benzerliğe üzüldü. Ellerimize baktım. Benim diri, parlak tırnaklarım vardı. Babamın biraz daha iri ve derisi buruşmuş, yaşlılık lekesiyle doluydu elleri. Nerede ellerimi yakan elleri? Nerede bana, anneme ve kardeşlerime vuran elleri? Çocuğumu öldürmeye çalışan elleri nerede? Bu yaşlı ve cansız eller mi tüm bunları yapan? Benim ellerimin benzediği bu parmaklar mı tüm bunları yapan?

Babamla tek benzerliğimiz ellerimiz. Ne acı verici bunu fark etmek. Ben hiçbir şeyimiz benzemez sanıyorken her şeye sebep olan ellerimizin bire bir oluşu beni çok sarstı. *Gözlerini alsaydım, saçlarını, dudaklarını belki ama keşke ellerini almasaydım senden baba. Bu eller çok günahkâr, kirli, her boğumunda bir başka acı var.*

Zehra benimle beraber tüm kardeşlerimi aramış. Dün o varmış yanında babamın, karısı onu terk edince hasta yakınından rica etmiş onu aratmış. Zehra da akşam tüm kardeşlere uçurdu tabii bu haberi. Herkes kendi hayatında, herkesin kurulu bir düzeni var artık. Kimse babasını hatırlamak istemiyor. Ferhat yurt dışına tamamen yerleşti. Nergis’e yılda bir kez o isterse ulaşıyoruz. Gülin ve Emel Ankara’da yaşıyor. Gülin bir avukatla evlendi geçen sene çok güzel bir düğünle.

Emel yalnız, harika bir gazeteci oldu eniştesi gibi. Ben... Büyük bir servete sahibim. Kocamla ve çocuklarımla dünyanın en mesut insanıyım. Bir Zehra elini eteğini çekemedi o mahalleden. Bir Zehra sanıyorum ki geçmişle aramızdaki bağ. Ben kardeşlerimden elimi eteğimi çekeli çok oldu. Büyüdüm. Hayat önceliklerim değişti. Çil yavrusu gibi dağıldık. Hayatın yavrularıyız biz aslında. Bizim anne babamız hiç olmadı. Hayatın arka mahallesinin doğurduğu o sahip-siz çocuklarız biz.

Babamın serumu bitmiş. Fark etmemişim ben. Hemşire odaya girip babamın eline uzanınca paniğe kapıldım beni görecektiydi diye, ayağa kalktım fakat geç kaldım. Babam gözlerini aralayınca hemen fark etti beni. Hatta çok şaşırdı, irileşen gözlerinden anladım. “Ayten...” dedi karıncalı bir sesle. Yutkundum.

Mağrur bir ifadeyle çenemi dikleştirip baktım ona. “Geçmiş olsun,” dedim kırk kat yabancı gibi.

Hemşire serumu çıkarınca bana döndü. “Hastanın neyisiniz?” diye sordu.

Ben konuşmadan babam, “Kızım,” dedi ona. Hevesliydi, umutluydu sesi, *yanımda kalsın* der gibi. Midem bulanmıştı. Hemşire kafasını sallayıp çıktı. Ben ayakta dikildim, oturmam bir daha sandalyeye. Odadaki diğer insanlar bize dik dik bakıyor, fısır fısır konuşuyordu birkaçı. Kızı ama neden el gibi duruyor diye sorguluyorlardı muhtemelen. El gibi... Kimse bilmezdi ki bu adamın ailesini nasıl kendi isteğiyle el gibi yaptığını.

Ben kıpırdandığımda babam yeniden, “Ayten...” dedi. Durdum. Yüzüne baktım. Beklenti vardı gözlerinde. Ne bekliyordun ki baba? Ne istiyordun ki benden? Kan kalmadı ki canımda emeceğin? İçimde merhametten kırıntı mı bıraktın hiç sana karşı? “Gidecek misin?”

Hiçbir şey söylemedim babama, kaçır gibi çıktım odadan. Çıkar çıkmaz da kapının önünde ağlamaya başladım. İçimi çeke çeke ağladım koridorun ucuna giderek. Tuhaf tuhaf baktı herkes bana. Oysa ben bile neye ağladığımı bilmiyordum. Babama üzölmüyordum. Babama acımıyordum. Babamın tüm bunların bin beterini hak ettiğini düşünüyordum hatta. Fakat neden ağlıyordum? Ya Rabbi, neden göğsüm sancıyordu?

Koridorda uzun uzun ağladım. Sonra hemşireye babamın doktoruyla konuşmak istediğimi söyledim, sağ olsun beni doktorun odasına kadar götürdü. Babamın sağlık durumu hakkında her şeyi öğrendim. Şeker hastalığı çok ilerlemiş, sol bacağı artık işlevini yitirmiş ve alınacakmış. Bir zamanlar babamın parça parça olmasını isterdim, kırdığı kalbim gibi. Fakat şimdi... Şimdi hiçbir şey istemiyordum.

Ağır adımlarla hastaneden dışarı çıkıp bir telefon kulübesine girdim ve Akın'ın iş yerini aradım. Birkaç çalış sonra açıldı telefon. "Alo, Akın, benim..." dedim boğuk bir sesle.

"Neredesin Zümrüt? Gittin mi hastaneye?" diye sordu endişeli bir sesle.

"Hıhı," dedim burnumu çekerek.

"Sen iyi misin?" diye sordu Akın hemen.

"İyi değilim," dedim. "Söz vermiştim... Ölse, sürünse hiç üzülmem onun için demiştim içimden Akın. Üzülmezdim, yemin ederim üzülmezdim ama neden içim benden bağımsız hareket ediyor? Neden kalbim acıyor?"

Akın sorularım üzerine sessiz kaldı bir süre. Ardından, "Oraya geliyorum, bekle beni," dedi.

"Yok, gelmene gerek yok," desem de kabul etmedi. Hastane bahçesinde oturup onu bekledim. Siyah paltoma iyice sarındım ve babamı, ailemizi, geçmişimizi düşündüm uzun uzun. En çok kendime ağladım. En çok hakkıyla güzel yaşanmadan geçen yıllara ağladım...

Akın işten izin alıp çıkıp geldiğinde hâlâ hastane bahçesinde otuyordum. Gelir gelmez hemen sarıldı bana, biraz da ona çözüldü içimin buzları, ağladım... "Neden dışarıda oturuyorsun? Hadi, evimize gidelim," dedi geri çekildiğimizde. Babamın odadan çıkmadan önce *gidecek misin* diye sorması geldi aklıma. *Gidememiştim*. Akın bir şeyler sezinledi. "Burada mı kalmak istiyorsun? Babanın yanında..."

"İstemiyorum," diyerek kafamı iki yana salladım. Fakat gözlerim dolu dolu baktım Akın'ın gözlerine. "*Gidemiyorum* Akın."

Akın beni yeniden göğsüne çekip bana sıkı sıkı sarıldığında kendimi güvende hissettim. Bir acı dolu buluttu içim, ağlaya ağlaya azaldı. O gece hastanede kaldım. Babamla hiç konuşmadım, onu

tuvalet ben götürmedim, hasta bakıcılardan yardım istedim. Sadece yanında oturdum. Sabaha kadar öylece başında oturdum. Gözümü bile kırpmadan yüzüne, gözlerine baktım onun. Çok rahatsız oldu babam, kızarıp bozardı yüzü; hatta öyle ki arkasını döndü yüzümü görmemek için. Sırtına diktim gözlerimi bu kez de. Uzun uzun sırtını izledim. Bir ara, gecenin bir vakti usulca arkasına sokuldum, derin uykudayken ona hiç dokunmadan arkasında sessiz sessiz ağladım. Sabah hastanede verilen yemeğimizi yerken bana, “Ben böyle olsun istemedim...” dedi.

Lokmalar boğazıma dizildi, yiyemedim. Akın geldi sabah, “Lütfen Zehra’yı ara, gelsin,” dedim. Baş edemiyordum. Yapamıyordum. Katlanamıyordum ona.

Zehra’yı bile beklemedik doktoru geldiğinde. Babamın bacağı alınacakmış haftaya çarşamba. Durumu ağırmış, iyi bakılması gerekiyormuş. Duvar gibi tepkisiz dinledim bunları doktorundan. Babama son bir kez baktım. Dudakları aralandı, fırsat bile vermedim konuşmasına, çıktım gittim.

Babam haftaya çarşambaya erişmeden o akşam öldü.

Dilinde benden isteyemediği helallikle gitti akşamın bir vakti. Ölmez sandıklarım gibi, kurtarmak için çırpındıklarım gibi, yitirdiğim diğer herkes gibi o da öldü. Ölümünün biz kardeşleri bir araya getirebilecek tek şey olacağını düşünmemiştim. Nergis hariç... O başka. Ayda yılda ararsa ancak öğrenir babamızın öldüğünü. Sanmam çok üzüleceğini, belki birkaç damla yaş döker ardından ama ölümünün sevinci içindeki üzüntüyü mutlaka bastırır.

Cenazeevi kalabalık değildi pek. Babamın yılan akrabaları vardı yalnızca. Çocukluğumun geçtiği bu ev... Ne kadar soğuk, ne kadar yabancıydı şimdi bana. Bu duvarların, bu kapıların, bu pencerelerin bizim çocukluğumuza şahit olduğuna inanasım gelmiyordu hiç.

Bir aralık ben mutfığa geçtim. Bir bardak su içmek için doldurdum bardağımı. Suyumu içerken ister istemez mutfak penceresine yaklaşmışım. Apartmanımızın ön bahçeye bakan mutfak penceresinin önünde bu defa oyunlar oynayan çocuklar yoktu. Kış ayı bütün çetinliğiyle geçiyordu, bütün çocuklar evindeydi. Gerçi hava güzel olsa bile atarilerle, müzik çalarlarla evlere tıkılıyordu artık çocuklar.

Özgür ve Nazan da öyleydi, Deniz en azından kitap defterle oyalanmayı daha çok severdi.

Suyumu içtikten sonra uzun uzun baktım o pencereden. Akın'ın seneler önce oturduğu gri panjurlu evinin panjurları artık sökülmüştü. Sahi, kimse artık öyle demode panjurlar kullanmıyordu. Üstelik içe açılan çift kanatlı ahşap doğrama pencereleri de değişmişti o evin. Pimapen denilen plastik doğrama pencere çerçeveleri ve çift cam takılmıştı. Perdeler Akın'ın oturduğunda kullandığı farbelalı buruşuk perdelerden değildi, pullu ve işlemeliydi. Bunca şey değişse de o pencere hâlâ oradaydı işte. Gözlerimi kapatsam Akın yine o pencere ardında durup camın iki kanadını açar, dudağına sigarasını sıkıştırır, küllüğünü pervaza koyar ve benim durduğum mutfak penceresine uzun uzun bakardı. Tabii ben de onu izlerdim.

Eskide kalmıştı. Çok eskide... Bir göz kırpma anı gibi, boynu bükük çocukluğumun meltemi gibi sanki başka yarım küreye çekilip gitmişti o günler şimdi.

Babam ertesi sabah gömüldü. Helallik istenirken sessiz kaldım, Zehra helal etti yalnızca biz kardeşler arasından. Cenazede Kemal de vardı. Hatta karısı da... İkinci karısıymış. İlkini boşamış çocuğu olmadığı için. Şimdi dizine yapışıp duran, dünya güzeli minicik bir kızı var onun da. Hayat ne garip. Bu senaryo seneler önce benim zihnimde canlanmadı mı oysa? Kurban ben, katil el âlem... Biraz Kemal'in minik kızı Tuğçe'yi sevdim Kemal baş sağlığı dilerken. Ne yapayım? Yas tutamazdım babamın ardından. Mahalledekilerle de çene çaldım boş boş. Ayıpsa ayıp. Cenazeden sonra Ferdi enişte kapattı babamın evini. Akın tüm kardeşlerimi alarak bizim eve götürdü.

Bir zamanlar etle tırnak olduğumuzu sandığım kardeşlerim sanıyorum ki bugün el gibi göründü gözüme. Ferhat, Gülin ve Emel bizde kaldı. Zehra çok durmadı, gitti. Gülin eşi Mehmet'le beraber alt kattaki misafir odasında kaldı; Ferhat, Deniz ve Özgür'le aynı odada, Emel de Nazan'la bir başka odada.

Ertesi hafta Nergis'e babamın öldüğü haberini verebildim. "Allah rahmet eylesin," dedi soğuk bir tonda. Başka ne denirdi ki?

Babamın gömüldüğü günün gecesi de hiç uyuyamadım. Yatakta döndüm durdum. Akın'ı da uyutamadım huzursuzluğumdan. Kalktım, mutfakta oturdum. O da uyuyamamış, peşimden geldi. Mutfığımızdaki sarı ampulün cızırtısı eşliğinde sessizce oturduk bir süre. Sonra insan konuşmak istiyor tabii. Böyle boş boş bakışmak nereye kadar?

“Ölünce sevinirim sanmıştım,” deyiverdim. Bu cümlenin beni bu kadar yaralayacağını bilmezdim. “Neden sevinmedim Akın?”

Akın ince, uzun parmaklı güzel ellerinin arasına aldı ellerimi ve avuç içlerimi öperek okşadı. “Kimse, ne kadar kötü olursa olsun babasının ölümüne kolay kolay sevinemez,” dedi. Ah Akın... Bilsen babamın nelere sebep olduğunu, nasıl sevinmezsın diye kafamın etini yerdin belki. Ama hayır, sen öyle bir adam değilsin, hiç olmadın. Senin hamurunda kötülük yok. Biz gerçekten çok ayrı dünyaların ve çok ayrı hayatların insanlarıyız seninle.

Başımı göğsüne yaslayıp derin bir iç çektim. Mutfak penceresine dizdiğim filbahri çiçeklerine bakındım biraz. Sonra tezgâh üstündeki tencere tavaya, kirli bardaklara, hasır ekmekliğe, arı desenli naylon masa örtümüze... Her şeyden teselli bulmak ister gibi gözlerim kaçındı hayattan canlı ve cansız nesnelere, hiçbir şeyden teselli bulamadım. Bir onun göğsünde rahat hissettim fakat teselli bekleyemedim ondan çünkü Akın da en az benim kadar bu hayatın yaralıydı. Acaba o da benim yanımda, benim hissettiğim kadar rahat mıydı? Öyleydi bence.

Hiçbir yeşilde onun gözlerinde bulduğum huzuru bulamadım.

18 Haziran 1998

“Ya! Ya, ver defterimi!” diyerek Özgür'ün eline uzanmaya çalıştı Nazan. Özgür'se inadına yukarı yukarı kaldırıyordu defteri ve köşe bucak kaçırıyordu kardeşinden.

“Niye? Yine saçma aşklarını mı yazdın buraya? Bakayım...”

Onun göğsüne avucunun içiyle vurdu Nazan. “Pis köpek! Terbiyesi eksik tavuk! Başkasının defteri okunmaz öyle! Ver şunu bak Özgür, yoksa seni mahvederim!”

Özgür geri adım atacak değildi. “Annemleri odanı değiştireceğine ikna et, ben de defterlerini okumam.”

Nazan duraksadı. “Niye ben çabalıyorum? Sen dedin, olmaz dediler işte!”

“Sen de de kızım! Babam senin lafını dinliyor, bilmiyor musun? Bu yaşa kadar götümde bitip durdun zaten hep! Git alt kattaki odada yaşa!”

Nazan bir kez daha atıldı defterine ve bu defa aldı, bir tane daha vurdu Özgür’ün göğsüne. “Sen git yaşa alt katta, salak!”

“Bak Nazan!” diyerek kardeşinin üzerine yürüdü Özgür.

Bu esnada Akın çocukların sesine çalışma odasından aşağıya inmişti. “Şş! Ne oluyor? Yine niye bağırıyorsunuz?”

“Defterimi aldı, vermiyordu baba!” diye hemen şikâyet etti Nazan, Özgür’ü.

“Yalancı! Defter elinde işte baba, görmüyor musun? Bunun derdi başka! Başka odaya geçemediği için benimle sürekli kavga edip evde üçüncü dünya savaşı çıkarma peşinde! Senin bu kızın az değil baba...” dedi Özgür hızlı hızlı.

“Sensin yalancı! Tam da anlattığım gibi oldu baba, defterimi aldı, bir de bana dedi ki odamızı ayırması için babamla konuş, o seni dinler dedi!”

“Nazan, yalan konuşma!” diyerek ona doğru atıldı Özgür. Nazan altta kalmak istemediğinden o da karşılık verince Akın hemen ikisini ayırdı.

“Şşt! Çok ayıp! Kaç yaşma geldiniz, hâlâ çocuk gibi kavga edip duruyorsunuz! Bir de benim karşımda!” diye payladı onları. Sonra derin bir nefesle göğsünü şişirdi. “Biz bu meseleyi annenizle konuşacaktık zaten,” dedi daha sakın bir sesle.

“Sahi mi?” diye sorarken gözleri parladı Özgür’ün.

Akın böylece Nazan’ın doğruyu söylediğini, Özgür’ün yalan konuştuğunu anladı. Elleri belinde gözlerini kısarak baktı oğluna, Özgür anladı yakalandığını, utanıp bakışlarını eğdi. “Nazan’a karşı odayı hazırlayalım diyoruz. Özgür sen de Deniz’le aynı odada kalırsın.”

Özgür'ün yeşil gözleri iri iri oldu. "Niye o tek başına odada kalıyor da ben Deniz'le odayı paylaşıyorum baba ya? Ayrımcılık bu yaptığın! Ben Deniz'le falan paylaşmam odamı. Alt kattaki odayı verseniz bana yeter..."

Akın'ın beklediği bir tepkiydi bu. Güldü bu yüzden, oğlunun saçını okşadı. "Kızma hemen sıpa, şaka yaptım," dedi. "Halledeceğiz biz annenizle, merak etmeyin."

"Sahi mi baba?" diye sordu Nazan heyecanla. Özgür de heyecanlanmıştı şimdi.

"Evet, sana şu eski çalışma odasını oda yaparız. Özgür'e de çamaşır odasını," diyerek göz kırptı Akın. Özgür iyice kızdı bu söze.

"Ya baba! Ona düz oda bana neden çamaşır odası?" dedi sinirle.

"Deniz'le aynı odada kalabilirsin de istersen Özgür?" diye sorarken iyice eğleniyordu Akın. Bu çocuğun tıpkı annesi gibi sinirlenmesini çok seviyordu.

"Kalamam!" dedi Özgür. Sıkıntıyla soludu, biraz düşündü. "Tamam," diyerek kabullendi sonra. "Ben kalırım çamaşır odasında."

Bir anda fikir değiştirmesi hem Akın'ın hem de Nazan'ın dikkatini çekmiş ve şaşırtmıştı. "Hayırdır, bir anda niye değiştirdin fikrini?" diye sordu bu yüzden Akın.

Özgür Nazan'a baktı, ardından babasına. "Yeter ki ayrı odam olsun," dedi sonra kaşlarını çatarak.

Akın oğlunun omzuna elini koyup okşadı. "Oğlum alt katı çamaşır odası yaptı zaten annen. Uzun bir süredir o oda zaten boş. Ben sana orayı çok güzel oda yapacağım, merak etme. Eski hâlimden eser kalmayacak," dedi güven veren bir sesle.

Fakat Özgür artık bunu umursamıyordu. Hatta öyle ki o oda çamaşır odası olarak kalmaya devam etse bile razıydı orada kalmaya. "Tamam baba, sağ ol," dedi bu yüzden.

"İyi, kavga etmeyin bakalım," diyerek kızının yanağından bir makas aldı, sonrasında üst katın merdivenlerine yöneldi Akın. Ancak bir an duraksadı. "Anneniz nerede?" diye sordu.

"En son bahçedeydi baba," dedi Nazan.

Akın'ın ayakları bu defa aşağıya döndü. Özgür odaya gidecekken tuttu onu kolundan ve durdurdu Nazan. “Ne var?” diyerek sinirle ona döndü Özgür.

“Hayırdır, sen asla kabul etmezdin o odayı? Arka tarafa bakıyor, küçük diye... Ne oldu da birdenbire vazgeçtin?”

Alayla güldü Özgür. “Yeter ki senden ve senin şu çenenden kurtulayım!” dedi Nazan’a. Aşağıya inen merdivenlere yöneldi sonra. “Deniz!” diye bağırdı patır patır aşağıya inerken. “Atari oynayalım hadi.”

Bir şey var bu çocukta, dedi Nazan içinden onun arkasından bakarken. *Ama ne?* Odaya girip çantasından kitabını aldı ve yatağına oturdu. Kitaba veremedi kafasını. Ders çalışmak istedi, yapamadı. Ansızın Deniz’le Özgür’ün yattığı ranzaya takıldı gözleri. “Bu Özgür az hin değil. Geçen gün babam çamaşır odası bahsini açtığında orası rutubetli, arkada kalıyor, küçük, istemem diye ortalığı yıkıyordu. Şimdi o odaya razı olmasının sebebi ne?” diye sordu kendi kendine.

Ayağa kalktı, odadan çıktı. Ayakları onu çamaşır odasına götürdü. Ufaktı gerçekten bu oda. Ufacık bir balkona açılıyordu, diğer duvarda tek kanat bir penceresi vardı. Nazan o pencereye yanaştı. Boğaz’ı gören tek pencereydi bu. Ufak balkon evin arka tarafına, girişindeki bahçeye bakıyordu. Balkon kapısının önünde durup bakındı bahçeye. Yalının demir kapısının yanında uzanan büyük ağacın üzerinde gezinen kuşları izledi bir süre. Özgür’ün neden bu odayı istediğini anlamadı.

Sonraki günler de anlamadı. Akın ilkin onun odasını hazırlamaya koyuldu. Yaz mevsimi ufaktan gelirken Özgür’ün istediği renkte, buz mavisine boyadı odasını. Özgür, babasının bir dediğini iki etmiyor, ona yardım ederek bir an önce odaya geçmenin hayalini kuruyordu. Öte yandan Nazan büyük bir dikkatle inceliyordu Özgür’ün hâlini tavrını. Kardeşinin yersiz neşesi ona batıyordu. Çünkü onu tanıyordu, Özgür bu odayı sevmediğini yüz kere söylemişken nedeni bu sevinç şimdi?

Özgür için yeni yatak odası takımı alınmıştı. Tabii Nazan ve Deniz için de alınacaktı, her şey sıraylaydı. Boya badanadan sonra yatak kurulumu ve gardırop kurulumunu yaptı baba oğul beraber. Ayten

bir güzel tozunu aldı eşyaların sonra. Özgür'ün de ağzı kulaklarında yeni eşyalarına ve odasına kavuştuğu için.

Nazan ve Deniz'in de odaları ayrılınca çocuklar kadar Ayten ve Akın da rahat etmişti. Tabii yüklü bir borcun altına girmişlerdi yeni eşyalar, boya badana derken ama değmişti onlar için. Akın, "Daha okul için isteklerinizden başka bir şey istemek yok benden!" demişti ellerini teslim olur gibi kaldırarak. Nazan babasının yanaklarından öpmüş, ona sarılmıştı. Deniz ve Özgür de teşekkür etmişti.

Ayten Akın'ın bu sözleri üzerine gülümseyerek izlemişti onları. İster istemez kendi çocukluğunu, babasını, annesini ve kardeşlerini düşünüyor; şu an sahip olduğu aileyle içine doğduğu aile arasındaki dağlar kadar farkı görüp heba olmuş çocukluğuna içerliyordu. Akın mükemmel bir baba olmuştu. Akın mükemmel bir eş, mükemmel bir yoldaş, mükemmel bir destekçi olmuştu.

Akın bir an karısına baktı. Göz bebeklerine yerleşen hüzünlü mutluluğu bir o fark etmişti. Çocukları kollarının arasındayken iki kolunu açtı ona doğru. Ayten kafasını iki yana sallayarak *olmaz* gibisinden bir işaret yaptı. Akın çocuklarla beraber onun üzerine giderek kocaman sardı kollarını ona. *Ayten'in gözlerine hüzünlü gözyaşları yürürse, biz de mutluluk olarak ona yürürüz* diyordu içinden Akın. Bir deniz dalgası gibi dürtüyordu Ayten'in içini sevgisiyle.

Eylülün bir akşamı, okulların açıldığı ilk hafta sonuydu. Özgür akşam yemeğinde babasından Maçka Parkı yakınındaki bir konsere arkadaşlarıyla gitmek için izin istedi. Akın o konserler için yaşının küçük olduğunu söyleyip izin vermeyince Özgür üstelemedi. Nazan yine işkillenmişti Özgür'ün hareketlerinden çünkü tanıdığı Özgür mutlaka ısrar eder, ağlar, sızlanırdı gitmek için. Oysa Özgür gayet rahat, sanki izni almış gibi yemeğini yedi.

Akşam haftaya yetiştirmesi gereken bir ödevi olduğunu söyleyerek odasına kapandığında Nazan gözleriyle takip etmişti onu yukarı çıkarken. İlk haftadan ne ödeviydi ki bu? Mutlaka bir iş vardı. Maaile salonda oturup sohbet ediyorlardı. Bir süre sonra Nazan da kalkıp yukarı çıktı. Kendi odasına girecekken Özgür'ü merak edip kapısına gitti, içeriyi dinledi. Hiçbir ses duyamayınca iyice meraklandı. Usulca kapıya tıklayıp ses bekledi ama cevap gelmedi. Kapıyı araladı,

baktı ki Özgür odada yok! Koşup anne babasına haber verecekti ki odanın balkonunun açık olduğunu görünce içeri girdi. Balkon kapısına yanaştığında Özgür'ün balkonun tırabzanından giriş kapısı üzerindeki tenteye atladığını gördü.

“Özgür!” diye seslendi ona korkuyla. Aşağı düşecek diye ödü kopmuştu. “Ne yapıyorsun sen?”

Özgür yakalanmanın korkusuyla iri yeşil gözlerini iyice açarak Nazan'a baktı. “Sen nereden çıktın ya?” dedi sinirli sinirli.

“Ne yapıyorsun orada?” diye yineledi sorusunu Nazan balkonun ucuna gelerek. Sonra sırtındaki çantasını fark etti Özgür'ün. “Kaçıyorsun!” dedi. “Konsere, değil mi?”

Özgür sinirle yüzünü buruşturdu. “Evet, kaçıyorum, oldu mu? Kapat çeneni, bağırıp durma! Yakalanacağım senin yüzünden.”

“Özgür, annemler duyarsa seni ben bile kurtaramam bak bu sefer!” dedi Nazan endişeyle.

“Ağzını açmazsan duymazlar,” dedi Özgür ve evin dışını saran birkaç iri sarmaşığa uzandı aşağıya inmek için.

“Dur!” dedi aklına gelen fikirle Nazan.

“Ne var? Geç kalıyorum. Çocuklar bekliyor.”

Nazan odaya doğru bakındı. “Ben de geliyorum!” dedi ona.

Özgür geri döndü bu sözler üzerine. “Saçmalama Nazan! Senin ne işin var orada?”

“Ben de geliyorum, bana ne! Sen gidip konserde eğleneceksin ben eşek gibi oturacak mıyım evde? Bekle beni, üzerimi değişip geleceğim.”

“Nazan, hayır gelmiyorsun!” diyerek sertçe reddetti onu Özgür.

“Babamlara evden kaçtığını söylerim gelemesem bak!” diyerek tehdit edercesine parmağını salladı Nazan. Özgür ofladı.

“Allah'ım, ben ne günah işledim de senin gibi bir kardeşim oldu ya?” dedi sıkıntıyla. “Çabuk ol, konsere yetişmemiz lazım! Asude ağaç olmuştur.”

“O da mı geliyor?” Özgür başını salladı. “Pes Özgür! İnsan bana da söyler. Aşk olsun, o Asude'ye de soracağım!” Böyle söylenerek içeri girdi Nazan. Odasında hızlıca giyinerek çıktı. Dikkat çekmemek için hem Özgür'ün hem de kendi yatağının içerisine uyuyormuş süsü

vermek adına yastık koydu. Özgür'ün odasındaki balkon kapısını olabildiği kadar çekti ve balkondan Özgür gibi tenteye atladı. Beraber evin çatısına uzanan sarmaşıklara tutunarak dikkatlice yere indiklerinde Özgür, kardeşinin eline uzandı ve koşarak çıktılar.

Aşağı katta, salondaki koltukta oturup çizgi romanını okuyordu Deniz de. Sıkılıp kafasını kaldırdı ve annesiyle babasına baktı bir an. Annesi eline yine bir kumaş almış, kumaşın yakalarına minik boncuklar işliyordu tek tek. Üst gövdesinin birazını öne eğmiş, kumaşı göz hizasına kaldırmış, ağzını hafif aralamıştı işini yaparken. Biraz uzayan kâkülleri yüzüyle paralel bir şekilde eğildiği kumaşın üzerine doğru dökülüyordu. Deniz annesine bakarken gülümsedi. Ona karşı içinde yumuşacık bir sevgi vardı.

Gözleri babasına döndüğünde babasının kendisine baktığını fark etti. Eh, onun da gözleri mütemadiyen annesinde olunca fark etmişti ona baktığını şüphesiz. *Hayırdır* dercesine göz kırptı oğluna. Deniz'in gülümsemesi derinleşti. "Hiç," dedi Deniz.

Ayten başını kaldırdı onun sesiyle. Oğluna baktı önce, ardından Akın'a. "Ne oluyor?" diye sordu.

Deniz ayağa kalktı bu esnada. "Bir şey yok, ben odama gidip biraz ders çalışayım."

"Nasıl dersler?" diye sordu Akın ona. "Geçen atlasım kayboldu diye ağlıyordun, yenisini alabildin mi bıraktığım parayla oğlum?"

Deniz uysal bir şekilde kafasını salladı. "Buldum atlasımı babacığım," dedi. "Bıraktığın parayla da kitap aldım."

Akın'ın yüzündeki gülümseyiş bu sözlerle daha da büyüdü. "İyi, aferin oğluma," dedi gururla. Akın yemek masasının üzerindeki blok flütü işaret etti sonra. "Ver bakayım şunu," diyerek elini uzattı. Deniz flütü babasına verince Akın biraz çalmaya çalıştı fakat unutmuştu, *Daha Dün Annemizin Kollarında*'yı çalmaktan öteye geçemedi. Ayten onu gülerek izledi bir süre. Akın, "Hey gidi çocukluğum!" diyerek baktı su yeşili renkteki blok flüte. "Sen seviyor musun müzik dersini kerata?" diye sordu sonra Deniz'e.

"Seviyorum babacığım," dedi Deniz. "Ben de çalabiliyorum onu," diyerek flüte uzandı, babasının az önce çaldığı çocuk şarkısını daha ustaca, daha notalara dikkat ederek çaldı.

“Aferin oğluma,” dedi Akın büyük bir beğeniyle yeniden. Bu çocuğun kibarlığı ve zekiliğini seviyordu.

Babasını gururlandıran Deniz, mahcup bir gülümseyişle başını eğdi ve onların yanından ayrılıp yukarı çıktı. Ayten, oğlu yukarı çıkınca Akın’a döndü. “Çok çalışıyor çok,” dedi Deniz için. “Daha yaşı kaç başı kaç, ben onun yaşındayken sokaktan beri gelmezdim. Masadan kalkınca rahatsız oluyor. Dersleri de çok iyi... Akın, bence bizim çocuğumuz kesin tıp okuyacak.”

Akın işi dalgaya vurarak, “Hangi çocuğumuz?” diye sordu.

Ayten güldü. “Hangisi sence? Deniz kadar çalışkan mı diğerleri sanki...”

“Diğerlerini hafife alma,” dedi Akın. “Hepsi zehir gibi. Hele bir de uslandılar gibi son zamanlarda.”

Ayten elindeki işlemeli kumaşı yanma bırakıp önündeki sehpayı doğru eğildi, kulak memesini çekiştirip havaya öpücük atarak vurdu tahta sehpayı. “Allah korusun yavrularımı,” dedi anaç bir tavırla.

Akın çok seviyordu onun birdenbire sanki bir şey olacakmışçasına telaşla batıl inançlara koşuşunu. Yanma kaydı, boynunu uzatıp yanağından öptü karısını. Elleri yüzünü sevdi biraz. “Pişt,” dedi sonra ona alçak bir sesle. “Daha da çoğalmamızı ister misin?”

Ayten’in gözleri iri iri oldu bu sözlerle ve ister istemez salonun kapısına bakınarak çocukların duymuş olabileceğinden korktu. “Şşt!” diye uyardı sonra Akın’ı. “Edepsizleşme! Ne demek çoğalmak? Aa!”

Akın’ın sırtışı büyüdü. “Niye ya?” dedi eğlenircesine. “Yaşımız genç çok şükür! Bak Yusuf’a, o bile şairin yolun yarısında dediği yerden yapıverdi jübilesini!”

Ayten onu hafifçe ittirdi. “Kuduruk musun Akın?” diye sorarken gülüyordu. “Tövbe estağfurullah... Bizim çocuklarımız bize yeter, gayrısı isteyenlerin başına.”

“Ben mi kuduruğum?” diye sordu Akın inanamayarak. Yine alçaldı sesi. “İki gece öncesini çok net hatırlayan bir kuduruğum o zaman...”

Akın’ın sözleriyle yanaklarına bir sıcaklık yürüdü Ayten’in. İki gece önceki sevişmelerini hatırlarken adamın yeşil gözlerinde belirgin yangınları tekrar görür gibi oldu. Sevişirken bir nefes gibi gayet

tabii olan hareketler sonrasında düşündükçe Ayten'i utandırıyor. Bu yüzden kaçıyor gözleri ondan. "Terbiyesiz!" dedi ona. "Hep o gâvur geninden bunlar!"

Akın yüksek sesli bir kahkaha attı onun bu utangaç, kaçınan gözleri üzerine. Yeniden yanağından öptü karısını. Kollarına doğru çekip sıkıca sarıldı.

"Bu gâvurdan üç çocuk yaptın ama?"

"Aldandık! Kandırdın beni... Hain Alacalı..."

"Senin kanasın varmış," dedi Akın. Gülüştüler.

Bir şeyler konuşurlarken Deniz patır patır merdivenlerden inince bir an ona döndüler. "Anne..." dedi nefes nefese Deniz. "Ablamla abim yok!"

Akın hemen doğruldu. Ayten, "Nasıl yok?" diye sordu telaşla.

"Basbayağı, odalarında yoklar!"

Ayten ayağa fırladı. Bir eliyle dizine vurup, "Al sana uslandılar! Görüyor musun, yaşları kaç başları kaç, evden kaçmışlar!" dedi Akın'a. Akın da ayağa kalktı. Öncelikle yukarı çıkıp odalarına baktılar. Özgür'ün odasının balkonundan kaçtığını anladılar balkon kapısını aralık bulunca. "Kesin o Özgür'ün bahsettiği Maçka Parkı yanındaki konsere gittiler!" dedi Ayten. Çok telaşlı, üzgün ve öfkeliydi.

"Ben bulup getiririm onları, sen sakın ol," diyerek yatıştırmaya çalıştı onu Akın.

"Nasıl sakın olayım Akın? Daha çok küçükler! Evden konsere kaçmak ne? Ya başlarına bir şey gelirse? Ya onları bulamazsak? Sabahattan beri bir sıkıntı vardı içimde zaten benim... Ah be çocuklar, ah be çocuklar! Ben sormaz mıyım size!"

Ayten'in sesine düşen korku Akın'ın da korkmasına yetiyordu. Yitirmenin korkusuydu bu. *Bir Devrim'i daha kaldırmazdı yüreği.* "Hayatım," dedi bu yüzden onun omuz başlarını nazikçe okşayarak. "Hiçbir şey olmamıştır onlara. Birlikte gitmişler işte. Sakın ol, ne olur... Bak, ben bulup getireceğim ikisini de, söz." Deniz'e döndü kısa bir an. "Oğlum, annenin yanından ayrılma," dedi ona.

Deniz uysal bir şekilde başını sallarken, "Ben de geleyim!" dedi Ayten. Ağlıyordu artık korkusundan.

“Saçmalama karıcığım,” dedi Akın alt kata inip dış kapıyı açarken. “Deniz ne olacak? Evde yalnız mı kalsın? Ben gider bulur getiririm ikisini de. Hadi görüşürüz.”

Ayten gözünden yanaklarına düşen yaşları silerken adamın arabaya binişini izledi. Yüreğindeki korku bir anda o kadar büyümüşü ki göğsüne taş koymuşlar gibi hissediyordu sanki. Her ne kadar çocuklarına karşı kızgın olsa da iyi olmaları için binlerce kez yalvardı Allah’a eli göğsünde. Onları da kaybedemezdi. Onları kaybederse nasıl yaşardı?

Akın evden çıktıktan sonra ağır ağır ilerledi arabasıyla. Her yanından geçtiği insanın yüzüne bakıyor, kızıyla oğlunu bulmaya çalışıyordu. Maçka Parkı’nın yakınına geldiğinde arabayı yol kenarına park edip hemen indi. Dikkatle bakındı konser alanına doğru. Etraf ana baba günüydü. Panayır kurulmuş, çoluğunu çocuğunu alan gelmişti. Konser alanında daha çok gençler vardı. Akın, Ayten kadar öfkeli değildi çocuklarına. Neticede o da böylesi kaçışlarda bulunmuştu zamanında. Fakat onu merak eden, onun için endişelenen bir ailesi olmadığından pek kaygısı olmamıştı. Baba olduktan sonra çocuklarına karşı hissettiği sorumluluk, üzerine ikinci bir deri gibi dikilmişti sanki. Onlar için endişeleniyordu yalnızca.

Panayır alanında gezindi gözleri. Kendi çocukları nerelerde dolaşırdı? Konser sekizde başlayacaktı. Havada kalan güneşin son ışıklarıyla konser alanına doğru yürüdü, çocukları panayırda göremeyince. Konser alanı girişinde iki görevli durdurdu onu. Konser paralıydı. Etrafına bakındı huysuzca. O an bir duvar fark etti yirmi, yirmi beş metre ötesinde. Çocuklar üzerine oturmuş, önlerinde kola, gazoz, şeker, cips gibi envaiçeşit abur cuburu yiyerek, gülüşerek konuşuyorlardı. Akın görevlilerin yanından uzaklaştı hemen, onlara doğru yürüdü. Bir baktı ki Özgür, Asude, Nazan ve adını bilemediği ikisi erkek, biri kız, çocuklar yan yana yukarıdan görebildikleri kadar izleyeceklerdi konseri.

Duvarın ta dibine kadar gelip durdu ve elleri belinde baktı çocuklara. Akın’ı ilkin tanımadığı o kız çocuğu fark etti ve Asude’yi dürttü. Asude Akın’ı görür görmez, “Akın amca!” diye bağırdı.

“Akın amca ya!” dedi Akın. Özgür ve Nazan da iri iri olmuş gözlerle ona döndüler hemen.

“Baba?” dedi Nazan korkuyla. “Senin burada ne işin var?”

Akın başını yana eğdi. “Konsere geldim hanımefendi,” dedi kinayeye. “Dedim çocuklarım evden kaçıp gidiyor, benim neyim eksik?”

Özgür gazozunu yanına bıraktı. Hemen bir şeyler düşünmesi gerekiyordu. “Baba, kızma,” dedi öncelikle. “Bütün arkadaşlarımız gidiyordu. Ne yapalım, sen izin vermeyince...” Duraksayıp yutkundu. “Hem benim aklıma Nazan girdi! Yalvardı, yakardı ne olur gidelim diye!”

Nazan hışımla ona döndü. “Niye yalan söylüyorsun? Hayır baba! Onu evden kaçarken yakaladım ben asıl!”

“Şşt! Tamam, susun!” diye azarladı onları Akın. Diğer çocuklara döndü. “Sizin ailenizin haberi var mı?” diye sordu çocuklara.

Çocuklar üzgün üzgün birbirlerine bakarak, “Yok,” dediler hep bir ağızdan.

“Sizi almadılar konsere tabii yaşınız küçük diyerek, değil mi? O yüzden baykuş gibi tünediniz buraya...” diye sordu Akın bu defa. Hepsi başını salladı. “Eh be çocuklar, eh be çocuklar! Başınıza bir şey gelse kim verecek hesabını? İnin bakalım aşağıya.” Çocuklar kucaklarında abur cuburlarıyla üzgün bir şekilde duvardan yere indiler. Başları öne eğilmiş, suçunu bilen bir mahcuplukla yürüyorlardı şimdi Akın’ın iki yanında. Akın nutuk çekiyordu hepsine bir bir. “Biz de biliyoruz sizi konsere, eğlenceye yollamayı ama yaşınız daha yeni on bir olmuşken nasıl oraya buraya yollayalım? Daha küçüksünüz, biz size güvensek çevreye güvenemeyiz çocuklar.” Sonra Asude’ye döndü. “Babanın haberi yok değil mi kız?” diye sordu ona da.

“Yok Akın amca,” dedi Asude de utanarak.

Özgür başını kaldırmıştı babasına, o konuşunca. “Baba, Yusuf amcayla konuşsan, Asude’ye çok kızmasa...” dedi.

“Herkes kendi babasının öfkesini düşünse keşke biraz!” dedi Akın katı bir şekilde, gözlerinden ateşler saçıp oğluna bakarken. Özgür başını yeniden eğdi. Akın’ın beyaz Renault’una sıkış tepiş bindiler. Akın çocuklara tek tek evlerini sordu. Her birini evine bıraktı. En sona Asude ve çocukları kalmıştı. Kılıçoğluların evine vardığında

zili çaldı. Baktı Asude çok korkuyor, içi acıdı. Kapıyı açan Yusuf'a, "Kızını bahçede gördüm, birkaç abur cubur alıp bizim çocuklarla gezdirdim," dedi.

"Aa, nasıl?" diye şaşkınca sordu Yusuf. "Asude evdeydi ama..."

Akın omuz silkti. "Öyle işte. Haber edemedik, kusura bakma."

Yusuf anlam veremedi bu olanlara. "Allah Allah, Allah Aliah!" diye söylendi kendi kendine. Neşe geldi kapıya sonra.

"Aa, Akın!" dedi gülerek. "Hoş geldiniz, geçsenize?" Sonra kapıya bakındı. Ayten'i göremeyince merakla kalktı ince kaşları. "Ayten yok mu?"

"Yok Neşe, biz kızınızı kaçırdık, gezdik biraz," dedi Akın samimi olmaya çalışarak. Neşe şaşkınca Asude'ye ve ikizlere bakındı.

"Nasıl ayol? Hangi ara?" diye sorguladı doğal olarak.

"Öyle işte," diyerek geçiştirdi Akın. Bu esnada paytak paytak yürüyerek İpek geldi içeriden, babasının bacağına sarıldı ağlamaklı. Uykudan yeni uyanmış bir hâli vardı, mavi gözlerinin beyazı kızarıktı. Akın diz kırıp çöktü onu görünce. "İpek! Kız senin o saçların ne öyle? Fırtınadan mı çıktın amcacığım sen?" diyerek ona kollarını açtı.

Nazlı nazlı güldü İpek ve ona doğru yürüdü. Akın onun yanaklarından öptü, kıvırcık ve kabarık sarı saçlarını sevdi. Bu ailenin kızlarıyla arasında güzel bir sevgi bağı vardı, onları kendi çocuklarından asla ayıramıyordu. Asude'yi de şikâyet etmeye içi el vermemişti zaten. Neşe ve Yusuf'un kal ısrarlarını, *başka zamana* diyerek geçiştirerek çıktılar oradan.

Yolda Özgür rahatlamıştı biraz. Hatta öyle ki Akın dikiz aynasından onun gazozunu ve abur cuburlarını iştahla yediğini gördü. "O gazozu ve abur cuburları sakın eve götürüyüm deme Özgür! Annen sinirden küplere bindi, bir de pişkin pişkin o sağlıksız şeyleri yediğini görürse iyice kızar," dedi ona sertçe. "İnanamıyorum ya size!" dedi sonra Nazan'a da bakarak hayal kırıklığıyla. "Ben bir şeye izin vermiyorsam o sizin iyiliğiniz içindir! Ne zamandır benim sözüm dinlenmiyor? Kaç kere istediğiniz yere götürmedim sizi ben? Kaç kere dediğinizi yapmadım? Her şeyin bir zamanı, yeri var! Böyle kafanıza göre evden kaçmak ne demek?"

Nazan suçlu suçlu başını öne eğerken Özgür, dudaklarını yalayıp abur cuburlarını yemeyi bıraktı. Eve varana kadar Akın onları böyle sözlerle azarladı. Arabadan indiklerinde Özgür abur cuburları çöpe atıp döndü. İkisi de babasının önüne geçip evin kapısına gelirlerken bir anda açıldı kapı. Ayten, öfkeden kabarmış saçları ve kızarmış gözleriyle onlara bakıyordu. “Neredesiniz siz? Evden kaçmak ne demek? Bu yaşta!” dedi sinirle onlara. Lakin sinirine rağmen sıkı sıkı sarıldı önce, öptü kokladı çocuklarını. Ardından hafifçe ittirdi onları ağlayarak. Çocuklar çekinerek babalarına yaslandılar.

“Zümrüt, tamam. Sakin ol, iyiler işte,” diyerek çocukları içeri soktu Akın.

“Ne demek iyiler işte ya? Öldüm öldüm dirildim onları merak etmekten evde ben!” dedi Ayten. Gözlerinden ateşler çıkıyordu sanki. “Nereye gitmişler, konsere mi?”

Akın başını salladı, salona geçtiler. Nazan ve Özgür’ün başı öndeydi, hiç tepki vermeden öylece yan yana oturdular. Ayten ayakta telaşla volta atıyor, Akın da çocukların karşısındaki koltukta oturuyor, Deniz salon kapısının kenarında duruyordu şimdi.

“Konsere gitmişler,” dedi Akın şakaklarını sinirle ovalayarak.

“Biz izin verdik mi size? Nasıl böyle habersiz kaçıp gidersiniz? Ya başınıza bir şey gelseydi? Ya biri bir şey yapsaydı size? Siz hiç mi düşünmüyorsunuz ananızı babanızı? Öleyim mi istiyorsunuz korkudan? Hı?” Ayten’in ardı arkası kesilmeyen sitemli soruları taş gibi göğsüne oturuyordu Akın’ın. Genç kadın, hem çocuklarına sitemle sorularını soruyor hem de ağlıyordu. “Öldüm öldüm dirildim ya!”

Akın en sonunda dayanamadı. Ayağa kalkıp ona sarıldı. “Hayatım, tamam. Yapmışlar bir hata, geri getirdim işte. Sakin ol lütfen, ben konuştum ikisiyle de.”

“Ne sakın olu Akın? Hırlısı var, hırsızı var! Allah korusun, organ mafyası var! Akşam çökmüş, o saatte bu yaştaki çocukların dışarıda işi ne?” Çocuklarına döndü yeniden. “Yok bir yere çıkmak size bir daha! Çok alttan aldık, tepemize çıktınız iyice siz!”

“Ama anne...” diyecek oldu Nazan, Ayten hemen susturdu onu. “Sus! Ben çocuklarımdan canını sokakta bulmadım, tamam mı? Birinizi daha kaybedemem, birinizi daha!”

Akın onu yanaklarından tuttu, yüzüne çevirdi yüzünü. Nefes nefese, ağlıyordu karısı sinirden. “Sakin ol!” diye uyardı onu. Ödü kopuyordu ona bakarken. Çocuklara döndü. “Hadi, siz yukarı,” dedi onlara. Çocukların kıpırdamadan korkulu gözlerle annelerine baktığını görünce, “Hadi dedim!” diye bağırdı sertçe. Nazan, Özgür ve Deniz bu uyarıyla hemen salondan çıktılar. Akın yeniden Ayten’e döndü. “Sakinleş...” diyerek yanaklarını okşadı karısının.

Ayten buz gibi çözüldü o an ona, daha da ağlamaya başladı. “Çok korktum!” dedi ağlarken. “Başlarına bir şey gelecek diye ödüm koptu!”

“Gelmedi ama... Aldım onları,” diyerek sardı kollarını Akın ona. Ayten ağlamaya devam etti bir süre, Akın onu çekip koltuğa oturttu. Başını göğsüne yaslayarak saçlarını okşadı. “Şş... Tamam, sakinleş. Çocuklarımız büyüyor sadece. Kabullenmesi zor olsa da...”

Ayten başını yasladığı göğüsten kaldırdı. “Bu nasıl büyümek? Evden kaçmak mı büyümek? Ya hiç mi seni beni düşünmüyorlar?”

Akın başını yana eğdi. “Sevgilim,” diyerek ellerini tuttu onun. “İkimiz de zamanında böyle şeyler yaptık, buna eminim. Yalnızca bizim yaşantımızda istemediğimiz şeyler vardı. Sen bu sebeple bu denli sinirlendin.”

“Hiç de bile!” dedi Ayten garip bir katılıkla. “Ben öyle şeyler yapmadım.”

Akın gözlerini kıstı. “Ayten sen benden bile daha kötü bir şey yaparak darbenin olduğu o günlerde gece sokağa çıktın,” dedi karısına. “Üstelik elinde aşure kâsesiyle!”

Ayten afalladı. “Ne alaka? Bununla o aynı şey mi?” dedi kendini savunmak adına.

“Doğru, seninki daha kötüsü. Yakalansaydık ikimizi de tıkarlardı içeri. Aşureyle mi haberleşiyordunuz örgütle derler, bırakmazlardı.”

Ayten onun alenen dalga geçtiğini anlayınca omzuna hafifçe vurdu. “Dalga geçme!” dedi boğuk bir sesle. Burnunu çekti çocuk gibi. Akın onun bu hâline gülmeden edemedi. Yeniden kolları arasına alarak onu sevdi.

“Seni anlıyorum...” dedi bir süre sonra. “Seni en iyi ben anlıyorum. Ama yapma böyle. Çocuklar çok korktular seni öyle görünce ve eminim ki çok pişman olmuşlardır.”

Ayten iç çekti. “Özür dilerim,” dedi. “Elimde değil. Akın... Ben onları da Leyla gibi...”

“Şş...” diyerek gözlerini yumdu Akın. Dudaklarını onun şakağına bastırdı, uzun bir öpücük bıraktı. “Çocuklarımız yanımızda ve iyiler. Bunu düşün yalnızca, olur mu?”

Ayten usulca kafasını salladı. İkiisi birbirine sarılıp birbirlerine teselli olurken çocuklar evin merdivenlerinde sessizce oturmuş, pişman ve korkulu bir vaziyette onları izliyordu.

Haziran, 1992

İşten döndüğünde kızını sevip oynadı bir süre. Ne çabuk büyüyordu, bir yaşına iki ay kalmıştı işte bugün. Çok güzeldi kızı Zeynep. Kendisi gibi koyu kahve, iri gözleri ve dalgalı saçları vardı. Duğının sol kenarında da bir gamzesi gülümsediği zaman çıkıyordu ortaya. Öpüp koklamıştı onu güzelce, ardından üzerini değiştirmek adına odasına çıkmıştı. Üzerini değiştirdikten sonra aşağıya inecekken çalışma odasındaki telefon çalınca adımları o yöne döndü.

“Alo?” diyerek açtı telefonu. Yorgundu sesi. Yeni bir ihaleden çıkmıştı bugün.

“Dediğinizi yaptık efendim,” dedi hattın diğer ucunda bir erkek sesi.

Telefon kulağında, usulca koltuğuna oturdu. “Bizzat Nejat’a mı gittiniz?”

“Evet, söylediğiniz gibi bastık mekânını. Cam çerçeve indirdik. Tamtürk ailesinden uzak durmasını söyledik ona.”

“Ne dedi?”

Derin bir nefes aldı hattın ucundaki adam. “Bizim kim olduğumuzu sordu.”

Arkasına yaslandı. “Ee?” diye sorarken çekmecesinden sigara tablasını ve çakmağını çıkardı.

“Ee’si, anlattığınız gibi efendim. Bize tembihlediğiniz gibi ona mektubunuzu bıraktık.”

Sigarasını tutuşturdu ve bir nefes çekti içine. Arkasına yaslanırken, “Kızdı mı?” diye sordu.

“Çok,” dedi karşıdaki adam. “Öfkeden kıpkırmızıydı. Biz çıkarırken bıraktığımız mektubu açıyordu.”

Göğsüne çektiği dumanı üfledi. “Bir bok yapamayacak,” dedi gayet kendinden emin. “Eğer yaparsa, Tamtürklerin kılına dahi zarar verirse dağıtırım onun beynini.”

Hattın diğer ucundaki adam onun bu sert sesiyle başını dikleştirdi ister istemez. “Başka ne yapalım?” diye sordu.

“Takip etmeye devam edin,” dedi sigarasının külünü kristal küllüğüne silkelerken. “Tamtürkleri de takip edin. Başlarına bir şey gelmesin. Ha, bir de Nejat Günebakan’ın şu fuhuş mevzusunu da araştırın. Kimlerle nasıl irtibatta, öğrenin. Elimde kanıtlar olsun istiyorum, somut bir şeyler bulun. Batıracağız onu.”

“Tamam efendim.”

Telefon kapandığında şakaklarını ovalayarak düşüncelere daldı. Çoğu kez kendini vazgeçirmeye, uğraşmamaya ve hayatına bakmaya çabalasa da Nejat Günebakan’ın olaylarını duyduğundan beri bu olayın içerisinde yer edinmişti ister istemez. Çünkü onun Akın ve Ayten’e bulaşmasını istemiyordu. Vicdan rahatlatması veya başka bir şey değildi bu, sadece artık onların böyle şeylerle uğraşamayacak kadar yorgun olduğunun bilincindeydi. En çok da Ayten’in üzülmelerini istemiyordu. Sigarasını içerken yaptığı şeyden özellikle onların haberinin olmaması için dua ediyordu. Seneler olmuştu ikisini de görmeyeli. Eğer adı geçer, bu işte onun parmağı olduğunu duyarlarsa kendini asla savunamaz, kötü hissederdi. Hiç bilmemeliydi bunu onlar. Hiç haberleri olmamalıydı.

Çalışma odasının kapısı hafifçe tıklandığında, “Gel,” dedi dalgın dalgın.

Kapı açıldı, karısı güler yüzle başını uzattı. “Yemek hazır,” dedi. Sigarasını söndürdü kristal küllüğünde. Karısı da bu esnada pencereyi açmıştı sigara dumanı çıksın diye. “Sarma sardım senin için.”

Uzak bir hatırayı, Aşıyan’daki o yalıda sarma tenceresinden sarmaları aşırırken Ayten’e yakalandığı o günü anımsadı ansızın. Buruk bir tebessüm yerleşti dudağına, ayağa kalktı. “Eline sağlık,” dedi.

Karısı onun bu sözüyle mutlu oldu. “Hadi, seni bekliyoruz,” diyerek çıktı odadan.

Pencereye doğru yürüdü. Denizden esen İzmir meltemi perdeleri oynatıyordu şimdi hafif hafif. Bahçeye kurulmuştu masa. Babaannesinin kucağında duran kız kardeşini seviyordu Mete. Ansızın oğlu çok büyük göründü gözüne. On iki yaşına basacaktı bu sene. Koskoca on iki sene... Birkaç kez kendisine, *o abla* diyerek Ayten’i sormuştu. Her defasında babaannesini tarafından uyarılınca susmuş, bir daha hiç sormamıştı. Acaba hâlâ hatırlar mıydı aklı o kadını? Çok küçüktü Ayten gittiğinde, kendilerini terk ettiğinde...

Hatırlamak ağır bir yükü. Kendisi unutmak için her şeyini verebilirdi. Gelecekte umutsuzdu. Geleceğin kendisine ne getireceğinin az çok bilincindeydi. Yalnızca içinde belirsiz bir korku ve acıma vardı. Kızı... Kızının büyümesine şahit olmak istiyordu ister istemez. Onu bırakıp gitmek çok zor geliyordu. Dünyadan elini ayağını çekmesi en çok gereken kişiye bir anda hayatına giren o minik kız çocuğu onu hayata prangalıyordu işte.

Göğsündeki tüm nefesi üfledi. Her şey kesinlikle bir süre sonra bitecekti. Emindi Yavuz...

Dedem Vahit Tamtürk, 2000 yılının yazında vefat etti. Onun ani ölümünü babam ölmüş gibi büyük bir üzüntüyle kabul etmek zorunda kaldım. Benim için bir babaydı çünkü o. Hayatta olan babamdan daha çok babamdı...

Ayten ve çocuklarla büyük keyif ve neşeye gittiğimiz o dede evine bu kez ağlayarak, büyük bir üzüntüyle gitmek bize yük oldu. Evin babası olarak dik durmaya zorluyordum kendimi. Yıkılmamaya, üzülsem de göstermemeye... Fakat olmuyordu. Bir kaldırım kenarına çöküp çocuk gibi hıçkırarak hıçkırarak ağlamak istiyordum dedemin ölümünü düşündükçe. Ölüm gerçeğini sevdiklerimde kabullenmek istemiyordum bir türlü. Ani ölümler üzücüydü. Sevdiklerimin ani ölümü ise bir uzvumun birdenbire kopuşu gibi acı vericiydi işte.

Dedemin cenazesinden üç gün sonra İstanbul’a dönmüştük. O akşam babam geldi bize. Çocuklar nasıl seviyor dedelerini... Babam da onların gönlünü hoş tutuyor, hediyeler alıp para veriyor onlara.

Eli bol, gönlü bol torunlarına karşı. Olsun varsın. Sevsin çocuklarını, çocuklarım da onu sevsin. Sevgiden kimseye zarar gelmez.

Ama merak ediyorum. Çok düşünüp sorguluyorum kafamda. Babamın kalbi bir kendi çocuklarına mı taştandı? En çok bana... Asiydim, hırçın ve dikbaşlıydım, kabul ediyorum. Yine de neden sevilmedim? Neden annemin ölümünden sorumlu tutulmuş bir suçlu gibi bakmıştı yüzüme hep?

İçimde babam tarafından başı hiç okşanmamış, ağlayıp sızlanan bir oğlan çocuğu var sanki.

Babam çok oturmadı. Akşam yemeğinden sonra karıma teşekkür ederek kalktı. Kapı önünde onu uğurlarken duraksayıp bana baktı. Ayten, güzel karım, ömrümün baharı, özel bir an yaşayacağımızı düşünerek hemen çocukları içeri alıp kapattı kapıyı. Oysa onun kâğıt üzerinde babam olmasından başka ne özelimiz vardı ki babamla?

“Oğlum,” dedi babam, bir elini omzuma koyarak. “Başın sağ olsun.”

Babam, babasının ölümünden sonra bana baş sağlığı diliyordu. Mezarlıkta hiç ağlamamıştı. Sessizce bir kenarda durup dua etmişti yalnızca onun için. Ben çok ağlamış, dedemin mezarına toprak atarken hıçkırıklara boğulmuştum. Babamla hiç konuşamamıştık dedemin ölümünü. Dedemin ölmesi onda nasıl bir etki bıraktı, bilemem. Benim için yıkıcıydı. Babam da bunun bilincinde olmalıydı ki bana baş sağlığı diliyordu işte.

“Başımız sağ olsun,” dedim ona yüzümü yere eğerek.

Babam bana yaklaştı, iki eli önce omuzlarımı sıktı, ardından beni kendisine çekti ve bana sarıldı. Başımı omzundan kaldırdım, ona sarılamadım. O ise sıkı sıkı sarıldı bana, ağlamaya başladı. Çocuk gibi, hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı hem de. Hiçbir şey beni yıkmaz sanıyordum artık. Ölüm, kalımlar, savaşlar, barışlar, hapisler, özgürlükler... Bir dağ gibi birikti her şey içimde, kaskatı kaldı kaya gibi sanıyordum. Fakat babam bana sarılıp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlayınca çatladı içimdeki o kayalık. Ona sarıldım.

Babamla, annemin kendini öldürdüğü o bahçede sıkı sıkı sarılıp ağladım.

O, babasını kaybettiğine ağladı, bense öksüz ve yetim geçen çocukluğumla el ele duran gençliğime...

Yaşamda durup soluklanmam gereken tek yer karımın göğsünün üzeri oluyor her zaman. Babamla sarılışımda bile bir katılık mevcut. Zümrüt'ün göğsü bir durgun su. Bırakıveriyorum kendimi, kaçırıyorum, onun serinliğinde batmadan nefes alıyorum sanki. O gece de küçük bir çocuk gibi sokulup anlatıyorum ona babamla sarılıp ağlaşmamızı. Bin eli olsa, biniyle de sarmalayacak sanki beni o an, sarılmasından belli. Hüznü paylaşmanın bir yolu olsa çekip alır içimden elleri, öylesine istekli.

Dilimden türküler, şiirler ve dahi aşk romanları dökülse hepsinin ona ithaf edilmiş olmasını isterim. Dünya üzerinde yoktur bunu başka hak eden. Gözlerimi yumup iyice göğsüne kaçtığımda aklımda söylüyorum bir şarkının usul usul sözlerini: *"Fikrimin ince gülü. Kalbimin şen bülbülü. O gün ki gördüm seni. Yaktın, ah yaktın beni..."*

Ansızın açtım gözlerimi. Başımı çevirdim, karanlıkta gözlerini aradım. "Zümrüt..." diye mırıldandım boğuk bir sesle. "Sana nasıl Vahit olduğumu hiç anlattım mı?"

28 Ağustos 2006

17 Ağustos 1999 depremini en az hasarla atlatan ailelerden biri olduk. Bunun sebebi o tarihte bizim İtalya'da oluşumuzdu. Bir mütace olarak gördüğümüz bu tesadüf yerini endişeye çok kısa sürede bıraktı. Ya İstanbul'dakiler? Arkadaşlarım, tanıdıklarımız? Onlar nasıl? Hayattalar mı?

Korkunç bir doğa olayının trajik sonuçları yaşandı o tarihlerde. Neredeyse üç hafta uğraştı babam ülkeye geri dönmek için. Ne hava yolu şirketleri açıktı ne de kara yoluyla ülkeye giriş. En acısı da hatlar bir türlü düşmüyor, sevdiklerimize, tanıdıklarımıza ulaşamıyorduk. Annemin ve babamın asıl derdi kardeşleriydi. Sonra Neşe teyzem ve Yusuf amcamların sağlığıydı. Annem deprem haberini aldığı sabah oturup hıçkırığa hıçkırığa ağlamıştı, hiç unutmuyorum. Nihayet teyzem Zehra'ya, amcam Samet'e, halam Ajda'ya ve Neşe teyzelere ulaşmayı başardığımızda; onların hayatta ve iyi olduğu haberini aldığımızda rahatlayabilmiştik.

Ülkeye geri döndüğümüzde depremin beraberinde getirdiği yıkım her birimizi dehşete düşürmüştü. Güç bela evimize gittiğimizde ilkin babam dışarıdan yalıyı incelemiş, bize eve girmememizi tembihlemişti. Bahçede bavullarımızın üzerinde oturup beklemiştik. Babam dış tetkiklerle yalının herhangi bir yerinde hasar görmeyince kapıyı açmış fakat bize yine girmeyin demişti. Babamın bu cengâverliğine hayrandım doğrusu.

Evimizde hiçbir hasar yoktu çok şükür ki. Eve girdiğimiz ilk gece huzursuz uyuduk hepimiz. Ertesi gün de Neşe teyzelere gittik olanı biteni öğrenmek adına. Çok üzücü, çok sarsıcı ve korkunç günlerdi. Allah bin beterinden korusun diyerek sarıldık sevdiklerimize.

Bu haberleşme mevzusu o sıralarda çok gündeme gelince Özgür babamı darlamaya başladı sık sık. “Cep telefonu alalım baba, hepimizde olsun. Allah korusun bak, insanın başına neler geliyor. Haberleşiriz,” gibi envaiçeşit şeyle aklını çelmeye çalıştı onun fakat babam Nuh diyor peygamber demiyordu. Aynı şeyi eve bilgisayar almamız için de yaptı tabii. Babam kesinlikle karşı çıktı.

Aslında bu telefon meselesinde bile babamla annemin arasındaki o sevginin çok başka olduğunu anlamalıyım. Fakat işte, insan karşısına başka şeyler çıkmayınca her aşkı sıradan sanıyor. Oysa babam ve annemin birbirine duyduğu şey çok başka. Yalın bir aşktan ziyade gerçek bir sevgi. Babamın anneme bakışında bile fark edilebilecek bir sevgi. Fotoğraflardan, videolardan bile taşan bir sevgi.

Babam ilkin anneme cep telefonu aldı. Sene 2001’di. Özgür’ün ve benim kıskanç bakışlarımız eşliğinde anneme hediye etti Telsim hatlı, gri, kapaklı bir Samsung A100’ü doğum gününde. Fakat unuttuğu bir şey vardı, kendisine almamıştı. Annem yalnızca onun iş yerini çaldırıp kapatıyor, o da annemin aradığını düşünüp onun numarasına geri dönüş yapıyordu. Kontör pahalıydı. Birkaç ay sonra aynı telefondan kendisine de aldı babam. İşte o zaman on yedilik gençler gibi telefon konuşmaları başladı. Annem telefonu çaldığında kapağı titizlikle kaldırır, arama yanıtlama tuşuna işaret parmağıyla tıklar, sonrasında omzuyla başı arasına sıkıştırdığı telefonuyla babamla konuşurken akşamları yemek hazırlar ve konuşmaları genellikle, “Bu akşam sana ne hazırlayayım, akşam gelirken üç ekmek

al sevgilim, tatlıcıya mı gitsek yemekten sonra, yeni bir film gelmiş cami yanındaki sinemaya...” gibi şeyler olurdu.

Özgür ve ben çok kurulmuştuk bu telefonsuzluk meselesine. Hele Özgür, Asude’ye telefon alındığını duyunca babamın başının etini iyice yemeye başlamıştı o yaz. Babam da hep karnesinde getirdiği zayıflara kızar, yaşının küçük olduğunu söyleyerek geçiştirirdi onu. Özgür, 2002 senesine girdiğimizde o kadar hırs yapmıştı ki karnesinde tek bir zayıf bile getirmeden bitirmişti ilk dönemi. Babamın karşısına dikilip gururla göstermişti karnesini. Eh, huy edinmiştik biz karne hediyesi alınmasını kendimize. Benim karnemdeki tek zayıf matematikti. Ne yapayım, kafam basmıyordu bir türlü kör olası matematiğe! Ama Özgür onu bile pekiyiyle geçmişti. Doğal olarak telefon isteği yerine getirildi. Lacivert bir Nokia 8210 onun oldu. Benim payıma da yeni model bir Sony Walkman düşmüştü.

İkinci dönem bu defa ben hırs yaptım. Özgür’ün akşamlardan gece yarılara kadar telefon konuşmaları, mesaj tıkırtılarından bıkmıştım. Alenen kıskanıyordum onu, hem de çevremde telefonu olmayan kalmamıştı. İkinci dönem karnemdeki tüm derslerim pekiyi oldu benim de. Fakat aynı performans Özgür için geçerli değildi, karnesinde üç tane zayıfla eve dönmeyi yediremedi, sokaklarda it gibi top oynayıp akşam eve gelip gerçekle yüzleşti. Ben hemen telefon istedim babamdan. Babamın gülüşünü hiç unutamıyorum. Çoktan almış, hazırlayıp bir kutuya koymuş zaten hediyesi. O kadar eminmiş ki benim çalışıp matematiğimi düzelteceğimden, almış, güzelce kutulamış ve vereceği günü beklemiş canımın içi babam.

Yıllar geçse de üzerinden, babamın aldığı o ilk cep telefonumu hâlâ saklarım. Zil sesi aklımın köşesinde durur hep. Yanağından öptüğüm ilk sevgilimin sesi saklıdır o telefonda. Geceler boyu parmak uçlarımı uyuşturduğum içli mesajlar saklıdır. Babam ve annemin okul çıkışları geç kalınca beni merakla arayışları, keyifle oynadığım yılan oyunu, Özgür’ün saçma sapan insanı gıcık eden mesajları, arkadaşlarımdan doğum günlerini işaretlediğim takvim saklıdır. Anıları saklıdır o küçücük kutuda. Ben bu aileye bütün yüreğimle minnet borçluyum bana güzel anılar verebildikleri için. Ama en çok... En

çok beni böylesine, kemiklerimi ısıtacak kadar çok sevdikleri içindir yüreğimdeki minnetim.

Sevgili annem, sevgili babam... Sizin kızınız olmak benim hayatımın en yüksek mertebesidir.

Geçen sene televizyonumuz değişti. Daha büyük, uzaktan kumandası daha iyi ve artık annemin üzerine dantellerinden sermediği, plastik çiçeklerinden yerleştirmedeği bir televizyon. Tabii kumandası tozlanmasın diye kumandayı naylona sarıyor ve sürekli tozunu alıyor ama olsun, en azından dantel faslını geçtik.

Fotoğraflar yalan söylemiyor. Annem gerçekten de babamın günlüklerinde yazdığı kadar güzelmiş. Hâlâ güzel, hatta babamın ona bakışı, kendimi bildim bileli hiç değişmedi. Ona dünya üzerindeki en güzel kadınmış gibi bakıyor. Ne ben kırabildim babamın bu bakışını ne de kardeşlerim. Bazen babamın ona bakışını yakalıyorum, ansızın oluyor genelde, annem önünde işleme yapıyor veya film, dizi izliyor mesela fakat o an sanki onun kendisine baktığını fark eder gibi başını çevirip göz göze geliyor babamla. Babam ve annemin gözleri, yalnızca birbirine çekilen mıknatıslar olabilir mi? Dünyada hiçbir kuvvet bu çekimi engelleyemez bana kalırsa. Şiir okur gibi, saçlarını okşar gibi, öpüp koklar gibi babamın anneme her bakışı. Üstelik misliyle de alıyor karşılığını... Annem babamın cüzdanında taşıdığı fotoğraflar kadar güzel kalıyor babamın hafızasında, yıllar geçse de değişmeyecek bir güzellikte hem de, anlıyorum.

Küçüklüğümde kıskanırdım, bazen kızardım anneme babamı benden alıyor bakışlarıyla diye. Çalmıyor. Çünkü zaten size ait olanı bir başkasından çalamazsınız. Kıskançlığım yavaş yavaş soğuyup yumuşadı zamanla içimde. Babamın günlüklerini okuya okuya sanırım. Vahit dedenin bahçesinden sırf annem seviyor diye kiraz ağacı fidesi aşırıp yalının bahçesine dikmesini, aşılایp özenle o fideyi bir ağaca dönüştürmesini ara ara hâlâ kıskanırdım ama, yalan söyleyemem. Sırf annem seviyor diye kollarını sıvayıp gazetecilikten botanikçiliğe soyunmak da biraz şov bence. Eh, bunda da başarılı oldu ya, artık o kiraz ağacının altında serinlemek de bize düştü. Annem memnun, babam mecnun, biz keyifli... Daha ne olsun? Annemi

sevmemek mümkün değil onun ağzından okudukça. İlk yazdığı defter nasıldı? Ondan ilk bahsedışı? Hani şu bakkal anısı olan...

Eskidi artık defterleri, okuya, açıla çok eskidi. Ama bakın işte, hatırası nasıl taze hafızamda hâlâ.

25 Haziran 1980

Bir kız evime doğru bakıyor ama bilinçsiz bir bakış bu. İlk defa böyle bir bakış görüyorum, evimin penceresinde benden başka ne görüyor? Bilmiyorum. Bakışları iki kör kuyu gibi, nasıl bu kadar çekiliyorum? Kardeşini dövüyor şimdi. Çok sinirli. Anında dağıtıyor toz toprak içerisinde oynayan çocuk kalabalığını. Neyin siniri bu? Bir ateş parçası gibi tutuşturuyor her şeyi küçürek öfkesiyle.

24 Temmuz, 1980

Onu ilkin mahalle bakkalında yakından görmüştüm sanıyorum ki. Emek Bakkaliyesi... Yanında küçük, yaramaz kız kardeşi vardı ve meraklı gözlerle çikolatalara, gofretlere, kavanoz içerisindeki renkli şekerlere bakardı. Yarım kilo pirinç istemişti bakkaldan. "Taşsız olsun, annem çok kızıyor," demişti. Utanmıştı biraz bunu söylerken, bakışlarını önüne eğdiğini görmüştüm.

"Yarım kilo çok az değil mi kızım? Neyinize yetecek bu kadar? Bir yapayım mı?" diye sormuştu ona bakkal.

"O kadar paramız yok," demişti. Paramız deyişi tuhaf bir şekilde bana hoş gelmişti. Sahiplenici, sıcacık ve ne dolu bir kelimeydi bu bana kalırsa. Sonra benim girdiğimi fark etmişti içeri. Gofretlerin, kremalı bisküvilerin, çekirdek çuvallarının, envaiçeşit toz deterjanın ve kuru bakliyatın önüne çekilmişti yol verir gibi. İlkin o an gözlerime bakmıştı, ateşe değmiş gibi kaçmıştı sonra benden o gözler.

"Buyur evladım," demişti bana bakkal.

"Hanımefendinin işini görün, öyle alırım ben," demiştim ona bakarak.

Utanmıştı. Bakkalın naylon poşete sarıp uzattığı yarım kilocuk pirinci hemen almıştı elinden. "Veresiye yaz Veysel amca. Babam ödeyecek," demişti kıpkırmızı yanaklarla, ardından hayran hayran şekerlere bakınan kız kardeşinin elini çekiştirerek kaçarcasına çıkmıştı bakkaldan.

“Veresiye yazsın Veysel amcanız da bu borç ödenmedikçe daha çok defter dolar be kızım!” diye söylenmişti bakkal da. Bense biraz ardından bakmıştım, o, yeri döver gibi başı önde evine giderken.

“Kim o kız?” diye soruvermiştim bakkala. Oysa hiç âdetim değildir öyle uluorta birini sormak, hele genç bir kızı... Bana ne? İşim olur mu hiç? Allah’tan bakkal yanlış anlamamıştı sorumu. Zaten herkes tuhaf tuhaf bakıyordu bana bu mahallede, bir de adımlı namussuz diye çıkar-sınlar istemezdim.

“Şu çaprazdaki apartmanın giriş katında oturan ailenin ikinci kızı,” demişti bıkkın bir şekilde önündeki veresiye defterini kapatırken bakkal. “Ayten adı. Babaları hayırsızın tekidir, bu garibanlara acırım ben de.” Derin bir iç çekmişti. “Sen ne istemiştin evladım?”

Yeniden boş boş onun gittiği yola bakmıştım. İçimdeki o garip his o an baş göstermişti. “Ekmek, bir tane,” demiştim.

5 Ekim, 1980

Nezaretten çıktıktan sonra evime uğrayıp annemin mezarına gitmekti amacım. Çok yağmur yağıyordu, söve saya yürümüştüm onca yolu fakat koymuştum kafaya, annemin mezarında ağlayacaktım çünkü ağlayacak daha iyi başka bir yer bilmiyordum. Kimse mezarlıkta ağlarken gelip sormazdı size neden ağlıyorsun diye. Gören beni bir mezar başında anneme ağlarım sanırdı. Yok oysaki. Anneme ağlama eşiğini çoktan geçtim ben. Yitirdiğim dostlarıma ağlıyorum. Beraber zamk sürdüğümüz, duvarlara afişler yapıştırdığımız, zift boyalarla duvarları yazılara boğduğumuz arkadaşlarımdan çoğu öldü. Öldürdüler. Nasıl üzülmem, ağlamam ki? Bir araba dayak yiyip, içeride tutulup salıverilmişim ben de işte. Babası taşaklı diyorlardı arkamdan salarken. Milletvekili oğlu Akın Tamtürk, tuzu kuru anarşist pezevenk... Ölmeyi ne çok istediğimi kimse bilmedi. Ölen arkadaşlarım yerine bin kere ölmeyi tercih edeceğimi kimse bilmedi. Her defasında beni karşısına alıp nutuk çeken babam bile bilmedi. Baş belası bir hergeleymişim, adam olmazmışım, okulumu okuyup, iş bulup, yuva kuracakken devletin sırtına kene gibi yapışan adamlarla takılarak hayatımı mahvediyormuşum.

“Senin gibi cuntacılara çanak mı tutayım?” dedim diye beni bir dövdü, sanki hiç içeride dayak yememişim gibi, en çok bu ağırıma gitti. Ben kene değildim, hiçbirimiz devletin sırtına kene gibi yapışmıyorduk.

Aksine biz o kenelerden kurtulmaya çalışıyorduk. Bir başka devletin boyunduruğundan kurtarmaya çalışıyorduk bu memleketi. Kime ne anlatıyorum ki? Şu deftere bin kere yazsam benden başka kim anlar derdimin binini de?

Annemin mezarına koyacağım bir kırmızı gülü, yolumun üzerindeki çiçek satan kadından alıp Dilektaş Mahallesi'ne geçtiğimde gördüm onu. Büyük bir kalabalığın ortasında. Hayır, öncesinde o arkadaşıyla konuşuyordum, adı neydi kızın şimdi hatırimda değil. Tamam, üzerinden biraz zaman geçti, çok hatırlamıyorum ama bağırış çağırış kan dondurucuydu. Babasının ona vurduğunu görünce tepem attı. Minicik bir şeydi zaten, çamur içine düşüverdi. Gözüm karardı, aklımda tüm dayak yiyişlerim vardı o an. Elimdeki gülü falan bırakıp koştum ona.

Mektuplaştığımızda veya onunla Âşıklar Tepesi'nde buluştuğumuzda aklımda ona dair kanımı kaynatan şeyler yoktu. Ondan hep mutfak penceresinin ardından evime bakan kız, aşure getiren kız, sessiz kız, sinirli kız diye bahsedip durmuşum önceki yazılarımda. Oysa onu alıp Aşıyan'daki yalıya getirdiğim gün tüm bu sıfatlar içimde birer birer yıkıldı.

Zümrüt, her şey oldu. Zümrüt, her şeyim oldu.

Kabul etmesi güç. Şimdi o içeride uyuyor. Fena hırpalanmış, üşümüş. Doktor iyi olduğunu söyledi ama bilmiyorum. Yavuz'un bebeğinin sesi geliyor karşı yalıdan. O bebek gibi içli içli ağlamak istiyorum, sebpsiz. Ayten'e çok üzülüyorum. Çekingen bakışları, üzeri kirli diye bir koltuğa bile sığınamayışı, elimi kaldırdığım anda korkuyla titremesi kalbime yük oluyor. Onu düşündükçe içimde bir yer oyuluyor sanki.

Gardını düşürmüş zavallı bir savaşçı gibi hissediyorum kendimi.

8 Kasım, 1980

Bugün Fahri Baba dernekte pankart hazırlarken, "Âşık mısın evlat?" diye sormasa bir şeyler düşünmezdim sanırım onun hakkında. Hem... Doğum günümde de çok kırmıştım onu, ona seni sevmiyorum diyerek. Fakat ne yapayım, o da beni kırmıştı. Annem üzerinden... Yine de yalan söylediğini anlamıştım onun. Kimse kimseyi böyle kıramazdı çünkü durup dururken. Çokça sorgulamış, kafaya takmış, kendimi yiyip bitirmiştim bunun altında bir şey olacağını düşünerek. Nitekim haklıydım

da. Kız alenen kaçıyordu benden. Kendisini uzaklaştırmak için an kol-luyordu.

Fahri Baba'ya, "Ne aşkı baba? Ben âşık falan olmam," demiştim, pankarta güzelce, büyük harflerle "TEK YOL DEVRİM!" yazarken. Devrim yazısını yamuk yazmıştım konuşurken, sinir oldum.

"Neden olmazmışsın?" diye sormuştu bana. "Memleketine âşıksın ya..."

Dönüp ona bakmıştım elimde fırçamla. Tiner ve boya kokusundan genzimde korkunç bir yanma vardı. "Memleketle birini sevmek bir mi?"

Fahri Baba yüzünde manalı bir sırıtışla dönmüştü bana. "Memleketi sevmeyen insanını sever mi? Sen memleketi sevmesen memleket için çabalamazdın." Anlamamıştım, anlam verememiştim onun bu sözleri-ne önce. Anlamadığımı fark edip, "Leyla gibi dolanıyorsun kaç gündür. Memlekette başka bir şey daha var gönlünde, belli," demişti.

İtiraz edemedim. Oysa çok istedim itiraz etmeyi, yapamadım. Fahri Baba iki çay söyledi bize tavşankanı. Sevtap gelip benim yarım bıraktı-ğım yazıları tamamladı. Fahri Baba hiç açmadı bu bahsi ama bir gün ben açacaktım ona, anladım. Elim ayağım pürtelaşa büründü. Yok, aşk değil bu, dedim kendi kendime. Aşk olsa anlardım herhâlde. Doğum günümde beni öpmüş, bana ilgisi olduğunu söylemişti oysa o. Bense aptal gibi sevmiyorum seni demiştim ona. Yine sızladı içim. Ayten'e karşı his-settiğim şey derin bir acıma olamaz mıydı? Çektiği onca sıkıntı, içinde büyüdüğü o korkunç aile ve sırtlandığı sorumluluklardan dolayı ona acımak değil miydi bu?

Fakat neden onu her düşündüğümde içimde kuş civıltısı duyar gibi oluyordum ki?

2 Ocak, 1981

Âşığım ona. Memleketim gibi. Daha ne diyebilirim ki?

20 Ocak, 1981

Onu Yavuz'dan kıskanıyorum.

Elimde değil, deli gibi kıskanıyorum hem de. Babamın sözleri ve Yavuz'un hareketleri ister istemez kanıma dokunuyor. Oysa Ayten'in hiçbir şeyden haberi yok. Allah'ım, ne yapacağım? Nasıl başa çıkacağım kendi düşüncelerimle? Nasıl savaşıacağım?

Şeytan diyor kaçır kızı, bas nikâhı... Ama bırakamaz ki annesiyle kardeşlerini. Kaçırsam bir daha evine yardımı kabul ettiremeyiz başta o baba varken. Sakin olmaya, sabretmeye çalışıyorum. Belki hiçbir şey görüldüğü gibi değildir, diyorum kendi kendime. Ayten'in gülümseyişini hatırlıyorum o an. Yeni yıla kollarımda sarhoş girişini, esmer gerdanını, kayan gözlerini, mis gibi sabun kokan saçlarını, adımı sayıklayışını... Duruluyorum.

15 Şubat 1981

İstanbul, sende hayatımın en değerli parçasını bırakarak gidiyorum. Ona iyi bak. Benim ondan, onun da benden başka sığınacak güvenli bir limanı yok. Sanıyorum ki şu yaşına kadar da hiç olmadı. Hasretimi bir yorgan gibi ser üzerine, anılarımızı yerleştir göz bebeklerine, rüzgârına karıştır kokumu, unutturma beni ona, sarıp sarmala yaralarını yokluğumda. Çok üşür o, insanlıktan esirgediğin kış güneşi bir nebze olsun yüzünü çıkarsın kara bulutların ardından ona. Derdim sen değilsin İstanbul. Derdim Ayten. Bu soğukluk yokluğumda en çok onu üşütür çünkü, bilirim.

Yüzümü kara çıkarma...

Fikrimin ince gülüne vurma ayazını.

Babamın defterlerinde ilk olarak böyle böyle yer alıyor annem. Sonra derinleşiyor, mürekkep her sayfada anneme çalışır oluyor tabii. Şaşırmıştım ilk okuduğumda. Çünkü önceki günlüklerinde babam aşka o kadar katı, o kadar yabancı ve yabani ki şaşırmamak işten bile değil bana kalırsa. Hayatın veya annemin istemeyerek başardığı bir mucize midir onu kendisine âşık etmek, bilmiyorum fakat babamın günlüklerini, mektuplarını ve anneme yazdığı şiirleri okudukça annemi bir başka seviyorum ben de.

Askerde yazdığı mektuplarına âşığım mesela. Asker fotoğraflarının arkasına yazdığı aşk şiirleri hayatımda okuduğum en güzel şiirlerdir benim için. İlk gönderdiği fotoğrafın altında vatan aşkıyla yanıp tutuşurken araya annemi katıyor, bunun çok örneği var çevremde. Sanırım erkekler bu şekilde kendini motive ediyor fakat en iyisi, en mükemmeli babam işte. Hasretini şiirine sarıp yollamış anneme.

*“Sevgilim, sana gökyüzü renkli taze baharlar getirdim
 Sevgilim, sana güneş rengi umutlar, kıpkırmızı gelincik kokan bir
 doğu sıcaklığı getirdim
 Öyle çok sevdim ki seni, vatan diye koynunu belledim
 Sevgilim, ben bu topraklarda hasretini atan şafaklarla demledim.”*

İkinci fotoğrafında daha karizmatik babam. İki elinde de uzun namlulu silah var, yukarı kaldırmış, gözünde simsiyah çerçeveli, nereden bulduğunu asla kestiremediğim bir güneş gözlüğü, cengâver ve yiğit bir Mehmetçik gibi gururla gülerek poz vermiş fotoğrafta. Eğer annem âşık değilse bile bu fotoğraftan sonra kesinlikle âşık olmalıydı ona. Tabii kalbi aşk eşiğini geçeli çok olmuştur muhtemelen, benimki de laf. Asıl bomba fotoğrafın arkasındaki şiirde tabii. Ömrüm boyunca okuduğum en güzel şey.

*“Ben hiç anlamadım bu sıcaklar bahardan mıdır yoksa yazdan mı
 Bilemezdim hiçbir şiire veya şarkıya sesini değiştirebileceğimi
 Nicedir bekler ıssız kıyıları bir ışığı, bir sıcaklığı, bir sedayı sessiz
 Bir kıyı güneşi gibi sokuldun soğuk denizlerime davetsiz.”*

Her okuduğumda kalbimin ritmi değişiyor. Annemi düşünemiyorum bile. Bana kalsa asla anne babamın özeline elimi sürmezdim. Merak etmezdim bile. Babam annemi ağzından öperdi her sabah ve her akşam, onu kucağına çekip severdi çocuk gibi, yadırgamazdık. Düşünün, Asude’yle anne babamızın öpüşmesini olağan bir şey gibi konuştuğumuzda, Asude gözlerini iri iri açıp çok şaşırmıştı bu duruma.

“Benim babamla annem öyle bizim yanımızda öpüşmez ki,” demişti Asude.

“Aa, nasıl?” diyerek şaşırmıştım ben. Lisede öğle arası gittiğimiz patsocuda kola patso yiyorduk o gün de. Tabii ben Hakan’ı kesiyordum aynı zamanda. Nasıl yanıktım ona da... Bir yandan patsomu yiyor, bir yandan Neşe teyze ve Yusuf amcanın öpüşmeyeişine şaşıyor, bir yandan da patsosunu alıp arkadaşlarıyla iki masa ötemize geçen Hakan’ı süzüyordum. İnsan sevdiğiyle öpüşmeliydi kesinlikle. Neşe teyze ve Yusuf amca evli oldukları hâlde niye öpüşmez, anlamadım ama Hakan bugün beni öpmek istese hayır demezdim.

“Basbayağı,” demişti Asude omuz silkerek. “Babam utanır benim.”

Çok güldüm bu sözüne. Koskoca bahriyeli Yusuf amcaya bak hele! Utanırmış... Gerçi her ailenin düzeni farklıdır tabii, kimseyi eleştirmek bize düşmez. Masamıza Özgür gelmişti sonra. Yine dağıtmıştı üstünü başını. Yaka bir yerde, kravat bir yerde, gömlek pantolondan çıkmış, hilkat garibesi gibi... Annem görse çıldırır.

Asude’nin yanına oturmuştu hemen. “Yine basket mi oynadın sen?” diye sordum üstüne başına bakarak. Kafasını salladı. “Leş gibi terlemişsin Özgür!”

“Sana ne kızım?” dedi bana dik dik bakarak, sonra Asude’yi işaret etmişti sus dercesine. “Bu sene kupayı bizim lise alacak. Takım kaptanıyım.”

“Seçildin mi?” diyerek ona döndü Asude.

“Herhâlde,” diyerek Asude’nin yanağından makas aldı Özgür. “Şüphen mi vardı fıstık?”

Asude onun bu sözlerine ve yanağından aldığı makasa gülümsemiş, bense yüzümü buruşturmuştum. “Hakan var mı takımda?” diye sordum ona. Domuz ikiz kardeşim bütün günlüklerimi karıştırıp okuduğu için her boktan haberdardı maalesef. Edebimizle ergen aşkımızın acısını da çekemiyorduk! Kilitli günlüklerimi bile tel tokayla açıyordu manyak. Ama son tehdidim işe yaramıştı, yediği her naneyi Asude’ye yetiştirmek... Görümcelik müessesesinin şanındandır!

“Var.”

Gözüm yeniden Hakanların masasına dönmüştü. Kumralım benim... Balım, aşkım, teni başka kavruğum... *Of, olmuyor işte. Ben beceremiyorum babam gibi şeyler söylemeyi.* Annem gibi düz bir insan-dım bu konuda, maalesef.

Zaten Hakan o senenin yarısında gitmişti okuldan. Memur çocuğuydu, babasının tayini Artvin’e çıkınca vedalaşmıştık mecburen. Atlatmak hiç zor olmadı benim için, gönlüm göçebe bir çalı kuşudur benim, şıpsevdiyimdir, hoppayımdır, çapkın kıızımdır, aşka âşığımdır, babamın yarım olan İtalyan geninin çeyreğinin tümü ben-de toplandığından aşka bakışım Adriyatik Denizi gibi sıcacık ve iç

ılıtıcıdır. Bir Hakan gider, bin Hakan gelir. Geldi de. *Ferit*. Babamın aldığı tuşlu telefonumla sms'lerimi heba ettiğim, kontör harcamalarım yüzünden babamdan okkalı fırçalar yediğim, ilk öpücüğüm, aşktan öleceğimi sandığım çocuk parkı buluşmalarımız, bütün özel günlerde ilkokul müsamesesine hazırlanır gibi kâğıt süs kestiğim ve rujlu dudaklarımla öpücüklediğim mektuplarım... Yazları İtalya'da sarışın Fernando'ya gönlümün kayışı, kendimi ona âşık edip, "Biz başka ülkelerin insanıyız Fernando, aramızda kocaman Adriyatik Denizi ve Akdeniz var, bizden olmaz, babam yabancı damat istemez, tamam, seni de anlıyorum; çok güzelim, alımlıyım, çekici ve çıtırim ama bizden olmaz. Bu aşkı burada bitirelim. Mevsimlik işçi gibi İtalya'ya gidip geldikçe görüşürüz mutlaka. Hayır Fernando, yazmam sana mektup. Mektup mu kaldı? İki binlerdeyiz! Numaramı da veremem, annem kızıyor. Hem çok yazıyor yurt dışı hattı. Senin baban üzüm işçisi Fernando, nereden bulacaksın yurt dışını aramak için kontör parasını? Ha, sen de mi çalışacaksın üzüm hasadında... İyi, çalış. Güzel İtalyan kızlar görür, üzüm ezerken esmer bacaklarına bakarsın iyice! Sus Fernando! Biliyorsun, olmaz bizden. Beni aldatmanı bu yüzden hoş görebilirim. Bak bizde Sezen Aksu diye ünlü bir filozof kadın var. Ne demiş o biliyor musun? *Sen de benim kadar gerçekleri görüyorsun. Beraber olamayız, benim gibi biliyorsun... Bir başka dünyanın insanısın yavrucağım. Sen kendi dünyanın toprağında büyüyorsun*. Ya, işte öyle. Ben sana yavrucağım demem ama, yaşıma genç, çıtırim. Neyse uzatmayalım. Hoşça kal Fernando. Hoşça kal İtalya sahillerimin hoyrat meltemi... Elveda," deyişim de vardı tabii.

Özgür ayaklanmıştı o gün patsosunu hayvani bir hızla yiyip he-men. "Bozuğun var mı?" diye sormuştu bana.

"Niye?"

"Langırt atacağız arkadaşlarla. Varsa versene."

Ağzı ayran bulaşığı, bıyıkları yeni terlemeye başlayan ikiz kardeşimden benden para dilenirken de nefret ediyordum. "Kendi harçlıklarını ne yapıyorsun?"

"Langırt oynuyorum," dedi pişkin pişkin.

“Yok sana kuruş! Kör mü gözün, harcamasaydın. Babam sana da bana da aynı parayı veriyor.” Onu Asude’nin yanında rencide ediyor oluşuma bozulmuştu paşamız tabii.

“Ya kızım, ver işte borç! Hem bak, Hakanlarla oynayacağız. Sen geçen şu Seda’yla çok samimi görünce onların arasında bir şey var mı acaba diye kafayı yememiş miydin? Bak, ben sana hemen öğrenirim bir şey var mı yok mu...”

Kardeşim gerçekten çekilmez bir baş belasının tekiydi ama şimdi Hakan’la aramdaki tek köprü de maalesef ki oydu. Cüzdanıma uzanıp, “Allah kahretsin ki ben iyi bir kardeşim!” diyerek ona biraz bozuk para verdim. “Akşama öğreniyorsun Özgür! Yakarım yoksa çıkarı.” Yanağımı sıkıyordu gitmeden hayvanca. Ben ittirmeden de çekmemişti elini öküz.

Hakan, Ferit, Fernando... Hiçbiri kalıcı olmadı. Ferit’le sıkıldığım için ayrıldım. Sonra üniversite sınavına hazırlandığımdan kimseye gönlümü açmamaya karar verdim. Geleceğim için bir yol çizmeye çalıştım. Cetvel aldım, annemin mezuralarını aşardım, parmak karışıyla bir şeyler denedim geleceğimi çizerken ve sonunda kapağı attım üniversiteye. Ankara Hacettepe Devlet Konservatuvarı, Tiyatro Bölümü’nü kazandım. Eh, annem biraz bozuldu tabii ama babam arkamda durdu.

Annemin neden bozulduğunu da seneler sonra anladım, babamın günlüklerinden. Ah şu bilgisayarlar iyi ki girmiş evimize. Oradan araştırıp fotoğrafları bulmam çok kolay oldu. Çünkü meğerse ailemizde ünlü, hem de bayağı ünlü bir oyuncumuz varmış zaten zamanında. Teyzem Nergis. Daha doğrusu değiştirdiği ismiyle Sertab Günebakan... Yeşilçam’ın mavi gözlü kraliçesi. Bütün bunlardan haberimin olmayışı bana çok dokundu. Tamam, arada biri annemi arıyor, annem çok ağlıyordu onunla konuşurken ama o konuştuğu kişinin koskoca Sertab Günebakan olduğunu ben nereden bilebilirdim ki?

Velhasıl soy çekiyor diyebiliriz. Yine de ben seslendirme bölümüne geçmek istiyorum. Seslendirme sanatçısı olmak en çok istediğim şey olabilir. Filmlere, dizilere, animasyonlara güzel sesler

kazandırabileceğimi düşünüyorum ve umut ediyorum. Hem hocalarım da bu alanda iyi olabileceğim görüşünde.

Özgür ise veterinerlik okuyor İzmir’de. Şaşırtıcı, biliyorum. “Kendini tedavi etmek için seçtin bu bölümü işte, yeme bizi,” diye diye başının etini yedim veterinerliği kazandığında.

“Yok, kardeşim kuduz diye seçtim. Sırf seni tedavi etmek uğuru-na, kıymetimi bil,” diyerek saçımı başımı karıştırmıştı o da.

Yani birimiz İzmir, diğeri de Ankara yollarına düşmüştük. Özgür’ün İzmir ve veterinerlik sevdasının sebebini tahmin etmek çok zor değil: Asude. Bu çocuğun istikrarlı bir şekilde aynı kızı sevmesi hastalık mı yoksa gerçek bir sevgi mi, bilemiyordum ben o zaman. Ama sonra sevgi olduğuna emin oldum. Sonuçta lisede bir ara ilgisini kesmişti Asude’den, basbayağı kesmişti ve Asude bu defa ondan hoşlanmaya başlamıştı. Yani hastalıklı bir şey değildi Özgür’ün Asude’ye duyduğu o şey. Toksik bir aşktan başka bir şey değildi.

Benim İç Anadolu’nun soğuk ve bozkır yollarım; onunsa bol yeşilli, ucu denize çıkan yolları vardı. İlk senemizi atlatmak, okulumuza alışmak, ailemizden ayrı kalmak zor olmuştu fakat kıymetlerini anlamamıza yetmişti. Evde kalan Deniz’i annemin yemeklerini yiyebildiği ve babamın ilgisiyle şımarabilecek tek çocuk olduğu için kıskanıyordum ister istemez. Ben ilk dönem Gülin teyzemin evinde kalmıştım. O annem gibi yemek yapamıyordu. Tamam, boğazımdan sıcak ev yemeği geçiyordu ama aynı değildi işte. Teyze yarısı kadar bile güzel değildi. Hem rahat edemiyordum ben onun evinde, çocukları yaramazdı. Bu sebeple tek yaşayan Emel teyzemin yanına yerleştim. Emel teyzem daha candan, daha kafasına göreydi. Hafta sonlarımızda kol kola girip alışverişe gitmelerimiz meşhurdu. Evlenmeyi düşünmüyordu. Bana sorarsanız, Emel teyzem üniversitede birine çok âşık olmuş fakat ona kavuşamayınca aşka küsmüştü. Çünkü kırk yılda bir oturduğumuz mekânda beraber alkol aldığımızda, her aşk mevzusunu açtığımda hüznle bakardı annemin kopyası gözleri. Susardı.

Annem de bazen böyle susar, mahzunlaşırdı. Annemin babamdan başka bir gönül yarası olduğuna inanırdım içten içe, çok kızar, hırçınlaşırdım. Ne büyük safsataymış oysa bu. Güya babamı

savunuyordum anneme karşı... Mümkünatı yokmuş annemin başkasını sevebilmesinin. Onun mayasında babamı sevmek varmış. Yalnız, bu mahzunluğunun sebebini de ancak Mete Karaca evimize geldiğinde anlayabilmişim ben de işte. Annemin gözünde bir gönül yarası değil, bin gönül yarası varmış meğerse. Acı bir tecrübeydi bu benim için...

26 Haziran 2006

“Yolacağım o saçlarını teker teker, cadı! Kaçma, gel buraya!” diye bağııyordu annem arkamdan. Kaçarcasına çıktım evden zar zor alabildiğim kalem defterimle. Koşup arka bahçenin duvarına tırmandım, baktım arkamdan hâlâ geliyor, iyice yukarı çıkıp erik dalına atladım. “Gel buraya Nazan!”

“Gelmem!” diye bağırdım ona yukarıdan.

“İn çabuk! Beni sinir etme!”

“Hıı, ineyim de döv!”

Ellerini beline koydu annem. “Ben ne yapacağım seninle ya? Diktiğim tüm pantolonların dizlerini sökmüşsün! İnanamıyorum sana! Yırtık pırtık hep kot pantolonların... Sen beni delirtmek mi istiyorsun Nazan?”

“Moda bu! Sen sevmiyorsun diye ben giyemeyecek miyim? Senden istedim bana yırtık kot almanı. Olmaz, hanımefendi kıza yakışmaz dedin. Ne yapayım, ben de kestim!”

Taş aradı yerden. “Çok çirkin!” diye bağırdı. “Hiç yakışmıyor! Nasıl beğeniyorsun o hippi tarzı şeyleri?”

“Moda diyorum sana!”

“Sıçayım öyle modaya! İn aşağıya! Bir tane doğru düzgün kotun kalmamış! Üniversiteye diye seni kot kesmeye mi yolladık biz?”

“Çok büyütüyorsun anne! Ne olmuş kesmişsem? İyi oldu,” diyerek omuz silktim. Ağaca bir taş attı. Erik düşürmeye çalışır gibi kızını düşürecek aklı sıra.

“Nesi iyi olmuş? Köpek parçalamışa dönmüş kotların! Sen yakında satanistlere de özenirsin.”

Tamam, annem abartmayı seviyordu ama bu kadarını ben de beklemiyordum. “Ben kedilere âşığım bir kere, iftira atma!” diyerek

bir üst dala çıktım ve oturdum. Satanistlerin kedi kestiği, ayin yaptıkları çok meşhurdur o sıralar. Asabım bozuluyordu düşündükçe.

Annem pes etmiş olacak ki söylene söylene girdi içeri. Bazen onun bu kadar sinirli olmasını muayyen gününde olduğuna veriyordum ama hayır, annem günün her saati böyle gibiydi. Yaşlandıkça daha hırçın, daha huysuz... Evde terör estirirdi. Babamdan başka kimse baş edemezdi onunla, biz çocukları bile. O da bunun bilincindeydi ve hep babama, “Allah canımı senden önce alsın,” derdi. Fakat bu da babamın çok öfkelenmesine neden olurdu işte. Öyle denir mi anne? Adama göz göre göre, *sevdiğin senden önce ölsün inşallah* diyorsun resmen!

Küserdi babam. Çocuk gibi surat asar, konuşmazdı annemle bir süre. Annem kedi gibi kucağına sokulur, gönlünü alırdı onun sonra.

Defterimi kafamı iki yana sallayarak çıkardım ve dizime koydum. Koynuma sakladığım kalemimi de çıkarıp bir şeyler yazmaya koyuldum. Uzun uzun bir şeyler yazdım, saçmaladım, anneme kızdım, sonra onu anlamaya çalıştım. Acaba annem benim yaşımda nasıldı? 1979’da yani... Babamla 1980’de tanışmışlardı. Neredeyse annemin babamla tanıştığı yaşıydım. Bunu düşünmek tuhaf hissettirdi, gülümsedim. Acaba ben de bu yaşlarda bulur muydum ki gerçek aşkı?

Ben bu düşüncelerle cebelleşirken sokağa bir araba girince gözlerim o yöne döndü. Genelde bu saatlerde ve hafta sonunda çok araba geçmezdi bizim sokaktan. Alıcı gözlerle süzdüm arabayı, hemen bizim evin yanındaki kül yığını yalıya açılan paslı demir kapının önünde durdu. Küçüklüğümüzde çocuklarla oyun oynamak için gittiğimiz yanmış yan yalı... Annem ne kızardı o yalıya oynamaya gittiğimizi öğrenince. Zaten annemin kızmadığı ne vardı ki? Neden bu kadar sinirliydi? Alt tarafı yanmış bir yalı, üstelik bizim evin yanında! Çocuğum ya, neredede nasıl oynayacağım? Tabii metruk, izbe, harabe yerlerde birbirimizi korkutup evcilik oynayacağız arkadaşlarımızla!

Yanmış yalıya açılan demir kapının önünde duran arabaya baktım yeniden. İçerisindeki her kimse biraz oyalandı inmemek için. Daha da meraklandım. Sonra siyah arabasından kuş gibi süzülürcesine

indi. Boyu uzun, omuzları yapılıydı. Kahverengi camlı gözlük takmıştı gözüne. Polo yaka, lacivert bir tişört giymişti üzerine, altında da krem rengi pantolonu vardı. Yandaki hurda eve bakındı. Bakarken de gözlüğünü çıkardı. Ağacın tepesinden onu izledim. Karizmatikti, yalan söyleyemem. O kadar uzun süre o hurdalığa bakındı ki arsanın yeni alacaklısı sandım onu.

Daldan bir erik kopardım, katır kutur yedim eriği hızla ve çekirdeğini ona fırlattım. Ayağına çarptı. Etrafına bakındı. Güldüm kendi kendime. Defterimi kapattım ve oturduğum dalda kıpırdandım. “Şşt! Pişt!” diye seslendim ona. Sesimi aradı, yukarı bakmak hiç de gelmedi aklına. “Buradayım be!” dedim, o zaman başını kaldırıp bana baktı. Gerçekten yakışıklıydı. Oturduğum erik dalından evin duvarına atladım. Duvarın üzerinde ayakta durup yukarıdan baktım ona. “Kimi aradın?” diye sordum.

“Sen kimsin?” diye sordu o da bana. Heh, kimsin necisin muhabbeti yapacaktı anlaşılan, süper. Numarasını verse ya bana? Sms atar bela olurdum başına. Ama hiç de o taraklarda bezi olacak biri gibi durmuyordu. Ciddi bir havası vardı. Duvardan aşağıya atlamadan önce defteri eteğimin lastiğine sıkıştırdım, usulca inerken, “Dikkat et!” dedi bana doğru birkaç adım atarak. Canım, biz bu işlerin piyriyiz... Pat diye yere başarıyla atlayınca ona döndüm ve baygın bir bakış attım. Hadi ama, hanım evladı tiki kızlar gibi mi görünüyordum?

“İlk ben sordum,” dedim karşısında durarak. Koyu kahverengi gözleri vardı. Kaç yaşındaydı acaba? Olgun fakat tatlıydı görünüşü.

“Bu evde mi yaşıyorsun?” diyerek yalımızı işaret etti gözlüğü tutan eliyle.

“Yok, evin hizmetlisinin kızıyım ben. Müştemilatta kalıyoruz ama istersen içeriden bilgi sızdırırım,” dedim. Güldü. Kabul, güzel gülüyordu ama gıcık bir tarafı da var gibiydi. “Niye o harabeye baktın uzun uzun? Satın mı alacaksın?”

Dudak bükerek yeniden o yöne bakındı. “Yeri güzel. Efil efil eser buralar. Aşıyan... Güzel hatıralar verir insana,” dedi. Oho, bu adamın kafa bin beş yüzdü vallahi! Ne hatırası olacak Allah aşkına Aşıyan’da? On dokuz senelik ömrümde en büyük hatıralarım

kardeşim Özgür'le didişmelerim ve anne babamın aşkına şahit olmaktı.

“Yaşamış gibi konuştun,” dedim bu yüzden. Kesinlikle burada yaşamamıştı. Yaşasa bilirdim. Bilmediğim ev yoktu benim Aşıyan'da.

Derin bir nefesle göğsünü şişirdi. “Yaşamış gibiyim,” dedi hüzünlü bir sesle.

Neden bilmiyorum, bu tını kalbime dokundu. Belki de bakışıydı kalbime dokunan. Nasıl tarif etmeliyim, bilemiyorum, bu hissi düzgün anlatabileceğimi sanmıyorum. Gerçekten Aşıyan'da yaşamış biri gibi bakıyordu gözleri. Fakat yitirilmiş bir şeylere bakar gibiydi. Anılara, gençliğe, bir ömre bakar gibi...

“Nazan ben,” diyerek elimi uzattım ona. “Nazan Tamtürk.”

Yeniden gülümsedi. Bu defa gülümseyişi hüzünlerden bağımsız ve yanağındaki gamzesini belli edecek kadar büyüktü. Gözlüğünü diğer eline aldı. “Tanıştığımıza memnun oldum Nazan,” dedi bana elimi sıkarken. “Ben de Mete Karaca.”

Gözlerim kısıldı. *Karaca...* Harabe yalıya baktım yeniden. *Karaca...* Nereden tanıdık geliyordu soyadı? “Ben de memnun oldum,” dedim.

“Annenle baban evde mi Nazan?”

Başımı salladım onaylarcasına. “Evdeler,” diyerek kapıya yürüdüm ve açtım. “Baştan söyleyeyim, yalıyı sana satmaları için ikna etmeye geldiysen annem asla sattırmaz, bilmiş ol.”

Güldü. *Maşallah be sana! Hem karizmatik, hem gülüşün güzel! Analar neler doğuruyor işte...* “Aslına bakarsan mimarım ama yalıyla bir derdim yok,” dedi.

Vay be! Mimar Mete Karaca, ha... Yüksek mimar mı acaba? “Mimarsın ama yalıyla derdin yok, o nasıl oluyor?”

“Sen böyle hep soru mu soracaksın?”

İşte bunu söylemeyecektin. “İyi, sormuyorum bir şey. Buyur,” diyerek bahçe kapısını açtım ona. İçeri geçerken yüzüme gülerek bakıyordu.

“Teşekkür ederim ufaklık,” dedi bana.

Pardon? Ne ufaklığı be? Bugün evlensem çocuğum olur benim! Ufaklık mış! Sinirle önden önden gidip anahtarı kapıda asılı olan kapıyı

açtım. Aynı zamanda da zile alacaklı gibi basıyordum. “Anne! Baba! Yaşı geçkin mimar bir adam geldi, sizi soruyor!”

Al sana ufaklık!

Önce babam göründü kapıda. Gözünde okuma gözlüğü, gözlüğünün ardında meraklı bakışlarıyla. Hızlı hızlı yürüyordu fakat arkamdaki adamı görünce durdu. Babamın yüzündeki ifadenin perde perde değiştiğini nasıl anlatsam... Bilemiyorum, çok tuhaftı.

“Kim gelmiş? Ne diyorsun Nazan?” diye sorguluyordu annem mutfaktan elinde kiraz dolu kâseyle çıkarken. Sonra o da arkamdaki adamı görünce kalakaldı. Elindeki kiraz dolu kâse düşüverdi, paramparça oldu. Bir terslik olduğunu anladım, Mete denen adama baktım çatık kaşlarla. Gözleri dolu dolu anneme ve babama bakıyordu o. Bu esnada Özgür ve Deniz de kâsenin kırılma sesine merakla patır kütür aşağıya indiler, merdivenin son basamağında arkamdaki adamı görünce duraksadılar.

Kimdi bu adam?

Kalbim durdu sandım onu gördüğümde. Önce korkuyu hissettim, ardından her şey yerini meraka bıraktı. Bir elimi kalbime koydum. Akın bana döndü. Onun da aynı şaşkınlığı yaşadığına emindim, gözlerinden anlamıştım bunu. İkimiz de put gibi kalakalmıştık onu kapının önünde görünce. Yavuz geldi sanmıştık. Yavuz...

Babasına bu kadar benziyor olması iyi miydi kötü müydü tartışılır. Benim için berbat bir şey. Sanki yirmi altı sene öncesinde evine çalışmak için gittiğim o adam karşımda duruyordu hiçbir şey olmamış gibi. Yıllar, ondan hiçbir şey götürmemiş gibi kapımda duruyordu... Oysa mümkün değildi işte. Ben ve Akın çok kolay yıpranmış, yaşlanmıştık, o nasıl yaşlanmasın?

Nazan bana doğru koştu hemen. “Anne, iyi misin?” diye sordu ellerimi tutarak. Başımı salladım.

Akın boğazını temizleyerek kapıya yürüdü. “Mete...” dedi ona. Sesi titredi. Arkası dönük olsa da ona güler yüzle baktığını biliyordum. “Hoş geldin oğlum.” Akın ona kollarını açtı. Göğsüm titredi.

Mete, “Öpeyim Akın amca,” diyerek onun eline uzandı ama Akın izin vermeyerek ona sıkı sıkı sarıldı. Bense ağlamaya

başladım. *Allah'ım, ne kadar büyümüştü! Ne kadar büyümüştü ve kapıma gelmişti!*

“Anne, ne oluyor?” diye sordu Özgür yanıma gelip. Sonra Deniz de indi merdivenden. Çocuklarım kapı önünde sarılan Mete'ye ve babalarına merakla bakınıyordu. Kendimi toparlamam lazımdı, biliyordum fakat yapamıyordum. Derin derin soluklandım. Nazan yerdeki kırıkları temizlemeye başladı hemen. Bense cam kırıklarının üzerine ev terliklerimle basarak kapıya doğru ilerledim.

Akın ve Mete ayrıldı. Mete gülen yüzüyle bana bakıyordu. *Kocaman olmuş, kocaman!* “Oğlum...” dedim ona yüreğimde değişik bir sevgiyle. Kollarımı açtım, sarıldı bana. O minicik, altını bezlediğim, karnını doyurup uyuttuğum, oyunlar oynadığım bebek şimdi karşımda, bana sarılıyordu işte. Hayat bu kadardı. Hayat böylesi değikti. Kaderin cilvesi böylesi yakamozluydu.

“Affet,” dedi geri çekildiğinde bana. “Gelemedim daha önce. Gelemedim...”

Yanaklarını tutup çocuk gibi öptüm onu. O da ellerimi öptü. İstemedenden ağlıyordum. Sonra Özgür'ün sesini işittim. “Bize bir açıklama yapacak mısınız baba?” diye sordu.

Akın da şaşkınca kalakalmıştı. Gözlerimi sildim elimin tersiyle. “Gel, içeri geç,” diyerek onu içeri aldım. Bir an duraksayıp çocuklarıma bakındı, onlara da gülümsedi. Bizim çocuklar şaşkındı tabii, merakla bakıyorlardı Mete'ye.

“Merhaba,” dedi Mete onlara. Özgür çatık kaşlarla başını sallarken, Deniz elini sıktı Mete'nin. Nazan anladığım kadarıyla kapı önünde çoktan tanışmıştı Mete'yle.

“Gelin, salona geçelim,” diyerek buyur etti Akın onu.

Mete yanıma oturmak istedi. Ellerimden çekmedi elini hiç. Gözlerinde hâlâ aynı çocuksuluk... Anılara tutunur gibi tutunuyor sanki elleri bana. İçim nasıl ezildi o bana böyle bakıp, ellerimi tutarken, nasıl! Keşke babasına görünüş olarak bu kadar benzemeseydi.

Çocuklar daha fazla meraklanmadan Akın açıklamaya girişti. “Mete bizim...” dedi önce, ne diyeceğini bilemeyerek.

Ona dönerek gözlerimi yumup açtım. Sustu. “Çocuklar, bunu size hiç anlatmadım. Anlatmak istemedim çünkü yapamadım,”

dedim çocuklarıma bakarak. “Ben... Daha önce başkasıyla bir evlilik yaptım.”

“Ne?” diye bağırdı Nazan.

Özgür hemen ayağa kalktı. “Ne diyorsun anne sen?” diyerek karşıma dikildi. “Bu adam... Bu adam senin oğlun mu?”

“Özgür, yerine geç,” diye uyardı onu Akın.

“Baba, annem ne diyor? Nasıl olabilir böyle bir şey?”

“Otur yerine Özgür,” dedim ben de ona. “Öncelikle Mete, sizin kardeşiniz değil. Mete benim manevi oğlumdur ve bilmelisiniz ki sizden asla ayırmam, ayıramam onu.”

Bir sessizlik girdi aramıza. Ben doğru kelimeleri seçip anlatmaya çalışıyordum olanı biteni ancak Nazan gözlerini bana dikerek, “Kiminle evlendin?” diye sordu. Babasına baktı kısacık bir an, çok üzülmüştü ve beni sorumlu tutuyordu bir şeylerden, anladım. “Neden evlendin anne?”

Derin bir soluk çektim içime. “1983 senesinde, Yavuz Karaca’yla evlendim,” dedim tek nefeste.

“Babamla tanıştıktan sonra mı?” diye sordu Özgür hayal kırıklığıyla.

Başımı önüme eğdim. “Babanla tanıştıktan sonra...”

“Kim ki o adam?” diye sordu Deniz masumca, güzel çocuğum...

“Sandığınız gibi bir şey değil,” diyerek karşı çıktı Akın beni savunmak amacıyla. “Ben o yıl işlemediğim bir suçtan hapse mahkûm edilmişim. Bunu söylemesi güç, bağışlayın beni ama hapishanede isyan çıktığı bir gün hapisten birkaç arkadaşımınla yurt dışına kaçtım. Hapishanede öldüğümü sanmış, kayıtlara öyle geçilmiş. O süreçte... Yani ben hapse girmeden önce anneniz hamileydi. Hamileymiş...”

“Sen neler söylüyorsun baba?” diye sordu Özgür sert bir tonda. “Neden bunu bize anlatmadınız? Neden sakladınız?” Bana döndü ardından. “Kim o adam? Evlendiğin adam kim anne?”

“Sesinin tonuna dikkat et Özgür! Karşında annenle baban var!” diye uyardı onu Akın. Özgür sustu.

“Özür dilerim,” diye araya girdi Mete suçlulukla. “Ben bildiğinizi sanıyordum...”

“Bilmiyorduk,” dedi Nazan gözlerini benden kaçırmadan. Her birine karşı büyük utanç duyuyordum şimdi istemeden.

“Bilseniz bir şey değişmeyecekti, zamanı geri alamayız,” diyerek beni savunmaya devam etti Akm. “Anneniz yapması gereken en iyi şeyi yaptı. Bebeğinin iyiliğini düşündü sadece.”

Karşıma çıkmasından ölesiye korktuğum o geçmiş ortalığa saçılmıştı işte şimdi. Hüzünle başımı kucağıma eğdim. Leyla... Benim minik, güzeller güzeli kızım... Yaşadığım onca şeyin senin için, seni hayatta tutmak için olması ama senin şu an hayatta olmaman beni o kadar yaralıyor ki...

“Leyla’yı hatırlıyorum,” dedi ansızın Mete. Gerilen ortamı yumuşatmak ister gibi umutluydu sesi. “Hayal meyal de olsa o pembe yanaklı kızı hatırlıyorum, Ayten anne.”

Gözlerim dolu dolu ona bakarak ellerini sıktım. Mete’nin onu görmüş olması, hatırlıyor oluşu beni çok mutlu etti. Sarıldım ona sıkı sıkı. “İyi ki geldin oğlum,” diyerek sırtını okşadım. “Aç mısın?”

“Değilim, teşekkür ederim,” dedi. Yanında getirdiği küçük el çantasının ön gözüne uzandı eli sonra. Bir zarf çıkardı, bana uzattı. “Sizi düğünüme davet etmek için geldim buraya.”

Gözlerim dolu dolu, şaşkınca gülümsedim ona. “Evleniyor musun?” diye sordum zarfı elime alırken. “Daha dün küçücüktün Mete... Evleniyor musun?”

Başını onaylarcasına salladı. Zarfı açtım. Çok güzel, şirin, lila ve beyaz bir düğün davetiyesi karşıladı beni. *Çağla ve Mete* yazıyordu başköşede kocaman harflerle. Davetiyei usulca yukarı çektim. Akın bu esnada boğazını temizlemişti. “Tebrik ederim Mete,” dedi ona. Kısacık bir an Akın’a baktım, göz göze geldik. Huzursuzca kıpırdandı oturduğu yerde. “Fakat biz... Gelemeyebiliriz. Beni yanlış anlama, benim seninle hiçbir sorunum yok oğlum. Lakin babanla aramızda yaşananlardan sonra ne ben ne de eşim onunla yüz yüze gelemeyiz.”

Ben yeniden davetiyeiye baktım. Karaca Ailesi yazısında annesi Füsün’un ismini yazdırması gülümsetti. Yanma babasının soyadını yazdırmamıştı, Füsün’un kızlık soyadı duruyordu, merhume yazılmıştı parantez içinde. Sonra babasının ismiyle göz göze geldim.

Yavuz Ali Karaca... Dondum kaldım bir an. Çünkü onun da isminin yanında parantez içerisinde merhum yazıyordu. Zorlukla yutkundum ve hemen bakışlarımı Mete'ye kaldırdım.

"Babam vefat etti Akın amca," dedi Mete de bu esnada başını öne eğip. "Dört sene oldu. Hem... O vefat etmiş olmasa gelmezdim, gelemezdim. Huzurunuzu kaçırmak istemedim, bağışlayın. Sadece bu mutlu günümde yanımda olmanızı istedim. İşimi kurdum, kendimi övmek gibi olmasın, başarılı bir mimar oldum, şimdi sevdiğim insanla evlenmeyi düşünüyorum ve babamın geçmiş hatalarını kapatamam belki ama sizi her şeye rağmen yanımda görmek isterim."

Akın ayağa kalkıp onun diğer yanına oturdu ve sol elini onun omzuna koydu. "Başın sağ olsun," diyerek omzunu sıvazladı onun. Bense hâlâ inanamıyordum Yavuz'un öldüğüne. Davetiyede yazan merhum yazısına yeniden baktım. "Nasıl öldü baban?" diye sordu Akın.

"Sağ ol Akın amca," dedi Mete ilkin. Boğazını temizledi. Ardından cılız bir sesle, "İntihar..." diye mırıldandı.

Tenime iğne batırılmışçasına irkildim, gözlerim Akın'ı buldu hemen. Mete çok üzgündü bunu söylerken, içim ona çok acıdı. Akın çocuklara döndü. "Çocuklar, yukarı," dedi onlara alelacele.

"Ama baba..." diye itiraz edecek oldu Özgür, Akın bir bakışıyla susturdu onu. Hepsi kalkıp tıpış tıpış yukarı çıktı. "Biz de mutfağa geçelim," diyerek Mete'nin sırtına hafif hafif vurdu Akın ve ayağa kalktı. Onu takip ederek mutfağa geçtiğimizde Akın mutfağın kapısını kapattı. Mete'yi yanıma oturttum, başımı omzuna yorgunca yasladım. Akın bir an bize baktı buruk bir tebessümle, ardından, "Bir çayımızı iç bari," diyerek çay hazırlamaya başladı.

Yavuz'un intihar ettiğini duyduğumuzdan beri Akın da ben de tutuklaşmış, ne yapacağımızı bilemez olmuştuk. Baş sağlığı dilemem, acısını paylaşmam gerekiyordu onun fakat başımı onun omzuna yaslayıp ellerini tutmaktan başka içimden hiçbir şey gelmiyordu. "Zahmet etmeseniz..." dedi Mete. Sesi bile babasına benziyordu bazen konuşurken. Çok üzülüüyordum.

"Ne zahmeti, olur mu öyle şey?" dedi Akın babacan bir tavırla. "Bir oğlum daha gelmiş..."

Mete çok duygulandı bu cümleye, çocuk gibi göğsü sarsılarak ağladı. Ben de ağladım. Sarıldım ona sıkı sıkı. “Çok korkarak geldim buraya,” dedi ağlamasının arasında. “Yüzüme kapı kapanmasını bile bekledim babamın yaptıklarından sonra. Ben... Bir şeylere çok hâkim değildim. Yaşananları tam olarak bilmiyorum, bilemedim ama babamın bazı şeylerde çok büyük hataları olduğunu biliyordum. Yüzüm yok onun adına sizden af dilemeye. Beni kovsanız yeridir ondan bahsedip size acı verdiğim için.”

Başımı iki yana salladım hiddetle. “Düşünme böyle lütfen, yaşananlar babanla bizim aramızdaydı, kendine pay biçerek üzme yüreğini. İyi ki geldin Mete. İyi ki geldin oğlum... Seni o kadar çok merak ettim ki... Ne ulaşabildim sana ne de unutabildim. Affedilmesi gereken bir şey varsa benim seni hiç arayamayışımı, sana hiç gelemeyişimi affet, olur mu? Oysa hep aklımdaydın... Seni hiç unutmadım.”

Akın bardakları hazırlayıp masaya koyarken başını yana eğip göz pınarlarını siliyordu. “Affetmelik bir mesele yok,” diyerek ellerimi öptü Mete. “İyi ki gelmişim.”

Sessizce sarılıp ağlaştık bir süre. Çay hazır olunca ben kalktım yanından, buzdolabına ilerledim ve dün akşam yaptığım aşure kâselerinden birini aldım. “Aşure sever misin?” diye sordum ona.

“Severim,” dedi. Kâse ve kaşık koydum önüne, küçük kavanozdaki tarçını da yanına bıraktım. Akın çaylarımızı doldurdu. İkimiz de bir sorunun etrafında geziniyor, nasıl soracağımızı bilemiyorduk onunla. Mete afiyetle yedi bir kâse aşureyi. “Elinize sağlık,” dedi sonra. O küçücük bebeğin karşımda kocaman adam oluşunu hâlâ kabullenemiyordum.

“Afiyet olsun, daha ister misin?”

“Yok, yetti. Sağ ol Ayten anne.”

Çaylarımızı sessizce içtik. Akın meseleyi açmanın daha doğru olduğuna karar verdiği anda boğazını temizleyerek “Baban...” diye mırıldandı. “Nasıl intihar etti Mete?”

Mete, iki parmak kalmış çayını masaya bırakıp iç çekti. “Denizde...” dedi. “Bir sabah öylece yürümüş denize. Görgü tanıkları da var. Ayakkabılarını ve gömleğini kıyıda bırakmış, denize doğru

yürümüş gitmiş. Sahil güvenlik buldu onu saatler sonra. Ben teşhis etmek zorunda kaldım.”

Mete'nin son söylediği cümle içimi dağladı. Bu kötülüğü de yapmıştı yani Yavuz öldükten sonra ona... İyice midem bulandı Mete bütün bunlara şahit olduğu için. “İntihar olduğunu nasıl anladınız?” diye sordum.

“Mektup yazmış,” dedi Mete. “Bana, kız kardeşime ve...” Sonra tereddütle yeniden çantasına uzandı, bir zarf çıkardı. “Size Ayten anne. Bunu verip vermemekte çok ikilemde kaldım. Versem, sizin başınız ağrıyacak, biliyorum fakat vermesem vicdanım rahat etmeyecek. En iyisi ben onun yazdığı bu mektubu bırakayım, siz yok edin.” Zarfı bana uzattı.

Oku demiyordu, yok edin diyordu direkt, gözümünden kaçmadı. Mete'nin uzattığı mektubu alıp masada önüme koydum. Yavuz'un el yazısıyla yazılmış *Ayten Tamtürk'e* yazısı duruyordu zarfın sağ köşesinde. Kim bilir neler dedi bana. Kendimi sakinleştirmeye çalıştım Mete'nin gözünün önünde mektubu yırtıp atmamak için. Hem... Ölüp gitmişti artık, bu kin neye yarardı?

Ona döndüm. “Kız kardeşim mi dedin sen?” diye sordum gülümsemeye çalışarak. Yüzü çiçek açar gibi güldü.

“Evet,” dedi başını sallayarak. “Bir kız kardeşim oldu babamın son evliliğinden. Adı Zeynep.”

Çok sevindim. Soramadım ama umarım Yavuz Mete'ye yaptığı gibi onu da sevmemezlik yapmamıştır. Gerçi kız kardeşinin bir annesi vardı başında. Mete'nin yoktu. Mete el kadarken yapayalnız kalmıştı. Canım çocuğum...

Mete'yle orada uzun uzun sohbet ettik. Telefon numaralarımızı aldık. Babaannesi Jale Hanım 2000 senesinde kalp krizinden vefat etmiş. O öldükten sonra Yavuz biraz daha kaybetmiş kendisini. Alkolik bir adama dönüşmüş, orada burada sızıyormuş. Esra ablası ve abisi Mustafa'yla da arası açılmış. Ölmeden önce bütün mal varlığını karısı, kızı ve oğlu arasında paylaştırmış. Bütün bunları anlatırken çok üzgündü Mete. Biz de üzüldük.

Giderken sıkı sıkı sarılıp ağlaştık. “Düğününe geleceğiz,” dedim Akın’la kararlaştırmamış olsak da. Yine de Akın’a baktım. Onaylarcasına kafasını salladı.

“Çok mesut olurum. Allah’a ısmarladık Ayten anne.” Ellerimizi öptü ve gitti Mete.

O gittikten sonra ben mutfakta oturdum biraz tek başıma. Nazan, Özgür ve Deniz mutfak kapısına gelip bana baktılar fakat konuşmadılar benimle. Akın çocukları toplayıp onlarla salonda bir şeyler konuştu. Az çok tahmin edebiliyordum ne konuştuğunu, geçmişte yaşadıklarımızı onların anlayabileceği ve kırılmayacağı bir şekilde, net olarak ifade etmişti muhtemelen.

Ben, çocuklarımızın geçmişte yaşadıklarımızı bilmesini istemedim. Çünkü her ebeveynin yaşadığı kötü olaylar çocuklara bir yük olarak geri dönüyordu. Babam ve annemin arasındaki sorunları sırtıma alıp kendime yük ettiğimden biliyordum. Aynı şey değildi tabii yaşananlar fakat ister istemez üzüldü, dert edinirdim. Şimdi Nazan, Özgür ve Deniz’in de bizim geçmişimizi dert edinip üzölmelerini istemiyordum.

Önümde Yavuz’un yazdığı mektupla mutfak masasında öylece oturdum. Bu mektubu açmak istemiyordum. Midem bulanıyordu bu mektuba bakarken, tiksiniyordum. Birkaç kez Akın mutfağa girmiş, önümde hiç açmadığım mektuba bakmış, konuşmadan çıkmıştı. Akşam yemeği yememiştim, Akın çocuklara ekmek arası bir şeyler hazırlamıştı, saat çok geçmişti ben burada böylece oturduğum için. Sanki önümdeki mektupta yaşadığım tüm acı hatıralar; onunla evliliğim, Leyla’mı yitirmem, o aileye prangalı kalmam, akıl hastanesinde yaşadıklarım duruyordu. Yavuz’un seneler sonra bana neler yazdığını merak etmiyordum. Çünkü seneler sonra bana hâlâ yazabiliyorsa değişen hiçbir şey olmamıştır onun hayatında, biliyordum.

Şu hafif mektubun bana bu kadar ağır gelişinden nefret ediyordum. Ayağa kalktım, başım döndü. Mektubu alıp çöpe attım. Akın girdi mutfağa bu esnada, gözü çöpe attığım mektuba kaydı. Duraksadı. “Okudun mu?” diye sordu. Okumalı mıydım? Yüzüne baktım, bir şey anlayamadım gözlerinden.

“Okumadım,” dedim. Çöpten çıkardı mektubu. Mektubun köşesi yemek artıklarının suyundan ıslanmıştı, eliyle temizlemeye çalıştı. Gerildim. “Ne yapıyorsun?” diye sordum.

“Neden okumadın?”

“Okuyacak mıydım bir de?”

Akın gözlerini elindeki mektuba çevirip usulca mektubu yırtmaya başlayınca bir şey söylemeden yukarı çıktım. Okumak istiyorsa okusun, ben istemiyordum. Geceliklerimi giyip hemen yatağa girdim. Bacaklarımı karnıma çekerek küçücük kaldım yatakta. Döndüm durdum, uyuyamadım bir türlü saatler boyu. Akın gecenin bir yarısı döndü odaya. Uyuyor gibi gözlerimi yumdum. Üzerini değiştirip yanıma uzandı. Nefes alıp verişinden uyumadığını anlıyordum. Ona döndüm, usulca sokuldum koynuna. Kollarını sardı bana o da. Ne düşünüyordu, üzümlüyor muydu, mutlu muydu bilmiyorum. Göğsünde biraz uyumuşum. Uyandığımda yoktu yatakta. Sabaha karşı dört buçuktu saat. Sabahlığımı giyinip odadan çıktım, merdivenin başında durup yukarıya baktım, orada değildi. Çalışma odasının ışığı yanmıyordu. Sessizce aşağıya indim, onu mutfakta buldum yine. Sanki hiç gece yanıma dönmemiş gibi mutfak masasının kıyısında oturuyor, sigara içiyordu. Mutfağın bahçeye açılan kapısını duman çıksın diye aralamış, başını iki elinin arasına alarak masanın üzerindeki kâğıda eğilmişti.

Çok içime dokundu bu görüntüsü. Yaklaşıp omzuna dokunduğumda başını kaldırıp bana baktı. Ağlamış biraz, yeşil gözlerinin beyazı kızarmış. Yavuz’un mektubunda kim bilir neler okudu... Bir sandalye çekip dibine sokuldum. Gözüm masanın üzerindeki dolu kâğıda kaydı. “*Ayten...*” diye başlıyordu mektup. Başımı omzuna yasladım. “Neden ağlıyorsun?” diye sordum.

“Çünkü haddinden fazla iyi biri olarak yaşadım.” Gözlerimi sıkıca yumdum. Akın derin, içli bir soluk çekti içine. “Bazen haddinden fazla iyi biri olmak insana yük oluyor. Onun ölümünün beni üzmesine katlanamıyorum. Hayır, katlanamadığım çocukluğunu bildiğim bir adamın böylesi birine dönüşüp hayatını heba etmesi. Nefret ediyorum ondan. İyi ki geberip gitmiş bu dünyadan ama çocukluğumda onun gibi olmak isteyen yanım çok üzgün, çok kırgın kaldı ona.

Bu kırgınlığı geçiremiyorum. Olmuyor Zümrüt, yapamıyorum. Şu mektubu bile...” Gözlerimi araladığımda uzanıp eline aldı kâğıdı, kaldırdı. “Şu mektubu bile belki iyileşmiştir, belki çocukluğumuzdaki o hâline geri dönmüştür diye okumak istedim. Ben haddinden fazla iyi biri olmak istemedim. Bu iyiliğim yüzünden hep belimi bükük bıraktı hayat.”

Sözleri beni üzüyordu. “Akın,” diyerek konuşmaya çabaladım fakat izin vermedi.

“Aradan seneler geçti. Onu en son 1985 senesinde gördüm, gördük. Haberlerini alıyordum ben, ne yapıyor, ne ediyor, geri gelir mi... Bunun korkusunu bile yüreğimde istemeden taşımışım, Mete öldüğünü söylediğinde rahatlardım. Bitmiştir sandım. Sana olan o hastalıklı takıntısı... Bitmemiş. Utanmadan, arlanmadan sana olan aşkını yazmış! Af dileyecek yüzü yokmuş ama, seni çok kırdığının, üzdüğünün bilincindeymiş. Bence bilincinde olduğu bir başka şey daha var. Bir anı yazmış buraya çocukluğumuzdan, anlatmış da anlatmış. Benim bu mektubu okuyacağımı bilerek yazmış. O anıyı hatırladığımda, o anının içerisinde senin de olduğunu anladım ben fakat sen hatırlamayabilirsin.”

Başımı omzundan kaldırdım. “Anlamadım?” dedim sorgularcasına. Bana doğru itti mektubu.

“Okumak istiyor musun yoksa anlatayım mı?”

Gözüm yeniden mektuba kaydı. *“Ayten... Aradan geçen yıllarda insan yaşlandıkça öleceğine olan inancı daha da artar derler. Ne büyük yalan. Ben sen gittiğinden beri...”* gözümü çektim hemen mektuptan. Abuk sabuk konuşarak acındıracaktı kendini işte, biliyordum. Bir lafına daha tahammülüm yoktu artık.

“Anlat lütfen,” dedim bu sebeple ona.

“Ben çok küçüktüm. Altı veya yedi yaşlarındayken onlarla at çiftliğine gitmiştik. Veliefendi Hipodromu...” Duraksadı. “1964 senesi olması lazım. Annemin öldüğü sene... Kardeşim ve Yavuz’un babası, hep beraber gitmiştik. Annem de gelmişti.” Bunları bana neden anlattığını bilmiyordum. Merakla bakınıyordum bu yüzden gözüne. “Sen... O gün oradaydın.”

Çok şaşırdım buna. Hafızamı zorlayarak bir şeyler hatırlamaya çalıştım ve evet, ömrümde bir kez hipodroma gidip at gördüğümü hatırlıyordum fakat başka hiçbir şey hatırlamıyordum. Bu sebeple, “Evet, Neyzen amca bizi götürmüştü ama ben pek hatırlamıyorum o günü,” dedim. Kaç sene öncesi, henüz dört yaşına yeni basmıştım o zamanlar.

“Ben yedi yaşına girecektim,” dedi Akın. Gözleri doldu yine. “Yavuz mektuba yazmasa ben bile farkında değildim o gün seninle tanıştığımın.” Bir avucunu yanağıma yasladi, başparmağıyla okşadı yanağımı. “Sen gofret yiyordun,” dedi gülümseyerek. “Her şey şimdi o kadar net ki...”

“Gofreti hatırlıyorum,” dedim şaşkınlıkla. “Ama o gofret nereden geldi ki? Biz alamazdık...”

Akın’ın gülümsemesi büyüdü. “Ajda’nındı. Ben vermiştim sana. Bak o gün çok tuhaf görünmüştün gözüme.”

“Neden?”

“Çünkü gofretin arasını açıp kremasını yalıyordun önce. Biz hiç böyle yemiyorduk.”

Buruk bir tebessüm yerleşti dudaklarıma. “Aslına bakarsan o kat kat tatlı şeyi nasıl yiyeceğimi pek bilmiyordum. Emek Bakkaliyesi’nin önünde oturan yaşlı bir teyze vardı, bakkalın sahibinin annesi Mahmure teyze. O böyle yerdi gofreti. Çocuklara da vermezdi ha, hain biriydi. Biz seksek ve top oynarken hep ona gözümüz kayardı. O kadar iştahla yerdi ki böyle gofretlerin arasını açarak, canımız çekerdi ama alamazdık, babam böyle şeyler için para harcatmazdı. Ne bileyim, ben de öyle yenir sanıyordum. Ha bir de, ben öyle yemeyi de sevmiştim. Sonra Zehra ısırılarak yenildiğini öğrenmiş tabii, gelip bana dedi ama bana ne, ben öyle yemeye alışmışım bir kere...”

Akın beni kendisine çekerek yanağımı sesli bir şekilde öptü. “Seni çok seviyorum,” dedi çok içten, göğsünden gelen bir sesle. Oysa sözlerine bile gerek yoktu yeşil gözlerine bakarken. Sanki gözleri dile gelip haykırıyordu aşkını.

Ona baktım uzun uzun. Göz kenarlarında, alnında, dudaklarının çevresinde beliren çizgilerine; kulaklarının hemen üzerinde ufak ufak kırışmaya başlayan saçlarına; gitgide sarkan çenesine, büyüyen

burnuna ve kulaklarına... Kırk dokuz yaşındaydı, yirmi bir senedir evliydik. Beraber acı tatlı seneler devirmiş, ateş çemberlerinin içinden geçip çiçek gibi bir yuva kurmuştuk onunla, dile kolay... Dünyaya bir daha gelsem, bin kere yanacağımı bilsem yine onu severdim. Ben, ondan önce yarımmişim, yarım olduğunun farkında olmayan bir yarımmişim hem de. Akın hayatıma girdiğinde tamamlanmışım. Bilmem ben onun için bir eksik parça mıyım, onun hayatıma katkısı benim onun hayatına olan katkımdan şüphesiz daha çoktur. Lakin yine de onu tamamlamak isterim, tüm eksiklerimle. Bundandır sevmeyi hiç bilmeyen çocukluğumla onu tüm kalbimle yabani bir sevgiyle sevmeye çabam. Ben, onun kadar romantik olamam. Ben, onun gibi romantik cümlelerle süsleyemem dilimi fakat kalbini çıkar göster dese gocunmadan çıkarıp gösterecek kadar karartırım gözümü. Hoş, buna gerek kalmaz hiç. Kırk altı yaşında, her yaşında olduğu gibi Akın bir bakışından tanır beni.

“Seni çok seviyorum,” dedim kucağına sokulurken. “Seni, dünyanın bütün seni çok seviyorlarıyla, çok seviyorum.”

Ayten...

Aradan geçen yıllarda insan yaşlandıkça öleceğine olan inancı daha da artar derler. Ne büyük yalan! Ben, sen gittiğinden beri yaşadığımı hissetmiyorum. Biliyorum, bu sözleri söylemeye hakkım yok. Ben şeref-siz, adi bir adamın tekiyim senin gözünde. Sana, hakkım olmayarak kötü, çok kötü şeyler yaşattım. Af dilemeye yüzüm yok, karşına çıkmaya da... Yıllar benden çok şey götürdü. Bir sana olan sevgimi götüremedi. Çok dua ettim Tanrı'ya içimdeki bu sevgiyi benden alması için ama olmadı. Yapamadım Ayten. Yanına çok kez gelmek istedim, sonra benden korktuğunu, benden kaçmak istediğini hatırladım durdum. Beni senden alıkoyan çok şey vardı aslında. Evlenmiştim, bir kızım olmuştu, annemle çok kez tartışıp duruyorduk... Gelemezdim. Gelmek de yakışık almazdı zaten. Hakkım yoktu sana bunu yapmaya. Sen de evlenmiştin, bir yuva kurmuştun.

Annemi 2000 yılında kaybettim. Hatırlar mısın, bilmem. Bana hiç sevdiğin birini kaybetmedin, sen acıyı nereden bileceksin ki demiştin. Annemi kaybettikten sonra o acıyı yaşadım. Annemi kaybettikten sonra

kendimi de kaybettim. Bir sana olan sevgimi kaybedemedim ve artık kabullendim: Ben hasta bir adamdım Ayten. Ben zavallı, tüm çareleri reddeden, çarelerden korkan bir adamdım. İçimdeki seni benden alacaklar diye, seni yitireceğim diye çok korktum. Her hareketin, her sözün aklıma mih gibi kazılı duruyor. Hatta öyle ki, seninle karşılaşmamızın çok eskiye bile dayandığını keşfettim düşündükçe. Bir at çiftliğinde, taylara bakıp gofret aralarını yiyen o kız sendin. Bunu nasıl hatırladım bilmem. Hatta o kızın sen olup olmadığın bile meçhul aslında ama sen olduğuna inanıyorum içten içe. İçim sen olduğunu biliyor, sürekli bu çocukluk anısını düşünüp kendi kendime seviniyorum. Kader diye bir şey var. Kader diye bir şey var ve sen beni hiç seçmedin.

Bir seni bir de ölümü senelerdir düşünüyorum. Geciktirilmiş bir eylem bu benim için. Sana olan sevgim beni hayatta tutuyor sanıyordum ama değil, sebebi kızım oldu. Ayten... Kızım beni hayata öyle bir bağladı ki kendimden utandım onu bırakıp gitmeyi düşündüğüm için. Oysa Mete'nin ne suçu vardı? Mete'yi neden bu kadar çabuk kabullenmemiş, bağırma basamamıştım? Bütün bunların cevabı bende yok. En çok bende olması gereken cevaplar kayıp.

Senden af dilemek kabalık olur. Yüzsüzlük, arsızlık olur. Hatta bu mektubu bile sana yazmamam gerek. Eğer okursan, okuyabilirsen seni üzebilme ihtimalim beni kahreder. Hoş, insan kendisine bunca kötülüğü yapmış biri için üzülebilir mi? Bilmiyorum. Af yok, ah da etme bana, ne olur. Ben seni, hakkım ve haddim olmayarak bu dünyada çok sevdim. Sevgim bir ölümcül veba gibi hastalıklıydı, çok sonra anladım. Pişman olduğumda yanımda kimsem kalmamıştı. Pişmanlığım bile sırtıma bir yük olmuştu.

Bir seni çok sevdim Ayten. Bu da tüm hayatıma mal oldu.

Bana, benim gibi kendine hayırsız birine bile sevgiyi öğretebildiğin için kendinle gurur duymalısın. Hem de hiçbir şey yapmadan, çaba bile sarfetmeden başardın bunu.

Teşekkür ederim Ayten.

Teşekkür ederim...

-Yavuz Ali Karaca

Mektubu katlayıp zarfın içine koyarken yüzü ifadesizdi Yavuz'un. Az sonra kendisini öldürecek bir adam için fazla sakindi. Zarfın içine yerleştirdiği mektubun üzerinde kalakaldı eli bir an. Kime olarak yazacağını bilemedi. Sonra *Ayten Tamtürk'e* yazdı zarfın üzerine. Çalışma masasının üzerinde yan yana duran kızına, oğluna yazdığı mektupların yanına koydu bu mektubu da. Elbet sahibine ulaşırdı. Kimin okuyacağı önemsizdi, bu mektubun Tamtürk Yalısı'na bir şekilde gideceğine emindi.

Son kez çekmecelerini kurcaladı. Silahının olduğu çekmeceyi kızı veya oğlu açmasın diye kilitleyip anahtarı cebine aldı. Ardından yıllardır bir dosyanın içinde eskiyip duran, Ayten'in işe ilk başvuru yaptığında çekildiği o çok eski, çocuk yüzüyle gülümsediği vesikalığı cebine attı ve kalktı. Masasının üzerini sanki geri gelecekmiş gibi düzeltti ve çalışma odasına son bir kez bakarak odadan çıktı.

Ayakları onu ilkin kızının odasına getirdi. Çok güzel bir genç kız olan kızı Zeynep, huzurlu bir uykudaydı şimdi. Kıvırcık saçları yüzüne dağılmış, biraz da terlemişti. Yavuz kızının üzerini yavaşça örttü, kıvırcık saçlarını okşayıp koklayarak öptü. Kızı huzursuzca arkasını dönünce içerledi, gözleri doldu. Ayağa kalkıp bu defa oğlunun odasına yöneldiğinde Mete'yi de huzurla uyur buldu. Yıllar geçip Mete büyümeye başladığında kendine dert ortağı bulabildiği için içten içe sevinse de ona hiçbir zaman Ayten'i anlatamadı. Fakat biliyordu ki Mete onun gözlerine baktığında sanki her şeyi anlıyordu. Oğluna çok yazık ettiğini düşündü. Ona yeterince gösteremediği sevgisinden çok utandı.

Mete'ye de son bir kez bakıp usul adımlarla çıktı evden. Ne bir telefon ne de bir cüzdan aldı yanına. Yalnızca silahının bulunduğu çekmecenin küçük anahtarı ve Ayten'in vesikalık fotoğrafıyla sahil kıyısında yürüdü biraz. Yaz ayıydı. Saat sabaha karşı dört buçuk sularıydı. Hiç olmazsa bir sigara alsaydım yanıma, diye düşündü, sigara almadığına pişman oldu ancak sahil kenarına açılmış izbe bir barakada ışık yandığını görünce adımları o yöne seğirtti.

“Selamünaleyküm,” diyerek barakaya girdiğinde, kırçıl bıyıklı iki adam bu saatte onu karşısında görünce şaşırdılar.

“Ve aleykümselam,” dediler hep bir ağızdan.

“Rica etsem bir dal sigara verir misiniz?” diye sordu adamlara. Oldukça kibardı, vermezlerse de canları sağ olsun diyerek çekip gidecekti.

Adamlar bir an birbirlerine baktılar. Yavuz’un iyi giyimli, temiz yüzlü biri olduğunu anlamışlardı. Dilenci veya meczup gibi durmuyordu hiç. Diğerine göre daha sıska olan kırçıl bıyıklı adam masanın üzerindeki Marlboro paketini ona uzattı. “Buyurun,” dedi. Yavuz memnuniyetle gülümseyerek, ikram edilen sigarayı aldı, ardından kendisine verilen kibritle tutuşturdu sigarasını. İki adam sabahın bu saatinde ondan sigara isteyen bu adamı merak etmişti hâliyle. “Çay da ister misin hemşehrim?” diye sordu bu yüzden sigarayı uzatan.

“Yok ustam, eyvallah,” dedi Yavuz. Ayakları kaçınıyordu insanlara daha fazla yük olmaktan. “Helal edin...” diyerek yanan sigarasını kaldırdı.

“Helali hoş olsun,” diye yanıtladı onu adam. Yavuz’un yüzündeki garip hüznü ikisi de fark etmiş ancak soramamışlardı.

“Hayırlı sabahlar,” diyerek çıktı oradan Yavuz. Elinde yanan tek dal sigarasıyla yürüdü de yürüdü sahil kıyısı boyunca. Cebinden Ayten’in fotoğrafını çıkardı, etraf karanlık olduğundan yüzünü pek seçemediği için kendine kızdı fakat önemi yoktu, aklına kazınmıştı. Sigarası bittiğinde artık her şeyin sonuna geldiğini anladı. Fotoğrafı yeniden cebine koydu, ayakkabılarını ve gömleğini çıkardı usulca. Aysız ama yıldızlı bir seher vaktiydi. Denize yürümeye başladı. Uzun uzun, usul usul yürüdü. Artık hiçbir şey düşünmüyor, garip bir mutluluk ve teslimiyetle gidiyordu denizin koynuna. Yüzdükçe kıyı arında küçücük kaldı. Nefes nefese durdu en sonunda. Yeniden başını göğe çevirip baktı. Yıldızlar bir sürü göz olarak onu izliyordu sanki. İlk kez korkuyu bu denli hissetti. Geri dönmek isteyen bir yanı o an baş gösterdi fakat imkânsızdı, kıyıdan çok uzaklaşmıştı ve bütün kasları yüzmekten yorgun düşmüştü. Dönemezdi.

Tam bu esnada hırçın bir deniz dalgası tarafından alaşağı edildi. Bu, hayatında ikinci kez hırçın bir deniz dalgasına yenilişi ve sonu oldu.

5 Eylül 2006

Yanaklarında hâlâ çiçek bozuğu izleri olan bir kızım ben, yaşıım on dokuz. Uçarıyım, babam sağ olsun şımarığım, arsızım, yüzsüzüm, çapkınım annemi zıvanadan çıkartacak kadar ve ne de olsa bir noktada durulurum diyerek yirmi yaşıma doludizgin bir hevesle koşuyorum. Eğitim hayatım boyunca okul eteklerim hep kısa, çoraplarım diz altı, dudaklarım ucuz butikten aldığım kırmızı boyalı rujumu değdirdiğimden hep kızarık oldu. Atkuyruğu saçlarım ikinci dersten sonra tokam koptu bahanesiyle çözölüverirdi. Flört etmeyi, kalpten kalbe gezmeyi severdim ve bir gün mutlaka annemle babam gibi birbirimizi çok seveceğimiz bir ilişkinin içerisinde bulacağımı sanırdım herhangi biriyle kendimi.

Ne büyük yanılgı.

Mete Karaca'nın evimize gelişinden sonra o masalsı aşk hikâyesi nasıl da yerini kasvetli bir acı hikâyeye bıraktı öyle.

Annem ve babam Mete Karaca'nın düğünü için bir ay sonra İzmir'e gittiklerinde, Özgür ve ben evde kalmak istedik. Deniz de onlarla gitti. Özgür anlamlandıramadığım bir şekilde anneme kızgındı. Çoğu kez ben de onunla tartıştım, üzerine yürüdüm anneme karşı bu kadar katı olmaması için fakat kıramadım inadını. Ona biraz zaman vermeyi seçtim. Kendime de.

Bir kurttur ki içimde, yedi bitirdi beni annemle babam evden gidince. Zaten Özgür de çıkıp arkadaşlarla gezmeye gitmişti. Annemle babam her ne kadar *evden gitmeyin, iki güne döneriz* dese de Özgür dinler miydi? Dinlemedi tabii. Ben boş boş el tırnaklarıma oje sürdüm. Yetmedi, ayak tırnaklarıma da sürdüm. Vakit öldürmek için her şeyi yaptım ama hiçbir şey teselli etmedi. Kalkıp yukarı çıktım, annemle babamın odasının kapısında durup kanaviçe işlemeli yatak örtüsüyle örtölmüş düzgün yataklarına, annemin önü kalabalık tuvalet aynasına, gardırobuna boş boş bakındım. Annem, Mete Karaca geldiğinden beri bize karşı daha sessiz, daha içine kapanık bir kadın olup çıkmıştı. O güzeller güzeli yüzünde hüznün yansımaları vardı, gözleri mütemadiyen bizden kaçınırdı. Babamın anlattığına göre Yavuz adındaki o adamla Leyla'nın hayatı için evlenmişti. Tüm bunlar, babamın siyasi olaylar yüzünden hapse girişı, hapishanede

isyan çıkışı ve hapisten kaçışıyla aynı zamana denk geldiği için babamın hiçbir şeyden haberi olmamıştı. Olamamıştı çünkü babamı öldü bilmişti annem.

Annem hakkında bilgilerim çok kısıtlı. Neden o adamla evlenmeyi seçti, neden kızına kendisi bakmak için kendi ayakları üzerinde durmadı, neden ailesine gitmedi? Sorular beynimi kemirip durdu. Boş boş annemin çekmecelerini karıştırdım ve en sonunda gardırobunun altında teneke bir kutu buldum. İşte o andan sonra, annem ve babamın hikâyesi birleşti, tamamlandı.

Kucağımda anne ve babamın geçmişiyle dolu, teneke bir kutuyla baş başaydım şimdi. Hiç bilmediğim, aklıma bile gelmeyecek; yükte hafif, manevide olabildiğince ağır bir dünya mektup, bir dünya yaşamışlık, bir dünya acı hatırayla...

Ne kadar hoyratça suçluyor insan bilmediği, yaşamadığı şeylere karşı başkalarının hayatını. Annem, teneke kutusuna sakladığı defterlerinden birine babamın kitaplarından birinde gördüğü bir cümleyi yazmış benim bu düşüncemi destekler nitelikte: *Anlayamadıkları şeyi kınarlar*. Ben annemi anlayamadım. Daha da kötüsü onu hiçbir şey bilmeden suçlayıp kınadım. Fakat annemin yazdığı defterleri okuduktan sonra çok pişman oldum. Annem dövülmüş, korkutulmuş, sindirilmiş, bebeği elinden alınmaya çalışılmış, onu kaybetme korkusuyla yaşamış hep ve en sevdiğini, tek destekçisini, babamı yitirmiş, üstelik ablam Leyla öldüğünde akıl hastanesine kapatılmış... Çok bahsetmiyor annem akıl hastanesi mevzusundan, sadece aklım yerine geldi diyor. Oysa bana kalırsa durum böyle değil.

Önce annemin defterlerini okudum. Sonra babamın ona yazdığı mektupları. Ardından babamın çalışma odasında, kitaplığının altındaki büyük dolapta duran günlüklerini... Babamın günlüklerini aşırıp okumam günlerimi aldı. Annemler iki gün sonra geri döndüklerinde anneme sıkı sıkı sarıldım. O, hiçbir şey anlamadı tabii ama vicdanen rahat hissettim ona sarılınca. Yaz tatilimin gecelerini herkes uyuduktan sonra babamın günlüklerini okuyarak geçirdim. Annemin akıl hastanesi için yaptığı yorum babamın günlüklerinde bambaşka bir boyuta ulaşıyor. Babam annemin o akıl hastanesine zorla eski eşi tarafından kapatıldığını biliyor. Beni en çok yaralayan

şey de bu oldu. Babamın cümlelerinde kelimeler ağılıyor sanki bunları söylerken. Günlükler bittiğinde ben de çok ağladım bu yüzden. Gizli saklı sigara aşardım babamın paketinden, penceremin kenarına oturup oturup içtim. Hüznümü sigara dumanına sarıp uçurmak istedim hep fakat olmadı, katranlaşıp yüreğime çöküverdi.

O yaz hayatımın en buhranlı yazı gibi geldi bana. Bu konuyu Özgür'e açtığımda yüzünde anneme karşı büyük bir pişmanlığın izlerini gördüm. Pişmanlık da bir erdemdir. Annemin yaşamında mecburiyetleri olmasa hiçbir şekilde başka seçeneklerde bulmazdı kendini. Ablam Leyla'nın mezarına bile başka bir inanç ve sevgiyle gittik her birimiz.

Bilgisayarımızdan Yavuz Ali Karaca ile ilgili ne varsa araştırdım. Beni en çok üzen eski fotoğraflarına bakmak oldu çünkü Mete, tıpatıp babasına benziyordu. Annemin Mete'yi gördüğünde yüzündeki şaşkınlık ve korku bundan mıydı? Anneme çok üzülüyordum düşündükçe.

Sabaha karşı bahçemizde oturuyordum uyuyamadığımdan. Babamın büyük hevesle aldığı tenteli salıncağında. Yağmurda unuttuğumuzdan demirleri pas tutmuş hep, sallanırken gıcırıyor. Bu yüzden olabildiğince kıpırdamamaya çalışıyordum. Boğaz'dan gemiler geçiyor, derdimi alıp götürsün diye bekliyordum her sabah. Bunu bu denli dert ettiğim için de çok kızıyordum kendime, geçip gitmiş, yaşanıp bitmiş şeylerdi sonuçta. Babam o sabah erken uyanıp yanıma oturunca iyice derdim katlandı. Şaşırmıştım aslında. Çünkü babam kalkmazdı kolay kolay bu saatte. Uykuyu pek severdi. Küçükken beni göğsüne yatırıp uyutur, benimle beraber uyur ancak ben hemen uyanır, bu kez onu uyandırmaya çalışırmışım.

"Neden uyumuyorsun?" diye sordu babam yanıma oturduğunda. Sabah serinliğinden korunmak adına omuzlarıma aldığım şalımın uçlarını çekiştirirken omuz silktim.

"Uyku tutmuyor," dedim.

"Kızım âşık mı olmuş yoksa?" diye sorarak kolunu omzuma atıp beni kendisine çekti. Babamın göğsüne yaslanmak, dimdik, sert bir dağa yaslanmak gibi güven vericiydi benim için.

“Yok baba, değilim maalesef. Âşık olursam ilk sana söyleyeceğim ama, söz.” Gülerek saçlarıma bir öpücük kondurdu. Sessizleşerek sabah kuşlarını, Boğaz’dan geçen gemilerin gürültüsünü ve ılık meltem rüzgârının uğultusunu dinledik bir süre. Ardından ben ona, “Günlüklerinizi okudum baba,” diye itiraf ettim başımı eğerek.

Babam bir iç çekti. “Biliyorum,” dedi sonrasında. Merakla başımı kaldırıp yüzüne baktığımda, “Sırasını karıştırmışsın defterlerin, ondan. Annen hiç karıştırmazdı okusa bile...” diye açıkladı tebessümle.

“Kızdın mı?”

Cıkladı. “Kızmadım. Sadece okumuş olabileceğin müstehcen şeyler için biraz hicap duydum.”

Dolu dolu güldüm, sonra gözlerim yaşardı. “En çok siz hak etmişsiniz ama...”

“Hak etmek tartışılır. Sevgi hak edilmez, hakkı elinden alınır insanın. Bizim elimizden almaya çalıştılar ama bak, mutlu bir aile olmayı başardık.”

“Nasıl dayandın baba?” diye sordum bu defa ona. “Annemsiz onca gün, onca ay, onca sene... Nasıl?”

“İnsan sevdiğine kavuşunca geçmiş acılarını pek hatırlamak istemiyor. O öyle olmasaydı, bu böyle olsaydılar ve keşkeler de anlamını yitiriyor. Bunca yıldan sana kalan tek keşke ne diye bana sorsan, hiç şahit olamadığım kızım Devrim’i bir kez olsun görmeye şahit olmak istediğimi söylerim sana. Çünkü bizim kızımız yaşanan tüm o acıları bir kalemde silebilecek tek şeydi yaşıyor olsaydı. Ha, sanma ki o acılar silinmedi, pekâlâ silindi, üzerinden çok su aktı. Bir tek Devrim kaldı yüreğimde yalnızca. Hiç sesini duyamadığım, hiç dokunamadığım kızım kaldı.”

İçimi dağladı sözleri. Kızı olduğum için ömrüm boyunca hep şanslı hissettim kendimi. Acaba ablam, yani Devrim yaşasaydı, onunla babamın ilişkisi nasıl olurdu? Kesif bir kıskançlık baş gösterir gibi oldu içimde. Ben babamın biricik kızıydım, iki erkek evladın yanındaki o narin çiçektim babamın gözünde. Peki ablam hayatta olsaydı nasıl olurdu?

Çok yersiz geldi bu düşünceler bana sonra. Elbette babam her birimizi çok sever, her birimize çok fazla değer verir, kayırmazdı.

Biricik değil, ikicik oluverirdik onun için ama bizi dünyalara değişmezdi. *İçimde hiç göremediğim bir ablanın özlemini duydum o an yemin ederim.*

Usulca yana doğru kayıp başımı babamın dizlerine yasladım ve bacaklarımı karnıma çektim. Elleri hemen saçlarımı okşamaya başladı nazik dokunuşlarla. “Sen annemin en büyük şansısın baba,” dedim ona bakarken.

“Hayır,” diyerek reddetti beni. Şaşırdım. “Biz birbirimizin şansızız. Bakınca öyle gibi görünüyor ama beni büyüten biraz da annen oldu. Biz birbirimizi bulduğumuzda iki yaralı kuştuk. Birimizin kanadı kırık, diğerinin ayağında damgalar olan kuşlar... Türümüz farklı, yediğimiz içtiğimiz farklı, iklimlerimiz farklı, düşüncelerimiz bile farklıydı bizim. Yine de bir yuva kurduk. Her şeye rağmen birbirimize iyi gelmeyi başardık.” Çok ciddi konuştuğunu düşünmüş olacak ki, “Sonra çirkin mi çirkin, melez çocuklarımız oldu işte!” dedi babam gülerek, burnumu hafifçe sıktı.

“Ya baba!” diyerek elini ittirdim burnumdan. Gülüştük. “Senin gibi bir âşık bulmak isterdim kendime.”

Dudak büktü, azıcık kasıldı. “Maalesef, Akın Vahit Tamtürk taze bitti çiçeğim. Ha, tipine bakıp beğendiğin bir çocuk olur, getirir tanıştırsın, biz de birkaç taktik veririz. Ama öyle heveslenme sakın, kolay değil bizden kız almak. Hele benim göz bebeğimi almak...” Ellerini saçlarıma atıp okşadı yeniden babam. Sözleri beni çok mutlu ediyordu. Babam hiç susmasın, hep konuşsun, sonsuza dek bir şeyler anlatsın istiyordum.

Ansızın bizi Eurovision kazandıktan sonra 2004 senesinde, Korhan Abay ve Meltem Cumbul’un sunuculuğunu yaptığı ve Athena’nın bizi mükemmel bir şarkıyla temsil ettiği Abdi İpekçi Arena’ya götürdüğü akşamı hatırladım. Hayatımın en muhteşem akşamlarından biriydi. Babamı hiçbir erkeğe değişemeyeceğimi bir kez daha anlamıştım. Gece boyu Eurovision şarkımızı söyleyip durmuştuk. Athena sahneye çıktığında bağıra çağıra, ıslık kıyamet koparmış, elimizdeki Türk bayraklarını sallamıştık şevkle. Babam beni o yaşında omuzlarına almıştı hatta. Tabii sonra görevliler tarafından uyarılınca inmek zorunda kalmıştım. O sene Ukrayna birinci olsa da bizim

gönlümüzün birincisi tabii Athena'ydı. Eve dönüş yolunda sesimiz kısılmıştı fakat yine de babam şarkılar söylemeye devam ediyordu. Babamdan bana kalan bütün anılar çok güzeldi. O hep şarkılar söy-lesin, şiirler, masallar okusun isterdim ben.

Bu yüzden birdenbire, “Bana bir masal anlat baba...” diye mırıldandım.

Babamın gülümseyişi büyüdü. “İçinde bütün oyunların, kurtla kuzu ve şekerle bal da olsun mu?”

Ben de güldüm. “Neden olmasın?”

Babam usul usul, duyulmaktan korkarcasına kadife bir sesle şarkıyı söylemeye başlayınca buğulu gözlerle yüzüne iyice baktım. Sol gözünün hemen altında süt beyazı lekesi vardı. Yüzünün sol yanında üç taneydi. Saydım usul usul. Sağ tarafa geçtim sonra. Dört, beş, altı, yedi... Canım babam. Yüzündeki lekeler bile diğer adamlardan farklıydı. Hiç utanmadım bu farklılığından.

Bir akşam Neşe teyzeler geldi bize oturmaya. Babamın ve annemin yazılarında en çok yer edinenlerden biriydi onlar. “Neşe teyze,” dedim ona annemin olmadığı bir aralık, mutfakta. “İyi ki varsın.”

Şaşırdı kadın hâliyle birdenbire bu sözlerime. “Ne oldu kız? Geldiler mi sana?” diye sordu gülümseyerek.

Oysa ben çok duygusaldım. “Annemin bunca senedir yanında olduğun için...” diyerek sarıldım ona.

Dile getirmese de anladı benim de bir şeyler bildiğimi. “Tabii olacaktım!” dedi geri çekildiğinde. “Olamadığım günlerde neler yaşadı, çok pişmanım.” Onun bile eli kolu bağlıyken yaşadığı pişmanlık çok dokundu bana. Hâlbuki onun ne suçu vardı ki? “Aytenciğim benim ahretliğim.”

Bu esnada annem girdi içeri elinde boş tabak ve bardaklarla. “Ne oluyor? Ne konuşuyorsunuz?” diye sordu hemen. Biz cevap veremeden tezgâh üstündeki meze tabaklarına uzandı. “Nazan, anneciğim şunları götür bahçeye hadi. Bir de buz çıkaralım. Ben de bize şu İtalya’dan getirdiğimiz meyve şarabını açayım. Rakı midemi bozuyor, Neşe teyzen de sevmiyor.”

Neşe teyze ve ben onun bu telaşlı hâlini gülümseyerek izlerken annem bir an sorgularcasına bize baktı. “Tüm dediklerini yaparım ama bir şartla,” dedim ona en sevecen hâlimle.

“Neymiş?”

“Asude ve ben de içeceğiz.”

Gözleri kısıldı, elini beline attı. “Fare giremediği deliğe kuyruğuna teneke bağlayıp girmeye çalışmış!” dedi sevimli bir sinirlilikle. “Kendi yetmez gibi Asude’yi de katıveriyor işin içine, şuna bak Neşe!”

“Ya anne bir kadeh ya!” diye sızlanırken Asude de geldi mutfağa bu esnada. Elimle gel gel yaparak destek çıkmasını istedim bana. “Hava mis gibi, ailemizin yanında biraz içeceğiz, çok mu? Hem senin oğlun İzmir’de içmiyor mu sanıyorsun sen? O rock festivallerinde neler oluyor, haberin yok!”

Tam bu noktada Asude susmam için dürttü beni. Eh, o rock festivallerinde Özgür tek değildi tabii, yanında müstakbel sevgilisi Asude de vardı. Annem elindeki meze tabaklarını elime tutuşturdu. “Bir susmadın! Tamam, için. Ama çok az he, aromalı ve özel şarap o.”

İki elimdeki meze tabaklarını yana açarak onun yanağına bir öpücük kondurdum hemen. Asude’nin de yardımıyla bahçeye taşıdık tabak ve bardakları. Yemekten sonraki eğlence faslımız her seferinde olduğu gibi yine dolu doluydu. Özgür sinir bozucu bir gıcıklıkla bana takılıyor, canım Asude beni savununca Özgür sessizleşiyor; Deniz, Melike’nin yapamadığı matematik sorularını çözüyor -ki bu konuda gerçekten onu takdir etmem gerek, ailenin tüm sayısal zekâsı kardeşimde toplanmış-; on iki yaşındaki İpek, Canan ablasının dizinin dibinde mezelerden yiyor; Canan abla nişanlısı Kerim’in Tekirdağlı ailesinden bahsediyor; babam ve Yusuf amca enflasyon ve kur hakkında konuşuyor; annem ve Neşe teyze, annemin yeni diktiği elbiselerin desenlerini tartışıyordu. Bir aralık, annemden zorla izin kopararak içtiğim aromalı İtalyan şarabından mıdır nedir, arkama yaslanıp her birinin yüzüne uzun uzun baktım. Tam bu esnada kucığımdaki telefonuma bir mesaj geldi. Açıp baktım. *Uğur.*

“*Ankara seni özledi. :)*” yazmış.

İki üst sınıfımdaydı Uğur, tiyatro kolunun başkanıydı. Ankara Keçiörenliydi ailesi, yedi göbek Ankaralıydı yani. Melda, *bu çocuğun*

sana ilgisi var deyip duruyordu sene başından beri, bizlere yardıma gelip gittiğini görünce. Bana kalırsa hayır, yoktu. Herkese samimi davranan insanları bilirdim, tanırdım bir bakışından. Uğur herkese karşı böyle samimi davranır, yardımcı olurdu. Filiz Hoca'nın araştırma görevlisi olmak için çırpınıp duruyordu biraz da, hocanın gözüne girebilmek adına biz yeni yetmelerle uğraşıyordu işte. Fakat Melda her seferinde *öyle değil* diyordu bana. *"Baksana şuna, bakışı, gülüşü, konuşması bile değişiyor bu çocuğun senin yanında. Eli ayağına dolaşıyor, sahnede teklemeyen o adam senin karşında kekeliyor!"*

Melda abartıyordu, adamın kekelediği falan yoktu. Yakışıklıydı, çok başarılıydı hem tiyatrodan hem de seslendirmede, çevresi de çok genişti. Genelde kendimi eziklemeyi sevmem, hatta nefret ederim bundan fakat onun yanında çok sönüktüm, uyumumuz hiç yok denecek kadar azdı üstelik. O altın çocuk, bense liseden çıkma çirkin ve ergen kız... Hiçbir zaman inanmadım onun bana böylesi bir ilgisi olduğuna. Ama şimdi... Şu *Ankara seni özledi* mesajıyla yüreğimin hepsini Ankara'ya açmak ve kanatlandırıp Ankara'ya uçurmak istedim ilk kez. Niye bilmiyorum, Uğur'un çocuk gözleri ve samimi gülüşü aklımda döndü durdu.

Bu yüzden ona, *"Ben de Ankara'yı özledim. :)"* yazıp yolladım. Sonra Uğur'la sabahlara kadar mesajlaşmaya başladık. Bir dünya tiyatro eseri konuştuk onunla, bir dünya animasyon, bir dünya film... Yetmedi, şu bilgisayar uygulaması olan MSN'den de ekleşip yazışmaya başladık sürekli. Hayatımın o uçarı ve çapkınlık dönemini geride bırakmış, daha sessiz ve ılıman koylara yelken açmış gibi hissediyordum. Tabii bunda annem ve babamın yaşadıklarını öğrenmemin de payı büyüktü. Duygusal eşiğim düşüktü benim, tüm o yaşananları ben yaşasam muhtemelen üzüntüden komalık olabilirdim. Bu yüzdendi belki de sessiz sakın bir ilişki arayışım; Uğur'un çocuk gözlerine sığınışım.

Uğur'la mesajlaşmalarımızın sürdüğü yaz bitimi bahçe oturmalarımızda, babam diktiği kiraz ağacıyla bahçe demiri arasına bir hamak atmış, tüm akşamını orada keyif yaparak geçirmeye başlamıştı. Anneme kiraz toplardı bazen ağaçtan fakat yeni kiraz vermeye başlayan ağacımızın kirazları henüz çok acıydı. Yine de yerdı annem. İkiz

kirazları kulaklarının üzerine asar, babama poz verirdi. Babam âşık bir şekilde süzerdi onu, yine öyle olmuştu işte.

“Kiraz güzeli seçildim mi ben yine?” diye sordu annem babama cilveyle.

“Her sene olduğu gibi yine kimseye kaptırmadınız Zümrüt Hanım,” diyerek sevdi onu babam.

“Yok bir de kaptırıyordum!”

“Mümkün değil! O müessese ömürlük rezerve edildi. Aşk müessesesi.”

Tam bu esnada zevzek Özgür o bayıldığı arabesk şarkısıyla ve karga sesiyle araya girdi: “*Yıllardır küllenmiş aşkın var bende... Aşkın mekân kurmuş yanan gönlümde. Beni terk edip de gittiğin hâlde... Sana intizara kıyamıyorum...*”

Kucağımdaki kirazlardan birini koparıp kafasına attım. “Ne ala-ka şimdi bu şarkı? Salak!”

“Sen ne anlarsın Cengiz Baba’nın şarkılarından, Allah’ın conco-nu!”

“Hadi be, içi geçmiş altmışlık dayılar gibisin, arabeskçi seni!”

“Ne yapayım, senin gibi İzel-Çelik-Ercan ve Tarkan fanı mı olayım? Avrupa Yakası izleyip çekirdek mi çitleyeyim kız gibi?” Saçlarıma kiraz bulaşığı elleriyle uzanıp karıştırdığında elini ittirdim hemen.

“İy, uzaklaş! Pis ellerinle dokunma bana. Sen o şarkıcılardan ve canım dizimden uzak dur, yeter bana. Sana büyük gelir bunlar. Kurtlar Vadisi’nden devam et. Hanzo seni!”

“Şş, ağız tadıyla bir karımızı sevemedik sizin yüzünüzden!” diye azarladı bizi babam. “*Çingenem*’i söyle bari oğlum!” Anneme döndü, *Çingenem*’i mırıldanmaya başladı.

Niye bilmiyorum, gülümsedim onun bu şen hâline. Annem umursamadan hemen şikâyeteye geçti tabii. “Her gün böyleler. Yıllar geçtikçe uslanır diyorum, yine başlıyorlar vır vır vır! Sabah da Deniz’le Özgür kavga ediyordu bilgisayarın başına oturmak için. Keşke bu kadar erken almasaydık şu bilgisayarı... Ne diye erken aldık? Bunlar buldular da bunuyorlar.”

Annem böyle hızlı hızlı konuşuyor, babam hayran hayran onu dinleyerek saçlarını, yüzünü okşayıp seviyordu. Anlıyordum ki o *Çingenem* şarkısı kafasında dönüyordu ona bakarken. Özgür kendini müdafaaya geçince araya Deniz de karıştı. Üçü ufak çaplı bir tartışmaya tutuştuğunda babama dikkatle baktım ben. Yüzündeki gülümseme ve anneme bakarkenki hayranlığı gitgide artıyordu sanki. Çok nahif, çok içten ve sahiciydi. Neredeyse elle tutulacak kadar gerçekçi bir sevgiyle bakıyordu anneme konuşurken.

Babam, annemin akliyle kalbi arasında bir yerde, diye düşünürdüm hep. Annem heyecanlı bir kız çocuğu gibi ona şımartıldığında kalbindeydi mesela. Babam evde olmadığında, geciktiğinde annemin gözleri pencerelerden dışarılara kaçtığı anlarda ise aklında... Annemin akli ve kalbi arasında ömür boyu, şikâyet etmeden gidilip gelinen; yolu yumuşak, havası serin ve yormayan bir yoldaydı babam.

Onlara baktım. Annemi kucağına doğru çekmişti şimdi, annem utanarak kaçmaya çalışıyor, yüzümüze tuhaf bir mahcuplukla bakıp gülüyordu. Babam sıkı sıkı sarmıştı kollarını onun ince beline, başını uzatmıştı omzundan. Dilinde çiçekler kadar güzel ve duru bir dünya sözle anneme sesleniyordu yine. Ömrüm boyunca onun kadar güzel şekilde kadınlara seslenen bir Allah'ın kulunu daha duymamış, görmemiştim. İnsan imrenmeden edemiyor onlara. Onları gören bir bakışta anlar sevgi nedir, aşk nedir, bakışmak nedir, öpüşmek nedir, sarılmak, hatta doludizgin yaşamak nedir... Babam tekti, biricikti ve emsalsizdi; sevgisi gibi. Annemin akliyle kalbi arasında bir yerdeydi.

Ona sarmıştı kollarını, kendine yaslamıştı. Hafifçe gıdıklamıştı şimdi onu, annem boynunu arkaya atarak kahkahalarıyla bahçemizi inletmişti. Bahçenin köşesindeki dut ağacında birkaç serçe, kahkahasından ürkererek dal değiştirmişti onun gibi sesler çıkararak. Babam hafifçe doğrulup başını eğerek onun boynundaki o herkesten gizli, ezbere bildiği mabedini koklayıp, dudaklarını değdirmişti. Bir sonsuzluk kadar güzel, ağızda şeker gibi yayılan tatlı bir son kadar lezzetliydi. Ve işte... Akıl ve kalbin birleştiği o yolda gün doğuyordu o an.

Çünkü babam annemi akliyle kalbi arasında bir yerden, boynundan öpüyordu.

Günler doğuyor, geceler batıyordu. Hayat ve ölüm arasındaki o ince çizgide duruyorduk her birimiz. Tüm çiçekler yavaş yavaş soluyor, yerlerine yeni çiçekler yine aynı yavaşlıkta geliyordu. Velhasıl bizim asıl derdimiz kırmızı güllerleydi. Babamın kırmızı gülü olan annem, kırk altısında katmer katmer açılmış, dikenini de, toprağını da seven bir gül olarak onun kolları arasında neşeyle gülüyordu şimdi.

Tüm çiçekler yavaş yavaş soluyordu, evet fakat artık kırmızı güller hiç solmuyordu.

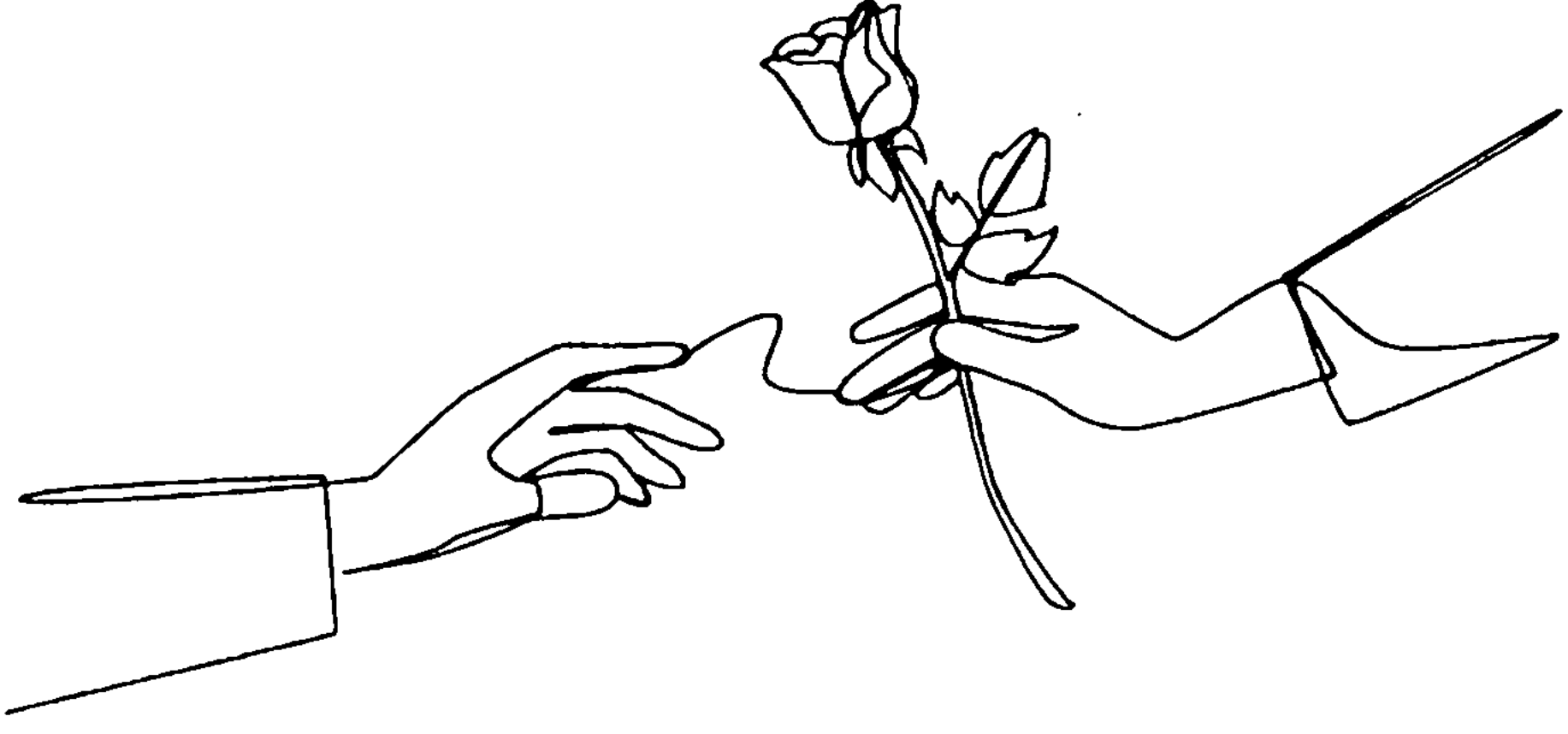
Babam anneme böyle sokulunca, annem kuş gibi cıvıldamaya başlayınca; babamın defterine yazdığı Nâzım şiiiri düşüyordu aklıma ister istemez. Kanım çekiliyordu düşündükçe. Güzelim şiiir, defter arasında kurutulan bir gül gibi kalmıştı. Babamın annemi betimlediği, onunla evlendikten sonra yazdığı ilk günün arasına koyulmuştu o şiiir.

*Ben
senden önce ölmek isterim.
Gidenin arkasından gelen
gideni bulacak mı zannediyorsun?
Ben zannetmiyorum bunu.
İyisi mi, beni yaktırırsın,
odanda ocağın üstüne korsun
içinde bir kavanozun.
Kavanoz camdan olsun,
şeffaf, beyaz camdan olsun
ki içinde beni görebilesin
Fedakârlığımı anlıyorsun
vazgeçtim toprak olmaktan,
vazgeçtim çiçek olmaktan
senin yanında kalabilmek için.
Ve toz oluyorum
yaşıyorum yanında senin.
Sonra, sen de ölünce
kavanozuma gelirsin.
Ve orada beraber yaşarız
külümün içinde külün
ta ki bir savruk gelin*

yahut vefasız bir torun
 bizi ordan atana kadar...
 Ama biz
 o zamana kadar
 o kadar
 karışacağız
 ki birbirimize,
 atıldığımız çöplükte bile zerrelerimiz
 yan yana düşecek.
 Toprağa beraber dalacağız.
 Ve bir gün yabani bir çiçek
 bu toprak parçasından nemlenip filizlenirse
 sapında muhakkak
 iki çiçek açacak:
 biri sen
 biri de ben.
 Ben
 daha ölümü düşünmüyorum.
 Ben daha bir çocuk doğuracağım
 Hayat taşıyor içimden.
 Kaynıyor kanım.
 Yaşayacağım, ama, çok, pek çok,
 ama sen de beraber.
 Ama ölüm de korkutmuyor beni.
 Yalnız pek sevimsiz buluyorum
 bizim cenaze şeklini.
 Ben ölünceye kadar da
 Bu düzelir herhâlde.
 Hapisten çıkmak ihtimalin var mı bugünlerde?
 İçimden bir şey:
 belki diyor.

Ölme baba. Ne olur sen, ölme annemden önce. Bizden önce, her-
 kesten önce...

SON

ÖZEL BÖLÜM

*Uğruna çabalamadığın her şey ziyan olur
Uğruna çabalamadığın şey aşksa eğer, yazık olur
Ey benim derdimin dermanı biricik sevdam,
Eğme başını güneşsiz kalmış solgun güller gibi hiç
Senin kök saldıgın bahçede bana diken olmak yaraşır
Senin gül olduğun bahçede bana bülbül olmalar yaraşır
Toprağı çatlatıp çıkmak da bir sevda asiliğidir
Ben ki bu sevdanın tek asisiyim
Benim şu dik boynum bir sana kırılır
Uğruna ölmeler de elbet bize yaraşır*

2011, Ankara

“**T**eyze, valla çok kalmayacağız. Üç dört saat bakacaksın Çınar’a,” dedim oğlumun kıyafetlerini koyduğum çantayı teyzeme teslim ederken.

Emel teyzem, burnunun üzerine indirdiği gözlüğünün üstünden beni süzdü. “Bakarım canım,” dedi hınzır bir gülümseyişle, “Elime mi yapışacak sanki? Küçücük çocuk...”

Öyleydi. Henüz üç buçuk yaşında, al yanaklı, kumral ve küçücük bir çocuktuk Çınar’ımız. Dışarıdan görünen buydu tabii. Fakat öyle yaramaz ve hiperaktif bir çocuktuk ki, ele avuca sığmıyordu. Emel teyzeme geldiğimizden beri evin içerisinde koşturup duruyordu. Biraz mahcupça gülümsedim ve teyzeme *idare et lütfen* bakışı attım. Neyse ki Emel teyzem beni anlardı, onunla az mı vakit geçirmiştik, az mı derdimi paylaşmıştım...

“Kusura bakma teyze, vallahi mecbur olmasak bırakmazdım,” dedim ancak pişman oldum. Konserin mecburiyeti mi olurdu yahu? Olmazdı tabii. Yine de bu, birkaç senedir Uğur’la baş başa kalabildiğimiz anlardan biri olacaktı. Heveslenmek suç muydu? Hem neler çekmiştim Çınar’ı kucağıma alana kadar. Zorlu bir hamilelik geçirmiştim fakat erken doğumla kucağıma almıştım oğlumu. Erken doğumdan sonra sarılığı, kolik bebek oluşu, büyüdükçe hiperaktifleşmesi... Bütün bu zamanda Uğur da ben de çok yıpranmış, yorulmuştuk. Bazen kardeşim Özgür’ün daha fazla çocuk istemesine şaşıyordum. Ben bir taneyle zor baş ediyordum, o nasıl bu yola gönül rahatlığıyla girmek istiyordu, anlayamıyordum.

“Gidin kızım, güzelce eğlenin siz. Gözünüz de arkada kalmasın,” dedi teyzem. Kapının önünde ayakkabılarımı giyyordum. Bu sırada içeriden bir şeyin tangır tungur yıkılma sesi geldi. Merakla başımı kaldırdığımda teyzem koşup içeri baktı, kucağında Çınar’la geri döndü. “Telaşlanma, yapma çiçeklerimi devirmiş vitrinden sıpa,” diyerek Çınar’ın kafasını öptü, onu yere indirdi ama omuzlarından ellerini çekmedi.

Dizlerimin üzerine çökerek Çınar’ın göz hizasına indim. “Anneciğim, Emel teyzeni üzmeyeceksin, tamam mı? Bak, evde ne konuştuk? Uslu durursan, teyzeni üzmezsen sana istediğin o uzaktan kumandalı kırmızı arabayı alacak baban. Anladın mı?” Çınar, uslu bir çocuk edasıyla başını usulca sallamıştı. Hiç güven vermiyordu ama hadi neyse dedim içimden. Yüzünü avuçlarımdan arasına alarak tombik yanaklarını sıkıca öptüm, kalktım. “Bir şey olursa ara bizi teyze, hemen gelmeye çalışırız,” dedim, teyzeme sıkıca sarıldım. Bu esnada Çınar da deli dana gibi koşturarak yeniden içeri girdi. “Seni seviyorum, teşekkür ederim.”

Teyzemin evinden çıkıp sokağa indiğimde Uğur, beni arabamızın içinde bekliyordu. Ansızın ben küçük bir kız çocuğuyken annem ve babamın da bizi böyle eşine dostuna bırakıp kaçamak yaparak konsere, sinemalara gittiğini hatırlar gibi oldum. Hayal miydi yoksa bu bir gerçek miydi? Gerçek olduğunu düşünüyordum çünkü Neşe teyzelerde küçükken kaldığımızı ve Yusuf amcanın başının etini yediğimizi hatırlar gibiydim. Zavallı adam, onca çocuğun arasında, kafasında bir hunisi eksik şekilde sabahı zor ediyordu. Yüzüme bir

gülümseme yayıldı, elimi cebime atıp telefonumu çıkarırken araca binmişim.

“Ne oldu? Neden gülüyorsun öyle?” diye sordu Uğur merakla.

Bense rehberle girip babamın numarasını aramaya koyulmuşum bu esnada. “Babama bir şey soracağım da,” diye yanıtladım onu kısaca. Uğur aracı çalıştırdı, gaza bastı. Babam da birkaç çalış sonrası telefonu açmıştı. “Babacığım, iyi akşamlar,” dedim batan güneşin son ışıklarına bakarken.

“İyi akşamlar canım kızım,” diyerek yanıtladı beni. Ses tonu bile daha duyar duymaz içimi sıcacık etmişti sanki.

“Sana bir soru soracağım şimdi,” dedim gülümser bir sesle. “Biz çok küçükken, siz bizi Neşe teyzelere bırakıp konserlere, sinemalara kaçıyordunuz, değil mi?”

Babam keyifli bir kahkaha koyuverdi. “O nereden çıktı şimdi?”

Sanki karşımdaymış gibi omuz silktim. “Merak ettim, öyle bir şey hatırlar gibiyim...”

“Doğru,” dedi babam. “Annen çok bunalmıştı evde durmaktan ve işlere yetişmekten. Ben de ona bir Cem Karaca konseri ve iki yerli film ısmarlamıştım zamanında.”

Eridim resmen. Yine annemin şansını kıskandım. “Demek el kadar çocuklarınızı arkadaşlarınıza bırakıp eğlenmeye gittiniz?” dedim hafif kızar bir tonda.

“Evet,” dedi hiç gocunmadan. “Bırakıp gittik. Hiç de pişman olmadık. Çok da eğlendik. Değil mi Zümrüt?” diyerek anneme seslendi. Annemin arkadan memnun sesini duyar gibi oldum. “Sahi, bu bahsi neden açtın ki şimdi Nazan?”

Hinzırca sırtıp Uğur’a baktım. “Çünkü şimdi biz de aynısını yapıyoruz baba.”

1992, İstanbul

O gün heyecanla giymiştim üzerime çiçekli, yarım kollu elbise-mi. Makyajımı bir güzel yaptıktan sonra, akşamdan bigudilediğim saçlarımı saç fırçasıyla açarak biraz kabartmış, Akın’ın Milano’dan hediye aldığı ve bitmesinden korktuğum için gıdım gıdım kullandığım mor şişeli parfümden bir fıs boynuma sıkarak parmak uçlarımla tenimde dağıtmıştım.

“Zümrüt, hadi karıcığım!”

Akın’ın alt kattan gelen sesiyle elim ayağıma daha da dolaşır gibi oldu. Tuvalet aynasının önündeki minik kutudan iki ince bileziği çıkarıp sol bileğime taktım, aynada kendime bakarken bileğimi oynatıp onları şingırdattım. Hoş görünüyordu, aynadaki yansımama bayıldım. Aşağıda Deniz’in ağladığını duyunca, çantamı kaptığım gibi hızlı adımlarla yatak odamızdan çıktım.

Ben salona inerken, “Oğlum, dur. Bak kardeşinin kafasına gelecek,” diyordu Akın, elindeki köpük baloncuk üfleme oyuncağından bir sürü baloncuk yapan Özgür’e. Deniz de Akın’ın kucağında minik elleriyle baloncukları tutmaya çalışıyordu. Nazan, babasının yanına oturmuş, koltuktan aşağıya sarkıttığı ayaklarını sallıyor ve elindeki atariyle oynuyordu.

Aceleci adımlarla aşağıya paldır küldür inişimi duyunca, her birinin bakışları bana döndü. Akın’ın yüzü, beni görür görmez gülerken, Özgür hemen koşup bacaklarıma sarıldı. Sarılırken de elindeki oyuncağın içinde bulunan deterjanlı suyu bir güzel eteğime döküverdi.

“Aa!” diye bağırdım istemsizce. “Eh be cücük kafa! Mahvettin eteğimi!”

Akın kucağında Deniz’le kalktı, konsolun üzerinden bir mendil alıp bana uzattı. “Oğlum, iki dakika otur ya!” dedi Özgür’e sitemle.

“Olur mu, kurt var bunun kışında!” dedim, sinirle eteğimi silerken. Özgür hiç umursamadan lavaboya gidip oyuncağının üzerine su ilave etti. Vallahi gamsızdı bu çocuk!

“Kime çekti acaba?” diye sordu Akın, eğilip yüzüme düşen saç tutamlarımı kulağımın ardına iterken. Başımı kaldırıp ona bakınca, Akın’ın nefesini tuttuğunu fark ettim.

Ancak ateş gibiydim sinirden. “Ne demek kime çekti? Bana mı çekmiş sence? Ben asla böyle yaramaz değildim! Ben asla bu kadar sinirli değildim! Ben asla böyle gamsız, hiperaktif değildim!”

Akın dudaklarını birbirine bastırdı. “Haklısın karıcığım,” dedi başını ihtiyatla sallayarak, “elbette bana çekmiştir oğlumuz...”

Özgür bu kez Nazan’ın dibine girip onun üzerine köpük üfleme-ye başlayınca ve Nazan bağırınca, “Seni var ya Özgür!” diyerek ona yürüdüm. Ancak Akın tuttu beni, Deniz’i kucağıma verdi.

Akın, “Özgür! Hadi, bırak bakalım onu, gidiyoruz!” diyerek Özgür’ün elindeki oyuncağı alıp yüksek bir yere koydu. Özgür hemen ağlamaya başladı. Akın daha sonra Nazan’ın elindeki atariyi de aldı. İkiz kardeşler oyuncaklarını geri almak için ağlaşırlarken Akın onları kucakladı ve dışarı çıktılar.

Araca oturduğumuzda, bozulan saçlarımı düzeltmeye uğraşıyor, bir yandan da, “İki ayağımızı bir pabuca sokuyorlar! Ne zaman bir yere gitsek fırtınadan çıkmışa dönüyorum daha gidemeden!” diye söyleniyordum.

Akın, aracı çalıştırdığında, “Benim şikâyetim yok,” dedi gülümseyerek.

Ona baktım, yüreğim yumuşayıverdi bir anda. “Canım, benim de yok ama...” dedim, derin bir soluk alıp kucağımdaki bebeğe sarılarak. Diyecek bir şey bulamadım.

“Kafamı kırsalar gıkım çıkmaz,” dedi Akın bu kez.

“Abartma sen de Akın! Tepene sıçarlar, görürsün. Hep sen şımarıyorsun zaten bunları!”

Bizim ailenin en meşhur cümlesiydi bu aralar bu cümle. “Oh, iyi yapıyorum, sefam olsun!” dedi Akın, nispet yapar gibi. Dikiz aynasından kızına baktı, Nazan hemen öne kaydı ve babasına sarıldı koltukla beraber. Sanki ben kıskanayım diye Akın Bey de bir güzel öptü kızının ellerini.

Parka gidene dek ufak ufak atışıp durduk. Parka vardığımızda ise, “Hiç de uygun değil üstüm başım parka!” diye sızlandım. Ne güzel hazırlanmış, etekleri kiloş, yeşil beyaz elbisemi giymiştim akşam için ama burada resmen sırtıyordum.

“Ne yapalım hayatım? Yusuf *işimi halledip üçte dönerim eve* dedi, o zamana kadar idare edeceğiz. Hem bu gece bizim gecemiz olacak, unuttun mu?” diyerek bana göz kırptı Akın.

Yanaklarıma bir ateş yürüdü sanki bu sözlerle, gözlerimi hemen ondan kaçırdım. Çocukları arabadan indirirken gülümsemeye başlamıştım. En son ne zaman baş başa kalmıştık? Şöyle rahat rahat, hiçbir şeyi düşünmeden, sadece ikimizin olduğu bir kuytuya, ne zaman sığınmıştık? Bilemedim. Çok uzak bir zamanda gibi geldi. Bir hayal, bir düş gibiydi Akın’la olan yalnız günlerimiz. Yanı başımdaki adamı özler olmuştum.

Akın, Deniz'i bebek arabasına oturtup kemerini bağlarken onu izledim. Dizlerinin üzerine çökmüştü şimdi. Kollarını kaldırıp indirdikçe pazıları gerilip şişiyordu. Buz mavisi gömleği bağrına kadar açılmış, ortaya bir de kahverengi güneş gözlüğünü iliştirmişti. Sırtına doğru neredeyse kumaş yırtılacak gibiydi çocuğu bebek arabasına oturtmaya uğraşırken. Gözlerim baldırlarına indi, yuvarlak poposuna baktım.

"Anne, çok sıcakmış!" dedi bu esnada Nazan, kolumu sarsarak. Havadan bahsediyordu.

Fakat kendimi, "Evet kızım, çok sıcak..." diye mırıldanırken buldum. Yutkundum, gözlerimi kaçırıp boğazımı temizledim. "Evet anneciğim," dedim bu kez kızımın saçlarını düzelterek.

"Hadi bakalım," diyerek doğruldu Akın, bebek arabasının ardına geçti. Parka yürüdük sonra. Özgür hemen elimden kurtulup kaydıraklara koştu, Nazan izin aldı gidebilmek için. Özgür'e söylenerek parka girdik. Park nasıl dolu! Hafta sonu olduğundan çocuğunu alan gelmiş. Boş bank bulmak zor oldu ama bulduk nihayetinde.

Akın, çocuklarla biraz oyalandıktan sonra bileğindeki saate baktı. "Ben bir Neşeleri arayayım şu telefon kulübesinden, kaçta bırakalım çocukları diye sorayım," dedi.

"Ne sabırsızsın Akın!" dedim yalancı bir sitemle.

O ise eğildi, saçlarımdan öptü. "Seninle baş başa kalmayı özledim."

Yalnızca bakışmalarla birkaç saniye konuştuk. Yemin ediyorum elim, ayağım, her yanımda alev aldı. O ise seke seke parktan çıktı. Bebek arabasında suluğunu bana uzatan Deniz'e bakıp aval aval sırtımda bir süre.

Sonra garip bir hadise oldu. Parktaki satıcıdan çocuklara elma şekeri almıştım. Özgür sarışın bir çocukla iyi anlaştı diye çocuğa da aldım. Etrafa bakındım ama çocuğun anne babasını görememiştim.

Ben çocuğun ailesini ararken, "Neymiş arkadaşının adı oğlum?" diye sordum Özgür'e.

"İt!" dedi Özgür.

Bir sarışın çocuğa bir de Özgür'e bakındım şaşkınlıkla. Sonra dizlerimin üzerine çöküp kınayıcı bakışlar attım Özgür'e. Sarışın çocuk elma şekerini alınca kaçtı gitti yanımızdan. "Oğlum, çok ayıp.

Ne demek İt? Kimsenin adı İt olmaz. Hadi, doğrusunu söyle. Neymiş çocuğun adı?”

“Doğru söylüyorum anne! Gerçekten İt çocuğun adı...”

Şaşkınlığım yerini öfkeye bıraktı. “Özgür,” dedim üsteleyerek. “Oğlum, olmaz! Çocuğun adı İt değildir, deme öyle sakın!”

Nazan geldi bu esnada yanımıza. “Ellerim yapış yapış oldu,” dedi elma şekeri bulaşığı minik ellerini açıp kapatarak. Cebimden bir mendil çıkardım, ağzını ve ellerini silmeye başladım. Özgür koşa koşa oyuna kaçtı yanımızdan.

“Nazan, şu sarı saçlı çocuğun adı ne kızım?” diye bu defa da kızıma sordum.

Nazan iki kulak saçlarını savurarak başını çevirdi ve sarı çocuğa baktı. “İt,” dedi o da. Beni yine bir şaşkınlık aldı. Gözlerim iri iri oldu. Nazan da koştu yeniden parka doğru.

“Nasıl yani?” diyerek ayağa kalktım ve parkta koşturan sarı saçlı çocuğa baktım. Akın yanıma dönene kadar, bebek arabasında huy-suzlandığı için kucağıma aldığım Deniz’le uzun uzun izledim çocukları. Gerçekten de tüm çocuklar onu İt diye çağırıyordu. Akın yanıma gelir gelmez ona da söyledim bunu. “Akm, şu sarı saçlı, kırmızı askılı pantolonlu çocuk var ya...” dedim çocuğu işaret ederek. Akın dikkatle o çocuğa baktı. “Adı İt’miş!”

Gözleri inanamayarak bana döndü. “Ne?” diye sorguladı beni. Tıpkı benim gibi o da şaşırmıştı işte. “Yok canım, değildir. Ne demek İt yahu?”

“Vallahi çocuklar da öyle diyor. Özgür’e ayrı, Nazan’a ayrı sordum. Bak, dikkat et diğer çocuklar da öyle çağırıyor onu. Nasıl olabilir bu?”

Akın çocuklara bakındı. Kaşları çatılmış, dikkat kesilmişti. Parkta metal kaydıraktan kayıp merdivenlere koşturan çocukların çığlık kıyamet birbirlerinin adını bağırmalarından duyduğuyla dediklerimde haklı olduğumu anladı. Çocukların arasına doğru yürümeye başlayınca duramadım, Deniz kucağımda peşine takıldım. Biraz bizim çocuklarla ilgilenir gibi yaptı Akın ama gözü o sarı çocuktaydı. Bir ara çocuk merdivenden düşer gibi olunca poposundan tutup kaldırdı onu.

“Yavaş ol yavrum,” dedi çocuğa, baba edasıyla.

“Sağ ol amca,” dedi çocuk. Bir tur daha kaydıraktan kayınca ve geri dönünce Akın’ın yüz ifadesinden çocuğun adını soracağını anlamıştım.

“Adın ne bakayım senin?”

Sarı saçlı çocuk kaydırağa çıkan basamakta duraksadı ve Akın’a döndü. Bir anda durunca arkasındaki çocuklar kızdı, Akın çocuğu kenara çekti, çocuk adını söyledi ona uzatarak.

Akın’ın önce dudak kenarları kıvrıldı. Elini uzatıp çocuğun başını okşadı, gözleri bana döndü, gülüşü büyüdü. Çocuk da bize gülümsedi ve kaydırağın merdivenlerini tırmandı yeniden. Gülümsemelerimiz usul kahkahalarla çoğaldı. Neredeyse çatlayana kadar kahkahalarla güldüğümüzü gören Nazan ve Özgür yanımıza koşup geldiğinde, gözlerimizden yaşlar akıyordu. Kucağımdaki Deniz bile endişelenmiş, ağzının kenarında duran emziği ihtiyacım varmış gibi bana uzatmıştı. Muhtemelen susayım diye...

“Baba, ne oldu?” diyerek babasının üzerindeki keten gömleğinin uçlarını çekiştirdi Nazan.

Parktan çıkıp aile restoranına giderken bile durup durup gülüyorduk. Çocuklar çok kızmış, anlamaya çalışmışlardı. “Duydun çocuğun ismini, değil mi?” dedi Akın, restoranda denize nazır bir masaya yerleştığımızde.

Dudaklarımı birbirine bastırıp çenemi elime dayayarak onun gülüşünü izledim bir süre. Onu izledikçe mutluluğum katlandı, içimde mayalanıp çoğaldı. “Duydum,” dedim kıkırdayarak.

“Ah şu çocuklar,” dedi masadaki ters çevrili bardaklardan birini düz çevirip içine cam sürahiden su doldurarak. “Ah şu çocuklar...”

Çocuğun adı İt falan değildi, Yiğit’ti. Diğer çocuklara adını uzatarak, yumuşak g’yi yutarak söylediği için ismi ağzından İt der gibi çıkıyordu...

Restoranda karnımızı doyurup, bu olaya güldük doya doya. Hatta bir tur da çocukları Neşelere bıraktığımızda onlara anlatarak güldük.

Vakit akşama doğruydu, güneşin son kızıkları Neşelerin evine balkondan sızıyor, çiçek desenli perdeler yazın sıcak rüzgârıyla oynayıyordu. “Ne güzel olmuşsun,” dedi Neşe, üzerimi süzerek.

“Ay, saçım başım dağıldı parktı, yemekti derken ama, iyi mi sence?”

“İyi iyi, konserde nasıl olsa yine dağılacak,” dedi Neşe, sonra yüzüne hin bir gülümseme yerleşti. “Hele Afet Apartmanı’nda daha da dağılacak zaten.”

“Şşş,” dedim kızarak ama kıkır kıkır güldük. “Sen yok musun...” dedim kelimeleri uzatarak. “Yarın erkenden çocukları almaya geliriz.”

“Hiç sorun değil, bak ne güzel anlaşıyorlar. Siz keyfinize bakın,” dedi Neşe, güven vermek ister gibi kolumu hafifçe sıkarak.

“Ya öyle ama Yusuf çocukların gürültüsüne rahatsız olmasın?”

Elini salladı. “Olmaz olmaz,” dedi, umursamaz bir tavırla. “Bizimkileri size bırakacağı zamanı hatırlatırım, sakinleşir o.”

Böylece çıkmıştık Neşelerden. Arkamızda bir dolu çocuk ağlamasıyla... Deniz pek akli ermediği için ne olduğunu anlamasa da, Nazan ve Özgür gittiğimizi görünce hemen biz de gelelim diyerek ağlamaya başlamıştı. Onların ağlaşmalarını duyunca içim cız etse de kaçabildiğimiz için mutluyduk.

Akın’la konser saatine kadar Beyoğlu’nda dondurma yerken dolaştık biraz. Ben vanilyalı, o da kakaolu iki top dondurma almıştık. Kol kola girip önce çocukları, sonra akrabaları, yetmeyip çevremizde kim varsa çekiştirdik durduk. Akşam perde perde inerken sonunda konserin yapılacağı mekâna giriş yaptık, kendimize ortallardan bir yer ayarladık.

Akın’ın, bir hafta önce elinde sallaya sallaya işten getirdiği biletlerle kurduğumuz bir hayaldi Cem Karaca konserine gelişimiz. “Zamanında Erkin Koray’a geldik, sıra Cem Karaca olsun,” demişti. “İkimiz de kendimize vakit ayıramaz olduk. Oradan çıkınca Afet Apartmanı’na gidelim, felekten bir gece çalalım...” demişti Akın. “Bu, bize bir hediye olsun karıcığım.”

“Çocukları ne yapacağız peki?” diye sorduğumda ise hemen Yusuf’ları aramıştı. Yani Yusuf’lar olmasa, hâlimiz haraptı. Tabii bunun rövanşını alırım diyerek Yusuf kabul etmişti. Akın zaten çok seviyordu çocukları, bakarım deyiverdi Yusuf’un kızlarına da.

“Utandım vallahi Akın,” dedim kulağına eğilerek. “Sanki rahat sevişmek için an kollayan yirmilik gençler gibi hissettim kendimi.”

“Değil miyiz?” diye sordu Akın. İnanamayarak baktım yüzüne. Güldü. “Bakma öyle, şaka yapıyorum ama yani bizim de ihtiyacımız yok mu böyle baş başa olmaya güzelim?” Bir eliyle sırtımı okşadı, kendimi ona daha da yasladım.

“Var ama...” dedim, sesim cılızlaşıp kayboldu. Haklıydı. Çocukların peşine koşturmaktan nefes alıp kendimize bakamaz hâle gelmiştik. Bu yazımızın en azından bu gecesi ve yarını bizim olmuş, çok muydu?

Turgut Özal’ın talimatıyla, ülkeye geri dönen Cem Karaca’nın konserine gitmek, aslında 1987’den beri ikimizin büyük hayaliydi. Özellikle Akın’ın. Henüz çiçeği burnunda sevgili olduğumuz o günlerde gittiğimiz Erkin Koray’ın konserinin tadı hâlâ damağımızdaydı. Bir türlü fırsat bulup tekrarını yaşayamamıştık. Fakat işte Akın, unutmamış, bize en yakın konseri aramış taramış ve bulup ayarlamıştı.

Yıllar geçse de geçmeyen, çoğalan ve hızını artıran tek şey ona olan sevgim, zannediyorum ki. Bu, çok garip bir duygu. Sanki sürekli ama sürekli hız kazanıp akan deli bir nehir ona olan sevgim. İçimde büyüyor, büyüyor, kocaman bir dağ oluyor...

Cem Karaca, sahneye yarım saat geç çıktı. Geç çıktı fakat rüzgâr gibi esti sahnede. Ben, böyle kalabalık ortamları ilk kez o vakit özlediğimi fark ettim. Özlediğim bir diğer şey ise Akın’la sarmaş dolaş olarak bu kalabalığa karışmaktı sanırım. Kendimizi şarkıları bağıra çağıra söylerken kaybetmek... Hatta öyle ki, konser sonrası sesimizin hafif çatallanmış olması, sürekli yutkunmamız, yine de kuşlar gibi hiç susmadan konserin ne kadar iyi olduğundan, söylenen şarkılardan, ışıklardan ve aşktan dolu dolu bahsedip gülüşmelerimiz; bize, o geceden en güzel hatıralar olarak kaldı.

Bu Son Olsun parçası çalındığında başımı omzuna yasladım, ister istemez birkaç gözyaşı döktüm ve Akın’a sarıldım. Ne zaman bu parçayı dinlesem aklımda hep biz, yaşadıklarımız oluyordu. *Leyla oluyordu*. Zaman bütün yaraların ilacı diyorlardı, belki haklılardı fakat benim yaram kabuk bağlasa bile izi silinmeden öylece duruyordu. “*Ne yalnızlık ne de yalan üzmesin seni, doğarken ağladı insan, bu son olsun, bu son...*”

“Bu son olsun,” diye tekrarlamıştı Akın da şakağıma bir öpücük kondurarak.

Sanıyorum geçmişimizi gerçekten ardımızda bıraktığımızı, bir çizgi çektiğimizi, gerçek anlamda büyüdüğümüzü o an anladım. Gençlik, hoyrat bir bahar rüzgârı gibi esti geçti üzerimizden ve biz de o ulu, büyük çınarlar gibi kök saldık, uzadık, tutunduk hayata beraberce. Ne mutlu ki bize, beraberdik. Ellerim boş değildi, gözlerimin önünde o vardı, sırtımı yaslayabileceğim dağ gibi göğsü yanı başımda duruyordu.

Kader, onu benden ayırmamıştı.

Çıkışta Akın’la Beyoğlu’nda gezindik. Akın bana zamanında nerelere gittiğini, hangi arkadaşlarıyla nerelerde buluşup planlar yaptıklarını, bu sokaklarda geçen anılarını anlatıp durdu. Denizin kıyısında durup yan yana bir banka oturduk. Denize baktığımız esnada derince bir iç çekti o günleri, arkadaşlarını anarken. Bülbül gibi şakıyordu sevgilim fakat içimden bozulmak, onu sinir etmek geldi.

“Utanmıyorsun da Akın!” dedim hayıflanır bir sesle.

Yeşil gözleri irice açıldı ve bana döndü. “Ne?” diye sorguladı, anlamlandıramayarak.

“Yanında karın var, çocukların olmuş, kaç sene geçmiş... O günleri özler gibi konuşuyorsun. Sanki bizi sevmemişsin gibi...”

Sözlerim üzerine kaşları çatıldı. “Hayatım,” dedi incinmiş bir tonda. “Ne alakası var şimdi? Özlediğim arkadaş ortamı, dostluklarımız, inancımız. Ne günler geçirdim ben burada, bu sokaklarda. Ne hayatlar parladı, söndü bu yollarda...” Bana döndü, yüzümü sevdi. “Sen olmasaydın muhtemelen ben de dayaktan ölürdüm. Ya da bir kaza kurşunuyla. Arkası sağlam diye belki ipten alabilirlerdi kellemi ama ölürdüm Zümrüt, yemin ediyorum, çok yaşamazdım sen hayatımda olmasaydın.”

“Allah gecinden versin,” dedim hemen, benim de kaşlarım çatıldı. “Sen böyle konuşuyorsun ama benim de yaşayacağımı mı sanıyorsun?” diyerek bakışlarımı ayaklarıma çevirdim. “Ben de ölürdüm. Babam beni Kemal’e verirdi, ölürdüm.”

Akın başını yüzüme eğerek gülümsedi, kendimi geri çektiğim-deyse bir kolunu omzuma atıp beni göğsüne yasladı. “Öyle bir şey olmazdı,” dedi gayet kendinden emin.

“Niçin?” diye sorguladım yanağımı göğsüne yasladığımdan boğuk bir tonda.

“Çünkü ben seni kaçıırırdım.”

Kıkır kıkır güldüm bu sözüne. “Yok ya,” dedim bilmiş bir sesle. “Nasıl?”

“Gerekirse düğünden,” diyerek burnumun ucunu sıktı. “Seni başkasına yâr eder miyim hiç ben? Benim gonca gülüm, biricik sevdam...”

İçim nasıl sıcacık oldu, nasıl aktı ona, anlatamam. Başımı kaldırıp yanağından öptüm onu. O ise iki eliyle yüzümü kavrayıp dudaklarımdan öptü beni. Başka zaman olsa çekinirdim halkın arasında oluşumuzdan fakat Akın yanımdayken hiçbir şeyden korkmuyordum.

Onun yanında tüm korkulara göğüs gerebilecek kadar güçlü ve şanslı hissediyordum kendimi. Benim aydınlık talihim, bahtımın güneşiydi o.

Afet Apartmanı'na girdiğimizde saat gece yarısını çoktan geçmişti. Ara sıra gelip havalandırdığımız, yalıdaki fazlalık eşyaları getirip küçük odasına yığdığımız, bir nevi ardiye olarak kullandığımız bu evde; Akın'ın çok pis, hin ve haince planları vardı. Nitekim apartmanın merdivenlerinden çıkarken beni belimden tutup çekince istemsizce güldüm ve sesim apartmanda yankılandı.

Kızdım biraz, homurdanarak onu dirseğimle hafifçe ittim. “Bak kapıcı çıkar ve bizi yöneticiye şikâyet eder Akın, yapma vallahi şöyle şeyler,” desem de, kuduruk Akın dinler mi?

“Sıçtırmasın çarkına, karımla evime geldim yahu! Millete ne?” Kapımızın önüne çıkmıştık, sol kolu belime dolanmıştı. “Çok canımı sıkıyor şu herif. Her boka muhalefet! Yemin ediyorum karşı parti gibi her şeye atlıyor!”

“Şş!” diye kızdım, yine de sözlerine gülmeden edemedim. “Duyacaklar bak.”

Cebinden anahtarı çıkarıp kilide taktı, kilidi çıt çıt açarken bana döndü. “Çok fena şeyler söyleyeceğim şimdi!” dedi gerçekten öfkelenmiş gibi.

Bir an gerçekten sesini yükseltecek falan sandım, elimi ağzına kapattım. Kapı açıldı, beni içeri çekti, avucumu ısırды. “Ah!” dedim

istemsizce, elimi çektim. “Küstah!” O ise hemen kapıyı kapattı aramızdan, beni sertçe kapıya yasladı. “Amma da ses yaptın Alacalı Bey!” diye payladım onu. İki eli yüzümü kavradı ve beni sesli bir şekilde öpmeye başladı. Kör öpücüklerle doluydu dudaklarının izlediği yol. Ağzım, burnum, gözlerim, alnım, çenem, yanaklarım ve boynumdan aşağılara inen kör öpücükleri nabzımı iyiden iyiye artırmıştı. “Işığı mı açsak?” dedim kıkırdayarak.

“Böylesi daha iyi değil mi?” diye sordu başını kaldırdığında. “Nostaljik hem...”

Bu sözleri bana kavuşmamızı, yine tam bu noktada, giden elektriklerle bu kapının önünde, karanlıkta sarmaş dolaş olmamızı hatırlattı. Birbirimizi kana kana içer gibi öpmüştük.

Akın yeniden, tıpkı o günkü gibi arzuyla öptü beni. Ardından tuttu, kaba bir kuvvetle beni kaldırdı ve dudaklarımızı ayırmadan salona taşıdı. Karanlıkta, kör bir yürüyüşle nereye konacağını bilemedi ve en sonunda, salonumuzun ortasındaki cam sehpanın üzerine bıraktı beni. Şaşkınlıkla yüzüne bakınmaya çalıştım, dışarıdan cılız bir sokak lambasının ışığı vuruyordu salona fakat Akın’ın yüzünde sıcak bir arzunun ilk ateşleri belliydi.

Akın’ın elleri sabırsızca elbisemin eteklerini yukarı itti. Sımsıcaktı elleri, uyluklarımdan yukarı doğru tırmanıp iki bacağımın arasına dokundu. İstemsizce, nefesimle karışık cılız bir inilti çıktı ağzımdan. Bu, onu daha da memnun etmiş olmalı ki boynuma minik öpücükler bırakmaya başladı.

Ben de üzerindeki gömleğin düğmeleriyle cebelleştim bir süre. Nihayet açık kalan göğsüne avuç içlerimi yaslariken ikimizin de öpücükleri hızlanmış, vücudumuzda nereye denk geldiğini bilmeden birbirimizin tadını almak için körlemesine öpüyorduk. Akın en sonunda elbisemi omuzlarımdan aşağı sıyırdı. Bir yandan da eteklerimi kaldırmış, külotumu çekiştiriyordu. Elbise kat kat karnımın üzerinde toplanmıştı.

Akın, bir sunağa yüz sürer gibi dudağının kenarını karnıma yaslayıp gözlerini yumunca nedense gülmek geldi içimden. Çok aşktan bayılarak gülmek... Sol elimi saçlarına atıp parmaklarımı saç tutamlarının arasından geçirdim. “Sevgilim,” diye mırıldandım arzuyla. Bin kere söylesem de her söyleyişte tadı başkaydı bu kelimenin.

O ise karnımın hemen altına sıcak bir öpücük kondurarak karşılık verdi. Sonra o öpücük ikileşti, üçleşti, aşağıya doğru kaydı dudakları. Akın'la sevişmek, dünyada hissedebileceğim en güzel hisleri barındıran bir olaydı. Senelerdir aynı aşkla, aynı şevkle ve aynı bitmez tükenmez hasretle karışıyorduk birbirimize. Sanki her bir sevişme ilkmiş gibi, garip bir coşkuyla, hazla, istekle... Ben hiç paraşütle kendimi bir uçaktan bırakmadım ama yemin ediyorum ki onunla sevişmek ta gökyüzünün en uç noktasından kendimi bırakmakla eş değer.

Çok sesli bir şarkı başlardı içimde onun sıcacık ağzını kadınlığımı hissettiğim zaman. Kendimi bulutların üzerinde kanatsız dans eden, uçan bir melek gibi hissederdim. Parmaklarım saçlarına karışır, bazen haylazlık yaparak onları çekiştirirdi. Akın kızardı bazen, harlı nefesine bir kızgın inilti karışırdı. Gülerdim, tıpkı şimdi olduğu gibi kıkır kıkır, genç kız gibi...

Ve ne vakit gülsem Akın doğrulur, hınzır bir sırıtışla iki bacağımın önünde dikilirdi. "Çok güzelsin," derdi beni süzerken, dünyada benden güzel bir şey olmadığını bilirdim.

Telaşsız bir hareketle pantolonunun fermuarını açtı, beni daha da kıvrandırmak için gözlerime inatla bakarak yaptı bunu. Ardından pantolonu sıyırdı ve üzerime doğru eğildi. Buz gibi sehpanın varlığı, ısınmış tenimle birleşince beni ürpertse de, üzerimde Akın'ın varlığı beni sarıp sarmalayınca yadırgamadım.

Usluca içimde gidip gelmeye başlarken iki kolumu da boynuna dolayıp onu öptüm. En sevdiğim şeydi onu böyle öpmek ve o da bunun farkındaydı. Göğüslerimi okşadı, hazla seslice yutkunarak başını boynuma doğru eğdi. İçimdeki hareketlerini hızlandırdıkça nefes sesimiz salonu dolduruyor, her şey daha da ısınıyordu sanki. Ev zaten havasızdı, kapı pencere de açamamıştık ve bu sebeple sevişirken çok terlemiştik.

Bir ara başım sehpadan geriye düştü, açık saçlarım yere doğru uzandı, görüş açım ters düz oldu fakat kıpırdayamıyordum. Baştan ayağa hazla dolmuştum ve kıpırdarsam bozulacağını zannediyordum. Akın kaba bir kuvvetle beni belimden ve kalçamdan tutup kaldırınca, korkuyla nefes aldım. O ise kucağında benimle beraber üzerine çarşaf örttüğümüz koltuklara oturdu. Kalçalarımın tutarak

beni hareket ettirmeye başlayınca, ellerimi omuzlarına bastırarak dizlerimin üzerinde yükselip alçalmaya başladım. Göğüslerimde, boynumda, omuzlarımda, her yanımda küçük ve hırçın diş izlerini bırakırken vahşiliğinin yanında elleri tenimi sarmalıyor, okşuyordu.

Kendimi kaybediyordum kollarında.

Yorulduğum tabii. Zaten konserde de ayaküstüydük, bacaklarım hem bu sebepten hem de hazdan titriyordu. Akın bunu fark ederek bu kez yeniden pozisyonumuzu değiştirdi ve beni çarşafların üzerine sırtüstü yatırdı. Ona baktım; aralık dudaklarından hızlı hızlı nefes alıp veriyor, göğüslerime, gerdanıma, yüzüme bakıyordu. Biraz uzun olan saçları terden ıslanmış alnına yapışmıştı. Onu kendime doğru çektim, sanki içimi daha çok onunla doldurmak ister gibi sıkıca sarıldım. Dudaklarımı aralayıp boynunun sol yanını emdim. Tuzlu bir tadı vardı, erkeksi boğuk bir inleme kulağıma doldu. Bütün vücudum titredi. Kendimi kaybettim ve tutkuyla kasıldım.

Nefesimi tutmuştum. Kendimi bıraktığımda başım dönüyordu. Akın hızlı hızlı nefes alıp vererek başını göğsüme yasladı. İkimizin birleşmesinin en net kanıtı olan iki bacağımın arasındaki yapışkan ıslaklığı çok sonra fark ettim. Nefesimizi kontrol etmemiz biraz zaman almıştı.

Akın başını bana doğru çevirdi. “Seni çok seviyorum,” diye mırıldandı. O kadar içten, o kadar kalbinden gelen bir ses tonuyla söyledi ki bunu, titredim.

“Ben de seni çok seviyorum,” dedim beklemeden. Beni öptü, kalktı, pencereleri açtı. Çırılçıplak vücuduna baktım, bakarken de başımı yana eğmişim, fark etmedim. Akın bana dönünce, hınzır bir gülümseme belirdi dudaklarımda. “Yakışıklı beyefendi!” diye şakıdım.

“Bak ya,” diyerek yanıma geldi, iç çamaşırını giydi. “Keşke fotoğraf makinesini alsaydım yanıma. Bu gecenin en güzel anını fotoğraflamam gerekirdi.”

“Neyi?”

Çıplak omzuma dokundu, okşadı. “Seni,” dedi, eğilip dokunduğu yeri öptü.

Dirseklerimin üzerinde kalktım. “Konser ne güzeldi, değil mi Akın?” diye sordum. Yine iltifattan kaçınmamı fark ederek güldü

ama bir şey söylemedi. “Erkin Koray konseri de çok güzeldi. Sanki bu gece yeniden yirmili yaşlarıma döndüm seninle.” Yaşadıklarımızı düşündüm, geçip giden onca zamandan geriye boğazımda bir yumru ve içimde ölen kızımızın ukdesi kalmıştı yalnızca. Çektiğim onca acı bir katran karası olarak ömrümün dibine çökmüş ve bitmişti.

“Seninle daha bir sürü konsere gidelim,” dedi Akın, ayaklarını kaldırıp kucağına koyarken. Sırtını geri yasladı. “Neye istersen gidelim.”

“Bizim üç çocuğumuz var, farkında mısın?” dedim ve sorarken parmaklarımla üç yaptım.

Akın eğilip parmak uçlarını öptü. “Ne olmuş?”

“Onlar ne olacak? Ha bire Yusuf'lara bırakamayız ya?”

“Biraz büyüsünler, onlar da gelir,” dedi büyük gamsızlıkla.

Bense iç çektim. “Ne yapıyorlar acaba şu an? Çok yaramazlık etmemişlerdir inşallah.”

“Aşk olsun,” dedi dargın bir sesle. “Sıkıldın mı yoksa benden?”

“Mümkün mü yahu öyle bir şey?” diyerek kalktım hemen, kendimi ona kaydurdum, kollarımı ona sardım, kedi gibi kıvrıldım ona doğru. “Dünyanın, kocasına en âşık kadını ben olabilirim herhâlde. Ne sıkılması?”

“O hâlde bir süre çocuklarımızı konuşmayalım, sadece bu geceyi ikimizin yapalım. Senin ve benim.”

Dediğini yaptım. O gece sadece ikimizin oldu. Çocuklarımızın bahsi, sabaha dek hiç geçmedi. Sabaha kadar dünyada yalnızca ikimiz varmışız gibi yaşadık. İçim tamamen Akın'ın aşkıyla doldu taşı. Tıpkı ilk evlendiğimiz günlerde olduğu gibi yalnızca ikimizin sesi vardı hayatımızda.

Sabah güzel bir kahvaltı yaptıktan sonra da çocuklarımızı almaya gittik. Yusuf'ların evi savaş alanı gibiydi. Vallahi utandım biraz ama Neşe geçiştirdi, kızlar dağıttı dedi. Özgür, “Neredeydiniz, ne yaptınız?” diye sorup durdu.

Çocukları alıp çıkarken Yusuf, “Haftaya da bizimkiler sizde,” dedi, “Bak bakalım Tamtürk, onca kız babası olmak nasıl bir şeymiş...”

Akın ise güldü bu söylem üzerine, Nazan'ın saçlarını öptü. “Ben çocukları çok severim Yusuf, dert etme sen,” dedi.

Bir kadın daha ne ister? Ben en büyük şansımı onunla evlenerek buldum zaten.

2004, İstanbul

Annem, tanıdığım en tutumlu insan. Gazete kuponlarını biriktirmeye bayılır. Sırf gazetelerdeki mega kuponları herkesten önce alabilmek için sabah erkenden Özgür'ü bakkala yollar, gazeteyi alıp, kuponu kesince dünyalar onun olur. Kuponlar biriktiği zaman da genellikle Deniz'i Neşe teyzeye bırakır ve bir eli benim elimde, diğer eli Özgür'ün elinde sabahın köründe gidip kuponları gazete bayiiine teslim ederdi.

Annemin kuponla eve aldıkları saymakla bitmez. Lastikli çarşaf, bir dünya sağlık ansiklopedisi, tencere seti, kitap seti, legolar... Hatta otuz yedi ekran bir televizyon da kazanmış, o televizyonu bir güzel mutfaktaki ekmekliğin üzerine kurmuştu. Mutfak sandalyesinde oturup fasulye kırarken, domates doğrarken, yaşlı gözlerle soğan doğrarken, bazen keyif kahvesi içerken hep o otuz yedi ekran televizyonu açık olur, ona yoldaş olurdu.

Lastikli çarşaflarını çok överdi. "Yılın buluşu!" der dururdu. Kaydırmazmış, özellikle deli dana gibi yatan Özgür için almış. Fayda etti mi, sanmam çünkü iki yıkamada lastikler hemen sünüverdi, anneminse siniri geri geldi.

Babam bu duruma aldırış etmemişti önceleri. Fakat daha sonra, baktı annem evi kuponla alınan eşyalarla dolduruyor, üstelik ihtiyacımız olmadığı hâlde dolduruyor, söylenmeye başladı: "Biz çok şükür alabilecek durumda değil miyiz bunları Zümrüt? Ne diye bunları alıp istifliyorsun, anlamıyorum ki!"

Annem ve babamın çok farklı hayatlarda büyüdüğünün farkındaydım. Nitekim annem; her daim istifleyen, saklayan, bir şeyleri kolayca atmayan, dikip yeniden kullanan, onaran biriymen; babam hor kullanır, eşyalar eskiyince yenisini alır, pek de umursamazdı.

"Yokluk gördüm ben," derdi annem babama karşılık. "Tabii, milletin vekilinin oğlusun sen, cakan kocaman! Yokluk bilmeden el bebek gül bebek büyüdün, bilmezsin!"

"Ben zenginliği tercih etmedim ama?"

"O zenginlikle büyüdün ama!"

Hemen bir tartışma başlayacak, kavgaya tutuşacaklar sanırdık aralarında, ne yalan söyleyeyim, heyecanlanırdık. Babam annemin yanına giderdi. “Yanılıyorsun,” derdi ona, “sensiz hiç zengin hissetmedim ben.”

Bu ve benzeri laf dalaşmaları çok fazla olurdu ancak sonunda hep yumuşamalar yaşanırdı. Her seferinde babamla annem gerçekten kavga etsin diye beklerdik biz. İnsan bunu bekler mi? Biz bekliyorduk. Diğer çiftler çatır çatır kavga ederdi, görürdük, duyardık, bilirdik. Neşe teyze hele, en son Yusuf amcanın tarafına sinirlenip tabak çanak ne varsa kırmış. İki ağlama sonrası zor toparlamışlar. Öte yandan televizyonlardaki dizilerde de karı kocalar basbayağı ağza alınmayacak sözlerle, bazen de -hiç tasvip etmesem de- fiziksel güç kullanarak kavga ediyor, bizimkiler neden hiç kavga etmiyor?

İlkokul ikinci sınıfta bunu o kadar çok düşündüm ki, sonunda sinir olup ağlamaya başladım. Üstelik bu konudan Özgür’e bahsettiğimde dünya umurunda olmadı. Bendeki de ayrı alıklıktı doğrusu, annem ve babam hiç kavga etmiyor diye ağlamak... Öğretmenimiz benim ağladığımı fark edince hemen sormuştu neyim olduğunu. Burnumu çeke çeke, biraz da hıçkırarak, “Benim annemle babam hiç kavga etmiyor! Diğer çocukların anne babası kavga ediyor! Hatta Ferhunde Hanımlar dizisinde de kavga eden çiftler var öğretmenim! Ama benim annemle babam hiç etmiyor! Neden etmiyorlar?” diye serzenişte bulunmuştum.

Öğretmen, beni sakinleştirmeyi başaramayınca okula annemi çağırmıştı. Özgür’ün yaramazlık ettiğini sanmıştı annem ama benim yüzümden çağrıldığını öğrenince o da şaşırmıştı hâliyle. Öğle arasında, öğretmenimle resim odasında konuşup çıktığında yüzü kireç gibiydi. Bize bir şey söylemeden eve döndü. O gece fısır fısır babamla yatak odasında bir şeyler konuştu.

Ne olup bitti, ne konuştular, ben bilmiyordum. Fakat zamanla, babam daha bir sıkı sardı annemi ve bizi. İki lafından biri, “Sevgi, her daim kötü sözün önüne geçer,” gibi laflar oldu.

Hayatımdaki en büyük kavgalardan birini ortaokulda gördüm. Sınıf arkadaşlarım Ercan ve Besim, yumruk yumruğa birbirine girmiş, hayatımda hiç duymadığım küfürler o gün onlar tarafından söylenmişti. Sonra ikisinin aileleri gelmişti okula, onlar da

birbirleriyle sözlü münakaşa etmişler, hatta Besim'in babası çok kötü itmişti annesini. Öğretmenlerimiz, müdürümüz ayırmıştı, bizi hemen sınıflarımıza almışlardı. Çok korkmuştum. Ne istediğimin, ne için ağladığımın o gün farkına varmıştım.

Mutlu bir ailenin kıymetini anlamam biraz zaman almıştı yani.

Çok uzak değil; reklamlarda gördüğümüz o “*Babam böyle pasta yapmayı nereden öğrendi?*” pastasını babama yalvar yakar yaptırmamız veya annemin, çocuk şarkıları söylediğimiz o şen şakrak sabahlarda sesimizi herhangi bir arabesk kasetin arkasına kaydetmesi... Mutluluk belki de o kasetlerde, o anılarda saklanmıştı ve benim hayatımı o anlar inşa etmişti.

Dün buldum o kasetleri, ardiyede tozlanan kasetçalarlı radyomuzu kucaklayıp hepsini tek tek dinledik annemle. Ferdi Tayfur'un *Ben de Özledim* parçası yarıda kesiliyor ve Özgür'le benim sesimiz müziğin arasına kuş cıvıltısı gibi giriyor. Annem, kaydı başlattığını belirtircesine, “*Hadi, bastım tuşa, söyleyin,*” diyor. Özgür'le derin bir nefes alıp başlıyoruz *Erken Yatarım, Erken Kalkarım*'ı söylemeye. Oradan *Ilgaz Anadolu'nun Sen Yüce Bir Dağsın*'a geçiyoruz. Özgür şarkıyı yarım yamalak söylüyor ama ben bilinçli bir öğrenciyim, o söylemediğinde veya yanlış söylediğinde hemen düzeltiyorum. 10 Kasım'da *Atatürk Ölmedi*'yi söylüyoruz. Okul törenlerimizde ben hep ağlıyorum. Atatürk'ü çok seviyorum, babam ve annem onun sevgisini yüreğimize çok güzel, olması gerektiği gibi işlediği için hep müteşekkir oluyorum.

Geçen sene liseden mezun olmuştum. Mezuniyetimde giydiğim elbise, annemin zümrüt yeşili, saten elbisesiydi. Annem üzerime daha iyi otursun diye elbisenin etek boyunu uzattı, askılarını düzeltti. “Sen benden uzunsun tabii, babana çekmişsin,” dedi. Güldüm. Görünüşte anneme, huyda babama çekmişim. Gurur verici bir olay.

Mezuniyet balomuza bizi babam götürecekti. Merdivenlerden hayatımda ilk kez giydiğim yüksek topuklu ayakkabılarla inerken bana, elbiseme dikkatle, büyülenmiş gibi baktı. Art arda yutkundu, gözleri annemi buldu sonra. “Zümrüt, bu...” dedi, annem hemen başını salladı.

“Söylemeyelim babana elbiseyi,” demişti annem, “bakalım üzerinde görünce ne diyecek...”

Söylememiştik baloda ne giyeceğimi. Sonuç buydu işte. Babamın hemen gözleri doldu bana bakarken. “Kızım benim,” diyerek sarıldı bana. “Ne de güzel olmuşsun. Canım benim...”

Kırmızı Kulüp diye bir yer varmış onların zamanında. Orada, ilk kez giymiş bu elbiseyi annem. Babamla herkesin içinde dans etmiş, herkesin gözleri onların üzerindeymiş. Dediğine göre, babamın anneme en çok yakıştırdığı elbise de buymuş. “Baban bütün özel günlerde bu elbiseyi giymemi istiyor,” diye kızmıştı annem de kendince. “Her yerde bu elbise giyilir mi?”

Çok özel olduğunu anlamış, kabul etmemiştim önceleri. Annem ısrarla reddetti. “Bu yaştan sonra ben bunu nerede giyeyim?” dedi.

Elbise paha biçilmezdi. Ailem paha biçilmezdi.

“Valla kıskanıyorum ama!” diyerek kedi gibi aramıza girdi Özgür. Babam ona da sarıldı. Babamın kollarının altında bir süre birbirimizi itekledik ama ikimize, üçümüze hatta anneme bile yer vardı, bilirdik.

Mezuniyet balomuzun olduğu yere bizi babam bıraktı. “Arayın, alacağım sizi. Çok geç saate kalmayın, kendinize hâkim olun,” diye de tembihledi bizi. Balo harika geçti. Son senemde bir sevgili yapmadığımdan kavalıem en yakın arkadaşım Gürkan oldu. Özgür’ün değişmez eşi ise tabii ki Asude’ydi.

Yine de o gece ilk kez yalnız hissettim kendimi. Çapkın, hovarda bir kız olduğumdan, etrafımdaki herkes onlarla alay ettiğimi, duygusuz olduğumu düşünüyordu belki. Kimse kolay kolay yanaşmıyordu artık bana. Ben aşkı hiç bulamayacağım zannediyordum. Bu, beni epey üzüyordu fakat kuyruğu dik tutma çabasında olan, burnu da havada bir genç kızdım ve kimseye belli etmemeye özen gösteriyordum. Yine de içimde bir yer çok kırık kalıyordu.

Balo sonunda, babam gelip bizi aldığı anda ve “Balo nasıl geçti?” diye sorduğunda, Özgür’ün heyecanla olanları anlatması ama benim suskun kalışım da bundandı. “Kızım, sen ne yaptın?” diye sormasa, ne yaptığımı düşünmeyecektim bile.

“Kös kös oturdu baba, sümsük Gürkan bir kere dansa kaldırdı bunu, bu da sıkıldı oturdu,” diye hemen ispiyonladı beni alçak Özgür.

Babam, dikiz aynasından yüzüme baktı. Bense o üzülmesin diye gülümsedim. “Topuklular ayağımı vurdu da...” diye yalan söyledim.

Evimize vardığımızda, Özgür hemen indi arabadan. Ben ayakkabılarımı çıkarmıştım babama yalanımı gerçek göstermek için. Biraz oyalandım inmeden. Fakat babam da inmedi araçtan. Bir kaset taktı teybe, birkaç tuşa bastı. Müzik çalmaya başladı sonra, müziğin sesini artırdı ve araçtan inip kapımı açtı.

“Bu dansı bana lütfeder misiniz küçük hanım?” diye sordu, nazik bir edayla elini bana uzatarak.

“Yaa, baba,” diyerek elimdeki ayakkabıları araca bırakıp hemen kollarına atıldım. Sarıldım ona, o ise beni yönlendirdi ve sallanmaya başladık.

Sezen Aksu’dan *İkinci Bahar* çalıyordu.

Babam başını eğip kulağıma şarkı sözlerini söylüyordu. “*Seni gül gibi öpe koklaya, gözümünden dilimden sakınır saklar, bugünkü aklımla severim şimdi...*” Saçlarımın üstüne bir öpücük kondurdu. “İpek saçlı kızım benim,” diyerek sevdi saçlarımı.

Ömrümün hangi anında bir daha bu kadar mutlu oldum veya bu kadar mutlu olacağım, bilmem. Ama ne zaman mutluluğu düşünsem, o gece kavalıem olmadığı için kimsenin benimle dans etmediğini öğrenen babamın, eve döndüğümüzde kapının önünde *İkinci Bahar*’ı açarak benimle dans edişi gelir aklıma.

Babamın şefkati, sevgisi iliklerime kadar işlemiş bir güneş ışığının sıcaklığı gibiydi. Fakat ömrümde onun hiç sinirli, korkmuş yanını görmedim mi? Gördüm elbet. Bir unutmadığım hadise de budur. Canım babam... Seneler sonra, Mete Karaca’nın evimize gelişiyle anlamıştım geçmişte yaşananları, o adamın kim oluşunu, neden ona saldırışını, gözünün dönüşünü...

Canım babam. Keşke elimde, geçmişteki kötü hatıralarınızı silbilecek kadar güçlü bir silgi olsa, hiç yaşamamış olsanız o kötü günleri. Hiç tanımamış olsanız o insanları...

1995, İstanbul

Akın, bir elinde Nazan, diğerinde Özgür’le beraber karısının dükkânından çıktıktan sonra caddenin biraz ilerisindeki büyük oyuncakçıya girdi. Üç gündür Asude’nin elinde gördükleri oyuncak

zürafa yüzünden başının etini yiyen çocuklarının gönlünü şimdi alacaktı. Oyuncakçı, İstanbul'un en büyük, en görkemli oyuncakçılarından biriydi. İki katlıydı ve oldukça genişti. Çocuklar içeri girer girmez babalarının elinden kurtulup hemen oyuncaklara meraklı gözlerle bakmaya, pelüslere dokunmaya başladılar.

“Yavaş, hiçbir şeye zarar vermeyin,” diye uyardı onları Akın ancak gülerek bakıyordu çocuklarına. Gözleri, daha küçük çocuklar için üretilmiş ufak oyuncak reyonuna kaydı. Deniz için de minik bir oyuncak bakmaya başladı. Yanına bir çalışan geldi, onun da yardımıyla ufak bir helikopteri seçti küçük oğlu için.

Tam bu esnada gözü vitrinden dışarı kaydı ve gördüğü şahısla donakaldı. Yavuz'du bu. O da Akın'ı fark etmişti, yüzü değişti. Bir sigara vardı dudaklarında, hararetle bir duman soludu, kaşlarını çatı ve başka yöne, caddenin aşağısına doğru bakınmaya başladı. Aşağı cadde... Karısının dükkânının olduğu yöne.

Akın elindeki oyuncak helikopteri görevli kadının eline tutuşturdu hızla ve bir ok gibi dışarı fırladı. Kimse ne olduğunu anlamamıştı, bir anda Yavuz'un yakasına yapıştı elleri.

“Ne işin var lan senin burada?” dedi katı bir tonda. “Bizi mi takip ediyorsun sen?”

Caddeden geçen kalabalık bir anda duraksadı, oyuncakçıda ona yardım eden eleman hemen koşup yakayı tutan ellerine uzandı ve Akın'ı geri çekmeye çalıştı. Ancak Akın'ın gözleri Yavuz'un yüzünde kalakalmıştı. O kadar öfkelenmişti ki o yüze bakarken, yakaya sarılmış ellerinin boğumları bembeyaz kesilmişti.

Yavuz ise bir duvar gibi, dümdüz bir ifadeyle bakıyordu Akın'a. Ne yakasındaki elleri silkeliyor ne de bir şey diyordu. Yalnızca sertçe yutkundu. Görevli adam Akın'ın ellerine asıldı.

“Beyefendi, lütfen bırakın,” diye ikaz etti.

“Cevap ver, bizi mi takip ediyorsun?” diye sorusunu yeniledi Akın. Öfke kanını kaynatmıştı sanki.

İlk kez Yavuz'un yüzü değişti bu yinelemeyle. Öfkesinin tadını alınca, alaylı bir gülümseme belirdi dudaklarında. “Bunu mu istiyordun?” diye sordu. “Karını, çocuklarını takip etmemi mi istiyordun? Belki ediyordumdur...”

Akın, onun bu alaycı tonu ve iğrenç gülümsemesi üzerine enstantane bir hızla, kendini tutamayarak yumruğu suratına geçirdi. Cadde kalabalığı hızla ikisini ayırdı. “Amına koyduğumun çocuğu!” diye bir küfür çıktı Akın’ın ağzından. “Uzak dur ailemden! Uzak dur bizden!”

Normalde asla ağzından çıkmayacak kelimeler birer birer, onca insanın içerisinde bir nehir gibi aktı dudaklarından. Öfkeden bütün vücudu titrerken kendini kaybetmişti. Yavuz, yediği yumruğun etkisiyle geri savrulup ağzını tuttu, elinin tersiyle akan salyasını sertçe sildi.

Nazan, dışarıdaki gürültüyü duyunca oyuncakçının içerisinde nafil bir çabayla babasını aradı. Babasını göremeyince telaşla Özgür’ün yanına koştu. Özgür de merakla bakındı içeriye ama babası yoktu. El ele tutuşarak girişe doğru yürürlerken camların ardında, dışarıda, babalarını birkaç adamın tuttuğunu gördüler, hemen dışarı çıktılar.

“Ailemden, çocuklarımdan uzak dur, piç! Seni doğduğuna pişman ederim! Öldürürüm seni, duydun mu?” diyerek parmağını tehditkâr bir şekilde Yavuz’a doğru salladı Akın.

“Baba!” diyerek koştu Nazan ve babasının bacağına yapıştı hemen. Özgür de ondan geri kalmadı fakat onun bir gözü, babasının parmak salladığı adamdaydı.

Tam bu esnada, oyuncakçıdan bir kadın telaşla dışarı çıktı. “Yavuz?” diye haykırdı, ürkmüş gözlerle bakındı kalabalığa, ardından gözleri tekrar Yavuz’u buldu. “Neler oluyor?” Kadının kucağında ufak bir bebek vardı, annesinin telaşlı sesiyle korkarak ağlamaya başladı.

“Yok bir şey,” dedi Yavuz, garip bir sinirle. “Bir yanlış anlaşılma oldu,” diyerek önce Akın’a, ardından kalabalığa baktı. “Kusura bakmayın, yanlış anlaşılma...”

Akın’ın dudakları aralandı ama kadına ve kucağında ağlayan bebeğe baktı, ağzını kapattı. Yavuz’un karısı ve kızıydı onlar. Bir anda kendini çok kötü hissetti Akın. Gözleri bacaklarına sarılan Nazan ve Özgür’e döndü, çocukları da çok korkmuştu. *Buna sebep olan benim,* dedi içinden. Çocuklarının sırtını sıvazladı, Yavuz’a baktı.

“Yanlış anlaşılma,” dedi onun gibi, içi öfkeden ve kıskançlıktan yanıyordu. “Yanlış anlaşılma oldu...”

Çocuklarının ellerini tuttu, kalabalığın içinden geçerek karısının dükkânının tersi istikametine yürümeye başladı. Boğulur gibi derin derin soluklar çekiyordu içine. Belki de boğuluyordu. Az önce ne yaşanmıştı öyle? Nasıl kendini birdenbire kaybetmişti? Ya o şerefsiz, nasıl da kışkırtmıştı onu!

“Baba, dur n’olur! Çok yorulдум!” diye sitemle söylendi en sonunda Nazan. Ortaköy sahiline gelmişlerdi.

Akm istemsizce, “Ben de...” diye mırıldandı. *Ben de çok yorulдум.*

Senelerdir içinde bir yük olarak taşıdığını fark etti Yavuz’a duyduğu öfkeyi. Gözleri her daim onu arayıp durmuştu etrafta. Bazen onu görürse ne yapacağını düşünür, yapabilecekleri kendisini korkuturdu. Genellikle geceleri bu düşüncelerle baş etmeye çalışırken bulurdu kendini. Uyku tutmayan gecelerde, kolunu kıvrıp tavana bakarken öfkeyle kalkıp inerdi göğsü. Sonra başını çevirir, karısının uyuyan yüzüne bakınca sakinleşirdi. Her şey bitmişti. Her şey yoluna girmişti. Mutlu bir ailesi, çocukları vardı. Artık onu kimse, hiç kimse yıkamazdı.

Fakat bugün Yavuz’u orada, karşısında görünce her şey toz olup uçmuş, yalnızca kini kalmıştı sanki içinde. Buydu onun yakasına atılmasının sebebi. Kapanmamış bir hesap, geçmişin izleri ve kin! O, böyle bir şeyi yapacak son adamdı ancak kendini kaybetmişti işte! Üstelik çocuklarının gözü önünde.

Bir banka oturdular. Nazan solunda, Özgür ise sağındaydı. Akın öne doğru eğildi, başını iki elinin arasına alarak sıkıntıyla iç çekti. Nazan, babasının bu görüntüsünden hiç hoşlanmamıştı. Minik elini babasının omzuna koydu, teselli etmek istercesine, “Babacığım, o adam seni korkuttu mu?” diye sordu.

“Benim babam hiçbir şeyden korkmaz!” dedi Özgür de.

Akm geri yaslanıp çocuklarının omuzlarına sardı kollarını. “Yavrum, yok öyle bir şey,” dedi Nazan’a. “Şimdi sizden bir şey isteyeceğim, büyük insanlar oyununu oynayacağız sizinle, anlaştık mı?” İki çocuk hevesle başını salladı, Akın derin bir nefes aldı. “Bugün oyuncakçının önünde olanları anneye anlatmak yok, anlaştık mı?”

“Neden baba?” diye sorguladı Nazan.

“Bilmesin. Bu bizim sırrımız olsun, tamam mı?” Çocuklar tekrar başını salladı. “Hadi, gelin bakalım, size pamuk şeker alalım.”

2022, Ankara

O gün babamın tartıştığı adamın Yavuz Ali Karaca olduğunu şimdilerde anlıyordum. Hiç anlatmamıştık anneme o gün olanları, bir pamuk şekerle her şeyi unutmuş gibiydik. Fakat insanın hafızası ne garip, her şeyi şu an o kadar net hatırlıyordum ki sanki yeniden yaşamış gibi tenim buz kesmişti.

Babacığım... Kendince annemin üzülmelerini istememişti. Anneciğim... Mete Karaca'yı karşısında görünce bile donakalmış, korkmuştu. Yaşadıklarını parça parça da olsa öğrendiğimde ne çok üzül-müş, ne çok acı çekmiştim.

Yine de onların aşklarına imrenmeden edememiştim. Şu yaşında bile ne onlar kadar birbirine âşık başka bir çiftle tanıştım ne de onlar gibi âşık oldum. Bizim Uğur'la aşkımız başkaydı. Uğur... Üniversiteli serseriydi en başta gözümde. Üniversitenin birinci yılında burnu havada, bütün öğretmenlerin gözdesi, şovcu piçin tekiydi benim için. Hiç sevmezdim onu. O da benden pek hoşlanmazdı. Ekrem Hoca'mızın en sevdiği öğrencisi ve aynı zamanda asistanı olmuştu biz üniversite ikinci sınıftayken. Mezun biri olduğu için gözleriyle hep bizi ezerdi. Ekrem Hoca derse gelemediğinde mecburen derslerimize o gelirdi ve yaka silktirirdi bize. Biz de doğal olarak hep dersten kaçardık.

Bir gün, Ekrem Hoca'nın semineri dolayısıyla dersimize katılamayacağını öğrendiğimizde ben apar topar çantamı kapatıp çıkmaya hazırlanırken, sınıf kapısında Uğur'la burun buruna gelmiştik. “Hayırdır,” demişti beni süzerek, “dersten mi kaçıyorsun?”

Ben, kız arkadaşlarım da peşimden geliyor zannederek, bir destek bulmak amacıyla arkama bakınmış ve sadece benim kapıda durduğumu, arkadaşlarımin hemen yerlerine geri oturduğunu fark etmiş-tim. Şansıma sövüp Uğur'a dönmüştüm. “Mecburum,” demiştim ona. Bu burnu havada piçin üstten bakışıyla bizi böcek gibi ezmesine iki ders saati boyunca katlanamazdım. Üstelik geçen yaz bana attığı, “Ankara seni özledi. :)” mesajını da unutmamıştım. Ankara beni

tiyatro dekoru düzmelik ırgat olarak özlemişti sanırım, anlamıştım. Hem de acı bir şekilde! İflahım kurumuştı bu sene dekor düzenlerken. Hepsi de bu şerefsiz Uğur'un yüzündendi!

“Ya,” demişti Uğur, kibirle başını dikleştirip yine bana üstten bakarken. “Ne gibi bir mecburiyetiniz var Nazan Hanım?”

“Bunu söylemek zorunda değilim, izninizle,” demiş, yanından geçmeye çalışmıştım fakat önüme durmuştu.

“Dersten kaytarmaktan başka ne gibi bir mecburiyetiniz var ki şu an?”

“Dersten kaytarmak mı? Hiç öyle şeyler yapmam! Ben gayet akli başında, düzgün bir öğrenciyimdir! Genel not ortalamam bütün arkadaşlarıma örnek bile olabilecek düzeyde hatta.” Sınıfa doğru bakınmış, “Yalan mı arkadaşlar?” diye sormuştum ama sınıftakiler gülmüştü. Alçaklar.

“Üzgünüm, bir yere gitmiyorsunuz,” demiş ve beni yerime yönlendirmeye çalışmıştı.

“Bunu yapamazsınız!”

“Yaparım ve de yapıyorum, şimdi lütfen, yerinize!”

Dudaklarımın etlerini ısıra ısıra yolarak yerime geçmiştim. Blok ders yapıp bize öyle bir işkence çektirmişti ki, o gün hafızamda hâlâ kara gün olarak anılır. Ders bitiminde, kitap defterini toparlarken bana seslenmiş, “Üçte tiyatro salonuna gel,” demişti. Tam o saatte dersim var palavrasını sıkacaktım ama, “Dersinizin olmadığını biliyorum,” diyerek lafı ağzıma tıkmıştı.

Ukala düdük!

Ben söylene söylene tiyatro salonuna doğru ilerlemiştim belirtilen saatte. Salonda kimse yoktu. “Nerede bu ya?” diyerek sinirle sahne arkasına doğru yürümüştüm. “Belki başka işim var? Ne bileyim, belki bir yerim ağrıyor, hastaneye gideceğim? Belki biriyle randevum var? Allah Allah! Beyefendinin keyfince olacağız! Oldu olacak o da beni asistanı yapsın! Nazan şöyle ol, Nazan şöyle yap, Nazan şunu yapma, Nazan bunu yap! Derste beynimizin içine ettiği yetmiyor, bir de çıkışa çağırıyor paşamız! Çağırıyor ama çağırdığı yerde de olmuyor! Ben anlamadım, bu nasıl b...”

Onu sahne arkasında bulunca susmuştum tabii. Boş koridorda sesim de iyiden iyiye yankı yapmış, yüz ifadesine bakılırsa hepsini

duymuş, ben de ayvayı tam anlamıyla yemiştim. “Harika bir senaryo yazarı olur senden,” demişti bana Uğur kinayeyle. İfadesi kızgın değildi fakat gözleri resmen ateş saçıyordu. Hâliyle o kadar çok gerilmiştim ki, şokla bir an kalakalmıştım karşısında. Savunmasız ve çırılçıplak hissetmiştim. “Sesin ve tonlamaların da iyi aslında, seslendirmen de olur senden. Ama asla tiyatrocı olmaz. Bir kere yalan söyleme konusunda berbatsın. İkinci olarak saygı ve nefret kavramını çok fazla karıştırıyorsun. Senin yaşında bir kız için bunlar kötü şeyler.”

“Ben buraya sizin beni aşağılamalarınızı dinlemek için gelmedim!” demiştim sinirle.

“Seni aşağılamıyorum Nazan,” diyerek bana doğru yürümüştü. “Neden bana karşı bu kadar öfke dolusun?”

“Size öfkeli olmamın sebebi sizsiniz!” demiştim hayretle. Sonra derin bir nefesle göğsümü doldurup, “Uğur Hocam, bakın,” diyerek sakince konuşmaya gayret etmişim. “Sizin dersleriniz bizler için tam bir işkence oluyor. Ekrem Hoca’nın dersinde biz bu kadar zorlanmıyoruz fakat siz dersimize girdiğinizde...” Durup onu süzmüştüm. Çok gençti, yakışıklı ve sempatikti. Tüm bunların yanı sıra oldukça da gaddar biriydi. Gaddar... Şimdi düşünüyorum da, sanırım sadece bana gaddar gibi gelmişti.

“Senden başka kimse böyle düşünmüyor.”

Evet, gerçek buydu. Benden başka kimse, onun gaddar, geçimsiz, sevimsiz bir eğitmen olduğunu düşünmüyordu.

Birine karşı sevgimin, çok sevgimin altında; en önce sinir, uzaklaştırma ve kin duyma olduğunun ne yazık ki o an farkına varamamıştım. Uçarı ve çapkın bir kız olarak kendime aşkı, gerçek duyguları hiç yakıştıramamış, ona olan beğenimi türlü belaların arkasına saklayarak bütün güzel hisleri bir bela gibi görmüştüm.

İşin özü: Uğur’dan etkileniyordum ama kendime hep engeller koyuyordum yani.

“Her neyse, seni buraya bunu tartışmak için çağırmadım Nazan,” diyerek sırt çantasından bir dosya çıkardı. “Ekrem Hoca, senin ses tonunu beğeniyor. Hitabet yeteneğin de aşikâr. Tonlamaların da yerinde. Elimizde bir iş var, sana sormamı istedi. Bir nevi rica gibi düşün... Bir animasyon filmi seslendirmesi için seni önerdi. Tabii

bunun için seninle bizzat görüşmek istedi lakin seminerinden dolayı ben konuşmak mecburiyetinde kaldım. Eğer kabul edersen...”

Ekrem Hoca benim için çok değerli bir eğitmendi. Hem de seslendirme işi... Kabul etmemek mümkün değildi. “Kabul ederim,” demiştim bu sebeple hemen.

“Ama senaryoyu bir okus...”

“Gerek yok, ben Ekrem Hoca’ya güvenirim. Başkalarına asla.”

Uğur, onu iğnelediğimi pekâlâ anlamıştı fakat bir şey söylememiş, tartışmamızı uzatmamıştı.

Ve aslında böylece başlamıştı aslında Uğur’la serüvenimiz. Ben okul çıkışlarında onların yanında çekirdekten yetişme bir öğrenci olarak, ufak rollerde seslendirmeler yapmaya başlamıştım. Genellikle Uğur’la birlikte giriyorduk stüdyoya. O şerefsiz de gayet iyi bir seslendirmendi. Hatta işinde o kadar ustaydı ki, ses tonunu bu kadar değiştirebilmesi beni mest ediyordu.

Zamanla Uğur’a olan yersiz katılığım kırılmış, aramızdaki hayalî sınırlar ortadan kalkmıştı. Yerel bir radyo istasyonunda, hafta sonları, gece on ikiden sonra birlikte yayın yapmaya bile başlamıştık ki, gece on ikiden sonra yapılan yayınlarda genellikle hislerim arşa çıkar, konuşmalarım daha duygusal olur, araya giren müzikler ise hep bam telime değen cinsten olurdu.

Bazen annemle babam katılırdı yayınlarımıza, istek parça bırakırlar, beni çokça öperek kapatırlardı telefonu. Babam hep Müzeyyen Senar’dan *Fikrimin İnce Güllü*’nü çalmamızı isterdi. Uğur hemen hazır ederdi şarkıyı. Her dinlediğimde anneciğimle babacığımı düşünür, duygulanırdım. Seneler sonra Uğur, o şarkıyı her açtığında gözünü bile kırpmadan hep beni izlediğini itiraf etmişti. Söylediğine göre, o şarkı çalarken çok mahzun, çok sevimli bir ifade olurmuş yüzümde ve o, beni tam da o anda izlemeyi çok severmiş. Hatta o anlardan birinde, iki megapiksel bir telefon kamerasıyla çekilmiş fotoğrafım bile var!

Tabii bazen de Özgür beyefendisi arayıp taciz ederdi radyomuzu. O yılın hitlerinden, mesela İsmail YK’dan çalmamızı ısrar kıyamet ister, Uğur da, “Gecenin bu saatinde, daha sakın bir şeyler mi çalsak?” diyerek onu yumuşatmaya çalışır, Özgür öküzü de, “Ne sakinini? Gece yeni başlıyor!” diyerek onun sinir uçlarıyla oynardı. Ben

laf edecekken Uğur araya girer, onun istediği o abuk sabuk şarkıları açardı.

Çok iş yaptık onunla beraber, çok. *Buz Devri, Madagaskar, Shrek* gibi animasyon filmlerinin yanında, çeşitli kült filmlerin de önemsiz seslendirmelerinde beraber bulunduk. Ne yapsak yan yanaydık, ne yapsak her işimizde beraber paylaşırdık mutluluğumuzu. Ve bir gün, beni Ankara'ya bağlayan o okul belası kalmadığında, radyomuz son yayınını yaptığında, elimdeki seslendirme işlerim bir başkasına geçtiğinde, beni Ankara'da tutan ne var ki diye sorgulamaya başlamıştım.

Beni Ankara'da tutan, Uğur oldu.

Bir gün hiç bilmediğim, duymadığım bir prenses animasyonu seslendirme işi geldi birdenbire. Toparlanıyor, İstanbul'a dönüyordum. İstanbul'daki tanıdıkları ayarlamış, orada sahne arkasında yine sevdiğim, bildiğim işi yapacaktım. Ben İstanbul kıızıydım, bu şehirde kalamam diyor, kendimi hep Uğur'dan uzaklaştırıyordum. Ta ki son iş diyerek stüdyoya girene kadar...

Clara adında bir prensesin ve Damian adında bir korsanın öyküsüydü bu. Gerçekten hiç duymadığım için elimdeki senaryoyu olabildiğince çok okumuştum. Bana kalırsa, gayet vasat bir senaryosu vardı ancak Uğur beni, "İnsanlar bayılıyorlar, gözyaşlarını tutamıyorlar," diyerek ikna etmeye çalışıyordu. Ya ben bu kurguya karşı çok hissizdim ya da insanlar yerli yersiz her şeye ağlayacak kadar çok sulu gözdü.

Seslendirme odasına birlikte ilk girişimiz değildi ancak ben son sanıyordum. Hem gideceğim için hüznü hem de böyle vasat bir kurguyu seslendirerek veda edeceğim için hafif sinirliydim. Seslendirmeye başladığımızda da bu sinirim sesime biraz yansımış olacak ki, ikaz edildim çok kez. Fakat sonrasında Uğur, replikleri değiştirmeye, bana Clara yerine Nazan demeye başladı. Kestiğimizi sandım ancak ekran oynamaya devam ediyordu. O da devam etmem için beni teşvik ettiğinde, cılız bir sesle eşlik etmeye çalıştım ama bir noktadan sonra sahne tamamen onun oldu tabii.

Clara Nazan, Damian da Uğur oluvermişti. Bana hislerini açıklaması, üstelik bu şehirden gitmemem için parmağıma bir yüzük takması, binbir zahmetle bu animasyonu birilerine çizdirmesiyle ve

senaryoyu kendisinin yazmasıyla olmuştu. Onunla evlenmeye bu şekilde karar vermiştim. Ailesiyle tanışmam, ailelerimizin tanışması, isteme ve nişan derken altı ay sonra düğünümüz oluvermişti. Her şey rüya gibiydi, çok güzel, uyanmak istemediğim bir rüya...

Özgür'den farklı olarak gelişmişti bizim aşkımız tabii ki. Biz Uğur'la çocukluk aşkı değildik, hatta birbirimizi onlara göre çok çok geç bulduk diyebilirim. Özgür ve Asude öyle mi? Tabiri caizse götle don olarak bulmuşlardı birbirlerini. Aynı ilkokul sıralarını paylaşmış, aynı liseye gitmiş ve üniversiteyi bile aynı okul, aynı bölümle bitirmişlerdi. Mide bulandırıcı derecede bir aynılık...

Üniversite biter bitmez de evlenmiş, evlendikten sadece üç ay sonra da çocuk yapmışlardı üstelik! Kimsenin tercihlerini sorgulamak bana düşmezdi ancak ikizimle bu konu üzerinden dalga geçmeden duramamıştım. "Kendi aynılıkları yetmiyor, bir de evlenince hemen aynılarını yapıverdiler! İnanılmazsınız!" diyerek sevmiştim yeğenim Tuğçe'yi. Tuğçe yeşil gözleri ve sarı kıvrırcık saçlarıyla hem babasına hem de annesine benziyordu çünkü.

Kardeşimiz Deniz ise adı gibi sakin bir denizdi âdeta. Lisede ve üniversitede birkaç sevgilisi olsa da genellikle içe kapanık olduğundan tek tabanca olarak hayatına devam ediyordu. Zannımca bizim ailenin zekâ küpü sayıldığından ve pilot olmasından mütevellit, bunca statüye rağmen onun hâlâ müzmin bir bekâr oluşu en çok annemi üzüyor ve en çok ona dokunuyordu. Deniz'e hayırlı bir kısmet bulamayan annem bu duruma o kadar içerlenirdi ki kendi halalarının, çocuklarına büyü yapıp yapmadığını bile düşünür olmuştu zamanla.

Oysa Deniz'in hayattan beklentisi bir evlilik değildi. Onun için aşk, yuva kurma gibi kavramlar yabancıydı. Özellikle Türk Hava Yolları'nda pilot olarak işe başladığından beri saatleri bize göre farklı çalışırdı. Kurulu bir düzen istemiyordu, onun kurulu düzeni zaten buydu.

Fakat gelin görün ki Zümrüt Ayten Tamtürk'e bunu anlatmak çok zordu. Seneler boyunca Deniz'in tek tabanca olarak bir hayat sürmesini kabullenemiyordu. Anneme göre erkek kardeşim Türk Hava Yolları'nda çalışan, namuslu, tertemiz, zeki ve de yakışıklı bir pilottu. Bu konuda hepimiz hemfikirdik zaten. Annemin anlamadığı şey ise bunca özelliğe sahip bir adamın neden hiç evlenmeyişi,

talipleri olmayışydı. Bir ara bu konuya o kadar kafayı takmıştı ki oğlunun gay olabileceğinden şüphe duymaya başlamıştı. Burada babam devreye girmiş, ufak bir tartışma yaşamışlar ve sonra annem biraz olsun durulmuştu. Öyle veya böyle, Deniz onların oğluydu ve de hayat onundu, karışmaya hakları yoktu. Babam oğlunun her türlü arkasında duruyordu.

Olması gereken de buydu zaten.

Bir ara Deniz'e ben bile sormuştum bu meseleyi üstü kapalı olarak. Hiç de öyle bir şey olmadığını söylemiş ve gülmüştü bana. Utanmıştım. O sadece yalnızlığı seviyordu. Tekliği, biraz aykırı yaşamayı... Babama benzer yanı vardı. Ne kazanırsa bir yerlere bağışlıyor, ihtiyacı olan üniversite öğrencilerine burs veriyordu. Modern zamanın Peter Pan'ı gibi geliyordu kardeşim bana.

Neyse ki son yıllarda annem de bırakmıştı yakasını, artık evlen, yuva kur, gözüm açık gitmesin diye darlamıyordu onu ve Deniz de nihayet rahat bir nefes alabilmişti.

Yalnızlık...

Kendimi hiçbir zaman yalnız bir insan olarak görmedim. Çevremde her daim mutlu bir ailem, varlığına şükrettiğim insanlar oldu. Bunun için her birine müteşekkirim. Sevdikçe çoğaldık, katlandık, büyüydük. Bir zaman sonra annemin de Deniz'in yalnızlığına neden bu kadar kafayı taktığını anlayabildim. Çünkü annem, hayatının bir döneminde yapayalnız kalmıştı. Babamı yitirmiş, istemediği bir evlilik yapmak zorunda kalmış, ilk doğan çocuğunu kaybetmiş, yaşamak istememiş, yalnızlık neredeyse onu öldürecek konuma gelmişti.

Çocukluğumun ve ilk gençlik yıllarımda geçtiği yalıdan aşırıldığım kasetlerimiz, albümlerimiz, video kayıtlarımızda yalnızlığından hiçbir iz yoktu. Oysaki günlüklerinde ve dikkatli bakıldığında koyu kahverengi göz bebeklerinin derinliğinde ağır bir yalnızlığın izleri duruyordu. Bunu fark etmem ne yazık ki çok, çok geç oldu. Fark ettiğimdeyse ilk işim Deniz'e bu meseleyi anlatmak, annemi hoş görmesini, alttan almasını istemek olmuştu. Neyse ki Deniz, gayet akli başında bir çocuk olduğundan dediklerimi anlamış, hiçbir sorun yaratmamıştı.

Şimdi yalıdan aşırıldığım birkaç fotoğrafa, anılarımıza bakarken gözlerim yine annemin mahzun gülüşüne takılıyor, göğsüm

sancıyordu. Dediğim gibi, ben hiçbir zaman yalnızlıkla sınanmamıştım, Allah da bunu yaşatmasın lakin bir kadının yapayalnız olmasını kafamda tasavvur edebilmek zor değildi. Dünyanın bütün mutluluklarını annemin ayağına serseler çektiği o yalnızlığı yüreğinden silip atabilecekler miydi? Zannetmiyordum.

Elimdeki somut fotoğrafları bırakıp telefonumu açtım ve babamla annemin ortak kullandıkları Instagram hesabına giriş yaptım. Evet, ortak kullandıkları bir hesapları vardı fakat kullanmayı becerebildikleri yoktu. Daha doğrusu hesaptaki tüm fotoğraflar babam tarafından çekilmiş, çoğunluğunda annemin olduğu fotoğraflardı. Fotoğraf altında yazan yazılar mı? Pek tabii Akın Vahit Tamtürk'ün uzmanlık alanı, tam bir kalemşörlük örneği olan aşk yazılarıydı. Annemin ufak saksılara ektiği teras çiçekleriyle çekildiği bir fotoğrafı, iki yaz önce İtalya kıyılarında denize girerken şapkasının uçlarını tutup öpücük atarken çekildiği fotoğrafı, kışın karda babamın onu yuvarlarken videosu, beraber turla gittikleri Kapadokya gezisinden fotoğrafları, üç sene önce bir bayram sabahında torunlarıyla çekildikleri bir fotoğrafı ve biz çocukları, annemin ördüğü güzelim çantaları, babamın yeni aldığı kamerasıyla annemin kırmızı ojeli yelpaze tutan ellerini test amaçlı çekmesi ve bir dünya ikisinin gülerken verdiği poz...

Hepsinin altında da aşktan kırıntılar.

Aniden anne ve babamı çok özlediğimi hissederek rehber gir-dim. Uğur, çocukları gezmeye götürdüğünden bugün evde yalnızdım. Öyle bir özlemle aradım ki annemi, kalbim hızla atmaya başladı. Pencere kenarına yerleşip akşamın çöktüğü Ankara'ya bakarken bekledim telefonumun açılmasını. Sonra annemin o narin, ince sesini duyunca istemsizce gülümsedim.

“Alo, Nazan?” dedi bana. Nefes nefeseydi niyeysel, sanki arabanın içinde gibi ardında bir uğultu vardı.

“Anneciğim, nasılsınız?” diye sordum.

“İyiyiz kızım, siz?” diye sordu o da bana.

Nefes nefese oluşu üzerine kaşlarım çatıldı. Yemin ediyorum yanlış bir zamanda aradığımı sandım. “İyiyiz, iyiyiz de... Anne, sen niye nefes nefesesin? Yanlış bir zamanda aramadım inşallah?”

“Aa! Çok ayıp Nazan!” diye payladı önce beni. Gülmeye başladım, annem hepten bozuldu ve babama söylenmeye başladı. “Hep sana çekti bu kız, Akın! Bu edepsizlik hep senden geçti ona!”

Babamın arkadan bir şeyler homurdandığını duydum. “Çekerim tabii! Benim babam o!” dedim ortalığı karıştırmak adına iğneleyici bir tonda.

“Aman, yesinler babanı!”

“Neredesiniz siz? Sesiniz dışarıda gibi geliyor.”

“Düğüne gidiyoruz. Aslında o yüzden nefes nefeseydim, geç kaldık düğüne Nazan. İki ayağım bir pabuca girdi. Bir de akşam trafiği var ki sorma... Keşke daha önce çıkabilseydik.” Annem hiç durmaksızın, nefes nefese olmasına rağmen konuşmuş ve tıkanmıştı.

“Kimin düğünü ki bu?” diye sordum. Yakın akrabalarımızı düşündüm istemsizce, evlenecek kimse kalmamıştı.

“Şey ya,” dedi, duraksadı. “Ya bu Yusuf amcanın kızı İpek var ya, onun arkadaşı vardı. O kız evleniyor. Neydi adı? Akın?” diye sordu annem ama babamın cevabını beklemeden konuşmaya devam etti. “Ay, biz de pandemiden önce tanışmıştık. Görsen ne tatlı çocuklar Nazan. Hatta bir sarı elbise diktiğimi söylemiştim sana, sevgilisi gelip aldı demiştim...”

“Evet, evet. Hatırladım.”

“Heh, işte o çocukla kız evleniyor. Sağ olsunlar, bizi de çağırdılar düğünlerine. Şu an neredeyiz tahmin et.”

“Nasıl neredesiniz? Evden çıkmadınız mı?” Cıkladı annem.

“Trabzon’dayız!” dedi, şaşırdım.

“Aa, nasıl yani?”

“Basbayağı. Yusuf amcanlarla geldik hatta, iki gün oldu. Dün de Trabzon’u gezdik sabahtan. Ay, ne güzel buralar Nazan, bir görseydin... Dün akşam da kızın kınası yapıldı.” Annem burnunu çekti duygulanmış bir şekilde. “Görsen, bayılırdın sen de...”

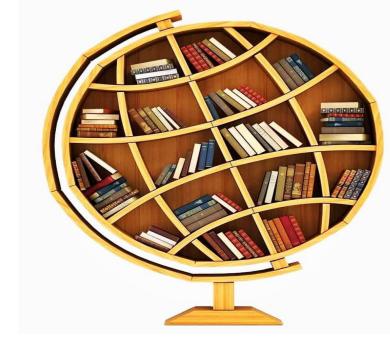
“E hiç bize söylemediniz, haberim olmadı ya gittiğinizden?” dedim hafif darılmış gibi. “Gerçi iki gündür arayamadım ben de, mutfağı boyuyoruz Uğur’la, fırsatım olmadı.”

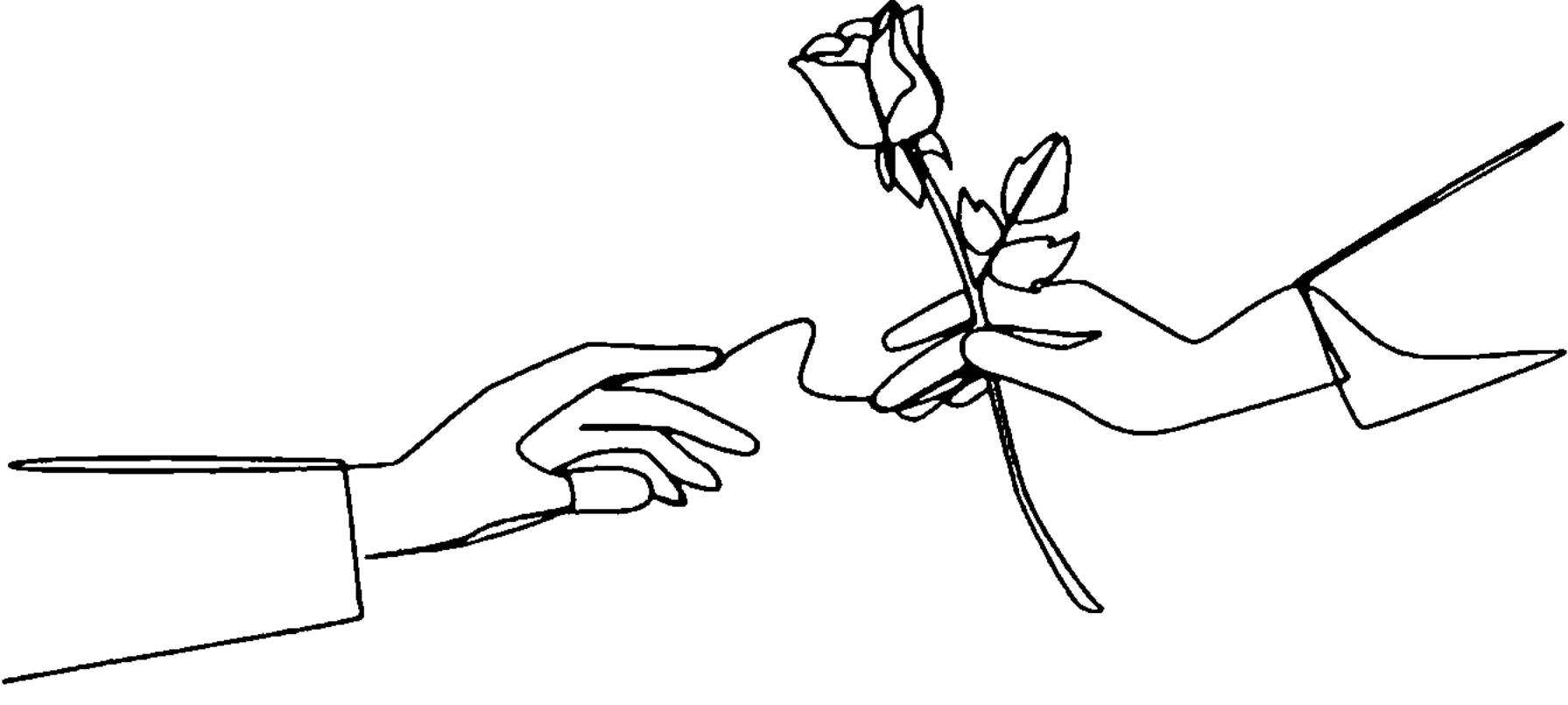
“Aslında bizim de son dakika karar vermemizle oldu. Gitmeyecektik de Yusuf amcanlarla gidelim bari dedik. Oteli falan son dakikada ayarladık Nazan. Her şey ateş pahası. Baban yine hükûmete

sövüyor, vallahi korkuyorum bu adamı tekrar siyaset yüzünden tutuklayacaklar diye!”

Dolu dolu kahkaha attım. “Anneciğim, siz neler atlattınız ya, bunu da atlatırsınız. Tasalanma,” dedim, yine de içimi sıkıntı bastı. “Neyse. Bana düğünden fotoğraflar at bari. Kızı ve çocuğu çok merak ettim.” Duraksadım. “Sahi anne, neydi adları?”

Annem yeniden babama sordu. “Bende akıl kalmadı ki artık, tutamıyorum vallahi isimleri aklımda... Neydi çocukların adları Akm?” Arkadan babamın sesini duydum, gülümsedim. “Heh!” dedi annem, gülümser bir sesle. “Bihter ve Türkay.*

TEŞEKKÜRLER

Kırmızı Güller Çabuk Solar; benim için ilklerin, yeni başlangıçların, Kumudun ve mutlulukların serisidir. Bu seriyi yazarken o kadar çok duyguyu bir arada hissettim ki hissettiklerimin dönüşü de bana çok güzel, çok özel oldu. Bu seri sayesinde inanılmaz güzel insanlarla tanıştım, kelimeler aracılığıyla yıkılmaz bir bağ kurdum. Bu bağın özel olması sebebiyle izninizle teşekkürlerimi sunmak istiyorum şimdi.

Her daim yanımda olan sevgili aileme; kitaplarımı okurken benim kadar duygulanan canım anneme, hep arkamda olan babama, Akın gibi olmak isteyen abime, kitaplarımı çok seven ve beni destekleyen sevgili abimin biricik eşine, her türlü nazımı çeken canım sevgilime çok teşekkür ederim.

Kan bağından ayrı, kalp bağıyla bağlandığım bütün okurlarıma da teşekkürün en büyüğünü bir borç bilirim. Sizleri çok seviyorum, yol arkadaşlığınız için çok teşekkür ederim. Sizlerle daha güzel, daha özel hikâyelerde bir araya gelmek için sabırsızlanıyorum.

Bu kitabın neredeyse en başından beri yanımda olan sevgili Feyza, Arya, Gülnur, Buse, Fulya, Sueda, Fatma, Sude, Merve, Büşra, Filiz ablacığım, Songül, Sena'ya da her daim desteklerini esirgemedikleri için çok teşekkür ederim. Bu yol sizsiz çekilmezdi, iyi ki varsınız, hep var olun.

Çok sevgili Alfa Yayın Grubu ve Artemis Yayınları ailesi; kitabımıza yuva olduğunuz için en büyük teşekkürlerden biri de size. Melisa Bayrak'a, Sevgi Ülker'e, sevgili editörüm Hasan Ozan Elma'ya, kapak tasarımcım Dilan Kaya'ya, işin mutfağında çalışan tüm yayınevi ekibine çok ama çok teşekkür ederim.

Ve o kadına da bana ilham olduğu için çok teşekkür ederim. *Başka bir hayatta da olsa mutluluk mümkün kılındı...*

ÖZSOY

Anne

Baba

Emine Özsoy

Salih Özsoy

Zehra
Özsoy

Zümrüt
Aytan
Özsoyu

Ferhat
Özsoy

Nergis
Özsoy

Gülin
Özsoy

Emel
Çiçek
Özsoy

Zümrüt Aytan
Özsoy

Devrim
Leyla
Tamtürk

